

Anne Rice

Cronicile vampirilor 3

Regina damnaților

IEPURE TRAGIC

*Iepure tragic, un tablou.
Urechi ciulite, verzi, ca frunza de porumb,
fruntea întunecată spre stele ațintită...
Doar un tablou la mine pe perete, singuratic*

*așa cum și iepurii sunt,
așa cum nici măcar nu sunt. Fălci roșii, durdulii,
totul numai artă, botul adulmecă-n zare,
un obicei greu de pierdut sau nu...*

*Iepure tragic poți fi tu însuți; verzui-roșcată
spinarea, pieptul mic, dar viguros, albastru.
Dar dacă ești vreodată ispitit de astfel de schimbare,
să te păzești de Trupul cel Adevărat, el*

*te răstoarnă de pe armăsarul tragic,
îți spulberă culoarea tragică, așa, ca o nălucă
ce spulberă și marmura; și orice rană ți se închide atunci
atât de repede, încât până și apa*

*te poate pizmui
Pictați pe foaia albă de hârtie, iepurii sporesc
mai mult decât blestemul aruncat sălbaticiei lor înmulțiri,
iar urechile ciulite li se preschimbă în coarne.*

*Dar tu nu te lăsa vrăjit de tragicul vieții;
Când te înhață această capcană pentru iepuri
toate culorile par săbii de lumină,
iar foarfecele — Dumnezeu viu.*

STAN RICE
Some Lamb (1975)

SUNT EU, Lestat, vampirul. Mă mai țineți minte? Vampirul acela ajuns mare cântăreț de rock și care și-a scris povestea vieții. Un blond cu ochi

cenușii, stăpânit de dorința nestăvilită de-a fi în văzul lumii întregi! Sigur că țineți minte! Tot ce mi-am dorit eu a fost să întruchipez răul în acest secol strălucit, în care o faptură infernală ca mine nu-și mai găsește locul. Ba chiar mi-am închipuit că fac o faptă bună jucând rolul diavolului.

Și tocmai pornisem pe calea cea dreaptă când am stat ultima oară de vorbă. Tocmai mă lansasem la San Francisco împreună cu o orchestră de bieți muritori.

Discul concertului a avut un formidabil succes. Iar povestea vieții mele a fost bine primită, atât de morții-vii, cât și de muritori.

Apoi s-a petrecut ceva neprevăzut. Eu, cel puțin, nu mă așteptam la așa ceva. Iar când v-am părăsit, eram, cum se zice, la marginea prăpastiei.

Ei bine, s-a terminat. După cum se vede, chiar de tot nu m-am prăpădit. Altfel, nu v-aș mai ține de vorbă. Și peste toate s-a așezat în cele din urmă pulbere de stele; iar gaura neînsemnată din pânza convingerilor raționale a fost și ea cârpită de bine, de rău.

Iată-mă acum mai trist, dar mai cumpănit și mai scrupulos. Și mult mai puternic totodată, deși partea mea omenească nu mai e atât de ascunsă pe cât era odinioară, o faptură frământată și nesătulă, care își adoră și își detestă totodată găoacea nepieritoare și de nepătruns în care e ferecată.

Setea nu mi s-a potolit nici acum, deși niciodată n-am avut mai puțină nevoie de sânge. Aș putea chiar să renunț de-a binelea. Însă dorința ce mi-o stârnește orice faptură vie e atât de nesățioasă, încât știu că n-am să mă pot opri vreodată.

De fapt, nici n-a fost cândva numai nevoia de sânge, deși sângele e tot ce își poate dori o faptură. E mai degrabă taina faptei: sorbitul sângelui, omorul, inimile înlănțuite în dansul în care victima își pierde vlaga, iar eu sporesc, sorbind moartea ce arde o clipă asemenea vieții.

Amăgire, oricum. Nici o moarte nu poate fi tot atât de încăpătoare ca viața. Altfel, la ce bun m-aș înfrupta din viața altora, nu? Iar izbăvirea mea e tot atât de îndepărtată pe cât a fost vreodată. Cu atât mai rău pentru mine că știu toate astea.

Firește, trec în continuare drept om ca toți oamenii; noi suntem în stare de asta, într-un fel sau altul, oricât de vârstnici am fi. Guler ridicat, pălărie pe ochi, ochelari negri, mâinile-n buzunare — asta-i tot. Mai nou, mă schimb în haină de piele ajustată pe talie, pantaloni strâmți și ghete potrivite la orice ocazie. Dar, din vreme în vreme, îmbrac și lucruri de mătase, plăcute celor de prin părțile sudului, unde locuiesc acum.

Dacă cineva se uită la mine prea îndeaproape, un mic truc telepatic e de ajuns: *Să nu te miri de ce vezi!* Adaug și un zâmbet ca pe vremuri, atent să nu mi se zărească totuși colții, iar omul își vede liniștit de drum.

Uneori las deoparte orice deghizare și îmi dezvălui adevărata înfățișare. Plete, haina de catifea care-mi amintește timpul de-altădată, în degete două-trei inele cu smaragde. Mă strecur în grabă prin mulțimea din centrul acestui frumos și corupt oraș sudic sau pășesc pe nisipuri lunare de-a lungul țărmului și respir briza fierbinte a sudului.

Nimeni nu mă privește mai mult de-o clipă. Prea multe lucruri nedesluite ne înconjoară, spaime, amenințări, taine care ne atrag o clipă, apoi ne lasă reci. Înapoi la previzibil, la cotidian. Prințul nu mai sosește,

oricine o știe; și poate că Frumoasa din Pădurea Adormită a murit.

La fel stau lucrurile și cu ceilalți supraviețuitori asemenea mie, cu care împart colțul ăsta de lume, călduros și înverzit, capătul sud-estic al Americii de Nord, cu orașul strălucitor, Miami. Dacă există un loc ideal de vânătoare pentru nemuritorii însetați de sânge, acesta trebuie să fie.

E bine că și ceilalți sunt lângă mine; e esențial, zău așa — e tot ce mi-am dorit mai mult: o adunare infernală de înțelepți, de statornici, de vârstnici și de tineri zănatici.

Din păcate, n-am fost niciodată chinuit mai cumplit la gândul că aș rămâne un necunoscut printre muritori, monstru lacom ce sunt! Nu găsesc vreo mângâiere nici măcar în murmurul dulce al glasurilor de dincolo de lume. Gustul gloriei trecătoare a fost prea ispititor — vitrine pline de discuri, admiratori care țopăie și aplaudă îngrămădiți în fața scenei... Ce importanță avea că nu credeau c-aș fi vampir cu adevărat! În clipele acelea eram laolaltă. Iar numele meu era pe buzele lor!

De-acum discurile s-au epuizat, iar eu n-am să mai ascult niciodată cântecele acelea. Rămâne doar ce am scris, împreună cu *Interviu cu un Vampir*, prezentat cu grijă drept ficțiune. Probabil că așa și trebuie să fie. Am pricinuit prea multe necazuri, o să vină vremea să vorbim.

Jocurile mele de-a vampirul erou și martir au pricinuit un dezastru, și totul doar ca să dau o clipă la iveală adevărul gol-goluț...

Credeți că asta mi-a servit drept lecție, nu? Ei bine, chiar așa s-a și întâmplat, zău că da!

Atât de dureros totuși să te pierzi încă o dată în umbră, să fii iar Lestat, banditul fățarnic, strigoiul neștiut, la pândă după bieți muritori neajutorați și fără habar de existența unor monștri ca mine! E chinuitor să redevii un străin, întruna retras, în luptă cu binele și cu răul din iadul veșnic al trupului și al sufletului!

În singurătatea de acum, visez la o cameră bătută de lună în care ar fi o făptură fermecătoare ce m-ar dori alături de ea; o adolescentă fragedă care să-mi fi citit cartea și să-mi fi ascultat cântecele; o frumusețe hrănită cu idealuri, una dintre admiratoarele care, în scurtul răstimp al gloriei mele deșarte, îmi trimiteau pe hârtie parfumată gândurile lor despre poezie și despre puterea iluziilor; visez să mă strecur în camera întunecoasă unde pe o noptieră se găsește poate cartea mea, cu un minunat semn de catifea între foi; visez să-i mângâi umărul și să-i surâd când privirile noastre se întâlnesc. Lestat! Am crezut mereu în tine. Am știut mereu că vei veni!

Îi cuprind obrazii în palme și mă aplec să o sărut. Desigur, draga mea, răspund eu, tu nici nu știi câtă nevoie am de tine, cât îmi lipsești, cât de mult te iubesc.

Poate că ultimele întâmplări, grozăvii nebănuite la care am fost martor, durerea inevitabilă pe care am îndurat-o m-ar face și mai atrăgător în ochii unei astfel de ființe. E cumplit de adevărat că suferința ne face mai profunzi, dă un plus de strălucire culorilor și un mai larg ecou cuvintelor. Asta însă dacă nu ne strivește, dacă nu ne consumă optimismul și spiritul, puterea vizionară și respectul pentru lucrurile simple, dar indispensabile.

Îmi cer iertare pentru amărăciunea vorbelor mele.

N-am nici un drept la așa ceva. De la mine a pornit totul; și am scos-o la capăt, cum se zice. Sunt atâția alții care n-au reușit. Pe deasupra, au suferit și muritorii. Și e de neiertat. Pentru asta o să plătesc veșnic.

Dar eu tot n-am priceput bine ce s-a întâmplat. Nu știu dacă a fost o tragedie ori doar întâmplare fără rost. Nici dacă din boacăna mea n-ar fi putut să iasă ceva măreț, care să-mi îngăduie să scap de risipire și de coșmar și să ajung în lumina arzătoare a mântuirii.

Poate că nicicând n-o să aflu adevărul. Sigur e că totul s-a terminat. Iar imperiul nostru, micul nostru tărâm particular, e acum mai împrăștiat, mai întunecat și mai întemeiat decât oricând. Ce-a fost s-a dus pentru totdeauna.

Ciudat e că n-am prevăzut cataclismul, dar niciodată nu-mi dau seama ce sfârșit va avea ce-am început. Mă fascinează riscul, clipa când totul e cu puțință. Doar asta mă mai atrage în traversarea eternității, când nimic nu mai are farmec.

De fapt, așa eram și-n timpul vieții, acum două sute de ani, fără stare, neliniștit, dădeam orice pentru o clipă de iubire sau pentru o încăierare. Când am plecat la Paris să fac teatru, prin 1780, doar începuturile mă făceau să visez, ridicarea cortinei repetată seară de seară.

Poate că cei vârstnici au dreptate. Mă gândesc la adevărații nemuritori, băutorii de sânge care-au străbătut un mileniu, care afirmă că nimeni nu se schimbă, oricâți ani ar fi să treacă; nu facem decât să devenim tot mai mult noi înșine.

Altfel spus, de înțelepțit, te înțelepțești după secole de-a rândul, dar ai și vreme să dai la iveală toată ticăloșia de care te cred capabil dușmanii încă de la începutul începutului.

Iar eu sunt tot diavolul de atunci, tânărul care se dorește în luminile rampei, unde să fiu văzut cât mai bine, poate și îndrăgit. Una nu-mi e destul fără cealaltă. Iar eu țin atât de mult să amuz, să încânt, să fac așa, încât să mi se ierte toate păcatele... Mă tem că momentele întâmplătoare de intimitate și de secretă recunoaștere nu-mi vor fi niciodată de ajuns.

Am sărit însă peste o seamă de lucruri, nu-i așa?

Dacă mi-ați citit povestea vieții, ați vrea să știți la ce mă refer. Despre ce dezastru vorbesc întruna?

Păi, hai să aruncăm o privire în urmă. Cum v-am spus, am scris cartea și am imprimat discul pentru că voiam să fiu în văzul lumii, să fiu luat drept ceea ce sunt, chiar dacă nu neapărat în sensul propriu al cuvântului.

Cât privește riscul ca muritorii să priceapă, să își dea seama că sunt exact ceea ce ziceam că sunt — nici asta nu mă lăsa indiferent. Să ne vâneze, să ne distrugă, era într-un fel dorința mea cea mai fierbinte. Unii ca noi nu merită să existe; ar trebui să fim stârpiți. Închipuiți-vă o asemenea bătlie! Ah, să-i înfrunt pe cei care știu cine sunt eu de fapt!

Nicicând nu m-am așteptat însă chiar la o astfel de confruntare, iar rolul cântărețului de rock era o mască prea frumoasă pentru un monstru.

Numai cei asemenea mie m-au luat în serios și au hotărât să mă pedepsească. Și de bună seamă că am contat și pe asta.

De fapt, istoria noastră am povestit-o în autobiografia mea, am dat pe față secretele cele mai ascunse, pe care jurasem să nu le destăinui niciodată. M-am semețit în fața obiectivelor și în luminile rampei. Nu știu

ce s-ar fi întâmplat însă dacă m-ar fi dibuit vreun om de știință, ori dacă vreun polițist mai zelos m-ar fi oprit pentru vreo greșeală de conducere cu cinci minute înainte de răsăritul soarelui, ori dacă aş fi nimerit la pușcărie, pus sub lupă, identificat și clasificat, și toate astea, spre satisfacția celor mai înverșunați sceptici dintre muritori, să se fi petrecut în timpul zilei, când sunt lipsit de puteri.

Adevărat, puțin probabil să mi se fi întâmplat așa ceva. Nici atunci, nici acum. (Deși ar putea fi tare nostim, zău așa!)

Totuși, era inevitabil ca riscul să-i înfurie pe ceilalți, să dorească toți să mă ardă de viu sau să mă ciopârțească într-o mie de bucățele nemuritoare. Cei mai mulți dintre cei foarte tineri sunt prea idiști ca să priceapă cât de sigură e poziția noastră. Pe măsură ce se apropia noaptea concertului, m-am apucat să visez la astfel de bătălii. Ce plăcere să-i distrug pe ticăloșii care-mi seamănă, să tai potecă printre vinovați, să-mi distrug la nesfârșit propria imagine.

Cu toate astea, știți, bucuria de-a fi acolo, cântând, jucând, încântând, asta era important, la urma urmelor. De fapt, voiam să trăiesc. Actorul muritor, care plecase cu două sute de ani în urmă la Paris și își găsisse moartea pe bulevard, putea, în sfârșit, să aibă clipa lui de glorie.

Dar să-mi continuu povestirea. Concertul a avut succes. Mi-am trăit triumful în fața a cincisprezece mii de fani muritori care urlau din răsuputeri; mai erau acolo și doi dintre nemuritorii îndrăgiți de mine, Gabrielle și Louis, creațiile mele, iubirile de care fusesem despărțit de atâta amar de ani.

Înainte de sfârșitul nopții, vampirii care încercaseră să mă pedepsească au fost zdrobiți. Atâta doar că în aceste hărțuiri am avut un aliat nevăzut; dușmanii noștri s-au trezit în flăcări înainte de-a fi în stare să ne facă cel mai mic rău.

În preajma zorilor, eram prea îmbătat de victorie ca să mă gândesc la vreo primejdie. N-am ținut seamă de avertismentele înfocate ale lui Gabrielle — mă simțeam atât de bine cu ea în brațe din nou; cât privește presimțirile negre ale lui Louis, le-am respins ca întotdeauna.

Apoi învălmășeala, escalada muntelui...

Și în vreme ce soarele se ridica peste Valea Carmelului, iar eu închideam ochii, așa cum orice vampir trebuie să facă în acele clipe, mi-am dat seama că nu mai eram singur în cotlonul meu subpământean. Nu numai pe cei mai tineri dintre vampiri îi stârnisem cu muzica mea; cântecele mele îi treziseră din amorțire și pe cei mai vârstnici dintre noi.

M-am pomenit într-una dintre acele clipe de cumpănă între risc și posibilitate. Ce-avea să urmeze? Aveam să dispar, în sfârșit, ori să reasc?

Ca să povestesc urmarea, trebuie să ne întoarcem puțin în trecut.

Să încep cu vreo zece nopți înainte de concertul fatal și să vă las să vă strecurați în mintea și în sufletul celor atrași de muzica și de cartea mea într-un fel sau altul, persoane de care pe-atunci nu știam chiar nimic.

Cu alte cuvinte, s-au tot petrecut întâmplări pe care a trebuit să le reconstitui mai târziu. Ceea ce vă ofer acum e această reconstituire.

Să părăsim, așadar, granițele strâmte și lirice ale persoanei întâi

singular; ca alte mii de scriitori muritori, să sărim în mințile și în sufletele a numeroase personaje. Să galopăm în lumea persoanei a treia și a punctelor de vedere multiple.

Și, fiindcă veni vorba, când personajele acestea gândesc ori spun despre mine că aş fi arătos ori irezistibil și așa mai departe, nu vă închipuiți că eu le-aş fi pus ideile astea în cap. Nici pomeneală! E ceea ce mi s-a istorisit sau ceea ce eu însumi am aflat datorită puterii fără greș a telepatiei; n-aş spune baliverne nici în privința asta, nici în oricare alta. Asta e, ce să fac: sunt un monstru chipeș. Acesta-i lozul tras de mine. Ticălosul, care m-a făcut să devin ce sunt acum, după înfățișare m-a ales. Asta-i tot. Accidente de-astea se produc întruna.

În definitiv, trăim într-o lume a accidentelor, unde numai principiile estetice au trăinicie. Veșnic o să ne înfruntăm cu binele și cu răul, năzuind un echilibru moral; însă pâlpâirea ploii văratice în lumina lampioanelor sau strălucirea orbitoare a unei canonade în noapte, astfel de frumusețe crudă e dincolo de orice discuție.

Iar acum, fiți încredințați: chiar dacă vă părăsesc, o să știu să mă întorc la momentul convenit. Adevărul e că nu pot să sufăr să nu fiu eu cel care povestește la persoana întâi de la un capăt la altul! Cum ar zice David Copperfield, habar n-am dacă sunt eroul sau victima acestei povestiri. Oricum, cel mai însemnat sunt eu, nu? Eu sunt cel care istorisește de fapt.

Ce să-i faci, nu-i totul să fii un James Bond printre vampiri. Trufia să mai rabde nițel. Chiar dacă n-o să credeți o iotă din ce vă spun, vreau să știți ce ni s-a întâmplat cu adevărat. Dacă într-altă parte nu, măcar în ficțiune să am șir, altfel o să o iau de-a binelea razna.

Până la următoarea noastră întâlnire, aşadar, vă păstrez în gând; vă iubesc; aş dori să fiți aici... În brațele mele.

CUVÂNT ÎNAINTE

DECLARAȚIE

scrisă cu creion negru pe un perete roșu dintr-o cameră dosnică a unui bar din San Francisco numit

FIICA LUI DRACULA

Copii ai întunericului!

Luați aminte la cele ce urmează:

PRIMA CARTE: *Interviu cu un Vampir*, publicată în 1976, era o istorie adevărată. Oricare dintre noi putea să o scrie — e povestea felului în care am devenit ceea ce suntem, povestea nefericirilor și a căutărilor noastre. Doar că Louis, nemuritorul în vârstă de două sute de ani care dă totul pe față, cere înțelegere din partea muritorilor. Lestat, ticălosul care i-a transmis lui Louis Darul Întunecat, nu i-a mai oferit aproape nimic în plus: nici lămuriri, nici alinare. Parcă ați mai auzit asta, nu? Louis n-a renunțat nici acum să își caute salvarea, deși nici măcar Armand, cel mai vârstnic

nemuritor pe care l-a întâlnit el vreodată, n-a știut să-i spună ce-i cu noi și din cine ne tragem. Nici asta nu vă miră, nu-i așa, vampiri de ambe sexe? La urma urmelor, n-a existat niciodată o școală de vampiri catiheți la Baltimore.

Așa a fost până la publicarea:

CĂRȚII A DOUA: *Vampirul Lestat*, apărută chiar săptămâna asta. Cu subtitlul: "Educația și primele lui aventuri". Nu vă vine să credeți? Mergeți și verificați spusele mele la prima librărie de muritori care vă iese în cale. Și apoi intrați în cel mai apropiat magazin de muzică și cereți discul care tocmai a sosit — intitulat cu aceeași modestie *Vampirul Lestat*. Dar dacă nu reușiți să le găsiți, deschideți-vă televizorul, în cazul în care nu vă e silă de-așa ceva, și așteptați să se prezinte vreunul dintre nenumăratele filme cu muzica rock a lui Lestat. Începând cu ziua de ieri, ele se înșiruie într-un mod dezgustător pe micul ecran. O să pricepeți pe loc cine e Lestat. Și n-o să vă mire să aflați că plănuiește ceva ce trece până și dincolo de aceste nemaipomenite jigniri: vrea să iasă chiar pe scenă să debuteze cu un concert chiar aici, la noi în oraș. Da, tocmai în seara de Halloween, ați ghicit!

Să lăsăm însă pentru moment nerușinarea bolnavă din ochii lui preternaturali, ochi ce strălucesc în toate vitrinele magazinelor de discuri. Sau glasul lui pătrunzător ce intonează nume tainice și istorisiri legate de cei mai vârstnici dintre noi. De ce oare face el toate astea? Ce ne spun cântecele lui? În cartea lui totul e pomenit. El nu ne-a oferit numai un catehism, ci o adevărată Biblie.

Suntem purtați în negura timpurilor biblice, în fața părinților noștri dintâi, Enkil și Akasha, stăpânitori ai văii Nilului înainte de a se fi numit Egipt. Cât privește scornelile privitoare la felul în care ar fi devenit ei primii băutori de sânge de pe fața pământului, treceți îngăduitori peste ele, abia dacă au ceva mai multă noimă decât legendele despre apariția vieții pe pământ sau despre dezvoltarea fătului din celule microscopice în pânțelele muritoarelor. Adevărul este că din această pereche venerabilă ne tragem și că, ne place sau nu, sunt destule motive să credem că toate puterile minunate, de care nu ne putem lipsi, purced din trupul unuia dintre ei doi. Asta înseamnă că, dacă Akasha și Enkil intră mână-n mână într-un cuptor încins, ardem și noi o dată cu ei. Iar dacă ei se fac praf și pulbere, și noi suntem spulberați!

Nu ne lipsește însă nădejdea. Cei doi nu s-au clintit din loc de mai bine de cincizeci de secole! Da, da, chiar așa! Lăsând, bineînțeles, deoparte afirmația nerușinată a lui Lestat, după care el i-ar fi trezit pe amândoi cântându-le din vioară la picioarele tronului. Dacă însă nu ținem seama de povestirea lui smintită, după care Akasha l-ar fi prins în brațe și l-ar fi împărtășit cu sângele ei, sângele nostru cel dintâi, rămân totuși unele lucruri mai demne de crezare, întărite de istorisiri din vechime, anume că cei doi nici măcar n-au mai clipit încă dinainte de prăbușirea Imperiului Roman. Tot timpul acesta au stat într-o criptă, așezați acolo de către

Marius, un străvechi vampir roman, care știe, fără îndoială, ce e bine pentru noi toți. Și tocmai el este cel care i-a cerut lui Lestat să nu dezvăluie în ruptul capului taina.

O persoană de încredere cam necredincioasă, acest Lestat. Care să fie rostul cărții, al discului, al filmelor, al concertului? Aproape imposibil să afli cum îi merge mintea ticălosului ăsta, însă un lucru e limpede: când vrea să facă ceva, nu se lasă până n-o scoate la capăt. La urma urmelor, nu-i el acela care a făcut vampir un copil? Ba și pe propria lui mamă, pe Gabrielle, care ani de zile după asta i-a fost iubită. Diavolul ăsta împielițat și-ar pune ochii până și pe papa de la Roma, doar ca să își facă un hatâr!

Cam asta e; Louis, un filosof vagabond, de care nici unul dintre noi n-a fost în stare să dea, a dezvăluit pentru nenumărați străini cele mai ascunse taine ale moralei noastre. Iar Lestat a cutezat să ne dea pe față istoria, făcând în același timp paradă de darurile sale supranaturale în fața marelui public de muritori.

Urmează întrebarea: De ce n-au dispărut încă acești doi nelegiuiți? De ce nu i-am șters de pe fața pământului? Primejdia pe care o reprezintă pentru noi hoarda nesfârșită a muritorilor nu e nici pe departe de neocolit. Sătenii nu sunt încă la ușa castelului cu torțe aprinse în mâini, amenințând să dea foc la tot ce întâlnesc în cale. Dar monstrul caută cu lumânarea o schimbare a atitudinii muritorilor. Și chiar dacă noi suntem mult prea înțelepți ca să mai punem paie pe foc și astfel să-i creadă unii și alții scornelile, obrăznicia asta întrece orice măsură. Nimic nu-l poate scăpa de pedeapsă.

Alte observații: Dacă povestea lui Lestat e adevărată — și mulți sunt cei care jură că așa ar fi, fără să fie în stare să spună pe ce li se biziue credința — n-ar fi oare cu puțință ca Marius, cel în vârstă de două mii de ani, să vină și să-l pedepsească pe Lestat pentru neascultare? Sau poate că regele și regina, de-or avea urechi de auzit, se vor trezi chiar ei ascultând cum li se repetă numele la nesfârșit pe toate undele radio de jur împrejurul planetei. Și ce se va întâmpla în cazul acesta cu noi? O să prosperăm sub noul lor regim? Sau vor hotărî ziua distrugerii totale? Oricum, n-am putea ocoli toate astea dacă l-am distruge rapid pe Lestat?

Planul, prin urmare: Distrugeți-l pe Lestat împreună cu banda lui de îndată ce ar îndrăzni să se arate! Distrugeți-i pe toți cei care-i jură credință!

Un avertisment: E cu neputință să nu se afle prin jurul nostru vechi băutori de sânge. Fiecare dintre noi îi va fi zărit uneori sau le va fi simțit prezența. La urma urmelor, dezvăluirile lui Lestat nu doar că ne tulbură, dar mai și dau la iveală anume porniri oarbe din noi. Și e sigur că ajutați de puterile lor nemăsurate, celor vârstnici nu le scapă nimic din muzica lui Lestat. Ce fapte străvechi, cumplite, cunoscându-ne trecutul, atrase de cine știe ce țință sau doar de pofta de-a se face cunoscute, s-or fi mișcând pe nesimțite, însă fără greș, ca să răspundă chemării lui?

Copii ale acestei Declarații au fost trimise la toate locurile de întâlnire ale vampirilor și spre ascunzișurile noastre din lumea întreagă. Dar fiecare trebuie să ia aminte și să ducă vorba mai departe: Lestat trebuie distrus și

o dată cu el mama lui, Gabrielle, banda lui, Louis și Armand, și orice alt nemuritor care-i jură credință.

Petrecere bună de Halloween, vampiri de ambe sexe. Ne vedem la concert. Să facem astfel, încât Lestat să nu mai coboare niciodată de pe scena pe care cutează să urce.

Din colțul sălii, unde se așezase, un individ blond, îmbrăcat cu o haină de catifea roșie, citi și răsciti Declarația. Nu i se vedeau ochii în spatele ochelarilor întunecați și sub borul larg al pălăriei cenușii. Mănușile din piele de căprioară erau tot cenușii, iar brațele și le ținea încrucișate pe piept. Stătea rezemat de lambriul înalt, lăcuit în negru, iar cu tocul ghetei se sprijinea de stîngia unui scaun.

— Mare afurisit mai ești tu, Lestat! Un prinț ștrengar! șopti el și pufni în râs, apoi scrută sala largă și întunecată. Nu era urât desenul acela fin și complicat, făcut cu cerneală neagră, asemenea unor pânze de păianjen pe zidul alb. Îi plăceau și castelul în ruină și cimitirul, și copacul uscat care parcă se agăța de luna plină. Nu era mai mult decât un clișeu, făcut însă astfel, încât să nu pară, un gest artistic apreciat întotdeauna de el. Arătos era și tavanul de stuc pe friza căruia dansau drăcusori și vrăjitoare călare pe măturoaie. Iar bețișoare aprinse răspândeau în aer mireasmă de mirodenii indiene folosite de el însuși drept tămâie cândva, cu secole în urmă, în cripta Celor Ce Trebuie Păziți.

Da, era unul dintre cele mai minunate locuri tainice de întâlnire. Mai puțin plăcuți erau cei ce se găseau aici, grupuri de siluete palide strânse la mesele negre, în jurul lumânărilor. Erau mult prea mulți pentru orașul acesta modern și civilizat. Știau și ei asta. Ca să găsească în această seară vreo pradă, aveau să fie siliți să se ducă departe, de jur împrejurul orașului, iar cei nevârstnici trebuiau să vâneze. Cei tineri sunt nevoiți să ucidă. Flămânzesc prea tare și n-au încotro.

În clipa de față însă toți cei de acolo nu se gândeau decât la el. Cine era, de unde venise? Era oare foarte vârstnic și foarte viguros? Ce avea de gând? Întruna aceleași întrebări, deși întotdeauna încerca, asemeni oricărui altuia în trecere pe acolo, să se strecoare cu priviri furișate, cu mintea ferecată, în barurile pentru vampiri.

Putea acum să-i lase cu întrebările pe buze. Obținuse ceea ce dorea, le cunoștea intențiile. Și mai avea în buzunar și caseta cu muzica lui Lestat. Înainte de-a se înapoia acasă, avea să facă rost și de o casetă video cu filmele lui rock.

Se ridică să plece. În același moment se luă după el unul dintre tineri. În vreme ce se apropiau de ușă, de jur împrejur se lăsă o liniște forțată, nu se mai auzeau nici gânduri, nici vorbe.

— De unde vii dumneata? Nu pari să fii de pe-aici, spuse politicoș tînărul.

Nu putea să fi avut mai mult de douăzeci de ani la moarte, iar asta nu părea să se fi petrecut cu mai mult de zece ani în urmă. Își încondeia ochii, își vopsea buzele și își cănise câteva șuvițe de păr în culori barbare,

de parcă nu-i erau deajuns puterile preternaturale. Cât de ieșit din comun putea să arate, cât de nepotrivit cu ceea ce era de fapt, un strigoi uscățiv și vânos, care, cu puțin noroc, putea să treacă și de mia de ani.

Ce-i făgăduiseră oare în termenii aceștia de azi? Că va cunoaște treptele trecerii numite Bardo, că are să plutească printre astre, că va întâlni tărâmurile eterice, că o să audă muzica sferelor și aplauzele unei singure palme?

Tânărul vorbi iarăși:

— Care-i poziția ta în privința lui Lestat și a Declarației?

— Îmi pare rău, însă acum trebuie să plec.

— Ești însă de bună seamă la curent cu faptele lui Lestat, stăruind tânărul, tăindu-i drumul spre ușă.

Așa ceva nu mai era politicos.

Îl cercetă ceva mai atent pe îndrăzneț. Era oare cazul să-i stârnească pe toți? Să nu mai înceteze apoi vorbele secole de-a rândul? Nu își putu reține un zâmbet. Mai bine nu. Avea să fie destulă harababură pe-aici în curând, mulțumită dragului său Lestat.

— Drept răspuns, primește-mi sfatul mai bine, zise el blând tânărului inchizitor. Nu poți să-l distrugeți pe Lestat; nimeni nu poate. Dar din ce pricină, drept să fiu, nu pot să spun nimic.

Luat pe nepregătite, tânărul se simți oarecum ofensat.

— Acum îngăduie-mi și mie o întrebare, continuă celălalt. De unde pornirea asta împotriva lui Lestat? N-ar fi mai firesc să vă dea de gând miezul dezvăluirilor sale? Voi, novicii, nu năzuiți să-l întâlniți pe Marius, gardianul Celor Ce Trebuie Păziți? Să-i vedeți cu propriii voștri ochi pe părinții noștri dintâi?

Pus în încurcătură, tânărul deveni oarecum disprețuitor. De găsit o vorbă isteasă de răspuns, nu fu în stare. De fapt, răspunsul era destul de limpede în sufletul lui — și în sufletele tuturor celor ce-i observau. Poate că Cei Ce Trebuie Păziți există, poate că nu; poate că nici Marius nu există. În schimb, existența lui Lestat era de netăgăduit, aidoma celor știute de acest nemuritor nepriceput, iar existența blestematului și nesățiosului de Lestat pune în primejdie prosperitatea tainică a tuturor celor de-un neam cu el. Și asta doar pentru a fi iubit și aplaudat de muritori.

Cât pe-aci să-i râdă în obraz! Ce bătlăie fără rost! Cum să nu vezi cât de adânc înțelegea Lestat timpurile astea fără strop de credință. Adevărat, dăduse în vileag secrete pe care trebuia să le păstreze ca pe ochii din cap, dar cu asta nu trădase pe nimeni și nimic.

— Țin-te bine, să nu dai peste Lestat, spuse el zâmbitor într-un sfârșit. Pe lumea asta se află puțini nemuritori adevărați. E cu putință să se numere printre ei.

Apoi îl luă pe sus, îl dădu la o parte din calea lui și trecu dincolo, în sala propriu-zisă a barului.

Salonul din față, spațios și cu bogate ornamente — draperii de catifea neagră și aplice de alamă lustruită — era înțesat de muritori gălăgioși. Din ramele aurite de pe zidurile tapisate cu satin priveau vampiri cunoscuți din filme. Pe fondul conversațiilor amestecate și al hohotelor stridente de râs ale bețivilor, o orgă răspândea sunetele pasionate ale Toccatei și Fugii de Bach. Îl atrăgea această atmosferă dezlănțuită. Îi plăceau până și

aromele malțului învechit, ale vinului sau izul țișărilor. Și-n vreme ce își croia drum prin mulțime spre ieșire, se bucura să simtă în înghesuială contactul oamenilor acestora fragili și bine-mirositori. Ce plăcere totodată că muritorii nu-i dădeau nici o atenție!

În fine, aerul umed al străzii Castro, plină de lume la ora asta de început de seară, când cerul încă mai păstrează o strălucire argintie. De jur împrejur, bărbați și femei se grăbeau să nu fie stropiți de picăturile de ploaie care cădeau dintr-o parte, dar se opreau la traversările de la intersecții, așteptând să se schimbe culoarea semaforului ca să treacă drumul. Megafoanele de la magazinul de discuri din față difuzau un cântec de-al lui Lestat, atât de puternic, încât acoperea zgomotul autobuzelor și fâșăitul cauciucurilor pe șoseaua udă:

*În vis o țin în brațe,
Iubire, înger, mamă.
Și o sărut întruna,
Iubită, muză, fiică.*

*Ea m-a adus pe lume,
Eu moartea i-am adus
Marchizei preafrumoase.*

*Și am pornit spre diavol
Ca doi orfani, de mână.*

*Mi-aude ea cântarea, cântarea din vechime,
Cântarea despre rege, despre a sa regină,
Și despre legământul călcat, despre tristețe ?*

*Ori e pierdută-n zare
Unde nimic n-ajunge?*

*Revino, Gabrielle,
Frumoasa mea marchiză.*

*Castelul e-n ruină,
Pierdut în nea e satul,
Dar tu a mea ești veșnic.*

Era oare deja pe aici maică-sa?

Vocea se stinse într-o suită de note diminuate, ca apoi să fie acoperită încetul cu-ncetul de zgomotele din jur. Înfruntând vântul umed de-afară, își făcu drum spre colțul străzii. Simpatică, străduța asta plină de lume. Vânzătorul de flori încă își mai oferea buchetele sub prelata tarabei. Măcelarul era asaltat de cumpărătorii care tocmai ieșiseră de la slujbă. Iar în braserii muritorii își luau masa de seară sau întârziiau cu un ziar în mână. Câteva zeci de oameni așteptau autobuzul, iar pe trotuarul din față se formase o coadă la intrarea unui cinematograf.

Gabrielle era și ea pe-acolo. Simțea asta într-un fel tulbure, însă

neîndoielnic.

Când ajunse la colțul străzii, se sprijini cu spatele de stâlpul felinarului ca să respire aerul proaspăt coborât de la munte. O agreabilă priveliște a centrului se deschidea de-a lungul și de-a latul străzii Market. Ai fi zis un bulevard parizian. Iar de jur împrejur se-nșirau colinele dulci ale orașului și ferestrele vesele, scăldate în lumină.

Da, dar în ce loc precis se găsea ea oare? Gabrielle, șopti el. Își închise ochii. Ascultă. La început nu desluși decât vacarmul miilor de voci, imagini îngrămădite unele peste altele. Lumea întreagă amenința să îl soarbă cu nesfârșita ei jelanie. *Gabrielle*. Tumultul se stinse treptat. Fu izbit de un val de durere plecat de la un muritor care trecu prin apropiere. La fereastra unei clădiri înalte, cocoțate pe deal, o femeie pe moarte visa la copilăria ei. Apoi, cuprins de o tăcere groasă și întunecată, văzu ce căuta: Gabrielle se oprise brusc. Îi auzise chemarea. Știa că e observată. O femeie înaltă, blondă, cu părul împletit într-o singură coadă pe spate, undeva pe o stradă curată din centru, cu lume puțină, nu prea departe de locul unde se afla el. În pantaloni, purta o jachetă kaki peste un pulover maroniu uzat. O pălărie destul de asemănătoare cu a lui îi acoperea ochii în așa fel, încât abia dacă i se vedea o parte a feței deasupra gulerului ridicat. Tocmai își puneă gândurile la adăpost, înconjurându-se cu un scut invizibil. Imaginea dispăru.

Da, chiar aici, își aștepta fiul, pe Lestat. De ce oare se temuse întotdeauna el pentru o ființă rece, fără frică? Ea doar pentru Lestat se temea. Bine. Era mulțumit. Și Lestat avea să fie mulțumit.

Dar celălalt? Louis, blândul Louis, cu părul negru și ochii verzi, al cărui pas zgomotos și fluieratul în timpul mersului atrăgeau atenția tuturor trecătorilor. *Louis, unde ești?*

Pe loc avu imaginea lui Louis intrând într-o cameră goală. Tocmai urcase scara dinspre pivnița unde își făcuse somnul de peste zi, sub o boltă ascunsă de un perete. Nu își dădea seama că e observat. Cu grijă, făcu câțiva pași prin camera plină de praf și se opri lângă fereastra murdară, ca să privească șirul nesfârșit al mașinilor. Aceeași casă pe strada Divisadero. De fapt, nimic nu se schimbase între timp la făptura aceasta elegantă și senzuală, care stârnise oarece tumult cu povestea din *Interviu cu un Vampir*. Atâta doar că acum îl aștepta pe Lestat. Îl tulburaseră visele; se temea pentru Lestat și era răscolit de vechi imbolduri nedeslușite.

Fără voie, lăsa imaginea să se șteargă. Avea o adevărată slăbiciune pentru acest Louis. Dar slăbiciunea asta nu era înțeleaptă, pentru că, deși Louis era educat și plin de tandrețe, îi lipseau puterile uimitoare ale lui Gabrielle sau ale afurisitului ei de fiu. Louis putea să supraviețuiască totuși la fel de mult ca și ei, de asta era sigur. Ciudate mai sunt îndrăznelile la care trebuie să recurgi pentru a rezista timpului! Poate că e și felul în care te supui sortii. Dar atunci, cum se explică ce se petrecuse cu Lestat, învins, părăsit, plin de răni, totuși din nou în picioare? Lestat, care nu se supune nicicând.

Gabrielle și Louis încă nu se întâlniseră. Dar totul era în regulă. Oare ce-avea de făcut? Să le înlesnească întâlnirea? Ce idee... La urma urmelor, Lestat avea să o facă în curând.

Și iar zâmbi. "Mare afurisit mai ești tu, Lestat! Da, da, un prinț ștregar." Pe rând, îi evocă silueta și fiecare amănunt al chipului. Ochii albaștri, de gheață, sporindu-și culoarea când râde; zâmbetul generos; felul în care își îmbina sprâncenele cu o îmbufnare copilărească; momentele de veselie și de umor sardonice. Până și ținuta lui felină putea să și-o înfățișeze. Atât de neobișnuită la un trup atât de vânjos. Atâta vigoare, veșnic această vigoare îmbinată cu un optimism nețărmurit.

Adevărul e că nici nu știa ce atitudine să adopte față de ce se întâmpla, dar totul era fascinant și distractiv. Nu-i trecea, de bună seamă, prin minte să-l pedepsească pe Lestat pentru dezvăluirea secretelor. Iar Lestat contase, desigur, și pe așa ceva, dar nu poți niciodată să fii sigur... Poate că, de fapt, lui Lestat nici nu-i prea păsa. În privința asta nici el nu știa mai mult decât smintiții aceia din bar.

Ceea ce avea însemnătate acum pentru el era că, pentru prima dată după atâta amar de ani, se surprindea gândind în termeni de trecut și de viitor, că dintr-o dată pricepea cu limpezime care era natura acestor noi vremuri. Cei Ce Trebuie Păziți deveniseră o ficțiune până și pentru propriii lor copii! Trecuse vremea când băutorii de sânge, care semănau pretutindeni teroarea, le căutau mormântul ca să soarbă din sângele lor dător de puteri. Nimeni nu mai credea în ei, nimănui nu-i mai păsa!

Esența epocii aici se afla: muritorii aveau acum un spirit mult mai practic și respingeau la fiecare pas miraculosul. Cu un curaj nemaiîntâlnit, au întemeiat o remarcabilă spiritualitate numai pe adevăruri aflate în sânul lumii materiale.

Două sute de ani se scurseseră de când, pe o insulă din Mediterana, stătuse de vorbă cu Lestat chiar despre astfel de lucruri — înfăptuirea visului unei lumi fără zei, dar cu o morală devărată, în care iubirea aproapelui să fie singura dogmă. *O lume căreia noi nu-i aparținem*. Iar acum o astfel de lume era aproape realizată. Lestat intrase în legendă, unde-ar trebui să fie toți bătrânii diavoli, și ar fi vrut să ia după el tot tribul blestemat, inclusiv pe Cei Ce Trebuie Păziți, chiar dacă ei poate că nici nu trebuiau să afle asta vreodată.

Simetria lucrurilor îl făcu să zâmbească. Nu numai că ceea ce făcea Lestat îl înfricoșa și îl umplea totodată de admirație, dar era pe de-a-ntregul câștigat de partea lui. Putea să înțeleagă perfect momeala pe care o reprezenta faima.

Păi, el însuși fusese încântat într-un fel de-a dreptul rușinos de faptul că își văzuse numele scrijelit pe un perete de cârciumă. Râsese batjocoritor, e drept, însă îi făcuse mare plăcere să râdă de așa ceva.

Doar lui Lestat îi putea trece prin cap intriga unei astfel de piese, la urma urmelor, asta și era, nimic altceva, un actor de bulevard al vechiului regim, devenit o vedetă în epoca aceasta plină de frumuseți și de inocență!

Avusese el însă dreptate să-l muștruluiască pe țâncul din bar și să-i spună că nimeni nu-l poate distruge pe prințul ștregar? Totul era doar imaginație romantică. Publicitate de bună calitate. *Adevărul e că oricare dintre noi poate fi distrus... Într-un fel sau altul. Până și Cei Ce Trebuie Păziți, asta e de netăgăduit.*

Iar novicii aceștia, toți *Copiii Întunerului* cum își ziceau ei înșiși, erau

aproape neputincioși. Nu prin număr ar fi mai puternici. Dar în privința celor vârstnici? Cel puțin, dacă Lestat n-ar fi pomenit de Mael și de Pandora. Dar nu existau oare băutori de sânge și mai vechi decât aceștia, unii de care nici măcar el n-a aflat vreodată? Se gândi la amenințarea zgâriată pe perete: "făpturi străvechi, cumplite... cunoscându-ne trecutul, atrase de cine știe ce țintă sau doar de pofta de-a se face cunoscute, s-or fi mișcând pe nesimțite, însă fără greș, ca să răspundă chemării lui?"

Fu surprins să simtă că-l trec fiorii; era frig, dar preț de o clipă avu impresia că vede o junglă — un loc plin de verdeață, de mirosuri tari, unde căldura era nesănătoasă, sufocantă. Imaginea se șterse fără nici o explicație, ca atâtea alte semnale și mesaje fulgerătoare pe care le primea. De multă vreme învățase cum să își ferece mintea dinaintea nesfârșitului flux de voci și de imagini pe care puterile sale îi îngăduiau să le perceapă; totuși, din când în când, ceva violent sau neașteptat, ca un țipăt ascuțit, trecea dincolo de barieră.

Oricum, rămăsese destulă vreme în orașul acesta. N-avea nici cea mai mică dorință să se amestece, orice ar fi fost să se întâmple! Se simțea încurcat de propriile sentimente. I se făcuse dor de casă. Stătuse prea multă vreme departe de Cei Ce Trebuie Păziți.

Dar ce mult îi plăcea să urmărească activitatea mulțimii de muritori, parada dezordonată a mașinilor lucioase. Nici măcar duhurile otrăvitoare ale orașului nu-l deranjau. Nu erau mai neplăcute decât putoarea Romei antice, a Antiohiei sau a Atenei — când mormanele de gunoarie hrăneau muștele oriunde te uitai, iar aerul duhnea a boală și a foamete. Da, da, orașele astea californiene, curate, pline de culori pastelate, îl încântau. Ar fi putut să întârzie la nesfârșit printre locuitorii lor cu ochi limpezi și hotărâți.

Trebuia totuși să se întoarcă acasă. Mai erau destule zile până la concert, avea să-l vadă atunci pe Lestat, dacă se hotăra... Ce plăcut e să nu știi precis ce ai de gând să faci, oricum, nu mai mult decât toată lumea asta care nici măcar nu credea în existența lui!

Traversă strada Castro și o luă grabnic în sus pe trotuarul lat al străzii Market. Vântul mai slăbise; aerul era aproape călduț. Mergea cu un pas egal, iute, ba chiar se și puse pe fluierat, așa cum făcea adesea Louis. Se simțea bine. Uman. Apoi se opri în fața magazinului de televizoare și aparate de radio. Pe fiecare ecran, mic și mare, se vedea Lestat cântând.

Râse din nou, pe furiș, de tot acel amestec de gesturi. Sunetul nu se auzea, îngropat fiind în măruntaiele aparatelor. Ar fi fost nevoie să caute frecvența ca să poată auzi ceva. Dar nu era oare minunat să privească în cea mai totală și nemiloasă liniște scâlâmbăiala blondului prinț ștrengar?

Camera de luat vederi se retrăsese ca să-l filmeze pe Lestat în picioare, parcă în vid, cântând la vioară. O noapte înstelată îl înconjura din când în când. Apoi, aproape brusc, se deschise o ușă dublă — și apăru cripta Celor Ce Trebuie Păziți, aproape aidoma cu cea reală! Iar înăuntru — Akasha și Enkil, adică niște actori în costume egiptene, cu pielea albă, cu lungi plete negre și împodobiți cu bijuterii sclipitoare.

Bineînțeles. Cum de nu-și dăduse seama că Lestat o să împingă până la limită vulgaritatea și amăgirea chinuitoare? Se înclină și începu să asculte emisiunea. Vocea lui Lestat acoperea vioara:

*O, Akasha! O, Enkil!
Taina n-o dezvăluți,
Adevărul nu-l roștiți,
Tăcerea e-un dar mai util!*

Și-n vreme ce, cu ochii închiși, violonistul continuă să cânte, Akasha se ridică lin de pe tron. Când își deschide ochii, lui Lestat îi scapă vioara din mână; cu mișcări de balerină, Akasha îl atrage, se apleacă să-i sugă sângele și totodată îi oferă propriul ei gât.

Filmul era făcut mai bine decât și-ar fi imaginat el vreodată — ce măiestrie! Când vine momentul să se trezească și Enkil, acesta se ridică și înaintează ca o păpușă mecanică spre cei doi ca să își recapete regina. Lestat e aruncat pe pardoseala criptei. Aicea filmul se sfârșea. Apariția salvatoare a lui Marius nu făcea parte din film.

— Aha, va să zică eu nu devin o celebritate a micului ecran, murmură el și zâmbi cam acru.

Înaintă spre intrarea în magazin, unde luminile fuseseră stinse.

Ca să poată intra, tânăra femeie îl aștepta în fața ușii, cu caseta video în mână.

— Sunt aici toate douăsprezece, spuse ea. O piele măslinie de toată frumusețea și ochi căprui somnolenți. Brățara de argint de la mână îi strălucea. Ce ispititor! Ea primi banii cu mulțumiri, fără să-i numere. S-au dat pe vreo zece posturi. Le-am găsit peste tot. Am isprăvit cu înregistrarea încă de ieri seară.

— Ai făcut o treabă bună, spuse el. Mulțumesc.

Mai scoase un teanc de bani.

— N-a fost mare bătaie de cap, spuse ea.

Nu voia să ia bacșiș.

Ba o să primești!

Luă banii, ridicând din umeri, și-i puse în buzunar.

N-a fost mare bătaie de cap. Îl atrăgeau expresiile astea colorate de azi. Îl atrase și mișcarea bruscă a sânilor ei îmbelșugați, produsă de înălțarea umerilor, ca și răsucirea rapidă a șoldurilor sub pânza aspră a blugilor, care îi sublinia suplețea și frăgezimea. O floare în flăcări. Când deschise ușa, îi atinse ușor părul întunecat și mătăsos. De neconceput să te hrănești cu sângele cuiva care tocmai ți-a dat o mână de ajutor, o ființă inocentă. N-o să fac așa ceva! Totuși, o răsuci spre el, cu mâna înmănușată strecurată în păr să-i sprijine capul:

— Doar un mic sărut, scumpa mea.

Ea își închise ochii; într-o clipită el îi străpunse artera și îi simți sângele pe limbă. Doar un strop. O scânteie minusculă de căldură în inimă, care se și stinse pe loc. Apoi rămase cu buzele pe gâtul fraged. Îi simțea pulsul. Dorința de a sorbi totul deveni greu de suportat. Crimă și pedeapsă. Îi dădu drumul. Îi netezi buclele moi și îi aținti ochii tulburi.

Ai să uiți totul.

— Atunci, la revedere, îi spuse ea, zâmbind.

Rămase nemișcat pe trotuarul pustiu. Iar setea, uitată, ținută în frâu, se estompă treptat. Privi cutia de carton în care era caseta.

"Pe vreo zece posturi, spusese ea. Le-am găsit pe peste tot." Vasăzică, dacă așa stăteau lucrurile, în mod inevitabil cei ce erau în paza lui îl văzuseră deja pe Lestat pe enormul televizor din fața tronului. Era mult de când fixase sus, deasupra acoperișului, farfuria antenei radiale care prindea toate emisiunile prin satelit din lumea întreagă. Un mecanism minuscul al calculatorului schimba posturile o dată pe oră. De ani de zile stăteau și fixau cu ochii lor morți imaginile colorate în permanentă mișcare. Oare clipiseră măcar auzind vocea lui Lestat sau văzându-se pe ei înșiși oglindiți pe ecran? Își auziseră ei oare numele intonate ca într-un imn?

Ei bine, o să afle foarte curând. O să le pună caseta. O să se uite atent la fețele lor înghețate și lucioase ca să surprindă ceva — vreo reacție — nu numai reflexele luminii.

"Ah, Marius, Marius, n-ai să te dai bătut niciodată, nu-i așa?"

Nici tu, cu visurile tale prostesti, nu ești mai bun decât Lestat.

Era miezul nopții când ajunse acasă.

Închise ușa blindată, lăsând în spate furtuna de zăpadă, și, timp de o clipă, se lăsă învăluit de aerul cald. Viscolul îi înghețase fața și urechile, precum și degetele înmănușate. Ce plăcută era căldura!

Nu se auzea decât zgomotul familiar al uriașelor generatoare și pulsațiile slabe venind de la televizorul din criptă, de la multe sute de metri adâncime. Nu era oare chiar vocea lui Lestat? Ba da. Fără nici o îndoială, erau ultimele cuvinte melancolice ale vreunuia dintre cântece.

Fără grabă, își scoase mănușile. Se descoperi și își aranjă părul cu mâna. Își plimbă atent privirea prin holul cel mare și prin salonul alăturat, căutând cea mai neînsemnată urmă a trecerii cuiva pe-acolo.

De bună seamă că una ca asta era aproape cu neputință. Se găsea la mulți kilometri de lumea modernă, într-o nesfârșită întindere înghețată și acoperită de zăpadă. Din obișnuință, se uita însă întotdeauna îndeaproape la tot ce-l înconjura. Existau unii care ar fi putut să pătrundă în această fortăreață, numai să fi știut unde se află.

Totul era în regulă. Se opri în fața imensului acvariu, un bazin de dimensiunile unei camere, sprijinit de zidul sudic al construcției. Cu câtă grijă construise el bazinul acesta, cu panouri din cea mai solidă sticlă, cu echipamentele cele mai fine. Se uită la cârdurile de pești multicolori ce dansau dincolo de geam și apoi se pierdeau în falsele adâncuri. O imensă algă de mare se legăna, o pădure cuprinsă de un ritm hipnotic, după cum presiunea aeratorului o împingea dintr-un loc într-altul. Spectacolul acesta îl captiva întotdeauna, se lăsa prins de farmecul monotoniei. Ochii negri și rotunzi ai peștilor îi dădeau fiori, tufișurile acelea marine, mlădioase, cu frunze galbene, îl tulburau întrucâtva, dar mai mult decât orice era fascinat de mișcare, de mișcarea aceea neîncetată.

În cele din urmă, se îndepărtă de acvariu după ce mai aruncă o privire lumii aceleia atât de pure, inconștiente de propriile ei frumuseți.

Da, totul era așa cum se cuvine.

Ce plăcut era în camerele astea bine încălzite. Cât privește mobilele îmbrăcate în piele, împrăștiate în jurul imensului covor gros, rubiniu, nici una nu fusese deplasată, în cămin, lemne îndeajuns. Cărțile aliniate pe etajerele de pe pereți. Iar colo, magnetoscopul, gata pentru a primi caseta cu Lestat. Asta dorea, să se așeze lângă foc și să privească filmele video, unul după altul. Nu-l intrigau numai cântecele în sine, dar și meșteșugul, amestecul dintre nou și vechi — felul în care Lestat folosisese mijloacele video ca să treacă drept un cântăreț de rock, un muritor ca oricare altul care vrea să treacă drept zeu.

Își scoase lunga pelerină cenușie și o azvârli pe un scaun. De ce oare îi făcea atâta plăcere povestea asta? Nutrim cu toții cumva dorința de a huli cele sfinte, de a amenința zeii cu pumnul? Poate că asta era. Cu secole în urmă, pe vremea Romei antice, cum se spune acum, el, copil bine crescut, se distrase întotdeauna de nerușinarea derbedeilor.

Înainte de orice altceva, ar trebui, desigur, să coboare în criptă. Doar câteva clipe, atât cât să se asigure că totul era în regulă. Să verifice televizorul, căldura, complexele sisteme electrice. Să mai pună câțiva cărbuni și mirodenii. Era atât de ușor acum să fie îngrijită grădina asta de rai cu ajutorul surselor uriașe de lumină care întrețineau copacii și florile asemenea soarelui de a cărui lumină însă nu se bucuraseră nicicând. Mirodeniile totuși erau presărate pe cărbunii încinși, ca întotdeauna, cu mâna. Și mereu se gândea la acea primă dată când o făcuse.

Era vremea să ia și o cârpă moale ca să-i șteargă cu grijă, cu respect, pe părinți — să curețe praful de pe corpurile lor, de pe buze și de pe ochi, de pe ochii aceia nemișcați, de gheață. Când te gândești că a mai trecut o lună. Un adevărat sacrilegiu.

Mi-ai dus dorul, iubii mei Akasha și Enkil? Aceeași poveste.

Se gândea, ca și alte dați, că ei n-aveau habar, că puțin le păsa lor, fie că venea, fie că pleca. Mândria însă îi oferea și o altă posibilitate: oare nebunul închis cu șapte lacăte la balamuc nu simte chiar nimic pentru servitorul care îi aduce apă? Comparația nu e potrivită probabil. Cu siguranță că nu e o comparație plăcută.

Adevărat, se pusese în mișcare pentru Lestat, prințul ștrengar, da, da — Akasha ca să-i ofere sângele ei miraculos, Enkil ca să se răzbune. Iar Lestat putea să continue la nesfârșit să facă filme video despre așa ceva. Dar asta nu dovedise oare, o dată pentru totdeauna, că nici unul dintre ei nu mai era în toate mințile? Desigur, un moment licărise în ei o scânteie de viață, nu mai mult; nu fusese apoi prea greu să-i readucă la liniște și la nemișcare pe tronul deșertăciunii lor.

Cu toate acestea, se simțise profund mâhnit. La urma urmelor, el nu urmărise niciodată să depășească emoțiile muritorilor, ci să le rafineze mai degrabă, să le descopere iarăși și iarăși, să se bucure de ele cu o cuprindere tot mai adâncă.. În momentul acela fusese gata să se întoarcă împotriva lui Lestat cu o furie total umană.

Tinere, de ce nu i-ai lua tu în grijă pe Cei Ce Trebuie Păziți, de vreme ce ei îți arată atâta bunăvoință? Acum mi-ar cădea bine să scap de corvoadă. Povara asta n-o duc decât de prin zorii creștinismului

Adevărul e că, privindu-se mai atent, nu asta simțea. Nici atunci, nici acum. Atâta doar că se lăsase o clipă purtat de mânie. Continua să îl

iubească pe Lestat. Fiecare împărăție are nevoie de un prinț ștrengar. Iar tăcerea regelui și a reginei era poate o binecuvântare, dar în egală măsură și un blestem. În privința asta cântecul lui Lestat dezvăluia adevărul. Dar cine-ar putea oare să spună care e realitatea?

O să coboare singur mai târziu cu caseta video și, de bună seamă, o să vadă el dacă ceva se petrece, dacă surprinde fie și cea mai neînsemnată tresărire, cea mai ușoară sclipire în privirile lor.

Uite că iar o iei razna... Lestat te face să te simți tânăr și nerod. Gata să te hrănești pe seama inocenței și să visezi dezastre.

De câte ori, de-a lungul secolelor, nu i se iviseră astfel de speranțe, pentru ca să i se frângă apoi inima de durere. Trecuseră ceva ani de când le adusese filme în culori cu răsăritul soarelui, cu cer albastru, cu piramidele Egiptului. Ah, ce minune! În fața lor curgea Nilul, cu undele sclipind în soare. El însuși plânsese, atât de perfectă era iluzia: îi fusese chiar teamă să nu-i facă rău soarele din film, deși știa bine că nu era cu puțință. Dar născocirea era în stare de una ca asta: să stea acolo, privind răsăritul soarelui, pe care nu-l mai văzuse de pe când era muritor.

Dar Ce-i Trebuie Păziți rămăseseră în continuare cu o privire goală, total indiferentă, dacă nu cumva surprinsă, o nesfârșită mirare fără obiect, care lua până și dansul firelor de praf din aer drept nesecat izvor de fascinație?

Cine-ar putea să știe? Ei aveau mai mult de patru mii de ani înainte măcar ca el să se fi născut. Poate că vocile omenirii îi asurzeau, atât de ascuțit le era simțul telepatic; poate că miliarde de imagini în veșnică schimbare îi orbeau cu desăvârșire. De altfel, știa el cum asemenea lucruri fuseseră gata să-l scoată din minți și pe el până ce învățase să filtreze sunete și imagini.

Îi trecuse prin minte chiar să aducă aparate medicale sofisticate care să-i îngăduie să afle ce se întâmplă, să le fixeze electrozi pe cap, să le urmărească activitatea cerebrală! Dar i se păruse dezgustătoare folosirea unor astfel de unelte urâte și neînsuflețite. La urma urmelor, era vorba de regele și de regina lui, de Tatăl și de Mama neamului său. Ei domneau sub acoperișul lui în pace, fără să fie puși la îndoială, de două milenii.

O singură greșeală își recunoștea. În timpul din urmă era foarte agresiv. Nu mai juca rolul de mare preot când le intra în cameră. Nu. Avea un ton biciuitor și sarcastic, iar asta nu era demn de el. Poate că era ceea ce se numește "fire modernă". Cum ar fi putut cineva să trăiască într-o lume a rachetelor spre lună fără o conștiință de sine irascibilă, gata să socotească drept amenințare orice vorbuliță de prost gust? Iar el nu dăduse niciodată uitării secolul în care se afla.

Oricum, mai întâi era necesar să coboare în criptă. Și să își purifice gândurile așa cum se cuvine. Nu se va duce la ei plin de indignare și nici disperat. Mai târziu, după ce avea să vadă filmul de pe casetă, o să-l dea și pentru ei. O să rămână acolo, să-i observe. Dar acum era lipsit de puteri.

Intră în ascensorul de oțel și apăsă pe buton. Scrîșnetul aparaturii electronice și brusca senzație de pierdere a gravitației îi produsese o ușoară senzație de plăcere. Epoca asta de azi era plină de atâtea zgomote noi! Te simțeai înviorat. Mai era și superba ușurință cu care cobora atâtea

sute de metri printr-un puț cu pereții de gheață pentru a ajunge la camerele luminate electric de dedesubt.

Deschise ușa și intră în coridorul acoperit de covoare. Din criptă se auzea iarăși Lestat cântând, un ritm mai vioi, mai vesel, iar vocea lui acoperea suspinele răsucite, mlădiate electronic și tobele care răsunau ca niște tunete.

Ceva nu era totuși cum se cuvenea. Înaintând pe coridor, își dădu pe loc seama. Muzica se auzea prea tare, prea limpede. Iar ușile de la anticamera criptei erau larg deschise!

Ajuns la intrare, constată că ușile comandate electronic fuseseră împinse cât colo. Cum fusesse oare cu puțință? El era singurul care cunoștea codul pentru toate șirurile acelea de butoane de pe calculator. A doua pereche de uși fusesse la rândul ei deschisă, și-a treia la fel. De fapt, se uita de-a dreptul în criptă, privirea i se oprea direct pe peretele alb de marmură. Luminile colorate proiectate de televizor parcă erau ale focului din cămin.

Iar vocea lui Lestat prindea ecou în încăperea aceea cu pereți de marmură și cu tavan boltit.

*Zdrobiți-ne, frați și surori,
lupta a început.
Pricep ce vedeți voi atunci
când mă priviți pe mine.*

Trase încet aer în piept. Nici un alt sunet în afară de melodie, care acum se estompa, înlocuită de flecăreala muritoare. Dar nu era prin preajmă nici un intrus. Nu, și-ar fi dat seama. Nimeni nu pătrunsese în vizuina lui. Instinctul i-o spunea clar.

Simți o durere ascuțită în piept. Apoi un suflu fierbinte pe față. Nemaipomenit!

Trecu prin anticamerele de marmură și se opri la ușă. Se ruga oare? Visa? Știa că urma să-i vadă pe Cei Ce Trebuie Păziți în ținuta lor obișnuită. Și în curând o să găsească și o explicație a ușilor deschise, vreun scurt circuit sau vreo siguranță arsă.

Cu toate astea, brusc, fu cuprins nu de frică, ci de o presimțire, ca un tânăr mistic pe cale să își vadă zeul în carne și oase sau să-i apară în palme stigmatetele.

Pătrunse calm în sala tronului.

Timp de-o clipă nu își dădu seama de nimic. Vedea ceea ce se aștepta să vadă, camera lungă, plină de copaci și de flori, banca de piatră care slujea drept tron, iar mai departe enormul ecran de televizor pe care se perindau ochi și guri și de unde se auzeau râsete fără importanță. Apoi înregistră realitatea: pe tron nu mai era așezat decât un corp; iar corpul acesta era aproape complet transparent! Culoarele violente care veneau de la ecranul televizorului îndepărtat se vedeau direct prin el!

Nu se poate, nu era cu puțință! *Marius, uită-te atent Până și simțurile tale se pot înșela.* Asemenea unui muritor tulburat, își duse mâinile la cap, să se concentreze.

Ce vedea era spatele lui Enkil, care devenise un soi de statuie de sticlă

lăptoasă, prin care se filtrau lumini colorate. Doar părul negru îi rămăsese neschimbat. Brusc, o pâlpâire îi căzu pe chip, care străluci palid.

El clătină din cap. Nu e cu puțință. Apoi își făcu singur curaj: "Păstrează-ți calmul, Marius, șopti, ia-o cu binișorul."

Dar i se amestecau în minte o mulțime de bănuieli. Venise cineva, cineva mai străvechi și mai puternic decât el, cineva care dăduse de Cei Ce Trebuie Păziți și care săvârșise ceva înfiorător! Și asta numai din vina lui Lestat! Lestat, care destăinuise secretul lumii întregi.

Simți cum i se înmoaie genunchii. Inimaginabil! Nu mai avusese astfel de slăbiciuni omenești de atât de multă vreme, încât le uitase cu desăvârșire. Fără grabă, scoase o batistă fină din buzunar. Își șterse broboanele sângerii de sudoare de pe frunte. Porni apoi spre tron și îi dădu ocol până ce, în fine, se află chiar în fața corpului regelui.

Era Enkil, așa cum fusese de două mii de ani, cu părul lui negru împletit în codițe lungi atârându-i până la umeri. Marele guler de aur așezat pe pieptul neted, fără păr, fustița de pânză fină imaculată, cu pliseurile bine aranjate, inelele de pe degetele nemișcate, toate erau la locurile lor.

Dar corpul parcă era de sticlă! Și complet golit pe dinăuntru! Până și orbitele mari, sclipitoare, ale ochilor, erau transparente, cerculețe estompate definind irisul. Nu, ia stai. Uită-te bine. Da, iată, se pot vedea oasele, parcă sunt tot din carne, sunt acolo, la fel ca și fina rețea de vene și artere, parcă e și ceva ce seamănă a plămâni înăuntru, dar sunt transparente acum, totul are aceeași consistență. Oarece i se întâmplase?

Iar transformarea continua. Chiar sub ochii lui, culoarea lăptoasă pierdea. Trupul se usca, devenea și mai transparent.

Îl atinse cu grijă. Nu era deloc sticlă. O coajă.

Dar atingerea dezechilibrase corpul, care se clătină, apoi căzu pe pardoseala de marmură, cu ochii aceia deschiși, cu membrele înțepenite în vechea lor poziție. Sunetul produs aducea cu cel al unei insecte care se așază din zbor.

Doar părul se mișcă. Părul moale și negru. Dar și el se transformase. Se desfăcea în bucățele. Se frângea în țepușe mici și sclipitoare. Curentul produs de ventilatoare le împrăștie ca pe niște paie. Și cum părul nu mai acoperea gâtul, văzu acolo două urme înnegrite de colți. Erau răni care nu se vindecaseră încă, așa cum ar fi trebuit, căci tot sângele tămăduitor fusese extras din corp.

"Cine-a făcut asta?", murmură el, strângând mâna dreaptă în pumn, de parcă asta putea să-l împiedice să țipe. Cine-i furase până și ultima picătură de viață?

Moartea se cuibărise în trupul acela. Nu mai era nici o îndoială. Dar ce se ascundea oare în spatele acestui oribil spectacol?

Regele nostru, Tatăl nostru, a fost distrus. Iar eu continuu să fiu în viață; respir. Asta nu poate însemna decât că principiul primordial e conținut în ea. Ea a fost cea dintâi, în ea a fost sursa dintotdeauna. *Și pe ea a luat-o cineva!*

Să caute în pivniță. Să caut prin casă. Dar astea erau doar niște gânduri rătăcite, nebunești. Nu intrase nimeni, știa bine asta. Doar o ființă ar fi putut săvârși cumplita faptă. Doar o ființă putea să știe că lucrul era

cu putință!

Rămase nemișcat. Cu ochii fixați pe corpul de pe jos, văzu cum devenea în întregime transparent. De-ar putea măcar să-l plângă, ar trebui să-l plângă cineva. S-a dus, s-a dus cu tot ce a știut el cândva, cu tot ce a văzut și a trăit. Până și asta se termina. Dar i se părea cu neputință, de neacceptat.

Însă nu era singur. Cineva sau ceva tocmai ieșise din sala tronului, se simțea observat.

Timp de-un moment — un moment de totală nebunie — rămase cu ochii ațintiți asupra trupului regelui prăbușit. Încerca să înțeleagă pe cât putea, în liniște, ce se petrecea în jur. Făptura se apropia de el acum, fără nici un sunet; cu coada ochiului ghici o prezență grațioasă, care ocoli tronul și se opri lângă el.

Știa cine era umbra, cine trebuia să fie, era, de asemenea, conștient că se apropiase de el cu pașii unei ființe în viață. Cu toate acestea, când ridică ochii, nu era în nici un fel pregătit pentru o asemenea surpriză.

Akasha, în picioare, la câțiva centimetri de el. Cu pielea ei de totdeauna, albă, fermă și opacă. Zâmbind, obrajii îi străluceau sidefii, avea ochii vii și umezi, cu ușoare riduri în jur. Ochii îi sclipeau de o evidentă vitalitate.

O privi în tăcere. Îi văzu degetele pline de inele ridicându-se spre umărul lui. Închise ochii, apoi îi deschise din nou. De două mii de ani îi vorbise în toate limbile pământului — îi adresase rugăminți, o implorase, se plânsese, îi făcuse mărturisiri — iar acum nu găsea nimic de spus. Îi privea doar freamățul buzelor, sclipirea caninilor, recunoașterea înghețată din ochi și adâncitura dulce dintre sâni, sub colierul de aur.

— Ai făcut o treabă bună, spuse ea. Mulțumesc!

Avea o voce joasă, profundă, frumoasă. Dar intonația, vorbele spuse... erau ale lui! Erau vorbele pe care el le spusese fetei de la magazinul de discuri, în oraș, cu câteva ore în urmă!

Degetele îl strânseseră de umăr.

— Ah, Marius, Marius, continuă ea să-l imite, n-ai să te dai bătut niciodată, nu-i așa? Nici tu, cu visurile tale prostești, nu ești mai bun decât Lestat.

Iarăși rostea chiar vorbele lui, exact ce își spusese singur la San Francisco, pe stradă. Râdea de el!

Și el ce simțea? O frică teribilă? Ură, poate? O ură care zăcuse în el timp de secole, amestecată cu mâhnire și cu plictiseală, cu regrete pentru inima lui de muritor, o ură care se umfla acum în el cum nu își închipuise nicicând. Nu îndrăznea nici să se miște, nici să vorbească. Ura asta era atât de neașteptată și de uimitoare, și îi cuprinsese într-atât întreaga făptură, încât nu putea face nimic nici să o stăpânească, nici să o priceapă. Îi era cu neputință să își formuleze vreun gând.

Dar ea știa. Desigur. Știa totul, îi cunoștea orice gând, orice cuvânt, orice faptă, asta îi comunica de fapt. Știuse totul dintotdeauna, totul, orice voise să știe, știuse! Știuse și că acel corp inert de lângă ea nu se mai putea apăra. Iar clipa care ar fi trebuit să reprezinte un adevărat triumf era cumplită!

Râse încetișor, privindu-l. Pentru el, râsul acesta era greu de suportat.

Dorea din toată ființa să-i facă rău, să o distrugă, împreună cu toți urmașii ei blestemați și monștruoși! Să pierim toți o dată cu ea! De i-ar fi stat în putință, ar fi distrus-o pe loc!

Îl se părea că ea ar clătina capul în semn de aprobare, arătându-i că îl înțelegea. Ce teribilă insultă. Ei bine, nu înțelegea. Nu-i mai trebuia mult și avea să izbucnească în lacrimi, ca un copil. Se făcuse o greșală nemaipomenită, se produsese ceva teribil.

— Scumpul meu servitor, spuse ea, cu un zâmbet plin de falsă amărăciune, știi bine că n-ai putut niciodată să mă oprești.

— Dar ce dorești? Ce planuri ai?

— Îmi pare rău, rosti ea cu nespusă politețe, așa cum îi zisese el tânărului din bar. Acum trebuie să plec.

Auzi zgomotul înainte de a vedea cum se crapă pardoseala, cu un scrâșnet de metal sfâșiat. Cădea, iar ecranul televizorului explodase și cioburi fine îi pătrundeau în piele ca nenumărate mici pumnale. Urlă ca un om, de data asta chiar de frică. Gheața se crăpa, mugind, prăbușindu-se apoi peste el.

— Akasha! Cădea într-o crăpătură imensă, se scufunda într-un frig arzător. Akasha! urlă el iarăși.

Dar ea dispăruse, iar el își continua căderea. Apoi ghețurile sparte, prăbușindu-se, îl prinseră sub ele, îl îngropară, strivindu-i brațele, picioarele, fața. Simți cum i se scurgea sângele din răni și îngheța. Nu putea să se miște. Nu putea să respire. Durerea era teribilă, insuportabilă. În mod inexplicabil, revăzu o clipă aceeași junglă pe care o percepusese mai devreme. Jungla umedă, fierbinte, prin care înainta o umbră. Apoi imaginea dispăru. Când urlă din nou, de data asta era pentru a-l preveni pe Lestat: *Primejdie. Lestat, ia aminte! Suntem cu toții în primejdie.*

Apoi nu mai simți decât frigul și durerea și își pierdu cunoștința. Visa, soarele strălucea deasupra unei pajiști verzi. Da, soarele cel binecuvântat. Era în mrejele visului acum. Și femeile, ce frumos era părul lor roșu. Dar ce era oare acolo, sub frunzele ofilite de pe catafalc?

PARTEA ÎNTÂI

CALEA SPRE VAMPIRUL LESTAT

*Năzuind să potrivesc într-un colaj
albina, zarea muntoasă, umbra copitei mele — Năzuind să le rânduiesc
laolaltă, legate prin firul
gândului rațional, strălucit, molecular întins
de-a lungul a tot ce există —*

*Năzuind
să spun că văd în tot ce văd
locul unde andreaua
a început tapiseria — Însă, vai,
totul pare și parte, și întreg —
trăiască lumina ochilor și inima senină.*

STAN RICE
din "Four Days in Another City"
Some Lamb (1975)

1
LEGENDA GEMENELOR

*Să o rostești
În ritmică
Înlănțuire.
Făpturile vii
amănunt cu amănunt.
Să o rostești
cum se cuvine, cu ritmul
Închegat în formă.*

Femeie. Brațe ridicate. Devorând umbre.
STAN RICE
din "Elegy"
Whiteboy (1976)

— Sun-o în locul meu, te rog, spuse el. Spune-i că am avut vise extrem de ciudate, că erau în legătură cu gemenele. Trebuie s-o suni!

Fiică-sa nu avea chef s-o facă. Se uita la el cum se chinuia să-și țină cartea. Măinile îi erau acum dușmani, așa zicea adesea. La nouăzeci și unu de ani de-abia mai putea ține în mână un creion, de-abia mai întorcea o pagină.

— Dar, tată, femeia aceea poate că nici nu mai e în viață.

Toți cei pe care-i cunoscuse erau morți. El supraviețuise colegilor, surorilor și fraților lui, trăise mai mult chiar decât doi dintre copiii lui. Într-un fel tragic, supraviețuise și gemenelor, căci nimeni nu-i mai citea acum cartea. Nimănui nu-i mai păsa de "legenda gemenelor".

— Nu, nu, sun-o, îi spuse iar. Trebuie s-o suni. Să-i spui că am avut un vis despre gemene. Le-am văzut în vis.

— De ce-ar putea s-o intereseze așa ceva?

Fiică-sa luă agenda telefonică și începu să o răsfoiască pe îndelete. Morți, toți oamenii aceștia, morți de mult. Cei care colaboraseră cu tatăl ei în atâtea expediții, editori și fotografi care lucraseră împreună cu el la carte. Dar și adversarii, de la cei care ziseseră că își risipește viața degeaba, că cercetările lui nu au dus la nimic, până la cei mai virulenți, care îl acuzaseră că falsificase fotografiile și că mințise cu privire la grote, lucruri pe care tatăl ei nu le făcuse nicicând.

Ea de ce-ar mai fi în viață, femeia care finanțase toate expedițiile de demult, femeia bogată care le trimisese atâția bani timp de-atâția ani?

— Trebuie s-o rogi să vină! Să-i spui că e foarte important, să-i descrii ce am văzut în vis.

Să vină? Tocmai la Rio de Janeiro, pentru că un bătrân avusese vise ciudate? Fiica descoperi pagina bună, desigur, era acolo și numele, și numărul de telefon. Și datau de numai doi ani, data era notată alături.

— Trăiește la Bangkok, tată.

Oare cât o fi ceasul la Bangkok? N-avea nici o idee.

— O să vină până la mine. Sunt sigur c-o să vină.

Închise ochii și se sprijini iar de pernă. Era atât de micuț acum, parcă intrase la apă. Dar când deschise ochii, cel care o privea era din nou tatăl ei, în ciuda pielii îngălbenite și asprite, cu pete negre pe dosul mâinilor zbârcite, cu craniul pleșuv.

Dădea impresia că asculta muzica acum, că auzea vocea catifelată a lui Lestat. O să micșoreze volumul dacă îl ținea treaz. Nu prea se omora ea după cântăreții de rock, dar acesta îi plăcea.

— Spune-i că trebuie neapărat să-i vorbesc! zise el brusc, de parcă și-ar fi revenit dintr-un leșin.

— Bine, tată, dacă așa vrei tu. Se-ntoarse să stingă lampa de pe noptieră. Acum, culcă-te.

— Să nu renunți până nu dai de ea. Spune-i... gemenele! Le-am văzut pe gemene.

Era în pragul camerei când o mai chemă cu unul din gemetele acelea neașteptate, care-o speriau de fiecare dată. Din holul luminat, îl văzu cum arată cu degetul cărțile de pe rafturile de pe perete.

— Adu-mi-o, îi spuse.

Se chinuia să se ridice în capul oaselor.

— Cartea, tată?

— Despre gemene, pozele...

Luă de pe raft vechiul volum și i-l aduse, i-l puse în poală. Îi propti pernele mai sus și aprinse iarăși veioza.

I se strângea inima să-l simtă atât de ușor când îl ridica, să-l vadă chinuindu-se să își pună ochelarii cu rame de argint pe nas. El își luase creionul în mână, să-l ajute la citit, gata să ia note, cum făcuse dintotdeauna, dar apoi îl scăpă, iar ea îl prinse și-l puse la loc pe masă.

— Tu du-te și sun-o! îi zise.

Afirmă din cap. Dar rămase acolo, în caz că ar mai avea nevoie de ea. Din camera ei muzica se auzea acum și mai tare, era unul dintre cântecele în care vocea era mai metalică, mai răgușită. Dar el nu părea să bage de seamă. Cu mare grijă îi deschise cartea și dădu paginile până la prima planșă dublă în culori.

Cunoștea foarte bine toate fotografiile astea, își amintea cum, mică fiind, urcase panta lungă a muntelui Cârmei împreună cu el, până la grotă. Acolo o ghidase prin întuneric și praf, luminând cu lanterna în sus, și-i arătase desenele scrijelite pe stâncă.

— Acolo, cele două siluete, le vezi? Vezi femeile acelea cu păr roșu?

La început îi fusese greu să deslușească, în lumina chioară a lanternei, siluetele rudimentare, scrijelite cu vreun băț. Fusese mult mai simplu să studieze mai târziu ceea ce revelau magnific fotografiile mărite.

Dar n-avea să uite niciodată acea primă zi, când el îi arătase fiecare mic desen, unul după altul: gemenele dansând în ploaia care cădea sub formă de mici Unii dintr-un nor abia schițat; gemenele în genunchi de-o

parte și de alta a catafalcului pe care era întins un corp — cufundat în somn sau în moarte; gemenele făcute prizoniere și așteptând judecata în fața unui tribunal fioros; gemenele evadând. Apoi câteva figuri aproape șterse, din care nu se mai putea recupera nimic; și-n fine, o singură femeie, plângând, cu lacrimile care cădeau în mici linii, întocmai ca ploaia, din ochi care, la rândul lor, nu erau decât două linii negre.

Toate desenele fuseseră scrijelite pe stâncă și colorate apoi cu diverși pigmenți: portocaliu pentru păr, cretă albă pentru haine, verde pentru plantele din jur, chiar și albastru pentru cerul de deasupra capului. Trecuseră șase mii de ani de când fuseseră făcute în grotă asta întunecată.

Nu erau mai noi nici desenele practic identice, descoperite într-o altă peșteră foarte puțin profundă, aproape de vârful stâncos al lui Huayna Picchu, la capătul celălalt al pământului.

Îl însoțise și de data aceea pe tatăl ei, la un an după prima călătorie. Traversaseră râul Urubamba și înaintaseră prin jungla peruviană. Desenele reprezentau aceleași două gemene, dar stilul, foarte asemănător, prezenta totuși unele deosebiri.

Pe peretele neted de stâncă erau desenate aceleași scene: ploaia, gemenele dansând vesele. Apoi, scena din fața catafalcului, în care toate amănuntele erau zugrăvite cu dragoste. Acolo era întins corpul unei femei, și fiecare fată avea în mâini câte un minuscul platou foarte bine desenat. Ceremonia era întreruptă de niște soldați înarmați cu săbii. Gemenele, în lacrimi, erau făcute prizoniere. Urma judecata și evadarea. În alt desen, aproape șters, dar parțial încă vizibil, gemenele aveau între ele un copil, un balot minuscul cu două puncte în loc de ochi și cu un moț de păr roșu; în următorul îl încredințau ca pe o comoară altor personaje, căci din nou apăreau amenințători câțiva soldați.

În cel din urmă, era reprezentată una singură dintre ele, printre copacii frunzoși ai junglei, cu brațele întinse, de parcă o căuta pe sora ei, iar pigmentul roșu folosit pentru păr era sânge uscat.

Își amintea foarte bine ce emoționată fusese. Împărtășise extazul tatălui ei la ideea că a găsit gemenele în două locuri atât de îndepărtate unul de altul, reprezentate de aceleași desene primitive, ascunse în peșterile acelea, una din munții Palestinei și cealaltă din Peru.

Lor li se părea evenimentul istoric cel mai important, nimic nu-l putea egala. După vreun an, se descoperise într-un muzeu din Berlin un vas pe care erau reprezentate aceleași figuri, cu platourile în mâini, în fața catafalcului de piatră. Era încă o reprezentare rudimentară și fără nici un fel de indicație documentară. Dar ce importanță avea asta? I se stabilise vechimea după cele mai moderne metode, la 4000 de ani î.Hr., iar pe vas, în limba sumeriană de curând descifrată, fără urmă de îndoială, se găseau cuvintele care contaseră atât de mult pentru ei toți:

"Legenda gemenelor"

Da, toate acestea li se păruseră nespuse de însemnate. Erau baza unor cercetări de-o viață. Asta până la prezentarea rezultatelor.

I se râsesse în nas. Sau nu fusese băgat în seamă. O astfel de legătură

Între Lumea veche și Lumea nouă era de neconceput. Haide, haide, desene făcute acum șase mii de ani! Îl clasaseră printre "savanții nebuni", laolaltă cu cei ce vorbeau de cine știe ce străvechi astronauți. Sau cu cei care credeau în Atlantida sau în regatul Mu dispărut.

Discutase în contradictoriu, ținuse conferințe, îi implorase să-l creadă, să vină cu el să vadă peșterile, să vadă totul cu ochii lor! Le prezentase eșantioane de pigmenți, rapoarte de laborator, studii amănunțite ale plantelor prezente în desene sau ale hainelor albe purtate de gemene.

Altul ar fi renunțat. Toate universitățile și toate fundațiile îi întorseseră spatele. Nu avea bani nici pentru copii. Acceptase un post de profesor, ca să își câștige existența, iar seara scria scrisori muzeelor din lumea întreagă. În felul acesta mai fuseseră identificate o plăcuță de argilă la Manchester și alta la Londra, amândouă cu desene reprezentându-le pe gemene! Luând bani cu împrumut, se dusesse să le fotografieze. Scrisese despre ele și articolele fuseseră publicate de niște reviste necunoscute. Continuase să caute.

Apoi apăruse ea, această femeie tăcută și stranie, care îl ascultase, se uitase la materiale și-i făcuse cadou un papirus, descoperit la începutul secolului nostru într-o peșteră din Egiptul Superior și care conținea unele dintre aceleași desene și cuvintele "Legenda gemenelor".

— V-am adus un cadou, spusese.

Apoi cumpăraseră vasul de la Berlin pentru el. Și-i obținuse tabletele de argilă din Anglia.

Pe ea o fascinau mai cu seamă descoperirile lui din Peru. Îi oferise sume de bani nelimitate pentru a se întoarce în America de Sud să își continue cercetările.

Ani și ani în șir cercetase peșteră după peșteră pentru a găsi probe suplimentare, vorbise cu sătenii despre miturile și poveștile cele mai vechi, examinase orașele în ruină, templele, până și vechile biserici creștine, pentru a descoperi dacă nu aveau în construcție pietre luate din străvechile temple păgâne.

Dar trecuseră zeci de ani și nu mai găsisese nimic.

Până la urmă, din el însuși nu mai rămăsese decât o ruină. Până și ea, protectoarea lui, îi spusese să renunțe. Nu voia să-l vadă consumându-și toată viața pentru asta. Să lase cercetările astea unora mai tineri. Dar el se încăpățânase. Era descoperirea lui! Legenda gemenelor! Așa că ea continuase să-i trimită bani, iar el își continuase cercetările până ce, de bătrânețe, nu mai fusese în stare să urce pe munte sau să își croiască drum prin junglă.

În ultimii ani nici conferințe nu mai ținea decât arareori. Nu reușea să le trezească tinerilor studenți interesul pentru acest mister, nici chiar arătându-le papirusul, vasul sau tabletele de argilă. La urma urmelor, obiectele astea nu-și găseau nicăieri locul potrivit, nu țineau de o perioadă clar definită. Iar grotele, oare ar mai fi fost cineva în stare să le găsească?

Dar ea, protectoarea lui, îi rămăsese fidelă. Îi cumpăraseră casa asta la Rio și făcuse un depozit în bancă pe numele lui, care urma să-i revină fiicei după moartea lui. Cu banii ei fuseseră plătite studiile fetei și atâtea altele. Era ciudat că trăiau atât de fără griji. Era ca și cum el ar fi atins culmile succesului în cele din urmă.

— Sun-o, repetă el.

Iar începuse să se agite, pipăia cu mâinile goale fotografiile. De fapt, fiică-sa nu se mișcase din loc. Rămăsese lângă el, privind peste umărul lui fotografiile, siluetele gemenelor.

— Bine, tată.

Și-l lăasă în compania cărții.

Trecu pe la el să-l sărute abia târziu a doua zi după-masă. Infiriera îi povesti că plânsese ca un copil. Când îl strânse de mână, el deschise ochii.

— Acuma știu ce le-au făcut, îi spuse. Am văzut toată scena! Un sacrilegiu, asta a fost.

Fiica încercă să-l potolească. Îi spuse că a telefonat. Că femeia venea.

— Nu mai era la Bangkok, tată. Se mutase în Birmania, la Rangoon. Dar am dat de ea acolo și s-a bucurat mult să aibă știri de la tine. Mi-a spus că în câteva ore pornește înapoi. Vrea să știe tot ce-ai visat.

Ce fericire. Venea. Închise ochii și întoarse capul pe pernă.

— Cum se lasă seara, o să visez din nou, șopti el. O să reînceapă toată tragedia.

— Odihnește-te, tată, spuse ea. Până la sosirea ei.

În timpul nopții muri. Când fiică-sa intră în camera lui, era deja rece. Infiriera aștepta indicații. El rămăsese cu ochii pe jumătate deschiși, cu o privire oarbă, ca orice mort. Pe cuvertură era creionul, iar în mână ținea o bucată de hârtie mototolită — rupsese pagina de gardă de la prețioasa lui carte.

Ea nu se puse pe plâns. Pentru un moment rămase complet nemișcată. Își amintea de peștera din Palestina, de lanternă. "Le vezi? Le vezi pe cele două femei?"

Îi închise cu un gest blând ochii și îl sărută pe frunte. Desfăcu degetele reci și țepene și citi cele câteva cuvinte pe care le scrisese cu o mână tremurătoare:

"ÎN JUNGLĂ — MERGE."

Ce sens puteau să aibă?

Acum era prea târziu să o mai avertizeze pe femeie. Probabil c-avea să ajungă chiar în seara aceea. După tot drumul acela lung...

Ei bine, o să-i dea hârtia, poate că o interesa, și o să-i povestească ce-i spusese taică-său despre gemene.

*La ce bun să pândești
la porțile cerești
o moarte sănătoasă?
Poți să cazi grămadă
chiar la colț de stradă.
Un strop de maioneză
și, peste carne, ceapă.
Vrei să mănânci bine
mai pui și de la tine.
"Poftește, și-altădată
O s-o facem și mai lată!"*

STAN RICE
din "Texas Suite"
Some Lamb (1975)

DEȘI îi înghețaseră mâinile de la vântul rece, Baby Jenks mări viteza motocicletei Harley Davidson până peste sută. Împlinise paisprezece ani vara trecută când i-o făcuseră, când devenise un cadavru viu și n-avea decât vreo patruzeci de kilograme în total. De-atunci nici nu se mai pieptănase, nu era nici o nevoie, iar codițele ei blonde fluturau în vânt peste jacheta de piele neagră. Aplecată pe ghidon, încruntată și cu gura îmbufnată, avea un aer răutăcios și inteligent. Ochii ei mari și albaștri erau inexpresivi.

În căști îi urla *Vampirul Lestat*, așa încât nu percepea nimic altceva decât vibrația motocicletei enorme de sub ea și înnebunitoarea senzație de singurătate care o însoțise de când părăsise orașul Gun Barrel, cu cinci nopți în urmă. Mai era și un vis care o tot sâcâia, un vis care se repeta cu regularitate în fiecare noapte, înainte de-a se trezi din somn.

În visul acela erau două roșcovane gemene, două persoane arătoase, apoi începeau toate acele lucruri oribile. Nu-i plăcea deloc visul acesta și, în plus, simțea că înnebunește de atâta singurătate.

Banda cu Colți nu-i ieșise în întâmpinare la sud de Dallas, așa cum se înțeleseseră. Două nopți îi așteptase lângă cimitir, apoi își dăduse seama că ceva, foarte, foarte grav se întâmplase. N-ar fi pornit ei spre California fără ea. Mergeau să-l vadă pe Vampirul Lestat în concert, dar aveau tot timpul. Nu, ceva era, cu siguranță, în neregulă. Așa simțea ea.

Chiar pe vremea când era muritoare, Baby Jenks avea tot felul de presimțiri.

Iar acum, că făcea parte din rândul morților, darul ei sporise de vreo zece ori. Știa că Banda cu Colți e în mare primejdie. Killer și cu Davis n-ar fi părăsit-o niciodată. Killer îi spusese chiar că o iubește. De ce naiba ar fi transformat-o dacă n-ar fi fost așa? Fără el și-ar fi găsit moartea la Detroit.

Sângera cumplit, doctorul făcuse bine treaba și fătul nu mai exista, dar și ea avea să moară, căci îi tăiasse ceva pe dinăuntru, numai că ei nici nu-i păsa, din cauza heroinei luate. Apoi se-ntâmplase chestia aceea ciudată. Se ridicase până la tavan și își privise corpul rămas jos! Și nu era din cauza drogului. Avea impresia că o mulțime de lucruri noi aveau să i se întâmple.

Între timp, jos în cameră, apăruse Killer, și de sus, unde plutea ea, își dăduse seama că era un Mort. De bună seamă că pe atunci habar n-avea cum își zicea. Știa doar că tipul acela nu era în viață. Purta blugi negri, avea părul negru și ochi negri enormi. Pe spatele bluzonului de piele scria "Banda cu Colți". Se așezase pe marginea patului, lângă corpul ei, și se aplecase peste ea.

— Ce drăguță poți să fii, mititico! îi zisese.

Exact vorbele proxenetului care o pusese să își îndeplinească părul în codițe și să îl prindă cu agrafe colorate înainte de-a o trimite să facă trotuarul.

Și-apoi, vruuum! Era înapoi în corpul ei și se umpluse de ceva mai fierbinte și mai bun decât orice drog și-l auzise spunându-i:

— N-o să mori, Baby Jenks, n-ai să mai mori niciodată! Iar ea avea dinții înfiți în gâtul lui și, ah, parcă era în paradis!

Dar cum rămânea cu partea despre nemurire? Acum nu mai era atât de sigură.

Când o ștersese din Dallas val vârtej, abandonând definitiv speranța de a regăsi Banda cu Colți, văzuse cum arsese până-n temelie casa de pe Bulevardul Elvețian, unde le era adăpostul. Toate geamurile erau sparte. La fel se petrecuseră lucrurile și la Oklahoma City. Și cu toți Morții din adăposturile acelea ce se-ntâmplase? Era vorba de băutorii de sânge dintr-un mare oraș, de cei șmecheri care își ziceau vampiri.

Se prăpădise de răs când îi povestiseră Killer și cu Davis despre Morții aceia, cum se îmbrăcau în costume la trei piese și se duceau la concerte de muzică clasică și își ziceau vampiri. Baby Jenks ar fi putut să moară de răs. Și Davis gândea că avea haz chestia asta, dar Killer o tot avertiza. Îi spunea să se ferească de ei ca de naiba.

Killer și cu Davis, împreună cu Tim și cu Russ, o duseseră la adăpostul din Bulevardul Elvețian cu puțin înainte de plecarea ei spre Gun Barrel.

— Să ții minte unde-i casa asta, îi spusese Davis. Și să te ferești de ea.

Îi arătaseră unde se aflau adăposturile de vampiri din toate orașele mari prin care trecuseră. Dar îi spusese toată povestea încă de când i-l arătaseră pe primul, pe cel de la St. Louis.

Fusese într-adevăr fericită cu Banda cu Colți de când plecaseră de la Detroit, hrănindu-se pe seama bărbatilor pe care-i ademenea de prin cârciumile de la marginea șoselei. Tim și cu Russ erau simpatici, dar Killer și Davis erau prietenii ei speciali, ei erau și șefii Banderii cu Colți.

Din când în când mergeau în câte-un oraș și găseau câte-o casă părăsită, în vreun loc retras, iar câteodată găseau în ea vreo doi-trei vagabonzi care semănau cu bătrânul ei, cu șepci în cap și cu mâinile bătătorite de muncă. Atunci își ofereau un adevărat chiolhan pe seama lor. Nici o primejdie, îi spusese Killer, de ăștia nu-i pasă nimănui. Săreau pe ei, hop! și le sorbeau iute sângele, până la ultima picătură, până la ultima bătaie a inimii. N-avea nici un haz să chinui niște ființe ca astea, spunea Killer. Trebuia să ți se facă milă de ei. Făceai ce făceai și-apoi dădeai foc la baracă sau îi duceai afară, săpai o groapă adâncă și-i aruncai înăuntru. Dacă n-apucați să faceți nimic din toate astea, ca să maschezi totul, recurgeai la o mică șmecherie: te tăiai la un deget și lăsați să cadă vreo două picături de sânge pe urmele de mușcătură, pe unde le supseseră

sângele, și ca prin miracol cele două urme de dinți, clic! dispăreau. Nimeni n-avea cum să ghicească ceva, părea să fie vorba de un acces de apoplexie sau de-o criză de inimă.

Baby Jenks se distrase pe cînste. Era în stare să conducă o enormă Harley Davidson, putea ridica un cadavru cu o singură mână, era capabilă să sară peste capota unei mașini, ce mai, era fantastic. Și pe atunci nu o urmărea visul ăsta blestemat, visul pe care îl avusese prima dată pe când era la Gun Barrel — cu gemenele acelea roșcate și cu un corp de femeie de pe un catafalc. *Ce făceau acolo?*

Ce-avea să se facă ea dacă nu regăsea Banda cu Colți? Acolo în California, Lestat avea să apară pe scenă peste două zile. Și toți Morții de pe lume o să vină să-l vadă, cel puțin, așa presupunea ea, așa se gândise toată Banda cu Colți, deci era de presupus că o să fie cu toții împreună. Și-atunci, pe ea ce naiba o apucase să se piardă de Bandă și de ce o luase spre St. Louis ca nebuna?

Ceea ce dorea era ca totul să se petreacă iar ca înainte, fir-ar să fie! Ah, sângele era bun, să te lingi pe buze, chiar și acum, de când era singură și avea nevoie de un curaj nebun ca să și-l procure, ca în noaptea asta, când îl ademenise pe bătrânul acela de la stația de benzină în spatele clădirii. Bine, desigur, când îi rupsesse gâtul cu mâinile și îi supsese sângele, totul fusese superb, de parcă se îndopa cu chifteluțe și cu cartofi pai, cu sirop de căpșuni, cu bere și cu înghețată de ciocolată. Era ca o doză de drog, ca o priză de cocaină sau ca hașișul. Era mai grozav decât orice amor! Le ținea locul la toate.

Dar totul fusese mai grozav când era cu Banda cu Colți. Ei o înțeleseseră când i se făcuse lehamite de toți hodorigii aceia seci, când i se făcuse poftă să guste ceva tânăr și crud. Nici o problemă. Ehei, zisese Killer, știu eu ce-ți trebuie, vreun copil fugit de-acasă. Închide ochii și dorește-ți-l. Nu trecuse mult și uite-așa, pe șosea apăruse un copilandru, pe numele de Parker, care făcea autostopul. Se aflau la vreo opt kilometri de un mare oraș din nordul regiunii Missouri. Un băiețandru drăguț, cu păr zburlit, lung și negru, doar de vreo doisprezece ani, dar destul de înalt pentru vârsta lui și cu câteva fire în barbă, se lăuda că ar avea șaisprezece ani. Se urcase pe motocicletă ei și o luaseră prin pădure cu toții. Apoi Baby Jenks se întinsese jos, lângă el, foarte drăguță, pe urmă, cranț! se terminase cu Parker.

Fusese într-adevăr delicios, zemos, acesta ar fi cuvântul. Dar nu își dădea seama dacă fusese cu adevărat mai bun decât hodorigii aceia. Cu ei parcă era mai amuzant. Sânge de bătrâior cînstit, așa-i zicea Davis.

Davis era un Mort negru, dar un negru al naibii de frumos, cel puțin, așa-l vedea Baby Jenks. Avea pielea ușor aurie, luciul oricărui Mort, numai că pe albi asta-i făcea să pară tot timpul că stau în lumină fluorescentă. Pe deasupra, Davis avea și gene superbe, incredibil de lungi și de dese. Se mai și împodobeau cu tot aurul pe care îl găsea. Le lua victimelor toate obiectele de aur, inele, ceasuri, lanțuri.

Și cât de mult îi plăcea lui Davis să danseze. Tuturor le plăcea să danseze. Dar Davis îi întrecea pe toți. Se duceau în cimitire să danseze, aproximativ pe la trei noaptea, după ce se hrăniseră și își îngropaseră victimele și tot restul. Puneau enormul radio-casetofon pe un mormânt și

dădeau volumul la maxim, îl ascultau pe Vampirul Lestat urlând. "Marele Sabat", acesta era un cântec nemaipomenit pentru dans. Ah, frăţioare, ce minunăţie să te răsuceşti şi să te-nvârteşti, şi să ţopăi prin aer sau, pur şi simplu, să te uiţi la Davis în mişcare, sau la Killer în mişcare, sau la Russ care se-nvârtea până cădea jos. Acesta mai zic şi eu dans al Morţilor vii.

Dacă băutorii de sânge din marile oraşe nu apreciau aşa ceva, erau într-o ureche.

Doamne! Ce n-ar fi dat să-i poată povesti lui Davis visul pe care-l tot avea de când se dusesese la Gun Barrel. Cum îi venise bum-bum! când rămăsese în caravana maică-sii să o aştepte prima dată. Un vis atât de clar, cu gemenele roşcate, iar între ele cadavrul acela înnegrit, cu pielea pârlită şi crăpată. Şi ce naiba era pe platourile acelea din vis? Ah, da, pe unul era o inimă şi pe celălalt un creier, sfinte Hristoase! Şi-n jurul cadavrului, şi al platourilor toţi oamenii aceia în genunchi. I se făcea pielea de găină. Iar visul o tot urmărea de atunci. Îl avea, fir-ar să fie, doar ce-nchidea ochii şi-apoi încă o dată chiar înainte de a se ridica de unde se pitise peste zi.

Killer şi cu Davis ar înţelege. Ei ar şti dacă însemna ceva. Erau dornici să o înveţe totul.

Când trecuseră prima dată prin St. Louis, în drum spre sud, Banda părăsise bulevardul şi o luase pe una dintre străzile acelea mari străjuite de porţi de fier, care sunt numite la St. Louis "drumuri private". Îi spusese că acela era cartierul Central West End. Baby Jenks apreciasse grozav copacii aceia mari. Căci în sudul Texasului nu sunt niciodată suficient de mulţi copaci mari. În sudul Texasului nu era mai nimic, în general. Iar aici copacii erau atât de înalţi, că făceau boltă deasupra capului. Pe străzi se-auzea fişăitul frunzişului în vânt, iar casele erau mari, cu acoperişuri ţuguiate şi cu multe lumini înăuntru. Adăpostul de vampiri era o casă de cărămidă cu arcade maure, cum zicea Killer.

— Nu te duce mai aproape, îi spusese Davis.

Killer râsese. El nu se temea de Morţii din oraşele astea mari. Killer murise de şaizeci de ani, era bătrân. Ştia tot.

— Vor încerca să îţi facă rău, Baby Jenks, spusese el totuşi, împingându-şi motocicletă încă un pic pe stradă.

Era un băiat cu faţa lungă, purta un cercel de aur la o ureche şi avea ochi mici, gânditori.

— Vezi tu, asta e un adăpost vechi, se găseşte la St. Louis încă de la sfârşitul secolului trecut.

— Dar de ce-ar dori să ne facă rău? întrebă Baby Jenks.

Chiar că-i trezea curiozitatea casa aceea. Cu ce se ocupau Morţii care locuiau în case? Ce fel de mobile posedau? Cine plătea facturile, Doamne sfinte?

I se păruse că vede un candelabru, prin perdele, într-una din camerele de la intrare. Un mare candelabru elegant. Păi da, asta zic şi eu viaţă!

— Să nu îţi faci griji pentru ei, spusese Davis, citindu-i gândurile. Nu crezi că vecinii îi consideră absolut normali? Uită-te la maşina aceea de pe alee, ştii ce e? E un Bugatti, baby. Cealaltă de lângă ea e un Mercedes-Benz.

Şi ce naiba-i rău de-ar fi un Cadillac roz? Ei asta i-ar face plăcere să

aibe, o decapotabilă care papă benzină cu grămada, dar pe care poți să o conduci cu o sută optzeci la oră pe drum drept. Asta era chiar cauza tuturor necazurilor de care dăduse, care o făcuseră să ajungă la Detroit, o scârbă care conducea un Cadillac roz. În definitiv, dacă făceai parte dintre Morți nu-nsemna că trebuie neapărat să conduci o Harley și să dormi în țărână zi de zi!

— N-ai decât, draguță, îi spusese Davis, citindu-i iar gândul. Nu-ți dai seama? Când trăiești ca ei, într-un mare oraș, umbli cu o grămadă de bagaje după tine. Explică-i tu, Killer. Pe mine nu mă bagi într-o casă ca asta pentru nimic în lume, să dorm într-un coșciug, în pivniță.

Izbucnise în râs. La fel și Killer. O cuprinsese și pe ea râsul. Totuși, cum era oare înăuntru? Puneau și ei televizorul seara târziu să se uite la filmele cu vampiri? Davis se tăvălea de-a dreptul pe jos de atâta râs.

— De fapt, noi nu suntem decât niște vagabonzi pentru ei, Baby Jenks, spusese Killer, ei vor să conducă totul. De pildă, consideră că noi n-avem nici măcar dreptul să facem parte dintre Morți. Sau, de pildă, organizează adevărate ceremonii când fac un nou vampir, cum îi zic ei.

— Ce fel? Ca o nuntă? Așa ceva?

Cei doi râseseră din nou.

— Nu chiar. Mai degrabă ca o înmormântare!

Făceau prea mult zgomot. Desigur că Morții din casa asta aveau să-i audă. Dar lui Baby Jenks nu-i era frică dacă lui Killer nu-i era. Russ și Tim unde erau? Se duseseră la vânătoare?

— Chestia e, mai spusese Killer, că ei se conduc după tot felul de reguli, și dacă vrei să știi, împrăstie peste tot zvonul că-l vor pedepsi pe Lestat în noaptea concertului, când, de fapt, știi ceva, nimeni nu citește cartea lui cu mai multă sfîntenie decât ei, de parcă ar fi Biblia. Folosesc cu toții termenii folosiți de el, Darul întunecat, Șmecheria Magică, cum să-ți spun, e chestia cea mai idioată pe care am văzut-o vreodată, vor să-l pună pe rug, dar, în același timp, folosesc cartea lui drept manualul lui Emily Post, domnișoara Bune Maniere...

— N-o să pună ei niciodată mâna pe Lestat, mârâise Davis. Nici în ruptul capului! Lestat nu poate fi distrus, e, pe bune, imposibil! Au mai încercat și alții, vezi matale, și n-au reușit! Tipul e absolut și totalmente nemuritor.

— Pe toți dracii, se duc cu toții la concert, ca și noi, spusese Killer, doar că noi vrem să-l susținem, în caz de nevoie.

Baby Jenks nu pricepuse chiar totul. Habar n-avea cine era Emily Post sau domnișoara Bune Maniere. Nu se presupunea că erau cu toții nemuritori? De ce i-ar veni lui Lestat pofta să se fâțâie prin lume cu Banda cu Colți? Ce naiba, doar el era o adevărată stea a rockului! Probabil că avea propria lui limuzină! Și cât de frumos, mort sau viu, ce contează! Un păr blond, să mori, nu alta, și un zâmbet de pici pe spate și îl lași să-ți înfigă colții în gât!

Încercase și ea să citească lucrarea lui Lestat — toată istoria Morților de la începutul începuturilor — dar conținea prea multe cuvinte grele, așa că, buf, adormea.

Killer și Davis îi spusese că avea să își dea seama că putea să citească mult mai repede acuma, doar să n-arunce cartea din mână. Ei

aveau în permanență câte un exemplar din cartea lui Lestat asupra lor, plus câte unul din prima carte, aceea care avea un titlu de nu-i venea niciodată exact pe limbă, parcă se numea "Conversații cu Vampirul" sau "Discuție cu Vampirul", sau "Întâlnire cu Vampirul", în fine, ceva de genul ăsta. Davis citea din ea câteodată cu glas tare, dar Baby Jenks tot nu reușea să rămână trează, hor-hor-hor! Mortul acela, Louis, sau cum naiba îl chema, devenise Mort la New Orleans, iar cartea era plină de tot felul de descrieri, cu bananieri, porticuri din fier forjat și mușchi verde.

— Baby Jenks, ăștia vechi din Europa au o experiență fantastică, le știu pe toate, îi spusese Davis. Ei știu cum a fost la început, ei știu că putem să continuăm tot așa dacă ne ținem bine, să trăim și o mie de ani și să ne transformăm în statui de marmură.

— Nemaipomenit, ce să zic, Davis, spusese Baby Jenks. E destul că nu poți să intri într-un local bine luminat fără să se zgâiască toți la tine. Cine mai vrea să și arate ca o statuie de marmură?

— Baby Jenks, nu mai ai nici o nevoie să intri în localuri de-astea, îi spusese Davis fără să se enerveze, dar înțelesese foarte bine ce-avea ea de zis.

Dă-le încolo de cărți. Muzica lui Lestat îi plăcea grozav, iar cântecele lui nu încetau de a-i oferi ceva, mai cu seamă acela despre Cei Ce Trebuie Păziți — regina și regele din Egipt — deși nu înțelesese boabă din el până nu-i explicase Killer.

— Sunt părinții tuturor vampirilor, Baby Jenks, Mama și Tatăl. Pricepi, constituim cu toții un lanț neîntrerupt de rude de sânge, de la regele și regina din Egiptul vechi, pe care îi numim Cei Ce Trebuie Păziți. Iar motivul pentru care trebuie păziți e că, dacă-i distrugi pe ei, îi distrugi în același timp pe toți cei de un neam cu noi.

Ce de prostii, i se păruse ei.

— Lestat i-a văzut, continuase Davis. I-a descoperit ascunși pe o insulă grecească, așa că știe despre ce vorbește. Despre asta tot povestește în cântecele lui — și ăsta-i adevărul.

— Iar Mama și Tatăl nu se mișcă, nu vorbesc și nu mai au nevoie să bea sânge, copilule, îi mai spusese Killer. Dădea impresia că era dus pe gânduri, că era aproape trist, pe bune. Stau acolo și se uită în gol, cum au făcut de mii de ani. Nimeni n-are nici cea mai mică idee despre tot ce știu ei.

— Probabil că nimic, răspunsese Baby Jenks dezgustată. Pe cuvântul meu, ce haz mai are să fii nemuritor! Și ce vrei să zici, că Morții aceia de la oraș ne-ar putea distruge? Ce ne-ar putea face?

— Focul și soarele sunt mijloacele cele mai sigure, răspunsese Killer, ușor enervat. Ți-am mai povestit asta. Acum te rog să fii atentă la mine. Poți oricând să te bați cu Morții de la oraș. Tu ești o dură. Adevărul e că și lor le e frică de tine, cum ți-e și ție frică de ei. Oricum, cel mai sănătos e să o ștergi când dai de unul pe care nu-l cunoști. Asta-i regula pe care o respectă orice Mort.

După ce plecaseră din preajma adăpostului, avusese parte de încă o surpriză din partea lui Killer: îi povestise despre barurile pentru vampiri. Localuri mari, elegante, la New York și la San Francisco sau la New Orleans, unde Morții își dădeau întâlniri în saloanele din spate, în vreme

ce sălile din față erau pline de tot felul de muritori cretini veniți să bea sau să danseze. În locurile astea nici un Mort nu își permitea să te distrugă, chit că erai vreun șmecher de la oraș, vreun european ori vreun mârlan, ca ea.

— Te grăbești să intri cât mai repede în vreun bar de-acesta, îi spusese el, dacă pune ochii pe tine vreun Mort dintr-un mare oraș.

— Dar la vârsta mea nu pot să intru într-un bar, replicase Baby Jenks.

Asta chiar că era bună. Și el, și Davis se prăpădiseră de râs. Râdeau de cădeau pe jos de pe motociclete.

— Găsește tu barul acela, păpușă, zisese Killer, apoi te uiți nițel urât la ei și le spui doar: "Deschideți ușa!"

Ce-i drept, se mai uitase ea urât la unii și reușise să obțină ce voia, asta-i mergea ca pe roate. Iar adevărul era că nu văzuseră niciodată vreun bar pentru vampiri. Doar auziseră despre ele. Habar n-aveau pe unde se găseau. Când părăsiseră, în fine, St. Louis, ea avea în gând o grămadă de întrebări.

Dar acum, înaintând spre nord, în drum spre același oraș, nu-i mai păsa decât de-un singur lucru: să ajungă naibii mai repede la adăpostul acela. Salut, vampirilor, iată-mă! Avea să o ia cu totul razna dacă era obligată să mai rămână de una singură.

În căști se opri muzica. Se terminase caseta. Nu putea suporta liniștea asta pe fondul mugetului vântului. Îi reveni visul; le văzu din nou pe gemene, apoi apărură niște soldați. Doamne! Dacă nu făcea ceva să oprească tot coșmarul ăsta, o lua iar de la început, ca o casetă muzicală.

Ținând ghidonul cu o singură mână, o băgă pe cealaltă la piept, sub bluzon, să deschidă casetofonul. Întoarse caseta.

— Cântă, bătrâne! spuse cu o voce ascuțită, dar imperceptibilă în mugetul vântului, nici ea însăși nu și-o auzi.

*De Cei Ce Trebuie Păziți
Ce am putea să știm
Ce deslușire ne-ar salva?*

Aha, acesta era cel care-i plăcea cel mai mult. Pe acesta îl asculta și când adormise, așteptând-o pe maică-sa să vină de la serviciu, acolo, la Gun Barrel. Nu cuvintele o tulburau, ci felul în care le cânta, suspinând la microfon ca Bruce Springsteen, de ți se rupea inima, nu alta.

Cântecul semăna cu un imn. Avea genul acela de sonoritate, dar în mijlocul sunetelor acelora era Lestat cântându-i doar ei, iar regularitatea bățăilor bateriei o pătrundea până la os.

— Bine, bătrâne, bine, numai tu mi-ai mai rămas dintre toți Morții, Lestat, zi-i nainte!

La cinci minute înainte de-a ajunge la St. Louis, iar o apucau gândurile despre maică-sa și despre cât de ciudat și de oribil se petrecuse totul.

Baby Jenks nici măcar nu le spusese lui Killer și lui Davis de ce se ducea pe-acasă, dar ei bănuiseră, înțeleseseră de ce.

Baby Jenks simțise nevoia s-o facă, trebuia să treacă pe la părinții ei înainte ca Banda cu Colți să pornească spre vest. Nici acum nu simțea nici un regret. Cu excepția momentului bizar, când maică-sa trăgea să moară

acolo jos.

E adevărat că Baby Jenks n-o putuse înghiți pe maică-sa niciodată. O considera de-a dreptul tâmpită, să se ocupe cât era ziua de lungă de fabricat cruci din scoici trandafirii și bucățele de sticlă, pe care le ducea apoi la talciocul de la Gun Barrel, să le vândă cu zece dolari bucata. Erau atât de urâte, bune numai să fie date la gunoi, niște pocitanii cu un mic lisus răsucit în sus, pus în mijloc, făcut din mărgeluțe roșii și albastre și alte tâmpenii.

Nu era numai asta, tot ce făcea maică-sa o enerva la culme și o făcea să o deteste. Nu era destul că se ducea tot timpul la biserică, dar mai și vorbea oamenilor într-un anume fel, cu un glas mieros, iar în privința bărbatului ei, se făcea că nu bagă de seamă că-i bețiv și zicea numai drăgălășenii despre toată lumea.

Baby Jenks nu se lăsase niciodată prostită. Obişnuia să stea întinsă pe bancheta ei din rulotă și se tot întreba ce-o făcea oare pe femeia asta să se poarte așa? Când avea să explodeze totuși, ca un baton de dinamită? O fi oare prea proastă? Maică-sa n-o mai privea în ochi de ani de zile. Când împlinise doisprezece ani se dusesse la maică-sa și-i spusese: "Știi c-am făcut-o, nu-i așa? Sper că nu-ți trece prin cap că aş mai fi virgină!" Iar maică-sa nu scosese nici o vorbă, se uitase în altă parte cu ochii ei enormi, fără expresie și idioti, și își reluasă treaba la crucile din scoici, îngânând un cântecel, cum făcea de obicei.

Odată cineva important de la oraș îi spusese maică-sii că era o adevărată artistă populară.

— Vezi-ți de treabă, își bate joc de tine, îi spusese Baby Jenks. Nu-ți dai seama? Nici măcar n-au cumpărat vreo urâtenie de-aia, nu-i așa? Știi cu ce seamănă chestiile astea după părerea mea? Cu niște cercei enormi care se vând pe nimica toată prin bazaruri!

Iar nu zisese nimic. Ba mai întorsese și obrazul celălalt.

— Vrei să mănânci ceva, scumpo?

Era ca un proces deschis și-nchis apoi imediat, se lămurise până la urmă Baby Jenks. Așa că plecase devreme din Dallas, spre Cedar Creek Lake, unde și ajunsese în mai puțin de-o oră, și dăduse peste panoul bine cunoscut care anunța minunatul ei oraș de baștină:

BINE-AȚI VENIT LA GUN BARREL. NICIODATĂ NU VEȚI REGRETA.

Își ascunsese imediat motocicletă în dosul rulotei, nu era nimeni acasă, așa că se culcase nițel imediat, cu muzica lui Lestat în căști și cu fierul de călcat la îndemână. Când avea să intre maică-sa, mulțam, madam, tronc, o să-i dea una cu el.

Apoi apăruse visul. Nici nu adormise bine când începuse. Ca și cum vocea lui Lestat s-ar fi estompat și-n locul lui, trosc, visul o trăsesse pe altă lume.

Se găsea într-un loc foarte însorit. O poieniță la munte. Și-n poiană erau gemenele astea, două femei frumoase cu părul roșu ondulat, în genunchi amândouă, ca niște îngeri pictați în biserică, cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune. De jur împrejur era o mulțime de oameni, toți îmbrăcați în veșminte lungi, ca personajele din Biblie. Se auzea și muzică, niște bătăi înfundate, cam înfricoșătoare, și un corn, parcă era un prohod lugubru.

Dar partea cea mai sinistră era cadavrul, corpul înnegrit al unei femei, întins pe un soi de catafalc de piatră. Parcă fusese scos dintr-un cuptor! Iar pe platouri se găseau, pe unul o inimă lucioasă, pe celălalt un creier. Îhîm, absolut, era vorba de-o inimă și de un creier.

În clipa aceea se trezise înspăimântată. Ducă-se naibii de vis! În prag era maică-sa. Baby Jenks sărise în picioare și-o lovise cu fierul de călcat până nu se mai mișcase. Îi dăduse în cap cât putuse de tare. Ar fi trebuit să fie moartă după asemenea lovituri, dar nu era încă, și-atunci venise momentul acela absolut nebun.

Maică-sa zăcea pe podea, mai mult moartă decât vie, dar o privea fix, la fel cum avea să se întâmple mai târziu și cu taică-său. Baby Jenks ședea în fotoliu, cu un picior atârându-i peste un braț al acestuia, sprijinindu-se într-un umăr și răsucindu-și o codiță cu mâna, dar era încă cu gândul la gemenele din vis, la corpul moartei și la lucrurile de pe platouri, ce naiba însemnau toate astea? Aștepta totuși să o vadă complet moartă. Mori odată, proasta naibii, hai, mori, nu conta pe mine să-ți mai dau una!

Baby Jenks nu știa bine nici acum ce se-ntâmplase. Era ca și cum gândurile maică-sii se transformaseră, se dilataseră, se măriseră. Poate că și ea plutea acum spre tavan, cum i se întâmplase și lui Baby Jenks când fusese pe punctul de a muri, înainte de-a fi salvată de Killer. Oricare ar fi fost cauza, gândurile erau, pur și simplu, uimitoare. Să te faci praf, nu alta! De parcă maică-sa știa dintr-o dată tot! Despre bine și despre rău, și cât de importantă era iubirea, iubirea adevărată, cum era mai importantă decât toate regulile din lume, să nu bei, să nu fumezi, să te rogi lui Hristos. Nu semăna cu o predică preoțească. Era ceva neînchipuit de cuprinzător.

Maică-sa, întinsă pe jos, se gândea cum lipsa de dragoste din inima fiicei ei, Baby Jenks, era la fel de îngrozitoare ca o boală genetică, datorită căreia ar fi venit pe lume fără vedere sau fără vreo mână, sau vreun picior. Dar nu asta era important. Totul avea să se aranjeze. Baby Jenks avea să se ridice deasupra existenței ei actuale, așa cum aproape că se-ntâmplase când îi dăduse Killer sărutul acela mortal, și avea să înțeleagă și ea totul. Ce naiba însemnau chestiile astea? Era ceva despre tot ce ne-nconjoară ca parte dintr-un mare întreg, și fibrele din covor, și frunzele copacului din fața ferestrei, și apa care picura la chiuvetă sau norii care se mișcau peste Cedar Creek Lake și copacii desfrunziți, care nici nu erau chiar atât de urâți cum considera Baby Jenks. Nu, totul părea dintr-o dată atât de frumos, că nici nu se putea descrie. Iar mama lui Baby Jenks știuse dintotdeauna de existența acestei frumuseți! Așa percepușe ea totul. Mama lui Baby Jenks o ierta pentru toate. Biata Baby Jenks, care nu știa nimic, care nu se minunase de frumusețea firelor verzi de iarbă sau a luciului scoicilor la lumina lămpii.

Apoi mama ei murise. Slavă domnului! Destul! Dar Baby Jenks se pusese pe plâns. Apoi târâse corpul afară din rulotă și îl îngropase în spate, făcuse o groapă adâncă, fiind fericită că face parte dintre Morți și că are atâta forță, încât să n-o obosească atâtea lopeți de pământ.

Apoi sosise acasă și taică-său. Cu el fusese o adevărată distracție! Îl îngropase chiar înainte să fie complet mort. N-o să uite niciodată ce

expresie i se zugrăvise pe față când intrase pe ușă și-o văzuse acolo cu toporul în mână.

— Ce-i cu tine, te consideri drept Lizzie Borden?

Cine dracu mai era și Lizzie Borden asta?

Apoi, cu bărbia împinsă înainte, ridicase pumnul să o lovească, atât era de sigur pe el.

— Soi rău ce ești!

Îi crăpase fruntea în două cu toporul. Ce-i drept, asta fusese grozav, când văzuse că-i despică țeasta:

— N-ai decât să crăpi, ticălosule!

Îi acoperise fața cu țărână, în vreme ce el o fixa încă. Paralizat, incapabil să mai facă vreo mișcare, se gândea că-i din nou copil, își închipuia că-i la o fermă sau ceva de genul ăsta, pe undeva prin New Mexico. Bolborosea, ca un țânc. *Nenorocitul, am știut eu că aveai rahat în loc de creieri. Acum se simte și putoarea!*

Dar, înainte de toate, ce naiba o apucase să se întoarcă acolo? De ce se despărțise de Banda cu Colți?

Dacă nu s-ar fi despărțit de Killer și de Davis, ar fi acuma cu ei la San Francisco, în așteptarea concertului lui Lestat. Poate că ar fi intrat împreună într-un bar de-al vampirilor. Asta dacă ar fi ajuns măcar până acolo. Dacă nu cumva se întâmpla ceva foarte, foarte grav.

Și-acum ce naiba o apucase să o ia înapoi? Poate ar fi trebuit să se ducă direct spre vest. Nu mai rămâneau decât două nopți, asta-i tot.

Pe toți dracii, în definitiv, în seara concertului o să-și ia o cameră la vreun motel, să-l urmărească măcar la televizor. Dar înainte de asta, voia cu tot dinadinsul să dea măcar de un Mort de la St. Louis. Nu putea să continue de una singură.

Problema era cum găsea ea cartierul Central West End. Unde naiba era?

Bulevardul acesta i se părea cunoscut. Înainta încetișor, sperând să nu dea de vreun polițist mai zelos care să o urmărească. Firește, ar fi mai rapidă decât el, așa se întâmpla întotdeauna, dar ce n-ar da să-i iasă vreunul în cale pe vreun drum mai dosnic. Chestia e că n-avea chef să fie alungată din St. Louis.

Iar acum, chiar că recunoștea locurile. Da, da, ăsta era Central West End, sau cum naiba îi zicea, așa că o luă la dreapta imediat și continuă pe o stradă veche, plină de copaci umbroși și rămuroși. Îi reapăru în minte maică-sa, iarba verde, norii. De-abia își stăpâni un suspin.

Măcar de nu s-ar simți atât de singură! Apoi văzu porțile, da, da, asta era strada. Killer îi spusese că Morții nu uită niciodată nimic. Că și creierul ei o să fie ca un mic calculator. Poate că era adevărat. Chiar astea erau porțile, porți mari de fier, larg deschise și acoperite de iederă sălbatică. Probabil că genul acesta de "drum privat" nici nu se-nchidea vreodată.

Încetini treptat, apoi opri total motorul. Făcea prea multă gălăgie pe aleea asta întunecată unde se înșirau numai case mari. N-ar fi exclus ca vreo scârbă să cheme poliția. Coborî și se apucă să-mpingă motocicleta. N-avea picioarele suficient de lungi ca să facă altcumva. Dar asta n-o deranja. Îi plăcea să meargă pe covorul gros de frunze moarte. Îi plăcea strada asta liniștită.

Doamne, dac-aș fi și eu un vampir dintr-un mare oraș, tot pe-aici mi-ar plăcea să locuiesc, se gândi ea, apoi văzu, mai încolo, în capătul străzii, casa-adăpost a vampirilor, pereții de cărămidă și arcadele maure. Inima îi bătea ca nebuna în piept.

Totul era ars!

La început nu-i veni să creadă. Apoi văzu că era adevărul gol-goluț, cărămizile erau pline de dâre negre, ferestrele erau sparte, nu se mai vedea nici un geam întreg pe nicăieri. Sfinte Hristoase! Simțea că înnebunește. Se apropie și mai mult, împingându-și motocicleta și mușcându-și o buză atât de tare, că-i dădu sângele. Ce porcărie! Cine naiba făcea chestiile astea? Erau cioburi de sticlă până și pe peluză, până și-n copaci, așa că totul sclipea de jur împrejur, dar probabil că nu și pentru ochii de muritor. Ei i se părea că-s ornamentele unui pom de Crăciun dintr-un coșmar. Și putea teribil a lemn ars. Mirosul îmbâcsea tot aerul.

Doar n-avea să se pună pe plâns! Nici să urle! Dar în clipa aceea auzi ceva. Nu era un sunet real, ci o chestie pe care o învățase de la Killer: simțea prezența unui Mort acolo!

Nu-i venea să creadă în norocul ăsta și puțin îi păsa de ce-o să urmeze, era hotărâtă să intre. Da, era cineva acolo. Dar semnalul era foarte slab. Se mai apropie câțiva metri, călcând cu tot dinadinsul cu zgomot pe frunzele moarte. Nu se vedea nici o lumină, dar se mișca ceva înăuntru, ceva care simțea prezența ei. Cum stătea indecisă, cu inima bătându-i ca un ciocan, în același timp înspăimântată, dar și dornică să intre, pe terasa din fața casei apăru cineva, un Mort care se uita drept la ea.

Mulțumescu-ți ție, doamne! șopti ea. Și nu era nici vreun sclifosit în costum la trei piese. Nu, era un băiat tânăr, poate nu avusese decât vreo doi ani mai mult decât ea când i-o făcuseră, dar arăta nemaipomenit. În primul rând că avea părul argintiu, un păr scurt argintiu și numai bucle, ceea ce era superb la un tânăr. Și-apoi, era tare înalt, cam un metru optzeci, era zvelt și foarte elegant îmbrăcat, după părerea ei. Avea o piele atât de albă, că jurai că-i de gheață, și purta un pulover pe gât, maro închis, care i se mula pe piept, și haină și pantaloni din piele maro, cu o croială modernă, care-i venea mănușă, nimic de-a face cu costumele de piele ale motocicliștilor. Arăta formidabil tipul, era mai frumos decât toți cei din Banda cu Colți puși la un loc.

— Intră! spuse el într-o suflare. lute.

Nici nu își dădu bine seama când zbură în sus pe trepte. Prin aer mai plutea încă cenușă, începură să o usture ochii și-o apucă tusea. Jumătate din terasă se prăbușise. Își făcu drum cu grijă până în hol. Mai rămăsese o parte din scara interioară, dar, deasupra, acoperișul nu mai exista deloc. Candelabrul căzuse, era spart și plin de funingine. Parcă era o casă bântuită de stafii, ți se făcea pielea de găină.

Mortul era în salon, adică în ce mai rămăsese din el, dădea cu piciorul în diversele resturi arse de pe jos și-n mobilele scorjite, de parcă ar fi căutat cu furie ceva.

— Ți se zice Baby Jenks, nu-i așa? spuse el, adresându-i un ciudat zâmbet fals, care-i descoperi dinții perlați și colții mititei și-i făcu ochii cenușii să strălucească. Te-ai rătăcit, mi se pare...

E-n regulă, încă unul care citește gândurile, ca Davis. Acesta mai are și-un accent străin.

— Da, și ce-i cu asta? răspunse ea.

Spre surprinderea ei, îi percepu și ea numele, îl chema Laurent. Acesta era un nume distins, un nume cu sonoritate franțuzească.

— Rămâi pe loc, Baby Jenks, spuse el. Probabil că și accentul era franțuzesc. Eram trei aici în casă și doi au fost distruși de foc. Poliția n-o să deosebească nimic în cenușă, dar tu o să-ți dai seama ce e pe jos; fii atentă să nu calci pe ceva... n-o să-ți faci nici o plăcere.

Doamne! Nu spunea deloc prostii, avea dreptate, era unu chiar în fundul holului, ai fi crezut că-i un costum de haine pe jumătate ars, întins pe jos, păstrând vag forma unui om, sigur că da, se simțea și după miros, în costumul acela fusese un Mort, rămăseseră intacte doar mânecile și crăcii pantalonului, și pantofii. În mijloc se întindea un soi de baltă cenușie, grețoasă, parcă era un amestec de grăsime cu o pulbere, nu cu cenușă. Caraghios, cum ieșea manșeta cămășii, impecabilă, din mânecă. Acesta fusese un costum la trei piese, mai mult ca sigur.

Îi venea să vomize. Ți se mai putea întâmpla așa ceva când erai Mort? Voia să o șteargă de-aicea. Dacă se întorcea acela care-i distrusese? Halal nemurire!

— Nu te mișca, îi spuse Mortul, și-o să plecăm amândoi de-aici imediat ce se poate.

— Cu cât mai iute, cu-atât mai bine, spuse ea.

Tremura ca frunza, fir-ar să fie. Va să zică asta-nsemna să te ia sudorile reci!

El găsisese o cutie de metal și scotea din ea toți banii care nu arseseră.

— Hei, amice, eu mă car, îl avertiză ea.

Simțea că plutea ceva în jur, nu băltoaca de pe jos o îngrijora. Se gândi la adăposturile din Dallas și din Oklahoma, arse și ele, și la felul în care nu mai dăduse deloc de cei din Banda cu Colți. El îi captase deja gândurile astea, se vedea. I se îndulcira trăsăturile feței, iar părea nespus de frumos. Aruncă pe jos cutia și veni spre ea atât de rapid, că o sperie și mai tare.

— Da, *ma chere*, spuse el cu o voce extrem de plăcută, toate adăposturile au ars. Pe toată Coasta de Est au dispărut toate, ca un șir de lumini când se produce un scurtcircuit. Nici la Paris nu răspunde nimeni, nici la Berlin.

O luă de braț și o conduse spre ieșirea din față.

— Ai idee cine naiba face chestia asta? întrebă ea.

— Cine naiba ar putea ști, *cherie*? Sunt distruse și casele, și barurile vampirilor, și toți cei care-i ies în cale. Trebuie să plecăm de-aici. Hai, pune motocicleta în mișcare.

Dar ea se opri brusc. Ceva dădea târcoale pe-afară. Rămase nemișcată la marginea terasei. Era ceva. Îi era teamă și să înainteze, și să se întoarcă în casă.

— Ce-i cu tine? o întrebă el în șoaptă.

Ce întuneric era pe-aicea, cu copacii ăștia imenși și casele astea mari, care parcă erau toate bântuite de fantome, iar ea auzea ceva, ceva foarte ușor... ca o răsuflare. Ceva de genul acesta.

— Baby Jenks! Grăbește-te!

— Dar unde ne ducem? îl întrebă ea.

Acum percepea ceva aproape ca un sunet.

— În unicul loc unde putem merge. La el, draga mea, la Lestat. El e acolo, la San Francisco, ne așteaptă, el n-a pățit nimic!

— Daaa? spuse ea, uitându-se la strada întunecată ce se deschidea în față. Bun, mergem în căutarea lui Lestat. Până la motocicletă nu mai erau decât zece pași. Sări pe ea, Baby Jenks. Altfel, el pleacă fără tine. Să nu faci una ca asta, ticălosule, nu te atinge de motocicletă mea!

Dar acum sunetul acela se auzea clar, Baby Jenks nu mai auzise în viața ei ceva asemănător. E drept că devenit Mort, auzeai o grămadă de chestii. Auzeai trenurile la nu știu câți kilometri sau auzeai ce își spuneau oamenii în avioanele care zburau pe deasupra capului.

Mortul celălalt auzi și el zgomotul. Nu, auzi gândul ei despre sunetul acela.

— Ce-i asta? șopti el.

Iisuse, și el era speriat. Iar acum și el auzi.

O trase după el pe trepte. Ea se poticni și aproape căzu, dar el o ridică și o puse pe motocicletă.

Zgomotul se întetise. Era sacadat, ca o muzică. Acum devenea atât de asurzitor, că nu mai auzea nici ce-i spunea Mortul de lângă ea. Porni motorul, răsuci mânerul ghidonului ca să-i dea motorului benzină, iar celălalt era deja urcat pe locul din spatele ei. Doar că zgomotul era atât de puternic acum, Iisuse, că nici nu mai putea gândi. Nici motorul motocicletei nu se mai auzea!

Se uită în jos, încercând să vadă ce naiba se-ntâmpla, dacă începuseră să meargă, deoarece nici măcar de asta nu își mai dădea seama. Apoi se uită în sus și pricepu că se uita direct spre sursa vacarmului. Era dincolo de copaci, în întuneric.

Mortul sărise de pe motocicletă și bolborosea ceva la adresa Figurii aceleia, de parcă o vedea. Nici gând, se uita de jur împrejur, ca un nebun care vorbește de unul singur. Dar ea n-auzea ce spune. Ea simțea doar o prezență, simțea că-i privește cineva și că băiatul își răcea gura de pomană!

Sări și ea de pe motocicletă, care căzuse pe o parte. Zgomotul se opri. Apoi îi răsunară timpanele.

— ... tot ce dorești! spunea Mortul de lângă ea, orice, doar spune ce, o să facem tot ce dorești! Suntem slugile tale...!

Apoi fugi de lângă Baby Jenks, aproape să o dea jos, și îndreptă motocicletă.

— Hei, strigă ea, dar în clipa în care pornea spre el, îl văzu cum izbucnește în flăcări și cum începe să țipe.

Apoi fu rândul ei să țipe. Urla și iar urla. Mortul, în flăcări, se zvârcolea în cercuri pe pământ. În spatele ei, explodă adăpostul. Simți căldura pe spate. Văzu cum săreau în aer tot felul de chestii. Cerul se luminase de parcă erau în plină zi.

Ah, sfinte Iisuse, fă să rămân în viață, fă să rămân în viață!

Un crâmpei de secundă se gândi că-i crăpase inima. Avu intenția să se uite în jos să vadă dacă i se crăpase pieptul și dacă inima îi scuipa sângele

afară, ca o lavă topită dintr-un vulcan, dar văpaia din ea îi ajunse până în cap și-apoi, zbârr! o luase în sus.

Se ridica tot mai sus printr-un tunel întunecat, apoi pluti în înălțimi, privind de-acolo întreaga scenă.

Da, exact ca mai înainte. Acum vedea și ce-i ucisese, se vedea o siluetă albă chiar în pâlcul de copaci. În curte fumegau hainele celuiilalt Mort. Iar corpul ei era consumat de flăcări.

Ce-o uimi cel mai mult era silueta albă. Parcă era o statuie, semăna cu Fecioara Maria într-o biserică catolică. Se uită cu atenție la razele argintii, strălucitoare, care păreau că pornesc de la ea în toate direcțiile, ca o lumină mișcătoare. Pe măsură ce se ridică tot mai sus, văzu cum razele se întindeau și se uneau cu altele, compunând un soi de plasă uriașă care acoperea întreaga lume. În interiorul plasei erau prinși o mulțime de Morți, ca niște muște într-o pânză de păianjen. Erau ca niște gămlii de lumină, pulsau și se uneau cu silueta albă, era un spectacol aproape frumos, dacă n-ar fi fost atât de trist. Ah, bietele suflete ale tuturor Morților acestora, închise în corpuri dintr-o materie indestructibilă, incapabili să îmbătrânească ori să moară.

Dar ea era liberă. Plasa se afla acum la o mare distanță de ea. Și descoperea atât de multe lucruri.

I se părea că mii și mii de alți oameni morți pluteau acolo sus ca într-un strat cenușiu de ceață. Unii își căutau drumul, alții se băteau între ei, iar alții se uitau cu-atâta tristețe în jos, unde muriseră, de parcă nu știau sau refuzau să creadă că erau morți. Erau chiar unii care încercau să se facă văzuți sau auziți de cei în viață, dar aceia nu reușeau.

Își dădea seama că era moartă. I se mai întâmplase o dată. Trecea, pur și simplu, prin stratul acesta de oameni triști care întârziu pe drum. Ea însă își urma calea! Existența ei mizerabilă de pe pământ o umplea de tristețe. Dar nu asta era important acum.

Lumina strălucea din nou, lumina aceea neînchipuit de frumoasă pe care o întrezărise deja când fusese pe punctul de-a muri prima dată. Înainte spre ea, pătrunse în ea. Iar asta era o minunăție. Nici când nu mai văzuse asemenea culori, atâta limpezime, niciodată nu mai auzise o muzică de o asemenea puritate. Nu existau vorbe care să le descrie; nu exista nici o limbă capabilă de așa ceva. Iar de data asta nimeni n-o mai aducea înapoi!

Căci ființa care îi venea în întâmpinare, să o ia de mână și să o ajute era... mama ei! Și n-avea să o mai lase să plece.

Niciodată nu simțise atâta dragoste pentru mama ei, dar aici dragostea era peste tot; lumină, culori, dragoste — nu se mai deosebeau.

Ah, biata Baby Jenks, se gândi ea, uitându-se o ultimă dată spre pământ. Dar acum ea nu mai era Baby Jenks. Nu, deloc.

*Bou și uliu. Brăzdar.
Era atâta limpezime pe-atunci
Sălbatici ca niște coarne
răsucite,
locuiam în case de piatră.
Ne atârnam pletele pe fereastră să se cațere
bărbații
În dosul urechii, grădină de bucle.
Pe oricare deal un rege
al dealului. Noaptea firele erau smulse
din țesătură. Destrămați, bărbații urlau.
Toți aștrii se dezvăluiau. Noi stăpâneam
cuvântul.*

STAN RICE
din "The Words Once"
Whiteboy (1976)

FĂPTURA care străbătea poteca abruptă și înzăpezită atât de repede, încât nimeni n-ar fi putut ține pasul cu ea, era înaltă și îmbrăcată în veșminte negre care nu-i lăsau la vedere decât ochii.

Cerul înstelat n-avea aproape nici un nor în aerul rarefiat al înălțimilor Himalaiei, iar în față, departe — nici cu puterile ei nu putea calcula distanța — se contura, în toată splendoarea sa, versantul masiv, gofrat, al Everestului, deasupra unei coroane de nori albi turbulenți. De câte ori se uita la el i se tăia respirația, nu numai pentru că era atât de frumos, dar și pentru că părea să păstreze înțelegeri profunde care, bineînțeles, nu acolo se găseau.

Era oare vorba de venerație pentru acest masiv? Da, îl puteai venera fără grijă, căci muntele n-avea să-ți vorbească niciodată. Vântul șuierător care îi îngheța pielea nu era vocea cuiva și nu exprima nimic. Dar măreția aceasta întâmplătoare și total indiferentă o impresiona până la lacrimi.

Aceeași senzație i-o dădea și imaginea pelerinilor care urcau coasta, mult mai jos, ca niște furnici înaintând pe poteca incredibil de îngustă. Credința lor oarbă o umplea de tristețe. Dar și ea mergea tot spre același templu ascuns în munți. Se îndrepta spre același zeu abject și amăgitor.

Suferea de frig. Fața și pleoapele îi erau acoperite de chiciură. I se lipise și de gene, în minuscule cristale. Fiecare pas printr-un vânt de o asemenea forță era dificil până și pentru ea. N-ar fi putut să-i producă chiar durere sau moarte, era prea vârstnică pentru asta. Suferința ei izvora din ceva mental. Se trăgea din nemaipomenita trăinicie a forțelor naturii, din imaginea neschimbată, de ore întregi, a zăpezilor imaculate, orbitor de albe.

N-avea importanță. Acum câteva nopți o trecuse un fior pe când străbătea una din străzile pline de lume și plină de mirosuri pestilențiale din vechiul Delhi, iar de-atunci se repeta obsedant, cam o dată pe oră, de parcă se cutremura miezul pământului.

În unele momente avea impresia clară că Mama și Tata se trezeau la viață. Undeva, departe, în cripta în care-i instalase iubitul ei Marius, Cei Ce

Trebuie Păziți, în fine, se mișcaseră. Numai o reînviere de natura asta putea să propage un semnal atât de puternic și în același timp confuz: trebuie că Akasha și Enkil se ridicaseră din oribila lor nemișcare de pe tronul pe care îl împărțeau de șase mii de ani.

Dar, fără îndoială, toate astea erau doar pură imaginație, ca și cum ai fi cerut muntelui să-ți vorbească. Căci pentru ea acești străvechi părinți ai tuturor băutorilor de sânge nu erau doar o legendă. Ea îi văzuse cu ochii ei, nu ca numeroși alți urmași ai lor. Ea devenise nemuritoare chiar pe pragul sanctuarului lor; se târâse în genunchi și-o atinsese pe Mamă; străpunsese suprafața aceea sclipitoare și netedă ce fusese cândva pielea ei și supsesse din șuvoiul de sânge sacru. Ce minune i se păruse chiar și atunci acest fluid viu care țâșnea din corpul fără viață, precum și vindecarea imediată a urmelor mușcăturii.

Dar pe-atunci, cu secole înainte, când credea în ei din toate puterile, împărtășise cu Marius convingerea că Mama și Tata nu făceau altceva decât să doarmă în pace, că avea să vină însă clipa când se vor trezi și le vor vorbi din nou.

La lumina lumânărilor, ea și cu Marius intonasera imnuri în cinstea lor, cu mâinile ei pusese tămâie la ars și le adusese flori; de asemenea, jurase să nu dezvăluie niciodată altor băutori de sânge unde se afla sanctuarul, ca nu cumva aceia să-l nimicească pe Marius, să-i ducă de-acolo pe părinții cei dintâi și să se hrănească nestingheriți cu sângele lor originar și atotputernic.

Dar toate astea se-ntâmplaseră cu mult timp în urmă, când lumea era împărțită în triburi și imperii, când eroii și împărații erau înscăunați drept zei de pe o zi pe alta. Pe vremea aceea o preocupau ideile filozofice cele mai subtile.

Acum înțelegea ce-nseamnă să trăiești veșnic. Munții știau.

Primejdie. Fiorul îi străbătu iarăși tot corpul, ca un curent electric. Apoi pieri. După asta avu viziunea unui loc plin de verdeață și mustind de umezeală, unde pământul era moale și vegetația sufocantă. Dar și imaginea asta pieri imediat.

Se opri, orbită o clipă de strălucirea zăpezii în lumina lunii, și ridică ochii spre stelele ce sclipeau dincolo de pânza rarefiată a unui nor. Încercă să capteze vocile altor nemuritori. Dar nu percepu nimic limpede, nimic vital, doar un zumzet nedeslușit venind de la templul spre care se îndrepta, iar din urma ei, urcând din orașul murdar și suprapopulat, muzica de pe discurile înregistrate de țicnitul acela, de băutorul acela de sânge, "idolul rockului", Vampirul Lestat.

Era destinat să piară urmașul acesta modern, impetuos care îndrăznise să își fasoneze cântecele pornind de la adevăruri trunchiate. Câți tineri de genul ăsta nu văzuse ea ajunși în culmea gloriei și-apoi uitați.

Totuși, curajul lui o intriga și, în același timp, o scandaliza. Se putea oare ca strigătul de alarmă pe care îl percepu să fie cumva legat de cântecele lui tânguitoare și răgușite?

*Akasha, Enkil,
Aplecați urechea la copiii voștri!*

Cum de îndrăzneală să repete numele sacre în fața lumii muritorilor? I se părea imposibil, contra rațiunii, ca un astfel de individ să nu fie eliminat imediat. Monstrul acesta, care se bucura de o incredibilă celebritate, dădea pe față secrete pe care numai Marius ar fi putut să i le facă cunoscute. Atunci unde era Marius, care-i purtase pe Cei Ce Trebuie Păziți de la un sanctuar secret la altul timp de două mii de ani? Nu trebuia să se mai gândească la Marius, la disensiunile care-i separaseră de atâta vreme, încât simțea că i se sparge inima de durere.

Înregistrarea vocii lui Lestat dispăruse acum, acoperită de alte înregistrări, de vibrațiile ce emanau din orașe și sate, de veșnicile strigăte distincte de durere ale muritorilor. Cum se întâmpla adesea, deși dotată cu un auz puternic, nu putea distinge semnale izolate. Fluxul enorm de sunete — fără formă, îngrozitor — o copleșea, așa că nu mai permise nici unui sunet să-i parvină. Era din nou doar cu vântul.

Ah, ce însemnau oare pentru Mama și Tata toate vocile acestea ce veneau de pe tot pământul, căci puterea lor nu făcuse decât să crească în mod inevitabil de la începuturile istoriei încoace. Oare ei mai aveau posibilitatea să pună un ecran între ei și fluxul acesta neîncetat? Sau să selecteze, din când în când, doar ceea ce voiau să audă? Poate că și în privința asta erau la fel de indiferenți ca și în celelalte, poate că vacarmul acesta neîntrerupt îi făcea să rămână împietriți, incapabili de a raționa, creierul fiindu-le luat cu asalt de nesfârșitele plângeri ale muritorilor și ale nemuritorilor din lumea întreagă.

Privi uriașul vârf colțuros din față. Trebuia să continue, își strânse și mai tare gluga care-i acoperea fața. Reluă urcușul.

Cum poteca o scoase la un mic promontoriu, văzu în fine și locul spre care se îndrepta. Templul se ridica dincolo de un imens ghețar, pe o stâncă înaltă. Era o construcție de piatră albă aproape invizibilă pe fondul alb, iar turnul clopotniței îi dispărea în vălătucii de zăpadă care tocmai reîncepeau să cadă.

Oare cât timp îi va trebui ca să ajungă acolo, chiar la viteza ei? Știa ce avea de făcut, dar avea oroare de asta. Trebuia să ridice mâinile, să înfrângă legile naturii și propria ei rațiune și să treacă peste golul care o separa de templu, coborând blând doar după ce ajungea de partea cealaltă a canionului înghețat. Nici o alta dintre multiplele ei puteri n-o făcea să se simtă atât de lipsită de sens, atât de inumană, atât de departe de ființa de rând, muritoare, care fusese ea cândva.

Dar voia să ajungă la templu. Era necesar. Așa că ridică brațele încet, conștientă de grația mișcării. Închise ochii o clipă, impunându-și să se ridice, și își simți corpul îndreptându-se în sus, de parcă nu avea nici o greutate, ca o simplă forță, neîncomodată de materie, călătorind pe coama vântului doar grație propriei voințe.

Lăsă vântul să o poarte îndelung; corpul i se răsuci, o luă în direcția în care era împins. Se ridică din ce în ce mai sus, lăsând pământul în urmă, trecu printre nori cu fața la stele. Cât de grele i se păreau veșmintele; nu era oare pe punctul de a deveni invizibilă? Nu era aceasta etapa următoare? Un fir de praf în ochiul Domnului, se gândi.

Simți o durere în piept. Ce oroare, să nu mai fii legat de nimic... I se umplură ochii de lacrimi.

Ca întotdeauna în asemenea momente, trecutu-i îndepărtat de muritoare, de care se agăța, îi apăru, mai mult ca oricând, un mit demn de a fi prețuit, în vreme ce toate celelalte credințe o lăsau rece. *Am trăit, am iubit, am avut un trup fierbinte.* Îl vedea pe Marius, cel ce o crease, nu așa cum era în prezent, ci cum era la început, când de-abia devenise nemuritor și-l ardea secretul acela supranatural: "Pandora, iubita mea... Pandora, vino cu mine, să cerem binecuvântarea Mamei și a Tatei. Vino în sanctuar."

Desprinsă de totul, disperată, ar fi putut să uite ce destinație avea. S-ar fi putut lăsa purtată până la soare. Dar percepu din nou semnalul acela tăcut, sub formă de pulsație, *Primejdie*, care-i reaminti scopul călătoriei, întinse brațele, își impuse să o ia din nou spre pământ și văzu curtea templului, cu rugurile fumegânde. *Da, acolo.*

Viteza cu care cobora o uimi; pe moment, fu chiar dezorientată. Se trezi în curte, avu o senzație scurtă că o doare peste tot, apoi se simți doar înfrigurată, dar calmă.

Urletele vântului erau estompate. Muzica din templu străbătea prin pereți ca o pulsație halucinantă, produsă de tamburine și tobe, în care se amestecau voci, formând împreună o incantație lugubră și repetitivă. În fața ei se ridicau rugurile care trosneau și scoteau scânteii, unde se înnegreau cadavrele îngrămădite peste grămezile de lemne. Duhoarea era teribilă. Totuși, rămase îndelung să se uite la flăcări, să le observe cum consumau carnea care sfârâia, membrele înnegrite, smocurile de păr, din care ieșeau brusc vâlătuci de fum alb. Se sufoca de duhoare; aerul pur de munte nu pătrundea până aici.

Privi ușa din depărtare pe care se intra în incinta templului. Avea să își folosească din nou puterile, cu amărăciune. Așa. Se trezi călcând peste prag, dincolo de ușa care se deschisese. Fu zăpăcită de lumina dinăuntru, ca și de aerul cald și de incantațiile asurzitoare.

"Azim! Azim! Azim!" repetau ritmic credincioșii; erau cu spatele la ea, căci se înghesuiau cu toții spre centrul sălii luminate de lumânări, cu mâinile în sus, agitându-și-le în același ritm cu capetele. "Azim! Azim! Azim-Azim-Azim! Aaaaa-Ziiiiim!" Din cădelnițe se ridica fum și nenumăratele siluete se-nvârteau în cerc, bătătorind pardoseala cu picioarele goale, nedându-i nici o atenție. Își țineau ochii închiși, trăsăturile de pe fețele măslinii erau calme, doar buzele li se mișcau, repetând numele venerat.

Își făcu loc printre cei înghesuiți, femei și bărbați zdrențăroși, sau cu haine bogate de mătase colorată și cu bijuterii de aur bătându-le pieptul, cu toții repetând, cu oribilă monotonie, aceeași invocație. Simți în nări izul de febră, de foame, de cadavru, căci numeroși erau cei călcați în picioare, nebăgați de nimeni în seamă în acest delir. Se cramponă de o coloană, ca și cum ar fi aruncat o ancoră în acel fluviu tumultos de mișcare și zgomot.

Apoi îl zări pe Azim în mijlocul mulțimii. Pielea lui arămie era umedă și sclipitoare în lumina lumânărilor, avea pe cap un turban de mătase neagră, iar lungă lui robă brodată era pătată de un amestec de sânge de muritor și de nemuritor. Ochii lui negri, machiați cu creion negru, erau enormi. Dansa cu mișcări ondulatorii în ritmul surd al tobelor, aruncându-și brațele înainte, apoi retrăgându-le, de parcă dădea cu pumnii într-un zid

invizibil. Cu papucii din picioare bătea ritmul frenetic pe pardoseala de marmură. Pe la colțurile gurii îi curgea sânge. Pe față i se citea cea mai profundă beatitudine.

Totuși, își dăduse seama de prezența ei. Fără să se întrerupă din dans o privi drept în ochi, iar ea îi văzu buzele mânjite de sânge formând un zâmbet.

Pandora, frumoasă, nemuritoare Pandora...

Era ghiftuit de pe urma festinului, se umflase și era congestionat de atâta sânge, cum rareori mai văzuse un nemuritor. Își dădu capul pe spate, se roti, apoi scoase un strigăt ascuțit. Servitorii lui se apropiară, purtând cuțite ceremoniale, și-i făcură tăieturi la încheieturile mâinilor.

Credincioșii se înghesuiră să sugă câteva picături din sângele sacru care țâșnea din vene. Incantațiile erau și mai asurzitoare, mai înfocate, acoperind urletele celor care îl înconjurau. Deodată îl văzu luat pe sus, cu tot corpul întins pe umerii suitei lui, cu papucii aurii îndreptându-și vârful ascuțit spre tavanul acoperit de mozaicuri, iar cuțitele îi făcură din nou incizii la glezne și la încheieturile mâinilor, unde rănille precedente se și închiseseră.

Mulțimea delirantă parcă devenea și mai densă pe măsură ce mișcările erau mai frenetice, corpurile șiroind de sudoare o înghesuiau, fără să își dea seama de răceala și înțepeneala corpului ei atât de vârstnic, prin hainele moi, diforme, de lână. Nu se mișcă. Se lăsă înconjurată, trasă spre centru. Îl văzu din nou pe Azim, depus din nou pe propriile picioare, după ce i se făcuseră atâtea tăieturi în carne, după ce îi cursese sângele, se văicărise, dar cu rănille deja vindecate. O îmbie să se apropie. În tăcere, îl refuză.

Îl privi cum întinde apoi brațul și apucă la întâmplare o victimă, o femeie tânără cu ochii machiați și cu cercei mari de aur, căreia îi sfâsie gâtul subțire.

Mulțimea nu mai scanda perfect silabele incantației de mai înainte; din piepturile tuturor se ridică în clipa aceea un strigăt.

Cu ochii ieșiți din orbite, în aparență oripilat de pro-pria-i putere, Azim îi supse tinerei sângele până la ultima picătură dintr-o singură suflare, apoi aruncă trupul pe pietrele din față, unde rămase strivit, repede înconjurat de ceilalți credincioși, care întindeau mâini rugătoare spre zeul lor, nesigur acum pe picioare.

Se întoarse cu spatele; ieși în aerul rece de afară, îndepărtându-se de căldura rugurilor. Mirosea cumplit a urină, a măruntaie. Se sprijini de perete, privind în sus, gândindu-se la munte, nedând nici o atenție servitorilor care trecură pe lângă ea târând trupurile noilor victime și aruncându-le în flăcări.

Se gândi și la pelerinii pe care îi zărise pe cărarea ce ducea la templu, șirul acela nesfârșit care urca lent, zi și noapte, străbătând munții pustii către locul acesta fără nume. Câți mureau oare fără să ajungă măcar până la prăpastia aceasta? Câți piereau în fața porților, în așteptare clipei când li se permitea să intre?

Ce oroare! Și totuși, nu avea importanță. Era o oroare ce dura de mii de ani. Rămase în așteptare. Apoi simți chemarea lui Azim.

Se întoarse și trecu din nou de ușă, trecu apoi de o alta și ajunse într-o

anticameră pictată superb unde, așezat pe un covor cu rubine pe margini, o aștepta Azim, tăcut, înconjurat de comorile sale, obiecte de aur și de argint oferite la întâmplare, în vreme ce din sală se auzea în surdină o muzică lunguroasă, dar înfricoșătoare.

— Iubita mea, spuse el.

Îi luă fața în mâini și o sărută. Din gură îi transmise un șuvoi de sânge cald, așa că, pentru o clipă, Pandora fu una cu extazul incantațiilor, al dansului și al strigătelor credincioșilor. Șuvoiul fierbinte al adorației muritorilor. Abandon total. Dragoste.

Da, dragoste. O clipă avu imaginea lui Marius. Deschise ochii și se dădu cu un pas înapoi. Timp de un moment văzu doar pereții pe care erau pictați păuni, crini; apoi văzu grămezile de aur lucitor. În fine, privirea îi rămase pe Azim.

Imagine fidelă a neamului din care se trăgea, nu era supus schimbării, cum nu erau nici satele din care veneau adoratorii lui, peste munții înzăpeziți, doar pentru a sfârși în acest mod oribil și absurd. Azim își începuse domnia în timpul acesta cu vreo mie de ani în urmă, de unde nici un credincios nu mai plecase viu vreodată. Pielea lui moale, aurie, hrănită de nesecatul șuvoi de sânge al sacrificărilor, pălise doar puțin, pe când a Pandorei nu mai avea aspect uman de cel puțin vreo cinci secole. Poate doar ochii și părul negru mai aveau ceva de-a face cu viața. Era frumoasă, o știa, dar el posedea o vigoare enormă, care o depășea cu totul. *Puterea răului*. Idolatrizat de credincioși, învăluit în legendă, domnea, fără preocuparea trecutului sau a viitorului, la fel de enigmatic cum fusese dintotdeauna în ochii ei.

Nu dorea să-ntârzie pe acolo. Locul o dezgusta mai mult decât ar fi vrut să ghicească celălalt. Îi comunică în tăcere scopul venirii ei, îi povesti de semnalul de alarmă pe care-l captase. Era ceva în neregulă pe undeva, se producea o schimbare, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată! Îi povesti și de tânărul băutor de sânge din America, cel care imprimase discuri și care cânta despre Mamă și despre Tată, și căroră le zicea chiar pe nume. Nu făcea decât să își deschidă gândurile în fața lui, fără să facă vreo dramă.

Îl observă pe Azim cu atenție, simțindu-i imensa putere pe care o avea de a-i citi gândurile cele mai întâmplătoare, fără ca el să lase să-i scape nici cel mai mic secret.

— Scumpa mea Pandora, spuse el disprețuitor. Ce-mi pasă mie de Mamă și de Tată? Pentru mine nu reprezintă nimic. Și ce-mi pasă de neprețuitul tău Marius și de neîncetatele lui strigăte de ajutor? Nu mă privește câtuși de puțin!

Rămase încremenită. Marius striga după ajutor. Azim se puse pe râs.

— Explică-te, îi zise ea.

El râse din nou. Apoi îi întoarse spatele. Ea nu putea face altceva decât să aștepte. Cel care o făcuse fusese Marius. Toți ceilalți puteau să-i perceapă vocea, numai ea nu. Probabil că ce captase ea era doar ecoul îndistinct al strigătului lui, percept de ceilalți! *Spune-mi tot, Azim. De ce să faci din mine un dușman?*

Când o privi din nou, era dus pe gânduri, iar fața-i pli-nuță avea o expresie aproape umană, așa cum se uita la ea, cu mâinile dolofane, pline

de gropițe, împreunate și proptite de buza de jos, umedă. Voia să obțină ceva de la ea. Nu se mai vedea nici urmă de dispreț sau de maliție.

— E un avertisment, spuse el. Apare tot timpul, trece ca un ecou printr-un lanț de receptori-transmițători care-l percep fiind mai aproape de locul de unde izvorăște, departe de-aici. Zice că suntem cu toții în primejdie. Apoi e urmat de un strigăt de ajutor, care e mai slab. Cere ajutor ca să încerce să îndepărteze primejdia. Dar acest strigăt nu arată că ar fi prea sigur de el. Ține mai cu seamă ca avertismentul să fie luat în seamă de noi toți.

— Și care sunt cuvintele?

El ridică din umeri.

— Nu le-am ascultat. Nu mă interesează.

— Ah! exclamă ea și-i întoarse spatele.

Îl auzi cum se apropia de ea, îi simți mâinile pe umeri.

— Acum trebuie să-mi răspunzi tu la o întrebare, spuse el. O întoarse spre el. Ceea ce mă preocupă pe mine e visul despre gemene. Ce sens are visul acesta?

Visul despre gemene. Nu avea răspuns la întrebarea lui. Întrebarea nu avea nici un sens pentru ea. Nu avusese nici un vis ca acesta.

El o privea în tăcere, de parcă o credea mincinoasă. Apoi vorbi din nou, foarte lent, pândindu-i reacțiile.

— E vorba de două femei cu păr roșu. Li se întâmplă lucruri oribile. Îmi apar în vis chiar înainte de-a mă trezi. Le văd violate în fața unei mulțimi, într-o adunare. Nu știu nici cine sunt, nici unde are loc violul. Și nu sunt singurul care își pune întrebări. Prin lumea întreagă sunt și alți zei ai întunericului care au visul acesta și care ar vrea să știe de ce.

Zei ai întunericului! Nu suntem nici un fel de zei, gândi ea cu dispreț.

El zâmbi. Locul în care se găseau nu era oare un templu? Oare nu ajungeau până la ea gemetele credincioșilor? Nu simțea și ea parfumul sângelui lor?

— Nu știu nimic despre femeile acestea, îi spuse ea. Gemene cu păr roșu. Nu. Îi atinse degetele cu un gest aproape seducător. Azim, nu mă chinui. Eu vreau să-mi vorbești despre Marius. De unde vine strigătul lui?

Simțea cât de tare l-ar urî imediat dacă nu-i spunea acest secret.

— De unde? o întrebă el provocator. Tocmai aici e miezul problemei, nu-i așa? Crezi că ar îndrăzni să ne spună unde e sanctuarul Mamei și al Tatei? Dacă așa crede asta, i-aș răspunde, cum să nu, imediat, zău că da. Mi-aș lăsa și templul ca să mă duc să-l caut. Doar că nu poate păcăli pe nimeni. Știu bine că mai degrabă s-ar lăsa nimicit decât să comunice unde e sanctuarul.

— De unde provine strigătul? întrebă ea din nou cu răbdare.

— Ce-i cu visele astea? spuse el, înnegriindu-se de furie. Visul despre gemene, asta vreau să mi se explice!

— Ți-aș explica cine sunt și ce vor dacă aș ști ceva.

Se gândi la cuvintele cântecelor lui Lestat. Cântece despre Cei Ce Trebuie Păziți și despre criptele din subsolurile orașelor europene, cântece despre căutări și tristețe. Nimic despre gemenele roșcate, nimic...

Furios, îi făcu semn să se oprească.

— Lestat! spuse el cu dezgust. Nu-mi aminti de tipul acesta infam. De

ce n-a fost încă distrus? Sunt oare toți zeii întunericului cufundați în somn, ca Mama și Tata? O privi, plin de bănuieli. Iar ea așteptă. Bine, te cred, spuse el, în fine. Mi-ai spus tot ce știi?

— Desigur.

— Eu îmi închid urechile la tot ce vine de la Marius, ți-am zis. Hoțul Mamei și al Tatei. N-are decât să urle până la sfârșitul lumii. Dar pentru tine, Pandora, pentru, tine, ca întotdeauna, nutresc numai dragoste, așa că o să mă murdăresc băgându-mă în toate chestiile astea. Treci marea în Lumea Nouă. Ia-o spre nordul înghețat, dincolo de ultimele păduri, spre marea de la apus. Acolo o să-l găsești pe Marius, prizonier într-o citadelă de ghețuri veșnice. Spune că nu se poate mișca. Iar în privința avertismentului, e transmis fără claritate, dar cu încăpățănare. Suntem în primejdie. Trebuie să dăm o mână de ajutor, astfel încât el să poată pune capăt tuturor acestora. Ca să poată merge la Lestat.

— Aha! Deci tânărul e cel care-a declanșat toate astea! O străbătu un fior violent, dureros. Văzu cu ochii

minții fețele lipsite de viață ale Mamei și Tatei, monștri indestructibili sub formă umană. Îl privi, nelămurită, pe Azim. El se opri o clipă, dar nu terminase. Îl așteptă să continue.

— Nu, spuse el cu voce scăzută, fără furie de data asta. Dar primejdia există, Pandora, e sigur. O mare primejdie, dar n-aveam nevoie de Marius ca să ne-o anunțe. Asta are de-a face cu gemenele roșcate. Era acum neașteptat de sincer, parcă uitase de orice reținere. Asta o știu, continuă el, pentru că eu eram deja vârstnic când a fost creat Marius. Gemenele, Pandora. Lasă-l pe Marius. Mai degrabă fii atentă la vise.

Ea rămăsese fără glas, ascultându-l. El o privi îndelung, apoi parcă i se micșorară ochii, parcă se transformară în pietre. Îl simți cum se retrage, cum se desprinde de ea și de toate lucrurile despre care vorbiseră. În cele din urmă, nici n-o mai văzu.

Își auzea adoratorii gemând insistent; îi era din nou sete; dorea s-audă imnuri și dorea sânge. Se-ntoarse să iasă din cameră, apoi privi înapoi.

— Vino cu mine, Pandora! Rămâi cu mine măcar o oră! Avea o voce neclară, ca de om beat.

Invitația o luă pe nepregătite. Se gândi o clipă. Trecuseră ani de când nu mai căutase această sublimă plăcere. Nu se gândea numai la sânge în sine, dar și la uniunea momentană cu un alt suflet. Brusc, această voluptate îi era la îndemână, printre pelerinii care urcaseră pe muntele cel mai înalt din lume pentru a muri în felul acesta. Se gândi și la drumul care o aștepta pentru a-l găsi pe Marius, la sacrificiile pe care le implica această căutare.

— Vino, iubita mea.

Îl luă de mână. Se lăsă condusă afară din cameră, până în centrul sălii aglomerate. Iarăși o surprinse strălucirea lumânărilor; și, din nou, sângele. Mirosul muritorilor o împresura, o chinua.

Strigătele credincioșilor erau asurzitoare. Băteau atât de tare din picioare, că se zguduiau pereții, se cutremura tavanul aurit. Fumul de tămâie îi dădea usturimi la ochi. Își amintea vag de sanctuar, cu-atâta vreme în urmă. Îl revedea pe Marius ținând-o în brațe. Azim, în fața ei, îi scoase pelerina, descoperindu-i fața, brațele goale, trupul acoperit doar

de o rochie simplă de stofă neagră, părul negru, bogat. Își văzu imaginea reflectată în mii de perechi de ochi.

— Zeița Pandora! strigă el din toate puterile, cu capul pe spate.

Izbucniră imediat uralele credincioșilor, acoperind duduital tobelor. Nenumărate mâini o mângâiau. "Pandora! Pandora! Pandora!" Incantația aceasta se amesteca cu strigătele de "Azim!"

În fața ei dansa un bărbat cu pielea măslinie, cămașa albă de mătase i se lipise de trup, din cauza transpirației. Ochii lui negri, sclipind sub sprâncenele negre, îi aruncau o înflăcărată provocare. *Eu voi fi victima ta, zeiță!* Brusc, în lumina aceea licăritoare nu mai văzu nimic altceva în afară de ochii, de fața lui. Îl îmbrățișă, strivindu-i coastele din grabă, apoi își înfipse dinții în gâtul lui. *Viu.* Sângele i se răspândi în trup, îi ajunse la inimă, îi inundă compartimentele inimii, apoi își trimise fierbințeala în toate măduarele-i înghețate. Uitase de senzația asta neînchipuit de voluptuoasă și simțea din nou poftă, dorință! Moartea bărbatului o zgudui, îi tăie respirația. O simți până în creieri. Era orbită, gемеа de plăcere. Apoi, instantaneu, vederea îi deveni atât de acută, încât rămase împietrită. Coloanele de marmură parcă trăiau, respirau. Aruncă corpul, apoi apucă un alt tânăr bărbat, gol până la brâu, pe jumătate leșinat de foame, dar de o vigoare în fața morții care o făcea să își piardă mintea.

Bându-i sângele, îi rupse gâtul delicat și își ascultă propria inimă care se dilata, simți fluxul de sânge până la suprafața pielii. Înainte de-a închide ochii, își privi propriile mâini prinzând culoare, da, parcă erau mâini de om, iar tânărul rezista morții, o întârzia, apoi cedă brusc, în vreme ce ea percepea din nou lumina și zgomotul din jur. *Viu.*

"Pandora! Pandora! Pandora!"

Doamne, nu există nici o dreptate? Nici un sfârșit?

Se legăna în ritm cu muritorii care dansau în fața ei, cu fețe discrete sau sinistre. Sângele îi fierbea în vine de parcă voia să i se infiltreze în fiecare celulă a corpului.

Următoarea victimă se lipi de ea, era un alt tânăr cu brațe subțiri, care o îmbrățișă, mângâind-o cu părul lui moale; pe brațe avea un fel de puf, oasele îi erau fragile și ușoare. Avea impresia că ființa muritoare era ea, iar ei nu erau decât roadele propriei ei imaginații.

Îi rupse ceafa pe jumătate și se uită la oasele albe care ieșeau din coloana ruptă, apoi supse moartea instantanee o dată cu sângele ce țâșnea violent din artera sfâșiata. Dar inima, inima care bătea încă, voia să o vadă, să o guste. Propti trupul pe brațul drept, iar cu mâna stângă despică sternul, desfăcu coastele și căută în cavitatea fierbinte și însângărată să degajeze inima.

Inima nu încetase încă să bată. Lucea ca un ciorchine de struguri înrouați. Credincioșii o striveau din toate părțile, iar ea ridică inima deasupra capului, ca pe un trofeu, și începu să o stoarcă încetișor, lăsând să-i curgă pe degete, apoi în gură fluidul viu al vieții. Ce voluptate supremă, de-ar putea dura la nesfârșit!

"Zeiță! Zeiță!"

Azim o urmărea cu privirea, zâmbind. Dar ea nu-l privi. Se uită la inima aceea zbârcită, stoarsă de ultima picătură de sânge. Când îi dădu drumul să cadă, își văzu mâinile pline de viață, mânjite de sânge. Simțea viața, cu

fierbințeala ei înțepătoare, și în mușchii feței. O amenința un flux de amintiri, un val de viziuni fără sens. Îl alungă. De data asta, nu voia să mai devină sclava memoriei.

Apucă veșmântul negru. Simți cum e acoperită, atâtea mâini se întinseseră să o ajute să tragă gluga peste păr, să își acopere partea de jos a feței. Apoi, neluând în seamă ovațiile fierbinți ce-i erau adresate, se întoarse și ieși afară, atingându-i și, din când în când, accidentându-i pe credincioșii care-i stăteau în cale.

În curte, răcoarea o învioră. Își dădu ușor capul pe spate ca să respire aerul creștelor adus de rafalele de vânt, care ațîțau flăcările rugurilor și-apoi purtau cu ele în depărtare fumul acru. Lumina lunii cădea limpede pe munții acoperiți de zăpadă.

Rămase acolo ascultând circulația sângelui prin vene, și se miră, cu mânie și disperare, că încă o mai înviora și-i dădea putere. Neînchipuit de tristă, îndurerată, se uită în jur la superbul peisaj deșertic care înconjura templul, apoi la fâșiile trecătoare de nori. Ce curaj îi dădea acest sânge. Ce senzație, chiar trecătoare, că tot universul era armonios — deși provenea din actul ei abominabil, de neiertat.

Acolo unde rațiunea nu putea oferi nici o explicație, o făceau simțurile. N-ai încotro, creatură nenorocită, pentru asta trăiești.

Se deplasă până la cel mai apropiat rug și, atentă să nu își pârlască hainele, lăsă flăcările să-i curețe mâinile, să ardă sângele și resturile inimii sfâșiate de pe ele. Flăcările nu erau nici pe departe la fel de fierbinți ca sângele din venele ei. Când simți, în cele din urmă, o ușoară durere, un vag semnal că se produsese curățirea, se îndepărtă de foc și își privi mâinile albe, imaculate.

Dar trebuia să părăsească locul acesta. Se simțea cuprinsă de furie, de noi resentimente. Marius avea nevoie de ea. *Primejdie*. Semnalul de alarmă îi parveni din nou, mai puternic decât înainte, căci sângele pe care-l absorbise o transforma într-un receptor mai puternic. Se părea că semnalul nu venea de la o singură persoană. Era ca o împletire de voci, ca eco-ul unor cunoștințe comune. I se făcu teamă.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, își goli mintea de orice gând. Ridică delicat brațele, numai brațele. Ascensiunea începu. Fără nici un sunet, rapid, invizibilă pentru ochii muritorilor, la fel ca vântul.

Sus, deasupra templului, trupul îi trecu printr-un fuior subțire de ceață. Gradul de luminozitate o uimi. Peste tot alb sclipitor. Iar jos, peisajul crenelat al vârfului de munte și al ghețarului orbitor, continuând cu petele întunecate ale pădurilor și ale văilor. Cuibărite ici și colo se zăreau ciorchini de lumini și se desenau la întâmplare sate și orașe. Ar fi putut să rămână ore întregi să privească acest spectacol. Dar în câteva secunde un alt nor acoperi totul. Și iar era singură în fața stelelor.

Stelele — dure, sclipitoare — păreau să o îmbrățișeze de parcă ar fi fost de-a lor. Dar, de fapt, stelele n-aveau nevoie de nimeni și de nimic. Se simți terorizată. Apoi fu cuprinsă de o profundă tristețe care semăna, în definitiv, foarte bine cu bucuria. Gata cu lupta, gata cu chinurile.

Parcurgând cu privirea toate constelațiile în splendida lor defilare, își încetini ascensiunea și îndreptă amândouă brațele spre apus.

Răsăritul soarelui era cu nouă ore în urma ei. Astfel, își începu

călătoria, împotriva sensului de înaintare a soarelui, galopând în același timp cu noaptea, spre cealaltă parte a globului.

4

ISTORIA LUI DANIEL,
IUBITUL DIAVOLULUI,
SAU TÂNĂRUL DIN **INTERVIU CU UN VAMPIR**

*Ce sunt aceste umbre pe care le-așteptăm,
crezând că într-o seară vor coborî din ceruri
cu limuzina?
Trandafirul,
deși el știe,
nu are limbă
să poată vorbi
Partea muritoare din mine râde.
Nu e tot una codul cu mesajul.
Și ce e altceva un înger
de nu-i nălucă travestită?*

STAN RICE
din "Of Heaven"
Body of Work (1983)

ERA un tânăr înalt, zvelt, cu păr blond-cenușiu și ochi violeți. Purta doar o cămașă groasă gri, cam jengoasă, și blugi, și-i era frig în vântul înghețat care biciuia strada Mi-chigan la ora cinci.

Se numea Daniel Malloy. Avea treizeci și doi de ani, deși părea mai tânăr, deși dădea impresia că e un veșnic student, căci avea genul de față care nu îmbătrânește niciodată. Mergând, mormăia în barbă, de unul singur: "Armand, am nevoie de tine. Armand, concertul are loc mâine seară. Și o să se întâmple ceva teribil, ceva îngrozitor..."

Îi era foame. Trecuseră vreo treizeci și șase de ore de când mâncase ultima oară. Nu mai era nimic în frigiderul din cămăruța lui murdară de la hotel și, în afară de asta, fusese dat afară de acolo chiar în dimineața aceea, căci nu plătise chiria. Ce greu era să își amintească de toate deodată.

Brusc își aminti visul care-l obseda, visul care-i revenea de câte ori închidea ochii, și asta-i tăie din nou orice poftă de mâncare.

În vis îi apăreau gemenele. Și trupul ars de femeie din fața lor, cu părul părțit și pielea crocantă. Inima ei, lucioasă, ca un fruct enorm, era pe un platou alături. Iar creierul de pe celălalt platou arăta exact ca un creier rasol.

Armand știa ce-nsemnau toate astea, trebuia să știe. Nu era un vis de rând. Avea precis ceva de-a face cu Lestat. Și Armand avea să apară în curând.

Doamne, era atât de slăbit, delira de-a dreptul. Avea nevoie să înghită

ceva, măcar vreun lichid. În buzunare n-avea nici un ban, n-avea decât un cec vechi, o parte din drepturile lui de autor pentru cartea pe care-o scrisese sub un pseudonim cu vreo doisprezece ani mai înainte, *Interviu cu un vampir*.

Alta era lumea pe vremea aceea, când nu era decât un tânăr reporter, cutreierând barurile cu magnetofonul după el, în căutarea unui cât de mic adevăr interesant din gura petrecăreților noctambuli. Ei bine, într-una din nopți, la San Francisco, găsisese un subiect de investigație absolut nemaipomenit. Și brusc, lumina vieții de zi cu zi se dusese pentru totdeauna.

Acum era o ruină care mergea prin Chicago cu un pas prea iute, sub cerul jos de octombrie. Cu o duminică în urmă fusese la Paris, iar în vinerea dinainte la Edinburgh. Înainte de Edinburgh fusese la Stockholm, iar înainte de asta nu-și mai amintea. Cecul reprezentând drepturile de autor îl ajunsese din urmă la Viena, dar nu mai avea idee când se întâmplase asta.

Prin toate locurile pe unde trecea îi băga în sperieți pe cei pe care-i întâlnea. Lestat folosisese o frază foarte convenabilă pentru asta în autobiografia lui: "Un muritor plictisitor, dintre cei care au văzut spirite..." Acesta sunt eu!

Unde pusese cartea aceea, *Vampirul Lestat*? Ah, trebuie că i-o furase cineva în parc, chiar în după-amiaza aceea, când Daniel adormise pe o bancă. N-are decât să o păstreze. Daniel o furase la rândul lui și o citise deja de trei ori.

Dar, dacă ar mai fi avut-o, ar fi reușit, poate, să o vândă, ca să poată cumpăra măcar un pahar de coniac, să se dezghețe nițel. Ce valoare netă reprezenta el în acest moment, vagabondul care se târa înghețat și înfometat pe strada Michigan, purtând o ură nespusă vântului care-l pătrundea cu suflarea lui înghețată prin hainele uzate și murdare? Zece milioane? O sută de milioane? Habar n-avea. Armand ar fi știut, bineînțeles.

Vrei bani, Daniel? O să fac eu rost. Nimic mai simplu.

La o mie cinci sute de kilometri mai la sud, Armand îl aștepta pe insula lor, proprietate particulară, insula care, de fapt, îi aparținea doar lui Daniel. Dacă ar fi posedat o fisă în momentul acela, măcar o fisă, ar fi putut să o bage într-un telefon și să-i spună lui Armand că voia acasă. Din înaltul cerului ar veni să-l ia. Veneau întotdeauna. Ori cu avionul cel mare, unde avea instalat un dormitor în catifea, ori cu cel mai mic, cu plafonul jos și fotolii de piele. I-ar împrumuta oare cineva pe toată strada asta o fisă în schimbul unei plimbări cu avionul până la Miami? Probabil că nu.

Armand, te rog! Vreau să fiu în siguranță lângă tine când o să urce pe scenă Lestat mâine seară.

Cine i-ar putea preschimba cecul în bani? Nimeni. Era șapte seara, iar magazinele elegante de pe strada Michigan erau mai toate închise, în plus n-avea cu el nici măcar vreo carte de identitate, căci nu știa cum, portofelul îi dispăruse de alaltăieri. Ce sinistru era apusul cenușiu de iarnă, ai fi zis că cerul tăcut, acoperit de nori joși, metalici, era în fierbere. Până și magazinele aveau un aer neobișnuit de lugubru, chiar dacă aveau fațade de marmură sau de granit, iar în vitrine numai bogății ce sclipeau

ca relicvele arheologice, protejate de geamuri, la muzeu. Își băgă mâinile în buzunare să le mai încălzească, apoi vârî bărbia în piept în fața rafalei de vânt care-l izbea cu furie, aducând primii stropi de ploaie.

Puțin îi păsa de cec, de fapt. Nici nu se putea imagina formând un număr de telefon. Nimic nu-i părea real, în definitiv, nici măcar frigul. Doar visul, sentimentul că urma să se producă un dezastru, îl declanșase cumva Lestat, care însă în momentul de față era incapabil să intervină.

Dacă era obligat, mânca și resturi de la gunoi, putea dormi și într-un parc. Ce conta. Dar, dacă se mai întindea în aer liber, pe frigul ăsta îngheța și risca să aibă iar visul acela.

Cum închidea ochii, cum îl visa. Și de fiecare dată era și mai lung, cu și mai multe amănunte. Gemele roșcate erau de-o frumusețe emoționantă. Nu voia să le mai audă urlând.

Prima dată, în camera de hotel, nici nu dăduse vreo atenție visului. N-avusese nici un sens pentru el. Luase iarăși în mână autobiografia lui Lestat, neridicând ochii din ea decât când pe ecranul micului televizor alb-negru, caracteristic pentru un asemenea hotel, apărea vreun film video cu Lestat.

Fusese fascinat de îndrăzneala lui Lestat; ce simplu îi fusese să se dea drept cântăreț de rock, cu ochii lui străpungători, cu corpul svelt, dar zdravăn, și cu zâmbetul acela de șmecher. Nu puteai totuși să ghicești. Sau poate că puteai. Dar el nu dăduse încă niciodată ochii cu Lestat.

El era expert în ce-l privea pe Armand, îi studiase în amănunțime și corpul de adolescent și fața. Ah, ce plăcere delirantă îi produsese paginile despre Armand din cartea lui Lestat, în plus, se-ntrebase tot timpul dacă insultele înțepătoare și analiza pasionată nu-l umpluseră pe Armand de furie.

Înmărmurit, Daniel se uitase la filmul dat pe MTV, care-i făcea portretul lui Armand ca mare șef al vampirilor, ce se adunau în cimitirul parizian, cel ce prezida ceremoniile demoniace până la sosirea lui Lestat, iconoclastul secolului al optsprezecelea, care răsturnase toate regulile străvechi.

Cu siguranță că Armand detestase faptul că întreaga lui poveste fusese transformată în câteva imagini indecente, cu mult mai schematic decât prezentarea făcută cu grijă în carte. Armand, care nu înceta de a se feri de ființele umane și care refuza până și să vorbească despre nemuritori. Dar era imposibil să nu fie la curent.

Toată gălăgia asta doar pentru mulțime — asemănătoare publicării raportului unui antropolog de curând întors din cercul restrâns studiat și care vinde secretele tribului, doar pentru a se plasa cât mai sus în clasamentul celor mai bune vânzări.

Dar n-au decât să se războiască între ei zeii infernali. Muritorul acesta a urcat până în vârful muntelui unde încrucișează ei săbiile. Și s-a întors. A fost respins.

În noaptea următoare visul se reproduse cu limpezimea unei halucinații. Își dăduse seama că nu putuse să fie invenția lui. Nicicând nu mai văzuse oameni ca aceia, nici astfel de ornamente din os și lemn.

Visul se produsese iarăși peste trei nopți. Se uitase la televizor, la un film cu Lestat, pentru a cincisprezecea oară, poate — cel despre Tatăl și Mama vampirilor, din Egipt, numiți Cei Ce Trebuie Păziți:

*O, Akasha! O, Enkil,
Copii vă suntem noi,
dar ce-avem de la voi?*

*Tăcerea voastră are
un preț încă mai mare chiar decât adevărul?*

Apoi Daniel visase. Gemenele se pregăteau pentru ceremonia ospățului. Aveau să mănânce organele de pe platourile de argilă. Una — creierul, cealaltă — inima.

Se sculase cu o senzație de groază, de iminență a unui dezastru. Ceva îngrozitor urma să se întâmple, ceva îngrozitor pentru noi toți... Atunci făcuse prima dată legătura între vis și Lestat. Voise să telefoneze pe loc. La Miami era patru dimineața. De ce naiba n-o făcuse? Armand se găsea, cu siguranță, pe terasa vilei, privind flotila de bărci albe într-un du-te — vino neîntrerupt între coastă și Insula Noptii. "Alo, da, tu ești Daniel? i-ar fi răspuns Armand cu vocea aceea senzuală care-l hipnotiza. Calmează-te, Daniel, și spune-mi unde te afli."

Dar Daniel nu telefonase. Trecuseră șase luni de când plecase de pe Insula Noptii, iar de data asta se presupunea că plecase definitiv. Părăsise o dată pentru totdeauna lumea covoarelor, a limuzinelor și a avioanelor personale, a barurilor cu etajerele pline de băuturi rare și a dulapurilor pline de haine croite pe măsură, a prezenței tăcute, dar copleșitoare a amantului său nemuritor care îi împlinea orice dorință pământească.

Dar acum era frig, iar el nu mai avea nici cameră, nici bani și era înspăimântat.

Tu știi unde mă aflu, demone. Știi ce-a făcut Lestat. Și știi că vreau să mă întorc acasă.

Ce-ar răspunde Armand la asta?

Dar nu-i așa, Daniel, nu știu. Ascult. Încerc să aflu. Dar nu sunt Dumnezeu, Daniel.

Lasă astea. Vino, Armand. Vino. La Chicago e întuneric și frig. Măine, Lestat o să cânte pe o scenă la San Francisco. Și o să se întâmple ceva rău. Muritorul ăsta, care sunt eu, știe.

Fără să încetinească pasul, Daniel băgă mâna sub cămașă și pipăi medalionul greu, de aur de care nu se despărțea niciodată — amuleta lui, cum îi zicea Armand, cu pasiunea lui pentru dramatic, pe care n-o recunoștea, dar care n-avea limite — în care se găsea un flacon minuscul ce conținea câteva picături de sânge din venele lui Armand.

Dacă n-ar fi gustat niciodată din sângele acela, ar mai avea oare visul acesta, viziunea asta, presentimentul acesta funest?

Se-ntorcea lumea să se uite după el; cu siguranță că iarăși vorbea de unul singur. Iar vântul îl făcea să suspine cu zgomot. Pentru prima oară de atâția ani, simțea tentația să deschidă medalionul și apoi flaconul și să simtă cum îi ardea limba sângele acela. Armand, vino!

La prânz visul se repetase din nou, mai înfiorător decât oricând.

Era așezat în scuarul de lângă Piața Turnului de Apă. Cineva își lăsase ziarul pe o bancă, iar el îl deschisese și citise anunțul: "Măine seară: Vampirul Lestat în concert la San Francisco."

La Chicago se transmitea concertul în direct, prin cablu, la ora zece. Ce

plăcut pentru cei care aveau locuință, care puteau să își plătească chiria și electricitatea, îi venea să râdă de toate astea în hohote, ce surpriză le rezerva Lestat la toți! Dar simți iar un fior de gheață, de-a dreptul dureros.

Și dacă Armand nu știa nimic? Dar magazinele de discuri de pe Insula Noptii expuneau desigur în vitrine discul *Vampirul Lestat*. În barurile elegante răsună fără îndoială muzica lui hipnotică, obsedantă.

În momentul acela lui Daniel îi venise chiar și ideea de a se duce de unul singur în California. Nu era imposibil să se întâmple o minune, să găsească pașaportul la hotel și să poată să se legitimeze cu el în orice bancă. Era bogat, ah, atât de bogat, acest biet băiat muritor...

Dar cum de-i venise să ia o hotărâre? Soarele îi încălzise fața și umerii, cum era întins pe bancă. Din ziarul împăturit își făcuse o pernă.

Iar avusese visul acela, care parcă atâta aștepta...

Era miezul zilei în lumea gemenelor; soarele scâldea în lumină poiana. Era liniște, nu se auzea decât cântecul păsărelelor.

Gemelele stăteau îngenucheate una lângă alta, direct pe sol. Erau foarte palide, ochii le erau nemaipomenit de verzi, iar părul lor lung și arămiu le cădea numai bucle pe umeri. Purtau veșminte fine, făcute din inul cel mai alb, cumpărate tocmai de la târgul din Nineveh de sătenii care voiau să le onoreze pe puternicele lor vrăjitoare, de care ascultau spiritele.

Ospățul funerar era gata. Cărămizile cuptorului fuseseră dislocate și duse de acolo, iar din trupul fript, rămas pe piatra plată, ieșeau aburi și zemuri galbene, acolo unde pielea crăpase. Carne înnegrită, acoperită doar cu frunzele în care fusese pusă la copt. Pe Daniel îl umplea de silă.

Dar printre cei prezenți nimeni nu simțea așa ceva, nici gemenele, nici sătenii care stăteau în genunchi de jur împrejur, așteptând să înceapă ospățul.

Ospățul era dreptul și obligația gemenelor. *Pe piatra aceea era mama lor, trupul înnegrit era al mamei lor.* Și ceea ce fusese omenesc, trebuia să rămână cu oamenii. Poate că avea să fie nevoie de o zi și o noapte pentru a consuma totul, dar toți aveau să rămână de veghe până la sfârșit.

Brusc, un val de agitație cuprinde mulțimea din poiană. Una dintre gemene ridică platoul pe care se află creierul și ochii, iar cealaltă dă din cap și-l ridică pe celălalt, pe care se află inima.

Astfel împărțeau e făcută. Se aud bătăile unei tobe, dar Daniel nu-l vede pe cel care bate în ea. Bătăi lente, ritmate, brutale.

"Să-nceapă ospățul!"

Dar deodată se aude un țipăt de groază, exact cum Daniel știa deja că o să se întâmple. *Opriți soldații!* Dar el n-are nici o putere. Toate astea s-au întâmplat cândva, undeva, acum e sigur de asta. Nu e un vis, e o viziune. Iar el nu e acolo. Soldații iau cu asalt poiana, sătenii se împrăstie, gemenele lasă din mâini platourile și se aruncă peste trupul din care ies aburi. Dar asta e o nebunie!

Soldații le smulg de acolo fără nici un efort, piatra plată e răsturnată și trupul cade pe jos, se sfărâmă în bucăți, creierul și inima pică în țărână. Gemelele urlă la nesfârșit.

Urlă și sătenii, fugind să se salveze, dar soldații îi doboară la pământ. Cărările de munte sunt pline de morți și de răniți. Ochii mamei moarte au căzut de pe platou, așa că sunt călcați în picioare. Tot astfel se întâmplă

cu inima și cu creierii.

Una dintre gemene, cu brațele imobilizate la spate, invocă spiritele să le răzbune. Acestea vin, își fac simțită prezența sub forma unui vârtej de vânt, dar nu e destul.

De s-ar sfârși odată. Dar Daniel nu se poate trezi.

Acum totul e iarăși calm. În aer plutește un fum gros. Nimic n-a mai rămas în picioare din satul unde oamenii aceștia au trăit de secole. Cărămizile sunt împrăștiate, oalele de lut sparte, tot ce putea să ardă a ars. Copii cu gâtul tăiat zac goi pe pământ, pradă muștelor. Nimeni nu le va mai frige trupurile, nimeni nu se va mai înfrupta din această carne. Puterea și misterele lor nu vor mai face parte dintr-un alt trup. Șacalii se apropie. Soldații au plecat. Unde sunt gemenele? Le aude plângând, dar nu le găsește. O furtună grozavă s-a abătut peste drumul îngust și întortocheat ce coboară până la vale și spre deșert. Spiritele aduc tunetul. Spiritele fac să cadă ploaia.

Deschise ochii. Chicago, strada Michigan, ora prânzului. Visul dispăruse, ca și cum s-ar fi stins o lampă. Rămase acolo tremurând, transpirând.

De undeva, de aproape, se-auzea vocea lui Lestat la radio. Cânta despre Cei Ce Trebuie Păziți.

*Mamă, Tată,
Nu vorbiți,
Taina n-o dezvăluiți
Dar voi glasul înălțați,
Cântecele să-mi cântați.*

*Voi copii
Ai umbrelor*

*Strângeți-vă toți în cor.
Cântul nostru să tot crească înspre bolta cea cerească.
Nimeni să nu ne dezbine,
Fraților, surorilor,
Veniți cu toți la mine.*

Se ridicase, începuse să meargă. Spre piața Turnului de Apă, care semăna atât de tare cu Insula Noptii, plină de enorme magazine, de muzică și de lumini, de sticlă sclipitoare.

Acum era aproape ora opt seara și mersese fără încetare ca să nu mai adoarmă, ca să nu mai viseze. Era departe de orice muzică, de orice lumină. Data viitoare cât o să dureze oare? O să afle dacă rămân în viață sau dacă mor? Frumoasele mele, bietele mele frumoase...

Se opri, se-ntoarse o clipă cu spatele la vânt, să asculte dacă bătea vreun orologiu pe undeva, apoi descoperi o pendulă murdară deasupra unei tejghele de cârciumă, da, Lestat tocmai se trezea pe Coasta de Vest. Cine era cu el? Poate Louis? Și concertul, nu mai erau decât douăzeci și patru de ore până la concert. Ce dezastru! *Armand, te rog.*

Izbucni o rafală de vânt care îl împinse câțiva pași pe trotuar, făcându-l

din nou să tremure din toate măduarele. Avea mâinile înghețate. Oare îi mai fusese vreodată atât de frig? Încăpățânat, traversă strada Michigan o dată cu mulțimea adunată la semafor și rămase în fața vitrinei unei librării, unde se vedea expusă cartea, *Vampirul Lestat*

Desigur că Armand o citise, devorând fiecare cuvânt, în felul acela straniu în care citea el, întorcând paginile una după alta fără nici o întrerupere, fulgerând cu ochii cuvintele până ce termina cartea, pentru ca apoi să o arunce deoparte. Cum se putea ca o ființă să fie de o frumusețe atât de strălucitoare, și totuși să inspire o asemenea... ce era oare, repulsie? Nu, nu simțise niciodată așa ceva față de Armand, ca să fie sincer. Ceea ce simțise din-totdeauna se numea dorință nestăvilită, arzătoare.

O tânără fată din librărie luă în mână un exemplar din cartea lui Lestat, apoi se uită la el prin geam. Suflarea lui făcuse o pojghiță de abur pe geam. *Nu fi îngrijorată, draguțo, sunt un om bogat. Aș putea să cumpăr tot magazinul ăsta, cu toate cărțile din el și să ți-l fac cadou. Sunt domnul și stăpânul unei insule întregi, sunt iubitul Diavolului, care-mi împlinește orice dorință. Vrei să vii să mă iei de braț?*

Se făcuse noapte de mult în Florida. Insula Noptii era deja plină ochi de vizitatori.

Magazinele, restaurantele, barurile își deschiseseră larg ușile la apusul soarelui, pe cele cinci niveluri ale holului cu covoare pe jos. Scările rulante argintii își începuseră zumzetul obișnuit. Daniel închise ochii și își imagină pereții de sticlă de deasupra teraselor portului. Aproape că auzea zgomotul asurzitor al fântânilor ale căror ape dansau prin aer, aproape că vedea lungile brazde de narcise și de lalele care erau veșnic în floare, chiar în afara sezonului, aproape că auzea muzica hipnotică ale cărei băți ritmice semănau cu cele ale unei inimi ascunse.

Armand rățacea, probabil, prin camerele vag luminate ale vilei, la numai câțiva pași de turiști și de clienții din magazine, dar totuși complet izolată, cu uși de oțel și pereți albi — un uriaș palat, cu ferestre din tavan până la podea și cu terase întinse, cocoțat deasupra plajei de nisip alb. Singuratic, dar foarte aproape de agitația neîncetată, avea un salon imens care dădea direct spre luminile sclipitoare ce veneau din Miami.

Sau poate ieșise direct pe culoarele galeriei comerciale, pe vreuna din ușile care nu se vedeau de-afară. "Să trăiesc și să respir printre muritori", cum numea el această acțiune în universul acela sigur și liber pe care îl inventaseră el și cu Daniel. Cât de mult iubea Armand briza călduță dinspre Golf, nesfârșita primăvară de pe Insula Noptii!

Nici o lumină nu se stingeă până în zori.

"Trimite pe cineva după mine, Armand, am nevoie de tine! Știi bine că vrei să vin acasă."

Era aceeași veșnică poveste. Nu era nevoie să aibă vise ciudate sau să reapară Lestat, urlând ca Lucifer, în filme și pe casete.

Totul mergea bine cu lunile când Daniel se simțea obligat să o ia razna din oraș în oraș, să bată caldarâmul la New York sau la Chicago, sau la New-Orleans. Apoi, brusc, nimic nu mai era în regulă. Se pomenea că nu se mai mișcase de pe scaun de vreo cinci ore. Sau se trezea brusc într-un pat nu tocmai curat, speriat, incapabil să își amintească în ce oraș se afla

sau pe unde fusese în zilele precedente. Apoi venea după el mașina, lua avionul și ajungea acasă.

Dar oare nu Armand era la originea acestui scenariu? Nu el era acela care-i provoca lui Daniel aceste accese de nebunie? Nu el era acela care, prin cine știe ce malefică magie, făcea ca orice plăcere să-i devină nesuferită, făcea ca orice mijloc de subzistență să dispară, ca să se bucure doar la vederea chipului familiar al șoferului care-l conducea la aeroport, acest om nefiind niciodată impresionat de felul în care se prezenta sau se comporta Daniel, cu o barbă de câteva zile, cu hainele murdare?

Când, în fine, ajungea pe Insula Noptii, Armand nega orice amestec.

— Ai venit înapoi la mine, pentru că așa ai vrut tu, Daniel, îi spunea calm Armand, cu o figură radioasă și liniștită, dar cu ochii plini de dragoste. Știi bine că-n afară de mine nu mai ai pe nimeni. Afară nu te așteaptă decât nebunia.

— O ții pe-aceeași coardă, răspundea invariabil Daniel.

Și tot luxul acela îl cuprindea din nou în mrejele sale, cu catifelele paturilor, muzică, pahare de vin care-i aterizau drept în mână. Camerele erau veșnic pline de flori, iar mâncărurile care-i plăceau soseau de-a gata pe tăvi de argint.

Armand se răsturna în enormul lui fotoliu negru de catifea, un adevărat Ganimede în pantaloni albi și cămașă albă de mătase, uitându-se la televizor — informații, casete pe care se înregistrase pe sine citind poezie cu glas tare, nesuferitele emisiuni de pălăvrăgeală, piese de teatru, filme muzicale, filme mute.

— Vino înapoi, Daniel, așază-te. Nu mă așteptam să te văd atât de curând.

— Ticălos ce ești, răspundea Daniel. Știi bine că ai vrut să fiu aici, că tu m-ai făcut să vin. Nu mai mâncam, nu mai dormeam, nu mai făceam nimic altceva decât să umblu de colo până colo cu gândul la tine. Tu ai aranjat totul.

Armand zâmbea. Uneori chiar râdea. Armand avea un râs frumos, bogat, care exprima întotdeauna gratitudine și umor. Când râdea, arăta și suna ca un muritor de rând.

— Calmează-te, Daniel. Îți bate îngrozitor inima. Mi se face frică.

Îi apărea o cută pe frunte, iar vocea îi devenea mai gravă, de milă.

— Spune-mi ce ți-ar face plăcere, Daniel, și-l vei avea. De ce tot fugi de-acasă?

— Minți, ticălosule. Recunoaște mai bine că voiai să revin. O să mă chinuiești la nesfârșit, nu-i așa, apoi ai să te uiți la mine cum mor și o să ți se pară interesant. E adevărat ce spunea Louis. Asta vrei de la sclavii tăi muritori, să-i vezi cum mor, nu contează nici atâta pentru tine. O să te uiți la cum mă schimb la față când o să-mi trag sufletul.

— Recunosc limbajul lui Louis, spunea cu răbdare Armand. Te rog nu-mi mai cita din cartea aceea. Mai degrabă aș vrea să mor eu decât să te văd pe tine murind, Daniel.

— Atunci, dă-mi-o, pe toți dracii! Dă-mi odată nemurirea! E-atât de aproape de mine, la fel ca brațele tale.

— Nu, Daniel, tot acesta e răspunsul, mai degrabă mor eu decât să fac asta.

Dar chiar dacă nu Armand era la originea nebuniei a-cestuia care-l aducea mereu acasă, era sigur că Armand știa tot timpul pe unde se află. Și auzea întotdeauna când era chemat de Daniel. Sângele îi unea, era obligatoriu — acele picături prețioase de sânge fierbinte de nemuritor pe care le sorbea din când în când. Niciodată atât de mult, încât să-i producă lui Daniel altceva decât vise și setea de eternitate, să facă să-i danseze în fața ochilor florile de pe tapet. În orice caz, n-avea nici un dubiu, Armand îl regăsea întotdeauna.

ÎN PRIMII ani, chiar înainte de a fi făcut vreun schimb de sânge, Armand îl urmărise pe Daniel cu abilitatea unui vrăjitor. Nu existase vreun loc pe pământ unde Daniel să poată să se ascundă.

Cât de înspăimântător și, totodată, îmbătător, fusese începutul, cu doisprezece ani în urmă, la New Orleans, când Daniel făcuse primul pas într-o casă dărăpănată din Cartierul Grădinilor și pricepuse că era în bârlogul lui Lestat!

Plecaser de la San Francisco de vreo zece zile, după ce o noapte întreagă stătuse de vorbă cu Louis, vampirul, și avusese confirmarea, teribilă pentru el, că tot ce i se povestise era adevărat. Louis îl luase brusc în brațe și-i demonstrase puterile sale supranaturale, golindu-l aproape total de sânge, lăsându-l aproape mort. Urmele de pe gât îi dispăruseră, dar amintirea clipelor acelora îl adusese în pragul nebuniei. Febril, uneori delirând, călătorea câte o sută-două de kilometri pe zi. Se oprea la moteluri ieftine, se silea să ia ceva în gură, se ocupa de copierea benzilor interviului pe care le trimitea apoi la un editor newyorkez, astfel încât cartea era aproape gata înainte chiar ca el să fi ajuns măcar la poarta lui Lestat.

Dar publicarea romanului n-avea decât o importanță secundară; era un eveniment legat de valorile unei lumi de-acum îndepărtate și estompate pentru el.

Înainte de orice, voia să dea de Lestat. Trebuia să-l scoată din pământ, din iarbă verde, pe cel care îl făcuse pe Louis, pe cel ce supraviețuia undeva în acest oraș umed, decadent, frumos totuși, care poate era doar în așteptarea lui Daniel ca să iasă din amorteală, ca să fie adus înapoi în sânul acestui secol ce îl înspăimântase atât de tare și-l făcuse să se ascundă.

Era cu siguranță ceea ce urmărise Louis. Altfel, de ce să-i ofere acestui emisar muritor atâtea indicații cu privire la locul unde ar putea fi găsit Lestat? Totuși, unele amănunte se dovedeau inexacte. Era oare semnul unei duplicități din partea lui Louis? La urma urmelor, ce importanță avea. La serviciul de arhive al orașului, Daniel dăduse de actul de proprietate, la numărul și pe strada indicată, pe numele ce nu putea fi confundat, Lestat de Lioncourt.

Porțile nici măcar nu erau închise și, o dată ce își tăiasse drum printre bălăriile din grădină, reușise să spargă lacătul de la ușa de intrare aproape fără nici un efort.

N-avea cu el decât o lanternă mică de buzunar când intrase. Dar luna era sus pe cer, strălucea în toată splendoarea ei cu o lumină albă ce se

strecura printre crengile stejarului. Văzuse foarte limpede toate etajerele cu cărți care acopereau pereții aproape în întregime, până la tavan, în fiecare cameră. Nici un muritor n-ar fi umplut rafturile de cărți cu atâta metodică nebulă. Apoi, în dormitorul de la etaj, aplecându-se în genunchi în praful de pe covorul aproape putred, găsisse pe jos ceasul de aur pe care era gravat numele lui Lestat.

Ah, momentul acela înfiorător în care pendulul se oprise din balansul lui spre o demență din ce în ce mai gravă ca să se fixeze pe o nouă obsesie — avea să-i urmărească până la capătul pământului pe acești nemuritori palizi și aducători de moarte, a căror existență de-abia îi fusese revelată.

Ce urmărise în primele săptămâni? Sperase să ajungă în posesia adevărilor superbe ale vieții însăși? Nu era nicicum sigur că știind toate astea avea să găsească un scop al existenței proprii care era atât de încărcată de deziluzii. Nu, ceea ce dorise fusese să scape de tot ce îndrăgise mai înainte. Ducea dorul lumii violente și senzuale a lui Louis.

Răul. Nu-i mai era frică.

Se găsea în poziția exploratorului pierdut în junglă care dă brusc de zidurile legendarului templu, cu toate basoreliefurile acoperite de pânze de păianjeni și viță sălbatică; nu mai are importanță dacă va mai trăi ca să povestească ce a văzut; ceea ce contează e adevărul din fața lui.

De-ar reuși măcar să împingă încă nițel poarta, să vadă toată splendoarea. De l-ar lăsa să intre! Poate că ce dorea era doar nemurirea. Ar putea cineva să-i reproșeze asta?

Se simțise foarte bine și în siguranță singur în casa dărăpănată a lui Lestat, unde măceșul își strecura florile pe ferestrele sparte, iar patul cu baldachin nu mai era decât un schelet cu perdelele putrede.

Aproape de ei, de întunericul pe care-l preferau, de tristețea lor devorantă. Cât de mult îi plăcuse decadența acestei case, scaunele aproape putrede* cu tapițeria sfâșiată, resturile de catifea, covorul mâncat de molii.

Dar relicva găsită. Ah, relicva însemna totul, ceasul de aur care purta pe el numele unui nemuritor!

După o vreme deschisese dulapul de haine. Redingotele negre se făcuseră praf la prima atingere. Pe etajerele de cedru se aliniau ghetescojite, curbate.

Ești aici, Lestat. Scosese magnetofonul, îl pusese jos, pusese prima bandă și dăduse drumul vocii blânde a lui Louis în camera aceea plină de umbre. Ore în șir, se auziseră.

Apoi, chiar înainte de venirea zorilor, văzuse o siluetă în hol. Era limpede că silueta voise să fie văzută. Observase fața aceea copilăroasă în lumina lunii și părul castaniu. I se cutremurase pământul sub picioare și-l cuprinsese întunericul. Ultimul cuvânt rostit fusese numele Armand.

Ar fi trebuit să moară atunci. Oare ce capriciu al sorții îl salvase?

Se trezise într-o celulă întunecoasă și umedă. Pe pereți șiroia apă. Pipăind prin întuneric, dăduse de o fereastră zidită și de o ușă blindată.

Dar care-i era răsplata că dăduse de un alt zeu al panteonului secret — de Armand, cel mai vârstnic dintre nemuritorii descriși de Louis, Armand, căpetenia vampirilor din Parisul secolului al nouăsprezecelea, cel ce

condusesese Teatrul Vampirilor, care îi comunicase lui Louis teribilul secret — că nu se știa nimic despre originile lor.

Daniel zăcuse în această închisoare timp de vreo trei zile și trei nopți. Imposibil de precizat. Fusesse foarte aproape de moarte, asta era sigur, îngrețoșat de mirosul propriilor excremente și înnebunit de insecte. Dar era animat de o fervoare de-a dreptul mistică. Se apropia din ce în ce mai mult de adevărurile sumbre și palpitate pe care i le dezvăluisese Louis. În această stare de semiconștiență, îl visase pe Louis, Louis vorbindu-i în cămăruța aceea murdară din San Francisco, spunându-i *din totdeauna au existat ființe ca noi, din totdeauna*, Louis îmbrățișându-l, Louis cu ochii lui verzi brusc întunecându-se când îl lăsase pe Daniel să-i vadă caninii tăioși.

A patra noapte Daniel se trezise și înțeleșese că nu mai era singur în celulă. Ușa deschisă dădea spre un culoar. De undeva se auzea curgând apă, de parcă era vorba de un adânc canal subteran. Încetul cu încetul ochii i se obișnuiseră cu lumina verzuie care venea dinspre ușă și apoi remarcase o ființă palidă sprijinită de zid.

Purta un costum negru impecabil, o cămașă albă apre-tată — era imitația perfectă a unui om din secolul al douăzecilea. Părul castaniu era tuns scurt, doar unghiile îi sclipeau ușor, chit că lumina era slabă. Ca un cadavru numai bun de pus în coșciug, atât de bine era aranjat, pregătit.

Vocea fusese blândă, cu o urmă de accent. Nu părea european; mai dur și mai mângâietor în același timp, ceva mai degrabă arăbesc sau grecesc, cam asta era melodia intonației. Vorbele erau spuse cu grijă, fără mânie.

— Pleacă. Ia-ți și benzile de magnetofon. Sunt acolo, lângă tine. Am aflat de cartea pe care o scrii. Nimeni n-o să creadă nici o vorbă. Acum pleacă și ia toate astea.

Deci n-ai să mă omori. Și nici nu mă transformi în unul de-al vostru. Gânduri idioate, disperate, dar nu era în stare să și le țină în frâu. Văzuse ce-nseamnă puterea lor! Nu încăpeau aici nici minciuni, nici șmecherii. Și își dăduse seama că plânge, ca un copil, atât era de slăbit de frică și de foame.

— Să te transform în unul de-al nostru? Accentul se îngroșase, vorbele erau cântate. De ce aș face-o? Își îngustase ochii. N-aș face asta nici măcar unuia pe care l-aș considera cel mai mare dușman, pe care aș vrea să-l văd părpălindu-se în iad! De ce i-aș face-o unui biet idiot inocent — ca tine?

Pentru că o vreau. Vreau să trăiesc veșnic. Daniel se ridicase, stătea acum pe picioarele proprii, chinându-se să-l vadă mai bine pe Armand. Undeva în josul holului ardea un bec slab. *Vreau să rămân cu Louis și cu tine.*

Râsese, adânc, blând. Dar batjocoritor.

— Înțeleg acum de ce te-a ales confident. Ești naiv și superb. Dar știi, s-ar putea să te fi ales doar pentru frumusețe. Tăcere. Ai ochi de o culoare neobișnuită, aproape violeti. Și, în mod bizar, pari a fi în același timp și arrogant și plângăreț.

Fă-mă nemuritor. Te implor!

Râsese din nou. Cu puțină tristețe. Apoi se lăsase iar tăcerea, se auzea din nou apa aceea care curgea din belșug undeva, la distanță. Camera se

vedea mai bine acum, era o mizerabilă pivniță împruțită. Silueta părea mai umană. Pielea aceea netedă parcă prinsese o ușoară nuanță roz.

— Era adevărul curat tot ce ți-a povestit. Dar nimeni n-o să creadă vreodată așa ceva. Și, știind ce știi, până la urmă, ai să înnebunești. Așa se întâmplă întotdeauna. Dar tu n-ai înnebunit încă.

Nu. Ce se întâmplă acum e real. Tu ești Armand și stai de vorbă cu mine. Iar eu nu sunt nebun.

— Așa e. Și mi se pare chiar interesant... interesant că-mi cunoști numele și că ești încă în viață. Nu mi-am spus niciodată numele cuiva care să mai fie pe lumea asta. Armand ezitase. Nu țin să te ucid. Nu chiar acum.

Atunci i se făcuse frică lui Daniel pentru prima oară. Dacă te uital mai atent la creaturile astea, îți dădeai seama ce erau. La fel se întâmplase și cu Louis. Nu, nu mai erau vii. Erau sinistre imitații ale celor vii. Iar aceasta din fața lui, un manechin de adolescent cu pielea lucioasă!

— Am să te las să pleci de-aici, îi mai spusese Armand cu o voce blândă, extrem de politicoasă. Vreau să te urmăresc, să văd unde te duci. Câtă vreme te voi găsi interesant, n-o să te ucid. Pe de altă parte, s-ar putea să nu mă interesezi deloc, așa că n-am să-mi dau osteneala să te ucid. Asta e oricând cu putință. În asta să îți pui speranța. Șe poate, de asemenea, dacă ai noroc, să-ți pierd urma. În definitiv, și puterile mele au limite. Ai toată lumea la dispoziție ca să te ascunzi, în plus, ai avantajul că poți să umbli în timpul zilei. Acum pleacă. Ia-o la goană. Vreau să văd ce faci, să aflu cine ești.

Acum pleacă. Ia-o la goană!

Luase primul avion din dimineața aceea spre Lisabona, ținând strâns în mână ceasul lui Lestat. Dar, după două nopți, la Madrid, întorcând capul într-un autobuz, îl văzuse pe Armand așezat la câțiva centimetri de el. După o săptămână, aflându-se la Viena, se uitase pe fereastra cafenelei și-l văzuse pe Armand urmărindu-l din stradă. La Berlin, Armand se suise în același taxi cu el și rămăsese acolo privind-l până ce Daniel se hotărâse să sară din mașină în mijlocul circulației și să o ia la goană.

După câteva luni, aceste întâlniri tăcute și zguduitoare făcuseră loc unor atacuri mai serioase.

O dată, într-un hotel din Praga, se trezi cu Armand scuturându-l cu violență, urlând la el.

— Acum vorbește, îți ordon! Scoală-te și vorbește cu mine. Vreau să vii cu mine la plimbare, să-mi arăți orașul ăsta. Ce te-a făcut să vii aici?

Pe când mergea cu un tren prin Elveția, ridicase ochii din carte și dăduse de Armand așezat în fața lui, privind-l cu insistență pe deasupra gulerului de blană. Armand îi smulsese cartea din mână și insistase să-i explice de ce o citea, ce era, ce-nsemna desenul de pe copertă?

La Paris, Armand îl urmărise noapte de noapte pe bulevarde și pe străzile dosnice, doar rareori întrebându-l despre locurile pe unde se ducea, despre lucrurile pe care le făcea. La Veneția, se uitase pe fereastră din hotelul Danieli și-l văzuse pe Armand privind-l de la o fereastră de vizavi.

Apoi trecuseră câteva săptămâni fără să mai fie vizitat. Daniel trecuse de la groază la o ciudată stare de așteptare, întrebându-se dacă nu cumva

își pierduse mințile. Dar, la aeroportul din New York, cine-l aștepta, dacă nu Armand? În noaptea următoare, la Boston, Armand era deja în restaurantul Copley când Daniel își făcuse apariția. Dăduse și comanda pentru Daniel. Te rog să iei loc. Este oare Daniel la curent că *Interviu cu un Vampir* apăruse în librării?

— Trebuie să mărturisesc că această mică celebritate mă umple de plăcere, îi spusese Armand cu o politețe desăvârșită și cu un zâmbet pervers. Ceea ce mă uimește e că tu ocolești celebritatea! Nu ți-ai pus numele pe copertă ca autor, ceea ce vrea să zică ori că ești prea modest, ori că ești un laș. Oricum, amândouă concluziile sunt la fel de plicticoase.

— Nu mi-e foame, hai să plecăm de-aici, spusese Daniel cu voce slabă.

Cu toate astea, pe masă începuseră să apară tot felul de mâncăruri, una după alta; toată lumea se uita la ei.

— Nu știam ce ți-ar face plăcere să mănânci, așa că am comandat tot ce-aveau pe listă.

— Crezi că ai să mă scoți din minți, nu-i așa? i-o întorsese Daniel. Ei bine, n-ai să reușești. Să-ți spun de ce. De câte ori te văd, îmi dau seama că nu eu te-am inventat, că, prin urmare, sunt în toate mințile!

Apoi se pusese pe mâncat, cu poftă, cu furie — un pic de pește, un pic de mușchi de vacă, un pic de vițel, niște prăjiturile, un pic de brânză, un pic din toate cele, toate la un loc, ce-i păsa, iar Armand se distrase de minune, nu se mai sătura rîzând, stătea acolo ca un școlar și-l privea cu brațele încrucișate pe piept. Râsul acela bogat, mătăsos, atunci i-l auzise Daniel prima dată. Era atât de seducător! Avusese grijă să se îmbete în viteza cea mai mare.

Întâlnirile deveneau din ce în ce mai lungi. Conversații, meciuri amicale, veritabile certuri — asta era acum regula. O dată, Armand îl scosese din pat pe Daniel la New Orleans și țipase la el:

— Pune mâna pe telefonul acela, vreau să faci un număr la Paris, vreau să văd dacă se poate într-adevăr vorbi cu Parisul.

— Pe toți dracii, n-ai decât să o faci singur, țipase și Daniel. Ai cinci sute de ani și nu ești în stare să te servești de un telefon? Citește modul de întrebuințare. Doar nu ești tu nemuritorul cel mai idiot de pe lume? N-am de gând s-o fac în locul tău!

Cât de uimit fusese Armand!

— Bine, dacă vrei, fac numărul. Dar tu plătești nota.

— Fii fără grijă, spusese candid Armand. Scosese de prin buzunare zeci de hârtii de câte o sută de dolari, le împrăștiase pe tot patul.

Discutau din ce în ce mai mult filozofie când se întâlneau. O dată, scoțându-l dintr-un teatru la Roma, Armand îl întrebase ce credea el despre moarte. Presupunea că cei care sunt încă în viață știau lucrurile astea! Știa oare Daniel de ce-i era cel mai frică lui Armand?

Cum trecuse de miezul nopții și era beat, și extenuat, iar la teatru adormise tun în loja lui când îl descoperise Armand, lui Daniel nu-i păsa câtuși de puțin de chestiile astea.

— Am să-ți mărturisesc de ce mi-e mai mult frică, spusese Armand, pasionat ca un student. Că după moarte nu e decât haos, că e un vis din care nu te mai poți trezi. I-maginează-ți că ești veșnic în derivă între conștientă și inconștientă, că încerci în zadar să-ți amintești cine ești sau

cine erai. Imaginează-ți că te chinui veșnic să regăsești luciditatea celor vii.

Daniel fusese înspăimântat. Ceva din ce spunea el suna adevărat. Nu existau oare istorii despre câte un mediu care purta conversații cu spirite incoerente, dar extrem de prezente? Nu știa. Cum naiba să știe? Poate că după moarte nu mai era decât vidul cel mai complet.

Asta-l chinuia pe Armand care nici măcar nu încerca să își ascundă suferința.

— Crezi că pe mine nu mă îngrozește? îl întrebase Daniel, scrutându-i fața palidă. Câți ani mai am de trăit? Poți tu să-mi spui doar privind-mă? Spune-mi.

Altă dată, când îl trezise din somn la Port-au-Prince, Armand avea chef să discute despre război. Ce gândeau realmente despre război oamenii acestui secol? Știa oare Daniel că pentru Armand toată povestea asta cu nemurirea începuse foarte devreme, când nu era decât un băiețan-dru? Șaptesprezece ani avea, iar pe vremea aceea asta însemna foarte, foarte puțin. La șaptesprezece ani în secolul al douăzecilea băieții erau adevărați monștri; le creștea barbă, aveau păr pe piept, dar tot copii erau. Pe vremea lui nu fusese așa. Iar copiii munceau pe-atunci ca și cum ar fi fost adulți.

Dar se îndepărta de subiect. Problema era că Armand nu cunoștea sentimentele pe care le resimțea un bărbat. Nu le cunoscuse niciodată. Firește, cunoscuse plăcerile trupesti, asta făcea parte din moravurile timpului. Pe atunci nimeni nu-și închipuia că pe copii nu i-ar interesa plăcerile trupului. Dar cunoștea foarte puțin violența veritabilă. Dacă ucidea, era pentru că devenise vampir; pentru că sângele^e era atât de gustos. Dar de ce erau bărbații atât de fascinați de război? De unde le venea pasiunea asta de a se înfrunta între ei cu o armă în mână? Ce era nevoia asta fizică de a distruge?

Câteodată Daniel își dădea silința să-i răspundă: pentru unii era vorba de nevoia de a-și afirma propria existență prin exterminarea celui alt. Desigur că Armand cunoștea tentația asta.

— Știu! Știu! Ce contează că știi, dacă nu înțelegi? răspunsese Armand cu febrilitate și cu un accent mai marcat din pricina agitației. Dacă nu poți să legi o percepție de alta? Nu vezi, eu asta nu reușesc să fac.

Când se dusesse după Daniel la Frankfurt, îl frământa natura istoriei, imposibilitatea de a pune pe hârtie o explicație coerentă a evenimentelor fără să nu produci o înșiruire mincinoasă. Imposibilitatea de a construi adevăruri prin generalități, imposibilitatea de a învăța fără a face apel la ele.

Din când în când aceste întâlniri nu erau complet egoiste. Într-un han din Anglia, îl sculase din somn vocea lui Armand care îi spunea să iasă din clădire imediat. În mai puțin de o oră hanul fusese mistuit de foc.

Altă dată, aflându-se într-o pușcărie newyorkeză, unde ajunsese pe motive de beție și vagabondaj, fusese scos de acolo de Armand care plătitise cauțiunea și care arăta la fel de uman ca oricine, cum se întâmpla întotdeauna, după ce se hrănea. Se dăduse drept un tânăr avocat, îmbrăcat într-o haină de tweed și pantaloni de stofă. Îl dusesse apoi pe Daniel într-o cameră la hotelul Carlyle, unde îl lăsase să doarmă până la

trezirea din beție, făcându-i cadou o valiză plină de haine noi și lăsându-i un portofel plin de bani ascuns într-unui din buzunare.

În fine, după vreun an și jumătate de existență delirantă, Daniel începuse la rândul lui să-i pună întrebări lui Armand. Cum era de fapt viața la Veneția pe vremea lui? Uită-te la filmul ăsta, care se petrece în secolul al optsprezecelea, spune-mi ce nu-i corect.

Dar Armand, în mod ciudat, rămânea mut.

— Nu pot spune nimic din toate astea, căci n-am nici un fel de experiență. Vezi tu, eu am extrem de puține capacități de sinteză; mă descurc în prezent cu viteza fulgerului. Mă-ntrebi cum era Parisul? Eu îți pot eventual răspunde dacă a plouat sau nu la Paris în noaptea de 5 iunie 1793.

Totuși, în alte momente vorbea cu fraze rapide despre ceea ce-l înconjura, de incredibila curățenie din acest secol, de oribila viteză a schimbărilor.

— Uită-te la toate invențiile astea fantastice, cum ar fi vaporul cu aburi sau drumul de fier, care devin nefolositoare sau care cad în desuetudine chiar înainte de sfârșitul secolului. Dar îți poți tu imagina ce însemnau ele după șase mii de ani de galere cu sclavi și parcurgerea drumurilor pe cal? Acum, fetele de la bordel își procură chimicale cu care distrug sămânța celor cu care se culcă și trăiesc până la șaptezeci și cinci de ani în camere pline de tot felul de aparate trăznite care răcoresc aerul sau înghit literalmente praful. Și cu toate că se fac filme de epocă și librăriile sunt pline de cărți ieftine de istorie, publicul nu păstrează amintiri precise despre nimic; fiecă problemă socială e studiată în funcție de norme care, de fapt, n-au existat niciodată, oamenii se consideră privați de vreun lux sau altul, sau de pace și liniște, când, de fapt, astea n-au fost niciodată în posesia vreunui popor.

— Dar Veneția de pe vremea ta? Povestește...

— Ce să povestesc? Cât era de murdară? Cât era de frumoasă? Să-ți spun că oamenii umblau în zdrențe, că aveau dinți stricați și răsuflarea împutită, că se prăpădeau de râs la o execuție? Vrei să știi care-i diferența esențială? Individul e teribil de singur în ziua de azi. Zău, ascultă-mă. Noi trăiam înghesuiți șase sau șapte într-o cameră, când eram eu viu. Străzile orașului erau pline de lume; acum, în clădirile astea înalte tot felul de suflete se bucură de izolarea lor luxoasă, idiotizate de privit prin ecranul televizorului la un univers cu care n-au nici un contact, unde se pupă și se îmbrățișează alții. E normal ca o astfel de viață de singurătate să producă o uniformizare a cunoștințelor, un nou nivel de conștiință, un curios scepticism.

Daniel era adesea fascinat de tot ce spunea Armand, avea chiar chef să pună totul pe hârtie. Dar Armand continua să-l înspăimânte. Daniel era veșnicul fugar.

NU-ȘI mai amintea bine câtă vreme mai trecuse până ce se oprise din hoinărit, deși noaptea respectivă era de neuitat.

Poate că trecuseră vreo patru ani de când începuse jocul acesta. Daniel petrecuse o vară lungă și calmă în Italia și-n tot timpul acela nu-l

văzuse nici măcar o dată pe demonul său personal.

Locuia într-o pensiune modestă, la o aruncătură de băț de ruinele vechiului oraș Pompei, își petrecuse ziua citind, scriind, încercând să definească transformările pe care i le adusese cunoașterea fugitivă pe care o poseda cu privire la supranatural și ceea ce ar fi trebuit să învețe de la capăt, dorința, imaginarea, visarea. Acum se lămurise că era posibilă nemurirea pe pământ. Acum știa asta fără nici o îndoială, doar că la ce-i folosea dacă nu o poseda el însuși?

Ziua se plimba pe străzile excavate ale vechiului oraș roman. Când era lună plină, tot pe-acolo se plimba și noaptea. I se părea că recăpătase sănătatea mentală. Că îi revenea cheful de viață. Când strivea frunze verzi între degete, parfumul de proaspăt era îmbătător. Când se uita la stele, nu mai era plin de resentimente, ci mai degrabă de tristețe.

Alteori ardea de nerăbdare să-l revadă pe Armand, ca un muribund care nu poate trăi fără elixirul prescris. Energia lui învăluitoare, în care se scăldase de patru ani, îi lipsea. Visa că Armand e lângă el; se trezea plângând prosteste. Apoi venea dimineața și rămânea cu tristețea în suflet, dar calm.

Apoi Armand revenise.

Era târziu, spre zece seara, iar cerul, cum se-ntâmpla adesea în sudul Italiei, era de o sineală sclipitoare. Daniel se plimbase singur pe drumul dintre Pompei propriu-zis și Vila Misterelor, cu speranța de a nu da de vreun paznic care să-l alunge.

Când ajunsese în fața vechii vile, simțise cum pogoară în jurul lui un soi de liniște. Nu era nici un paznic. Nici un suflet de om. Doar că brusc își făcuse apariția Armand în fața intrării. Iarăși Armand.

Se desprinsese fără nici o vorbă din umbră ca să intre în cercul de lumină al lunii, se prezenta ca un adolescent în blugi murdari și geacă uzată, își strecurase un braț pe sub al lui Daniel și-l sărutase pe față. Avea pielea caldă,

de-abia supsese niște sânge proaspăt. Lui Daniel i se păruse chiar că-i simțea mirosul, că parfumul celui ce fusese viu rămăsese agățat de hainele lui Armand.

— Vrei să intri în casa asta? șoptise Armand.

Lui Armand nu-i rezista niciodată vreun lacăt. Daniel simțise brusc cum îl apucă un tremur, parcă-i venea să plângă. De ce oare emoția asta? Era atât de fericit să-l vadă, să-l simtă alături, fir-ar să fie!

Pătrunseseră în camerele acelea întunecoase, cu tavanul jos, iar presiunea brațului lui Armand pe spatele lui Daniel era ciudat de plăcută. Ah, intimitatea asta, căci, în definitiv, despre asta era vorba.... Ah, tu ești... secreta mea...

Secreta iubire.

Da.

Apoi Daniel înțelesese în timp ce stăteau împreună în mijlocul sufrageriei unde se ghiceau, pictate pe pereți, celebrele fresce reprezentând flagelările rituale, că Armand n-avea să-l ucidă, la urma urmelor. N-avea să o facă. N-o să-l facă vampir, dar nici n-o să-l omoare. Dansul nu se termina așa.

— Dar cum de nu ți-ai dat seama? spusese Armand, citindu-i gândurile.

Sigur că te iubesc. Dacă nu m-aș fi îndrăgostit de tine, de mult te-aș fi ucis, poți să fii sigur.

Razele de lună se strecurau printre jaluzelele de lemn, făcând să danseze siluetele senzuale de pe pereți, detașându-se de pe fondul roșu, de culoarea sângelui.

Daniel examinase atent ființa din fața lui, creatura asta care arăta ca un om, vorbea ca un om, dar nu era om. O schimbare oribilă i se produsese în conștiință: avea în față un soi de insectă gigantică, o sălbăticiune monstruoasă care devorase milioane de oameni. Totuși, el era îndrăgostit de această făptură. Îi iubea pielea albă, netedă, ochii negri enormi. Îl iubea nu pentru aparența lui de adolescent gânditor și blând, ci tocmai pentru că era o ființă înfiorătoare, abominabilă, respingătoare, și, în același timp de o frumusețe fără seamăn. Îl iubea așa cum unii iubesc răul, care le dă fiori până în adâncul sufletului. Când te gândești că putea ucide așa, când îi venea, că lua viața doar străpungând cu dinții carnea cuiva, iar apoi însușindu-și tot ce poseda victima.

Uită-te ce haine avea pe el. Cămașa cea mai banală, de un albastru deschis, geacă cu nasturi de metal. De unde le avea? De la o victimă, e limpede, face ca vânătorii care scot cuțitul și jupoaie vânatul cât e cald. Nici o mirare că miroseau a sânge și sare, deși nu se vedea nici o pată. Își tăiasă cu grijă părul, de parcă n-avea să-i crească la loc, până la umăr, în douăzeci și patru de ore! Acesta era răul în carne și oase. O himeră. *Iar eu vreau să fiu ca el, de-asta nu suport să-l examinez.*

Armand schițase un vag zâmbet tandru. Apoi ochii i se aburiseră. Se aplecase spre Daniel cu ochii închiși și își lipise buzele de gâtul lui.

Și de data asta, ca atunci, în cămăruța de pe strada Divisadero, la San Francisco, cu Louis, simți cum dinți ascuțiți îi străpung pielea gâtului. O durere bruscă îl învăluisă, însoțită de un val de căldură.

— Până la urmă, tot mă ucizi? îl cuprinsese un fel de toropeală și o fierbințeală enormă, nu mai simțea decât cum se topește de dragoste. Da, fă-o.

Dar Armand nu supsesese decât câteva picături. Îi dăduse drumul și-l împinsese blând, punându-i mâinile pe umeri, forțându-l să îngenuncheze. Daniel se uitase în sus și văzuse cum țâșnea sângele din încheietura lui Armand. Fusesse cutremurat de gustul acelor picături. Într-o clipită parcă tot orașul Pompei se trezise în jurul lui, se auzeau șoapte, plânsete, pulsațiile unei suferințe străvechi, ale morții. Mii de oameni piereau în fum și cenușă. Mureau cu miile împreună. *Împreună*. Daniel rămăsese agățat de Armand. Sângele încetase să mai curgă. Avusese parte doar de-o gură — nu mai mult.

— Acum ești al meu, iubitul meu neasemuit de frumos, spusese Armand.

În dimineața următoare, când se trezise, era la hotelul Excelsior din Roma. Atunci își dăduse seama că nu avea să mai fugă niciodată de Armand. Nu trecuse nici măcar o oră după asfințit când Armand revenise. Plecau la Londra acum, îi aștepta jos mașina să-i ducă la avion. Dar aveau timp destul, nu-i așa, pentru încă o îmbrățișare, încă un mic schimb de sânge.

— Vino, sărută-mă aici, pe gât, șoptise Armand, susținându-i capul cu

o mână.

Ce dulce cutremurare tăcută. Lumina becurilor se înzecise parcă, era și mai strălucitoare, camera nici nu se mai vedea.

Erau amanți. Da, trăiau un amor plin de extaz, îmbătător.

— Tu-mi ești profesor. Tu ai să mă înveți totul despre secolul acesta. Am învățat deja lucruri care-mi scăpaseră încă de la început. Poți să dormi când se înalță soarele, dar nopțile tale îmi aparțin mie.

Se aruncaseră drept în viitoarea vieții. Armand era un actor înnăscut, iar faptul că își găsea o victimă devreme seara îl făcea să treacă drept uman oriunde ar fi mers. Avea pielea fierbinte în primele ore, fața lui exprima o enormă curiozitate pasionată, îmbrățișările lui erau febrile, rapide.

Ar fi trebuit să fii la fel de nemuritor ca el să-i poți ține pasul. Daniel se pomenea moțâind la concertele, la operele sau la sutele de filme unde-l târa Armand. Și-apoi, erau petrecerile nesfârșite, zgomotoasele adunări la Chelsea sau Mayfair, unde Armand discuta politică sau filozofie cu studenții, sau cu femeile de lume, sau cu oricine stătea să-l asculte. I se umezeau ochii de emoție, și-n voce nu i se mai simțea rezonanța aceea supranaturală, căci imita la perfecție accentul uman al celorlalti tineri din cameră.

Era fascinat de toate felurile de haine, nu neapărat pentru că erau frumoase, dar pentru ce însemnau. Purta blugi și cămăși groase, ca Daniel; purta pulovere împletite de mână și bocanci de muncitor, jachete de piele cu fermoar și ochelari negri cu oglindă, ridicați pe vârful capului. Îmbrăca și costume pe măsură, haine de seară, frac cu papion alb sau orice altceva îi trecea prin cap; o seară umbla cu părul scurt, ca orice tânăr student de la Cambridge, în alta și-l lăsa lung și ondulat pe umeri, ca pletele unui înger.

Lui Daniel i se părea că seară de seară urcau câte patru etaje pe cine știe ce altă scară întunecoasă spre apartamentul vreunui alt pictor, sculptor sau fotograf, sau ca să vadă vreun film nedat pe piață încă, dar revoluționar. Petreceau ore întregi în apartamentele neîncălzite ale frumoaselor cu ochi focosi care cântau muzică rock și care preparau ceaiuri de plante, veșnic lăsate neatînse de Armand.

Atât femeile cât și bărbații se îndrăgosteau de Armand, care, bineînțeles, era "inocent, pasionat și nespus de inteligent!" Ce să zic! De fapt, puterea de seducție a lui Armand acționa fără ca el să își dea măcar osteneala. În măsura în care lucrurile se puteau aranja, sarcina de a se culca cu toate ființele astea nefericite îi revenea lui Daniel, în vreme ce Armand privea instalat într-un fotoliu pe-aproape, zâmbind tandru și aprobator, ca un Cupidon cu ochi de cărbune. Erau tari scenele astea, epuizante pentru nervii lui Daniel care accepta acest exhibiționism cu tot abandonul inspirat de dublul scop al fiecărui gest intim pe care-l avea pentru celălalt corp. Totuși, o dată actul consumat, rămânea golit de orice sentiment, uitându-se fix la Armand, cu răceală, iritat.

LA NEW YORK făcuseră turul vernisajelor, a cafenelelor, a barurilor, ba adoptaseră chiar un tânăr dansator căruia îi plăteau cursurile la școala de

coreografie. Se instalau pe terasele joase ale cafenelelor din Soho sau Greenwich Village, omorându-și timpul cu oricine accepta să se așeze la masa lor. Urmău cursuri serale de literatură, de filozofie, de istoria artei sau de politică. Studiau biologia, își cumpărau microscopice și colectau specimene. Studiau cărți de astronomie și montau telescoape gigantice pe acoperișurile locuințelor lor de câteva zile sau de câteva luni. Se duceau la meciuri de box, la concerte rock, la spectacole pe Broadway.

Apoi pe Armand începuseră să-l obsedeze invențiile tehnologice, una după alta. Mai întâi, fuseseră roboții de bucătărie, cu care făcea cele mai sinistre combinații, bazându-se mai cu seamă pe culoarea ingredientelor; după aceea venise rândul cuptoarelor cu microunde, în care fri-gea gândaci și șobolani. Dispozitivele pentru gunoi îl încântaseră; băga în ele șervețele de hârtie și pachete întregi de țigări. Urmăseră telefoanele. Telefona în lumea întreagă, vorbind ore întregi cu tot felul de muritori din Australia sau din India. În cele din urmă, fusese cucerit de televiziune, apartamentul lor se umpluse rapid de difuzoare puternice și de ecrane care clipeau în permanență.

Orice film care arăta un cer albastru îl fermeca. Și trebuia îngurgitate buletine de știri, seriale, documentare, până la urmă privea orice film înregistrat pe o casetă, oricare i-ar fi fost valoarea.

În fine, arăta un interes deosebit pentru anumite filme. Privea la nesfârșit filmul lui Ridley Scott, *Blade Runner*, era fascinat de actorul cu o statură monumentală din film, Rutger Hauer, care juca rolul șefului androizilor și care, ajuns față în față cu creatorul său, îl săruta, apoi îi crăpa capul. Scena asta îl făcea întotdeauna să râdă fără grabă, aproape ca un spiriduș, ce-l amuza era zgomotul oaselor care erau strivite și privirea din ochii lui Hauer, albaștri ca oțelul.

— Uite, aici parcă-i amicul tău, Lestat, îi șopti o dată lui Daniel. Lestat ar avea cu siguranță... cum se zice?... tupeul, să facă una ca asta!

După *Blade Runner* fusese rândul unei comedii englezești cât se poate de stupide, *Time Bandits*, în care cinci pitici fură o "Hartă a creației" și, ghidați de ea, călătoresc în timp, prin găurile din rețeaua lui. Pică dintr-un secol în altul, fură, fac scandal, toate astea în compania unui băiețel, până ce aterizează cu toții în bârlo-gul diavolului.

Apoi o anumită scenă devenise favorita lui Armand: într-un teatru în ruină, din Castiglione, piticii îi cântă lui Napoleon "Eu și umbra mea", ceea ce îl făcea să-și piardă calmul lui supranatural și devenea complet uman: cădea pe jos în hohote de râs, râdea până îi dădeau lacrimile.

Daniel era obligat să recunoască că numărul cu "Eu și umbra mea" avea un farmec macabru, piticii se dădeau peste cap, se băteau, până la urmă încurcau totul, iar muzicienii din fosa orchestrei, oameni ai secolului al optsprezecelea, nu înțelegeau ce-aveau de făcut cu cântecul acesta din secolul al douăzecelea. Napoleon era la început total nedumerit, apoi râdea în hohote! Ce geniu comic avea întreaga scenă! Dar de câte ori putea un muritor să o tot revadă? Numai Armand nu se mai sătura.

Totuși, după șase luni, lăsase deoparte filmele și luase un video cu care își făcea propriile filme. Îl târa pe Daniel peste tot prin New York, lua interviuri tuturor noctambulilor. Armand turna, de asemenea, filme întregi în care figura numai el, recitând poezii în italienește sau în latinește, sau

doar privind drept înainte cu brațele încrucișate pe piept, o palidă siluetă opalescentă a cărei imagine era când netă, când mai neclară, într o lumină scăzută, veșnic aurie.

Apoi realizase — cum și în ce loc, Daniel nu știa — o înregistrare video care-l arăta pe el, culcat într-un coșciug în timpul somnului său catatonice de peste zi. Lui Daniel îi era imposibil să se uite la caseta asta. Armand însă rămânea cu orele să o privească, pusă cu încetinitorul, observându-și părul tăiat, seara, cum creștea treptat, în vreme ce el era întins ca un mort, cu ochii închiși și cu capul pe perna de satin.

Urmărea calculatoarele. Umplea dischetă după dischetă cu scrierile sale secrete. Închiria apartamente peste apartamente în Manhattan, ca să-i încapă toate procesoarele de text și toate mașinile cu jocuri video.

Finalmente, se îndrăgostise de avioane.

Daniel fusese dintotdeauna un hoinar forțat, fugise de Armand în toate colțurile lumii, iar apoi, împreună cu Armand, luase nenumărate avioane. Nimic nou în asta. Dar acum explorarea avea un scop precis; trebuia să își petreacă toată noaptea în aer. Plecau la Boston, de-acolo la Washington, treceau prin Chicago și-apoi se întorceau la New York, asta devenise lucru de rutină. Armand era a-tent la tot, la pasageri, la stevardese, vorbea cu piloții, se afunda în fotoliile adânci de clasa întâi ascultând motoarele. Cel mai mult îl încântau avioanele cu reacție cu două niveluri. La puțină vreme după asta voise să încerce parcursurile și mai îndrăznețe: până la Port-au-Prince sau San Francisco, sau la Roma, Madrid sau Lisabona, nu conta, important era ca Armand să aterizeze în toată siguranța spre dimineață.

În zori Armand, practic, dispărea. Daniel nu descoperise niciodată unde se culca Armand, E drept că în zori Daniel însuși era frânt de picioare. Daniel nu mai văzuse lumina soarelui în miezul zilei de cinci ani.

Adesea Armand se găsea deja în cameră când se trezea Daniel. Mirosea a cafea proaspătă, se auzea muzică — Vivaldi sau pianină mecanică, căci lui Armand îi plăceau la fel amândouă, iar Armand făcea du-te vino prin cameră, așteptându-l pe Daniel să se scoale.

— Hai, iubitul meu, mergem la un balet astă-seară. Vreau să-l văd pe Baryshnikov. După balet coborâm până în Village. Ți-aduci aminte de grupul acela de jazz care mi-a plăcut astă-vară? S-a întors. Hai, trebuie să mă hrănesc, iubitul meu. Trebuie să ieșim.

Dacă Daniel era leneș, Armand îl împingea sub duș, îl săpunea, îl limpezea, îl scoatea de sub duș, îl ștergea bine, îi rădea barba cu dragoste, ca un bărbier demodat, în fine, îl îmbrăca, după ce-i alegea ceva din garderoba plină de lucruri murdare sau lăsate în părăsire.

Daniel adora să-i simtă mâinile acelea tari, de culoarea opalului, atingându-i pielea, parcă era mângâiat cu mânuși satinate. Ochii aceia căprui păreau să-l străpungă; ah, ce delicioasă dezorientare, ce superbă certitudine că era luat în brațe, scos în afara contextului material, și că la urmă avea să simtă degetele acelea fine înconjurându-i blând gâtul, și dinții care-i străpungeau pielea!

Închidea ochii, i se înfierbânta tot trupul, apoi lua de-a dreptul foc când buzele îi erau atinse de sângele lui Armand. Auzea din nou suspinele îndepărtate, auzea plânsete, veneau oare de la sufletele celor pierduți? Avea în clipele acelea senzația că totul era legat și luminos, ca și cum

toate visele lui erau puse în legătură și exprimau ceva extrem de important, apoi totul se estompa...

O dată îl apucase pe Armand, îl ținuse strâns, din toate puterile și încercase să-i străpungă pielea de pe gât. Armand fusese răbdător, își făcuse singur rana, apoi îi permisesese să își apropie gura de ea pentru un moment foarte lung, mai lung ca niciodată, da, da, ca apoi să-l îndepărteze cu blândețe.

Daniel nu mai era în stare să ia nici o hotărâre. El trăia pendulând între două stări: disperare sau extaz între care dragostea era trăsătura de unire. Nu știa niciodată în ce moment o să i se dea o porție de sânge. Nu avea idee dacă lucrurile din jur aveau un alt aspect din cauza acestuia — garoafele parcă îl priveau insistent din vază, zgârie-norii dădeau impresia că erau niște plante hidoase țâșnite peste noapte din semințe de oțel — sau dacă nu cumva își pierdea, pur și simplu, mințile.

Apoi, într-o noapte, Armand îi spusese că se simțea pregătit să intre în secolul acesta pe ușa din față, că-l înțelegea acum suficient. Voia să posede bogății "incalculabile". Voia o locuință plină cu toate acele lucruri pe care începuse să le prețuiască. Voia să aibe iahturi și avioane, și mașini — voia milioane de dolari. Voia să-i cumpere lui Daniel tot ce și-ar putea dori vreodată.

— Ce vrei să spui, milioane! râsese de el Daniel. Nu porți hainele decât o dată, apoi le arunci, închiriezi apartamente de care uiți și pe unde sunt. Ai idee măcar ce-i acela un cod teritorial sau o tranșă de impozare? Eu sunt cel care cumpără toate afurisitele alea de bilete de avion. Auzi, milioane! Cum să facem noi milioane? Mai bine mai fură un Maserati și renunță la ideea asta, pentru numele lui Dumnezeu!

— Daniel, tu ești darul meu de la Louis, îi spusese cu dragoste Armand. Ce m-aș face fără tine? Înțelegi totul pe dos. Deschisese ochii largi, ca un copil. Vreau să fiu în centrul lucrurilor, cum eram cu ani în urmă la Paris, la Teatrul Vampirilor. Ți-aduci aminte. Vreau să fiu zbenghiul din fruntea omenirii.

DANIEL fusese zăpăcit de viteza cu care merseseră lucrurile.

Totul începuse cu descoperirea unei comori în apropiere de coastele Jamaicai. Armand angajase un vapor ca să-i arate lui Daniel unde să înceapă operațiile de recuperare, în numai câteva zile fusese tras la suprafață un galion spaniol cu o încărcătură enormă de aur și bijuterii. După asta urmase o descoperire arheologică — niște neprețuite figurine de Olmec. Rapid fuseseră reperate alte două epave. Un teren cumpărat pe nimica toată în America de Sud se dovedi a fi o fostă mină de smaralde de mult uitată.

Își cumpărară o casă uriașă în Florida, iahturi, bărci cu motor, un avion mic, dar extrem de bine echipat.

De-acuma erau obligați să se îmbrace ca niște prinți în orice ocazie. Armand supraveghease el însuși ședințele de luare a măsurilor și de probă pentru toate costumele lui Daniel, pentru cămăși pe măsură, pentru pantofi. Alegea țesăturile pentru o colecție incredibilă de haine sport, pantaloni, halate de casă, fulare de mătase. Firește, Daniel avea nevoie de

impermeabile cu căptușeală de blană de nurea pentru climatul mai rece și costume de seară pentru cazinourile de la Monte Carlo, de butoni de aur cu pietre prețioase, până și de o pelerină lungă și neagră de piele de căprioară, care se potrivea perfect, cu statura lui de om al secolului al douăzecilea.

La asfințit, când Daniel se trezea, hainele i se și puseseră la îndemână. Ferească Dumnezeu să schimbe vreun amănunt, batista de in sau șosetele negre de mătase. Cina îl aștepta în imensa sufragerie cu ferestrele deschise spre piscină. Armand se găsea deja la biroul lui din încăperea alăturată. Era atâta treabă de făcut: trebuia să consulte hărți, să mai adune niște bogății.

— Dar cum reușești să le descoperi? Întrebuse Daniel, privindu-l cum își nota totul, cum indica direcții noi, pentru alte achiziții.

— Dacă poți să citești în mințile oamenilor, poți obține tot ce vrei, îi răspunsese răbdător Armand.

Ah, vocea asta atât de dulce și de calmă, chipul acesta deschis, de adolescent, şuvița de păr castaniu veșnic alu-necându-i neglijent peste ochi, trupul din care parcă emana numai seninătate, numai bunăstare fizică.

— Dă-mi și *mie* ce vreau eu, pretinsese Daniel.

— Îți dau tot ce-ai putea să dorești vreodată!

— Da, dar nu ce *ți-am* cerut eu, nu ceea ce vreau!

— Rămâi în viață, Daniel. Nu era decât o șoaptă slabă, ca un sărut. Dă-mi voie să-ți spun, din toată inima, că e mai bine să fii viu decât mort!

— Nu vreau să fiu viu, Armand, eu vreau să trăiesc veșnic și-o să-ți spun dacă-i mai bine să fii viu decât mort.

Adevărul e că toate bogățiile astea îl înnebuneau și mai tare, îl făceau să își simtă și mai acut condiția de muritor. O dată, când naviga cu Armand în apele calde ale Golfstreamului, sub un cer cu mii de stele, simți cu disperare nevoia de-a poseda pe veșnicie cerul acela. Îl privea cu un amestec de dragoste și de ură pe Armand care era la cârmă. Oare chiar avea Armand să-l lase să moară?

Jocul de-a acumulatul comorilor continuase.

Tot felul de tablouri, Picasso, Degas, Van Gogh, considerate a fi fost furate, erau recuperate de Armand fără nici o explicație și date lui Daniel pentru revânzare sau pentru încasarea recompenselor promise. De bună seamă că cei care le păstrasera acunse nu îndrăzneau să se dea pe față, asta în cazul în care supraviețuiau silențioasei vizite nocturne a lui Armand în sanctuarele în care fuseseră expuse comorile respective. Uneori identitatea posesorilor tablourilor nici nu era cunoscută. La licitație aduceau milioane. Dar nici asta nu era de ajuns.

Perle, rubine, smaralde, tiare de diamant, îi soseau pe tavă lui Daniel.

— N-avea grijă, fuseseră furate, nu va veni nimeni să le pretindă înapoi.

Pe ferocii traficanți de droguri din Marea Caraibilor Armand îi jefuia de tot ce-aveau: arme, valize pline cu bani, le lua până și bărcile.

Daniel se tot uita la teancurile de bilete verzi în vreme ce secretarele le numărau și le împachetau în Europa, pentru a fi depuse pe diverse conturi cifrate în diverse bănci din Europa.

Adesea Daniel asista la plecarea lui Armand la vânătoare în apele calde ale sudului, de unul singur, într-o barcă cu motor, fără nici o lumină la bord, un adolescent îmbrăcat în cămașă neagră de mătase și pantaloni negri, cu părul lung, castaniu în bătaia vântului. Ce adversar mortal! Undeva pe-acolo, în depărtare, nevăzuți de pe țărm, sunt traficanții, iar el le pica drept în spinare, ca un pirat singuratic, ca moartea însăși. Se uitau oare în sus, înainte de-a se scufunda în apele adânci, cu părul răsfirat pe apă, să-l vadă cu o ultimă privire pe cel ce le aducea moartea? Un băiețandru! Și ei care credeau că întruchipează răul...

— N-aș putea să vin cu tine? N-aș putea să te privesc când îi omori?

— Nu.

În cele din urmă, adunaseră suficient capital; Armand era gata să treacă la acțiune.

Îi ceru lui Daniel să cumpere orice i se prezenta, fără să ceară vreun sfat și fără nici o ezitare: a flotilă de vase de croazieră, un lanț de restaurante sau hoteluri. Acum aveau la dispoziție patru avioane particulare. Armand folosea opt telefoane.

În cele din urmă, realizară visul cel mare: Insula Noptii, creația personală a lui Armand, cu cinci etaje în care se adăposteau teatre, restaurante și magazine. El concepușe toate planurile pentru arhitecți. Le dăduse liste interminabile cu materialele pe care le dorea, țesăturile, sculpturile pentru fântâni, până și florile sau copacii în oale pe care îi voia.

Priviți, Insula Noptii! De la asfințit până în zori era invadată de turiști, vapor după vapor venea încărcat de la Miami. În saloane muzica nu înceta niciodată, în sălile de dans la fel. Ascensoarele cu pereți de sticlă n-aveau odihnă, urcau veșnic spre cer. Bazinele, pâraiele, cascadele luceau între maluri acoperite de florile cele mai proaspete și mai fragile.

Puteai cumpăra orice pe Insula Noptii: diamante, Coca-cola, cărți, plane, papagali, haine făcute de croitorii cei mai la modă, păpuși de porțelan. Aveai la dispoziție cele mai fine mâncăruri din lume. În cinematografe se dădeau cinci filme pe noapte. Găseai aici tweed englezesc și pielărie spaniolă, mătăsuri indiene, covoare chinezești, argintărie, cornete cu înghețată și vată de zahăr, porțelanuri fine și pantofi italienesci.

Sau puteai să trăiești alături de lumea asta, în cel mai secret lux, intrând și ieșind din vârtej după cum aveai chef.

— Toate sunt ale tale, Daniel, spusese Armand, mișcându-se lent prin camerele spațioase, aerisite, din propria lor Vilă a Misterelor, care se-ntindea pe trei etaje — plus pivnițe interzise lui Daniel. Ferestrele erau deschise și de la ele se vedea ghirlanda de lumini a coastei la Miami și norii albicioși sus pe cer.

Era somptuos amestecul acesta de nou și vechi. Ușile ascensoarelor se deschideau fără zgomot direct în saloanele dreptunghiulare pline de tapiserii medievale și de candelabre antice; enorme ecrane de televizor se aprindeau în toate camerele. Apartamentul lui Daniel avea pereții plini de picturi renașcentiste, iar pe jos erau covoare persane. Tot ce era mai frumos din școala venețiană se găsea în biroul lui Armand, cu covoare albe pe podele, dar tot acolo erau și uriașele calculatoare, intercomuri, ecranele monitoarelor. Primeau cărți, reviste și ziare din lumea întreagă.

— Asta e casa ta, Daniel.

Și așa fusese, Daniel o iubise, trebuia să o recunoască, iar ceea ce iubea chiar mai mult era libertatea, puterea și luxul care-l așteptau oriunde mergea.

Împreună cu Armand fusese în adâncul junglei centr-americe la miezul nopții, să vadă ruinele maiase; urcaseră pe versantul Annapurnei să vadă din depărtare piscul sub lumina lunii. Se plimbaseră împreună, la întâmplare, pe străzile aglomerate din Tokio, din Bangkok și Cairo sau din Damasc, Lima, Rio și Katmandu. Ziua, Daniel se lăfăia în luxul celor mai bune hoteluri locale; noaptea o lua razna, fără frică, lângă Armand.

Din când în când, iluzia vieții civilizate era ruptă. Uneori, cine știe prin ce colț de lume, Armand intuia prezența altor vampiri. Îi explica lui Daniel că-l acoperea cu un scut nevăzut, dar era totuși îngrijorat. Îi ordona să stea numai pe lângă el.

— Fă-mă ca tine și n-o să mai ai a te teme pentru mine.

— Nu-ți dai seama ce spui, răspundea Armand. Acum ești doar o față anonimă, ca oricare alta, printre miliardele de muritori. Dacă ai face parte dintre noi, ai străluci ca o lumânare în întuneric. Daniel nu putea să accepte. Te-ar repera fără nici un efort, continua Armand. Se înfuriase, dar nu contra lui Daniel. Adevărul e că nu-i făcea nici o plăcere, niciodată, să vorbească despre morții în viață. Nu-ți dai seama că cei străvechi îi distrug sistematic pe cei noi? Îi pusese el întrebarea. Pe asta nu ți-a explicat-o dragul tău Louis? Asta fac chiar și eu prin toate locurile pe unde ne instalăm — curăț terenul de toată viermuiala asta, îi extermin pe toți cei tineri. Dar nici eu nu sunt invincibil. Se opri parcă nehotărât dacă să mai continue. Iar apoi: Mă port ca orice animal de pradă. Am și eu dușmanii mei, care sunt mai vârstnici și mai puternici și care m-ar distruge imediat dacă asta ar prezenta vreun interes pentru ei, sunt convins.

— Mai vârstnici decât tine? Dar eu credeam că tu ești cel mai vârstnic, spusese Daniel.

Nu mai vorbiseră de ani de zile despre *Interviu cu un Vampir*. De fapt, nu discutaseră despre detaliile din carte niciodată.

— Nu, nici gând, nu sunt eu cel mai vârstnic, răspundea Armand. Părea ușor stânjenit. Sunt doar cel mai bătrân dintre cei pe care i-a cunoscut amicul tău Louis. Mai sunt și alții. Nu le cunosc numele, rareori i-am văzut la față. Dar le simt prezența din când în când. Ai putea zice că fiecare îl simte pe celălalt. Și fiecare semnalizează: "Nu te-apropia de mine."

În noaptea următoare îi oferise medalionul, amuleta, cum îi zicea el. Întâi, depusese pe el un sărut, apoi îl frecase cu mâna, ca și cum ar fi vrut să-l încălzească. Straniu ritual! Și mai straniu era chiar obiectul în sine, cu litera "A" scrijelită pe el, purtând înăuntru micul flacon cu sângele lui Armand.

— Uite, deschizi capacul dacă se apropie de tine. Spargi flaconul imediat. Vor simți puterea care te protejează. Nu vor îndrăzni...

— Oricum, o să-i lași să mă ucidă. O știi bine, spusese cu răceală Daniel. Lăsat pe dinafară. Mai bine dă-mi puterea să mă apăr singur.

De atunci încolo nu se mai despărțise de medalion. Examinase cu atenție, la lumina becului, acel "A" și toate gravurile din jur, doar pentru a

descoperi că reprezentau niște siluete torsionate, unele mutilate, altele chinându-se în agonie, unele zăcând moarte. De-a dreptul oribil. Dăduse drumul lanțului sub cămașă, simțise medalionul rece pe piept, oricum, nu mai era la vedere.

Totuși, Daniel nu avea să mai vadă sau să mai simtă vreodată prezența unei alte ființe supranaturale. Își amintea doar ca prin vis de Louis, de parcă fusese o halucinație din cauza febrei. Armand era singurul și unicul său oracol, zeul său diabolic, iubitor și nemilos.

Amărăciunea sa se adâncea zi după zi. Viața împreună cu Armand îl mistuia, îl înnebunea. Erau ani de când nici măcar nu se mai gândise la familia lui, la prietenii cu care obișnuia să se vadă. Se ocupase de trimiterea regulată a unor cecuri pentru rude, dar ele nu mai reprezentau acum pentru el decât niște nume pe o listă.

— Tu n-ai să mori niciodată, dar stai să te uiți la mine cum mor, noapte de noapte.

Ce certuri urâte, ce certuri teribile, după care Armand se prăbușise, sfârșit, cu ochii împăienjeniți de mânie, punându-se apoi pe un plâns incontrollabil, de parcă și-ar fi amintit emoții uitate, care amenințau să-l distrugă.

— Nu o fac, nu pot s-o fac. Cere-mi să teucid, mi-ar fi mai ușor decât asta. Nu știi ce pretinzi, habar n-ai. Nu înțelegi că nu e decât o nemaipomenită greșeală? Nu vezi că oricare dintre noi ar da orice numai să trăiască o viață normală de muritor?

— Să renunți la nemurire pentru o viață normală? Nu te cred. Asta e prima dată când aud din gura ta o minciună atât de nerușinată.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva?

— Nu da în mine. S-ar putea să mă omori. Ești atât de puternic!

— Eu aș renunța. Dacă n-aș fi un laș nenorocit, când decizia e de luat în serios, dacă nu mi-ar fi în continuare cumplit de frică de moarte, chiar și după cinci sute de ani petrecuți în acest vârtej.

— Nu, n-ai renunța. Frica n-are nimic de-a face cu asta. Imaginează-ți că ai fi obligat să te întorci în secolul tău să trăiești viața normală de muritor. Ai accepta să pierzi toată experiența actuală? Acest viitor în care te bucuri de o putere și de un lux cum nici Gingis Han n-ar fi visat? Și chiar dacă lași de o parte progresele tehnice. Te-ai resemna să n-ai idee de destinul lumii? Ah, nu-mi spune c-ai putea.

Scenele astea nu dădeau niciodată nici un rezultat. Se terminau cu îmbrățișarea obișnuită, cu sărutul fierbinte prin care făceau schimbul de sânge, cu pânza de vise care îl acoperea ca o mare plasă, cu setea aceea de nestins! Te iubesc! Mai dă-mi! Da, mai ia. Dar niciodată destul.

N-avea nici un rost.

Ce-i produsese în definitiv în trup și în suflet transfuziile acestea? Faptul că vedea cu mai multă atenție căderea unei frunze? Armand n-avea de gând să-i ofere nicicând nemurirea!

Armand îl observa pe Daniel plecând din când în când, expunându-se riscurilor vieții de zi cu zi, dar prefera riscul în loc să o facă. Daniel nu putea face nimic, nu putea oferi nimic.

Rătăcirile, fuga, reîncepuse, dar Armand nu-l mai urmărea. Armand aștepta de fiecare dată până când Daniel îl implora să-l aducă înapoi

acasă. Sau până când Daniel nu mai era nici măcar în stare să-l cheme, când era pe moarte. Atunci, și numai atunci, se ducea Armand să-l aducă.

PLOAIA lovea trotuarele largi ale străzii Michigan. Librăria se golise, luminile se stinseseră. Undeva un orologiu bătea ora nouă. Se sprijinea de vitrină, uitându-se la circulația din față. N-avea unde să se ducă. Ce-ar fi să bea picătura de sânge din flacon? De ce nu?

Lestat era în California, pornise la vânătoare deja, poate chiar în clipa asta își găsisese o victimă. Pregătirea scenei pentru concert începuse, nu-i așa? Muritori care instalau reflectoarele, microfoanele, scaunele, fără să aibă idee de mesajele secrete care se transmiteau în jur, de siniștri spectatori care aveau să se ascundă în mijlocul mulțimii indifferente și care, inevitabil, ajungea la o isterie totală. Ah, poate că Daniel făcuse un calcul absolut greșit. Poate că Armand era acolo!

La început această ipoteză i se păruse complet imposibilă, apoi deveni o certitudine. Cum de nu-și dăduse seama mai înainte?

Sigur că acolo era Armand! Dacă în ceea ce scrisese Lestat era măcar o urmă de adevăr, Armand se dusese să recunoască terenul, să fie martor al evenimentului, să-i caute poate pe cei cărora le pierduse urma peste secole, care veniseră să-l vadă pe Lestat, ascultând de-aceeași chemare.

Ce importanță putea să mai aibă amantul său muritor,

O ființă umană care-i servise de jucărie timp de vreo zece ani? Nu. Armand se dusese fără el. Iar de data asta nu-l mai salva.

Se simțea înfrigurat, mic, stând acolo. Se simțea înfiorător de singur.

Nu-i mai păsa de presimțiri, de visul acela cu gemenele, de îngrijorarea pe care i-o provocase. Toate lucrurile astea îi apăreau acum ca niște aripi mari, negre, care-l atingeau în treacăt. Ca vântul indiferent care sufla acum. Ce conta era că Armand se ducea fără el spre o soartă pe care Daniel n-avea să o înțeleagă niciodată pe deplin.

Îl umplea de oroare și de o amărăciune profundă. De parcă i se închideau în față toate ușile. Îngrijorarea pe care i-o produsese visul se unea cu o frică bolnăvicioasă. Ajunsese la capătul firului. Ce mai avea de făcut? Sătul de toate, își închipui că de-acum și Insula Noptii îi era interzisă, își reprezenta în minte vila cu pereții ei albi, cocoțată sus, deasupra plajei, inaccesibilă. Își imaginează că și viitorul

1 se dusese o dată cu trecutul. Moartea nu însemna decât înțelegerea momentului prezent: că, la urma urmelor, nu mai urmează nimic altceva.

Mai merse câțiva pași; nu-și mai simțea mâinile. Ploaia îi udase cămașa leoarcă. Îi venea să se întindă pe trotuar și să lase din nou visul cu gemenele să-l cuprindă. I se plimbau prin cap frazele lui Lestat. Momentul renașterii era numit de el Șmecheria Magică. Iar această lume, care permitea existența unor monștri atât de perfecți, da, chiar așa, fusese botezată Grădina Sălbatică.

Lasă-mă să te iubesc în Grădina Sălbatică, iar lumina care a dispărut din existența mea o să revină ca o imensă explozie de frumusețe. Aș părăsi trupul ăsta muritor. Și aș intra direct în eternitate. Aș fi de-al vostru. Era complet amețit. Se împiedicase? Cineva îi vorbea. Cineva îl întreba cum se simte. Nu, nu mă simt bine. De ce m-aș simți bine?

Apoi simți o mână pe umăr.

Daniel.

Ridică privirea.

Armand era pe același trotuar.

La început nu-i veni să creadă, era dorința lui cea mai fierbinte, apoi își dădu seama că nu visase. Armand era chiar acolo. Se uita la el în tăcere, cu acel calm pe care părea să-l posede întotdeauna, cu o față împurpurată pe care paloarea nenaturală aproape nu se mai distingea. Cât de normal părea, dacă frumusețea putea fi socotită ceva normal. În același timp, cum se demarca de lucrurile materiale care-l atingeau, în cazul de față de haina albă ușor mototolită și de pantalonii pe care-i purta. În spatele lui se profila imensa capotă cenușie a Rolls-ului, ca o viziune de pe altă lume, cu picăturile de ploaie care țopăiau pe acoperișul argintiu.

Haide, Daniel. De data asta mi-ai dat de furcă, nu jucărie.

De ce simțea atâta nerăbdare în ordin, când mâna care-l sprijinea era atât de puternică? Era rar să-l vezi pe Armand cu-adevărat furios. Ah! Dar cât de tare adora Daniel această furie! I se înmuiară genunchii. Simți cum e luat pe sus. Apoi simți catifeaua moale a banchetei din spate a mașinii. Se prăbuși în față, pe brațe, și închise ochii.

Dar Armand îl ridică spre el cu blândețe și îl luă în brațe. Cât era de plăcut să dormi, în fine, în brațele lui Armand! Dar avea atâtea să-i spună lui Armand, despre vis, despre carte...

— Nu crezi că știu? îi șopti Armand. Îi juca în privire o lumină ciudată, ce mai era și asta? Armand părea fragil, vulnerabil, i se dusese tot calmul. Ridică la buzele lui Daniel un degetar plin de coniac.

— Iar tu — pierdut în lume, adăugă, fugind de mine de la Stockholm la Edinburg, de-acolo la Paris. Drept cine mă iei de-ți imaginezi că sunt capabil să te urmez la viteza asta în atâtea direcții? Tocmai când primejdia...

Îi simți dintr-o dată buzele sărutându-l pe față, ah, acum mi-e mai bine, îmi place să mă săruți. Îmi place să mă cocoloșesc în brațele unui mort, ah, strânge-mă mai tare. Își ascunse fața în umărul lui Armand. *Sângele tău.*

— Nu acum, dragostea mea.

Armand îi puse degetele pe buze, îndepărtându-l. Vocea caldă, controlată, era brusc plină de emoție.

— Ascultă bine ce am să spun. De jur împrejurul globului cei din neamul meu sunt pe cale de a fi distruși.

Distruși. Fu cuprins de panică, corpul întreg i se încorda, deși era moft de oboseală. Încercă să își concentreze atenția asupra lui Armand, dar îi apărură din nou în fața ochilor gemenele cu părul roșu, soldații, corpul înnegrit al mamei răsturnat în cenușă. Dar care era sensul? Care era urmarea?... De ce se-ntâmplau toate astea?

— Nu știu ce să spun, răspunse Armand.

Se referea la vis când vorbi, pentru că și el îl avusese. Ridică coniacul la buzele lui Daniel.

Ah, ce căldură minunată! Avea să leșine dacă nu făcea un efort. Înaintau acum fără zgomot, în viteză, pe autostradă, ieșiseră din Chicago, iar ploaia bătea în geamuri, erau închiși aici, în acest cuib de catifea, doar

ei doi. Dar Armand se depărtase, cu un aer absent, de parcă asculta o muzică îndepărtată, ținându-și buzele gata să rostească ceva.

Sunt Ungă tine, sunt în siguranță Ungă tine.

— Nu, Daniel, nu ești în siguranță, îi răspunse el. Poate nici măcar timp de o noapte, poate nici chiar pentru o oră.

Daniel încercă să gândească, să formuleze o întrebare, dar era prea slăbit, prea adormit. Mașina era atât de confortabilă, mișcarea ei atât de liniștitoare... Iarăși gemenele.

Superbele gemene i se strecurau iarăși în minte. Închise ochii timp de o clipită și se lăsă pe umărul lui Armand, simțind brațul acestuia cum îi cuprinde spatele.

Din depărtare îi veni vocea lui Armand:

— Ce mă fac eu cu tine, dragostea mea? Tocmai acum, când eu însumi sunt atât de înfricoșat?

Din nou întuneric. Încercă să se agate de gustul coniacului de pe limbă, de atingerea brațului lui Armand, dar începuse să viseze.

Gemenele mergeau prin deșert; soarele era sus pe cer. Le ardea brațele albe, le bătea pe față. Li se crăpaseră buzele de sete. Aveau hainele pătate de sânge.

— Faceți să cadă ploaia, șopti Daniel, voi știți cum se face, faceți să cadă ploaia!

Una dintre gemene căzu în genunchi, sora ei se aplecă și o cuprinse cu brațele. Păr roșu peste păr roșu.

Undeva, în depărtare, auzi din nou vocea lui Armand. Armand care spunea că erau în inima deșertului. Că acolo nici măcar spiritele nu erau în stare să aducă ploaia.

Dar de ce? Spiritele nu puteau face orice doreau?

Simți cum Armand îl săruta din nou blând.

Gemenele intră acum pe o potecă îngustă între stânci. Nici aici nu e umbră, soarele e chiar deasupra capetelor lor, iar povârnișurile stâncoase sunt prea înșelătoare ca să fie urcate. Își continuă mersul. N-ar putea cineva să le ajute? Se împiedică și cad la fiecare pas acum. Stâncile par prea fierbinți pentru a se sprijini de ele. În cele din urmă, una dintre ele cade cu fața la pământ, iar cealaltă se apleacă asupra ei, făcându-i umbră cu părul.

Ah, de-ar veni noaptea mai iute, cu vântul ei rece.

Deodată fata care o protejează pe cea căzută înalță capul. Se mișcă ceva între stânci. Apoi e iar liniște. Cade o piatră, iar ecoul repetă sunetul slab și cristalin printre văi. Apoi Daniel vede oameni care coboară coasta prăpastiei, oameni ai deșertului, care arată la fel de mii de ani, cu pielea închisă la culoare, cu veșminte grele, albe.

Gemenele se ridică în genunchi împreună în vreme ce oamenii se apropie. Ei le oferă apă. Le stropesc pe amândouă cu apă rece. Atunci gemenele încep să râdă și să vorbească agitate, atât de ușurate se simt, dar oamenii nu înțeleg nimic. Apoi ele trec la gesturi, care exprimă atât de ușor totul, una arată pântecul celeilalte și, ducându-și brațele la piept, face gestul universal al legănăturii unui copil. Aha, da. Oamenii o ridică pe viitoarea mamă. Și pornesc cu toții spre oază, în jurul căreia sunt corturile lor.

În fine, lungite lângă un foc în fața corturilor, gemenele dorm, sunt în siguranță printre oamenii deșertului, printre beduini. Era oare posibil ca istoria beduinilor să fie atât de străveche, să dureze de mii și mii de ani? În zori, una dintre gemene se ridică, e cea care nu poartă un copil în pânțele. Sub privirea surorii ei, se duce către măslinii oazei. Ridică brațele, iar la început dă impresia că salută soarele care răsare. Ceilalți s-au trezit și ei; se adună să se uite la ea. Apoi se ridică un vânt, la început blând, abia mișcând frunzele măslinilor. După aceea vine ploaia, începe să cadă o dulce ploaie ușoară.

Atunci el deschide ochii. Se găsea în avion.

RECUNOSCU micul dormitor imediat, după pereții albi de plastic și după calitatea liniștitoare a luminii gălbui. Toate materialele folosite erau sintetice, tari și sclipitoare, ca imensele coaste ale creaturilor preistorice. S-a încheiat oare cercul? Tehnologia modernă a recreat cămăruța lui Iona din pântecul balenei.

Era întins pe patul care nu avea nici capete, nici cadru, nici picioare. Cineva îl spălase pe față și-i răsese barba. Ah, ce plăcut era! Zumzetul motoarelor crea un soi de imensă liniște, balena respira, străpungând suprafața oceanului. I se deslușiră toate lucrurile din jur. O carafă cu Bourbon. I-ar plăcea să bea nițel. Dar era prea extenuat pentru a face cea mai mică mișcare. Ceva nu era în regulă... Ridică o mână, caută la gât. Amuleta nu mai era la locul ei! Dar ce importanță mai avea asta. Doar îl avea alături pe Armand.

Armand era instalat la măsuta de lângă fereastra ca un ochi de balenă și trăsese până jos pleoapa albă de plastic. Își tăiasse părul. Era îmbrăcat în haine negre de stofă fină acum, ca un cadavru gata de înmormântare, nu-i lipseau nici măcar pantofii negri bine lustruiți. Ce sinistru! Nu mai lipsea decât să vină cineva să citească Psalmul al douăzeci și treilea. Schimbă-te în alb, te rog.

— Ești pe moarte, îi spuse Armand cu voce stinsă.

— Și în valea morților, de nimic nu mi-e teamă, căci sunt cu tine... și așa mai departe, șopti Daniel. Avea gâtul complet uscat. Îl durea capul. Ce rost mai avea să spună la ce-i era gândul. Totul fusese spus și răspuns de mult.

Armand comunica din nou cu el, de data asta în tăcere, trimisese ca o rază laser spre creierul lui Daniel:

Are vreun rost să ne mai necăjim cu toate amănuntele? Ai scăzut la nici șaizeci de kilograme. Alcoolul te consumă pe dinăuntru. Ți-ai pierdut pe jumătate mințile. Nimic pe lume nu te mai bucură.

— În afară de convorbirile cu tine din când în când. Ce ușor aud tot ce spui!

Dacă o fi să nu mă mai vezi nici pe mine, lucrurile se vor înrăutăți și mai tare. Dacă continui în felul acesta, în cinci zile nu mai ești în viață.

Ce perspectivă insuportabilă! Dar, dacă așa stau lucrurile, de ce-am rătăcit de colo-colo?

Tăcere.

Cât de clar devenea totul. Nu era numai zgomotul motoarelor,

contribuia la starea asta și curioasa legănare a avionului, neîncetata mișcare neregulată ondulatorie, de parcă trecea peste hârtoape în aer, apoi cotea sau urca la deal. Balena își urma drumul ei de balenă, cum îi zicea Beowulf.

Părul lui Armand era pieptănat cu grijă pe o parte. Avea ceasul de aur la mână, o minune a tehnicii, cum îi plăcea lui. Ce caraghios trebuie să fi fost minutarul acela fosforescent în coșciugul unde se băga peste zi. Costumul era ușor demodat, cu reverele înguste. Vesta neagră de la costum era, cu siguranță, din mătase, așa dădea impresia, în orice caz. Dar fața, ah, arăta bine, era clar că se hrănise, din belșug chiar.

Îți mai aduci aminte ce ți-am spus mai devreme?

— Da, spuse Daniel. Adevărul era însă că se chinuia să își aducă aminte. Apoi brusc îi reveni totul în minte, dureros. Îmi povesteai ceva despre distrugerea totală. Și că eu sunt pe moarte. Ei mor, eu mor. Ei mor pentru că sunt nemuritori; eu doar pentru că sunt în viață. Vezi că n-am uitat nimic! Da, și-acum mi-aduc aminte că voiam să beau și niște bourbon.

Nu pot face nimic care să te facă să vrei să trăiești?

— Te implor, n-o lua de la capăt; ori sar din avion! *Atunci vrei s-asculți ce am de spus? Să-ți dai silința să asculți?*

— Crezi c-aș putea să mă împotrivesc? Nu pot scăpa de vocea ta dacă tu ai hotărât că trebuie să ascult. Parcă am un microfon în miniatură instalat direct în cap! Ce-s astea? Lacrimi? Ai de gând să mă plângi?

Preț de o clipă Armand păru extrem de tânăr. Ce transformare!

— Să te ia naiba, Daniel, spuse el, de data asta cu vorbe.

Pe Daniel îl trecu un fior. Nu suporta să-l vadă că suferă. Daniel tăcu.

— Știi că ceea ce suntem noi este o aberație a naturii, spuse Armand, că n-ar trebui să existăm. Nu era nevoie să citești cartea lui Lestat ca să-ți dai seama de asta. Oricare dintre noi ar fi putut să-ți explice că ce s-a întâmplat a fost abominabil, că a fost o fuziune diabolică...

— Deci ce-a scris Lestat e adevărat.

Intrase un demon în trupul reginei și al regelui din Egipt. În fine, un spirit rău. Pe vremea aceea îi ziceau demon.

— N-are importanță dacă e adevărat sau nu. Nici nu mai e important cum a început totul. Important e cum se va sfârși, căci sfârșitul s-ar putea să fie pe aproape.

Iarăși sentimentul de panică, atmosfera visului, țipetele ascuțite ale gemenelor.

— Fii atent, spuse Armand răbdător, aducându-l înapoi din vis. Lestat a trezit pe cineva sau ceva...

— Pe Akasha... pe Enkil.

— Se poate. S-ar putea să fie mai mult de unu-doi. Nimeni nu știe exact. Se tot aude vag un avertisment despre o primejdie iminentă, dar nimeni nu știe exact de unde vine. Ceea ce se știe e că suntem urmăriți și distruși, că toate adăposturile, locurile de întâlnire, etcetera, s-au transformat în fum.

— Și eu am auzit avertismentul despre primejdie, șopti Daniel. Uneori foarte puternic, în toiul nopții, apoi, în alte momente, doar ca un ecou. Le văzu din nou pe gemene. Avea categoric o legătură cu gemenele. Dar de

unde știi toate astea, despre adăposturi, despre...

— Daniel, nu mă pune la încercare. Nu ne rămâne prea mult timp. Pur și simplu, știi. Și ceilalți știu. E ca un curent care trece prin firele unei enorme plase.

— Aha.

De câte ori gustase din sângele vampiric, Daniel avusese o viziune limpede a acestei țesături imense de cunoștințe, de legături, de imagini pe jumătate neînțelese. Deci era adevărat, țesătura începuse cu Mama și Tatăl...

— Cu ani în urmă, îl întrerupse Armand, nu mi-ar fi păsat în nici un fel de toate astea.

— Ce vrei să spui?

— Dar acum nu vreau acest sfârșit. În același timp, nu vreau să mai continue coșmarul ăsta dacă tu nu... Se schimbă vizibil la față. Parcă era el însuși surprins. Nu pot accepta ca tu să mori.

Daniel nu-i răspunse.

O ciudată tăcere pluti un moment în aer. Până și avionul luneca fără nici un obstacol printre curenții de aer. Armand, ale cărui vorbe dezmințeau calmul vocii sale, era așezat acolo, atât de răbdător, atât de stăpân pe sine.

— Mie nu mi-e frică, de vreme ce tu ești lângă mine, spuse brusc Daniel.

— Dovadă în plus că ești nebun. Dar lasă-mă să-ți spun partea cea mai misterioasă.

— Care?

— Lestat n-a pățit nimic. Își continuă planurile. Iar cei care s-au adunat în jurul lui nu pățesc nimic.

— Știi sigur?

Râs scurt, catifelat.

— Iar începi? Cât de umană trăsătură. Ori mă supra-apreciezi, ori mă subestimezi. Rareori nimerești adevărul.

— Ce să fac? Sunt echipat cu instrumente defectuoase. Celulele trupului meu sunt supuse unui proces de deteriorare permanentă, numit îmbătrânire...

— S-au adunat la San Francisco. Se înghesuie în salonul din spate al unei taverne numită Fiica lui Dracula. Poate că știu ce se întâmplă, deoarece o știu alții, fiecare minte puternică culege imagini de la altele și le transmite, conștient sau inconștient. Poate că unul dintre martori telegrafiază imaginea spre ceilalți. N-aș putea să spun exact cum se întâmplă. Gânduri, sentimente, voci, sunt, pur și simplu, prezente. Circulă pe rețea. Unele sunt clare, altele estompate. Din când în când avertismentul le întrece pe toate. *Primejdie*. Ca și cum orice transmisie din lumea noastră s-ar întrerupe pentru o clipă. Apoi celelalte voci își reiau discursul.

— Dar ce-i cu Lestat? Unde e Lestat?

— N-a fost decât zărit ici și colo. Nimeni n-a reușit să-i prindă urma până la bârlog. E prea inteligent să permită așa ceva. Dar îi tachinează pe toți. Traversează într-o viteză nebună San Francisco într-o mașină Porsche neagră. S-ar putea ca el nici să nu știe ce se întâmplă.

— Cum explici asta?

— Puterea de comunicare variază. Când asculți gândurile celorlalți, poți, la rândul tău, să fii ascultat. Lestat se ascunde. Poate a tăiat orice contact cu noi ceilalți.

— Dar gemenele? Femeile din vis, ele cine sunt?

— Asta nu știu. Nu toți au avut visele astea. Dar mulți au aflat de ele și cu toții par să se teamă de ele, cu toții sunt convinși că, într-un fel sau altul, Lestat e de vină. Că Lestat e la originea a tot ce se întâmplă.

— Un adevărat demon printre demoni, râse încetișor Daniel.

Dând ușor din cap, Armand se arată de acord, cu tristețe, cu gluma lui. Aproape că lăsa să-i scape un zâmbet.

Iar tăcere. Zgomot de motoare.

— Înțelegi ce-ncerc să spun? Peste tot în lume, cei din neamul nostru au fost atacați, în afară de acolo.

— Acolo unde se află Lestat.

— Exact. Doar că distrugătorul se deplasează cam la întâmplare. Se pare că trebuie să se afle în apropiere de ceea ce vrea să distrugă. S-ar putea să aștepte momentul concertului pentru a termina ce a început.

— Pe tine nu te poate distruge. Altfel, ar fi făcut-o deja...

Râsul acela scurt, ușor batjocoritor, aproape inaudibil. Poate comunica și râsul prin telepatie?

— Încrederea ta în mine mă emoționează, ca de obicei, dar nu e momentul să cazi în admirație pentru mine. Această forță nu poate chiar totul. Nu se mișcă chiar cu viteza luminii. Trebuie să înțelegi ce am hotărât. Ne ducem după Lestat, pentru că nici un alt loc nu e sigur în momentul de față. Vampirii izolați au fost descoperiți în locurile cele mai ascunse și transformați în cenușă...

— Și pentru că vrei să fii cu Lestat. Nici un răspuns. Știi bine că asta vrei, de fapt. De-abia aștepti să-l revezi. Vrei să fii pe-aproape dacă are nevoie de tine. Dacă cumva izbucnește o bătaie... Nici un răspuns. Iar dacă Lestat e la origine, poate că tot el va reuși să și oprească totul.

Armand tot nu răspunse. Părea încurcat.

— E mult mai simplu decât atât, spuse el, în sfârșit. Simt obligația să mă duc.

Avionul părea să fie un obiect ce plutea pe o spumă de zgomot. Daniel se uita somnoros la o pată de lumină care se deplasa pe tavan.

O să-l vadă, în fine, pe Lestat. Își aminti de vechea casă a lui Lestat din New Orleans. La ceasul pe care îl culesese din praful de pe jos. Iar acum se întorcea la San Francisco, unde începuse totul, înapoi la Lestat. Doamne, dorea bourbonul acela. De ce nu voia Armand să i-l dea? Se simțea atât de sfârșit. O să meargă amândoi la concert, o să-l vadă și el pe Lestat...

Dar îl cuprinse din nou sentimentul acela oribil, din ce în ce mai puternic, inspirat de vise.

— Nu mă lăsa să le mai visez pe femeile astea, murmură el brusc.

I se păru că Armand zisese da.

Deodată îl simți pe Armand lângă pat. Umbra lui îl acoperea. Pântecul balenei părea mai mic, se limita parcă doar la lumina care-l înconjura pe Armand.

— Uită-te la mine, dragostea mea, spuse el.

Întuneric. Apoi porțile înalte se deschideau, iar lumina lunii mătura grădina. *Ce e locul acesta?*

Ah, era în Italia, asta trebuia să fie, aerul era călduț, învăluitoare și luna lumina șirurile de arbori și de flori, iar acolo, nu-i așa, era Vila Misterelor, la doi pași de vechiul Pompei.

— Dar cum am ajuns aici?

Se întoarse spre Armand, care era lângă el, îmbrăcat în niște ciudate haine demodate, de catifea neagră. Preț de o clipă nu fu în stare să facă nimic altceva decât să se holbeze la Armand, la haina lungă de catifea pe care o purta și la ghetre, la părul lung și ondulat, de culoare castanie.

— Nu suntem aici în realitate, spuse Armand. Știi bine că nu suntem.

Se întoarse și intră în grădină, către vilă, tocurele lui făcând un mic zgomot pe pietrele uzate de piatră.

Dar totuși era real! Uită-te la pereții dărăpănați și la florile formând brazdele largi, uite, se văd până și urmele pașilor lui Armand pe pământul reavăn! Și stelele de pe cer, ah, stelele! Se întoarse și rupse din lămâiul din spate o frunză parfumată.

Armand se-ntoarse și el, îl luă de braț. Din pământ se ridica parfumul brazdelor săpate de curând. *Ah, aici așa putea să mor.*

— Da, spuse Armand, ai putea. Și chiar asta o să se întâmple. După cum știi, n-am mai făcut asta niciodată. Ți-am mai spus, dar nu m-ai crezut. Acum ai citit despre asta în cartea lui Lestat. N-am făcut-o niciodată. Pe el l-ai crezut?

— Sigur că te-am crezut. Ai făcut un legământ, mi-ai explicat totul. Dar, Armand, întrebarea mea e cui i-ai făcut legământul ăsta?

Râs.

Sunetul vocilor lor răsuna în grădină. Ce trandafiri, ce crizanteme, ce flori enorme! Din Vila Misterelor se revărsa lumină. Se auzea muzică? Doamne, întreaga ruină era luminată sub cerul incandescent de stele.

— Deci o să mă faci să-mi rup legământul. O să capeți ceea ce crezi că vrei. Dar uită-te bine la grădina asta, căci o dată ce am făcut-o n-o să-mi mai auzi niciodată gândurile și n-ai să mai vezi ce văd eu vreodată. Un val de tăcere va cădea între noi.

— Dar vom fi ca niște adevărați frați, nu-ți dai seama? Întrebă Daniel.

Armand era atât de aproape, că parcă se sărutau. De jur împrejur erau înconjurați de enorme dalii galbene și gladiole albe, pline de un parfum îmbătător. Se opriseră sub un copac uscat invadat de glicine sălbatică; ciorchinii delicați de flori tremurau în adiere, crăcile albe sclipeau ca niște oaze. Iar în depărtare, din vilă, se-auzeau voci. S-ar fi zis că erau înăuntru oameni care cântau.

— Dar unde ne aflăm, de fapt? Întrebă Daniel. Spune-mi!

— Ți-am spus. Suntem într-un vis. Dacă vrei cu tot dinadinsul un nume, poți să-i spui pragul dintre viață și moarte. Am să te trec pragul acesta. De ce? Pentru că sunt un laș. Și pentru că te iubesc prea mult ca să te pierd.

Ce bucurie pe Daniel, ce triumf rece și splendid! Sosise, în fine, momentul mult așteptat. Nu avea să mai fie antrenat în infernala goană a timpului. Nu avea să mai facă parte dintre milioanele de anonimi care dormeau sub pământul acesta spongios și mirositor, sub florile veștejite,

fără să mai știe de ceva, orbi pentru veșnicie.

— N-am ce să promit. Cum aş putea? Ți-am spus ce ne așteaptă.

— Nu-mi pasă. De vreme ce sunt cu tine.

Ochii lui Armand erau înroșiți, obosiți, îmbătrâniți. Și ce haine minunate avea, cusute de mână, dar prăfuite de parcă aparțineau unei fantome. Oare așa arătau spiritele când renunțai la efortul de a le mai chema?

— Nu plânge! Nu-i cinstit, spuse Daniel. Cum poți să plângi când pentru mine asta înseamnă renașterea. E oare cu putință să nu știi ce-nseamnă asta pentru mine, să nu-ți fi dat seama niciodată?

Se uită brusc în sus, să cuprindă cu privirea tot întinsul peisajului încântător, vila din depărtare, colinele ce se deslușeau în jur. Apoi întoarse capul spre cer, care îl umplu de uimire. Nu mai văzuse niciodată atâtea stele.

Parcă cerul însuși se prelungea la nesfârșit, iar stelele erau atât de pline și de strălucitoare, că desenul constelațiilor se pierdea. Nu se mai vedeau. N-aveau nici un sens. Doar victoria sublimă a energiei pure, a materiei. Apoi recunoscă Pleiadele — constelația preferată a gemenelor condamnate din vis — și zâmbi. Le văzu pe gemene împreună pe un vârf de munte, erau fericite, și fu și el bucuros pentru ele.

— Spune doar o vorbă, dragostea mea, zise Armand, și o voi face. Până la urmă, mergem în iad împreună.

— Dar nu-ți dai seama? spuse Daniel, toate deciziile pe care le iau oamenii se fac la fel. Crezi că mama are idee ce o să i se întâmple copilului pe care îl poartă în pânțece? Doamne sfinte, suntem pierduți, ascultă-mă pe mine. Ce importanță are dacă îmi faci acest dar și se dovedește că-i o greșeală! Nu există greșeală! Există numai disperare, iar eu numai asta îmi *doresc*! Vreau nemurirea ca să trăiesc veșnic cu tine.

Deschise ochii. Tavanul cabinei avionului, cu luminile sale gălbui reflectate de pereții calzi, îmbrăcați în lemn, și-n jur grădina, parfumul, miracolul florilor aproape prăbușindu-se sub propria greutate.

Stăteau împreună sub copacul uscat din care atârnavă ciorchinii stacojii de glicină. Florile îi mângâiau fața, le simțea petalele ceruite pe față. Îi reveni ceva în minte, ceva ce știuse cândva — că în limba unui popor străvechi exista un singur cuvânt pentru floare și pentru sânge. Simți brusc cum îi e pătrunsă pielea gâtului de dinți ascuțiți.

Inima îi fu brusc strânsă ca într-o menghină. Presiunea era insuportabilă. Totuși, peste umărul lui Armand vedea cum noaptea aluneca în jurul lui, cum stelele creșteau și tot creșteau, erau la fel de mari ca ciorchinii de floare. Asta era, zburau spre stele!

Într-o frântură de clipă îl văzu pe Lestat la volanul unei mașini negre. Avea un aer leonin, cu pletele bătute de vânt, cu privirea veselă.. Se întoarse spre Daniel și-i aruncă o privire, apoi izbucni în râs.

Și Louis era acolo. Louis era în picioare, uitându-se pe fereastra camerei de pe strada Divisadero, așteptând, apoi îi adresă lui Daniel câteva vorbe:

— Da, vino, Daniel, dacă ăsta e destinul tău!

Ei nu păreau să știe de adăposturile arse! Sau de gemene! Nici de strigătul de alarmă!

Acum se găseau cu toții într-o cameră plină de lume, de fapt, erau în Vila Misterelor, iar Louis, îmbrăcat într-un frac, se sprijinea de șemineu. Erau cu toții prezenți! Chiar și gemenele!

— Slavă Domnului, ești aici! spuse Daniel și îl sărută și pe-un obraz, și pe celălalt pe Louis. Uite, și pielea mea e la fel de albă ca a ta!

Scoase deodată un strigăt când inima îi fu lăsată în pace, iar aerul îi umplu plămânii. Iarăși grădina. De jur împrejur era iarbă. Grădina, cu iarbă cu tot, îl acopereau. *Nu mă lăsați aici, întins pe pământ!*

— Bea, Daniel!

Preotul rosti vorbe în latinește când îi dădu vinul de sfânta cuminicătură. Gemenele își luară platourile sacre — pe care erau inima și creierul.

— Acesta e creierul, aceasta e inima mamei noastre și le voi mânca în onoarea spiritului mamei...

— Doamne, mai dă-mi!

Răsturnase potirul pe pardoseala de marmură a bisericii, cât de neîndemânatic putea să fie, dar, Doamne, cât de mult dorea sângele acela!

Se ridică, strivindu-l pe Armand, sorbind cu furie, cu sorbituri lungi. Se răsturnaseră îmbrățișați pe patul moale de flori. Armand era întins alături, el avea gura lipită de gâtul lui, iar sângele curgea ca dintr-o fântână nescată.

— Intră în Vila Misterelor, îi spuse Louis. Louis îl atingea pe umăr. Te așteptăm!

Gemenele erau îmbrățișate, se mângâiau pe părul roșu, lung și cârlionțat.

De-afară se auzeau țipetele tinerilor adunați în fața auditoriului, pentru că nu mai erau bilete. Aveau să se instaleze pe terenul de parcare de vizavi până în seara următoare.

— Noi avem bilete? întrebă el. Armand, biletele! *Primejdie*. Gheață. Strigătul vine de la cineva care e prins sub ghețuri!

Ceva îl lovi, cu putere. Acum plana.

— Dormi, dragostea mea.

— Vreau înapoi în grădină, la vilă!

Încercă să deschidă ochii. Îl durea pânțele. Ce durere ciudată, ce departe era!

— Știi că e prins sub ghețuri?

— Dormi, spuse Armand, acoperindu-l cu pătura. Când te vei trezi, o să fii întocmai ca mine. Mort.

SAN FRANCISCO. Înainte chiar de a deschide ochii, își dădu seama că era acolo. Avusese un vis oribil, ce bine că scăpa de el — se sufoca, se trezea apoi în întuneric și era purtat de curentul furios al mării! Dar visul se estompa. Un vis în care nu se vedea nimic, se-auzea doar apa, se simțea doar apa! Un vis în care murise de frică. Fusese femeie în vis, neajutorată, fără limbă, nu putea să țipe.

Ducă-se!

Era ceva familiar în vântul care-l bătea din față, o prospețime

imaculată căreia aproape că-i simțea gustul. Desigur, era la San Francisco. Simțea frigul înfășurându-i tot trupul ca un veșmânt, dar înăuntru purta o căldură delicioasă.

Nemuritor. Pentru veșnicie.

Deschise ochii. Armand îl adusese aici. Prin obscuritatea vîscoasă a visului, îl auzise totuși pe Armand spunându-i să rămână acolo. Armand îi spusese că acolo era în siguranță.

Aici.

Ușile de sticlă care ocupau tot peretele opus erau larg deschise. Iar camera în sine, bogată, bine mobilată, era unul dintre locurile acelea minunate pe care numai Armand știa să le descopere și pe care le iubea atât de mult.

Era suficient să te uiți la perdelele transparente de dantelă suflate de vânt. Sau la motivul de pene albe cârlionțate, sclipitoare, din covorul de Aubusson. Se ridică în picioare și ieși pe terasă.

O țesătură de ramuri se ridica între el și cerul umed, sclipitor. Frunzișul țepăn al un chiparos. Iar acolo, jos, printre ramuri, se zărea podul Golden Gate. Pe lângă imensele turnuri, ca un fum gros, alb, pluteau fuioare de ceață, care încercau să înghită pilonii, cablurile, apoi se dispersau, iar podul, pe care circulația nu se oprea niciodată, sclișea din nou cu toate luminile lui, ce păreau să consume ceața.

Ce splendoare, tot spectacolul acesta! Și conturul întunecat al colinelor din depărtare, acoperite cu o mantie de lumini. Ah, dar era suficient să se uite la câte un amănunt — acoperișurile ude care se întindeau înspre vale sau ramurile noduroase din fața ochilor. Era ca o piele de elefant coaja asta de copac, ca pielea unei viețuitoare.

Nemuritor... pentru veșnicie.

Își trecu degetele prin păr și simți o furnicare plăcută. Simțea urma degetelor pe creștet chiar și după ce îndepărtase mâna. Vântul îl înțepa minunat. Își aminti de ceva. Băgă mâna în gură să își pipăie caninii. Aha, erau minunat de lungi și de ascuțiți.

Cineva îl atinse. Se întoarse atât de iute, că aproape își pierdu echilibrul. Totul era fantastic de diferit! Se controla, apoi, când îl văzu pe Armand, simți că-i vine să plângă. Chiar și în cea mai deplină umbră, ochii lui Armand sclișeau cu o lumină vibrantă. Pe față purta expresia dragostei celei mai profunde. Întinse mâna cu grijă și-i atinse genele. Simțea dorința să-i atingă liniile fine care i se desenau pe buze." Armand îl sărută. Începu să tremure. Contactul cu gura aceasta, atât de rece, de mătăsoasă, părea un sărut schimbat în minte, avea puritatea electrică a unui gând!

— Hai înăuntru, novicele meu, spuse Armand. Avem la dispoziție mai puțin de-o oră.

— Dar ceilalți...

Armand fusese plecat pentru a afla ceva important. Despre ce era vorba? Lucrurile groaznice care se-ntâmplau. Adăposturile distruse de foc. Totuși, în momentul acela nimic nu conta mai mult pentru el decât căldura pe care o simțea în corp, senzația de furnicături când se mișca.

— Se adună în grupuri, complotează, spuse Armand. Vorbea oare cu glas tare? Probabil că da. Dar ce clar i se auzea vocea! Se tem cu toții de distrugerea totală, dar la San Francisco nu s-a întâmplat încă nimic. Unii

zic că Lestat e cel care a făcut toate ororile astea, ca să-i adune pe toți lângă el. Alții spun că e opera lui Marius sau chiar a gemenelor. Sau a Celor Ce Trebuie Păziți, care dau loviturile astea chiar de-acolo de unde au sanctuarul, fiind foarte puternici.

Gemenele! Simți iar cum îl învăluie bezna visului, trupul de femeie, lipsa limbii, simți din nou cea mai profundă teroare. Numai că acum nimic nu-l mai putea atinge. Nici visele, nici intrigile. Era copilul lui Armand.

— Dar toate astea vor trebui să aștepte, spuse blând Armand. Trebuie să vii cu mine și să faci ce spun eu. Trebuie să încheiem ce am început.

— Să încheiem?

Se terminase. Se simțea renăscut.

Armand îl aduse înăuntru din vânt. Văzu reflexele barelor de alamă de la pat, o vază ornamentată cu dragoni aurii îi păru animată. Pianul cu coadă parcă zâmbea din toate clapele. Da, pune mâna, simte fildeșul, simte ciucurii de catifea de la abajurul lămpii...

Și muzica, de unde venea muzica asta? Se auzea o trompetă cântând o bucată melancolică de jazz. Se opri captivat de melodia asta tristă, în care notele se topeau unele în altele. Era incapabil să se miște în clipa aceea. Ar fi dorit să-i spună lui Armand că înțelegea transformările prin care trecea, dar nu putea face altceva decât să se lase pătruns de sunetele acelea frânte.

Încercă să-i mulțumească pentru muzică, dar iarăși, propria lui voce îi păru neașteptat de ciudată — era mai ascuțită, dar mai răsunătoare. Până și limba și-o simțea altfel, iar afară, ceața, uită-te la ea, mătura acum terasa, ștergea noaptea cu totul!

Armand avea răbdare. Armand înțelegea. Armand îl conduse încet prin camera întunecată.

— Te iubesc, îi spuse Daniel.

— Ești sigur? răspunse Armand.

Asta îl făcu să râdă.

Ieșiră pe un coridor lung. O scară se pierdea în umbra de jos. Balustrada era lustruită. Armand îl îndemna să înainteze. Iar lui îi venea să se uite la covorul de sub picioare, era un șir întreg de medalioane cu crini. Armand îl împinse într-o cameră luminată ca ziua.

Intensitatea luminii îi tăie, pur și simplu, respirația. Canapele de piele joase, scaune, străluceau. Ah, dar tabloul de pe perete!

Cât de vii păreau siluetele din tablou, figuri cu o formă nedefinită care, de fapt, erau doar imense pete de culoare, galben intens, roșu. Tot ce părea viu era chiar viu, totul era perfect cu puțință. Dacă pictai ființe fără brațe, înotând într-o mare de culori, așa le era dat să existe pentru totdeauna. Oare te puteau și privi cu ochii aceia mici, împrăștiați? Sau vedeau doar raiul și iadul propriului lor tăram strălucitor, atârdate pe perete cu o bucată de sîrmă răsucită?

Doar la gândul acesta, la auzul plângerii guturale a trompetei, și-i venea să plângă, dar totuși nu plângea. Înaintând, simțise în nări o aromă puternică, excitantă la culme. Doamne, asta ce mai era? Tot corpul i se încorda inexplicabil. Brusc își dădu seama că drept în fața lui era o copilă.

Stătea pe un scaun aurit, privindu-l, avea gleznele încrucișate, iar părul castaniu îi lucea în jurul feței palide. Era îmbrăcată prea subțire, iar

hainele erau cam murdare. Probabil fugise de-acasă doar în blugii găuriți și-ntr-o cămașă murdară. Ce tablou încântător de fugară, nu-i lipseau nici pistruii de pe față, nici rucsacul negru slinos de la picioare. Dar ce formă superbă aveau brațele micuțe, ce delicate îi erau picioarele! Și ochii, ce ochi căprui avea! Râdea aproape fără zgomot, dar nu era un râs vesel, parcă venea de la un nebun. Avea și un sunet sinistru, ce ciudat! Își dădu seama că-i luase fața între mâini, iar ea îi susținea, zâmbitoare, privirea, obrazii fierbinți colorându-i-se ușor din timiditate.

Sângele, acela era mirosul! Îi ardeau degetele. Doamne, îi vedea până și venele de sub piele! Iar zgomotul inimii, și pe acela îl auzea. Era din ce în ce mai puternic, suna... lichid. Se dădu înapoi.

— Du-o, du-o de-aici! strigă el.

— E pentru tine, șopti Armand. Ia-o imediat.

5

KHAYMAN, KHAYMAN AL MEU

*Nu stă nimeni să asculte.
Acum e potrivit să cânti,
așa cum face pasărea,
nu pentru o palmă de loc
ori pentru a-și impune puterea,
ci pentru propria împlinire.
Să lăsăm să se nască ceva
din nimic.*

STAN RICE

din "Texas Suite"

Body of Work (1983)

PÂNĂ în noaptea asta, noaptea asta îngrozitoare, zisese despre sine, în glumă, că nu știe nici cine e, nici de unde vine, dar că știe ce-i place.

Iar ce-i plăcea se găsea de jur împrejurul lui: tarabele de flori de la colțuri, clădirile uriașe de oțel și sticlă, luminate pentru seară cu becuri lăptoase, copacii, desigur, iarba de sub picioare. Și, de asemenea, toate obiectele din plastic și metale lucioase pe care și le cumpăra la întâmplare: jucării, calculatoare, telefoane. Îi plăcea să le deslușească sensul, să le manipuleze la perfecție, apoi să le strivească până deveneau mingi multicolore cu care putea să jongleze sau să le arunce pe ferestrele largi când nu era nimeni prin jur.

Îi plăcea muzica pentru pian, cinematograful și poeziile pe care le descoperea în cărți.

Iubea și automobilele care consumau, ca lămpile, petrolul din pământ. Și imensele avioane cu reacție care mergeau după aceleași principii tehnice, doar că pe deasupra norilor.

Se oprea întotdeauna din mers când trecea vreunul pe deasupra lui, pentru a asculta vocile și râsetele celor care călătoreau.

Conducerea unei mașini era una dintre plăcerile cele mai extraordinare. Într-o noapte condusesse un Mercedes argintiu fără nici o oprire, pe drumurile netede, de la Roma la Florența și apoi la Veneția. Îi plăcea, de asemenea, televiziunea — tot procesul electric legat de ea, cu milioanele de puncte microscopice de lumină. Figurile acelea prietenoase de pe ecran, splendid machiate, îi țineau companie, vorbindu-i în cea mai mare intimitate.

Îi plăcea și rockul. Orice muzică îi plăcea. Îi plăcuse foarte mult cântecul lui Lestat "Recviem pentru marchiză". Nu dădea prea mare atenție cuvintelor. Melancolia, sunetele înfundate ale bateriei și ale talgerelor îl emoționau. Și-i venea să danseze.

Îi plăceau imensele mașinării galbene care reparau drumurile noaptea pe lângă marile orașe, înconjurate de nenumărați muncitori în uniformă; și autobuzele cu etaj de la Londra și desigur că-i plăceau oamenii — toți muritorii aceștia inteligenți de pretutindeni.

Îi plăcea să se plimbe noaptea prin Damasc și să-i apară în minte scene disparate din viața antică a acestui oraș. Pe străzi se plimbau romani, greci, perși, egipteni.

Îi plăceau bibliotecile unde găsea fotografiile monumentelor antice prin cărțile mari, cu coperti lucioase și cu miros plăcut. Făcea el însuși fotografii ale orașelor noi din jur și uneori reușea să suprapună peste ele imagini care-i apăreau în minte. De pildă, peste imaginea Romei de azi suprapusese figuri de romani în tunici scurte și sandale, în locul celor moderni, îmbrăcați în hainele astea grele și dizgrațioase.

Ah, erau întotdeauna foarte multe lucruri plăcute în jur — muzica pentru vioară de Bartok, fetițele îmbrăcate în rochii albe ca neaua, ieșind din biserică la miezul nopții, după ce cântaseră la slujba de Crăciun.

De bună seamă că-i plăcea și sângele victimelor. Se-nțelegea de la sine. Asta nici nu făcea parte din gluma despre plăcerile lui. Moartea nu i se părea amuzantă. Își pândeă victimele în tăcere; nu voia să le cunoască. Doar de-i vorbea vreunul și scăpa cu viață imediat. Nu era frumos, după părerea lui, să le vorbești ființelor acestora dulci, cu ochi blânzi, pentru ca apoi să le hăpăi sângele, să le rupi oasele și să sugi măduva, să le strivești trupul până nu rămânea nimic din el. Căci așa se hrănea el acum, în modul acesta violent. Nu prea mai simțea nevoia de a bea sânge; dar îi făcea plăcere. Iar dorința era mai puternică decât voința, îl devora ca un foc purificator, neavând nimic de-a face cu setea. Ar fi putut să omoare chiar doi-trei pe noapte.

Totuși, era sigur, dar absolut sigur, că și el fusese o ființă umană cândva. Că se plimbase și el în miezul zilei, când bătea soarele, da, da, făcuse asta cândva, deși acum era sigur că nu putea să o mai facă. Se vedea pe sine stând la o măsuță simplă de lemn și tăind o piersică cu un cuțit mic de aramă. Ce frumos era fructul din fața lui! Și-i știa gustul. Știa și gustul pînii și al berii. Vedea cum sclipea soarele peste toată întinderea de nisip galben care se întindea pe zeci de kilometri afară. "Întinde-te la umbră și dormi când bate soarele!" îi spusese cineva într-o zi. Fusese aceea oare ultima zi din viața lui de om? Odihnește-te, da, căci astă seară, regele și regina vor aduna toată curtea și se va întâmpla ceva groaznic, ceva...

Dar nu-și amintea cu precizie ce.

Fără să știe cum, așa știuse, adică așa stătuseră lucrurile până în seara aceea. Seara aceea...

Nici auzind cântecele lui Lestat, nu își amintise. Personajul era fascinant, cam asta era tot. Ce poveste! Un cântăreț de rock care se lăuda că ar fi băutor de sânge. Chiar dacă arăta de parcă venea de pe altă lume — dar cam la fel arătau cu toții la televizor. Foarte mulți oameni din lumea amețitoare a rockului arătau ca de pe altă lume. Iar în vocea lui Lestat era atâta emoție omenească.

Nu doar emoție; mai era și o enormă ambiție, de asemenea, omenească. Lestat voia să devină erou. Într-unui din cântece spunea printre altele: "Deslușiți-mi rostul: rolul meu e răul / Dacă îl joc bine, bine-i tot ce fac."

Fascinant. Numai o ființă umană putea să inventeze un astfel de paradox. Știa el asta foarte bine, de bună seamă, căci și el fusese o ființă umană.

E-adevărat că acum avea o percepție supranaturală a lucrurilor. Asta așa era. Ființele umane n-aveau capacitatea lui de a privi numai un mecanism ca să-i și înțeleagă principiul. De asemenea, totul i se părea "cunoscut" — asta ținea tot de puterile lui supranaturale. În definitiv, nimic nu-l surprindea vreodată. Nici fizica cuantică, nici teoriile evoluționiste, nici picturile lui Picasso, nici procesul inițiat de inocularea microbilor la copii tocmai pentru a-i proteja contra vreunei boli. Nu, i se părea că avusese conștiința acestor lucruri chiar înainte de orice amintire despre sine. Înainte de-a fi putut spune: "Gândesc, deci exist!"

Dar lăsând de o parte toate astea, se putea lăuda totuși că-și păstrează un unghi de vedere uman. Asta n-o putea nega nimeni. Simțea suferințele umane cu o acuitate ciudată și înfiorătoare. Înțelegea ce înseamnă dragostea și singurătatea, ah, da, știa asta mai bine decât orice, o simțea și mai profund când asculta cântecele lui Lestat. De aceea se silea să nu dea atenție vorbelor.

Mai era ceva. Cu cât bea mai mult sânge omenesc, cu atât mai omenesc arăta el însuși.

Când apăruse mai întâi în această epocă, nu avea deloc o înfățișare firească. Era un schelet respingător, se afla în Grecia pe o șosea spre Atena, oasele îi erau acoperite de vene de cauciuc, iar pe deasupra avea un strat de piele lividă. Îngrozea pe oricine l-ar fi văzut. Toți se îndepărtau înspăimântați. Dar el citea în mințile celorlalți — se văzuse pe sine așa cum era văzut — înțelegea și îi părea rău.

La Atena făcuse rost de mânuși, de un veșmânt larg de lână cu nasturi de plastic și de pantofi moderni. Se bandajase, astfel încât să nu i se zărească decât ochii și gura. Peste părul negru, năclăit, își trântise o pălărie cenușie de fetru.

Oamenii tot mai căscau ochii la el, dar nu o luau la goană țipând. La lăsarea nopții se strecura prin mulțimea adunată în piața Omnia, acolo nu i dădea nimeni nici o atenție. Ce minunată era agitația modernă a orașului străvechi, un centru unde veneau din lumea întreagă cei dornici să învețe filozofia și arta. Privea spre Acropole și vedea Partenonul așa cum fusese odinioară, întreg, perfect, o adevărată casă a zeiței. Nu ruina de azi.

Grecii rămăseseră oameni minunați, blânzi și încrezători, dar părul și chipurile erau ceva mai întunecate din pricina amestecului cu sângele turcesc. Nu le păsa lor de hainele lui ciudate. Era adorabil când le vorbea limba cu vocea lui caldă, calmă, deși uneori cu greșeli care-i făceau să se prăpădească de râs. Corpul i se întrema încetul cu încetul. Tot mai era tare ca piatra. Dar se schimba. Într-o noapte, scoțându-și cârpele de pe față, văzuse că de-acum avea o față ca toți oamenii. Deci așa arăta el.

Avea ochi mari și negri, cu linii fine pe la colțuri și pleoape cam prea netede. Gura plăcută, zâmbitoare. Nasul drept, desenat cu delicatețe, nu-i displăcea. Sprâncenele îi plăceau mai mult, drepte, negre, fără vreo linie frântă, fără să fie stufoase ori prea înalte. O expresie agreabilă și o privire de continuă mirare care inspira celorlalți încredere. Da, da, era fața foarte frumoasă a unui tânăr bărbat.

După această constatare, nu-și mai acoperise fața și începuse să poarte haine moderne, pantaloni și cămăși. Era totuși obligat să se țină deoparte. Prea era neted și alb.

Când îl întreba cum îl cheamă, răspundea Khayman. Habar n-avea de ce. Cândva, avusese și numele de Benjamin, și asta o știa. Avusese și alte nume... dar când? Khayman! Era primul său nume, numele secret, cel pe care nu-l uitase niciodată. Știa să deseneze două mici imagini care însemnau Khayman, dar, de unde moștenise semnele astea, nu avea nici cea mai mică idee.

Puterea pe care și-o descoperea îl uimea peste măsură. Putea să străbată zidurile, să ridice un automobil și să-l arunce cât colo pe câmp. Cu toate astea, era subțire și părea fragil. Își putea străpunge mâna cu lama unui cuțit și asta îi dădea senzații nemaipomenite! Tâșnea sângele. Apoi rana se astupa; ca să scoată cuțitul, trebuia să o redeschidă.

Nici un obstacol nu-i stătea în cale. De parcă nu avea greutate o dată ce se hotăra să se cațere undeva. Într-o noapte, după ce se urcase pe o clădire înaltă din mijlocul orașului, se lăsase să cadă ca fulgul în stradă.

Ce senzație minunată! Avea conștiința distanțelor enorme pe care le-ar fi putut parcurge, dacă ar fi avut curajul. Cândva se ridicase până la nori, era sigur. Dar poate că nu...

Avea și alte puteri. Când se trezea, seară de seară, auzea un concert întreg de voci de prin lumea întreagă. Zăcea în întuneric, scăldat de sunetul vocilor. Auzea vorbe grecești, englezești, românești, hindi. Auzea râsete, țipete de durere. Dacă era nemișcat, auzea și gândurile — un torent confuz, dement, care-l înspăimânta. Nu își dădea seama de unde veneau vocile. Ori cum se făcea că o voce se ridica peste celelalte. Era ca și cum ar fi fost Dumnezeu și asculta rugăciunile credincioșilor.

Din când în când, distingându-se perfect de celelalte, îi ajungeau la urechi și voci de nemuritori. Alții ca el, prin jur, care gândeau, simțeau, trimiteau semnale de alarmă. Țipetele lor puternice, îndepărtate, argintii, erau ușor de separat din vacarmul uman.

Dar asta îi provoca doar suferință. Îi aducea aminte nedeslușit că ar fi fost închis într-un loc întunecat, unde n-avusese drept tovărășie decât voci, timp de foarte multă vreme. De spaima simțită atunci nu dorea să își amintească. Sunt lucruri pe care vrem să le uităm. Ca de pildă că ai fost ars ori îngropat de viu. Sau să-ți amintești tot ce ți s-a întâmplat și să te

pui pe plâns, să verși lacrimi fierbinți de amar și chin.

Da, da, i se întâmplaseră tot felul de nenorociri. Mai fusese pe pământ în alte epoci, cu alte nume. Dar avusese veșnic caracterul acesta blând și optimist, veșnic iubise totul. Era oare un suflet migrator? Nu, avusese veșnic același trup. De asta era atât de ușor, atât de puternic.

Inevitabil, se baricada contra vocilor. De fapt, își amintise de-un vechi sfat: Pe cei care nu învață să se izoleze de zgomote îi pândește nebunia. Acum îi era simplu. Le făcea să nu se mai audă, ridicându-se și deschizând larg ochii. De fapt, ascultatul devenea un efort. Continuau la nesfârșit și se transformau într-un singur zgomot iritant.

Dincolo de ele îl aștepta splendoarea fiecărui moment. Qt îi privea pe muritori, era atât de simplu să estompeze gălăgia gândurilor lor. Se apuca să cânte, de pildă, sau își fixa atenția pe ceva la îndemână. Ce liniște binecuvântată! La Roma distracțiile se prezentau la tot pasul. Ce mult îi plăceau casele acelea romane zugrăvite în culori roșietice, pământii sau verde închis. Și străzile înguste, pietruite. Era capabil să conducă foarte rapid orice mașină pe bulevardele pline de muritori neatenți sau putea să se plimbe pe Via Veneto până găsea o femeie de care să se îndrăgostească pentru câțva timp.

Iar oamenii secolului acestuia, atât de deștepți, îl încântau. Aveau cunoștințe enorme, deși nu erau decât niște simpli muritori. Dacă, să zicem, era asasinat un șef de stat în India, într-o oră tot pământul ținea doliu. Tot felul de catastrofe, de invenții și de miracole ale medicinei îmbogățeau mințile celor mai umili oameni. Realitatea exista cot la cot cu fantezia. Existau chelnerițe care noaptea scriau romane, devenind celebre. Muncitorii luau cu împrumut casete video și se îndrăgosteau de reginele goale din filme. Cei bogați se împodobeau cu bijuterii false, iar cei săraci își ofereau câte un diamant minuscule. Prințesele veritabile se avântau pe Champs Elysees îmbrăcate în zdrențe decolorate cu mare artă.

Ah, cât ar fi vrut să fie ființă umană. La urma urmelor, el ce era? Iar ceilalți cum arătau? Cei cărora nu voia să le audă vocea. Nu făceau parte din Prima Generație, de asta era sigur. Celor din Prima Generație nu le era deloc cu putință să ia contact prin telepatie. Dar ce naiba însemna Prima Generație? Nici asta nu-și amintea! îl cuprinsese o mică panică. Nu te mai gândi la așa ceva. Scria poezii într-un caiet, poezii moderne, simple, dar al căror stil i se părea cumva cunoscut.

Se muta fără încetare din Europa în Asia Mică, uneori mergând, alteori ridicându-se în aer și dorind să aterizeze într-un anume loc. Cei care ar fi vrut să i se amestece în viață sucombau farmecului său, iar ziua se ascundea în locuri întunecate fără să își ia prea multe precauții. La urma urmelor, soarele nu-l mai putea distruge. Dar în lumina zilei nu putea face nimic. I se închideau ochii imediat ce se vedea lumina zilei. Voci, toate vocile acelea, ceilalți băutori de sânge care urlau de durere, apoi nimic. Se trezea seara, gata să își reia privitul la stele, veșnic așezate în aceleași formații.

Până la urmă, prinse curajul de-a reînnoi experiențele de zbor. O dată, la Istanbul, se ridică drept în sus, urcând ca un balon peste acoperișuri. Făcea tumbe, râdea în hohote, apoi își alese drept destinație Viena, unde

ajunse înainte de sosirea zorilor. Nu-l văzuse nimeni. Se mișca mult prea repede ca să fie măcar întrezărit. Pe de altă parte, nu se apuca de astfel de experiențe dacă risca să fie văzut.

Mai avea o calitate interesantă. Putea călători doar cu spiritul, lăsându-și corpul în urmă. Bun, nu era chiar o călătorie de-adevăratelea. Era ca și cum ar fi putut să vadă la distanță, de parcă s-ar fi uitat la lucruri de departe, întins liniștit, se gândea de pildă la un loc anume, îndepărtat, pe care voia să-l vadă, și brusc era chiar acolo. E drept că existau și muritori care puteau face asta, ori în vis, ori când erau treji, dar numai după ce se concentrau cu mare grijă. Uneori trecea pe lângă corpurile lor adormite și-și dădea seama că spiritul lor călătorea. Dar de văzut acele suflete, nu le vedea niciodată. Nu vedea nici fantome sau vreun soi de spirite, de altfel....

Dar știa de existența lor. *Existau* în mod obligatoriu.

Își amintea vag că, pe când era muritor, preoții de la templu îi dăduseră să bea o poțiune foarte puternică grație căreia făcuse o călătorie de același gen, ieșise din corpul lui și urcase spre firmament. Apoi preoții îl chemaseră înapoi. El nu voise să revină. Se găsea printre cei dragi care muriseră. Dar știuse că era obligat să se întoarcă. Asta se aștepta de la el.

Era adevărat, fusese ființă umană. Categorie. Își amintea încă ce senzație îi dăduse sudoarea de pe pieptul gol când se întinsese în camera aceea plină de praf, iar preoții îi aduseseră poțiunea. Îi fusese frică. Dar pe atunci era obligatoriu pentru toți să treacă prin experiența asta.

Poate era mai bine că acum era ce era, ca să fie în stare să zboare cu corp cu tot.

Faptul că nu știa, că nu și amintea, că nu înțelegea de ce acum putea face astfel de lucruri și de ce se hrănea doar cu sânge uman îl tortura profund.

La Paris se ducea să vadă filmele cu "vampiri", întrebându-se ce era adevărat din ele și ce era fals. Tot felul de lucruri i se păreau familiare, dar multe altele erau stupide. Lestat se inspirase pentru costumație din filmele astea vechi, în alb și negru. Majoritatea "creaturilor întunericului" purtau același costum: pelerina neagră, cămașa albă cu plastron, superbul frac negru, pantalonii negri.

Ce prostie, dar filmele acelea îl consolau. La urma urmelor, era vorba de băutori de sânge, care se purtau frumos, care iubeau poezia și care sugeau sângele muritorilor.

Își cumpărase toate benzile desenate despre vampiri și tăiase din reviste pozele unor frumoși băutori de sânge, ca Vampirul Lestat. Poate că ar trebui să încerce și el un costum din acelea; asta l-ar consola. L-ar da impresia că face parte dintr-un grup, chiar dacă ar fi unul fictiv.

La Londra, intrând după miezul nopții într-un magazin cufundat în întuneric, își găsisese costumul de vampir. Haină, pantaloni, pantofi de lac, o cămașă apretată ca o foaie de papirus, o cravată albă. Ah, da, și o superbă pelerină neagră de catifea, cu căptușeală de satin alb; îi atârna până la podea.

Se răsucise cu grație în fața oglinzii. Ce l-ar fi invidiat Vampirul Lestat! Și când te gândești că el, Khayman, nu era un muritor deghizat în vampir pe scenă; el era veritabil, își pieptănase părul negru pentru prima oară.

Găsise parfumuri și unguente în vitrinele de sticlă și se aranjase cum se cerea pentru o seară excepțională în oraș. Descoperise undeva câteva inele și butoni de aur.

Ei, da, acum arăta bine, cum fusese cândva în alte veșminte. Și deodată, cei de pe străzile Londrei îl adorau! Făcuse deci ceea ce trebuia. Îl urmau peste tot în plimbările sale iar el zâmbea și saluta pe toată lumea și le făcea și cu ochiul din când în când. Chiar când ucidea era mai plăcut. Victima rămânea vrăjită, ca și cum recunoștea spectrul care o ataca, ca și cum *înțelegea*. Se apleca, așa cum făcea Vampirul Lestat în filmele de la televizor și bea mai întâi cu blândețe din artera de la gât, înainte de a-și face victima bucățele.

Desigur că toate astea nu erau decât o glumă. O mascaradă banală, care n-avea nimic de-a face cu existența reală a unui băutor de sânge, cu groaznicul secret de care își aducea vag aminte din când în când și pe care se grăbea să-l uite din nou. Oricum, pentru moment era amuzant să fie "cineva" sau "ceva".

Într-adevăr, momentul era splendid. Iar el nu avea nimic altceva decât momentul. La urma urmelor, și perioada aceasta avea să-i iasă din minte, nu-i așa? Noaptea, cu toate amănuntele atât de clare acum, se vor volatiliza; iar într-un viitor, poate mai complex și mai ostil, se va trezi din nou fără să își mai aducă aminte de altceva, în afară de propriul nume.

Se întorsese în fine acasă, la Atena.

Rătăcea prin muzeu noaptea, cu un muc de lumânare în mână, se uita la plăcile de mormânt pe care erau sculptate siluete ce îl făceau să plângă. Femeia moartă era așezată — morții aveau întotdeauna această poziție — și întindea brațele spre copilul lăsat în urmă, în brațele bărbatului. Îi reveneau în minte nume, de parcă-l atingeau niște liliecii. *Pleacă în Egipt; acolo o să-ți amintești*. Dar nu se putea hotărî. Era prea curând pentru a dori din nou nebunia și uitarea. La Atena se simțea în siguranță, rătăcind prin vechiul cimitir de lângă Acropole, unde nu mai era nici o stelă pe morminte; nu-i păsa de zgomotul circulației din apropiere, pământul era superb aici. Și aparținea încă morților.

Își procurase o garderobă întreagă de vampir. Își cumpăraseră până și un coșciug, dar nu-i plăcea să se bage înăuntru. Mai întâi, pentru ca nu avea forma trupului omenesc coșciugul ăsta, apoi, pentru că pe capac nu era nici o față sculptată și nici inscripții care să ghideze sufletul celui mort. Nu era cuviincios. Asta era mai degrabă un soi de cufăr pentru bijuterii, după părerea lui. Dar pentru că era vampir, se gândea el, e mai bine să-l aibă, măcar de haz. Muritorii care erau invitați acasă îl adorau. Le servea vin roșu ca sângele în pahare de cristal. Le recita "Balada bătrânului marinar" sau le cânta cântece în limbi ciudate, necunoscute lor, pe care le adorau, de asemenea. Uneori le citea propriile lui poezii. Ce muritori simpatici! Coșciugul servea de banchetă de șezut în apartamentul în care nu mai era nici o altă mobilă.

Încetul cu-ncetul, cântecelele cântărețului american, care-și zicea Vampirul Lestat, începuseră să-l tulbure. Nu-l mai distrau. Nici filmele vechi nu-l mai distrau. Iar Vampirul Lestat chiar îl deranja. Ce băutor de sânge și-ar permite să viseze acte de puritate și de curaj? Și pe urmă, tonul cântecelor era atât de tragic.

Băutor de sânge... Uneori, când se trezea, singur pe podeaua apartamentului încins și neaerisit, o dată cu ultimele licăriri ale zilei încă vizibile prin perdelele de la ferestre, simțea cum părăsește un vis apăsător, în care nu se auzeau decât gemete și scâncete de durere. Într-un peisaj nocturn fantomatic, urmărise două femei cu părul roșu care suferiseră o nemaipomenită nedreptate, două superbe gemene pe care încerca în zadar să le ajungă din urmă. După ce soldații îi tăiseră limba, roșcata din vis le-o smulsese din mâini și o înghițise. Curajul ei îi uimise...

Ah, nu te mai uita la așa ceva!

Îl dureau obrazii, de parcă plânsese și el, de parcă avusese senzația de suferință. Fără grabă, redevenea calm. Uită-te la lampă. Uită-te la florile galbene. Nimic altceva în jur. Doar Atena, cu kilometrii ei de străzi pe care se-nșiruiău clădiri identice, ornamentate cu stucaturi, apoi imensul templu în ruină de pe deal, dominând totul, în ciuda aerului îmbâcsit. Seară. Ora divină la care toată lumea se grăbea, ieșeau cu miile de la lucru, se înghesuiau pe scările rulante, coborau la metrou. Piața Syntagma era plină de leneșii băutori de vin sau de uzo, suferind din cauza căldurii persistente chiar și seara. Acolo erau și chioșcurile care vindeau reviste și ziare venite din lumea întreagă.

Încetă să mai asculte muzica Vampirului Lestat. Nu se mai ducea prin barurile americane unde se auzeau cântecele lui. Când se-ntâlnea cu vreun student care purta la brâu un mic casetofon portabil, se-ndepărta de el.

Apoi, într-o seară, în inima pieții Plaka, printre luminile și zgomotele de la restaurante, văzu câțiva băutori de sânge care se grăbeau prin mulțime. I se opri inima în piept. Singurătatea și frica îl copleșeau. Rămase paralizat. Apoi se luă după ei pe străzile abrupte, intrând și ieșind din diverse săli de dans, unde urlau megafoanele. Îi studie cu atenție cum se strecurau în graba lor printre turiști, fără să-i simtă.

Doi bărbați și o femeie în costume ușoare de mătase neagră. Femeia avea în picioare sandale incomode cu toc înalt. Purtau ochelari cu oglindă, argintii; șopteau între ei, apoi izbucneau în râsete ascuțite; plini de bijuterii și parfumați, își exhibau strălucirea supranaturală a tenului și a pletelor.

Cu excepția acestor amănunte neînsemnate, erau foarte deosebiți de el. Corpul lor nu părea să fie prea dur, nici nu aveau pielea așa de albă. Erau făcuți încă din foarte multe țesuturi umane, erau niște cadavre animate încă. Un roz înșelător și fără nici o putere. Și ce mare nevoie aveau de sânge. Chiar în momentul acela sufereau cumplit, îi tortura setea de sânge. Probabil că asta le era soarta în fiecare noapte. Căci sângele trebuia să își continue lucrul asupra tuturor țesuturilor aceloră moi. Nu doar să le însuflețească, dar să le și transforme în altceva, printr-un proces foarte lent.

În ce-l privea, țesuturile lui se transformaseră de multă vreme. Nu mai avea nici urmă de țesut omenesc. Deși pofta de sânge îi rămăsese, nu mai avea nevoie de el pentru marea schimbare. Își dădu seama că pe el sângele doar îl înviora, îi sporea capacitățile telepatice, darul zborului sau puterea de a călători în afara corpului, ori acea forță fizică prodigioasă. Ah, acum înțelegea! Devenise o gazdă perfectă pentru această energie

fără nume care îi transforma pe toți.

Da, exact așa era. Ei erau cu mult mai tineri, asta era. Ei de-abia își începuseră călătoria spre nemurirea vampirică. Oare nu-și amintea și el...? Ei bine, nu prea își amintea, dar *știa* că erau novici, poate n-aveau nici măcar o sută sau două de ani! Era vârsta cea mai primejdioasă, când puteau cădea pradă nebuniei, dacă nu cumva erau distruși de alții mai puternici, dacă nu erau ferecați în cripte sau arși, sau ceva de genul acesta. Foarte mulți nu treceau de vârsta asta. Dar el de când exista oare, el care era din Prima Generație? Doar la gândul acesta și i se făcea amețală!

Se opri lângă zidul văruiat al unei grădini, întinse mâna în sus și apucă o creangă, frunzele răcoroase îi atinseră fața. Brusc, se simți invadat de un val de tristețe, o tristețe mult mai teribilă decât frica. Apoi auzi pe cineva țipând, nu în jur, ci în capul lui. Cine era? Stop! Ei bine, el nu avea de gând să le facă vreun rău copiilor ăstora fragili! Nu, ar fi dorit doar să-i cunoască, să-i îmbrățișeze. La urma urmelor, suntem din aceeași familie, băutori de sânge, și voi, și eu!

Dar pe măsură ce se apropia, tot transmițându-le în tăcere salutul lui exuberant, îi văzu întorcându-se spre el și privindu-l cu fețe îngrozite. O luară la goană. Coborîră pe niște străduțe întortochiate de pe coasta dealului, se îndepărtară de piața Plaka, nimic din ce le-ar fi spus, nimic din ce-ar fi făcut nu-i putea opri.

Rămase pe loc, tăcut, îndurerat cum nu mai fusese niciodată. Apoi se întâmplă ceva ciudat și teribil. Se luă după ei până îi văzu din nou. Se înfuriase, se înfuriase foarte tare. *Să fiți blestemați Să fiți pedepsiți că m-ați făcut să sufăr!* Brusc, simți cum pornește ceva din el, chiar din frunte, avu un fel de spasm înghețat chiar sub osul frunții. Instantaneu, această rază, ca o limbă invizibilă, îl izbi pe cel din urmă dintre cei trei, pe femeie, iar corpul ei izbucni în flăcări.

Rămase stupefiat. Totuși, înțelegea ce se-ntâmplase. O pătrunsese cu o energie direcționată precis. Produsese o scânteie în sângele ei puternic, sânge combustibil, ca și al lui, iar scânteia se propagase în tot corpul prin circuitul sangvin. Mergând până la măduva spinării, făcuse ca întregul trup să explodeze. În câteva secunde încetase să mai existe.

Doamne! El făcuse asta! îndurerat și terorizat, rămase uitându-se la hainele fără conținut, nearse, dar înnegrite și pătate de o materie vîscoasă. Rămăsese doar niște păr pe pietre, dar și acela ardea cu un fum gros.

Poate că îl înșelau ochii. Dar nu, era clar că el o făcuse. Simțise ce face. Iar ei îi fusese îngrozitor de frică!

Șocat, se reîntoarse în tăcere acasă. Știa că nu mai folosisese forța asta niciodată, că nici nu fusese conștient că o are. O avea oare numai de puțină vreme, datorită metamorfozei de secole, care-i uscase total celulele, care-l făcuseră la fel de alb și de tare ca alveolele unui cuib de viespi?

Singur în apartament, cu bețișoare de tămâie și luminări aprinse spre consolare, își pătrunse iar mâna cu lama de cuțit, să vadă cum țâșnește sângele. Era gros și fierbinte, se făcuse o baltă strălucitoare pe masă la lumina lămpii, de parcă era ceva viu. De fapt, chiar era!

Se studie apoi în oglindă, își dădu seama că, după atâtea săptămâni de vânatoare încăpățânată și de hrană impusă, tenul lui părea bronzat. Obrajii aveau o nuanță gălbuie, buzele păreau roz. Cu toate astea, era ca o piele de șarpe abandonată între pietre: era mort, ușor și tare, doar că prin el circula fără încetare sânge. Sânge blestemat. Dar creierul, ah, creierul, cum arăta oare acum? Era translucid, ca o bulă de cristal prin care se vedeau vinișoarele de sânge mergând prin toate compartimentele? Puterea acolo rezida, nu-i așa, puterea și arma lui invizibilă.

Plecând din nou, își exersa această nouă descoperire pe animale, mai cu seamă pe pisici, pe care, nu știa din ce motiv, nu putea să le sufere — erau niște creaturi ale răului — și pe șobolani, de care toți oamenii sunt dezgustați. Nu se mai producea același fenomen. Le omora cu raza aceea ca o limbă invizibilă de energie, dar nu luau foc. Le crăpa inimile și creierul, dar sângele lor nu era combustibil. Așa că nu ardeau.

Era fascinat, dar, în același timp, oripilat de experiențele astea. "Ce superb subiect de studiu aș putea fi!" murmură el, cu ochii brusc plini de lacrimi. Mantalele, cravatele albe, filmele cu vampiri, ce puteau însemna toate astea pentru el? *El cine era, în definitiv?* Era bufonul zeilor, un vagabond etern, care nu-și amintea decât de diverse momente ale veșniciei? Apoi văzu într-o vitrină un afiș enorm reprezentându-l pe Vampirul Lestat, care parcă râdea de el; se întoarse imediat pe călcîie, dar o rază de energie distrusese deja vitrina.

Ah, ce frumos, ce frumos! Dați-mi pădurea, stelele. În noaptea aceea se ridicase fără zgomot deasupra pământului și zburase până la Delphi. Coborând pe iarba umedă, porni pe jos spre locul unde fusese cândva oracolul, spre ruinele templului.

Dar nu se putea decide să părăsească Atena. Trebuia să-i găsească pe cei doi băutori de sânge, să le explice că îi părea rău, că nu va mai folosi niciodată, niciodată puterea aceea împotriva lor. Avea nevoie de un răspuns de-al lor! Trebuia să rămână cu el! Era hotărât.

În noaptea următoare, încă de la trezire încercă să le capteze vocile. După vreo oră îi auzi ridicându-se din mormintele lor. Adăpostul le era într-o casă din piața Plaka, la parterul căreia se afla un restaurant zgomotos, plin de fum. Ei dormeau în pivnițele de acolo peste zi, își dădu el seama, iar noaptea se ridicau să se uite la muritorii care veneau la restaurant să cânte și să danseze. Restaurantul se numea Lamia, vechiul cuvânt grec care însemna vampir, chitarele electrice intonau muzică veche grecească, tinerii bărbați dansau între ei, mișcându-și șoldurile seducător, ca femeile, iar vinul curgea. Pe pereți se găseau fotografii din vechile filme cu vampiri — Bela Lugosi interpretându-l pe Dracula, palida Gloria Holden în rolul fiicei lui — dar și afișe recente reprezentând un blond cu ochii albaștri, Vampirul Lestat.

Deci aveau și ei simțul umorului, își zise el. Dar cei doi vampiri, înnebuniți de durere și de frică, stăteau împreună cu ochii ațintiți la intrare în clipa în care își făcu el apariția. Cât de neajutorați păreau!

Nu se mișcă când apăru în ușă, cu spatele la strada luminată puternic. Oare ce le trecu prin minte văzându-i mantia lungă? Că era un monstru coborât de pe afișele lor, doar ca să le aducă moartea când

aproape nimic pe lume n-o putea face?

Vin spre voi în pace. Nu doresc decât să vă vorbesc. Nimic nu mă va mai mânia. Vin spre voi..cu dragoste.

Perechea părea transformată în stană de piatră. Apoi brusc, unul din cei doi se ridică de la masă, și amândoi scoaseră brusc niște țipete infernale. Focul îl orbi, cum îi orbi și pe muritorii din jur, care se repeziră ca nebunii să iasă din încăpere în stradă. Cei doi băutori de sânge erau în flăcări, mureau, parcă făceau un dans macabru, mișcând brațele și picioarele. Toată casa luase foc, bârnele scoteau fum, sticlele explodau, scânteii portocalii se ridicau până la cerul plumburiu.

El făcuse asta? El aducea moartea celorlalți, cu sau fără intenție?

Lacrimi de sânge îi țâșniră din ochi, curgându-i pe cămașa albă apretată. Ridică un braț pentru a-și proteja fața cu mantia. Era un gest de respect față de oroarea care se petrecuse sub ochii lui, față de suferința altor băutori de sânge.

Nu, nu putuse să o facă el. Se lăsă împins și dat la o parte de muritorii din jur. Vaierul sirenelor pompierilor îi spărgea urechile. Clipi din ochi, încercând să vadă ceva, în ciuda farurilor giratorii orbitoare.

Apoi avu un moment de înțelegere bruscă: nu el era acela care făcuse asta. Pentru că văzuse ființa care o făcuse! Era acolo. O siluetă învăluită într-o mantie cenușie de stofă, aproape invizibilă pe fondul unei străduțe întunecate, îl privea cu insistență.

În clipa în care li se întâlneau privirea, ea îi pronunță încet numele:

— Khayman, ah, Khayman al meu!

Lui i se goli total mintea. Nu mai era nimic în ea. Ca și cum ar fi fost pătruns de o lumină albă, orbitoare, care mistuise cu focul ei toate amănuntele. Timp de o clipă rămase senin, fără să mai simtă nimic. Nu mai auzea nici zgomotul celor care se ocupau de foc, nu mai simțea nici îmbrâncelile celor care fugeau.

Rămase cu ochii fixați la această siluetă, la această creatură splendidă și delicată cum fusese întotdeauna. Îl cuprinse o insuportabilă groază. Îi revenea totul în minte, tot ceea ce văzuse, ce fusese și ce știuse vreodată.

Secolele i se deschideau în față. Mileniile se întindeau la nesfârșit, ducându-se înapoi, tot înapoi, până la începutul începutului. Prima Generație. Acum își dădea seama de tot. Tremura. Plângea. Apoi se auzi exclamând cu mânia unei acuzații:

— Tu!

Deodată, fu străbătut de un fulger instantaneu, simțindu-i întreaga forță. Căldura aceea îl izbi drept în piept și-l dădu cu câțiva pași înapoi.

Pe toți zeii, vrei să mă distrugi și pe mine! Dar ea nu-i putea auzi gândul! Se simți azvârlit până la zidul văruit. Simți că îl durea capul înfiorător.

Dar continua să vadă, să simtă, să gândească! Iar inima îi bătea la fel de regulat ca înainte. Nu luase foc!

Apoi, concentrându-și instantaneu forța, îi răspunse acestei energii invizibile cu o rază proprie, de o extremă violență.

— Iar vrei să-mi faci rău, Maiestate! strigă el în limba străveche.

Cât de umană îi suna vocea!

Degeaba însă. Străduța era goală. Ea dispăruse.

Sau mai bine zis își luase zborul, ridicându-se drept în sus, cum făcuse și el adesea, dar atât de iute, că nici un ochi n-o putea vedea. Dar el o simțise bătând în retragere. Se uită în sus și o văzu fără efort — nu mai era decât o trăsătură de creion mișcându-se printre fâsiile de nori albi-cioși către apus.

Zgomotele din jur îl readuseră la realitate: se auzeau sirene, voci, trosnetul casei care ardea, structura de lemn care cădea. Micuța stradă era plină de lume; în celelalte restaurante muzica nici nu se oprise. Se retrase, plecă din piață, plângând, aruncând o ultimă privire locului unde se adăpostiseră băutorii de sânge acum morți. Ah, trecuseră atâtea mii de ani, nici nu-i putea număra, și se purta același război.

ORE în șir rătăci pe străduțe dosnice și întunecate.

Atena se calma. Oamenii dormeau dincolo de pereții de lemn. Pavajele erau lucioase de la rouă care cădea ca o ploică. Istoria i se ghemuia în spate ca o imensă cochilie de melc, îl înfunda în pământ cu greutatea ei de nedescris.

Urcă, în fine, pe un deal și intră într-un restaurant răcoros și elegant dintr-un hotel făcut numai din oțel și sticlă. Totul era în alb și negru, cum era și el, până și sala de dans avea pardoseala în carouri albe și negre, mesele erau negre, iar banchetele erau îmbrăcate în piele neagră.

Fără să se facă observat, se așază pe o banchetă, în penumbră și-și dădu frâu liber lacrimilor. Plânse ca un prost, cu capul culcat pe braț.

Nu îl cuprinse nebunia; nici nu-l învălui uitarea. Se plimba prin secole, revizitând locurile pe care le cunoscuse pe vremea când nu-și amintea de nimic. Plânse pentru toți cei pe care-i cunoscuse și-i iubise.

Ceea ce îl făcea să sufere mai presus de orice era simțământul sufocant al începutului, al adevăratului început, care avusese loc chiar înainte de acea zi de demult când stătuse întins în casa lui de lângă Nil la ora siestei de prânz, știind că seara trebuia să se prezinte la palat.

Adevăratul început se produsese cu un an înaintea acestui moment, atunci când regele său îi poruncise: "De n-aș avea respectul pe care-l am pentru regina mea, eu însumi m-aș bucura de aceste două femei. Aș demonstra că nu sunt vrăjitoare temute. Tu ai s-o faci în locul meu."

Retrăia acel moment; stinghereala care îi cuprinsese pe toți curtenii adunați să privească; bărbați și femei cu ochi negri, îmbrăcați în cele mai fine fustanele de in, cu peruci elaborate, unii pitindu-se după coloanele sculptate, alții apropiindu-se mândri de tron. Gemenele roșcate erau în fața lui, superbele lui prizoniere, de care se îndrăgostise în timpul captivității lor. Nu pot s-o fac. Dar o făcuse. Sub ochii curtenilor, ai regelui și ai reginei, își pusese în jurul gâtului marele colan de aur al regelui, ca să-l reprezinte pe rege. Coborâse treptele podiumului, urmărit de privirea gemenelor, și le necinstise, una după alta.

Nu era cu puțință să mai simtă durerea asta.

S-ar fi târât să se ascundă în miezul pământului de-ar fi avut puterea. Ce fericit fusese fără memorie, ar fi dorit să uite totul iar. Să se ducă la Delphi, să rătăcească prin iarba parfumată. Să culeagă floricele sălbatice. Ah, s-or deschide oare pentru el, cum se deschideau la soare, dacă le

ținea la lumina lămpii?

Apoi își dădu seama că nu mai voia să uite. Se schimbase ceva; ceva transformase momentul acesta în ceva cu totul special. Ea se ridicase din somn! O văzuse cu propriii lui ochi pe o stradă în Atena! Trecutul și prezentul se confundau.

Stăpânindu-și lacrimile, se sprijini de spătar, ascultă, se gândi.

În fața lui se zvârcoleau perechile, dansând pe pardoseala ca o tablă de șah. Femeile îi zâmbeau. Le părea oare un frumos Pierrot de porțelan cu fața lui albă și cu obrajii mânjiți de pete roșii? Ridică ochii spre imensul ecran de televiziune care era instalat pe un perete, la înălțime. Gândurile îi deveneau la fel de pătrunzătoare ca puterea emanată de trup.

Acum era luna octombrie, dintr-un an de pe la sfârșitul secolului al douăzecilea după nașterea lui Hristos. Doar cu vreo câteva nopți mai înainte le văzuse pe gemene într-un vis! Nu, nu putea da înapoi. Pentru el adevărata suferință de-abia începea, dar nu mai conta. Era mai viu decât oricând.

Își șterse fața lent cu o batistă mică de pânză. Își spală degetele în paharul de vin din față, ca și cum și le-ar fi binecuvântat. Când ridică ochii din nou, pe ecran era Vampirul Lestat, cântând o melodie cu intonații tragice.

Demon cu ochi albaștri, cu părul blond fluturându-i în jurul capului, cu brațe zdravene, cu torsul de bărbat tânăr. Se mișca în ritmul acela sincopat cu eleganță, avea buze seducătoare, iar vocea exprima, cu îngrijite modulații, toată tristețea cântecului.

Iar tu îmi vorbeai tot timpul acesta, nu-i așa? Mă chemai! Îi repetai numele!

Imaginea video părea că i se uită drept în ochi, că-i răspunde, că numai pentru el cântă, când era clar că nici nu-l vedea. *Cei Ce Trebuie Păziți! Regele și regina mea.* Ascultă de data asta cu atenție fiecă silabă articulată cu grijă, pe deasupra sunetului alămurilor și tobelor.

Doar când imaginea și sunetul se stinseră, se ridică și părăsi restaurantul, merse ca un orb pe coridoarele răcoroase de marmură ale hotelului și ieși în întunericul de-afară.

Îl chemau vocile, voci ale băutorilor de sânge din lumea întreagă, transmitând semnalul. Voci care existaseră dintotdeauna. Vorbeau de necesitatea de a se aduna pentru a preveni oribilul dezastru. *Mama cutreieră* lumea. Vorbeau și de visul cu gemenele, pe care nu-l înțelegeau. Iar el fusese orb și surd la toate astea!

"Sunt atâtea lucruri pe care nici tu nu le înțelegi, Lestat", șopti el.

Se urcă pe un promontoriu și privi spre Orașul Sfânt cu templele sale din depărtare, ruine de marmură lucind în lumina slabă a stelelor.

"Fii blestemată, regina mea! șopti. Iadul să te înghită pentru ce ne-ai făcut la toți!"

Condamnați la veșnicie, umblând încă pe pământ până și în secolul acesta al oțelului și al benzinei, al zgomotoaselor simfonii de sunete electronice și a liniștii circuitelor integrate ale calculatoarelor.

Brusc își aminti de un alt blestem, cu mult mai înfiorător decât al lui. Fusese rostit la un an după groaznicul moment al violului celor două fete, fusese blestemul urlat în curtea palatului într-o noapte cu stele la fel de

îndepărtate și indifferente ca și acum.

"Iau toate spiritele de martori, căci ele cunosc viitorul, — atât ceea ce va fi cât și ce voi fi eu: Ești regina damnaților și asta vei fi în vecii vecilor! Ai destinul de a face numai rău. Dar în ceasul în care vei ajunge la apogeul puterilor tale, eu te voi învinge. Uită-te bine la mine, căci eu te voi răsturna!"

De câte ori, în primele secole, își adusese aminte oare de blestemul acela? în câte locuri, prin deșert și prin munți și prin văile fertile ale nurilor, le căutase pe cele două surori cu părul roșu? Printre beduini, care le adăpostiseră cândva, printre vânătorii care încă mai purtau piei de animale, printre locuitorii orașului Ierihon, cel mai vechi oraș din lume! Deveniseră încă de pe atunci o legendă.

Apoi fusese atins de binecuvântata nebunie; își pierduse complet memoria, nu mai purta ranchiună nimănui, nu mai simțea nici o suferință. Era Khayman și nu resimțea decât dragoste pentru tot ce era în jurul lui, era o ființă care înțelegea sensul *bucuriei*.

Venise oare ceasul răzbunării? Să fi rezistat și gemenele cumva prin secole, ca și el? Îi revenise oare memoria tocmai în vederea acestui moment?

Ah, gândul minunat, copleșitor, că a sosit ora reîntâlnirii celor din Prima Generație, că a bătut ceasul victoriei lor.

Apoi, cu un zâmbet amar, se gândi la setea de glorie, atât de omenească, a Vampirului Lestat. *Da, frate, iartă-mi disprețul! Și eu tind spre glorie, și eu aspir să fiu bun. S-ar părea însă că pentru noi nu se află nici iertare, nici viitor. Nu ne așteaptă decât ceea ce văd acum, când privesc ruinele seculare: naștere și moarte, și suferințe neînchipuite pentru noi toți.*

Mai aruncă o ultimă privire orașului cuprins de somn, orașului modern, urât și ros de griji, unde fusese atât de fericit, printre nenumăratele morminte străvechi.

Apoi urcă drept în sus și în câteva secunde fu deasupra norilor. Acum venea punerea la adevărata încercare a darului minunat pe care-l avea, iar sentimentul că avea un țel îl umplea de bucurie, oricât de înșelător ar fi fost acesta. O luă spre apus, către Vampirul Lestat, către vocile care îl implorau să le explice visul cu gemenele. O luă spre apus, tot așa cum făcuse ea cu puțin înainte.

Mantia i se umflă ca niște aripi, aerul plăcut, răcoros, îl învălui, iar el izbucni în râs, de parcă pentru o clipă redevenise fericitul uituc de mai înainte.

*Chiar dacă din morminte
spre noi întind (vă jur,
așa el) nu inima ți-o-ntind,
doar hârcile și le întind,
partea cu care scrutează.*

STAN RICE
din "Their Share"
Body of Work (1983)

Acoperă-i chipul; îmi arde privirea; a murit tină ră.
JOHN WEBSTER

TALAMASCA
*Cercetători ai Paranormalului Suntem cu ochii în patru și niciodată
absenți.*
Londra Amsterdam Roma

JESSE gemea în somn. Era o femeie cu trăsături delicate, de vreo treizeci și cinci de ani, cu păr roșu lung și buclat. Se ghemuise în patul de lemn cu saltea de puf care era atârnat de tavan cu patru lanțuri ruginite.

Undeva în casa aceea mare bătea o pendulă. Trebuie să se scoale. Nu mai erau decât două ore până la concertul lui Lestat. Dar nu putea să le lase pe gemene.

Era un episod nou, care se desfășura foarte repede, după ce tot visul fusese groaznic de neclar, ca toate celelalte în care-i apăruseră gemenele. Totuși, înțelesese că gemenele erau din nou în regatul deșertic. Le înconjura o mulțime amenințătoare. Ele arătau altfel acum, erau foarte palide. Poate că lustrul acela fosforescent era doar o iluzie, dar dădeau impresia că strălucesc în semiîntuneric, iar mișcările le erau lente, parcă urmau ritmul unui dans. Oamenii din jur purtau torțe, iar ele se țineau una de alta; ceva nu era deloc cum trebuia, deloc. Una din ele era acum oarbă.

Avea pleoapele închise, pielea moale fiind ridată și înfundată în orbite. Da, i se scosese ochii. Cealaltă, de ce scoatea oare sunetele acelea groaznice? "Linștește-te, nu te mai zbate", spunea cea oarbă, în limba aceea veche pe care o înțelegea întotdeauna în vis. De la cealaltă venea un geamăt oribil, gutural. Nu putea vorbi. I se tăia limba!

Nu mai vreau să văd nimic, vreau să mă trezesc. Dar soldații își făceau loc prin mulțime, urma să se întâmple ceva oribil, căci gemenele se potoliră brusc. Soldații le luară și le despărțiră.

Nu le separați! Nu vă dați seama ce înseamnă asta pentru ele? Îndepărtați torțele. Nu le dați foc! Nu le ardeți părul!

Oarba întindea mâinile după sora ei, strigând-o pe nume: "Mekare!" Mekare, cea fără limbă, care nu putea răspunde, gemea ca un animal rănit.

Mulțimea se dădu la o parte, făcu loc purtătorilor unor brancarde grele, pe care erau aduse două sarcofage imense de piatră. Erau din piatră cioplită și capacul amintea forma umană, fața, membrele. Ce făcuseră gemenele ca să merite să fie închise în aceste sarcofage? Nu pot să suport

asta, brancardele puse pe pământ, gemenele târâte către ele, capacele ridicate. Nu faceți una ca asta! Cea oarbă se luptă de parcă ar vedea scena, dar e biruită, e luată pe sus și pusă îti sarcofagul de piatră. Mută, terorizată, Mekare privește, deși ea însăși e trasă spre celălalt sarcofag. Nu puneți capacul sau țip eu în locul lui Mekare, urlu eu pentru amândouă!

Jesse se ridică cu ochii larg deschiși. Ea țipase.

Singură în toată casa, fără nimeni care să o audă, țipase din toate puterile, încă se mai auzea ecoul. Nu se întâmplă nimic; liniștea se reaşternu în jurul ei, doar patul scârțâia ușor, legănându-se pe lanțuri. Se-auzea doar cânte-cul păsărelelor de-afară, din pădurea deasă; și-avea conștiința, în mod ciudat, că pendula bătuse ora șase.

Visul se estompa rapid. Cu disperare, încercă să-l mai păstreze, să revadă unele amănunte care îi scăpaseră, cum erau îmbrăcați oamenii aceeaia ciudați, ce arme purtau, ce chip aveau gemenele. Dar nu rămase decât vraja visului și o conștiință ciudată a celor întâmplate, o dată cu certitudinea că Lestat era legat într-un fel de visele astea.

Încă somnoroasă, întinse mâna după ceas. Nu mai era vreme dacă voia să fie chiar lângă scenă, în marele auditoriu, la intrarea lui Lestat.

Avu totuși o ezitare, privind buchetul de trandafiri albi de pe masa de lângă pat. Afară, pe fereastra deschisă, văzu cerul colorat în portocaliu spre sud. Ridică foaia care se găsea lângă flori și o mai citi o dată.

Draga mea,

Tocmai am primit scrisoarea ta, căci sunt departe de casă și a durat ceva timp până m-a ajuns din urmă. Înțeleg ce fascinantă ți se pare ființa asta, Lestat. Muzica lui e cântată și la Rio. Am citit deja cărțile pe care mi le-ai trimis. Cunosc și cercetările pe care le-ai întreprins în privința ființei acesteia, pentru Ordinul Talamasca. Cât despre visele cu gemenele, o să vorbim când ne vedem. Au o mare importanță. Căci și alții au avut vise asemănătoare. Te conjur, ba mai mult, îți ordon să nu te duci la acest concert. Trebuie să rămâi la Sonoma până ce sosesc eu. Plec din Brazilia imediat ce pot.

Așteaptă-mă. Te iubesc.

Mătușa ta, Maharet

"Maharet, îmi pare rău", șopti ea. Nu putea concepe să nu se ducă. Și dacă era cineva pe lume care să o poată înțelege, aceea era Maharet.

Ordinul Talamasca, pentru care lucra de doisprezece ani lungi, n-o să o ierte niciodată pentru nesocotirea ordinelor. Dar Maharet cunoștea motivul, Maharet era motivul. Maharet avea să o ierte.

Ce amețală! Coșmarul tot n-o lăsa în pace. Obiectele din cameră nu se mai vedeau bine în întunericul din cameră, dar apusul era atât de limpede, că până și colinele parcă reflectau lumina. Iar trandafirii păreau aproape fosforescenți, ca pielea albă a gemenelor din vis.

Trandafiri albi, încercă să își aducă aminte ce se spunea despre trandafirii albi. Că se trimit la înmormântări. Doar că Maharet nu intenționase așa ceva, nu era cu puțință.

Întinse mâna după o floare, dar toate petalele se desprinseseră brusc. Ce aromă! Le duse la buze și dintr-o dată îi reveni în minte o scenă dintr-o

vară de demult, când o surprinsese pe Maharet într-o cameră luminată doar de lumânări, întinsă pe un pat plin de petale de trandafiri, albe, roz și galbene, pe care le aduna cu mâinile și le presăra pe față și pe gât.

Chiar văzuse Jesse scena asta? Multe dintre petalele de trandafiri i se amestecaseră în părul bogat, roșu. Exact ca al lui Jesse. Exact ca cel al gemenelor din vis, bogat, ondulat, unele șuvițe părând aurii.

O scenă dintre sutele de mici fragmente de amintire pe care nu le putea pune deloc cap la cap pentru a reconstitui un întreg. Dar nu mai conta ce-și amintea și ce nu-și mai amintea din vara aceea de demult. O aștepta Vampirul Lestat: dacă nu ajungea să capete un răspuns, ajungea oricum la o încheiere, asemănătoare cu încheierea vieții prin moarte.

Se ridică. Își puse jacheta uzată, care-i devenise ca o a doua piele în ultima vreme, peste cămașa bărbătească deschisă la gât și peste blugii de toată ziua. Se încălță cu cizmele de piele uzate. Dădu cu peria prin păr.

Acum trebuia să își ia la revedere de la casa asta în care dăduse buzna dimineață. Plecarea o făcea să sufere. Dar și mai tare o făcuse să sufere faptul că venise.

AJUNSESE la marginea poienei în zori și se minunase în tăcere că, după cincisprezece ani, casa era neschimbată, că era aceeași structură neregulată, săpată în buza muntelui, cu acoperișurile și coloanele teraselor îmbrăcate în zorele albastre. Sus de tot, pe jumătate ascunse în versantul acoperit de iarbă, se vedeau câteva ferestruici care reflectau lumina dimineții.

Se simțise ca un spion, urcând treptele, cu vechea cheie în mână. După toate aparențele, nimeni nu mai trecuse pe aici de vreo câteva luni bune. Oriunde te uitai doar praf și frunze moarte.

Totuși, pe masă o așteptau trandafirii în vaza de cristal, iar pe ușă, prins cu o pioneză, găsise un plic conținând scrisoarea și cheia cea nouă.

Ore întregi rătăcise de colo până colo prin casă, revizitase camerele, explorase. Nici gând să își vadă de oboseală, de faptul că umblase toată noaptea în mașină. Se simțise obligată să ia la rând coridoarele întunecate, să se miște prin camerele acelea spațioase și copleșitoare. Niciodată nu i se păruse în măsura asta c-avea de-a face cu un palat barbar, ale cărui tavane erau făcute din enorme bârne pe care se sprijineau scânduri tăiate grosolan și ale cărui șemineuri rotunde, de piatră, aveau hornuri enorme, ruginite, deasupra.

Până și mobilele erau masive, mesele — din pietre de moară, scaunele și banchetele nefinisate — din lemn, încărcate de perne moi, etajerele pentru cărți, în nișe scobite direct în pereții nevăruți, de lut.

Casa asta avea măreția unui palat medieval. Diversele obiecte de artă maiușe, cupele etrusce, statuetele hitite, păreau la ele acasă în decorul dominat de pervazurile late ale ferestrelor și de podelele de piatră. Era ca o fortăreață. Te simțeai în siguranță înăuntru.

Doar creațiile lui Maharet aduceau culoare, de parcă și-ar fi extras-o din copacii și din cerul de afară. Nu le exagerase deloc frumusețea în memorie. Peste tot erau atârinate covoare de lână, moi și groase, în care predominau motivele de iarbă și flori sălbatice, de parcă fiecare era

pajiștea însăși. Erau și nenumărate perne matlasate, făcute din petice, creînd forme ciudate, siluete subțiri și simboluri curioase. Și, în fine, enormele cuverturi matlasate agățate pe pereți, adevărate tapiserii moderne, cu motive naive, pâraie și câmpuri, munți și păduri, ceruri pe care apăreau în același timp și soarele, și luna, nori magnifici, chiar și ploaie. Erau impregnate de magia picturii primitive, miliardele de bucățele de pânză fiind cusute cu grijă una lângă alta pentru a crea amănuntele, de pildă stropii cascadei sau frunza în cădere. Jesse se simțise foarte tulburată revăzându-le.

ÎN JURUL prânzului, cam înfometată și ușor amețită după lunga noapte nedormită, își făcuse curaj să tragă zăvorul de la ușa din spate, care conducea în camerele secrete, fără ferestre, din inima muntelui. Pierzându-și răsuflatul, alergase pe coridorul săpat în piatră. Îi bătuse puternic inima când găsise neîncuiată ușa bibliotecii și aprinsese luminile.

Ah, acum cincisprezece ani, petrecuse aici, pur și simplu, cea mai frumoasă vară din viața ei. Toate aventurile minunate pe care le trăise după aceea, vânătoarea de fantome în cadrul Ordinului Talamasca, nusemnau nimic pe lângă vara aceea magică, de neuitat.

Ea și Maharet se aflau chiar în această bibliotecă, unde duduia un foc în șemineu. Cât de tare o uimiseră și o încântaseră volumele nenumărate cuprinzând istoria familiei! Era acolo toată spița "Marii Familii, cum o numea întotdeauna Maharet, firul de care ne ținem prin labirintul numit viață". Cu câtă dragoste dăduse jos de pe rafturi, pentru Jesse, toate volumele acelea și deschisese toate cuierile care conțineau vechi pergamente!

În vara aceea Jesse nu reușise să accepte toate implicațiile celor aflate. Se instalase cu încetul o tulburare în ea, cursul realității obișnuite parcă fusese suspendat, ca și cum papyrusurile acoperite de o scriere pe care n-o putea clasifica aparțineau mai degrabă unui vis. Încă de pe vremea aceea Jesse era un arheolog cu experiență. Făcuse săpături în Egipt și la Ierihon. Totuși, nu putuse descifra scrierea aceea ciudată. *Pentru numele lui Dumnezeu, de când datau lucrurile acelea?*

Ani întregi după aceea încercase să își aducă aminte ce alte documente mai văzuse. Într-o dimineață, era sigură, intrase în bibliotecă și descoperise o cameră secretă, în spate, cu ușa deschisă.

Mersese pe un coridor lung, trecuse pe lângă alte camere neluminate. În cele din urmă, descoperise un întrerupător și se trezise într-o sală imensă, un fel de depozit, plin cu tablete de argilă pe care erau desene minuscule! Nu era nici o îndoială, le ținuse în mână!

Se mai întâmplase ceva; ceva ce nu avea deloc chef să își reamintească. Fusese pe-acolo și o altă sală? Ce știa sigur era că dăduse de o scară de metal în spirală, pe care coborâse până la niște încăperi ce erau săpate direct în pământ. Pe pereți erau câteva becuri mici fixate în vechi fasunguri ușoare de porțelan. Trăsese de câte un lămpișor ca să le aprindă.

Era sigură de asta. Apoi deschisese, în mod sigur, o mare ușă din lemn de sequoia...

Ani întregi după aceea îi trebuise ca să își aducă aminte câte ceva, n-avea decât crâmpoie de amintire: o cameră largă, cu tavanul jos, mobilată cu scaune de stejar, o masă și câteva banchete care păreau să fie făcute din piatră. Și ce mai era pe-acolo? Ceva ce i se păruse la început nespus de familiar. Iar apoi...

Apoi, în aceeași noapte, uitase totul, în afară de scară. Se făcuse brusc ora zece seara, ea de-abia se trezise, și lângă pat era Maharet în picioare. Maharet se apropiase și o sărutase. Ce sărut minunat, plin de căldură; îi trimisese un fior prin tot corpul. Maharet îi spusese că o găsiseră afară lângă pârau, adormită în poiană și că pe la apusul soarelui o aduseseră în casă.

Lângă pârau? Câteva luni bune își amintise cum adormise acolo. De fapt, amintirea era chiar mai bogată: își amintea de pacea și de calmul pădurii, de cântecul apei trecând peste pietre. Dar de bună seamă că lucrurile nu se întâmplaseră așa, acum era convinsă.

Nici în ziua de azi, după cincisprezece ani, nu descoperise care dintre amintiri erau cele corecte. Acum camerele erau încuiate. Până și volumele îngrijite conținând istoria familiei se găseau în dosul unor vitrine încuiate, pe care n-avea curajul să le forțeze.

Totuși, niciodată nu avusese mai multă încredere în ce-și amintea. Da, tablete de argilă acoperite de desene cuneiforme reprezentând persoane, copaci, animale. Le văzuse, le luase de pe rafturi și le ridicase la lumina slabă. Scara și camera care o înspăimântase, mai mult, care o umpluse de groază, da...fuseseră acolo.

Cu toate astea, aici cunoscuse un adevărat rai, mai cu seamă în zilele și-n serile calde de vară, când stătuse ore în șir de vorbă cu Maharet, când dansase cu Maharet și cu Mael la lumina lunii. Dată uitării era durerea resimțită după aceea, când încercase să înțeleagă de ce o trimisese Maharet înapoi acasă, la New York, pentru a n-o mai lăsa să revină niciodată în casa asta.

Draga mea,

Adevărul e că țin prea mult la tine. Viața mea ar înghiți-o total pe-a ta dacă rămânem împreună. Îți trebuie libertate, Jesse, ca să-ți faci planurile tale, să îți realizezi ambițiile, visurile...

Nu se întorsese ca să scape de vechea tristețe, ci pentru a cunoaște din nou, măcar pentru câteva ore, bucuria resimțită în trecut.

LUPTÂNDU-SE cu somnul după-amiază, o luase pe aleea lungă printre strejari. Vechile poteci erau ușor de găsit printre arborii de sequoia. La fel ca și poiana, înconjurată de ferigi și de trifoi, pe malul abrupt al pâraului ce curgea involburat printre pietre.

Aici o condusesse o dată Maharet printr-un întuneric total, intraseră în apă și apoi urmaseră o potecă din pietre. Mael le ajunsese din urmă. Maharet îi turnase niște vin și cântaseră împreună un cântec pe care Jesse nu fusese în stare să și-l mai amintească după aceea, deși, din când în când, se trezea fredonându-i melodia ciudată cu o inexplicabilă exactitate,

pentru ca apoi, imediat ce devenea conștientă de ce cânta, să nu mai nimerească nici o notă.

Ar fi putut să adoarmă pe malul pârâului, legănată de sunetele dulci venind din pădure, ca în așa-zisa amintire de ani și ani în urmă.

Verdele viu al arțarilor te orbea când capta rarele raze de soare. Arborii de sequoia păreau monstruoși în liniștea aceea neîntreruptă. Ca niște mamuți, indiferenți, ridicându-și corolele la sute de metri, atingând cerul cu dantelele întunecate ale frunzelor lor.

Și știa cât de obositor va fi concertul lui Lestat astă-seară, în urletele admiratorilor. Dar îi era frică să nu reînceapă coșmarul cu gemenele dacă se culca.

PÂNĂ la urmă, se întorsese acasă și luase trandafirii și scrisoarea cu ea. Se dusesse în vechea ei cameră. Era ora trei. Cine răsucea ceasurile în casa asta, de măsurau în continuare timpul? Visul cu gemenele o pândeau. Dar era prea obosită ca să se mai lupte cu somnul. Locul îi părea minunat. Aici nu erau fantome de genul celor cu care avusese de-atâtea ori de a face în munca ei. Doar pace. Se întinsese în vechiul pat atârnat de tavan, peste cuvertura pe care ea însăși o făcuse în vara aceea cu ajutorul lui Maharet. Și somnul venise — și o dată cu el, visul.

ACUM îi mai rămâneau două ore ca să ajungă la San Francisco, dar trebuia mai întâi să plece din casă, poate iarăși plângând. Se căută în buzunare. Avea pașaportul, actele, banii, cheile.

Își luă poșeta de piele, îi trecu bareta pe umăr, apoi se grăbi prin lungul culoar către scară. Întunericul se lăsa iute, iar când cuprindea pădurea, înăuntru nu se mai vedea nimic.

În holul cel mare de la intrare încă mai pătrundea un pic de soare când ajunse acolo. Prin ferestrele dinspre apus intrau câteva raze lungi în care plutea praful și iluminau marea tapiserie de pe perete.

Jesse își ținu respirația, uitându-se încă o dată la ea. Era tapiseria ei preferată, din cauza complexității, a mărimii, întâi dădea impresia că nu era decât o masă de pete întâmplătoare, apoi, încetul cu încetul, se distingeau un peisaj împădurit. O clipă-l vedeai, apoi nu. Așa i se întâmplase de o mie de ori și în vara aceea când, amețită de atâta vin, se tot plimbase prin fața ei; ba pierdea desenul, ba îl regăsea: munții, pădurea, micul sat din valea verde.

"Îmi pare rău, Maharet", șopti ea din nou. Trebuia să plece. Călătoria ei se apropia de sfârșit.

Dar cum întoarse privirea, ceva din cuvertura făcută din petice îi atrase atenția. Se uită din nou, studie din nou totul. Nu erau acolo niște siluete pe care nu le mai observase niciodată? Iar nu mai vedea decât o grămadă de petice cusute unul lângă altul. Apoi, încet, reapăru coasta muntelui, măslinii, în fine acoperișurile caselor din sat, care nu erau decât niște colibe gălbui împrăștiate prin fundul neted al văii. Dar siluetele? Nu le mai găsea. Dar când întoarse capul din nou le zări iar cu coada ochiului: două femei minuscule cu părul roșu, îmbrățișate!

Lent, aproape cu prudență, se întoarse cu fața la tapiserie, îi stătea inima în loc. Da, acolo. Nu cumva era tot o iluzie?

Traversă camera până ce ajunse chiar lângă peretele cu tapiseria. Întinse mâna și o atinse. Da, fiecare dintre micile păpuși de cârpă avea nasturi verzi drept ochi, câte un nas cusut cu grijă și câte o gură roșie! Iar părul, părul era din fir roșu, căzând în valuri ondulate pe umerii albi.

Se uita la ele fără să-i vină să creadă. Și totuși, le avea în față, erau chiar gemenele! Cum stătea împietrită în fața tapiseriei, camera începu să se întunece. Ultimele raze alunecaseră dincolo de orizont. Contururile din tapiserie se estompau sub ochii ei, nu se mai putea descifra nimic.

Ca prin vis, auzi pendula bătând sfertul de oră. Să telefoneze la Talamasca. Să vorbească cu David la Londra. Să-i spună măcar o parte din toate astea, măcar ceva... Dar era cu neputință, știa bine asta. Simți cum i se frânge inima de ciudă că orice i s-ar întâmpla ei în seara asta, cei din Talamasca n-o să cunoască niciodată întreaga poveste.

Se forță să plece, să încuie ușa în urmă și să traverseze veranda largă, să pornească pe alee.

Nu reușea să își înțeleagă bine propriile sentimente, de ce era atât de zdruncinată, de ce-i venea să plângă. I se confirmau suspiciunile, se confirma tot ce crezuse că știe. Cu toate astea, era înspăimântată. De fapt, chiar plângea.

Așteapt-o pe Maharet.

Dar nu putea face asta. Maharet ar fi vrăjit-o, i-ar fi încurcat toate ideile, ar fi convins-o să lase deoparte tot misterul de dragul ei. Așa se întâmplase și-n vara aceea de demult. În schimb, Lestat n-avea nimic de ascuns. Vampirul Lestat era principala piesă din acest puzzle. Dacă reușea să-l vadă și să-l atingă, avea să aibă o confirmare a tuturor suspiciunilor.

Mercedes-ul ei roșu porni de la prima cheie. Împrăștiind pietrișul de pe alee, întoarse mașina și porni pe drumul îngust, nepavat. Capota era ridicată; chiar dacă ar fi înghețat până la San Francisco, n-avea importanță. Adora vântul rece pe obraji, adora viteza.

Drumul se cufundă brusc în bezna pădurii. Nici măcar razele lunii nu pătrundeau prin desiș. Mări viteza. Brusc, tristețea i se păru și mai insuportabilă, dar lacrimile nu mai veneau. În curând ajungea la Vampirul Lestat.

Când, în fine, ajunse la drumul de țară, mări și mai mult viteza și se puse pe cântat, dar nici măcar o silabă nu-i ajungea la urechi, din cauza vântului. Era total întuneric când traversă orașelul Santa Roșa și o luă pe Autostrada 101, spre sud.

Din largul oceanului venea ceața marină. Colinele dinspre est și vest păreau fantomatice. Totuși, șoseaua era luminată de panglica neîntreruptă a luminilor din spate ale mașinilor. Nu mai avea răbdare. Încă o oră până la Golden Gate. Dar nu mai era tristă. Toată viața ei fusese sigură de ea și norocul îi surăsese; câteodată chiar își pierduse răbdarea cu oamenii mai prudenți pe care-i cunoscuse, în ciuda sentimentului de fatalitate de astă-seară, în ciuda conștiinței acute că se-ndrepta spre o mare primejdie, avea impresia că și de data asta steaua ei norocoasă veghea asupra ei. Nu-i era frică în adevăratul sens al cuvântului.

DE CÂND se născuse, avusese noroc, după părerea ei. La câteva minute numai după accidentul de mașină care o costase viața pe tânăra ei mamă însărcinată în luna a șaptea, fusese descoperită pe marginea șoselei — un nou născut expulzat spontan de corpul moartei și care urla din toți plămânii la sosirea ambulanței.

Timp de două săptămâni, cât stătuse la reanimare la spitalul regional, nici nume nu avusese, condamnată ore întregi să n-aibă parte decât de răceala aseptizată a mașinilor; dar infirmierele o îndrăgiseră, îi dăduseră chiar porecla "vrăbiuța" și o mângăiau sau îi cântau ori de câte ori puteau.

Ani după aceea îi scriseră, trimițându-i pozele pe care i le făcuseră, povestindu-i mici istorii, lucru care contribuise la sentimentul că fusese iubită.

Până la urmă, fusese recunoscută de Maharet, care o identificase drept unica supraviețuitoare a familiei Reeves din Carolina de Sud; o luase cu ea la New York și o plasase în familia unor veri de departe, care aveau alt nume și care veneau din altă regiune. Astfel, Jesse crescuse într-un apartament somptuos care se întindea pe două etaje, într-o clădire de pe bulevardul Lexington, cu Maria și Matthew Godwin drept părinți, care-i oferiseră nu numai dragostea lor, dar și tot ce-și putea dori. Până la doisprezece ani dormise în cameră cu o dădacă englezoaică.

Nu-și amintea când afluase că mătușa ei, Maharet, îi oferise o avere, că putea merge la orice universitate și putea să își aleagă orice carieră ar fi dorit. Matthew Godwin era doctor, Maria fusese dansatoare și profesoară de dans; amândoi erau foarte sinceri în iubirea pentru ea, în dorința de a fi împreună. Era fiica lor, fiica pe care și-o doriseră dintotdeauna; anii scurși împreună fuseseră fericiți, bogați.

Maharet începuse să-i scrie încă de când de-abia învăța să citească. Scrisorile ei erau minunate, adesea pline de ilustrate colorate și de bancnote ciudate venind din țările pe unde trăia Maharet. Jesse avea un sertar plin de rupii și de lire italiene înainte de-a împlini șaptesprezece ani. Ce era mai important era că avea o prietenă în Maharet, care-i răspundea la orice rând pe care-l scria cu dragoste și deosebită atenție.

Maharet îi indica ce să citească, o încuraja să facă muzică și să picteze, îi aranja vacanțe de vară în Europa și, în cele din urmă, înscrierea la Universitatea Columbia, unde Jesse începuse să studieze limbile și civilizațiile vechi.

Maharet îi aranja vizite la verii europeni de fiecare Crăciun: în Italia, la familia Scartino, bancheri ce locuiau într-o vilă de lângă Siena; la Paris, la familia Borchardt, ceva mai modestă, unde era primită cu urale de tribul numeros, dar vesel.

În vara când împlinise șaptesprezece ani mersese la Viena să cunoască ramura de ruși emigrați din familie, tineri intelectuali și muzicieni plini de entuziasm pe care îi adorase. Apoi mersese în Anglia, pentru a-i cunoaște pe cei din ramura engleză a familiei Reeves, veri direcți ai celor din Carolina de Sud, care părăsiseră Anglia cu secole în urmă.

La optsprezece ani își vizitase verii Petralona, greci bogați, cu figuri exotice, în vila lor de pe insula Santorini. Aceștia trăiau într-un lux aproape

feudal, înconjurați de servitori țărani. La venirea ei, organizaseră, cu spontaneitate, o croazieră pe iahtul lor personal, ca s-o plimbe la Istanbul, Alexandria și în Creta.

Jesse aproape că se-ndrăgostise de tânărul Constantin Petralona. Maharet o anunțase că b căsătorie între ei ar fi bine văzută de toată lumea, dar că ea era cea care hotăra. Jesse îi dăduse un sărut de adio iubitului ei și luase avionul pentru America, se-ntorsese la universitate ca să prepare prima expediție de săpături arheologice în Irak.

Dar chiar ocupată la universitate în acei ani, rămăsese foarte apropiată de familie. Toată lumea era foarte drăguță cu ea. Asta era, de fapt, regula în familie: toți erau drăguți cu toți ceilalți. Toți credeau în familie. Vizitele între diferitele ramuri erau monedă curentă; căsătoriile dintre membrii diverselor ramuri creaseră o pânză de relații extrem de complicate; fiecare casă familială avea camere veșnic pregătite pentru rudele care-ar fi putut veni în vizită. Arborii genealogici parcă nu se mai terminau, mergând până în trecutul cel mai îndepărtat; se povesteau tot felul de anecdote despre diverși membri ai familiei morți de trei sau patru secole. Jesse se simțea legată enorm de toți oamenii aceștia, oricât de deosebiți ar fi părut.

La Roma fusese cucerită de verii care o plimbau cu mașinile lor Ferrari la viteze nepermis de mari, cu radiourile date la maximum, iar seara o aduceau acasă, adică într-un adorabil și vechi palat, unde țevile erau stricate și intra ploaia prin acoperiș. Verii evrei din sudul Californiei formau o nemaipomenită echipă de muzicieni, decoratori și producători care de cincizeci de ani încoace aveau de a face cu cinematograful și cu toate marile stu-diouri de film. Vechea lor casă dintr-o stradă care dădea în bulevardul Hollywood slujea de adăpost pentru vreo duzină de actori în șomaj. Jesse putea să locuiască în camerele din pod dacă voia; masa se servea la ora șase tuturor celor care locuiau sau treceau pe-acolo.

Dar cine era femeia aceasta, Maharet, care fusese din-totdeauna mentorul ei îndepărtat, dar plin de atenție, care îi servise de ghid în timpul studiilor, cu scrisorile ei frecvente, pline de sfaturi, ce-i oferise autoritatea la care ea reacționase atât de rodnic, de care în secret avea atâta nevoie?

Toți verii pe care-i vizitase vreodată Jesse o cunoșteau pe Maharet, care era pentru ei o prezență palpabilă, deși vizitele ei erau atât de rare, încât deveneau un eveniment. Ea ținea arhivele Marii Familii, adică știa totul despre diversele ramuri, cu nume atât de diferite, de prin atâtea locuri din lume. Ea era aceea care organiza adesea reuniunile de familie, ba chiar aranja căsătoriile în scopul de a uni unele ramuri, ea era cea care nu ezita niciodată să-i ajute la nevoie, câteodată asta însemnând diferența dintre viață și moarte.

Înainte ei, acesta fusese rolul mamei ei, numită acum Bătrâna Maharet, iar înainte fusese Mătușa cea Mare Maharet, și tot așa, până departe în trecut, de când își amintea fiecare. "Va fi întotdeauna o Maharet" se zicea din bătrâni în familie, în italiană sau în germană, în rusă sau în idiș, sau în greacă. Adică, în fiecare generație o descendentă de sex feminin lua numele de Maharet și obligația de a se ocupa de arhive sau cam așa se părea, căci numai Maharet cunoștea amănuntele.

"Eu când pot să te văd?" îi scrisese de multe ori, peste ani, Jesse.

Colecționase toate timbrele de pe scrisorile trimise din Delhi, Rio, Mexic, Bangkok, Tokio, Lima, Saigon, Moscova.

Familia întreagă era foarte devotată acestei femei și fascinată de ea, dar între ea și Jesse exista încă o legătură, puternică și secretă.

Din prima copilărie Jesse trecuse prin experiențe "neobișnuite" total diferite de cele ale oamenilor din jur.

De exemplu, Jesse putea citi gândurile oamenilor, fără să știe exact cum, fără să poată da vreo explicație verbală. Știa, când oamenii nu o iubeau sau când o mințeau. Avea un talent deosebit pentru limbi străine, căci în mod frecvent înțelegea "esențialul" chiar dacă nu cunoștea vocabularul.

Și vedea fantome, oameni sau clădiri care nu puteau fi acolo.

Când era foarte mică, vedea adesea, de la fereastra ei din Manhattan, conturul neclar, cenușiu, al unei case elegante. Știa că nu era adevărat și asta o făcea să râdă la început, era caraghios cum apărea și dispărea, uneori era transparentă, alteori era la fel de clară ca toată strada, cu luminile aprinse pe după perdelele de dantelă. Trecuseră ani și ani până aflase că acea casă-fantomă fusese cândva proprietatea arhitectului Stanford White. Fusese demolată de foarte multă vreme.

Formele umane pe care le percepea nu erau la început prea clare. Dimpotrivă, erau doar apariții rapide, fulgerătoare, care adesea se combinau cu o inexplicabilă neplăcere pe care o resimțea, trecând prin anumite locuri.

Pe măsură ce crescuse, aceste fantome deveniseră mai clare și mai persistente. O dată, într-o după-amiază ploioasă, silueta translucidă a unei femei în vârstă avansase încet spre ea, apoi o traversase de-a dreptul. Isterizată, Jesse intrase în goană în magazinul cel mai apropiat, de unde vânzătorii îi chemaseră pe Matthew și pe Maria la telefon. Jesse încercase de nenumărate ori să o descrie pe femeia aceea, să-i descrie fața tulburată, privirea fixă care părea să ignore realitatea din jur.

Adesea prietenii nu-i dădeau crezare lui Jesse când le povestea astfel de lucruri. Totuși, erau fascinați și o rugau să continue. Jesse rămânea cu un sentiment acut de vulnerabilitate. Așa că încerca să nu mai spună nimic despre fantome, deși pe la unsprezece-doisprezece ani vedea din ce în ce mai des astfel de suflete pierdute.

Până și în mijlocul mulțimii de pe Bulevardul 5, în miezul zilei, zărise creaturi din acestea palide, rătăcitoare. Pe la șaisprezece ani, plimbându-se prin Central Park într-o dimineață, văzuse deslușit un tânăr așezat pe o bancă nu departe de ea. Parcul era plin de lume, era gălăgie; dar tânărul dădea impresia că este complet detașat, că nu face parte din realitatea din jur. Jesse începuse să nu mai perceapă sunetele, de parcă ființa aceea le absorbea. Făcuse o rugăciune, să piară fantoma. În loc de asta, el se întorsese spre ea și o privise cu insistență. Încercase chiar să-i vorbească.

Jesse o ținuse într-o goană până acasă. Intrase în panică. Creaturile astea o cunoșteau acum, le spusese ea Măriei și lui Matthew. De frica lor nu mai voia să iasă din casă. În cele din urmă, Matthew îi dăduse un calmant și-i spusese că va putea să doarmă. Și-i lăsase ușa de la dormitor deschisă, ca să nu-i fie frică.

Cum stătea în pat, între somn și trezie, în cameră intrase o fată. Jesse

Își dăduse seama că o cunoștea pe fata asta; de bună seamă, făcea parte din familie, fusese dintot-deauna acolo, chiar lângă Jesse, stătuseră multă vreme de vorbă, nu-i așa, nu era deloc surprinzător că era atât de drăguță, atât de iubitoare, atât de familiară. Era o adolescentă, de aceeași vârstă cu Jesse.

Se așezase pe patul lui Jesse și-i spusese să nu-și facă griji, că duhurile nu puteau să-i facă nici un rău. Fantomele nu atacau niciodată pe nimeni. Nu aveau nici o putere. Erau doar demne de milă. "Scrie-i mătușii Maharet", îi spusese fata, apoi o pupase pe Jesse și-i dăduse la o parte părul din ochi. Calmantul își făcuse efectul. Jesse nu-și mai putea ține ochii deschiși. Avea pe limbă o întrebare pe care-ar fi vrut să i-o pună, despre accidentul de mașină de la nașterea ei, dar n-o putuse formula atunci. "Adio, scumpo", zisese fata, iar Jesse adormise înainte ca ea să iasă din cameră.

Când se trezise, era ora două dimineața. În casă era întuneric. Începuse scrisoarea pentru Maharet imediat, povestin-du-i toate incidentele stranii de care-și aducea aminte.

De-abia spre ora mesei de seară tresărise brusc, amin-tindu-și de fata aceea. Era imposibil ca o astfel de ființă să trăiască sub același acoperiș, să-i fie atât de familiară, să fie veșnic pe-aproape. Cum de acceptase o astfel de idee? Până și în scrisoare repetase: "Bineînțeles, Miriam a fost pe-aici, Miriam a zis..." Dar cine era Miriam? Un nume pe certificatul de naștere al lui Jesse. Era mama ei.

Jesse nu mai povestise nimănui despre cele întâmplare. Dar se simțea înconjurată de o căldură plăcută. Simțea că Miriam era pe-acolo; era convinsă de asta.

Scrisoarea de la Maharet sosise după cinci zile. Maharet o credea. Aceste apariții ale duhurilor nu erau deloc surprinzătoare. Ele existau cu siguranță, iar Jesse nu era unica persoană care le vedea:

De-a lungul timpului, în familia noastră au existat multe persoane care vedeau duhuri. În epoci de mult trecute, după cum știi, oamenii de genul acesta erau considerați vraci și vrăjitoare. Adesea astei de calități apar la persoane care ți se aseamănă fizic: cu ochii verzi, pielea albă, părul roșu. S-ar părea că aceste caractere ereditare sunt compatibile. Poate că într-o zi se va găsi un savant care să explice acest fenomen. Pentru moment, poți să fii sigură că puterile pe care le ai sunt absolut naturale.

Ceea ce nu vrea să zică, oricum, că ar fi constructive. Deși duhurile sunt reale, ele nu produc aproape nici un fel de efect asupra realității! Pot fi puerile, vindicative, perfide. Nu ai cum să ajuți aceste entități care încearcă să comunice cu tine, iar uneori ceea ce vezi nu-i decât o fantomă fără viață, adică un ecou vizual al unei personalități dispărute.

Să nu îți fie frică de ele, dar nici nu le lăsa să-ți consume timpul. Căci ele adoră asta, imediat ce știu că le percepi. În privința lui Miriam, să-mi spui dacă mai apare. Dar de vreme ce ai făcut ceea ce îți recomanda, adică mi-ai scris, nu cred că va mai considera necesar să revină. După toate probabilitățile, ea e deasupra tristelor bufonerie prin care se manifestă cel mai adesea celelalte. Scrie-mi despre lucrurile astea ori de câte ori te simți înspăimântată. Dar încearcă să fii discretă cu ceilalți. Cei care

nu le văd nu te vor crede niciodată.

Scrisoarea aceasta se dovedi o comoară neprețuită pentru Jesse. Ani de-a rândul o păstră în poșetă, o luă cu ea peste tot unde se ducea. Nu numai că Maharet o credea, dar îi și explicase cum să înțeleagă și să se acomodeze cu puterile acestea care o stânjeneau. Tot ce-i scrisese Maharet avea sens.

Jesse se mai sperie și după aceea din când în când de duhuri; i se întâmpla chiar să le mai povestească încă celor apropiați despre asta. Dar, în general, făcu ce-i spusese Maharet și nu se mai simți opresată de aceste manifestări. Era ca și cum se retrăseseră într-o stare de veghe. Erau perioade când și uita de ele.

Maharet îi scria din ce în ce mai des. Era confidenta și prietena ei cea mai bună. Când intra la colegiu, își dădu seama că mătușa ei îi devenise prin scrisori mai apropiată decât oricine altcineva. Și ajunsese de mult la concluzia că nu se vor cunoaște niciodată în persoană.

Dar într-o seară, pe când era în anul trei la Universitatea Columbia, întorcându-se acasă, găsisse luminile aprinse, focul arzând în șemineu, iar în fața lui, cu un vătrai în mână, o femeie sveltă, înaltă, cu părul roșu.

Ce frumusețe! Prima impresie copleșitoare asta fusese. Pudrată și machiată cu măiestrie, fața avea o expresie orientală, dezmințită imediat de intensă strălucire a ochilor verzi și de părul roșu bogat curgându-i în valuri pe umeri.

— Scumpa mea, spusese femeia, eu sunt Maharet. Jesse se repezise să i se arunce în brațe. Dar Maharet îi

oprise elanul, o ținuse cu blândețe la distanță, ca să o privească mai bine. Apoi o acoperise de sărutări, de parcă nu îndrăznea să o atingă în alt mod, o ținea la distanță, de brațe, cu mâinile înmănușate. Jesse își amintea de momentul acela cu mare drag. Jesse o mângâiasse la rândul ei pe părul acela moale și des. Semăna atât de tare cu al ei.

— Tu ești copilul meu, șoptise Maharet. Ești tot ce mi-am dorit mai mult vreodată. Nici nu poți să ai idee ce fericită sunt.

În seara aceea Maharet i se păruse făcută din gheață și foc. Avea o personalitate extrem de puternică, dar purta în ea o imensă căldură. Deopotrivă suplă și statuară, cu talia minusculă, cu fustele ei vapoaze, cu pelerina lungă de stofă maro care parcă plutea în jurul ei la fiecare mișcare, Maharet poseda o grație misterioasă și tulburătoare, avea o aură ciudată, ca acele femei-manechin, care și-au transformat corpul într-o operă de artă.

Petrecuseră o noapte lungă în oraș; făcuseră turul galeriilor de artă, intraseră la un teatru, apoi merseseră la un restaurant, târziu de tot, deși Maharet nu voia să ia nimic. Îi spusese că era prea emoționată. Nici măcar mânușile nu și le scosese. Voia numai să asculte ce-i povestea Jesse. Iar Jesse îi vorbise fără încetare, despre Universitatea Columbia, despre lucrările ei de arheologie, despre visul de a face săpături în Mesopotamia.

Această întâlnire fusese complet deosebită de intimitatea relațiilor epistolare. Se plimbaseră până și prin Central Park, prin întunericul cel mai absolut, Maharet explicându-i lui Jesse că nu aveau nici cel mai mic motiv să se teamă de ceva. Și, într-adevăr, totul i se păruse foarte normal lui

Jesse. Plimbarea fusese minunată, de parcă umblau amândouă pe potecile din pădurea fermecată, fără teamă de nimic, continuându-și cu voce scăzută conversația animată. Ce impresie divină de siguranță! Spre zorii zilei, Maharet o condusesse înapoi acasă, promițându-i că o va invita în California foarte curând. Avea o casă acolo, în munții Sonoma.

Trecuseră doi ani până la sosirea invitației. Jesse tocmai își obținuse diploma. Urma să plece în Liban, în iulie, pentru a lucra pe un șantier de săpături arheologice.

"Trebuie să vii pentru două săptămâni", îi scrisese Maharet.

Scrisoarea conținea și biletul de avion. La aeroport urma să o aștepte Mael, "un foarte bun prieten".

DEȘI la vremea aceea nu recunoscuse asta, se-ntâmpla-seră lucruri ciudate încă de la începutul vacanței.

Mael, de pildă, ce personaj! Era un bărbat foarte înalt, cu părul lung și blond căzându-i în bucle, cu ochi albaștri, adânciți. Era ceva aproape tulburător în felul în care se mișca, în felul în care vorbea, în extrema precizie cu care conducea mașina spre nord, spre ținutul Sonoma. Ai fi zis că poartă costumul obișnuit al tuturor crescătorilor de vite de pe-acolo, din piele întoarsă, cu cizmele de aligator tipice, doar că pe mâini avea mănuși fine de piele neagră, iar la ochi ochelari cu ramă de aur și lentile albastre.

Totuși, fusese bucuros să o cunoască, iar ea îl plăcuse pe loc. Îi spusese toată povestea vieții ei încă dinainte de a fi ajuns la Santa Roșa. Avea un râs minunat. De vreo două ori pe Jesse o apucase, pur și simplu, amețea la privindu-l. De ce oare?

Vila în sine era ceva de neimaginat. Cine construise oare așa ceva? Mai întâi, se găsea la capătul unui drum nepavat, foarte greu de parcurs; apoi, camerele din spate fuseseră construite săpând în munte, parcă se lucrase cu niște excavatoare gigantice. Urma acoperișul. Fusese oare făcut din cherestea tăiată din trunchiuri de sequoia de vârstă matusalemică? Bârnelor de susținere păreau să aibă circumferința de câte trei metri și jumătate. Pereții din lut nevăruit dădeau impresia că ar fi milenari. Trecuseră oare prin California niște europeni atât de demult, încât să... dar ce conta, la urma urmelor? Casa era magnifică, sub toate aspectele. Adora șemineurile enorme de metal, covoarele din piei de animale, imensa bibliotecă și observatorul primitiv, cu un telescop antic, din alamă.

Îi plăcuseră și servitorii veseli care soseau în fiecare dimineață de la Santa Rosa să facă curat, să spele rufele, să gătească feluri de mâncare somptuoase. Nu-i păsa că era lăsată atât de mult singură. Adora plimbările prin pădure. Se ducea la Santa Rosa după ziare și romane. Studia tapiseriile din petice. Prin casă erau tot felul de obiecte vechi, neclasificabile, pe care le studia cu enormă plăcere.

Vila avea tot confortul. Antenele enorme montate pe munte aduceau televiziunea în casă, emisiuni din lumea întreagă. La subsol se găsea un adevărat cinematograful, cu proiector, ecran și o colecție impresionantă de filme. În după-amiezile călduroase putea să înoate în piscina amenajată pe partea sudică a vilei. Pe la asfințit, când cădea brusc răcoarea

californiană, în toate șemineurile ardeau focuri gigantice.

Firește, lucrul cel mai important pentru ea fusese să descopere istoria familiei ei, pe care o cuprindeau nenumăratele volume îmbrăcate în piele, care trasau originile tuturor ramurilor Marii Familii cu secole în urmă. Fusese emoționată să descopere albumele cu sute de fotografii și cuferele pline cu portrete pictate, unele doar miniaturi ovale, altele pânze mari, pline de praf.

Începuse prin a studia istoria propriei ei familii, Reeves, din Carolina de sud — care fuseseră foarte bogați înainte de Războiul Civil și apoi se ruinaseră. Fotografiiile lor o întorseseră complet pe dos. În fine, își vedea străbunii cu care semăna; își regăsea propriile trăsături pe fețele lor. Aveau pielea albă ca și ea, aveau aceeași expresie! Două dintre femei aveau același păr roșu, ondulat! Pentru Jesse, care fusese adoptată, toate lucrurile acestea căpătau o semnificație foarte specială.

De-abia către sfârșitul vacanței începuse Jesse să realizeze implicațiile arhivelor familiei, pe măsură ce cerceta sulurile scrise în latina primitivă, în greacă, până și în hieroglifice egiptene. Pe cât de neclar îi era în minte momentul descoperirii tăblițelor de argilă din sala subterană, pe atât de limpede îi era amintirea conversațiilor cu Maharet. Vorbiseră ore în șir despre cronicile familiale.

Jesse o implorase să-i dea voie să se ocupe de istoria familiei. Voia să renunțe la propriile studii pentru biblioteca aceasta. Voia să traducă și să adapteze textele vechi, și să le bage pe calculator. De ce n-ar publica istoria Marii Familii? O astfel de genealogie era extrem de neobișnuită, ca să nu zicem unică. Nici măcar capetele încoronate europene nu mai găseau urma strămoșilor lor dinainte de evul mediu.

Maharet suportase cu răbdare excesele ei de entuziasm, amintindu-i doar că o astfel de sarcină cerea un timp enorm fără să ofere mari recompense. La urma urmelor, nu era decât evoluția unei familii de-a lungul secolelor; uneori cronicile nu înregistrau decât niște liste de nume sau scurte descrieri a unor vieți pașnice, enumerări de date de naștere și de deces sau înscrisuri dovedind emigrarea.

Conversațiile acelea purtate la lumina dulce din bibliotecă, unde se amestecau atât de plăcut mirosurile de piele veche, de pergament, de luminări și de foc în șemi-neu, îi rămăseseră gravate în minte. Maharet, maiestuoasă ca întotdeauna, așezată lângă foc, cu ochii ei verzi acoperiți de ochelari mari cu lentile ușor colorate, o puneă în gardă pe Jesse că această muncă risca să-i consume tot timpul, să-i interzică realizarea unor lucruri mai importante. Ceea ce conta era existența Marii Familii, nu arhivele ei, vitalitatea fiecărei generații, cunoașterea și iubirea dintre neamuri. Cronologia nu făcea decât să ajute la înfăptuirea acestor țeluri.

Dar Jesse nu mai simțise în viața ei ceva asemănător cu dorința de a se ocupa de această muncă. Maharet avea să-i permită să rămână, nu-i așa? Avea în față ani pe care putea să-i dedice acestei biblioteci, pentru a descoperi, în cele din urmă, originile familiei!

Doar mai târziu își dăduse seama că aceste origini constituiau un mister profund, unul doar din nenumăratele mistere care o uimiseră în vara aceea. Doar mai târziu începuseră să o tulbure tot felul de amănunte.

DE PILDĂ, Maharet și Mael nu-și făceau niciodată apariția înainte de căderea serii, iar explicația — că-și petrecuseră ziua dormind — nu era, de fapt, o explicație. Unde dormeau, în definitiv? Camerele lor rămâneau goale toată ziua, cu ușile date de perete, iar din dulapuri se revărsau cele mai năstrușnice veșminte. Pe la apusul soarelui apăreau brusc, de parcă s-ar fi materializat din aer. Jesse ridica, de pildă, ochii dintr-o carte. Maharet era în cameră, lângă șemineu, perfect machiată, îmbrăcată parcă pentru un rol, purtând bijuterii superbe în urechi și la gât, care străluceau la lumina tremurătoare a focului. Mael, îmbrăcat ca de obicei în jacheta și pantalonii lui de piele, se sprijinea de un perete.

Când Jesse îi întreba despre orarele acestea ciudate, Maharet îi dădea răspunsuri care o convingeau pe loc! Erau amândoi niște ființe foarte palide, detestau soarele și se culcau foarte târziu! Ceea ce era adevărat. Chiar așa, pe la patru dimineața erau încă într-o discuție înfocată pe teme politice sau istorice, fiecare asumându-și o perspectivă extrem de bizară și de grandioasă, numind vechile orașe pe numele lor antice, uneori purtând conversația într-o limbă stranie, cu un ritm rapid, pe care Jesse nici măcar n-o putea clasifica, ce să mai vorbim de înțeles. Bucurându-se totuși de puterile ei paranormale, ajungea uneori să ghicească sensul celor spuse; dar nu recunoștea nici unul din cuvintele acelea ciudate.

De asemenea, în mod evident, Maharet avea o nemulțumire cu privire la Mael. Era sau nu amantul ei? Nu s-ar fi zis.

Și-apoi, o intrigă felul în care-și vorbeau Mael și Maharet, de parcă își citeau gândurile unul altuia. Brusc, Mael zicea, de exemplu: "Doar ți-am spus să n-ai nici o grijă!" când, de fapt, Maharet nu-i adresase nici o vorbă. Uneori era și Jesse implicată în genul acesta de comunicare. Era sigură că o dată Maharet o chemase, îi ceruse să coboare în salonul principal, dar Jesse putea să jure că-i auzise vocea numai în minte.

Bine, ea însăși avea această putere telepatică. Dar o aveau oare și Mael, și Maharet?

Mesele — altă enigmă. Apăreau în fața ei numai mâncărurile care-i plăceau. Nu era nici o nevoie să le spună servitorilor ce-i place și ce nu. Ei știau! Melci, stridii umplute, fettucine alia carbonara, mușchi Wellington, toate felurile ei favorite îi erau servite seară de seară. Vinurile erau de o calitate excepțională, niciodată nu mai gustase așa ceva. Totuși, Maharet și Mael nu se prea atingeau de nimic, parcă ciuguleau ca niște păsărele. Cel mai adesea stăteau la masă fără să își scoată măcar mânușile.

Dar vizitatorii ciudați care veneau din când în când? Santino, de exemplu, un italian brunet care venise pe jos într-o seară, însoțit de un tânăr amic ce se numea Eric. Santino o privise îndelung pe Jesse, de parcă avea de a face cu un animal exotic, apoi îi sărutase mâna și-i oferise un superb inel cu smaralde, care dispăruse la câteva seri după aceea fără nici o explicație. Și el discutase timp de vreo două ore în limba aceea ciudată cu Maharet, și apoi plecase furios, însoțit de tovarășul lui, Eric, ușor intimidat.

Mai erau apoi petrecerile extravagante din unele nopți. Nu se trezise Jesse de două ori pe la trei sau patru dimineața ca să vadă casa plină de lume? Prin toate camerele se auzeau voci și râsete. Toți oaspeții aveau un

aer comun. Erau foarte palizi și aveau ochi nemaipomeniți, la fel ca Mael sau Maharet. Dar în unele ocazii lui Jesse îi fusese foarte somn. Nici măcar nu-și amintea când se urcase în pat. Păstrase amintirea unui moment doar, când se trezise înconjurată de câțiva bărbați tineri extrem de frumoși, care-i umpluseră un pahar cu vin roșu, următorul lucru pe care și-l amintea fiind că, brusc, se făcuse dimineață. Era în pat. Soarele se strecura pe fereastră. Casa era goală.

Auzise, de asemenea, diverse zgomote ciudate, la ore insolite. Huruitul unui elicopter sau al unui avion mic, de pildă. Dar nimeni nu sufla o vorbă despre ce se-ntâmplase.

În schimb, niciodată nu fusese mai fericită! Bizareriile astea nu meritau să o preocupe! Întotdeauna căpăta răspunsuri de la Maharet, care îi ștergeau instantaneu din minte orice îndoială. Jesse se mira totuși c-ajungea să își schimbe așa de iute părerile. De obicei, era foarte sigură de opiniile ei. Sentimentele și le cunoștea pe dată. De fapt, avea o fire încăpățânată. Totuși, și acum, la orice vorbă a lui Maharet avea imediat o ezitare între două atitudini: ori "Ce tot spui e complet ridicol!" ori "De bună seamă!"

Dar Jesse se distra prea bine ca să își facă probleme. Din primele seri discutase cu Mael și Maharet despre arheologie. Maharet era un izvor nesecat de informații, deși uneori avea idei foarte ciudate.

De exemplu, susținea că agricultura apăruse pentru că unele triburi, deși trăiau foarte bine făcând doar vânătoare, aveau nevoie în permanență de plante halucinogene pentru anumite ritualuri religioase. Sau pentru că voiau să fabrice bere. Puțin îi păsa că nu existau mărturii arheologice care să confirme așa ceva. Mai sapă tu puțin. O să le găsești.

Mael citea superb, cu voce tare, poezii; Maharet cânta câteodată la pian, note lente, meditative. Eric reapăruse în câteva seri și cântaseră împreună.

Adusese cu el câteva filme din Japonia și din Italia, pe care le priviseră cu încântare. Fusese vorba de *Kwaidan*, un film japonez impresionant, deși cam înspăimântător, și de *Julieta Spiritelor*, care-o făcuse pe Jesse să izbucnească în lacrimi.

Toți acești oameni o găseau pe Jesse foarte interesantă. De fapt, Mael îi puneă întrebări nemaipomenit de ciudate. Fumase vreodată în viața ei o țigară? Ce gust avea ciocolata? Cum de avea curajul să circule în mașină cu vreun tânăr sau să intre în apartamentul lui? Nu-și dădea seama că ar putea să o omoare? Ea aproape că izbucnise în râs. Nu, serios, insistase el, asta se putea întâmpla. El, unul, se enerva chiar numai la gândul acesta. Uită-te în ziare. În marile orașe femeile erau tratate de bărbați ca niște căprioare la vânătoare.

Era mai bine să schimbe subiectul, să-l roage să-i povestească despre călătoriile lui. Să-i descrie locurile prin care umblase — povestea atât de minunat. Trăise mulți ani în junglele amazoniene. Dar refuza categoric să se urce într-un "aeroplan". Era prea primejdios. Dacă exploda? Hainele "de stofă" nu-i plăceau, pentru că nu erau suficient de solide.

Un incident curios avusese loc între ei. Vorbiseră despre una și alta la masă. Ea îi explicase despre fantomele pe care le vedea din când în când, iar el se referise cu ciudă la acestea drept duhuri ale morților care-și

pierduseră mintea, ale morților nesănătoși, ceea ce o făcuse să râdă fără să vrea. Dar el avea dreptate; fantomele nu se purtau oare ca și cum n-aveau minte? Chiar asta era, de fapt, înspăimântător la ele. Oare încetăm total să mai existăm când murim? Sau mai rămânem câțva timp sub o formă non-cerebrată, apărând în fața oamenilor în cele mai nepotrivite momente și îndrugând numai prostii celor care au calități de mediu? Când a spus vreo stafie ceva interesant cuiva?

— Nu sunt decât cele încă legate de pământ, spusese Mael. Cine poate ști însă unde mergem după ce ne dezlegăm în fine de trup și de plăcerile sale?

La ora aceea Jesse era amețită zdravăn și simțea cum o cuprinde groaza la amintirea casei-fantomă a lui Stanford White și a duhurilor aproape invizibile pe care ea le vedea în mijlocul mulțimii la New York. Își concentrase brusc toată atenția asupra lui Mael, care pentru prima oară nu purta nici mănușile, nici ochelarii fumurii. Superbul Mael, căruia îi sclipeau ochii albaștri, cu pupila neagră ca tăciunele.

— În afară de astea, continuase Mael, mai există și alte duhuri, prezente din totdeauna. Sunt cele care n-au avut nicicând trup și sunt furioase din pricina asta.

Ce idee curioasă!

— De unde știi? îl întrebase Jesse, privindu-l drept în ochi.

Mael era neasemuit de frumos. Frumusețea lui reieșea din suma micilor defecte — nasul puțin coroiat, maxilarul cam proeminent, fața osoasă încadrată de coama de păr de culoarea paiului. Până și ochii erau cam prea adânciți, dar cu atât mai vizibili. Da, era frumos, îți venea să-l îmbrățișezi, să-l săruți, să-l chemi în pat... De fapt, atracția pe care o simțise de la început pentru el îi păru brusc copleșitoare.

Apoi avusese o iluminare. *Nu era o ființă umană.* Pretindea doar că-i ființă umană. Era foarte limpede. Dar, în același timp, ce caraghios din partea ei să gândească așa ceva! Dacă nu era om, ce naiba putea să fie? Căci duh sau fantomă nu era. Și asta era limpede.

— Mi se pare că nu putem ști unde se desparte realul de ireal, adăugase ea fără să vrea. Dacă te uiți suficient de multă vreme la ceva, brusc ți se pare monstruos.

În realitate, chiar întorsese capul de la el și privea fix vaza cu flori de pe masă. Erau în ea trandafiri care-și pierdeau petalele și ramuri de ferigă și de clopoței roșii. Păreau de pe altă lume, ca insectele privite prea îndelung, parcă dădeau fiori! Ce erau, în definitiv? În clipa aceea vaza se spărsese în bucăți, iar apa se răspândise de jur împrejur. Mael, cu o spontană sinceritate, rostise:

— Ah, iartă-mă, n-am vrut.

Vaza se spărsese cu adevărat, nu era nici o urmă de îndoială. Fără nici un motiv, fără vreo lovitură. Mael plecase să se plimbe prin pădure și, înainte de a ieși din cameră, o sărutase pe frunte, iar mâna îi tremurase brusc când încercase să o mângâie pe păr, așa că renunțase.

E-adevărat că, de data aceea, Jesse băuse cam mult. De fapt, pe tot timpul vacanței aceleia Jesse băuse cam mult. Dar nimeni nu părea să bage de seamă.

Din când în când, mergeau împreună și dansau în poiană, când era

lună. Dansau spontan, fiecare singur, mișcându-se în cercuri, privind în sus spre cer. Mael fredona sau Maharet cânta cântece în limba aceea necunoscută.

În ce stare de spirit era oare pe-atunci de-și petrecea ore în șir în felul acesta? Cum de nu-și pusese întrebări, nici măcar în gând, despre veșnicele mănuși pe care Mael le purta până și în casă sau despre ochelarii negri purtați noaptea la plimbare?

Apoi, într-o noapte, Jesse se dusesse la culcare practic beată, chiar înainte să se crape de ziuă, și avusese un vis cumplit. Mael și Maharet se tot certau. Mael spunea tot timpul: "Dar dacă moare? Dar dacă o omoară cineva, sau dă peste ea o mașină? Dar dacă... dar dacă..." Zgomotul devenise insuportabil.

Câteva nopți mai târziu se declanșase catastrofa aceea oribilă și decisivă. Mael fusese puțin plecat, apoi se întorsese. Ea băuse vin roșu toată seara și stătuse cu el pe terasă, el o sărutase, iar ea leșinase, dar își dădea totuși seama ce se întâmplă. O strângea în brațe, îi săruta sânii, dar ea simțea cum o cuprinde o beznă cumplită. Și-i apăruse din nou fata din visul avut la New York, pe care o văzuse atunci când îi fusese frică. Mael n-o putea vedea, dar Jesse știa foarte bine cine era, era mama ei, Miriam, și-și dădea seama că, de data asta, Miriam era cea înfricoșată. Mael îi dăduse brusc drumul.

— Unde e? strigase el furios.

Jesse deschisese ochii. Apăruse Maharet și îl lovise atât de tare pe Mael, că-l răsturnase peste balustradă. Jesse începuse să urle și, grăbindu-se să se uite în jos, o împinsese, fără să vrea, pe fata din vis.

Îl văzuse pe Mael jos de tot, în poiană; nu pățise nimic. Era imposibil, dar asta era. Se ridicase deja în picioare și-i făcea lui Maharet o plecăciune ceremonioasă. Era luminat de la ferestrele de la parter; pe vârful degetelor îi trimitea un sărut lui Maharet. Aceasta părea tristă, dar îi zâmbise. Rostise câteva vorbe cu glas scăzut, acompaniate de un gest către Mael, de parcă voia să-i comunice că nu e supărată pe el.

Lui Jesse îi fusese groază că Maharet ar fi putut să se supere pe ea, dar, când o privise în ochi, își dăduse seama că n-avea nici un motiv de îngrijorare. Apoi, privindu-se, văzuse că tot pieptul rochiei îi era sfâșiat. Acolo unde o sărutase Mael simțea o durere ascuțită, dar, când se întorsese spre Maharet, parcă fusese cuprinsă de un delir, nu-și mai auzea nici propriile vorbe.

Ședea pe patul ei, sprijinită de perne și-mbrăcată cu o cămașă lungă de noapte. Îi povestea lui Maharet că o văzuse iarăși pe maică-sa, că fusese pe terasă. Dar nu era decât o mică parte din tot ce povestise, pentru că i se păruse că stăteau de vorbă amândouă de ore întregi. Despre ce oare? Maharet îi spusese că o să uite totul.

Of, Doamne, câtă silință își dăduse apoi ca să își amintească. Amintirile acelea trunchiate o chinuiseră ani de zile. Maharet își lăsase pe spate părul bogat și lucios. Se plimbaseră împreună prin casa întunecată ca două fantome, Maharet o strânsese în brațe, din când în când o sărutase, iar la rândul ei, o luase în brațe pe Maharet. Corpul lui Maharet parcă era o piatră tare care respira.

Urcaseră într-o cameră secretă care se găsea tocmai în vârful

muntelui. Erau acolo niște calculatoare enorme care bîzîiau și tot felul de lumini roșii care clipeau ici și colo. Pe un ecran dreptunghiular ce se întindea pe tot peretele străluceau luminițele unui enorm arbore genealogic prefigurat electronic. Acesta era arborele Marii Familii, ale cărui ramuri mergeau cu câteva milenii în trecut. Totul pornea dintr-o singură și unică rădăcină! Filiația luată în considerație ținea de mame, așa cum se făcuse întotdeauna la popoarele vechi: la egipteni, de pildă, descendența se făcea prin prințesele de sînge regal. La fel se petrecuse și cu triburile ebraice până în zilele noastre.

În momentul acela Jesse înțelesese toate amănuntele, numele de locuri străvechi, începuturile omenirii! — Doamne, oare chiar cunoscuse punctul de unde începuse totul? Avusese în față sutele de generații materializate sub formă grafică în fața ochilor? Observase evoluția familiei prin țările antice din Asia Mică și Macedonia, apoi în Italia, în întreaga Europă, pe urmă în Lumea Nouă! Aceasta putea fi, în definitiv, arborele oricărei familii!

Niciodată după aceea nu mai fusese în stare să își reamintească detaliile acestui imens arbore electronic. Maharet îi spusese doar că o să uite totul. Era miraculos că totuși își mai amintea câte ceva.

Ce altceva se mai întîmplase? Care fusese obiectul lungii lor conversații?

Maharet plînsese, asta și-o amintea. Plînsese, scoțând micile sunete feminine pe care le scoate orice femeie când plînge. Niciodată nu i se păruse atît de frumoasă; cu trăsăturile brusc îndulcite, totuși luminoase, cu puținele riduri extrem de fine abia vizibile. Oricum, erau într-un loc puțin luminat, Jesse nu vedea nimic distinct. Își amintea de fața aceea arzând ca un cărbune aprins în întuneric, cu ochii verzi înrouați, dar atît de emoționați, cu genele blonde lucind de parcă ar fi fost pudrate cu aur fin.

Erau aprinse luminări în cameră. În fața ferestrelor se ridica pădurea. Jesse o implorase, apoi protestase. Dar, Doamne sfinte, care fusese subiectul discuției?

O să uiți totul. Nu-ți vei aminti nimic.

Când deschisese ochii a doua zi la lumina soarelui, știuse că totul luase sfârșit, că plecaseră. În primele clipe nu-și amintise chiar de nimic, decît că se spusese ceva irevocabil.

Apoi găsisse pe măsuta de noapte o scrisoare:

Draga mea,

Nu-ți priește să te afli în jurul nostru. Mi-e teamă că ne-am atașat prea mult cu toții de tine, că te influențăm mult prea mult și că te împiedicăm să-ți continui cariera pe care ți-ai ales-o.

Te rog să ne ierți că te-am lăsat singură atît de brusc. Sunt convinsă că pentru tine e mai bine așa. Am lăsat vorbă să te ducă mașina la aeroport. Avionul tău pleacă la ora patru. Matthew și Maria te vor aștepta la New York.

Fii sigură de dragostea mea care nu încapă în vorbe. Când ajungi acasă, o să găsești o altă scrisoare de la mine. Cândva, într-o noapte, peste câțiva ani, o să rediscutăm despre istoria familiei. Poate că vei

putea atunci să devii ajutoarea mea pentru ținerea arhivelor, dacă vei mai dori. Pentru moment însă nu trebuie să te lași acaparată de această sarcină. Nu trebuie să-ți sacrifici cei mai frumoși ani din viața ta.

Cu toată dragostea, a ta pentru totdeauna, Maharet

JESSE n-o mai revăzuse niciodată.

Scrisorile soseau cu aceeași regularitate, pline de afecțiune, de interes, de sfaturi. Dar n-avea să mai fie nici o vizită. Jesse nu mai primi nici o invitație în casa din pădurea Sonoma.

În lunile următoare Jesse fusese copleșită de daruri, între altele o casă veche în piața Washington din Greenwich Village, a mașină nouă, o substanțială sumă în plus la venitul ei lunar, fără să mai vorbim de obișnuitele bilete de avion pentru a face vizite diverșilor membri ai familiei din lumea întreagă. La momentul convenit Maharet îi finanțase chiar o bună parte din misiunea arheologică întreprinsă de Jesse la Ierihon. De fapt, în toții anii care urmaseră, Jesse nici nu apuca să formuleze o dorință, că ea îi era împlinită.

Totuși, Jesse rămăsese profund marcată de vara aceea. O dată, la Damasc, îl visase pe Mael și se trezise plângând.

TRĂIA la Londra și lucra la British Museum când începură să-i revină în forță amintirile. Nu-și dăduse niciodată seama ce anume provocase acest fenomen. Poate că, pur și simplu, ceea ce spusese Maharet — *O să uiți* — nu mai avea efect. Dar s-ar fi putut să fie altceva la mijloc. Într-o seară, trecând prin piața Trafalgar îl văzuse pe Mael sau poate era cineva care semăna perfect cu el. Bărbatul, la o distanță bunicică de ea, o privise cu insistență când ridicase și ea ochii și-l văzuse. Totuși, când ea îi făcuse cu mâna, el îi întorsese spatele și plecase fără să dea vreun semn că o cunoștea. Fugise după el, încercase să-l ajungă, dar el dispăruse fără urmă.

Rămăsese jignită, decepționată. După trei zile însă primise un cadou anonim, o brățară din argint bătut. Era o veche bijuterie celtică, descoperise ea apoi, probabil că făcea o avere. Era oare cu puțință ca Mael să-i fi trimis obiectul acela superb și neprețuit? Ea așa voia să creadă.

De fiecare dată când strângea în mână brățara, îi simțea prezența. Își amintea de seara aceea de demult, când vorbiseră de fantomele fără minte. Zâmbea fără să vrea. Era ca și cum ar fi fost lângă ea, ca și cum ar fi strâns-o în brațe și ar fi sărutat-o. Îi povestise lui Maharet în următoarea scrisoare de cadoul primit. Nu se mai despărțise niciodată de brățară.

Jesse ținea un jurnal în care-și nota amintirile ce-i reveneau. De asemenea, visele și amănuntele de care-și amintea prin câte o străfulgerare. Dar despre asta nu-i sufla nici o vorbă lui Maharet în scrisori.

Fusese și îndrăgostită la Londra, dar povestea se terminase prost și se simțea singură. Atunci alesese Ordinul Talamasca momentul de a intra în contact cu ea, iar viața ei își schimbase definitiv cursul.

JESSE locuia într-o casă veche de lângă Chelsea, nu departe de casa unde locuise cândva Oscar Wilde. Tot pe-acolo trăise la un moment dat și James McNeill Whistler, apoi Bram Stoker, autorul romanului *Dracula*. Jesse iubea cartierul. Fără să fi știut, închiriasse o casă bântuită de multă vreme de fantome. Văzuse din primele luni câteva lucruri ciudate. Apariții slabe, oscilatorii, adesea prezente prin astfel de locuri; ecouri, cum le zisese Maharet, ale unor persoane care trăiseră acolo cu mulți ani înainte. Jesse le lăsa în pace.

Totuși, fiind oprită pe stradă într-o după-amiază de către un jurnalist care îi explicase că scria un articol despre acea casă bântuită, Jesse îi povestise fără nici un ascunziș despre lucrurile pe care le văzuse. Niște fantome obișnuite la Londra: o femeie bătrână care ieșea din bucătărie cu o cană de apă în mână, un bărbat în redingotă și cu joben care apărea câteva clipe pe treptele scării.

Articolul ieșise destul de melodramatic. Era evident că Jesse vorbise prea mult. I se atribuiă puteri "paranormale" și era considerată drept un "mediu înnăscut", care vedea astfel de lucruri tot timpul. Cineva din ramura din Yorkshire a familiei Reeves îi dăduse telefon să o tachineze pe tema asta. Și Jesse considerase că era amuzant. Dar, în afară de această atitudine, nu-i prea păsa de toate astea. Era cufundată în studiile ei la British Museum. Pentru ea, ceea ce scrisese jurnalistul acela nu conta în nici un fel.

Doar că, citind articolul, o sunase cineva de la Talamasca.

Aaron Lightner, un domn în vârstă, cu aspect demodat, cu părul alb și cu maniere impecabile, o invitase să ia masa cu el. O mașină Rolls Royce, veche dar întreținută cu grijă, îi dusesse la un mic club particular de o desăvârșită eleganță.

Pentru Jesse fusese una dintre cele mai ciudate întâlniri. De fapt, îi amintea de vara aceea de demult, nu pentru că i-ar fi semănat, ci pentru că era o experiență la fel de deosebită ca și aceea, nesemnând cu nimic din tot ce i se mai întâmplase vreodată.

Lightner era un adevărat dandy, după părerea lui Jesse, cu părul lui alb, bogat și excelent îngrijit, și-mbrăcat într-un costum croit impecabil, de tweed Donegal. Era singurul om pe care-l văzuse vreodată umblând cu un baston de argint.

Fără să piardă vremea și într-un mod foarte plăcut îi explicase lui Jesse că rolul lui era acela de descoperitor de paranormali și că lucra pentru un "ordin secret, numit Talamasca", al cărui unic scop era acela de a colecta date și de a păstra arhive despre manifestarea fenomenelor paranormale. Talamasca se interesa de oamenii care aveau puteri paranormale. Celor care aveau calități puternice de mediu li se oferea apoi chiar posibilitatea de a deveni membri și de a face o adevărată carieră în domeniul "investigațiilor psihice". Era vorba mai degrabă de a urma o vocație, căci Talamasca impunea devoțiune totală, loialitate și respectarea regulilor Ordinului.

Jesse aproape că izbucnise în râs. Dar se părea că Lightner era pregătit pentru astfel de scepticisme. Îi arătă imediat câteva "șiretlicuri" pe care le utiliza în astfel de o-cazii. Spre uimirea lui Jesse, reușise să miște câteva obiecte de pe masă fără să le atingă. Era un talent simplu, spusese el,

care îi servea drept carte de vizită.

Cu ochii holbați, fără să poată rosti vreun cuvânt, Jesse se uitase la solnița care se plimba pe masă, de parcă era înzestrată cu o voință proprie. Când Lightner îi povestise că știa totul despre ea, surpriza fusese totală. Știa de unde venea, unde-și făcuse studiile. Știa că din cea mai fragedă copilărie văzuse duhuri. Ordinul deținea informații datorită surselor obișnuite, exista de-acuma un dosar întreg despre Jesse. Mai cu seamă nu trebuia să se simtă ofensată.

Trebuia să înțeleagă că Talamasca își făcea anchetele cu cel mai mare respect pentru individul respectiv. Dosarul conținea exclusiv ceea ce comunicase chiar ea vecinilor, profesorilor sau colegilor de clasă. Jesse îl avea la dispoziție când voia. Așa se petreceau întotdeauna lucrurile la Talamasca. Eventual se încerca o luare de contact cu persoanele studiate. Persoanei respective i se dădeau toate informațiile, care altfel erau strict confidențiale.

Jesse îl bombardase pe Lightner cu întrebările. Înțelesese foarte repede că, deși știa multe lucruri despre ea, nu avea în nici un fel informații despre Maharet sau despre Marea Familie.

Ceea ce o tentase până la urmă fusese acest amestec de precizii și de lacune. Dacă Maharet ar fi fost pomenită o singură dată, ar fi întors spatele, pentru totdeauna, Ordinului Talamasca, căci loialitatea ei față de Marea Familie era de nezdruclat. Dar Talamasca nu era interesată decât de capacitățile ei paranormale. În ciuda sfaturilor lui Maharet, Jesse era interesată de aceste capacități.

Istoria Ordinului se dovedea nemaipomenit de pasionantă. Spunea adevărul omul acesta? Un ordin secret, a cărei înființare se situa prin anul 758, un ordin care încă de pe atunci acumulasе documente despre vraci și vrăjitoare, despre medii și văzători de duhuri? Era extrem de impresionată, la fel cum fusese cândva de arhivele Marei Familii.

Lightner reușise să iasă învingător și după al doilea tur de întrebări. Era evident că-și cunoștea subiectul pe toate părțile. Vorbise cu multă precizie de persecuția catarilor, de desființarea Ordinului Templierilor, de executarea lui Grandier și de alte zeci de astfel de "evenimente" istorice. Jesse nu reușise nici măcar o dată să-l înfunde. Dimpotrivă, el făcea aluzie la vraci și magicieni antici de care ea n-auzise niciodată.

În seara aceea, când ajunseseră la sediul Ordinului, undeva în afara Londrei, soarta lui Jesse era aproape hotărâtă. Nu mai plecase din vila aceea decât după o săptămână și atunci doar pentru a părăsi definitiv apartamentul din Chelsea și a se instala la sediul Ordinului Talamasca.

Această vilă era o clădire uriașă construită prin 1500, pe care Ordinul o achiziționase "numai" cu vreo două sute de ani în urmă. Dacă bibliotecile și saloanele elegante, îmbrăcate în lambriuri, fuseseră amenajate și ornamentate după moda din 1800, cu stucaturi și frize, sala de mese și multe dintre dormitoare erau încă de pe vremea epocii elisabetane.

Jesse fusese imediat cucerită de atmosfera acestui loc, de mobilele austere, de imensele șemineuri din piatră și de podelele lustruite de stejar. Fusese, de asemenea, încântată de primirea pe care i-o rezervaseră membrii Ordinului, care îi adresaseră câteva cuvinte prietenești, pentru a se reîntoarce apoi liniștiți la discuțiile lor sau la lectura ziarelor în vastele

saloane luminate ca ziua. Surprinzătoarea bogăție a acestei case nu făcea decât să confirme declarațiile lui Lightner. Iar atmosfera era atât de pașnică, atât de senină. Te simțeai bine fizic. Oamenii de aici nu pretindeau a fi altceva decât erau.

Fusesse mai cu seamă subjugată de biblioteci, care îi aminteau de acea vară tragică și de un loc asemănător, a cărui bibliotecă plină de comori străvechi îi fusese refuzată. Aici, nenumărate volume consemnau procesele vrăjitoarelor, aparițiile de fantome, manifestațiile de spiritism, cazurile de posesiune diabolică, de telekinezie, de reîncarnare, și așa mai departe. În subsolurile clădirii erau amenajate muzee, pline de obiecte misterioase asociate fenomenelor paranormale. Existau anumite încăperi în care nu puteau intra decât membrii seniori ai Ordinului. Perspectiva de a avea acces la aceste secrete într-o bună zi o încântase.

— E veșnic mult de lucru, îi spusese Aaron fără să insiste. Vezi, toate arhivele sunt în latinește, dar nu putem pretinde celor mai tineri care intră în Ordin să cunoască latina. În zilele noastre nici nu se poate pune problema, în aceste depozite, vezi, documentația privind mare parte din obiecte n-a fost adusă la zi de patru secole...

Aaron era, bineînțeles, la curent că Jesse cunoștea nu numai latina, dar și greaca, vechea limbă egipteană și limba sumeriană, de asemenea. Dar habar n-avea că Jesse găsisse un substitut pentru comorile pierdute ale acelei veri îndepărtate, că-și găsisse o altă "Mare Familie".

Chiar în aceeași seară o mașină fusese trimisă la vechea adresă a lui Jesse în Chelsea, să-i aducă lucrurile de care avea nevoie. Noua ei cameră, pe un colț orientat spre sud-vest al clădirii, era o încăpere confortabilă și plăcută, cu un tavan făcut în chesoane și cu un șemineu stil Tudor.

Jesse nu mai voia să părăsească nicicând această casă, iar Aaron era conștient de asta. În vinerea aceleiași săptămâni, la numai trei zile după instalarea ei, fusese primită ca novice în Ordin. I se acordase o impresionantă bursă lunară, un birou alăturat camerei sale, un șofer personal, oricând la dispoziția ei, și un automobil vechi, dar extrem de confortabil. Demisionase de la British Museum fără nici o întârziere.

Regulamentul era simplu. Avea la dispoziție doi ani pentru a fi formată, timp în care trebuia să fie totdeauna disponibilă pentru a însoți pe alți membri în orice colț al lumii când era nevoie. Avea voie să vorbească despre Ordin oricui din familia ei sau prietenilor. Dar persoanele studiate, anchetele și dosarele rămâneau confidentiale. Și îi era interzis să publice ceva despre Talamasca. De fapt, orice "menționare publică" a Ordinului era interzisă, orice aluzie privind misiunile specifice trebuind să rămână vagă, fără a fi date în vileag numele persoanelor sau a locurilor implicate.

Ea urma să se ocupe mai cu seamă de arhive, de traduceri și de "adaptarea" vechilor cronici și procese-verbale. O zi pe săptămână trebuia să se consacre clasificării diverselor piese adunate în muzeele din sălile subterane. Oricum, munca de teren — cercetările directe legate de casele bântuite de stafii și de alte fenomene de genul acesta — avea să treacă pe primul plan oricând era necesară.

Nu-i scrisese lui Maharet despre hotărârea luată decât după vreo lună. În scrisoare își dăduse frâu liber tuturor sentimentelor. Îi iubea pe oamenii aceștia, iubea munca pe care o făcea. De bună seamă că biblioteca de aici

îi amintea de arhivele familiei de la Sonoma și de vremea când fusese atât de fericită. Maharet o înțelegea, desigur.

Răspunsul mătușei ei o uimi. Maharet cunoștea existența Ordinului Talamasca. De fapt, Maharet părea de-a dreptul familiarizată cu istoria lui. Îi spusese fără nici un preambul cât de mult apreciasse eforturile acestui ordin de a scăpa de la rug pe mulți inocenți în perioada persecuțiilor contra vrăjitoarelor din secolul al cincisprezecelea și al șaisprezecelea.

Ți-au vorbit cu siguranță de "filiera de evadare" grație căreia nenumărați nefericiți acuzați de vrăjitorie au fost luați din satele și cătunele unde se aflau, unde riscau să fie arși pe rug, și adăpostiți la Amsterdam, un oraș luminat, unde minciunile și absurditățile cu privire la vrăjitorie nu găseau crezare.

Jesse nu avusese cunoștință despre așa ceva, dar curând urma să verifice exactitatea amănuntelor. Totuși, Maharet emitea unele rezerve cu privire la Talamasca:

Pe cât de mult admir umanismul lor față de cei persecutați de-a lungul secolelor, tot pe atâta consider că cercetările lor n-au rezultate interesante. Să specific de ce: fără îndoială că duhurile, fantomele, vampirii, vârcolacii, vrăjitoarele, entități ce nu pot fi definite, pot să existe într-adevăr și că Talamasca își poate dedica încă un mileniu studiului lor, dar întrebarea e ce folos aduce asta omenirii? În ce măsură e influențat destinul ei?

De bună seamă, într-un trecut îndepărtat, cei care vedeau duhurile, cei care vorbeau cu ele, au existat. Poate că vrăjitoarele și șamanii își aveau rolul și însemnătatea lor în cadrul triburilor. Pe baza experiențelor acestora extrem de simple s-au construit adevărate religii, s-au dat nume mitice unor entități de un vag absolut și astfel s-a ajuns la un mod impresionant de exprimare a combinațiilor de credințe superstițioase.

În istoria omenirii toate aceste religii n-au avut mai curând un rol negativ decât pozitiv?

Dă-mi voie să-ți sugerez că, oricum am interpreta istoria, noi am depășit stadiul la care contactul cu duhurile poate să ne fie de vreun folos. Scepticismul majorității indivizilor cu privire la fantome, la medii și la tot restul, este total justificat. Supranaturalul, sub orice formă ar exista, *nu ar trebui* să se amestece în nici un fel în istoria umanității.

Pe scurt, eu susțin că, în afară de mângâierea adusă vreunui suflet tulburat ici și colo, Talamasca strânge documente despre fenomene care nu au și nu trebuie să aibă nici o importanță. Talamasca este o organizație interesantă. Dar nu poate să realizeze lucruri importante.

Eu te iubesc. Îți respect decizia. În același timp, sper că o să-ți treacă această pasiune, că ai să te întorci la lumea adevărată cât de curând.

Jesse cugetase îndelung înainte de a-i răspunde. Faptul că Maharet nu aprecia ceea ce hotărâse o chinuia. Totuși, îi era limpede că, dacă luase această hotărâre, o făcuse și din vina lui Maharet, care îi interzisese să se ocupe de secretele familiei, pe când Talamasca o adoptase.

Când, în sfârșit, îi scrisese, o asigurase pe Maharet că membrii Ordinului nu-și făceau nici o iluzie cu privire la semnificația muncii lor. Îi spusese lui Jesse că totul rămânea secret, că în cele mai multe cazuri nu trebuia să se aștepte nici la glorie, nici la vreo satisfacție palpabilă. Și că ei erau primii care să creadă, exact ca Maharet, în lipsa de importanță a mediilor, duhurilor și a fantomelor.

Dar oare nu existau milioane de oameni care credeau că descoperirile arheologilor n-aveau nici o importanță? Jesse o implorase pe Maharet să înțeleagă ce mult contau toate acestea pentru ea. În final, spre propria surprindere, scrisese următoarele rânduri:

N-am să povestesc niciodată nimic aici despre Marea Familie și despre casa din Sonoma sau despre lucrurile misterioase care mi s-au întâmplat acolo. Ar fi foarte dornici să afle un astfel de mister. Eu îți sunt loială ție. Dar, într-o zi, te rog să-mi permiți să mă întorc în California, să-mi dai ocazia să vorbesc despre lucrurile pe care le-am observat. În ultima vreme mi-au revenit în minte diverse momente petrecute acolo. Am avut câteva vise surprinzătoare. Oricum, îmi pun toată încrederea în judecata ta. Ai fost atât de generoasă cu mine. Nu mă îndoiesc nici o clipă de dragostea ta. Te rog, de asemenea, să înțelegi cât de mult te iubesc și eu.

Maharet îi răspunsese doar cu câteva rânduri:

Jesse,

Eu sunt o persoană încăpățânată și plină de bizarerii: aproape întotdeauna am obținut tot ce voiam. Din când în când, nu-mi dau seama exact ce consecințe pot avea actele mele asupra celorlalți. N-ar fi trebuit să te invit niciodată în casa mea din Sonoma; a fost un act egoist din partea mea, pentru care n-am nici o scuză. Așa că te rog să mă ajuți să-mi împac conștiința și uită cu desăvârșire că vizita aceea a avut loc. Nu-ți face griji cu privire la amintirile tale, dar nici nu te chinui să le descifrezi. Trăiește-ți viața ca și cum vacanța aceea tulburătoare n-ar fi existat niciodată. Cândva am să răspund la toate întrebările, dar n-am să mai încerc niciodată să-ți modific destinul. Te felicit pentru noua ta vocație. Iubirea mea pentru tine rămâne veșnic neschimbată.

Urmaseră cadouri somptuoase. Valize din piele pentru călătoriile lui Jesse și un impermeabil dublat cu blană de nurci, ca să-i tină de cald în climatul abominabil din Anglia, țară pe care "numai druzii o îndrăgeau", cum scrisese Maharet.

Jesse fusese încântată de haină, pentru că blana era pe dinăuntru și nu atrăgea atenția. Valizele îi erau foarte utile. Maharet continua să-i scrie uneori și de două-trei ori pe săptămână. Rămânea la fel de plină de atenții ca întotdeauna.

Dar, pe măsură ce treceau anii, Jesse devenise mai distantă, scrisorile ei erau mai scurte și mai sporadice, fără îndoială din cauza caracterului confidențial al muncii ei în cadrul Ordinului Talamasca. Pur și simplu, nu putea să-i descrie lui Maharet lucrurile de care se ocupa.

Jesse își continua vizitele la ceilalți membri ai Marii Familii de Crăciun și

de Paști. Când verii ei treceau pe la Londra, se vedeau ca să ia masa sau să se plimbe împreună. Toate contactele acestea erau însă superficiale și de scurtă durată. Viața lui Jesse era acaparată de Talamasca.

UN NOU univers îi apăru lui Jesse lucrând la traducerea din latină a arhivelor: descoperi raporturi despre familii sau indivizi dotați cu puteri paranormale, despre cazuri "evidente", de vrăjitorie, despre farmece "adevărate" care produceau catastrofe, în fine, despre procesele vrăjitoarelor, veșnic asemănătoare și veșnic fascinante, implicând cel mai adesea inocenți fără nici o putere de apărare. Muncea zi și noapte, traducerea o făcea direct pe calculator, reușind să extragă un material istoric inestimabil din pergamentele uzate.

Dar i se deschisese încă o lume, și mai fermecătoare, legată de acest domeniu. Nici la un an după primirea ei în Ordin, Jesse fusese martoră la apariții de stafii suficient de înspăimântătoare ca să-i scoată din casele lor până și pe cei mai echilibrați dintre oameni. Între altele, văzuse un copil cu puteri telekinetice ridicând o masă de stejar și aruncând-o pe fereastră. Comunicase în cea mai deplină tăcere cu cititorii de gânduri care primeau toate mesajele trimise. Văzuse stafii cu mult mai palpabile decât și-ar fi închipuit. Fusese martoră la tot felul de fenomene — psihometrie, scriere automată, levitație, transele mediilor — le văzuse, luase notițe, dar rămânea într-o continuă mirare.

Avea oare să se obișnuiască vreodată cu ele? Să le ia de bune? Până și cei mai vechi membri ai Ordinului mărturiseau că și ei erau în continuare zguduți de fenomenele la care asistau.

Pe de altă parte, propria ei putere de a vedea era excepțională. Iar folosirea constantă i-o dezvolta și mai mult. În doi ani de când era la Talamasca, Jesse vizitase case bântuite de stafii prin toată Europa și în Statele Unite. Fiecare două zile de calm petrecute în bibliotecă erau urmate de cel puțin o săptămână petrecută în vreun hol plin de curent, unde apariția intermitentă a vreunui spectru tăcut îi umpluse de spaimă pe ceilalți.

Rareori trăgea învățăminte însă din aceste apariții. Ajunsese și ea la concluzia tuturor celorlalți membri ai Ordinului: că nu se putea alcătui nici o teorie coerentă despre fenomenele oculte care să descrie absolut toate ciudățeniile de care aveau parte în munca lor. Munca era pasionantă, dar absolut fără roade. Jesse nu era sigură pe sine când se adresa acestor "entități neodihnite", sau duhurilor fără minte, cum le zisese cândva Mael atât de bine. Totuși, Jesse le recomanda să se mute spre sfere "mai înalte", să își caute liniștea și, astfel, să-i lase și pe muritori în pace.

Era unica atitudine posibilă, deși o înspăimânta ideea că în acest mod le forța poate să părăsească singura formă de existență pe care le mai era dat să o aibă. Dar dacă la capăt nu era decât moartea, iar aparițiile se produceau doar când vreun duh mai tenace nu voia să o accepte? Era prea cumplit acest gând — era oribil să își imagineze lumea duhurilor doar ca un fel de strălucire a lemnului putred înainte de bezna totală.

Oricum, Jesse reușea să gonească fantomele din case. Atunci era încântată de ușurarea pe care o resimțeau cei ce viețuiau în acele case.

Începuse să aibă sentimentul profund că viața ei avea un sens excepțional. Era o viață plină de aventuri. N-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

În fine, aproape. Dacă ar fi apărut în prag Maharet cerându-i să revină în casa din Sonoma și să se ocupe de arhivele Marei Familii, ar fi lăsat totul în urmă fără nici o ezitare. Dar poate că nici atunci, în fond.

Tot lucrând la arhivele ordinului, Jesse dăduse peste unele documente care o siliseră să își pună multe întrebări în privința Marii Familii.

Transcriind documentele privind vrăjitoria, Jesse descoperise că de secole Talamasca ținea sub observație diverse "familii de vrăjitoare" care posedau averi considerabile, în aparență dobândite printr-o evidentă intervenție supranaturală. Ordinul încă mai studia astfel de familii! Fiecare generație în familiile de genul acesta avea "o vrăjitoare" care putea, după cum spuneau rapoartele, să atragă și să manipuleze diverse forțe supranaturale, pentru a asigura acumularea constantă de bunuri de către familie, asigurându-i succesul în toate domeniile de activitate umană. Se părea că puterile acestea se transmiteau ereditar, adică pe baza unor caracteristici fizice, dar, de fapt, nimeni nu știa ceva exact. În prezent unele dintre aceste familii își ignorau total propria istorie și nu-și dădeau seama că aveau în mijlocul lor o "vrăjitoare" chiar în secolul al douăzecilea. De regulă, Talamasca își dădea osteneala să ia contactul cu asemenea persoane, dar adesea amestecul Ordinului era refuzat. Alteori se lua hotărârea de neamestec, relația fiind considerată drept prea "periculoasă", deoarece indivizii vizați realmente puteau face farmece cu rezultate nefaste.

Mai multe săptămâni la rând, tulburată, dar neîncrezătoare, Jesse nu acționase în nici un fel. Dar nu-i ieșea din minte modelul organizării unor astfel de familii. Semăna prea mult cu structura Marii Familii, așa cum îi fusese ea explicată de Maharet.

Apoi se apucase să facă unicele cercetări pe care le putea întreprinde fără să trădeze pe nimeni. Trecuse atent în revistă toate dosarele familiilor de vrăjitoare din posesia Ordinului. Controlă și răscontrolă totul. Căutase cele mai vechi cronici și le studiase cu lupa.

Nu exista nici o mențiune despre Maharet. Nici o informație despre cineva din vreo ramură a Marii Familii, nici un nume propriu de care Jesse să fi auzit vreodată. Nici măcar cea mai mică notiță care să-i trezească suspiciuni.

Se simțise extrem de ușurată, dar, în cele din urmă, nu fusese prea uimită. Instinctul îi spusese că nu era pe pista cea bună. Maharet nu era vrăjitoare. Nu în sensul acela al cuvântului. *Lucrurile erau mult mai complicate.*

E adevărat, de asemenea, că Jesse nu încercase niciodată în mod serios să clarifice această situație. Nu voia să emită nici o teorie cu privire la această problemă, așa cum nu voia nici în alte domenii. Și nu numai o dată îi venise ideea că, dacă se simțea bine în sânul Ordinului Talamasca, era și pentru că, având atâtea mistere în jur, uita de misterul care o privea personal. Înconjurată de fantome și spectre, și copii posedați, nu se mai gândea decât rareori la Maharet și la Marea Familie.

CÂND primise rangul de membru plin, Jesse era deja o somitate în privința regulilor Ordinului, a procedurilor și a protocolului anchetelor. În plus, știa perfect când și cum să ajute poliția în cazurile de crimă și în ce fel să evite contactul cu presa. Ajunsese, de asemenea, să poarte un respect deosebit Ordinului, care nu era o organizație dogmatică. Nu impunea membrilor să creadă în vreo dogmă, ci doar să fie cinstiți și extrem de prudenți în mânuirea fenomenelor pe care le studiau.

Talamasca era interesată de repetiții, de similitudini, de modele. Exista o abundență de termeni, dar nu un vocabular rigid. Dosarele erau clasate în așa fel, încât să se poate face legături între ele în toate direcțiile cu putință.

Cu toate acestea, și teoreticienii erau studiați. Jesse citise toate cărțile semnate de marii detectivi ai supranaturalului, de medii sau cercetători în domeniul alienării mentale. Studiase totul și cercetase tot ce era legat de problemele ocultismului.

Adesea îi reveneau în minte sfaturile lui Maharet. Ceea ce-i spusese era adevărat. Fantomele, spectrele, cei care citeau gândurile altora și care mișcau obiecte fără să le atingă erau fascinanți doar pentru observatorii imediați. Pentru omenire însă, în sensul cel mai larg al cuvântului, toate acestea nu însemnau mare lucru. Istoria omenirii nu avea să fie zguduită de vreo mare descoperire în domeniul ocultului nici acum, nici cândva în viitor.

Oricum, Jesse n-ar fi renunțat în ruptul capului la munca ei. Prinsese gustul acestor emoții, acestor secrete. Se afla în pânțele Ordinului și, deși se obișnuise cu luxul din jurul ei — dantelele vechi, patul cu baldachin, tacâmu-rile din argint curat, mașina cu șofer, servitorii — devenea din ce în ce mai sobră și mai rezervată.

La treizeci de ani era o femeie palidă, fragilă, cu părul ca văpaia despărțit în două de o cărare și lăsat suficient de lung pe umeri, încât să n-o deranjeze. Nu se machia, nu se parfuma și nu purta nici o bijuterie, în afara brățării celtice. Costumul ei obișnuit se compunea dintr-o jachetă de cașmir, purtată cu pantaloni de stofă sau cu blugi, dacă se găsea în America. Era cu toate acestea o persoană atrăgătoare, care îi cucerea pe bărbați prea ușor chiar când n-avea nici o intenție. Avea aventuri cu unii dintre ei, dar acestea nu durau mult. Și rareori aveau importanță.

Cel mai mult contau prietenii pe care le legase cu ceilalți membri ai Ordinului; toți îi erau ca niște frați sau surori. Erau extrem de atașați unii de alții. Atmosfera de comunitate din jurul ei o încânta. La orice oră din noapte se putea coborî în salonul veșnic luminat, unde se găseau întotdeauna câteva persoane treze, care citeau sau stăteau de vorbă, înfruntându-se pe vreo temă sau alta fără să ridice glasul. Sau se putea trece pe la bucătărie, unde bucătarul de noapte îți putea prepara pe loc orice, un mic dejun luat cu noaptea în cap sau o cină târzie, orice îți doreai.

Jesse ar fi putut rămâne acolo până la sfârșitul zilelor. Ca și ordinele catolice, Talamasca se îngrijea de membrii în vârstă sau deveniți infirmi. A muri în sânul Ordinului însemna a muri înconjurat de tot luxul și de toate îngrijirile medicale imaginabile, a petrece ultimele clipe așa cum doreai,

singur în patul tău sau în mijlocul prietenilor care te țineau de mână, te mângâiau, te susțineau. Dacă voiai, puteai să te duci să stai cu familia. Dar cei mai mulți preferau să rămână acolo până la moarte. Însmormântările erau demne și fastuoase. La Talamasca moartea făcea parte din viață. La fiecare însmormântare participa un mare număr de bărbați și femei în doliu.

Da, Jesse își găsise aici o familie. Dacă totul s-ar fi derulat normal, ar fi rămas cu ei pentru totdeauna.

Doar că, pe la încheierea celui de-al optulea an, se întâmplă ceva care avea să-i schimbe iarăși tot cursul vieții, ceva ce produse în cele din urmă ruptura dintre ea și Talamasca.

Realizările lui Jesse de până atunci erau impresionante. Dar în vara anului 1981 încă mai lucra sub direcția lui Aaron Lightner și nu avusese decât rareori câte-un contact cu membrii consiliului Ordinului sau cu puținii reali responsabili ai Talamascăi.

Așa că fu surprinsă în momentul în care David Talbot, conducătorul Ordinului, o invită la biroul lui din Londra. David era un bărbat plin de energie, pe la vreo șaizeci și cinci de ani, cu părul cărunț, bine făcut, cordial. Îi oferă un pahar de vin de Xeres și îi vorbi vreun sfert de oră despre una și alta înainte de a intra în subiect.

Îi propunea lui Jesse să se ocupe de o misiune complet diferită. Îi puse în mână un roman ce se găsea pe piață, intitulat *Interviu cu un vampir*. Apoi îi spuse să-l citească.

Jesse rămase încurcată.

— De fapt, spuse ea, l-am citit. De câțiva ani. Dar ce-are de-a face cu noi o carte ca asta?

Jesse își cumpărase cândva un exemplar într-un aeroport și îl citise pe nerăsuflăte în timpul unui lung zbor intercontinental. Povestirea, chipurile spusă de un vampir unui tânăr gazetar din San Francisco, o lăsase cu o impresie neplăcută, ca un vis urât. Nu ar fi putut spune că o apreciasse. De fapt, preferase să arunce cartea la gunoi după aceea decât să o lase pe o bancă, de frică să nu-i cadă în mână vreunui capabil să creadă toate prostiile acelea.

Personajele principale din carte — niște nemuritori teribil de interesanți, dacă stăteai să te gândești — formaseră o mică familie diabolică în New Orleans-ul dinaintea Războiului de Secesiune, unda își vânseseră victimele timp de mai bine de cincizeci de ani. Lestat era capul răutăților și șeful grupului. Louis, subalternul lui, chinuit de îndoieli, era eroul cărții și în același timp povestitorul. Claudia, minunata lor "fiică" vampirică, era o figură tragică, mintea i se îmbogățea, iar corpul îi rămânea cel al unei eterne fete de șase ani. Căutările deșarte ale lui Louis pentru primirea izbăvirii formau, de fapt, subiectul cărții, dar ceea ce o impresionase mai cu seamă pe Jesse fusese ura Claudiei față de cei doi vampiri care o creaseră și, în cele din urmă, o distruseseră.

— Povestea din cartea asta nu este ficțiune, se mulțumi să-i spună David. Dar nu e clar cu ce scop a fost publicată. Publicarea ei, până și sub forma unui roman, ne-a alarmat.

— Cum adică nu e ficțiune? Întrebă Jesse. Nu înțeleg.

— Autorul a semnat sub un pseudonim, continuă David, iar cecurile

reprezentând drepturile de autor sunt adresate unui tânăr care vagabondează prin lume și nu se lasă contactat de noi. Era totuși reporter înainte, ca gazetarul din roman. Dar nu asta ne interesează pentru moment. Misiunea pe care ți-o încredințăm constă în deplasarea la New Orleans și verificarea documentară a evenimentelor descrise în carte, care au avut loc înainte de Războiul de Secesiune.

— O clipă, o clipă. De fapt, îmi spuneți că există vampiri? Că aceste personaje — Louis și Lestat, și fetița Claudia — sunt fapte reale?

— Da, exact, răspunse David. Fără a-l uita pe Armand, mentorul Teatrului Vampirilor de la Paris. Îți amintești de Armand, nu-i așa?

Jesse își amintea prea bine de Armand și de teatru. Armand, nemuritorul cel mai vârstnic din roman, avea corpul și chipul unui adolescent de șaptesprezece ani. Cât privește teatrul, acesta fusese descris ca un loc de groază, în care seară de seară erau masacrate, chiar pe scenă, ființe umane, în fața unui public încrezător care-și imagina că e vorba doar de un spectacol.

Calitatea de coșmar tipică întregii cărți îi revenea clar în minte lui Jesse. Mai ales părțile despre Claudia. Claudia murise la Teatrul Vampirilor. Fusese distrusă de ansamblul de vampiri condus de Armand.

— David, trebuie să înțeleg ad literam ce-mi spuneți? Că astfel de fapte există cu adevărat?

— Absolut, răspunse David. Încă de la înființarea Ordinului ne-am ocupat de observarea acestui tip de faptură. De fapt, Talamasca s-a creat tocmai pentru studierea lor, dar asta-i altă poveste. După toate probabilitățile, romanul acesta nu conține nici un personaj inventat, tocmai acesta e scopul misiunii tale: să aduni probe despre existența casei de la New Orleans descrisă în roman și despre cele trei persoane — Claudia, Louis, Lestat.

Jesse izbucni în râs. Nu se putu stăpâni. Realmente, râse din toată inima. Expresia plină de răbdare a lui David o făcu să râdă și mai tare. Dar el nu fu surprins, la fel cum nu fusese surprins nici Aaron Lightner când intrase în contact cu ea cu opt ani în urmă.

— Atitudinea ta este excelentă! comentă David, cu un ușor zâmbet ironic. N-am vrea să ai prea multă imaginație sau să fii prea încrezătoare. Doar că acest gen de studiu cere foarte multă atenție, Jesse, și respectarea strictă a regulilor. Crede-mă când spun că e un domeniu foarte primejdios. Firește, ai libertatea de a refuza misiunea chiar de la început.

— Nu mă faceți să râd din nou, vă rog, replică Jesse. Cuvântul "primejdie" nu se pronunța decât rareori sau

aproape niciodată la Talamasca. Ea îl văzuse doar sub formă scrisă pe dosarele despre familiile de vrăjitoare. E drept că ajunsese să creadă în existența acestor familii fără să își pună mari probleme. Vrăjitoarele erau tot oameni, iar duhurile puteau fi manipulate, după cât se părea. Dar să creadă în vampiri?

— Bun, hai s-o luăm altfel, spuse David. Înainte de a te hotărî, hai să examinăm câteva obiecte depozitate la noi în magazii, care au aparținut acestor fapte.

Ideea era irezistibilă. În subsolurile sediului Ordinului erau nenumărate

încăperi în care Jesse nu avusese niciodată voie să pătrundă. N-avea de gând să piardă această ocazie.

Pe când cobora scările împreună cu David, îi reveni în minte brusc și extrem de clar atmosfera casei din Sonoma. Același coridor lung cu becuri chioare din loc în loc, ca în subsolul casei lui Maharet. O cuprinse o febrilitate și mai mare.

Mergea în spatele lui David în tăcere, trecând de uși încuiate una după alta. Văzu cărți, pe un raft întrezări o hârcă, într-un colț, pe jos, un vraf de haine, în alte camere erau mobile, picturi în ulei, cufere și case de fier, și, mai cu seamă, praf peste toate cele.

— Toate obiectele astea disperate, spuse David cu un gest disprețuitor, sunt legate într-un fel sau altul de amicii noștri băutori de sânge și nemuritori. De fapt, formează o speță foarte materialistă. Lasă în urma lor tot felul de gunoaie. Nu rareori, când se plictisesc de un anumit loc sau de o identitate, lasă în părăsire câte o casă întreagă, cu mobile, haine, chiar și cu coșciuguri — foarte ornamentate și chiar interesante. Dar există câteva lucruri deosebite pe care vreau să ți le arăt. Cred că vor fi suficient de convingătoare.

Convingătoare? Exista ceva convingător în domeniul în care lucrau ei? Ce după-amiază plină de surprize!

David o conduse în ultima încăpere, foarte mare și cu pereții dublați de plăci de cositor, unde aprinse lumini puternice care veneau din plafon.

Pe peretele din fund era sprijinit un tablou de foarte mari dimensiuni. Imediat își dădu seama că ținea de Renaștere, poate din școala venețiană. Era pictat cu tempera pe lemn. Și avea superbul lustru al picturilor de felul acesta, o strălucire pe care nici un material sintetic n-o putea crea. Jos, în colțul din dreapta, se vedea titlul scris în latină, cu litere mici romane, și numele artistului.

"Tentația lui Amadeo"
de Marius

Se dădu câțiva pași înapoi să-l studieze.

Un cor de îngeri superbi, cu aripi negre, planau deasupra unei siluete îngenunchate, un adolescent cu părul șaten-a-rămiu. Cerul de cobalt din spatele lui, văzut printr-o serie de arcade, era semănat cu nori auriți. Pardoseala de marmură din fața personajului avea o perfecțiune fotografică, îi simțea răcoarea, vedeai vinișoarele pietrei.

Dar frumusețea picturii venea mai cu seamă de la felul în care erau tratate personajele. Fețele îngerilor erau modelate cu o extremă precizie, hainelor lor în culori pastelate și aripilor negre nu le lipsea nici un detaliu. Iar băiatul, băiatul era, pur și simplu, viu! În ochii lui căprui strălucea o lumină care trecea dincolo de pânză! Pielea părea ușor umedă. Dădea impresia că avea să se miște sau să vorbească în clipa următoare.

De fapt, tabloul era prea realist pentru a aparține Renașterii. Figurile erau speciale, nu idealizate. Unii îngeri păreau că se amuză, alții că se întristează. Materialul hainei și al jambierelor băiatului era prea realist redat. Se puteau vedea până și unele cârpituri, o mică ruptură și praful de pe o mânecă. Și încă alte amănunte de același gen: pe pardoseală, ici și

colo, se vedeau frunze uscate, iar într-o parte erau abandonate pe jos, fără nici o motivație, două pensule.

— Cine este acest Marius? șopti ea.

Numele nu-i spunea nimic. Niciodată nu mai văzuse un tablou din școala italiană cu atâtea elemente tulburătoare. Îngerii cu aripi negre...

David nu-i răspunse. Îi arată cu degetul adolescentul.

— Pe băiat aș dori să-l observi mai atent, spuse el. Nu el este adevăratul subiect al studiului pe care îl vei întreprinde, dar reprezintă o importantă legătură.

Subiectul? Legătura... Era prea captivată de tablou.

— Priviți, sunt acolo în colț și niște oase, oase de om pe care s-a depus praful, de parcă le-ar fi măturat cineva din cale. Dar ce vor să însemne toate astea?

— Da, murmură David. Când se folosește cuvântul "tentație" e de obicei vorba de diavoli care înconjură un sfânt.

— Întocmai, răspunse ea. Iar meșteșugul artistului este excepțional. Cu cât se uita mai mult la tablou, cu atât se simțea mai tulburată. De unde aveți tabloul acesta?

— Ordinul a făcut achiziția aceasta cu câteva secole în urmă. Emisarul nostru de la Veneția l-a salvat dintr-o casă arsă care dădea spre Canal Grande. Vampirii sunt veșnic asociați cu incendiile, apropo. Este arma lor obișnuită când se războiesc între ei. Totdeauna au loc incendii. În *Interviu cu un vampir* sunt descrise câteva, dacă îți amintești. Louis dă foc unei case din New Orleans când încearcă să-l distrugă pe creatorul și mentorul lui, Lestat. Mai târziu, același Louis dă foc Teatrului Vampirilor la Paris, după moartea Claudiei.

Moartea Claudiei... Jesse simți fiori pe șira spinării și se surprinse tresărind.

— Dar privește cu atenție acest adolescent, spuse David. Despre el discutăm acum.

Amadeo. Numele însemna "cel ce îl iubește pe Dumnezeu". Era de o frumusețe rară, nici vorbă. Șaisprezece, poate șaptesprezece ani, cu o față cu trăsături regulate, bine proporționată, care, în mod curios, avea o expresie de implorare.

David îi puse ceva în mână. Ea își desprinse cu greu privirea de la tablou și întoarse ochii spre obiect. Avea în mână un dagherotip de pe la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. După ce îl privi un moment exclamă:

— Dar e aceeași persoană!

— Exact. Pe deasupra, reprezintă o adevărată performanță tehnică. Portretul a fost realizat aproape pe întuneric, după asfințit, când un alt subiect nici n-ar fi putut fi fotografiat. Poți observa că aproape nimic nu e vizibil în afară de chipul lui.

Așa era, singura deosebire față de tablou era pieptănătura la modă.

— Ai putea arunca o privire și aici, spuse David. De data aceasta, îi arată o revistă din secolul al optsprezecelea, cu coloane înguste, litere mici și ilustrații în peniță. Același băiat cobora dintr-o caleașca — era o schiță rapidă, dar se vedea că băiatul zâmbea. Articolul se referă la el și la teatrul lui, Teatrul Vampirilor. E vorba de un ziar englezesc din 1789.

Adică, vreo optzeci de ani înainte de dagherotip, după părerea mea. E și o descriere a teatrului, precum și a acestui tânăr.

— Teatrul Vampirilor... Se uită atent la adolescentul îngenunchat din tablou. Bine, dar acesta e Armand, e personajul din roman!

— Întocmai. Se pare că preferă acest nume. E probabil că numele era Amadeo când era în Italia, dar și l-a transformat în Armand în secolul al optsprezecelea și l-a folosit de-atunci încolo.

— Nu mă luați așa de repede, vă rog, spuse Jesse. Vreți să-mi spuneți că există documente despre existența Teatrului Vampirilor? Descoperite de oamenii noștri?

— Bineînțeles. Dosarul e enorm. Nenumărate cărți de memorii descriu acest teatru. Posedăm până și copiile actelor de proprietate. Și aici ajungem la o altă legătură dintre dosarele noastre și romanul *Interviu cu un Vampir*. Proprietarul teatrului este un anume Lestat de Lioncourt, care l-a cumpărat în 17,89. Iar clădirea, încă existentă în Parisul actual, nu și-a schimbat proprietarul nici în ziua de azi.

— S-a verificat și asta? întrebă Jesse.

— Totul se găsește în dosar, spuse David, copii ale actelor vechi și ale celor recente. Poți studia și semnătura lui Lestat dacă vrei. El are mania grandorii. Semnătura lui acoperă câte o jumătate de pagină. Avem copii după mai multe documente. Vrem să ți le încredințăm. Să pleci cu ele la New Orleans. Mai există și un articol de ziar despre incendiul care a deteriorat teatrul, care seamănă ca două picături cu descrierea făcută de Louis. Data corespunde cu cea pomenită în roman. Firește, trebuie să verifici totul. Și trebuie să citești din nou romanul, cu mare atenție.

LA sfârșitul săptămânii Jesse luă avionul pentru New Orleans. Avea sarcina să adnoteze și apoi să caute dovezi pentru tot ce apărea în roman: proprietăți, vânzări — cumpărări, articole în ziare și reviste din epoca aceea, orice putea susține teoria că personajele și evenimentele din roman erau reale.

Dar lui Jesse tot nu-i venea să creadă. Fără îndoială că era ceva în toată chestia asta, dar era undeva o chichiță. Chichița consta, probabil, în faptul că un scriitor inteligent și șmecher dăduse peste niște documente interesante și ținuse în jurul lor o ficțiune întreagă. La urma urmelor, biletele de teatru, titlurile de proprietate, programele și tot restul nu dovedesc neapărat existența unor nemuritori băutori de sânge.

Cât privea regulamentul pe care Jesse trebuia să-l respecte, acesta era de-a dreptul grotesc.

Nu avea voie să rămână la New Orleans decât de la răsăritul soarelui până la patru după-amiază. La patru trebuia să plece cu mașina la Baton Rouge, orașul cel mai apropiat, unde urma să își petreacă nopțile în siguranță, într-un hotel modern de șaisprezece etaje. Dacă i se părea cumva că ar fi spionată sau că ar urmări-o cineva, trebuia să se refugieze imediat în mijlocul unei mulțimi. De-acolo, dintr-o cabină bine luminată, cu aglomerație în jur, trebuia să telefoneze imediat la sediul din Londra al Ordinului.

Nu avea voie, în nici un caz, să întreprindă "apropierea fizică" de vreun

vampir. Parametrii puterilor vampirilor nu erau cunoscuți la Talamasca. Se știa însă un lucru sigur: îți citeau gândurile. Și semănau confuzie în spirit. Existau multe probe care dovedeau că puterea lor fizică era enormă. Cu siguranță că puteau să omoare.

De asemenea, unii dintre ei cunoșteau, fără nici o îndoială, existența Ordinului Talamasca. De-a lungul secolelor dispăruseră câțiva membri, la un moment sau altul, în cursul unor misiuni asemănătoare cu a ei.

Jesse trebuia să citească cu atenție, în fiecare zi, jurnalele locale. Talamasca avea motive să creadă că în momentul prezent nu se găseau la New Orleans nici un fel de vampiri. Altfel n-ar fi trimis-o acolo pe Jesse. Dar Lestat sau Armand, sau Louis puteau apărea în orice clipă. Dacă Jesse dădea peste vreun articol descriind vreun deces misterios, avea ordin să părăsească imediat orașul și să nu se mai întoarcă acolo.

Lui Jesse toate precauțiile acestea i se păreau de tot hazul. Nu o impresionaseră și nici n-o înfricoșaseră tăieturile din ziarele acelea vechi despre diverse dispariții misterioase.

În definitiv, poate că dispăruții aceia fuseseră victimele unui cult satanic. Oricum, păreau să fi fost mult prea umani.

În plus, Jesse își dorea misiunea aceasta.

Pe drum spre aeroport David o întrebase de ce.

— Dacă într-adevăr nu poți accepta ceea ce spun eu, cum se face că accepți să faci cercetări în legătură cu cartea?

Nu răspunsese pripit.

— E ceva ce mă deranjează la romanul acesta. Transformă în ceva atrăgător viața unor monștri. La început nici nu-ți dai seama; e un coșmar de care nu te poți debarasa. Apoi, brusc, te simți bine în atmosfera aceea. Vrei să rămâi. Nici tragedia Claudiei nu rupe farmecul.

— Și...?

— Vreau tocmai să dovedesc că nu-i decât ficțiune, spusese Jesse.

Talamasca se mulțumise cu explicația aceasta, mai cu seamă că venea de la un cercetător experimentat.

Dar în cursul lungului zbor până la New York, Jesse înțelese că mai exista un motiv, pe care nu putea să i-l spună lui David. De-abia dacă îl recunoștea în sinea ei. *Interviu cu un vampir* îi aducea aminte de vacanța de vară la Maharet, habar n-avea de ce. Se tot oprea din citit, gândindu-se la vara aceea. Îi reveneau în minte tot felul de amănunte. Ba chiar începuse să aibă și vise despre asta. Pură coincidență, își zicea. Cu toate acestea, exista o legătură, era ceva în atmosfera cărții, în purtarea și toanele personajelor, era ceva care făcea ca lucrurile să pară una și să fie cu totul alta. Dar nu-și dădea seama ce. În mod curios, i se blocase judecata, la fel ca și memoria.

PRIMELE zile petrecute la New Orleans fuseseră cele mai ciudate din experiența ei de cercetător al paranormalului.

Orașul avea o frumusețe care amintea de Caraibe, era umed, plin de parfumuri tari, fu pe loc cucerită. Dar pe oriunde se ducea, "simțea lucruri ciudate". Parcă tot orașul era bântuit de fantome. Casele impozante de dinainte de război te cucereau cu tăcerea și cu misterul lor. Până și străzile

din Cartierul Francez, pline de turiști, păstrau o atmosferă deopotrivă senzuală și sinistă, care o îndemna tot timpul ori să o ia razna, ori să se oprească pe câte o bancă, în visare, în piața Jackson.

Nu putea să sufere faptul că era obligată să părăsească orașul la ora patru. Hotelul înalt 4 în Baton Rouge era un monument al confortului și al luxului modern care-o încânta destul de mult. Dar nu se putea scutura de ambianța lenevoasă, molatecă, a New Orleans-ului. În fiecare dimineață se trezea pe jumătate Conștientă că avusese vise despre vampiri. Și despre Maharet.

Apoi, după patru zile de cercetări, făcu o serie de descoperiri care o determină să alerge imediat la un telefon. Existase mai mult ca sigur un Lestat de Lioncourt înscris pe rolul de impozite din Louisiana. De fapt, în 1862 devenise proprietarul unei case de pe Strada Regală, pusă pe numele lui de către asociatul său în afaceri, Louis de Pointe du Lac. Acesta posedase șapte proprietăți diverse prin Louisiana, una dintre ele fiind plantația descrisă în *Interviu cu un vampir*. Jesse rămase cu gura căscată. De asemenea, încântată.

Dar mai făcu și alte descoperiri. Cineva cu numele de Lestat de Lioncourt poseda, și în prezent, diverse case prin tot orașul. Iar semnătura lui, vizibilă pe acte din 1895 și 1910 era identică cu cea din secolul al optsprezecelea.

Ah, era prea frumos! Jesse se distra de minune.

Imediat se duse să fotografieze proprietățile lui Lestat. Două dintre ele erau vile cu porți ruginite în Cartierul Grădinilor, lăsate în părăsire și, clar, nelocuite. Dar celelalte, inclusiv casa de pe Strada Regală, dobândită în 1862, erau în grija unei agenții locale, care le închiria și trimitea sumele obținute unui avocat parizian.

Jesse nu mai putea suporta. Îi telefonă lui David să-i trimită bani. Voia să răscumpere contractul de închiriere de la chiriașii de pe Strada Regală, căci era cu siguranță casa în care locuiseră Lestat, Louis și Claudia. Vampiri sau nu, locuiseră acolo!

David trimise rapid banii, dar și instrucțiuni foarte stricte: să nu se apropie în nici un caz de vile în ruină. Jesse îi răspunse imediat că examinase deja cele două locuri. Nu trecuse nimeni pe-acolo de ani de zile.

Casa din oraș o interesa însă. Pe la sfârșitul săptămânii era titulara contractului. Fostii chiriași părăsiră casa încântați, cu buzunarele pline de bani. Așa că luni de dimineața, din zori, Jesse intră în apartamentul gol de la etaj.

Casa îmbătrânise superb. Vechile șemineuri, tavanele de stuc, ușile, toate erau la locul lor!

Jesse se puse imediat pe treabă în camerele care dădeau spre stradă, cu o șurubelniță și o daltă. Louis descrisese un incendiu care avusese loc în aceste saloane, în care Lestat fusese grav atins. Ei bine, Jesse avea de gând să vadă dacă focul acela lăsase urme.

După numai o oră, scoase la iveală câteva bârne care purtau urme de foc! Când fuseseră reparate stricăciunile, zugravii — fie binecuvântați — umpluseră găurile cu ziare vechi, datate din 1862. Totul se potrivea de minune cu povestea lui Louis. Era anul în care pusese casa pe numele lui

Lestat, făcând planuri de plecare la Paris, apoi avusese loc incendiul, după care, el și Claudia fugiseră din oraș.

Desigur, Jesse nu voia să renunțe la scepticismul ei, dar personajele din roman prindeau în mod foarte curios viață. Vechiul telefon negru din hol avea acum linia tăiată. Era obligată să iasă din casă pentru a-i telefona lui David, și asta o enerva. Voia să-i povestească totul imediat.

Dar nu ieși. Dimpotrivă, rămase pe gânduri în salon ore în șir, simțind fierbințeala razelor de soare care băteau pe parchet, ascultând cum scârțâia întreaga clădire. O casă de vârsta asta nu poate fi liniștită niciodată, nu în climatul acela umed. Dădea impresia că trăiește. Pe-aici fantome nu erau, oricum, nu vedea nici una. Totuși, n-avea nici impresia că ar fi singură. Dimpotrivă, parcă o înconjura o căldură. Cineva parcă o împinse brusc, să o trezească. Nu, i se păruse numai. Nu-i nimeni pe-aici în afară de ea. O pendulă bătând ora patru....

A doua zi închine o mașină de dezlipit tapetul la abur și se puse pe lucru în celelalte camere. Voia să dea de tapetul original pentru a determina data, dar, de fapt, căuta ceva anume. De undeva, din apropiere, se auzea cântecul unui canar, poate din vreun alt apartament, poate din vreun magazin, trilurile lui îi distrăgeau atenția. Erau minunate. Nu uita de canar, că altfel o să moară. Din nou, adormi.

Se trezi târziu, după căderea întinericului. Auzea de undeva de pe aproape acordurile unui clavecin. Rămase îndelung să le asculte înainte de a deschide ochii. Era Mozart, cântat foarte rapid. Prea rapid, dar ce măiestrie! O cascadă de note, o virtuozitate uimitoare. În final, se forță să se ridice, să aprindă lumina de sus și să bage din nou în priză mașina de dezlipit.

Mașina era grea; stropii de apă fierbinte i se prelingeau pe braț. În fiecare cameră reușise să smulgă câte o fâșie de tapet până la peretele de origine, apoi trecuse la următoarea. Dar bâzâitul monoton al mașinii o enerva. Parcă distingea glasuri în bâzâitul acela — oameni care râdeau, care vorbeau între ei, cineva parcă insista, șoptind ceva în franțuzește, se auzea și plânsul unui copil — sau poate era o femeie?

Opri mașina. Nu se mai auzea nimic. Era o iluzie auditivă produsă de zgomotul acela care se plimba prin camerele goale.

Își relua lucrul fără să aibă conștiința timpului trecut sau a faptului că nu mâncase, sau că i se făcea iar somn. Continuă lucrul la tapet cu mașina aceea grea până ce dădu brusc de ceea ce căutase: în dormitorul din mijloc era pictată o frescă direct pe perete.

Un moment rămase nemișcată de emoție. Apoi continuă să lucreze cu frenezie. Da, era chiar fresca cu "pădurea fermecată" pe care o comandase Lestat pentru Claudia. Cu mișcări rapide, reuși să scoată la iveală alte și alte părți din ea.

"Inorogi și păsări aurii, și copaci încărcăți de fructe, cu crengile aplecate deasupra pâraielor strălucitoare." Era exact cum o descrisese Louis. În cele din urmă, reuși să scoată la lumină o mare parte din fresca aceea care se întindea pe toți pereții. Aceasta fusese camera Claudiei, fără nici o îndoială. O apucă amețeala. Nu se mai ținea pe picioare din cauza foamei. Se uită la ceas. Unu noaptea.

Ora unu! Rămăsese aici jumătate din noapte. Ar trebui să plece

imediat! Era prima dată în toți acești ani că nu respecta o regulă!

Dar nu se putu hotărî să se miște. Se simțea extrem de obosită, chit că emoția era imensă. Era sprijinită de placa de marmură a șemineului, iar lumina de la becul din plafon era lugubră, și o durea atât de tare capul. Totuși, continuă să stea cu ochii ațintiți la păsările aurite, la floricelele desenate cu precizie, la acei copaci minunați. Cerul era pictat într-o culoare roșietică, dar era lună plină, soarele fiind absent, și pe cer era o puzderie de steluțe. La vârfurile stelelor încă se mai distingeau bucățele de argint fasonat.

Trecând în revistă imaginile, ajunse să vadă și un zid de piatră pictat într-un colț. În spatele lui se zărea un castel. Ce plăcut ar fi fost să o iei la plimbare prin pădure până la castel și să intri pe poarta de lemn! Ca o trecere pe un alt tărâm. Auzea în cap o melodie, ceva aproape uitat, ceva ce obișnuia să cânte Maharet.

Apoi, dintr-o dată, deosebi o reală deschizătură în perete, mascată de poarta pictată!

Se aplecă. Se uită atent la liniile de pe perete. Da, avea în față o deschizătură pătrată, pe care n-o observase sub aburii de la mașina de dezlipit. Se așeză în genunchi lângă ea și o atinse. Era o ușiță reală de lemn. Luă imediat șurubelnița și-ncercă să o deschidă. Degeaba. Apăsă pe o latură, apoi pe cealaltă. Nu reușea decât să strice pictura de pe perete, fără nici un rezultat.

Apoi se lăsă pe călcîie și se uită cu atenție. O poartă pictată ce acoperea o ușiță de lemn. În dreptul mânerului porții un punct mai uzat. Aha! Întinse mâna și atinse punctul acela. Ușița se deschise singură. Cât se poate de simplu.

Ridică lanterna. O nișă îmbrăcată în lemn. Și înăuntru, câteva obiecte. Un carnețel legat în piele! Un șirag de mătănii, așa părea, și o păpușă, o păpușă foarte veche, cu cap de porțelan.

Un moment ezită să le atingă. Avea senzația că violează un mormânt. Dinăuntru venea un parfum ușor. Doar nu visa, nu-i așa? Nu, o durea prea tare capul ca să fie vis. Băgă mâna în nișă și luă mai întâi păpușa.

Corpul era rudimentar comparat cu modelele moderne, totuși membrele făcute din lemn se îmbinau corect și erau frumos cioplite. Rochița albă și panglica lată de culoarea levănțicii din talie erau putrede, se rupeau în bucățele. Dar capul de porțelan era superb, ochii albaștri, din bile grele, erau perfecți, peruca de păr blond era intactă.

"Claudia", șopti ea.

Propria voce o făcu să-și dea seama ce liniște era în jur. Nu se mai auzea nici un zgomot de circulație la ora asta. Doar trosnetul scândurilor vechi. Pe o măsuță de lângă ea o lampă cu petrol împrăstia o lumină dulce. Și iarăși clavecinul, de data asta cineva cânta Chopin, Valsul minutelor, cu același talent nemaipomenit. Rămase privind în tăcere păpușa din poală. Îi venea să-i pieptene părul, să-i aranjeze panglica.

Îi reveniră în minte momentele culminante din *Interviu cu un vampir*, distrugerea Claudiei la Paris. Clau-dia, prinsă de lumina ucigătoare a soarelui într-un puț de aerisire din care nu avea cum să iasă. Jesse simți o durere surdă, apoi își auzi inima bătând rapid. Claudia pierise, în vreme ce ceilalți continuau să existe. Lestat, Louis, Armand...

Cu o tresărire își dădu brusc seama că mai erau și alte lucruri în nișă. Întinse mâna după carnet.

Un jurnal! Paginile erau friabile, pline de pete de vechime. Dar se vedea încă scrisul desuet în cerneală sepie, mai cu seamă că acum erau aprinse toate lămpile cu petrol și toată camera era plină de o lumină strălucitoare. Citi direct în franceză, fără nici o greutate. Prima notă era datată 21 septembrie 1836:

Louis mi-a oferit carnetul acesta de ziua mea. Să fac cu el ce vreau eu, mi-a spus. Poate o să-mi facă plăcere să copiez aici versurile care mi se par pe gustul meu și apoi o să i le citesc și lui.

Nu prea înțeleg bine ce înseamnă că e ziua mea. E oare ziua de 21 septembrie, data la care m-am născut sau cea la care m-am despărțit de tot ce e uman pentru a deveni ceea ce sunt acum?

Domnilor părinților mei nu le convine niciodată să-mi clarifice acest lucru. S-ar zice că nu se face să abordezi un subiect ca acesta. Louis își ia o expresie de nedumerire, apoi de nefericire totală, pentru ca, în final, să își reia cititul ziarului. Iar Lestat îmi zâmbeste, îmi cântă o bucată de Mozart, apoi îmi răspunde, ridicând din umeri: "E ziua în care te-ai născut *pentru noi*".

Firește, mi-a oferit o păpușă, ca de obicei, o copie a mea, care, ca întotdeauna, poartă haine identice cu ultima mea toaletă. Comandă în Franța păpușile astea, așa ține să-mi comunice. Și ce să fac cu ea? Să mă joc, ca și cum aș fi copil?

"Vrei să spui ceva cu asta, scumpul meu tată? I-am întrebat astă-seară. Că o să rămân o păpușică pe veci?" Mi-a oferit vreo treizeci de păpuși de-astea an după an, dacă mă ajută memoria. Ori memoria numai la asta îmi folosește. Identice. În curând n-aș mai avea loc de ele în dormitor dacă le păstram pe toate. Dar nu o fac. Le pun pe foc mai devreme sau mai târziu. Și le sparg capetele cu vâtraiul. Mă uit cum focul le consumă pletele. N-aș putea zice că-mi place să o fac. În definitiv, păpușile sunt frumoase. Și seamănă într-adevăr cu mine. Cu toate astea, mi se pare a fi singurul gest potrivit. Păpușa se și așteaptă la asta. Ca și mine. Acum mi-a mai adus una și a rămas în ușă, uitându-se la mine după ce mi-a dat-o, de parcă întrebarea mea l-ar fi rănit. Pe față are o expresie atât de sumbră, că brusc îmi zic, acesta nu e Lestat al meu.

Ce n-aș da să-l urăsc. Să-i urăsc pe amândoi. Dar mă dezarmează cu slăbiciunile lor, nu cu puterea pe care o au. Sunt atât de iubitori! Și atât de plăcuți la vedere. Mon Dieu, cum se lasă prinse în mrejele lor toate femeile!

Cum stătea și se uita la mine, examinând păpușa, l-am întrebat sec:

— Îți place ceea ce vezi în fața ochilor?

— Nu-i așa că nu le mai dorești? a șoptit el.

— Tu le-ai mai dori, l-am întrebat eu, dacă ai fi în locul meu? Expresia lui a devenit și mai sumbră. Niciodată nu l-am mai văzut așa. Parcă i-a luat chipul foc, pare-mi-se că a clipit ca să mă vadă. El, care are o vedere perfectă. M-a lăsat și s-a întors în salon. Eu m-am dus după el. Adevărul e că nu suportam să-l văd în halul acela, dar am continuat: Ție ți-ar mai plăcea, l-am întrebat, dacă ai fi în locul meu? S-a uitat la mine cu ochi de

om speriat, el un bărbat de un metru optzeci, iar eu nici măcar jumătate. Nu-i așa că mă consideri frumoasă? I-am întrebat. A trecut pe lângă mine, spre hol, și a dat să iasă pe ușa din spate. Dar l-am ajuns din urmă. L-am apucat de mânecă pe palier. Răspunde-mi! i-am zis. Uită-te la mine. Ce vezi?

Era foarte tulburat. Am crezut că o să se desprindă, că o să râdă și o să-mi fluture obișnuitele discursuri. În loc de asta, s-a lăsat în genunchi în fața mea și m-a strâns la piept cu amândouă brațele. M-a sărutat brutal pe gură.

— Te iubesc, a șoptit. Te iubesc!

Parcă-mi arunca un blestem, așa a vorbit, apoi mi-a recitat câteva versuri:

*Acoperă-i chipul;
Îmi arde privirea;
a murit tânără.*

Cred că-s din Webster, sunt aproape sigură. Dintr-una din piesele pe care le adoră Lestat. Mă-ntreb... oare lui Louis or să-i placă versurile astea? De ce nu? Doar trei, dar încântătoare.

JESSE închise lent jurnalul. Îi tremura mâna. Ridică păpușa și o ținu la piept, legănând-o, rămânând sprijinită cu spatele de peretele pictat.

"Claudia", șopti.

O durea capul îngrozitor, dar asta n-avea nici o importanță. Lumina lămpilor cu petrol era atât de dulce, atât de deosebită de asprimea luminii electrice. Rămase nemișcată, mângâind păpușa cu degetele cum pipăie orbii lucrurile, să-i simtă părul mătăsos, rochița apretată. Se auzi din nou cum bate pendula, sunetul răsună prin toate camerele. Nu trebuie să leșine aici. Trebuie să facă efortul de a se ridica. Să ia carnetelul, păpușa și mătăniile și să plece.

Ferestrele fără perdele parcă erau oglinzi, iar dincolo de ele era noaptea. Încălcase regulamentul. Da, trebuia să-i telefoneze lui David, trebuia, chiar acum. Dar suna telefonul. Ce idee, la ora asta. David n-avea numărul de-aici, pentru că linia... Încercă să nu-l bage în seamă, dar el continua să sune. Ei bine, atunci o să răspundă!

Sărută păpușa pe frunte.

"Mă-ntorc imediat, iubito", îi șopti.

Unde naiba era telefonul în casa asta? În nișa din hol, evident. Aproape că ajunse la el când observă pe jos firul tăiat, înfășurat în jurul aparatului. Nu era conectat. Vedeă bine că telefonul nu era în priză. Și totuși, el suna, îl auzea, nu era nici o halucinație auditivă, emitea sunete ascuțite, unul după altul! Dar lămpile cu petrol? Doamne sfinte, nu erau lămpi cu petrol în apartament!

Bine, lucruri de astea mai văzuse ea. N-ai de ce să intri în panică, pentru numele lui Dumnezeu. Stai și te gândește! Ce e de făcut? De fapt, îi venea să urle. Telefonul acela nu voia să înceteze! Dacă intri în panică nu te mai poți controla în nici un fel. Trebuie să stingi lămpile, să faci să tacă telefonul! Dar lămpile n-au cum să fie reale. Iar în salonul din fundul holului mobilele nu pot fi adevărate! Focul din șemineu — ireal! Și

persoana care se plimbă pe-acolo, cine e, un bărbat? Nu te uita la el! Întinse mâna și împinse telefonul din nișă afară. Receptorul se rostogoli. Din el se auzi o voce subțirică, de femeie:

"Jesse?"

Cuprinsă de groază, se întoarse în goană în dormitor, se împiedică de un scaun și căzu peste draperiile apretate ale unui pat cu baldachin. Dar nimic nu era real. Nu aici. Ia păpușa, carnetul, mătăniile! Înghesuindu-le în poșeta ei de pânză, se ridică și fugi din apartament pe scara din spate. Aproape căzu, alunecând pe treptele de metal lunecoase. Grădina, puțul... Dar știi bine că, de fapt, pe-aici nu-s decât buruieni. Îi stătea în cale o poartă de fier forjat. Iluzie. Treci prin ea! Fugi!

Ca într-un coșmar, auzea zgomot de trăsuri și de cai în urechi în vreme ce alerga pe caldarâmul de piatră. Fiece gest, neîndemânatic, parcă dura o veșnicie, nu reuși să scoată din geantă cheia de la mașină, nici să descuie ușa, apoi mașina refuză să pornească.

Qnd reuși să iasă din Cartierul Francez, plângea cu suspine și era udă leoarcă de transpirație. Continuă drumul pe străzile sărăcăcioase, dar iluminate țițător, ale orașului, către autostradă. Blocată la intrarea pe autostradă, întorsese capul. Pe bancheta din spate nu era nimeni. Bun, n-o urmărea nimeni. Geanta de pânză era în poală. Simți capul de porțelan al păpușii pe piept. Până la Baton Rouge acceleră în disperare.

Când ajunse la hotel, era bolnavă. De-abia se ținu pe picioare până la Recepție. Aspirină, termometru. Ajutor, nu pot să merg până la lift!

Când se trezi, după vreo opt ore, era amiază. Tot mai avea geanta de pânză în brațe. Avea febră, spre patruzeci, îi telefonă lui David," dar legătura era îngrozitoare. Apoi o sună el; dar legătura era tot proastă. Cu chiu cu vai, încercă să se facă înțeleasă. Jurnalul era al Claudiei, absolut sigur; totul se confirma! Iar telefonul, acesta avea linia tăiată, dar auzise vocea de femeie! Și lămpile, acestea ardeau în continuare când fugise ea din casă. Apartamentul era plin de mobile; erau aprinse focuri în șemineuri. Nu s-ar putea să se producă vreun incendiu? Cu toate lămpile acelea și cu focurile? David trebuia să facă ceva! El îi răspunse ceva, dar ea nu-l prea auzi. Îi repetă că avea cu ea poșeta, să nu se îngrijoreze.

Când deschise din nou ochii, era întuneric. O trezise durerea de cap. Ceasul cu cifre fosforescente arăta ora zece și jumătate. Ce sete, îi era o sete teribilă, iar paharul de pe noptieră era gol. *Mai era cineva în cameră.*

Se întoarse cu fața în sus. Se strecura lumină prin perdelele subțiri. Da, acolo. Era un copil, o fetiță. Stătea pe scaunul de lângă perete.

Jesse îi văzu perfect conturul capului, părul lung, blond, rochia cu mâneci bufante, picioarele care atârnav, care nu atingeau podeaua. Încercase să își concentreze privirea. Un copil... nu era cu puțință. Fantomă. Nu. Ceva care ocupa spațiul. Ceva răuvoitor. Plutea în aer o amenințare... Copilul o privea.

Claudia.

Se ridică cu greu din pat, aproape căzând, cu geanta bine strânsă la piept, și se strecură spre ușa, pe lângă perete. Fetița se ridică și ea. I se auzeau limpede pașii pe covor. Senzația de primejdie creștea. Copilul se mișcă în dreptul luminii de la fereastră, înaintând spre Jesse, și-i deveniră vizibili ochii albaștri, obraji rotunzi, brațele mici goale.

Jesse scoase un urlet. Strângând geanta la piept, se repezi orbește spre ușă. Se agăță de mâner și de lanțul de siguranță, îngrozită, fără să-ndrăznească să privească peste umăr. Urla fără să își mai dea seama ce face. Cineva o striga de pe partea cealaltă a ușii, în sfârșit, reuși să deschidă ușa și să iasă, împleticindu-se, pe culoar.

Era multă lume în jur, dar nimeni n-o putuse împiedica să fugă din cameră. Apoi cineva o ajută să se ridice, căci iarăși căzuse. Altcineva îi aduse un scaun. Se puse pe plâns, silindu-se să nu mai țipe, totuși incapabilă să se oprească, și continuă să strângă cu amândouă mâinile poșeta în care se găseau păpușa și carnetul.

Când sosi ambulanța, refuză să-i dea drumul din brațe. La spital îi dădură antibiotice, sedative, tot felul de medicamente capabile să înnebunească pe oricine. Stătea în pat ghemuită ca un copil, cu poșeta lângă ea, sub cuvertură. Dacă infirmiera o atingea măcar, se trezea imediat.

La sosirea lui Aaron Lightner, după două zile, i-o dădu lui. Nu se simțea bine când se urcă în avionul de Londra. El fu acela care ținu poșeta pe genunchii lui și care o înconjură cu atâta bunătate, calmând-o și îngrijind-o pe tot timpul zborului spre casă în vreme, ce ea dormea sau se trezea din când în când. Doar cu un pic înainte de a ateriza își dădu seama că-și pierduse superba ei brățară de argint. Închise ochii și plânse în tăcere. Pierduse brățara de la Mael.

I SE retrase misiunea.

Știa ce-o să se întâmple încă dinainte de a i se spune. Era prea tânără pentru munca asta, îi ziseră, n-avea suficientă experiență. Faptul că o trimiseseră fusese greșeala lor. Pur și simplu, dacă continua era în primejdie. De sigur că ceea ce realizase era de o "imensă valoare". Spiritul cu care se confruntase, dispunea de o putere fantastică. Spiritul unui vampir distrus? De ce nu, perfect posibil. Telefonul care sunase, ei bine, existau multe rapoarte care semnalau acest gen de fenomen — duhurile aveau la dispoziție tot felul de mijloace de "comunicare" sau de inducere a fricii. Mai bine să se odihnească acum, să nu se mai gândească la nimic. Aveau să continue alții misiunea.

În privința jurnalului, mai conținea câteva note, dar nici una mai semnificativă decât ceea ce citise ea însăși. Psihometriștii care studiaseră păpușa și mătăniile nu descoperiseră nimic. Toate lucrurile acestea aveau să fie puse cu grijă la păstrare. Dar Jesse era obligată să își mute gândul de la ele imediat.

Jesse căută argumente. Se rugă de ei să o lase să continue. Făcu și o scenă, în cele din urmă. Dar era ca și cum s-ar fi adresat Vaticanului. Într-o bună zi, peste vreo zece ani sau, poate, peste douăzeci, avea să i se permită din nou să se ocupe de domeniul acesta. Nimeni nu zicea că ar fi imposibil, dar, în prezent, răspunsul era nu. Jesse trebuia să se odihnească, să se facă bine, să uite de tot ce i se întâmplase.

Să uite ce i se întâmplase...

Fu bolnavă săptămâni în șir. Purta tot timpul lungi cămăși de noapte albe și groase și sorbea veșnic ceaiuri fierbinți. Se așeza pe pervazul lat al

ferestrei. Se uita la verdele cald al peluzei din parc, la stejarii bătrâni. Observa intrarea și ieșirea mașinilor care păreau niște jucării colorate mișcându-se fără zgomot în depărtare, dincolo de peluză, pe aleea de pietriș. Ce minunat era, ce liniște! I se aduceau lucruri delicioase de mâncare, de băut. David venea și-i povestea tot ce cu gândul n-ai gândi, dar nimic despre vampiri. Aaron îi umplea camera de flori. Veneau și alții.

Ea vorbea cu zgârcenie sau deloc. Nu putea să le explice cât de jignită se simțea, cât de tare îi amintea interdicția asta de o alta, dintr-o vară când i se interzisese alte secrete, alte mistere, alte documente închise în subsoluri. Era aceeași poveste. Întrezărise ceva de o inestimabilă importanță, doar pentru a i se închide ușa în nas.

Așa că n-avea cum să mai înțeleagă vreodată ce văzuse sau prin ce trecuse. Trebuia să rămână închisă aici în tăcere, doar cu regretele. De ce nu luase receptorul acela, de ce nu vorbise, de ce nu ascultase vocea de la capătul celălalt?

Iar copilul, ce dorise spiritul copilului? Jurnalul sau păpușa? Nu, Jesse fusese menită să le găsească și să le ia! Totuși, îi întorsese spatele spiritului fetei! Ea care se adresase atâtor spirite fără nume, care avusese curajul să vorbească unor spectre aproape invizibile în tot felul de camere întunecoase, când alții o luaseră la goană! Ea care le adusese altora mângâiere povestindu-le că, orice ar fi, duhurile nu le pot face nici un rău!

Mai dați-mi o șansă, îi imploră. Le povesti cu grijă din nou totul de la început. Trebuia să se reîntoarcă în casa de la New Orleans. David și Aaron o ascultară în tăcere. Apoi David se apropie și o cuprinse pe după umeri:

— Scumpa mea Jesse, îi spuse el, dacă ai ști cât ținem la tine. Dar în domeniul acesta, mai mult decât în oricare altul, nu e voie să nu respecti regulamentul.

Noaptea o visa pe Claudia. O dată se trezi pe la ora patru dimineața, se sculă și se duse să se uite pe fereastră, încercând să străpungă întunericul dincolo de benzile de lumină provenind de la etajul inferior. Sub copaci se găsea un copil, o siluetă minusculă, cu o pelerină roșie cu glugă, o fetiță care se uita în sus la ea. O luase la goană pe scări, doar pentru a se trezi singură pe peluza pustie, într-o dimineață rece și cenușie.

ÎN PRIMĂVARA aceea fuse trimisă la New Delhi.

Urma să se ocupe de cercetări în domeniul reîncarnării, să caute mărturii despre copiii indieni care își aminteau vieți precedente. Se făcuseră progrese enorme în acest domeniu grație unui cercetător cu numele de Ian Stevenson. Jesse avea sarcina de a întreprinde, pentru Talamasca, cercetări independente care să aibă, deopotrivă, rezultate la fel de bune.

La Delhi fu întâmpinată de doi membri vârstnici ai Ordinului. Aceștia o făcură să se simtă ca acasă în vechea vilă în stil britanic, unde locuiau. Până la urmă, deveni pasionată de munca ei; după primul șoc și trecând de dificultățile oricărui început, începuse să iubească și țara. Pe la sfârșitul anului era chiar fericită din nou...și utilă.

Se mai întâmplă și altceva, un lucru mărunț, dar care i se păru de bun

augur. Regăsi brățara de argint de la Mael într-un buzunar interior al vechii ei valize, aceea pe care i-o trimisese de mult Maharet.

Ah, ce fericire!

Dar nu uita nimic din cele întâmplate. Uneori, noaptea, își amintea atât de clar imaginea Claudiei, că se scula din pat și aprindea toate luminile. Alteori, i se părea că întrezărește pe stradă câte vreun personaj cu fața palidă, asemănător celor din *Interviu cu un vampir*. Se simțea spionată.

De vreme ce nu putea să-i povestească lui Maharet despre toată aventura aceasta, scrisorile ei deveniră mai scurte și superficiale. Totuși, Maharet era la fel de fidelă. Când vreun membru de-al familiei venea la Delhi, trecea să o vadă pe Jesse. Încercau să o păstreze printre ei. Continuau să-i trimită invitații la nunți, botezuri, decese. O rugau să vină în vizită pe la ei în vacanță. Matthew și Maria îi scriau din America, implorând-o să se întoarcă acasă cât de curând. Le era dor de ea.

JESSE petrecu în India patru ani fericiți. Făcu cercetări în legătură cu peste trei sute de cazuri individuale care ofereau probe uimitoare ale reîncarnării. Lucră împreună cu unii dintre cei mai buni parapsihologi. Munca îi oferi zilnic recompense, fericire. Nu semăna deloc cu vânătoria de fantome din primii ani.

În toamna celui de al cincilea an cedă în fine rugăminților lui Matthew și ale Măriei. Avea să vină acasă, în America, pentru o lună. Ei erau fericiți de vestea cea bună.

Reîntâlnirea însemnă pentru Jesse mult mai mult decât s-ar fi așteptat. Se simțea atât de bine în vechiul ei apartament de la New York. Și la mesele petrecute până seara târziu împreună cu părinții ei adoptivi. Ei nu-i puneau întrebări despre activitățile din ultimii ani. Liberă toată ziua, invita tot felul de foști colegi la masă sau se plimba prin orașul agitat care-i fusese decorul tuturor visurilor, speranțelor, durerilor din copilărie.

LA DOUĂ săptămâni după întoarcere, Jesse observă în vitrina unei librării romanul *Vampirul Lestat*. Preț de o clipă crezu că nu văzuse bine. Nu era cu puțință. Dar asta văzuse. Vânzătorul îi vorbi și despre existența discului cu același nume și despre concertul ce trebuia să aibă loc în curând. Jesse își cumpără imediat un bilet, chiar în drum spre casă, după ce trecu pe la magazinul unde își cumpără discul.

Tot restul zilei rămase singură în camera ei și citi cartea. Era ca și cum se repeta coșmarul din *Interviu cu un vampir*, iar ea nu reușea să se trezească. Dar iarăși nu se putu întrerupe până n-o termină. Da, da, sunteți cu toții reali. Povestirea se răsucea în timp, mergea până în Roma antică, la grupul lui Santino, până la refugiul construit de Marius pe o insulă, la poiana în care se adunau druizii lui Mael. În fine, erau pomeniți Cei Ce Trebuie Păziți, care erau încă în viață, deși ajunseseră ca niște statui dure de marmură albă.

Ah, Doamne, ea pusese mâna pe această de piatră! Se uitase în ochii lui Mael; simțise strângerea mâinii lui Santino. Văzuse tabloul semnat de Marius în depozitul de la Tala-masca!

Când închise ochii la culcare, o văzu pe Maharet pe marginea balconului casei din Sonoma. Luna strălucea deasupra coroanei arborilor de sequoia. Noaptea caldă din jur parcă promitea tot felul de minunății, dar și primejdii. Eric și Mael erau prezenți. Precum și alții pe care nu-i văzuse, dar despre care citise în cartea lui Lestat. Toți făceau parte din același trib: aveau ochi incandescenti, păr strălucitor, pielea ca o substanță lucioasă și fără pori. Pe brățara de argint de la Mael urmărise de o mie de ori, cu buricele degetelor, simbolurile seculare care reprezentau divinitățile celtice implorate de druizi în păduri ca aceea în care fusese ținut prizonier Marius. Ce alte legături mai voia între ficțiunea aceea ezoterică și vacanța ei de neuitat?

Încă una, nici vorbă. Voia să-l cunoască pe Vampirul Lestat, să meargă la San Francisco și să-l vadă cu ochii ei, să-l atingă cu mâna ei, asta era ultima probă de care avea nevoie. Avea să se lămurească o dată pentru totdeauna, prin contactul acela fizic, avea să obțină răspuns la toate întrebările.

Ceasul ticăia. Loialitatea ei față de Talamasca își trăia ultima suflare în liniștea aceea caldă. Pentru că tocmai lor nu le putea mărturisi nimic. Era o adevărată tragedie, căci ei i-ar fi acordat, cu siguranță, aceeași iubire și ar fi manifestat aceeași generozitate; ar fi crezut-o fără să se îndoiască nici o clipă.

Gândul îi reveni iarăși la acele după-amiezi îndepărtate. Din nou acolo. Cobora în subsolul casei lui Maharet pe scara în spirală. Oare n-ar putea închide ușa la loc? Privește! Uită-te la ce te-ai uitat atunci. Nimic oribil la prima vedere — doar că acolo erau cei cunoscuți și dragi, dormind în beznă, da, dormind. Doar că Mael era întins pe podeaua rece, de parcă ar fi fost mort, iar Maharet era așezată, cu spatele sprijinit de perete, țeapănă ca o statuie. Și cu ochii deschiși!

Se trezi, tresărind, sângele îi năvăli în cap, camera i se păru rece și întunecată.

"Miriam!" rosti cu voce tare.

Încetul cu-ncetul se calmă.

Se apropiase, temătoare. O atinsese cu mâna pe Maharet. Era rece, era ca de piatră. Iar Mael zăcea mort! În rest, doar beznă.

New York. Stătea întinsă în pat cu cartea în mână. Miriam nu venise. Cu grijă, se ridică și se apropie de fereastră.

Vizavi, prin lumina cenușie a după-amiezii, se înălța casa fantomă a lui Stanford White. O fixă cu privirea până ce imaginea se dizolvă treptat.

De pe coperta discului, proptită pe măsuța de toaletă, zâmbea Lestat.

Închise ochii. Își reprezenta în minte perechea tragică, pe Cei Ce Trebuie Păziți. Indestructibilii rege și regină pe tronul lor egiptean, cărora Lestat le cânta imnurile sale. Apoi văzu chipul lui Maharet sclipind în întuneric. Făcută din alabastru. Piatra care poartă veșnic în ea lumină. Seara se lăsa rapid, cum se întâmplă întotdeauna toamna, după-amiaza cenușie se transforma în seară sclipitoare. Zgomotul circulației de pe strada aglomerată își trimitea ecouri printre clădiri. Unde pe lume mai face oare circulația mașinilor atâta zgomot ca la New York? Își lipi fruntea de geam. Cu coada ochiului văzu iarăși casa fantomă a lui Stanford White. Înăuntru se deslușeau câteva siluete în mișcare.

JESSE pleacă de la New York a doua zi, luând vechea mașină decapotabilă a lui Matthew. Îi lăasă bani pentru ea, împotriva dorinței lui. Știa că n-o să o mai aducă înapoi.

Apoi își îmbrățișa părinții fără să facă prea mult caz de plecarea aceasta și le comunică în cele mai simple cuvinte toată iubirea pe care o avusese din totdeauna pentru ei.

În aceeași dimineață îi trimise o scrisoare expres lui Maharet, împreună cu cele două romane despre vampiri. Îi povesti că avea de gând să părăsească Ordinul, că se ducea la concertul lui Lestat pe Coasta de Vest și că ar dori să facă popas în casa din Sonoma. Era de o importanță capitală pentru ea să-l cunoască pe Lestat. Cheia pe care o a-vea se mai potrivea oare la ușa de la intrare? Și-i permitea Maharet să doarmă acolo?

Încă din prima noapte, petrecută la Pittsburgh, îi apărură în vis gemenele. Văzu două femei ingenuncheate lângă un catafalc. Văzu trupul copt, gata să fie consumat. Văzu că una avea în mână platoul cu inima; pe celălalt platou văzu creierul. Apoi urmă venirea soldaților și înfăptuirea sacrilegiului.

Până să ajungă la Salt Lake City, avu de trei ori același vis. Revăzu violul gemenelor. Apoi când una din ele născuse. Văzu cum fusese ascuns copilul când gemenele fuseseră iarăși descoperite. Fuseseră ele oare ucise? Nu putea spune. Părul roșu. Dar nu le vedea fețele, nici ochii! Părul roșu o chinuia.

Doar când îi telefona lui David dintr-o cabină de pe drum află că și ceilalți aveau visul acesta — toți parapsi-hologii, toți cei care aveau calități de mediu din lumea întreagă. Toți legau asta de manifestarea lui Lestat. David îi ordonă să se întoarcă imediat acasă.

Jesse încercă să-i explice calm că se ducea la concertul lui Lestat ca să-l vadă cu ochii ei. Ținea la asta. Erau și alte lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, dar nu mai avea vreme. David trebuia să încerce să o ierte.

— Să nu faci asta, Jessica, îi spuse David. Ceea ce se întâmplă în prezent nu mai ține de dosare, nici de arhive. Trebuie să te întorci acasă, Jessica. Adevărul e că avem mare nevoie de tine aici. O nevoie disperată. E absolut de negândit să încerci să intri "în contact direct" cu el de una singură. Jesse, dă-mi ascultare, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu mă pot întoarce, David. V-am iubit din totdeauna. Pe toți v-am iubit. Mai am o singură, o ultimă întrebare de pus. Cum se poate să nu fiți aici chiar voi?

— Jesse, nu vrei să mă ascuți!

— David, vreau adevărul. Ai crezut vreodată cu adevărat în existența lor? Sau n-a fost vorba decât de obiecte puse la păstrare, de dosare, de tablouri, de lucruri ce pot fi văzute și pipăite? Știi bine la ce mă refer, David. Ia exemplul preotului care binecuvântează sfânta cuminicătură la liturghie. Crede sau nu că e prezent Hristos în fața lui? Ori e vorba doar de potire și de vin, și de imnuri cântate în cor?

Ah, ce mincinoasă putuse să fie, ascunzându-i atât de multe lucruri și încolțindu-l atât de tare. Dar răspunsul n-o dezamăgise.

— Jesse, ai înțeles totul pe dos. Eu știu cine sunt creaturile astea. Am

știut din totdeauna. N-am nici un fel de îndoială cu privire la existența lor. Tocmai de aceea nimic pe lume nu m-ar putea convinge să fiu prezent la concert. Cea care nu acceptă adevărul ești tu. Vrei să vezi și să crezi. Jesse, primejdia e reală. Lestat e chiar ce declară el că este, și vor fi prezenți și alții, mai primejdioși, care pot să ghicească cine ești și să îți facă rău. Înțelege și ascultă-mă. Vino acasă imediat.

Ce moment cumplit! Se dădea peste cap să o convingă, iar ea își lua, de fapt, adio. El insista în continuare, îi promise să-i spună "întreaga poveste", să-i dea pe mână toate dosarele, că era necesară la Londra în momentul acela tocmai pentru asta.

Dar nu-l mai asculta. Ea nu-i putea spune "întreaga ei poveste", asta era nenorocirea. O pândeau iarăși moleșeala, avea să adoarmă cu telefonul în mână, o pândeau iarăși visul. Văzuse platourile, corpul întins pe catafalc. Mama lor. Da, era mama lor. E vremea de culcare. Visul vrea să înceapă. Și apoi să continue.

AUTOSTRADA 101. Ora șapte și treizeci și cinci de minute. Mai erau douăzeci și cinci de minute până la începerea concertului.

Tocmai ieșise din trecătoare și intrase pe Waldo Grade când avu în față același vechi miracol: apăru la orizont San Francisco, peste coastele dealurilor, dincolo de luciul negru al apei. Se vedeau turnurile podului Golden Gate, iar vântul rece din golf îi îngheță mâinile pe volan.

Lestat o să apară la ora exactă? Ce caraghios, să vorbești despre ore în legătură cu un nemuritor! Ei bine, ea o să fie acolo la ora exactă; călătoria ei se apropia de sfârșit.

Nu mai simțea durerea de a-i pierde pe David, pe Aaron și pe toți ceilalți pe care îi iubise. N-o mai durea nici pierderea Marii Familii. Le era însă la toți recunoscătoare. Totuși, David avea, probabil, dreptate. Poate că ea era aceea care nu accepta adevărul crud și înfricoșător despre toate acestea, care se lăsa purtată de amintiri și de fantome, care era prinsă în mrejele palidelor creaturi care formau materialul viselor și al nebuniei.

Parcă înainta spre casa fantomă a lui Stanford White, fără să-i pese cine o locuiește. Știa că avea să fie bine venită. În definitiv, de când se știa, încercau să o facă să priceapă asta.

Khayman

FIICA lui Maharet. Jessica. Khayman fu luat pe nepregătite de acest mesaj. *Protecție pentru fiica lui Maharet. Trebuie să plece din sala aceasta cu orice preț.*

Se scutură, își ascuți simțurile. Până acum îl ascultase din nou pe Marius, care încerca în continuare să-i destupe urechile lui Lestat, ocupat acum cu machiatul în fața unei oglinzi sparte, în culise. Dar ce putea să-nsemne acest mesaj? Fiica lui Maharet? Jessica?

Un mesaj care se referea în mod clar la o muritoare.

Îl percepu din nou, venea pe neașteptate de la un spirit extrem de

puternic care nu-și voalase însă gândurile: *Ai grijă de Jesse! Reține-o pe Mamă...* Dar cuvintele nu erau, de fapt, rostite — era doar o imagine fulgurantă, o ploaie de lumină.

Khayman își plimbă privirea lent pe la balcoanele de vizavi, pe deasupra parterului aglomerat. Undeva departe, într-un colț îndepărtat al orașului, rățăcea un vârstnic căruia îi era cumplit de frică de regină, dar care dorea totuși să o vadă cu ochii lui. Venise aici cu gândul că avea să dispară, dar voia să-i cunoască fața în acea ultimă clipă.

Khayman închise ochii, ca să gonească imaginea aceasta.

Auzi din nou mesajul. *Jessica, Jessica mea.* Și dincolo de acest vaier, conștiința că venea de la Maharet! O văzu brusc, cu un nimb de dragoste în jur, sclipitoare, la fel de albă ca el însuși. Simți o durere absolut insuportabilă. Se rezemă la loc de spătarul de lemn și-și plecă o clipă capul. Apoi își plimbă iarăși privirea peste tavanul din bare de oțel, unde se încolăceau tot felul de cabluri electrice și proiectoarele cilindrice din fier. *Unde ești?*

PARTEA A DOUA

NOAPTEA DE HALLOWEEN

*Puține lucruri sunt azi
mai vrednice de preț
decât înțelesul
rostului Substanței.*

*Însă o albină, o albină vie,
încercând să scape prin fereastra-nchisă,
nu are habar de așa ceva.*

STAN RICE

Poem fără titlu

din

Pig's Progress (1976)

Daniel

UN LUNG hol circular; mulțimea se izbea ca o masă vîscoasă de zidurile nevopsite. Adolescenți în costume de strigoi năvăleau pe ușile din față; se formau cozi la cumpărat peruci blonde, cape negre de satin; "Canini, cincizeci de cenți perechea de canini!" Programe lucioase. Oriunde se uita, fețe date cu pudră albă. Ochi machiați, guri vopsite. Și ici-colo, grupuri de femei și de bărbați îmbrăcați în veritabile costume din secolul ai nouăsprezecelea, cu machiaje și peruci de toată frumusețea.

O femeie îmbrăcată în rochie de catifea aruncă în aer o ploaie de

boboci uscați de trandafir. Pe fața albită își pictase șiruri de lacrimi sângerii. Râsete.

Percepea mirosuri străine acum pentru el, iz de putregai; farduri grase, bere. Inimile care băteau în piepturile din jur îi procurau o delicioasă senzație în timpanele lui ultrasensibile.

Probabil că râsese tare, căci Armand îl ciupi de braț.

— Daniel!

— Scuză-mă, șefu', murmură el.

Oricum, nimeni nu-i băga în seamă; toți muritorii din jur erau deghizați; iar Armand și Daniel nu se deosebeau în nici un fel de ei, doi tineri palizi printre ceilalți, în pulovere negre, cu blugi, cu părul aproape complet acoperit de berete albastre de marinar, cu ochelari negri la ochi.

— Și-n definitiv, care-i problema? N-am și eu voie să râd, mai ales acum că totul e atât de amuzant?

Armand era preocupat; asculta din nou. Lui Daniel nu-i intra deloc în cap că avea de ce să-i fie frică. Acum obținuse ceea ce dorise. Nici unul dintre voi nu îmi este frate și soră!

Armand îi spusese mai devreme:

— Înveți destul de repede.

Asta fusese în timpul vânătorii, a seducției, a uciderii, fluxul de sânge hrănindu-i inima nesățioasă. Dar se adaptase iute, situația asta nenaturală îi venea ca o mănășă, nu-i așa, după prima crimă, când se arătase neîndemânatic și tulburat la culme și când trecuse în câteva secunde de la sentimentul cutremurător de vinovăție la extazul sublim. Să bei viață cu înghițituri lacome. Se trezise însetat.

Înainte cu o jumătate de oră își oferiseră o pereche de superbe adolescente în clădirea abandonată a unei școli de lângă parc. În camerele acelea cu scânduri bătute la ferestre se adăposteau tot felul de copii fugiți de acasă care aveau cu ei doar câte un sac de dormit și câteva zdrențe și care se hrăneau cu resturi alimentare culese de la centrul de strângere a gunoaielor de la Haight-Ashbury, preparate în gamelele lor făcute din cutii de conserve. De data asta, nu-l mai mustrase deloc conștiința. Nu mai exista decât setea, senzația din ce în ce mai limpede că uciderea era un act perfect și inevitabil și magia amintirii gustului sublim al sângelui. Grăbește-te! Cu toate astea, Armand orchestrase cu nespusă măiestrie operația, nici vorbă de graba de cu o seară mai înainte, când elementul principal fusese timpul.

Armand se oprise în fața clădirii, o radiografiase, căutându-i pe cei ce și doreau moartea. Așa îi plăcea să procedeze. Li chemi apoi în tăcere și ei ies. Astfel moartea le aduce seninătatea. Încercase cândva, de mult, să-l învețe pe Louis tactica asta, dar Louis n-o găsisese pe gustul lui.

Și, cum prevăzuse, ieșiseră două fete în blugi pe o ușă laterală, ca hipnotizate de un fluier fermecat.

— Da, ați venit, știam că veți apărea...

Ele îi conduseseră pe scări, fuseseră salutați în drum de mormăituri neclare, pături soldățești erau întinse pe niște frânghii pentru a delimita spațiul unui soi de salon. Să mori în împuțenia asta, între pereții ăștia spărți, prin care pătrundeau luminile farurilor de la mașinile ce treceau pe stradă.

Daniel simțise brațele slăbuțe și jengoase cuprinzându-l; mirosul de hașiș din păr aproape insuportabil; și-apoi dansul, șoldurile lipindu-se de el; își înfundase caninii în gâtul ei. "Mă iubești, nu-i așa?" îl întrebase. Iar el răspunsese că da, cu conștiința curată. Oare avea să fie la fel de bine întotdeauna? O apucase de bărbie cu mâna cealaltă, îi împinsese capul spre spate, apoi simțise apropiindu-se moartea, ca un pumn, o simțise în gât, în burtă, căldura i se răspândea în cap, îi invada șalele, creierul.

Îi dăduse drumul. Prea mult și prea puțin în același timp. Se agățase de zid o clipă, imaginându-și că și zidul era făcut din carne și oase și că, dacă ar fi așa, ar putea să-i soarbă și lui viața. Apoi fusese de-a dreptul șocat să constate că brusc îi dispăruse complet setea. Se simțea plin și complet, iar noaptea îl aștepta, făcută parcă dintr-o materie pură și luminoasă; și cealaltă puștoaică era moartă, ghemuită ca un copil adormit pe podea, iar Armand, strălucitor în întuneric, se uita doar la el.

Cel mai greu fusese să ascundă corpurile. Cu o seară înainte operația se făcuse fără participarea lui, când el se pusese pe plâns. Privilegiul novicelui. Dar, de data asta, Armand îi spusese "nici o urmă înseamnă nici o urmă". Deci se duseseră împreună să le îngroape în fundul pivniței, în fosta cameră a cazanelor, având grijă să pună la loc toate pietrele podelei cu multă atenție. Asta însemna muncă, nu jucărie, chiar dacă acum era dotat cu o forță mult mai mare. Ce respingător era să le mai atingi corpurile. O clipă își pusese chiar și întrebarea cine erau? Două epave. Nu mai aveau un prezent, iar problema viitorului lor nu se mai punea acum. Dar fata din noaptea trecută? O căuta oare cineva? îl podidiseră brusc lacrimile. Își auzise hohotele, apoi ridicase mâna să își pipăie lacrimile care-i țâșneau din ochi.

— Dar tu ce credeai? îl întrebase Armand, punându-l să-l ajute la treabă, că-i vreun roman de groază de două parale? Nu te hrănești dacă nu ești în stare să faci curat după tine.

Clădirea era plină de naivi adolescenți care nici nu observaseră că furaseră hainele pe care le purtau acum, uniforma tuturor tinerilor și că se fofilaseră pe o ușă laterală care dădea într-o stradă dosnică. Nici unul dintre voi nu-mi mai este frate sau soră. Pădurile fuseseră dintotdeauna pline de vânat cu ochi blânzi, cu inimi bătând în piept, așteptând doar arcul, doar glonțul, doar lancea. Iar eu îmi dau pe față adevărata natură: dintotdeauna am fost vânător.

— Ești mândru de mine acum? îl întrebase pe Armand. Ești mulțumit?

Șapte și jumătate, strada Haight. Circulație intensă de mașini, drogați care urlă, încolăciți pe trotuar. De ce nu se duceau direct la concert? Ușile trebuie că erau deja deschise. Nu mai suporta așteptarea asta.

Dar exista pe aproape un adăpost al vampirilor, o casă mare în ruine, lângă parc, iar acolo mai erau încă unii dintre ei, plănuind cum să-l distrugă pe Lestat. Armand voia să treacă prin apropiere, doar un moment, să afle ce se întâmplă.

— Cauți pe cineva? îl întrebase Daniel. Spune-mi, ești sau nu mulțumit de mine?

Ce văzuse în ochii lui Armand? Un fulger de ironie, de dorință? Armand îl împinsese grăbit pe trotuarele murdare, pe lângă baruri, cafenele, magazine pline cu haine vechi împruțite, cluburi elegante cu litere aurite

pe ușile de sticlă groasă, cu ventilatoare cu pale de lemn aurite, în tavan, pentru alungarea fumului, cu ferigi înalte în ghivece, murind lent din cauza căldurii și semi-întune-ricului. Un ultim grup de copii mai trecuse pe lângă ei — îmbrăcați în costume de tafta cu paiete, strigând: "Ce-alegeți? Bomboane sau bătaie?"

Armand se opri și fusese imediat înconjurat de fețele mititele acoperite de măști cumpărate — strigoi de plastic, spiriduși, vrăjitoare; cu ochii plini de tandrețe le pusese în punguțele lor de bomboane dolari lucitori de argint, apoi îl luase de braț pe Daniel și-și continuaseră drumul.

— Ești destul de reușit, șoptise el cu un zâmbet adorabil, în care se păstra o tandrețe nespusă. Ești primul meu născut. Apoi avusese în glas o tremurătură, aruncase repede o privire de jur împrejur de parcă se simțea urmărit, încolțit. Se stăpânise la fel de repede. Ai răbdare. Și ține minte că mi-e frică acum pentru amândoi.

Ah, o să atingem și stelele împreună! Nimic nu ne poate opri. Strigoi care circulă pe stradă nu-s decât niște muritori deghizați!

Apoi vila-adăpost explodase.

Auzise detonația înainte de a vedea flăcările; apoi apăruse o coloană de foc și fum, însoțită de sunete ascuțite pe care nu le-ar fi detectat înainte: erau țipetele nemuritorilor care semănau cu zgomotul unei foi de poleială ce arde. Brusc apăruseră și câțiva muritori, alergând, cu părul vâlvoi, curioși să privească incendiul.

Armand îl trăsese iute pe Daniel de pe stradă, într-o prăvălie lipsită de aer, unde se vindeau băuturi. Priviri galbene; sudoare și putoare de tutun; muritorii prezenți, nedând nici o atenție incendiului de afară, stăteau cu nasul în reviste porno cu poze lucioase. Armand îl împinsese până în fundul magazinului. O bătrână alegea cutii de mâncare pentru pisici și niște sticle de lapte dintr-un frigider. Pe-acolo nu era nici o ieșire.

Dar cum te-ai fi putut feri de lucrul care trecea pe deasupra caselor, de zgomotul asurzitor pe care muritorii nu-l puteau auzi? Își pusese mâinile la urechi, dar era o prostie, n-avea nici un rost. Moarte — acolo — pe stradă. Creaturi asemenea lui goneau printre gunoaiile din curtea din spatele clădirii, erau ajunși din urmă și arși în plină fugă. Imaginile acestea i se prezentau ca niște scurte fulgere în minte. Apoi nimic. Liniște profundă. Doar zgomotele claxoanelor, scârțâitul pneurilor din lumea muritorilor. Fusese prea uimit de senzațiile acestea noi ca să-i fie frică. Fiece secundă părea o eternitate, chiciura de pe ușa de sticlă a frigiderului părea o minune. Ochii bătrânei cu sticlele de lapte în mână străluceau ca două bucățele de cobalt.

Armand era și mai palid decât de obicei, cu ochii ascunși de ochelarii negri, cu mâinile în buzunare. Micul clopoțel de la ușă scosese un clinchet la intrarea unui tânăr care cumpăraseră o singură sticlă de bere germană și ieșise.

— S-a terminat, nu-i așa?

— Pentru moment, îi răspunsese Armand.

Nu mai scosese nici o vorbă până ce nu se urcaseră într-un taxi.

— Ne detectase, ne auzise și pe noi.

— Atunci cum de nu...

— Nu știu. Știu numai că știa de prezența noastră. Știa chiar înainte să

ne găsim adăpost.

IAR ACUM, dă din coate ca să pătrunzi în sală; ce plăcere imensă, să te lași purtat de mulțime spre ușile de la intrare. Nici brațele nu le putea ridica, atât de înghesuit era; totuși, unii îl depășiră, dând din coate, dându-i lovituri în coaste, care-l delectau; râse din nou la vederea afișelor de pe pereți, în care Lestat era înfățișat în mărime naturală.

Simți o împunsătură în spate din partea lui Armand; simți cum acesta se crispase brusc. În fața lor, mai încolo, era o femeie cu păr roșu care era întoarsă spre ei și-i privea cu insistență, înaintând, împinsă de-a-năratelea spre intrare.

Pe Daniel îl traversă un fior.

— Armand, are părul roșu. Ce tare seamăna cu gemenele din vis! Și avea ochii înfiți într-ai lui, ochi verzi, când el spuse: Armand, gemenele!

Apoi o pierdu din vedere, fusese întoarsă iar de mulțime, intrase în sală.

— Nu, șopti Armand.

Scutură ușor din cap. Era stăpânit de o furie mocnită, Daniel o simțea. Avea privirea aceea rigidă, sticloasă, pe care i-o cunoștea când era profund jignit.

— Talamasca! murmură el cu un rânjet ciudat.

Talamasca. Sonoritatea numelui i se păru frumoasă lui Daniel. Îl descompuse, căută rădăcinile latine, înțelese părțile. Apoi îi reveni memoria: mască animalieră. Vechiul nume dat vrăjitoarelor, șamanilor.

— Dar asta ce înseamnă, de fapt? întrebă.

— Înseamnă că Lestat e nebun de legat, răspunse Armand cu o privire îndurerată. Oricum, nu mai contează.

Khayman

KHAYMAN, de sub arcadă, privi sosirea mașinii lui Lestat în parcare. Khayman era aproape invizibil, în ciuda costumului modern de blugi pe care și-l însușise mai devreme de pe un manechin dintr-o vitrină. Nu avea nici o nevoie de ochelarii fumurii care-i acopereau ochii. Iar pielea luminescentă nu conta. Oriunde te uitai, erau numai măști argintii, vopsea albă pe fețe, strălucire, costume pline de paiete.

Înaintă spre Lestat, ca și cum ar fi înnotat prin fluxul de trupuri tinere care înconjurau mașina. În fine, văzu coama blondă și ochii violeți ai creaturii care zâmbea admiratorilor și le sufla sărutări pe vârful degetelor. Ce putere de seducție avea demonul acesta! Conducea chiar el mașina, împingând-o printre trupurile lor, dar nu înceta să le facă semne, să le adreseze ocheade și zâmbete, de parcă piciorul de pe accelerator nu era al uneia și-aceleiași persoane.

Beție totală. Triumf. Asta simțea Lestat în chiar acel moment. Dar nici măcar însoțitorul lui reticent, Louis, brunetul așezat lângă el, în mașină, care-i privea timid pe copiii aceia în delir, nu dădea impresia că ar pricepe

ce se întâmpla cu adevărat.

Nici unul din ei nu știa că regina se sculase din lungul ei somn. Nici unul nu avusese visul cu gemenele. Neștiința lor era surprinzătoare. Mințile lor de tineri puteau fi citite cu ușurință. După toate aparențele, Lestat, care se ascunsese atât de bine până acea seară, era acum pregătit să dea piept cu oricine. Își afișa gândurile și intențiile ca tot atâtea medalii.

— Porniți la vânătoare contra noastră! Asta le spunea cu glas tare admiratorilor, deși nu-l auzeau. Ucideți-ne. Noi întruchipăm răul, noi semănăm numai nenorociri în cale. E minunat că acum cântați și urlați o dată cu noi. Dar, când o să vă dați seama care-i mișcarea, va fi prea târziu, o să-nceapă treburile serioase. O să vă dați seama că nu v-am mințit niciodată.

O clipă li se întâlneau privirea. *Nu doresc decât să fiu bun! Aș renunța și la nemurire pentru asta!* Dar nu dădu semn că ar avea habar cine sau ce primise acest mesaj.

Louis, observatorul, răbdătorul Louis, nu era acolo decât, pur și simplu, din dragoste pentru Lestat. Se reîntâlniseră doar cu o seară înainte, fusese o revedere extraordinară. Louis îl urma pe Lestat oriunde l-ar fi dus. Louis voia să piară dacă pierrea Lestat. Dar temerile și speranțele pe care și le puneau în această seară erau înduioșător de umane.

Nici nu-și imaginau cât de aproape era fulgerul mâniei reginei, cum incendiasse nici cu o oră mai înainte vila-adăpost din San Francisco. Sau cum ardea acum taverna aceea infamă de pe strada Castro, în vreme ce ea încă îi mai urmărea pe cei ce izbutiseră să se salveze.

De fapt, numeroșii băutori de sânge răspândiți prin public nu aveau nici ei idee despre ce se petrecea afară. Erau prea novici pentru a capta mesajele de alarmă ale celor vechi, pentru a auzi urletele celor care pierreau în flăcări. Visul cu gemenele nu reușise decât să le semene și mai multă tulburare în spirite. Din diverse colțuri, îl fixau pe Lestat cu ură sau cu o ferveură religioasă. Unii l-ar fi distrus, alții l-ar fi înscăunat drept zeu. Nici nu-și imaginau primejdia care îi pândea pe toți.

Dar ce era cu gemenele? Care era semnificația viselor?

Khayman urmări cu privirea mașina care-și făcea drum prin marea de trupuri spre intrarea artiștilor. Ridică apoi ochii spre stelele de pe cer, spre gămlilele de lumină ițindu-se dincolo de ceața care atârna deasupra orașului. I se păru că ghicește prezența fostei sale suverane.

Se întoarse spre auditoriu și-și făcu loc cu grijă prin înghesuială. Dacă n-ar fi ținut cont de forța lui prin mulțimea aceasta, ar fi fost un dezastru, ar fi lăsat în urmă numai vânătăi și oase rupte în jur, fără să își dea seama de nimic.

Mai privi o dată cerul, apoi intră în clădire și-l păcăli, fără nici o greutate, pe cel care rupea biletele, strecurându-se ca o nălucă spre cea mai apropiată scară.

Sala era aproape plină. Se uită atent în jur, savurând momentul, la fel cum savura totul. Sala în sine nu-i spunea nimic, era ca o cochilie pentru lumină și sunet, mult prea modernă și de-a dreptul urâtă.

Dar muritorii erau cu toții superbi, crăpau de sănătate, aveau buzunarele pline de bani și corpuri robuste în care nici un organ nu era

atins de boală și nici un os nu se rupsesese vreodată.

De altfel, curățenia și prosperitatea întregului oraș îl stupefiau pe Khayman. E adevărat că văzuse bogăție și în Europa, ceva de neînchipuit, dar nimic nu egala perfecțiunea acestui colț de pământ suprapopulat, până la fermele din vecinătatea orașului, adevărate vilișoare cu stucaturi și dotate cu toate articolele de lux imaginabile. Pe lângă fiecare casă aleile erau pline de automobile superbe. Săracii scoteau bani din automatele de bancă cu niște cărțulii magice de plastic. Nu existau maghernițe. Orașul se mândrea cu o sumedenie de turnuri imense, cu hoteluri fabuloase; întins între mare și munți, cu apele golfului sclipindu-i în față, San Francisco părea să fie mai degrabă o stațiune balneară decât un mare oraș, un refugiu împotriva durerilor și urâteniei lumii.

Nici o mirare că Lestat îl alesese ca să arunce mănusa, în ansamblu, copiii aceștia nu erau răi. Nu fuseseră atinși de privațiuni, nu fuseseră răniți. S-ar fi putut dovedi adevărați combatanți contra răului. Din momentul în care ar fi priceput că simbolul și personajul era unul și același lucru. Treziți-vă, detectați mirosul de sânge, copii!

Dar mai era oare acum timp de așa ceva?

Marele plan al lui Lestat, oricare ar fi fost acesta, s-ar putea dovedi mort în fașă; căci cu siguranță regina avea un plan al ei, de care Lestat nu știa.

Khayman își făcu loc până sus la balcon. Până la ultimul rând de scaune, unde se instalase mai devreme. Se așeză confortabil, împingând cu piciorul cele două cărți despre vampiri care erau încă pe jos, neobservate.

Devorase textele acelea mai devreme; testamentul lui Louis: "Nu va mai fi decât neantul." Și povestea lui Lestat: "Vorbe, vorbe, vorbe care nuseamnă nimic." Multe lucruri îi erau acum mai clare. Ceea ce ghicise despre intențiile lui Lestat se confirma pe deplin. Dar despre misterul gemenelor, de bună seamă, cărțile nu vorbeau.

În privința intențiilor reale ale reginei, rămânea în continuare perplex.

Distrusese sute de băutori de sânge prin lumea întreagă, totuși pe unii îi lăsase neatinși.

Chiar și acum, Marius era în viață. Distrugându-și cripta, îl pedepsise pe Marius, dar nu-l ucisese, deși i-ar fi fost ușor să o facă. El era cel care lansa către cei vârstnici mesaje din închisoarea lui de gheață, avertizându-i de primejdie, cerându-le ajutorul. Fără nici un efort, Khayman simțise că la chemările lui Marius răspunseseră doi nemuritori, deși unul nici nu-i percepea chemarea. Era cazul Pandorei, creația lui Marius, o singuratică cu puteri imense. Celălalt era Santino, mai puțin viguros, dar care auzea vocea lui Marius și care încerca, bietul de el, să țină pasul, cum putea, cu ea.

Fără îndoială, regina i-ar fi putut distruge pe amândoi dacă ar fi vrut. Totuși, ei își vedeau nestingheriți de drum, nu se ascundeau, nu-și mascau prezența și nu erau atacați.

Cum își alegea oare regina victimele? Pe cei din sală, de pildă, cu ce scop îi lăsase încă în viață?

Daniel

AJUNSESERĂ la uși acum, nu le mai rămânea decât să treacă puntea îngustă care lega holul de imensa sală ovală de jos.

Mulțimea se împrăștia în toate părțile, ca pietrele în rostogolire. Daniel înaintă spre centrul sălii, ținându-se cu degetele încleștate de cureaua lui Armand, să nu se piardă de el, făcând ochii roată primprejur până la tavanul unde se pierdeau ultimele bănci. Muritorii mișunau pe scările de ciment, se agățau de balustradele de fier ori inundau parterul unde se afla și el.

Brusc nimic nu se mai auzi distinct, zgomotul se uniformiză, de parcă venea de la o mașinărie uriașă. Apoi, printr-o străfulgerare, îi percepă pe ceilalți. Vedea fără nici un efort diferența dintre cei vii și *cei ca el*. Erau destui, în toate direcțiile, ascunși de pădurea umană, dar strălucitori, ca ochii de bufniță în lumina lunii. Nici machiajele, nici ochelarii negri sau pălăriile trase pe ochi și glugile mantalelor nu-i puteau ascunde pe unii de alții. Nu era vorba doar de luciul nepământeian al fețelor sau al mâinilor, dar și de mișcărilor lor grațioase și suple, de parcă erau mai mult spirit decât trup.

Ah, în fine frații și surorile mele!

Dar în aer se simțea doar ură. O ură perfidă! Îl adora și, în același timp, îl condamnau pe Lestat. Adorau până și sentimentul de ură, dorința de a pedepsi. Brusc, întâlni privirea unui creaturi enorme cu păr negru, uleios care-și arată colții într-un rânjat oribil, dezvăluindu-i planul de a-l tăia în bucăți pe Lestat, de a-i reteza capul și de a-l arde pe un rug înălțat pe malul mării. Sfârșitul monstrului și al legendei sale. *Ești cu noi sau împotriva noastră?* Daniel izbucni într-un râs zgomotos.

— N-o să-l uciideți niciodată, spuse.

Dar rămase cu gura căscată la vederea coasei pe care celălalt o ascundea sub pelerină, la piept. Apoi bruta se-ntoarse pe călcâie și dispăru. Daniel încercă să pătrundă cu privirea până la balcon, prin lumina plină de fum. *Era unul de-al lor acum. Le cunoștea toate secretele!* Era amețit, în pragul nebuniei.

Simți strânsoarea mâinii lui Armand pe umăr. Ajunseră chiar în centrul parterului. Se strângea tot mai multă lume, cu fiecă clipă ce trecea. Fete superbe în rochii negre de mătase își făceau loc pe lângă motocicliști cu mutre barbare, îmbrăcați în haine roase, de piele neagră. Simți pe obraz mângâierea dulce de pene; apoi trecu pe lângă el un enorm drac roșu cu coarne imense; apoi o figură osoasă și descărnată ca de schelet, cu bucle aurii și piepteni de sidef. Sala era străpunsă de tot felul de strigăte. Motocicliștii scoteau urlete de lup; o voce asurzitoare strigă "Lestat!" și-n clipa următoare alții preluară strigătul în cor.

Armand avea din nou aerul acela absent, care corespundea unei imense concentrări, de parcă ceea ce vedea în jur îi era cu totul indiferent.

— Sunt cel puțin treizeci, îi șopti lui Daniel la ureche, nu-s mai mulți, dar vreo doi dintre ei sunt atât de vârstnici, încât ne-ar putea distruge pe toți dintr-o suflare.

— Unde, spune-mi unde sunt?

— Ascultă singur, îi spuse Armand. Și uită-te în jur. Imposibil să te ascunzi de ei...

Khayman

FIICA lui Maharet. Jessica. Khayman fu luat pe nepregătite de acest mesaj. Protecție pentru fiica lui Maharet. Trebuie să plece din sala aceasta cu orice preț.

Se scutură, își ascuți simțurile. Până acum îl ascultase din nou pe Marius, care încerca în continuare să-i destupe urechile lui Lestat, ocupat acum cu machiatul în fața unei oglinzi sparte, în culise. Dar ce putea să-nsemne acest mesaj? Fiica lui Maharet? Jessica?

Un mesaj care se referea în mod clar la o muritoare.

Îl percepu din nou, venea pe neașteptate de la un spirit extrem de puternic care nu-și voalase însă gândurile: Ai grijă de Jesse! Reține-o pe Mamă... Dar cuvintele nu erau de fapt rostite — era doar o imagine fulgurantă, o ploaie de lumină.

Khayman își plimbă privirea lent pe la balcoanele de vizavi, pe deasupra parterului aglomerat. Undeva departe, într-un colț îndepărtat al orașului, rătăcea un vârstnic căruia îi era cumplit de frică de regină, dar care dorea totuși să o vadă cu ochii lui. Venise aici cu gândul că avea să dispară, dar voia să-i cunoască fața în acea ultimă clipă.

Khayman închise ochii, ca să gonească imaginea aceasta.

Auzi din nou mesajul. Jessica, Jessica mea. Și dincolo de acest vaiet, conștiința că venea de la Maharet! O văzu brusc, cu un nimb de dragoste în jur, sclipitoare, la fel de albă ca el însuși. Simți o durere absolut insuportabilă. Se rezemă la loc de spătarul de lemn și-și plecă o clipă capul. Apoi își plimbă iarăși privirea peste tavanul din bare de oțel, unde se încolăceau tot felul de cabluri electrice și proiectoarele cilindrice din fier. Unde ești?

Undeva departe, lângă un zid, văzu persoana de la care venea mesajul. Era cel mai vârstnic dintre toți cei pe care-i înregistrase până acum. Un nordic băutor de sânge, de statură gigantică, tot atât de viguros pe cât era de viclean, îmbrăcat în haine aspre de piele întoarsă, cu o coamă de păr de culoarea paiului, cu sprâncene groase și ochii ușor înfundați în orbite, care-i dădeau o expresie de om căzut pe gânduri.

Necunoscutul urmărea cu privirea o femeie subțire, o muritoare care-și făcea drum prin mulțime ca să se apropie de scenă. Jesse, fiica muritoare a lui Maharet.

Înnebunit, necrezându-și ochilor, Khayman se concentrează la rândul lui asupra ei. Simți cum îi vin lacrimile în ochi, văzând cât de uluitor semăna cu Maharet.

Același păr arămiu bogat, numai inele, aceeași fragilitate de pasăre, aceiași ochi verzi inteligenți și plini de curiozitate, privind scena, în vreme ce se lăsa împinsă de cei din jurul ei în toate sensurile.

Avea profilul lui Maharet. Și aceeași piele, care avusese o anumită paloare luminoasă chiar când Maharet era în viață, ca interiorul unei

scoici.

Fulgerător, îi reveni în minte aspectul pielii lui Maharet văzut printre degetele lui mai închise la culoare. Când îi împinsese capul într-o parte în timpul violului, degetele lui atinseseră pleoapele delicate. Doar cu un an mai târziu i se scosese lui Maharet ochii din cap, iar el fusese și atunci prezent, amintindu-și cu precizie același moment, având senzația contactului cu pielea aceea... Asta se petrecuse înainte ca el să se aplece, să culeagă perechea de ochi de pe jos și să...

Îl trecu un tremur. Simți o durere cumplită în plămâni. Doar n-avea să-i joace iar feste memoria. N-o să și-o piardă iarăși chiar acum, să fie iarăși clovnul fericit care nu-și aduce aminte de nimic!

Fiica lui Maharet, fie. Dar cum era oare cu puțință? Prin câte generații se transmisese trăsăturile caracteristice până la femeia aceasta fragilă, care părea că se luptă din răputeri să ajungă chiar lângă scenă?

Dacă te gândeai, nu era imposibil, își dădu el iute seama. Poate numai vreo trei sute de străbuni stăteau între femeia aceasta din secolul al douăzecilea și după-amiaza aceea de demult, când el își pusese în jurul gâtului colanul regelui și coborâse de pe podium pentru a înfăptui violul în locul regelui. Poate nici atât. Nici măcar o fracțiune din mulțimea aceasta, dacă priveai în perspectivă.

Cel mai de necrezut era faptul că Maharet își cunoștea urmașii! În cazul femeii acesteia, era clar că Maharet o cunoștea. Mintea băutorului aceluia înalt de sânge îi furniză rapid această informație.

Cercetă din nou gândurile nordicului. Maharet era în viață. Maharet era straja familiei ei de muritori. Maharet era întruchiparea puterii și voinței fără de margini. Maharet nu-i dăduse blondului ei servitor nici o explicație cu privire la visele despre gemene, dar îl trimisese aici pentru a-i îndeplini porunca, să o salveze pe Jessica.

Deci Maharet trăiește, se gândi Khayman. Trăiește, iar dacă ea există într-un mod real, atunci există și sora ei, amândouă gemenele roșcate trăiesc!

Khayman îi cercetă mintea cu și mai multă atenție, căutând cât mai adânc. Dar nu mai captă decât înverșunata dorință de protecție. Trebuia să o salveze pe Jesse, dar nu doar de primejdia reprezentată de regină, ci de tot ce o înconjura aici, de sala aceasta unde putea să ia cunoștință de lucruri ce n-ar mai suporta nici o explicație.

Și câtă ură pentru Mamă i se citea în gânduri! Câtă ură în uriașul acesta înalt, blond, cu o ținută de războinic și de mare preot în același timp! O ură că-și făcuse apariția în cadrul atemporal și dulce al existenței lui. Ura de asemenea, faptul că dragostea pe care o nutrea pentru femeia aceasta, pentru Jessica, îi exacerba frica pentru propria lui persoană. El cunoștea dimensiunile dezastrului, știa de distrugerea tuturor băutorilor de sânge de pe toate continentele, în afară de câțiva, majoritatea aflându-se chiar în sală și neavând măcar idee de primejdia care-i pândeă.

Cunoștea și visele despre gemene, dar nu le înțelegea. La urma urmelor, el nu cunoscuse niciodată două gemene roșcate; una singură îi stăpânise existența cu frumusețea ei. Din nou, lui Khayman îi apărură Maharet, o imagine rătăcitoare, cu ochi obosiți, foarte umani, decorând o față ca o mască de porțelan: *Mael, te implor, nu-mi mai pune întrebări. Fă*

ce ți-am spus.

Liniște. Brusc, uriașul își dădu seama că e sub observație. Cu o tresărire, își plimbă ochii în jur ca să localizeze sursa intruziunii.

Pronunțarea numelui era de vină, cum se întâmplă adesea. Nordicul se simțise numit, recunoscut. Khayman fusese izbit imediat de nume, făcuse repede legătura cu personajul Mael din cartea lui Lestat. Fără îndoială că era una și aceeași persoană: acesta era preotul druid care-l atrăsese pe Marius în poiana sacră, unde zeul sângelui îl transformase într-unui din aceeași speță și îl trimisese apoi în Egipt să dea de Mamă și de Tată.

Da, era același Mael. Care acum era furios că fusese recunoscut.

După acest prim spasm de furie, toate gândurile și emoțiile lui dispărură. O amețitoare demonstrație de forță, fu obligat să admită Khayman. Se relaxă. Dar creatura nu reușea să-l descopere. Recunoscuse cel puțin vreo douăzeci de fețe palide în public, dar nu pe Khayman.

Între timp, întreprinzătoarea Jessica reușise să ajungă la destinația dorită. Aplecându-se, se strecurase printre motocicliștii aceia uriași care pretindeau locurile din fața scenei, de parcă tot spațiul acela le aparținea, și reușise să se agate de marginea rampei.

Îi sclipi pe braț o brățară de argint. Fulgerul acela luminos îl atinse probabil pe Mael drept în inimă, că un pumnal, căci în clipa aceea toată dragostea pentru ea și toate gândurile lui redeveniră penetrabile.

Tipul ăsta o să piară dacă nu se înțelepțește, se gândi Khayman. Fusese, fără îndoială, instruit de Maharet, poate că se și hrănise cu sângele ei de o putere extremă, dar avea o inimă indisciplinată și un temperament greu de stăpânit, asta era limpede.

Apoi, la câțiva pași în spatele lui Jesse, printre zgomotele și culorile amețitoare, Khayman descoperi un alt personaj misterios, mult mai tânăr decât colosul de Mael, dar aproape la fel de puternic în felul lui.

Khayman îi căută numele, dar tipul își ascundea perfect gândurile; nu se putea citi în mintea lui nici cea mai mică urmă de personalitate. Fusese doar adolescent la moarte, cu un păr lins, șaten-roșcat, cu ochii parcă prea mari pentru fața lui. Dar, brusc, îi detecta cu ușurință numele, culegându-l din gândurile lui Daniel, novicele abia format, care stătea lângă el. Armand. Iar novicele, Daniel, de-abia murise. Toate moleculele corpului său erau cuprinse de frenezia diavolească a invizibilelor transformări chimice.

Khayman fu pe dată sedus de Armand. Cu siguranță, era același Armand despre care scriseseră atât Louis cât și Lestat — nemuritorul cu trup de adolescent. Asta însemna că n-avea mai mult de vreo cinci sute de ani, dar își făurise o superbă armură pentru toate gândurile. Era iscusit, calculat, dar îi lipsea flerul — o căutate care se vedea de la distanță, dacă exista. În momentul de față, simțind fără nici un dubiu că era observat, întoarse ochii aceia mari și blânzi în sus și instantaneu se uită în cei ai lui Khayman.

"Nu vă vreau răul, nici ție, nici novicei tău, rosti din buze Khayman, în așa fel încât nici un alt gând propriu să nu transpară, nu sunt un prieten al Mamei."

Armand auzi, dar nu răspunse. Oricât fusese de îngrozit că avea de a face cu un vampir atât de străvechi, nu lăsa nimic să se vadă. Ai fi putut

crede că privea zidul din spatele lui Khayman, că se uita la fluxul neîncetat de copilandri ce coborau scările, rîzînd și strigînd.

Apoi, inevitabil, acest ciudat seducător în vîrstă de cinci sute de ani îl detectă și pe Mael, în momentul în care mintea acestuia lăsase iarăși să-i scape un val de îngrijorare pentru fragila Jesse.

Khayman avea sentimentul că-l înțelege pe Armand. Că-l înțelege și că-l iubește fără nici o rezervă. Când li se întîlniră din nou ochii, avu impresia că tot ceea ce citise despre această ființă în cele două cărți era înfirmat și, în același timp, echilibrat de simplitatea naturală a acestui băiat. Singurătatea pe care o simțise la Atena îl copleși dintr-o dată cu toată forța.

"Nu prea deosebit de spiritul meu simplu, șopti iar Khayman. Te simți pierdut în toată povestea asta, căci cunoști prea bine terenul. Orice ai face, oricât ai încerca să fugi, dai tot de aceiași munți și de aceleași văi."

Nici o reacție. Normal. Khayman ridică din umeri și zâmbi. Acestuia i-ar da orice și-ar dori. Purtat de un val de încredere, îi făcu cunoscut lui Armand acest gând.

Acum problema care se punea era cum să-i ajute pe aceștia doi, care poate își păstrau speranța de a mai dormi somnul nemuritorilor măcar până la următorul apus de soare. Cel mai important lucru era să dea de Maharet, căreia îi era atât de devotat Mael, cu toată mândria și lipsa lui de încredere în ceilalți.

Către Armand trimise iar o șoptă: "Nu-s prieten cu Mama. Ți-o repet. Rămîneți în gloata de muritori. Dacă vă desprindeți de ea, o să vă descopere și o să vă distrugă imediat. E simplu ca bună ziua."

Pe fața lui Armand nu se schimbă nimic. Lîngă el, novicele Daniel, plutind de fericire, savura spectacolul înconjurător. În ce-l privea, nici frică, nici planuri, nici vise. În definitiv, de ce nu? Avea lîngă el această ființă cu puteri nemăsurate care-i purta de grijă. Era cel mai norocos dintre toți.

Khayman se ridică în picioare. Suferea de singurătate mai mult decît orice. Voia să se apropie de unul din ei, ori de Armand, ori de Mael. Asta voise și la Atena, când se produsese minunea aducerii aminte. Voia să fie lîngă unul ca el. Să-i vorbească, să-l atingă, în fine... să aibă un contact.

Se mișcă de-a lungul intervalului situat practic sub tavanul sălii, care forma un cerc în jurul acesteia, cu excepția porțiunii de spațiu rezervat enormului ecran ce forma fundul scenei.

Se mișca cu grație umană, avînd grijă să nu strivească vreun muritor de care se lovea în cale. De asemenea, voia ca această înaintare să fie lentă, ca să-i dea timp lui Mael să-l vadă.

Își dădu instinctiv seama că, dacă îi cădea brusc pe cap acestui individ nespus de mîndru și de gîlcevitor, insulta nu i-ar fi iertată niciodată. Procedă deci astfel, mișcându-se mai repede doar în clipa în care Mael îi sesiză apropierea.

Mael nu reuși să își ascundă frica la fel de bine ca Armand. Mael nu mai întîlnise niciodată un băutor de sînge de vîrsta aceasta, în afară de Maharet; îl privea ca pe un dușman potențial. Khayman îi transmise același cald salut ca și lui Armand — care-i observa — dar nimic din expresia bătrînului războinic nu se schimbă.

Sala era acum arhiplină și ușile fuseseră închise; copiii rămași afară

urlau și băteau în ușă. Khayman capta sunetele ascuțite ale radiourilor portabile ale polițiștilor.

Lestat și grupul lui priveau sala prin găurile din cortină.

Lestat îl îmbrățișă pe Louis, schimbară un sărut pasionat, iar muzicienii îi înălțău pe amândoi.

Khayman se opri o clipă să se lase pătruns de această atmosferă fierbinte.

Jessica se sprijinea în coate de marginea rampei. Stătea cu bărbia pe dosul mâinilor. Bărbații din spatele ei, niște uriași în haine lucioase de piele neagră, o împingeau cu brutalitate, din nepăsare sau, poate, sub influența alcoolului, dar nu reușeau să o dea la o parte.

Nici Mael n-ar fi reușit de-ar fi încercat.

Deodată, încă ceva îi deveni clar tot privind-o. Un singur cuvânt: Talamasca. Femeia aceasta era de-a lor; aparținea Ordinului.

Nu e cu puțință, se gândi el din nou, apoi râse în barbă de propria lui inocență idioată. E noaptea tuturor surprizelor, nu-i așa? Dar părea cu neputință ca Ordinul să fi supraviețuit de pe vremea când, cu secole în urmă, el își făcuse o joacă din a-i chinui pe membrii lui, pentru ca apoi să-i lase în pace, de milă pentru naivitatea și pentru prostia lor.

Ah, ce teribilă grozăvie, să ai memorie! Ce bine-ar fi ca toate viețile lui trecute să dispară în uitare! Mai vedea încă fețele acelor călugări vagabonzi aparținând Ordinului Talamasca, care îl urmăriseră așa cum putuseră prin toată Europa, notând cu grijă, în cărțuliile lor legate în piele orice mărunțiș pe care ajungeau să-l știe despre el, cu penele lor care scârțâiau, până noaptea târziu. Se numea Benjamin în perioada aceea de scurtă conștiință de sine, iar în caligrafia lor latină cu înflorituri, în scrisorile lor pe pergament și cu sigilii de ceară, pe care le trimiteau superiorilor lor din Amsterdam, îl botezaseră Diavolul Benjamin.

Fusese joacă de copil pentru el să le fure scrisorile și să adauge la ele propriile lui texte; să-i sperie, să iasă la miezul nopții de sub patul lor, să-i apuce de gât și să-i zgâlțâie; ce haz făcuse! Dar, pe vremea aceea, făcea haz din orice; când nu-l mai distra ceva era pentru că își pierdea din nou memoria.

Dar ținea minte că ținuse la ei; ei nu erau exorciști, nici preoți vânători de vrăjitoare, nici magicieni care sperau să-l pună în lanțuri și să-i controleze puterile. O dată îi venise chiar ideea că ar putea să se refugieze în pivnițele lor mucegăite când venea vremea marelui somn. Cu toată curiozitatea lor bolnăvicioasă, nu l-ar fi trădat niciodată.

Și când te gândești că Ordinul supraviețuise cu tenacitatea Bisericii Romane. Și că femeiușcă aceea superbă, cu brățara ei de argint pe braț, iubită de Maharet și de Mael, făcea parte din prozeliții Ordinului. Nu-i de mirare că se bătuse să fie în rândul întâi, de parcă s-ar fi apropiat de ultima treaptă a unei cripte.

Khayman se apropie și mai mult de Mael, dar la câțiva metri se opri, era atâta lume care trecea printre ei. O făcu și din respect pentru sentimentele lui Mael, mai cu seamă rușinea pe care o simțea pentru că-i era frică. Mael fu acela care se apropie și se opri lângă Khayman.

Mulțimea agitată continua să-i ocolească, de parcă formau împreună un zid. Mael se aplecă spre Khayman, ceea ce era, probabil, un semn de

salut, o dovadă de încredere. Privi în jur prin sală, unde nu se mai vedea nici un loc liber, apoi spre parterul care era ca un mozaic de culori și de clăi de păr lucios, și de pumni îndreptați spre tavan. Întinse mâna și îl atinse pe Khayman, de parcă nu se putea stăpâni să n-o facă. Cu vârful degetelor îi atinse dosul mâinii. Khayman rămase liniștit, permițându-i să își continue explorarea.

De câte ori nu văzuse Khayman un astfel de gest între nemuritori — cel mai tânăr verificând direct textura și duritatea cărnii celui mai vârstnic. Nu fusese și printre sfinți unul căruia nu-i fusese de ajuns să vadă rănilor lui Hristos, ci trebuise să le și pipăie? Alte comparații, mai banale, îl făcuseră să zâmbească. Parcă erau doi câini de o rară ferocitate, care se miroseau, examinându-se unul pe celălalt.

Jos, în depărtare, Armand nu-i pierdea din ochi, rămânând în aparență la fel de impasibil. Cu siguranță că surprinsese privirea disprețuitoare pe care i-o adresase Mael, dar nici atunci nu dăduse vreun semn că ar fi băgat ceva de seamă.

Khayman se întoarse și-l îmbrățișa pe Mael, zâmbindu-i. Dar Mael se dădu înapoi temător, ceea ce-l răni profund. Cu multă politețe îi dădu drumul. O clipă îl cuprinse din nou cea mai mare tristețe. Se uită apoi la Armand. Superbul Armand care-i susținu privirea cu totală pasivitate. Dar era momentul să-i spună lui Mael de ce se deplasase.

— Prietene, trebuie să-ți întărești armura gândurilor, îi explică încetitor lui Mael. Nu da voie dragostei tale pentru femeia aceea să te trădeze. Jesse nu are de ce să se teamă de regină dacă eviți să te gândești la ea și la protectoarea ei. Până și numele acesteia îi e dintotdeauna dușman reginei.

— Dar unde e regina? Întrebă Mael, frica ajungând iarăși la suprafață, o dată cu furia că trebuie să și-o ascundă.

— E pe aproape.

— Da, dar unde?

— N-aș putea spune. A incendiat taverna. E în urmărirea câtorva vampiri care n-au venit la concert. Nu se grăbește. Am aflat toate astea citind gândurile victimelor.

Khayman îl văzu pe cel de lângă el cutremurându-se. Îi observa ușoarele schimbări în atitudine, marcând creșterea furiei din el. Cu atât mai bine. Atâta mânie avea să dizolve toată frica. Ah, dar ce ființă irascibilă, incapabilă de a raționa era.

— De ce ai venit să mă avertizezi în felul acesta, când ea ne poate auzi toate vorbele, toate gândurile?

— Dă-mi voie să mă îndoiesc de asta, răspunse calm Khayman. Eu sunt din Prima Generație, prietene. Blestemul de a-i auzi pe ceilalți băutori de sânge așa cum îi auzim noi pe muritori e apanajul verilor. Eu nu i-aș putea citi ei gândurile chiar de-ar fi în fața mea; iar mintea mea îi e pe veci închisă, poți să fii sigur. Așa se petreceau lucrurile cu noi în primele generații.

Declarația asta îl tulbură vizibil pe uriașul blond. Deci Maharet nu-i auzea gândurile Mamei! Și nu voise să i-o mărturisească!

— Nu! spuse Khayman. Mama nu poate ști de existența ei decât captându-ți gândurile, așa că ai face mai bine să le ascunzi. Vorbește-mi

de-acum înainte așa cum vorbesc oamenii între ei, căci în orașul acesta e o adevărată cacofonie de voci omenești.

Mael rămase pe gânduri, încruntându-se. Apoi se uită atât de urât la Khayman, de parcă se pregătea să-l lovească.

— Asta va fi suficient ca să o înving?

— Amintește-ți, spuse Khayman, că ce-i prea mult nu-i niciodată bun.

Se uită din nou spre Armand în timp ce vorbea.

— În cacofonia pe care o percepe neîncetat, poate n-o să reușească să distingă o voce anume. Iar dacă va vrea să izoleze o anumită voce, va trebui să nu le mai asculte pe celelalte. Trăiești de atâta vreme, că nu se poate să nu cunoști tactica asta.

Mael nu răspunse cu voce tare. Dar era clar că înțelesese. Darul telepatiei fusese și pentru el un adevărat blestem, fie că era asediat de vocile umane, fie că era vorba de cele ale băutorilor de sânge.

Khayman aprobă, dând din cap. Darul telepatiei. Frumoase vorbe pentru nebunia care-l cuprinsese cu mii de ani în urmă, când ascultase atâtea voci, stând întins, nemișcat, în sarcofagul lui, cu straturi peste straturi de praf acoperindu-l în uitatul său mormânt egiptean, ascultând plângerile omenirii, fără să știe măcar ce era cu el și în ce stare se afla.

— Exact la fel gândesc și eu, prietene, spuse el. Și tu te bați cu vocile astea de două mii de ani, iar regina noastră a fost poate complet înecată de ele. S-ar părea că Lestat a reușit să treacă peste nivelul acesta de zgomot perpetuu; i-a pocnit din degete lângă coada ochiului și a reușit să o trezească din transă. Dar nu trebuie supraestimată nici ea, o creatură care a rămas nemișcată atâta vreme. Nu-i de nici un folos.

Aceste argumente îl surprinseră întrucâtva pe Mael. Dar recunosc logică lor. Jos, Armand rămânea plin de atenție.

— Nu poate nici ea să facă tot, spuse Khayman, fie că e conștientă, fie că nu. Era întotdeauna gata să se măsoare până și cu stelele, ca apoi să dea înapoi îngrozită.

— Cum așa? îl întrebă febril Mael, aplecându-se spre el. Cum e ea în realitate?

— A fost dintotdeauna plină de visuri și de idealuri înalte. Era cum e Lestat, dădu din umeri Khayman. Frumosul blond care ar da orice să fie bun, să facă numai bine în jur și să-i adune pe lângă el pe adoratorii lui nevoiași.

Un zâmbet glacial, cinic se desenă pe fața lui Mael.

— Dar ce-are de gând să facă, pe toți dracii? De acord, Lestat a trezit-o cu cântecele lui abominabile. Acesta-i un motiv să ne extermină pe toți?

— Are ea un plan, poți să fii sigur. Reginei noastre nu i-au lipsit niciodată ideile. Nu ar putea face nici cel mai mic gest fără să fie minată de cine știe ce planuri grandioase. Și, probabil, știi că nici unul dintre noi nu-și schimbă cu anii caracterul; semănăm cu florile care se deschid — devenim pe zi ce trece încă un pic mai noi însine. Se uită din nou spre Armand. Iar în privința planurilor ei, de data asta nu-ți pot oferi decât speculații...

— Totuși, spune-mi.

— Concertul va avea loc, pentru că Lestat ține la asta. Când se va sfârși, ea o să continue distrugerea neamului nostru. Dar o să-i lase pe

unii în viață, câțiva care i-ar putea servi la înfăptuirea planului, câțiva care să fie, poate, martorii împlinirii lui.

Khayman îl privi pe Armand. Cât de minunat i se părea că fața lui fără expresie emana atâta înțelepciune, în vreme ce a lui Mael, preocupat, enervat, nici gând. Dar cine poate spune care din ei înțelegea mai mult? Mael râse ușurel cu amărăciune.

— Să fie martori? întrebă Mael. Nu cred. Eu cred că-i mult mai simplu. Îi lasă în viață pe cei pe care-i iubește Lestat, asta-i tot. Așa ceva nu-i trecuse prin cap lui Khayman. Da, da, mai gândește-te, spuse Mael în aceeași engleză pronunțată ascuțit. Louis, însoțitorul lui Lestat, e încă în viață, nu-i așa? Și Gabrielle, mama diavolului, e și ea pe aici așteptând cu răbdare să își reîntâlnească fiul. Cât îl privește pe Armand, colo jos, la care îți face atâta plăcere să te uiți, se pare că și lui Lestat i-ar plăcea să îl revadă, așa că și el e în viață, la fel ca și renegatul care-l însoțește, individul care a publicat cartea aceea blestemată și pe care ceilalți l-ar rupe în bucățele de-ar ghici cine e...

— Nu, cred că-i mai complicat. Trebuie să fie mai complicat, spuse Khayman. Pe unii dintre noi nici ea nu-i poate distruge. Iar celor care se ndreaptă acum spre Marius, Lestat nu le cunoaște decât numele.

Mael se schimbă ușor la față; i se colorară obrazii ca dintr-o timiditate umană, i se mijiră ochii. Lui Khayman îi fu limpede că Mael ar fi zburat să-l salveze pe Marius dacă ar fi putut. Ar fi făcut-o chiar în noaptea aceea dacă Maharet s-ar fi deplasat în persoană să o apere pe Jessica. Încerca acum din răsputeri să elimine numele lui Maharet din comunicare. Și-i era frică de ea, teribil de frică.

— Da, văd, acum încerci să-mi ascunzi tot ce știi, spuse Khayman. Exact când ar trebui să-mi spui tot.

— Dar nu pot s-o fac, spuse Mael. Se înconjurase de un zid. Era impenetrabil. Mie mi se dau ordine, nu răspunsuri, prietene. Misiunea mea de azi e să supraviețuiesc în noaptea asta și să o pun pe Jessica la adăpost, scoțând-o de aici.

Khayman ar fi vrut să insiste, să-i ceară răspunsurile. Dar nu făcu nici una, nici alta. Simțea o schimbare ușoară, subtilă, în atmosfera din jur, o modificare infimă, dar netă, pe care n-o putea atribui nici mișcării, nici sunetelor.

Venea regina. Se apropia de sală. Avu impresia că se detașează de propriul corp ca să asculte mai bine; da, ea era. Toate sunetele nopții se amestecau tulburându-l, dar captă totuși unda aceea sonoră; era imposibil de deghizat sunetul acesta scăzut, dar distinct, venind de la respirația ei, de la bătăile inimii, de la forța pe care o degaja deplasarea ei amețitoare prin spațiu la o viteză supranaturală, cauzând coliziunea inevitabilă a vizibilului și a invizibilului.

Mael o simți de asemenea; la fel și Armand. Până și novicele de lângă Armand resimți ceva, deși mulți alții de prin jur nu o sesizară. Și printre muritori erau unii mai receptivi care păreau să fi simțit ceva ce-i tulburase.

— Trebuie să te părăsesc, prietene, spuse Khayman. Amintește-ți sfatul meu.

Era cu neputință de spus mai mult.

Ea ajunsese foarte aproape. Fără îndoială, cerceta gândurile tuturor;

asculta.

Simți o primă dorință irezistibilă de a o vedea, de a căuta la rândul lui imaginea ei în mințile nefericiților de afară ai căror ochi trecuseră peste ea.

— La revedere, prietene, spuse eh E mai bine să ne separăm.

Mael îl privi consternat. Mai încolo, Armand îl luase pe Daniel pe după umeri și-și făcea loc să iasă din mulțime.

În sală se stinseră brusc toate luminile; o clipă Khayman se gândi că tot ea era de vină, că ora judecății sosise.

Dar copiii muritori din jurul lui cunoșteau ritualul, începea concertul! Toată lumea izbucni în urlete, în urale, toți băteau din picioare. În fine, totul se transformă într-un soi de muget colectiv. Simțea cum tremură podelele.

Mici flăcărui țâșniră din întuneric, muritorii aprindeau bețe de chibrit sau brichete cu gaz. Și, din nou, în această iluminatie difuză se profilau miile de forme în mișcare. Strigătele se amestecau într-un fel de cor din toate direcțiile.

— Nu sunt un laș, șopti brusc Mael, de parcă nu era în stare să rămână tăcut.

Îl apucă pe Khayman de braț, apoi îi dădu drumul, de parcă tăria cărnii lui îl îngrețoșa.

— Știu, spuse Khayman.

— Ajută-mă. Ajut-o pe Jessica.

— Nu-i mai pronunța numele din nou. Nu sta pe lângă ea, cum ți-am spus. A reînceput războiul, druidule. Ți amintești? Lupta trebuie dusă cu viclenie, nu cu furie. Stai printre muritori. Am să te ajut dacă și când o să pot.

Avea atâtea alte lucruri de spus! Spune-mi unde-i Maharet, de pildă! Dar acum era prea târziu pentru asta. Se întoarse și înainta iute pe intervalul dintre rânduri până ajunsese la un cerc liber, la capătul unor trepte de ciment.

Jos, pe scena neluminată, își făcură apariția muzicanții muritori, sărind peste difuzoare și cabluri electrice și luându-și instrumentele depuse pe jos.

Lestat ieși cu pași hotărâți de după cortină, cu o capă neagră fluturându-i în jurul trupului, și se apropie de rampă. La nici doi metri de Jesse, se opri cu microfonul în mână.

Mulțimea urla în extaz. Se auzeau aplauze, fluierături, tropăituri, era un zgomot infernal, așa cum Khayman nu mai auzise niciodată. Râse fără să vrea de frenezia aceea absurdă și de micuța siluetă de-acolo de jos, de pe scenă, care iubea, din tot sufletul, nebunia asta și care, la rândul lui râdea, o dată cu Khayman.

Brusc, mica scenă fu bombardată de toate proiectoarele. Khayman rămase cu gura căscată, nu atât la siluetele pitice de pe scenă care se agitau în costumele lor frumoase, ci la imensul ecran video din spatele lor, care urca până la plafon. Imaginea lui Lestat, înaltă de zece metri, apăru brusc în toată splendoarea. Zâmbea cuceritor; își aruncă brațele în sus, își scutură coama de păr blond, își dădu capul pe spate și scoase și el un urlet prelung.

Mulțimea era în picioare, în delir; tot edificiul se zguduia, dar urletul acela asurzi pe toată lumea. Vocea puternică a lui Lestat acoperea vacarmul.

Khayman închise ochii. În dosul urletului monstruos al lui Lestat încercă să izoleze celălalt sunet, cel emis de Mamă, dar nu mai reuși.

— Regina mea, murmură el, căutând, măturând cu mintea totul în jur, deși nu era mare speranță.

Se găsea oare afară, pe vreo colină acoperită de iarbă, ascultând muzica trubadurului ei? Simți vântul ușor, umed, văzu cerul cenușiu, fără stele, la fel ca orice muritor. Luminile din San Francisco, colinele lui sclipitoare, turnurile luminate care-și aruncau razele ca niște faruri în noapte, toate acestea îi părură brusc înfiorătoare, ca un peisaj lunar, ca veșnica derivă a galaxiilor.

Închise ochii. O văzu din nou cum fusese la Atena, pe strada unde incendiasse taverna plină cu tineri vampiri; mantia ei zdrențuită îi atârna pe umeri, cu gluga dată pe spate, iar părul împletit în zeci de codițe îi înconjura capul. Ah, regina cerului părea să fie, așa cum îi plăcuse cândva să fie considerată, orchestrând de secole litanii. Privirea ei absentă sclipea în lumina electrică, iar gura moale era plină de inocență. Tot chipul ei era un miracol de infinită frumusețe.

Această viziune îl aruncă în urmă cu secole, până la acel moment obscur și înfiorător, când venise, cu inima bătându-i ca o tobă, muritor fiind, să-i asculte dorința. Regina lui, acum damnată și obligată să slujească astrul nopții, cu demonul din ea cerând tot mai mult sânge, regina lui nu mai suporta nici lumina lămpilor. Cât de agitată fusese, mergând de colo până colo prin camera aceea cu podea de lut, străjuită de tăcutele sentinele pictate pe pereți.

— Gemenele astea, spusese ea, surorile astea răufăcătoare sunt de vină, ele au pronunțat formule vrăjitorești.

— Ai milă de ele, le apăraseră el. N-au vrut să îți facă rău, îți jur că au spus adevărul. Dă-le drumul, Majestatea ta. Nu mai pot schimba nimic acum.

Ah, ce milă-i fusese de ele! De gemene și de suverana lui chinuită.

— Poate, dar trebuie să le punem spusele la încercare, ca să știm dacă au mințit, spusese ea. Vino mai aproape, supusul meu slujitor, tu care m-ai servit întotdeauna cu atâta devotament...

— Regina mea, iubita mea regină, ce dorești să fac?

Cu aceeași expresie dulce pe față, își ridicase mâinile glaciale spre fața lui și îl apucase brusc de gât, cu o forță nemaipomenită, care-l îngrozise. Sub impresia șocului îi văzuse privirea devenind din ce în ce mai fixă și gura deschizându-se. Îi văzuse cei doi canini micuți, dar proeminenți când se ridicase pe vârfuri, cu o grație ciudată, ca într-un coșmar. *Nu mie. Nu-mi face mie asta! Regina mea, eu sunt Khayman!*

Ar fi trebuie să fi pierit de mult, cum se-ntâmplase cu atâți alți băutori de sânge după aceea. Dispăruți fără urmă, ca atâtea popoare dizolvate în țărâna tuturor țărilor și națiilor. Dar el nu pierise. Iar gemenele — măcar una din ele — supraviețuiseră, de asemenea.

Ea știa oare de asta? Cunoștea visele acelea teribile? Îi parveniseră și ei prin intermediul minților tuturor celorlalți care le avuseseră? Sau își

petrecuse tot timpul, de când se ridicase din amorteală, călătorind în jurul globului fără nici un fel de vis, fără nici o pauză, doar spre împlinirea unui scop anume?

Ele sunt în viață, regina mea, continuă să viețuiască, poate doar într-o singură ființă, dacă nu în amândouă. *Amintește-ți de vechea profeție!* Măcar dacă ea i-ar auzi spusele!

Deschise ochii. Se găsea din nou în prezent, prizonier al acestei carapace osificate care-i era trup. Muzica aceea, al cărei volum creștea încă, îl copleșea cu ritmul ei neînduplecat. Îi bătea ca un ciocan în urechi. Lumina stroboscopică îl orbea.

Se întoarse cu spatele și atinse cu mâna peretele. Nici când nu mai trăise o astfel de beție de sunete. Simțea cum își pierde cunoștința, dar vocea lui Lestat îl chemă înapoi.

Ferindu-și ochii cu mâna, Khayman privi spre scena care părea incandescentă. Îl privi pe demonul acela cântând și dansând, beat de bucurie. Khayman se simți emoționat, împotriva voinței lui.

Vocea puternică de tenor a lui Lestat n-avea nici o nevoie de amplificare. În sală, răspândiți printre victimele lor, până și nemuritorii cântau o dată cu el, atât de molipsitor era cântecul, atât de plin de pasiune. În orice parte se uita, Khayman vedea publicul întreg, muritori și nemuritori laolaltă, cuprins de frenezie. Toți se mișcau în același ritm cu muzicanții de pe scenă. Vocile se amestecau. Publicul fremăta, cuprins val după val de mișcare.

Fața lui Lestat ocupa acum tot ecranul acela imens, căci camera de luat vederi îl lua în gros-plan. Fixată pe Khayman, privirea albastră îi făcu un semn de complicitate.

"DE CE NU MĂ UCIDEȚI? DOAR ȘTIȚI CINE SUNT!"

Râsul lui Lestat acoperi geamătul ghitarelor.

"NU RECUNOAȘTEȚI RĂUL, NICI CHIAR VĂZÂND?"

Of, câtă încredere în bine, în eroism! Asta vedea Khayman în ochii ființei aceleia, era o nuanță de cenușiu în ei, exprimând nevoia lui tragică. Lestat își dădu capul din nou pe spate și scoase un alt urlat; bătu din picioare și țipă; privi spre plafon de parcă ar fi fost firmamentul.

Khayman se sili să se miște; trebuia să scape de acolo. Își făcu cu greu drum spre ieșire, de parcă l-ar fi sufocat sunetele acelea asurzitoare. Până și echilibrul îi era tulburat. Muzica, în rafale, îl urmări pe scări, dar măcar acolo nu-l mai chinuia lumina. Sprijinindu-se de zid, încercă să își limpezească privirea.

Miros de sânge. Cam mulți vampiri înfometați în sala asta. Iar vuietul muzicii pătrundea prin pereți, prin lemn, prin tencuială.

Se grăbi în jos pe scări, incapabil să își audă zgomotul propriilor pași, și se prăbuși pe un palier pustiu. Își înconjură genunchii cu brațele și-și puse fruntea pe ele.

Muzica era, în definitiv, la fel ca străvechile melodii, când orice cântec era cântat cu tot trupul, cântecele minții nefiind încă inventate.

Se văzu pe sine dansând; îl văzu pe rege — regele muritor pe care îl adorase — sărind în sus și învârtindu-se prin aer. Auzi bătaia tobelor; notele plângătoare ale fluierelor. Regele îi pusese în mână cana de bere. Masa se prăbușea de atâtea feluri de mâncare, de atâtea fructe, de

franzelele scoase din cuptor, fumegânde. Pură, senină, regina era pe tronul ei de aur, o muritoare coafată cu grijă, cu un minuscul con de ceară parfumată așezat peste codițele splendid împletite, ca să împrășteie parfum în jur, topindu-se încetișor de căldură.

Apoi, cineva îi puse în mână sarcofagul, miniatura aceea care trecea din mână în mână întotdeauna în timpul praznicelor, pentru a le aminti mesenilor că la capăt este moartea, deci să se bucure de masă, de băutură.

Îl strânse în palmă; era cazul să-l transmită regelui?

Simți deodată buzele regelui lipindu-i-se de obraz. "Dansează, Khayman. Bea. Măine pornim spre nord, să lichidăm ultimii canibali!" Regele nici nu privi sarcofagul preluându-l; i-l strecură reginei în palmă, iar ea, fără nici o privire, îl dădu altuia.

Ultimii canibali. Ce simplu păruse totul, ce lucru minunat! Până ce le văzuse pe gemene îngenucheate în fața catafalcului.

Tumultul tobelor acoperi vocea lui Lestat. Pe lângă Khayman treceau diverși muritori care nu-i dădeau nici o atenție, cum stătea ghemuit acolo; trecu rapid pe lângă el și un băutor de sânge, nici acesta nu-l observă.

Vocea lui Lestat se ridică din nou, intonând cântecul despre Copiii Întunericului, ascunși în Cimitirul Inocenților, plini de superstiții și înfricoșați.

*La lumină
Am ieșit,
Fraților, surorilor!*

UCIDEȚI-NE! Fraților, surorilor!

Khayman se ridică, alene. Se clătina pe picioare, dar își continuă drumul în jos până ajunsese în holul de la parter, unde zgomotul era ușor esompat, și rămase acolo, vizavi de ușile mari de la intrare, într-un curent de aer proaspăt.

Calmul îi revenea lent când își dădu seama că trecuseră pe lângă el doi muritori care îl priviseră cu atenție cum stătea sprijinit de zid, cu mâinile în buzunare, cu capul plecat.

Se văzu reflectat în mințile lor. Le simți îngrijorarea, amestecată cu un sentiment de victorie. Cei doi îi cunoscuseră speța, nu trăiseră decât pentru a trece printr-o clipă ca aceasta, temându-se totuși și nesperând să o trăiască într-o zi.

Încet, își ridică privirea. Erau la câțiva metri de el, în apropiere de bar, unde se înghesuia mulțimea, de parcă ar fi vrut să se ascundă de el; erau adevărați gentlemani britanici. Erau amândoi în vârstă, de fapt, cu figuri de savanți, cu cute adânci pe față, cu haine protocolare. Total deplasate, hainele lor fine de stofă, cu gulerele apretate ale cămășilor doar un pic vizibile, cu cravatele de mătase bine înnodate. Păreau să fie exploratori de la celălalt capăt al lumii, printre tinerii în haine de culori țipătoare, care se mișcau fără încetare de colo-colo, dând impresia eă se simt foarte bine în zgomotul acela infernal, completat de frânturile de conversație.

Îl urmăreau cu multă demnitate; ca și cum ar fi fost prea politicoși

pentru a se simți înfricoșați. Bătrâni ai Ordinului Talamasca veniți să o caute pe Jessica.

Ne cunoașteți? De bună seamă. Nu vă vrem răul. Nu trebuie să vă îngrijorați.

Cuvintele sale trimise în tăcere către unul din ei, cu numele de David Talbot, îl făcu pe acesta să se dea un pas înapoi. Respirația i se acceleră, apoi brusc îi apăru pe frunte și pe buza de sus o pânză de sudoare. Dar cu câtă eleganță își păstrau calmul! David Talbot își miji ochii de parcă nu voia să se lase impresionat de ceea ce vedea; de parcă voia să vadă firele de praf dansând în razele de lumină.

Cât de scurtă i se păru deodată o viață de om; era suficient să-l privești pe bărbatul acesta fragil, pe care educația și rafinamentul nu-l scutiseră în nici un fel de riscuri. Ce simplu era să-i schimbi cursul gândurilor, al speranțelor. Să le spună oare unde-i Jessica? La urma urmelor, asta nu schimba nimic.

Simți atunci că celor doi le era la fel de frică să plece sau să rămână, că-i fixase atât de mult, că erau parcă hipnotizați. Într-un fel, ceea ce îi reținea acolo, cu ochii fixați pe el nu era decât respectul. Așteptau cumva un semn din partea lui ca să se miște, măcar să pună punct acestei oribile examinări.

Nu vă duceți după ea. Ar însemna o adevărată nebunie. Sunt alții ca mine acolo, gata s-o apere. Mai bine plecați. Eu asta aș face, în locul vostru.

Ha, ha, cum avea să fie transcris oare discursul acesta în arhivele Talamascăi? O să afle el într-o noapte. În ce ascunziș modern își mutaseră oare documentele și comorile lor străvechi?

Demonul Benjamin. Acesta sunt. Nu mă cunoașteți?

Zâmbi în sinea lui. Lăsă capul în jos, privind în podea. Nu-și închipuise să fie atât de vanitos. Brusc, își dădu seama că nu-i păsa câtuși de puțin ce-aveau să gândească despre întrevederea aceasta.

Se gândi distrat la epoca aceea de demult, când se amuzase să își bată joc de-ai lor. "Permite-ne doar să vorbim!" îl imploraseră. Savanți plini de praf, cu ochii veșnic roșii, cu haine de catifea uzată, deosebiți la culme de acești doi oameni de lume, pentru care supranaturalul era un obiect de studiu, nu o filozofie. Absurditatea vremurilor acelora îl înfioră brusc; dar și secolul acesta era, la urma urmelor, la fel de înfricoșător.'

Plecați!

Fără să ridice ochii, văzu cum David Talbot îl aproba. Politicoși, el și însoțitorul lui se retraseră. Uitându-se înapoi peste umăr, se grăbiră să traverseze holul și să intre în sala de concerte.

Khayman era iarăși singur, doar în tovărășia ritmului muzicii ce venea de după uși, singur și întrebându-se ce naiba căuta acolo, care-i erau dorințele; jinduind să poată uita totul din nou; să se trezească într-un loc minunat unde să bată o briză ușoară și să fie înconjurat de muritori care să n-aibă habar ce era el, un loc care să sclipască la lumina electrică sub norii vapoși și unde să aibă la dispoziție trotuarele nesfârșite ale orașului; ca să se plimbe până-n zori.

Jesse

— LASĂ-mă-n pace, măgarule! spuse Jesse, călcându-l pe picior pe bărbatul de lângă ea, care o cuprinsese pe după mijloc cu un braț și încerca să o smulgă de lângă scenă. Ticălosule!

Îndoit de durere, nu mai reuși să se ferească de cea de-a doua lovitură a lui Jesse. Pică jos.

De cinci ori fusese împinsă de lângă scenă. Se lăsase pe vine, se strecurase printre cei care o dăduseră la o parte, lunecând ca un pește printre picioarele lor în pantaloni de piele, ca apoi să se ridice și să se apuce iar de marginea rampei de lemn, ținându-se cu o mână de pânza care atârna până jos și pe care o răsucise ca pe o frânghie.

În lumina stroboscopică îl văzu pe Lestat făcând un salt incredibil și coborând fără zgomot pe scânduri, în vreme ce vocea lui umplea toată sala fără să fie nevoie de microfon, iar chitarișii țopăiau în jurul lui ca niște spiriduși.

Pe fața lui albă se scurgeau mici șiroaie de sânge, ca de la coroana de spini a lui Hristos, iar părul lung și blond îi zbura în jurul capului la fiecare piruetă. Își sfâșiase cămașa, lăsându-și pieptul gol, cravata neagră i se dezlegase și-i cădea, ochii albaștri ca niște cristale îi erau injectați de sânge, iar din gură urla toate versurile acelea fără rost.

Jesse simți cum îi crește pulsul la vederea șoldurilor acelora în perpetuă unduire, a mușchilor puternici ai coapselor, conturați de pânza neagră, mulată a pantalonilor. El făcu un nou salt, se ridică fără nici un efort, de parcă voia să ajungă până la tavan.

Da, e chiar așa, doar vezi cu ochii tăi! Nu poate exista nici o altă explicație!

Își suflă nasul. Iar se pusese pe plâns. Trebuia să-l atingă, fir-ar să fie, orice-ar fi! Ca prin vis îl văzu terminându-și cântecul, cu bătăi din picior pe ultimele măsuri, în mijlocul muzicanților care încercau să țină ritmul cu el, mișcându-se tot timpul, agitându-și capetele și părul, cu vocile acoperite de cea a lui Lestat.

Doamne, lui îi plăcea la nebunie ce făcea! Nu încerca în nici un fel să își disimuleze plăcerea. Se scâlda în adorația care-i era adresată. O absorbea de parcă ar fi fost vorba de sângele cel mai fierbinte.

Acum, pe notele de început ale unui alt cântec, își desprinsese de pe umeri capa neagră de velur, o învârti prin aer și o aruncă spre public. Mulțimea urlă și se aruncă să o prindă, iar Jesse simți un genunchi în șale și o cizmă strivindu-i piciorul, dar era unica ei șansă de a sări pe scenă, în vreme ce gărzile lui Lestat săreau în sală să-i potolească pe cei ce se băteau pentru capă.

Se sprijini cu ambele mâini de rampă și trecu dincolo de ea pe burtă, sărind apoi în picioare. Se repezi drept la silueta care dansa, ai cărui ochi se priviră brusc într-ai ei.

— Ești tu, ah tu! strigă ea. Văzu cu coada ochiului că se apropia o gardă. Se aruncă cu toată forța spre Lestat. Se agăță cu amândouă mâinile de talia lui. Simți imediat șocul răcorii pieptului aceleia gol și neted, iar pe buze simți un gust de sânge!

— Ah, Doamne, e adevărat! șopti ea. Inima stătea să-i crape, dar nu

slăbi strânsoarea. Da, era aceeași piele ca a lui Mael, ca a lui Maharet, ca a tuturor celorlalți. Da, asta era! Era reală pielea asta, dar nu umană. Veșnic. Și proba era în brațele ei, înțelegea totul și nimeni n-avea cum să o mai zăpăcească acum!

Întinse o mână în sus și apucă o șuviță din coama de păr blond, iar când deschise ochii el îi zâmbi. Recunoscuse fața opalescentă, văzu cei doi canini ascuțiți.

— Ești un demon! șopti ea.

Râdea, ca o nebună, plângea și râdea în același timp.

— Te iubesc, Jessica, îi șopti el la rândul lui, zâmbind de parcă voia să o tachineze, cu șuvițele umede de păr blond căzându-i în ochi.

Spre stupefacția ei, se simți înlănțuită de brațul lui, ridicată pe unul din solduri, antrenată într-o piruetă vertiginoasă. Imaginea muzicanților în delir nu-i parvenea decât ca prin ceață, luminile erau doar dungi violente de alb și roșu. Gemea; dar nu-l scăpa din priviri, da, nu visa. Se agăța cu disperare de el, convinsă că avea să o arunce în sală peste capetele oamenilor. Dar apoi, când o lăsă jos și înclină capul, părul lui o atinse pe obraz și-i simți gura peste a ei.

Muzica asurzitoare se estompă total, ca și cum s-ar fi cufundat în mare. Se simți pătrunsă de respirația, de suspinul lui, apoi îi simți degetele netede pe ceafă. Sâni îi erau striviți de pieptul unde-i simțea bătând inima; în minte îi pătrunse o voce pură, asemănătoare alteia care, altădată, de demult, îi dădea toate răspunsurile, înțe-legând-i întrebările.

Da, Jesse, întruchipăm răul, cum ai bănuir dintotdeauna.

Apoi mâini de om o smulseră de lângă el. Urlă.

Surprins, el continua să o privească. Își sonda visurile în căutarea unei scene despre care avea o vagă amintire. Festinul funebru. Gemenele roșcate îngenuncherate de o parte și de alta a catafalcului. Dar viziunea se estompă la fel de repede; rămase surprins în continuare. Îi zâmbi din nou, impersonal, un zâmbet ca o rază venind de la proiectoarele care o orbeau.

— Frumoasa mea Jesse! spuse el și ridică mâna în semn de adio.

O duceau în culise, o scoteau de pe scenă.

Când o lăsară jos râdea.

Cămașa ei albă era plină de sânge. Avea sânge și pe mâini — urme decolorate de sânge sărat. Îi recunoștea gustul. Dădu capul pe spate și râse în continuare; ce era curios era că nu-și auzea hohotele de râs, le simțea doar traversându-i corpul, știa că râde și plânge în același timp. Garda o insultă în termeni urâți, amenințatori. Dar nu-i mai păsa.

Era din nou înghițită de valul de oameni care o împingea, o înghesuia din toate părțile, o îndepărta de centru. O gheată grea îi strivi piciorul drept. Se împiedică, se întoarce, se lăsă împinsă cu și mai multă violență spre ușile de ieșire.

Acum totul îi era egal. Acum știa. Știa tot. Era complet amețită. N-ar fi putut să stea pe picioare dacă n-ar fi sprijinit-o umerii celor din jur. Nicicând nu mai simțise o dorință atât de mare de a se abandona, o asemenea senzație de eliberare.

Cacofonia dementială a muzicii continua — fețele apăreau și dispăreau într-o spumă de lumini colorate. În aer se simțea miros de marijuana, de bere. Îi era sete. Da, ar fi băut ceva rece. Ce groaznic de sete îi era! Ridică

o mână și linse de pe ea sângele, sarea. Tremura din toate încheieturile, tot corpul îi vibra, cum i se-ntâmpla adesea când era pe punctul s-adoarmă. Un tremur dulce, delicios, care anunța visele. Continuă să lingă sângele de pe mână și închise ochii.

I se păru deodată că se află într-un loc mai degajat. N-o mai împingea nimeni. Se uită în sus și-și dădu seama că se afla lângă uși, lângă panta înclinată care cobora până în marele hol, cu vreo patru metri mai jos. Lăsase în urmă mulțimea, undeva mai sus, în spate. Aici putea să se odihnească. Aici se simțea bine.

Se ținu cu mâna de zidul unsuros, pășind peste paharele de plastic aruncate pe jos, ba chiar peste o perucă ieftină cu bucle blonde. Își sprijini și capul de zid și rămase așa, odihnindu-se, cu lumina crudă din hol în ochi. Avea pe vârful limbii același gust de sânge. Parcă-i venea din nou să plângă, i se părea cel mai bun lucru de făcut. Pentru moment nu exista nici trecut, nici prezent, nici vreo obligație; lumea întreagă era schimbată, de la cel mai simplu până la cel mai complicat lucru. Plutea într-o minunată stare de pace, de detașare, pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Ah, dacă ar putea să-i povestească lui David despre toate astea; dacă în vreun fel sau altul ar putea să împartă cu cineva secretul acesta.

O atinse ceva. Ceva ostil. Fără să vrea, se întoarse și văzu lângă ea o siluetă masivă. Cine era oare? Se strădui să-l identifice pe intrus.

Mădulare osoase, păr lins negru, ruj în jurul gurii care se strâmba la ea, dar pielea, era aceeași piele. Și caninii. Nu era uman... Era unul dintre ei!

Talamasca?

Sunetul ajunse la ea ca un șuierat. O izbi drept în piept. Instinctiv, ridică brațele, le strânse peste piept, cu degetele înfipite în umeri.

Talamasca?

Nu se auzea nici un sunet, dar furia conținută în întrebare o asurzea.

Se dădu înapoi, însă mâna lui o prinse, degetele se încleștară pe gâtul ei. Încercă să țipe, dar fu ridicată pe sus.

Apoi zbură pe deasupra holului, țipând, până ce se izbi cu capul de zid.

Întuneric. Văzu venind durerea. Un fulger galben și apoi unul alb, traversându-i coloana vertebrală, răspândin-du-se în mii de ramuri prin tot corpul. Nu și-l mai simți. Se prăbuși jos, strivindu-și dureros fața și palmele de ciment, apoi se rostogoli pe spate.

Nu mai vedea nimic. Poate că avea ochii închiși, dar era caraghios că, dacă erau închiși, nu putea să-i deschidă. Auzi voci, auzi oameni care țipau. Se auzi un fluierat prelung sau, poate, fusese un sunet de clopot? Apoi un bubuit ca de trăznet, dar astea erau aplauzele din sală. Lângă ea discutau câteva persoane.

Cineva, aproape de urechea ei, spuse:

— Nu trebuie atinsă. Și-a rupt gâtul!

— E rupt? Se mai poate trăi dacă ai gâtul rupt?

Cineva îi puse o mână pe frunte. Dar nu simți decât o vagă senzație de înțepătură, parcă ar fi fost foarte înghețată, parcă mersese mult prin zăpadă și nu mai simțea nimic. *Nu mai văd.*

— Ascultă-mă, draguțo. Era vocea unui bărbat tânăr. O voce oarecare, cum se putea auzi la Boston, la New Orleans sau la New York City. Putea

să fie un pompier sau un polițist, în orice caz era un salvator. Ne ocupăm de tine, drăguț. Ambulanța va sosi din clipă în clipă. Stai acum nemișcată, drăguț, nu te nelinești.

Cineva o atingea pe piept. Nu, căuta acte, o carte de vizită. Da. Jessica Miriam Reeves.

Stătea lângă Maharet și privea imensa hartă cu toate luminițele aprinse. Acum înțelegea. Jesse, fiica lui Miriam, care fusese fiica lui Alice, născută din Carlotta, care fusese fiica lui Jane-Marie, care fusese fiica lui Anne, care fusese fiica lui Janet-Belle, care fusese fiica Elizabeth, care fusese fiica lui Louise, care fusese fiica lui Frances, care fusese fiica Friedei, care fusese fiica...

— Permiteți, vă rog, suntem prietenii doamnei... *David*.

O ridicau; își auzi țipătul, dar nu avusese intenția să țipe. Avu din nou în fața ochilor imensa hartă cu arborele genealogic. "Frieda, fiica lui Dagmar, care fusese..."

— Atenție, fir-ar să fie, fiți atenți!

Se schimbă calitatea aerului: era mai rece și umed, simți o briză pe față. Apoi nu mai simți nimic, nici în mâini și nici în picioare. Pleoapele și le simțea, dar nu le putea mișca.

Îi vorbea Maharet. "...venind din Palestina, trecând prin Mesopotamia, apoi încetul cu încetul prin Asia Mică, prin Rusia și apoi prin Europa de Est. Înțelegeți?"

Era ori într-un dric, ori într-o ambulanță, dar parcă nu prea făcea mare zgomot pentru o ambulanță; sirena, deși suna în mod regulat, părea prea estompată, prea departe. Ce se-ntâmplase cu David? Nu ar fi abandonat-o decât dacă era moartă. Dar cum se făcea că David era acolo? David îi spusese că nimic pe lume nu l-ar face să vină. David nu era acolo. Probabil că-și imaginase. Ciudat lucru că nici Miriam nu era prezentă. "Sfântă Mărie, Mama lui Dumnezeu... acum și în ceasul morții noastre..."

Ascultă: străbăteau în cea mai mare viteză orașul; simți virajul la colțul străzii; dar unde-i era trupul? Nu-l mai simțea deloc. Gâtul rupt. Asta înseamnă că-i cu siguranță moartă.

Dar asta ce mai era, lumina care se vedea prin desișul junglei? Era un râu? Prea lat ca să fie un râu. Și cum să-l treacă? Dar nu era Jesse cea care mergea prin junglă, pe malul râului. Era altcineva. Vedea mâinile întinse în față, dând la o parte lianele și frunzele ude, de parcă erau mâinile ei. Când se uită în jos, văzu plete roșcate, păr lung, cârlionțat și roșu, plin de resturi de frunze, de pământ...

— Mă auzi, drăguț? Suntem aici, ne ocupăm de tine. Prietenii tăi sunt în mașina din spate. Să n-ai nici o grijă.

Mai zicea și altele. Dar ea pierdu firul. Nu mai auzea ce spune, avea în urechi doar un ton, un ton plin de interes și grijă pentru ea. De ce îi era atât de milă de ea? Doar n-o cunoștea. Înțelegea oare că pe cămașa ei n-avea sângele ei și nici pe mâini?

Vinovați. Lestat încercase să-i spună că erau răi, dar ei i se păruse atât de lipsit de importanță, atât de imposibil de a lega noțiunea aceasta de tot restul. Nu că i-ar fi păsat de ce era bine și corect; în momentul de față problema se punea pe un plan de dimensiuni mult mai mari. *Cunoașterea adevărului.* El îi vorbise de parcă i-ar fi ghicit intenția de a

face ceva, doar că ea n-avusese nici o intenție de felul acesta.

De aceea moartea era poate cea mai bună soluție. Doar dacă Maharet ar înțelege. Și când te gândești că David era pe-aproape, în mașina din spate. David cunoștea o parte din poveste, oricum, precis că putea să-i completeze dosarul: Reeves, Jessica. Moartea ei ar constitui o probă suplimentară: "Una dintre membrele noastre cele mai devotate... victima unui... extrem de primejdios... În nici un caz nu trebuie întreprins contactul direct..."

Iar o mișcau. Iarăși aer mai rece, miros de benzină și de eter. Știa că dincolo de această lipsă de simțire, de acest întuneric, nu se găsea decât durerea cea mai groaznică, era deci mai bine să nu se miște deloc, să nu încerce să treacă dincolo. N-au decât să o transporte ei, să împingă căruciorul cu targa pe culoar.

Plângea cineva. O fetiță.

— Jessica, mă auzi? Vreau să știi că am ajuns la spital și că facem tot ce ne stă în putință să te salvăm. Prietenii tăi sunt afară. David Talbot și Aaron Lightner. Le-am comunicat că n-ai voie să te miști deloc...

De bună seamă. Când ai gâtul rupt, ori mori imediat, ori mori la prima mișcare. Asta era. Cu ani în urmă, într-un spital, văzuse o fată cu gâtul rupt. Acum își aducea aminte. Corpul fetei fusese fixat pe un cadru mare de aluminiu. Din când în când infirmiera mișca acel cadru ca să-i schimbe puțin poziția. Asta o să-mi faceți și mie?

Îi vorbea din nou bărbatul acela, dar, de data asta, vocea venea mai de departe. Ea înainta și mai iute prin junglă, ca să se apropie, să-i audă vorbele acoperite de zgomotul râului. Și zicea...

— ... desigur, putem face toate astea, și analizele, și radiografiile, dar, trebuie să înțelegeți ce vă spun, se află într-o stare disperată. Toată partea posterioară a cutiei craniene e distrusă. Se vede creierul și pe el se vede un imens hematom care nu se va mai putea resorbi în orele ce urmează, dacă mai putem vorbi de ore...

Ticălosule, m-ai ucis. M-ai aruncat cu capul de perete. De-aș putea să-mi mișc măcar pleoapele, măcar buzele. Dar sunt captivă aici înăuntru. Nu mai am corp, dar sunt captivă în el! Când eram mică, așa îmi imaginam moartea. Ești captiv în propriul creier, în mormânt, fără ochi să vezi, fără gură să țipi. Trec ani și ani peste tine.

Sau răătăcești într-o lume crepusculară, laolaltă cu fantomele acelea palide; crezi că ești în viață când, de fapt, -ești mort. Doamne sfinte, trebuie să știu dacă sunt sau nu moartă. Trebuie să știu când s-a întâmplat asta!

Buzele. O senzație extrem de slabă. Ceva umed, fierbinte. Cineva îi desfăcea buzele. Dar nu-i nimeni aici, nu-i așa? Ei sunt dincolo, în hol, nu e nimeni în cameră. Ar simți dacă ar fi cineva aici. Totuși, acum simțea gustul lichidului, al lichidului fierbinte care-i pătrundea în gură.

Ce e? Ce-mi dați? Nu vreau să-mi pierd cunoștința.

Dormi, iubita mea.

Nu vreau să dorm. Vreau să știu când mor. Vreau să știu!

Dar lichidul îi umplea gura, iar ea înghițea. Mușchii gâtului reacționau încă! Ce gust delicios, sărat. Cunoștea gustul acesta! Cunoștea senzația aceasta de gâdilătură în cerul gurii. Supse mai cu forță. Simți cum îi revine

viață în obraji, simți aerul din jur în mișcare. Simți briza care traversa camera. Pe toată lungimea coloanei simți avansând o undă de căldură. Aceasta i se împrăstie apoi în picioare și în brațe, urmând exact calea pe care o luase durerea, corpul întreg îi revenea la viață.

Dormi, iubita mea.

Ceva o gâdila în ceafă. Gâdilătura se răspândi prin rădăcinile părului.

Avea vânătași la genunchi, dar picioarele nu aveau nimic rupt, o să poată să meargă din nou, iar sub mână simțea cearșaful. Voia să se ridice, însă era prea devreme pentru asta, prea devreme pentru orice mișcare.

În plus, era ridicată, purtată.

Cel mai bine era să doarmă. Dacă așa era moartea... ei bine, era perfect. Auzea ca prin vis voci, se certau bărbați, dar nimic n-avea nici o importanță. Parcă o striga David. Ce voia David de la ea? Să moară? Doctorul amenința că cheamă poliția. Poliția nu mai putea face nimic. Scena era de-a dreptul caraghioasă.

Coborau și tot coborau scări. Ce aer răcoros!

Se auzi din ce în ce mai tare zgomotul circulației: un autobuz trecând în goană. Nici când nu-i plăcuseră zgomotele astea, dar acum erau la fel de plăcute ca vântul, la fel de pure. Era iarăși legănată ușurel, ca într-un leagăn de copil. Simți pornirea mașinii, o mișcare bruscă înainte, apoi doar mișcarea lină, egală. Miriam era cu ea, Miriam voia ca Jesse să se uite la ea, dar Jesse era prea obosită.

— Nu vreau să plec, mamă.

— Jesse, te rog. Încă nu e prea târziu. Ai mai putea să vii.

Ca și David care o strigase:

— Jessica.

Daniel

CAM PE LA jumătatea concertului, Daniel pricepu manevra. Surorile și frații cu fețe palide aveau să se tot studieze unii pe alții pe toată durata concertului, ba chiar să se amenințe între ei, dar nimeni n-avea să facă vreo mișcare. Regula de urmat era foarte dură și rapidă: a nu se lăsa nici o probă cu privire la natura noastră, nici o victimă, nici o celulă de țesut vampiric.

Lestat urma să fie singura victimă, iar distrugerea lui trebuia să se facă cu mare prudență. Muritorii nu trebuia să vadă coasele decât dacă asta nu se putea evita. Schema era următoarea: mizerabilul trebuia înhățat când era pe punctul de a se retrage, apoi făcut bucățele exclusiv în prezența conjuraților. Cu condiția ca el să nu se apere, căci, dacă o făcea, trebuia să moară în fața admiratorilor, iar corpul să fie distrus în întregime.

Daniel râdea din toată inima, gândindu-se cum ar putea Lestat să permită înlăptuirea unui astfel de plan.

Daniel le râdea în nas la toți geloșii aceștia perversi, cu fețe ca petalele lucioase de orhidee, care umpluseră atmosfera sălii cu ura lor, cu invidia și lăcomia lor. Ai fi putut crede că-l urau pe Lestat doar pentru frumusețea lui incredibilă, în lipsa altui motiv.

Daniel se îndepărtase puțin de Armand, în cele din urmă. De ce nu?

Nimeni nu-i putea face nici un rău, nici chiar cel cu chip ca de piatră, pe care-l văzuse în colțul cel mai întunecat, atât de străvechi și cu carnea atât de dură, că ar fi putut rivaliza cu legendarul Golem. Ce imagine de coșmar, să-l vezi pe acela, cioplit în piatră, privind-o pe muritoa-rea cu păr roșu care zăcea pe jos cu gâtul rupt, cea care semăna ca două picături cu gemenele din vis. Poate că accidentul fusese produs de vreun idiot de muritor. Iar vampirul acela blond, îmbrăcat în costum de piele întoarsă, care-i împinsese pe toți ca să ajungă lângă bietul trup stâlcit al femeii, și el părea o creatură de groază, cu venele umflate pe gât și pe dosul mâinilor. Armand îi privise pe cei care o duseseră de acolo pe femeia cu părul roșu, cu o expresie neobișnuită pe față, de parcă ar fi fost cazul să intervină și el în vreun fel; sau poate că, de fapt, îl neliniștea doar prezența aceluia tare ca piatra, Golem care rămăsese deoparte fără să se amestece. În cele din urmă, îl împinsese pe Daniel înapoi în mulțimea din sală. N-avea nici un rost să-i fie frică. Pentru *ei* sala asta era un adevărat sanctuar, era o catedrală de sunet și de lumină.

Iar Lestat juca rolul lui Hristos pe cruce în această catedrală. Cum altfel să explici această autoritate strivitoare și irațională pe care o degaja? Fața i-ar fi părut plină de cruzime dacă trăsăturile n-ar fi îmbinat încânta-rea și exuberanța copilărească. Bătând aerul cu pumnul, zbiera, implora, interpela puterile obscure, cânta despre prăbușirea sa — povestea lui Lelio, actorul din teatrul de pe bulevard, metamorfozat în creatură a nopții, contra voinței sale!

Vocea lui vibrantă de tenor părea că nici nu ține de corp, exprimând toate insuccesele și reînvierile sale, și setea care-l mâna, pe care nici o cantitate de sânge n-o putea satisface. "Nu-i așa că sunt demonul pe care-l simțiți cu toții în voi?" urla el, nu la adresa monștrilor născuți la lumina lunii, ci a mulțimii de muritori care îl adora.

Până și Daniel se apucă să țipe, să urle, să sară în sus, aprobând, ca toți ceilalți, cuvintele intonate care, în definitiv, nu însemnau nimic; fascinația venea de la forța brută a sfidării pe care-o arunca Lestat lumii. Lestat blestema cerul în numele tuturor exclușilor, a tuturor celor care nu cunoscuseră decât violența și care, simțindu-se vinovați sau înrăindu-se, se întorceau împotriva semenilor lor.

Lui Daniel i se părea, în momentele cele mai emoționante, că pentru el era un semn faptul că primise nemurirea chiar în ajunul acestei grandioase liturghii. Lestat era Dumnezeu; sau ceva foarte pe aproape. Uriașul de pe ecran dădea binecuvântarea sa tuturor lucrurilor pe care Daniel le dorise vreodată.

Cum puteau ceilalți să-i reziste? Frenezia viitoarelor victime nu-i fascina oare și pe ei? Mesajul final care se întrevedea pe după cuvintele cântecelor era simplu: Lestat poseda darul care fusese promis fiecăruia dintre ei; Lestat era invulnerabil. Devora suferințele care-i erau impuse și ieșea mai puternic din ele. A te uni cu el însemna a trăi veșnic:

Acesta este Trupul meu. Acesta este Sângele meu.

Totuși, sala fierbea de ura fraților și surorilor vampiri. Pe măsură ce concertul se apropia de sfârșit, Daniel o simțea din ce în ce mai arzătoare — un miros care se degaja din mulțime, un mârâit ce se prelungea sub

notele muzicale.

Ucideți zeul. Faceți-l bucățele. Fie ca admiratorii lui muritori să facă ce-au făcut dintotdeauna: să-l plângă ca pe unul sortit morții. "Plecați, liturghia s-a sfârșit!"

În sală se aprinseră luminile. Admiratorii năvăliră pe scena de lemn, rupând fundalul de pânză neagră, în urmărirea muzicanților.

Armand îl apucă de braț pe Daniel.

— Pe ușa laterală, spuse el. Singura noastră șansă e să ajungem la el cât mai repede.

Khayman

LUCRURILE se petrecură exact așa cum prevăzuse. Regina îl izbi imediat pe cel care se repezi primul să dea în Lestat. Lestat ieșise pe ușa din spate împreună cu Louis și încercaseră să alerge la mașina neagră Porsche când se năpustiseră pe ei asasinii. Conjurații încercau să-i prindă într-un cerc, dar, imediat ce unul scoase coasa, se consumă în flăcări. Mulțimea intră în panică, tinerii îngroziți o luară la fugă în toate direcțiile. Un alt agresor nemuritor luă foc. Apoi un al treilea.

Khayman se lipi cu spatele de perete, în vreme ce muritorii, în panică, fugeau pe lângă el. Văzu o băutoare de sânge blondă, înaltă, elegantă, făcându-și loc neobservată prin mulțime și strecurându-se la volanul mașinii lui Lestat, strigându-i apoi pe Louis și pe Lestat să urce. Era Gabrielle, mama demonului. Și, conform logicii sale, focul nu o atinse. Nu se putea detecta nici o fărâmbă de frică în ochii ei reci, albaștri, în vreme ce, cu gesturi precise, făcea manevrele pentru a pleca.

În vremea asta Lestat se învârtea de colo-colo într-o adevărată criză de furie. Înnebunit că i se fură posibilitatea de a se război, se urcă, în cele din urmă, în mașină, la insistențele celorlalți doi.

În vreme ce mașina se strecura cu dibăcie printre tinerii care o înconjura, băutorii de sânge izbucneau în flăcări ca niște torțe aprinse în toate direcțiile. Din trupurile lor se ridicau, într-o tăcere oribilă, blesteme, urlete, întrebări finale.

Khayman își acoperi fața. Mașina ajunsese la jumătatea drumului spre porțile de ieșire, când mulțimea o sili să se oprească. Urlau alarmele; cineva dădea ordine; mulți tineri zăceau pe jos cu membrele fracturate. Muritorii urlau de durere și panică.

Găsește-l pe Armand, se gândi Khayman. Dar la ce bun? îi vedea cum ard cu toții în orice direcție s-ar fi uitat, cu flăcări portocalii și albastre, care deveneau subit albe când pârjolul era la culme, ca apoi să se vadă pe asfalt resturi arse de stofă. Cum ar fi putut să se interpună între flăcări și Armand? Cum ar fi putut să-l salveze pe novicele Daniel?

Se uită înspre colinele din zare, la silueta minusculă care lucea pe cerul întunecat, nevăzută de cei care urlau și fugeau, și cereau ajutor în jurul lui.

În clipa aceea simți și el văpaia; îl atinse, ca la Atena. O simți jucându-i-se pe față, îi făcu ochii să lăcrimeze. Fără să clipească, continuă să fixeze sursa aceea minusculă de la distanță. Și, fără să știe de ce, se hotărî să nu

răspundă loviturii, mai degrabă să constate ce efect avea asupra lui. Toate fibrele corpului îi spuneau să dea o replică. Dar el rămase nemișcat, golit de orice gând, simțindu-și doar sudoarea șiroind. Văpaia îl înconjură, îl îmbrățișa. Apoi se îndepărtă, lăsându-l în pace, înfrigurat și mai rănit în suflet decât oricând. Rosti în șoaptă o rugăciune: *Fie ca gemenele să te distrugă.*

Daniel

FOC! Daniel recunoscu izul de materie grasă arzând și, în același moment, avu imaginea flăcărilor care se ridicau ici și colo prin mulțime. Gloata nu mai reprezenta o protecție acum. Flăcările păreau să vină de la mici explozii, iar adolescenții, înnebuniți, alergau să scape de ele, doar ca să se izbească unii de alții în panică.

Zgomotul. Daniel îl percepu din nou. Se mișca pe deasupra lor. Armand îl trase înapoi spre zidul clădirii. N-avea rost să mai înainteze. Nu mai puteau ajunge la Lestat.

Și nu exista nici un fel de adăpost. Trăgându-l pe Daniel după el, Armand se retrase din nou în sala de concerte. La intrare trecu pe lângă ei o pereche de vampiri îngroziți care puțin după aceea explodară.

Oripilat, Daniel rămase cu ochii la cele două schelete care sclipeau în flăcările galbene-albăstrui, topindu-se. În spatele lor, în sala goală, o altă siluetă fu lovită în plină goană de aceleași flăcări cumplite. Răsucindu-se, învârtin-du-se, se prăbuși pe ciment, iar din hainele care nu mai conțineau nimic se ridică fum. Pe ciment se formă o mică băltoacă de materie grasă, care se uscă aproape instantaneu, în vreme ce Daniel privea încă.

Ieșiră iarăși afară, o luară la fugă printre muritori, de data asta îndreptându-se spre porțile de ieșire din parcare, la zeci de metri distanță.

Brusc, Daniel avu impresia că zboară, atât de repede se mișcau. Lumea nu mai era decât un amestec ciudat de culori. Până și țipetele înspăimântate ale muritorilor se contopeau într-un soi de zgomot estompat, elastic. Se opriră brusc în dreptul porților chiar în clipa în care mașina lui Lestat reușea să iasă din parcare și trecea pe lângă ei, intrând pe bulevard. În câteva secunde dispăruse ca un glonț, gonind către autostrada din sudul orașului.

Armand nu făcu nici o încercare de a o urmări; parcă nici n-o văzuse. Rămase nemișcat lângă unul din stâlpii porților, uitându-se spre orizontul îndepărtat, peste capetele oamenilor, peste conturul rotund al acoperișului clădirii. Sunetul acela oribil, telepatic, era asurzitor acum. Acoperea toate celelalte zgomote ale lumii; înghițea orice senzație.

Fără să vrea, Daniel își puse mâinile la urechi și simți că îi tremurau genunchii. Îl simți pe Armand foarte aproape. Dar nu mai vedea nimic. Își dădu seama că, dacă era să se întâmple, acum se va întâmpla, dar tot nu-i era frică; tot nu reușea să creadă că putea pieri. Mirarea, nelămurirea îl paralizau.

Treptat zgomotul se diminua. Încă paralizat, simți că-i revine vederea; văzu cum se apropia o enormă mașină roșie cu pompieri, care strigau la el

să se dea la o parte din poartă. Sirena mașinii îi parveni ca de pe altă lume, ca un ac care-i străpungea tâmpilele.

Armand îl împinse blând din drum. Oameni înnebuniți de spaimă treceau ca vântul pe lângă ei. Simți cum cade. Dar Armand îl prinse. Înghesuți între muritori, trecură de grilaj, strecurându-se printre' cei strânși să privească scena din parcare.

Sute de oameni fugeau încă. Sirenele, semănând notele lor discordante, le acopereau țipetele. Un șir întreg de cisterne de pompieri intrară mugind pe porțile parării, făcându-și loc prin mulțimea ce se dispersa. Dar lui îi parveneau difuz, neclar, toate zgomotele astea, în continuare acoperite de zgomotul supranatural care se îndepărta. Armand se agăță de grilaj, cu ochii închiși, cu fruntea lipită de metalul rece. Grilajul vibra de parcă era singurul care mai percepea același zgomot.

Brusc încetă.

Pogorî o liniște înghețată. Liniștea de după bombardament, liniștea vidului. Deși nebunia din jur continua, pe ei nu-i mai afecta.

Se regăseau singuri, oamenii din jur se dispersau, plecau. Dar prin aer încă răsunau țipetele supranaturale, zgomotul asemănător arderii unor fâșii de poleială; încă mai erau distruși unii, dar unde?

Se lipi de Armand; traversară bulevardul. Fără grabă, își continuară drumul pe caldarâmul desfundat al unei străzi laterale întunecate, pe lângă case cu fațade cândva decorate cu stuc, pe lângă magazine amărâte de pe la colțuri, pe lângă firme de neon care de-abia se mai țineau la locul lor.

Mergeau și tot mergeau. Noaptea devenea din ce în ce mai rece și mai calmă în jurul lor. Din depărtare se mai auzeau vag sirenele, parcă sunau a înmormântare.

Intrând pe un mare bulevard, inundat de o lumină crudă, văzură venind un troleibuz enorm în care sclipeau lumini verzui. Parcă era o fantomă apărând din neant și apropiindu-se de ei în tăcere. Doar câțiva pasageri scrutau întunericul de după ferestrele murdare. Șoferul părea să doarmă.

Armand ridică plictisit ochii spre troleibuz, de parcă voia să-l privească cum trece. Spre uimirea lui Daniel, se opri lângă ei.

Urcară împreună, trecând, fără să se oprească, pe lângă automatul de bilete, apoi se prăbușiră unul lângă altul pe o banchetă lată, de piele. Șoferul nici măcar nu întoarse capul. Lipit cu spatele de fereastră, Armand părea absorbit de contemplarea podelei acoperită cu linoleum negru. Avea părul în dezordine și un obraz mânjit de funingine. Buza de jos îi atârna puțin. Pierdut în gândurile lui, părea prea puțin preocupat de aspectul exterior.

Daniel îi studie pe muritorii lipsiți de strălucire din jur: o femeie ridată ca o prună uscată, cu o gură ca deschizătura unei pușculițe, care-l privi furioasă; un bețiv care sforăia cu capul în piept; o adolescentă cu un cap mic, păr lăptos și riduri la colțurile gurii, care ținea pe genunchi un copil uriaș, a cărui piele semăna cu o gumă de mestecat. Ce naiba era cu ei, parcă erau toți monștri. Și bărbatul mort de pe bancheta din fund? Cu ochii căscați și saliva uscată pe bărbie. Nimeni nu-și dădea seama că era mort? O băltoacă de urină se usca sub el, emanând un miros infect.

Și propriile mâini ale lui Daniel păreau moarte, aveau o culoare cadaverică. Semănând la rândul lui cu un cadavru cu o singură mână, șoferul răsucea volanul. Era o halucinație? Troleibuzul spre infern?

Nu. Doar un troleibuz ca miile de troleibuze în care se suise în viața lui, în care călătoreau la orele târzii din noapte doar cei mai nenorociți, cei mai deprimați dintre cetățeni. Se apucă, prosteste, să zâmbească. Era pe punctul de-a se pune chiar pe râs, gândindu-se la cadavrul din fundul troleibuzului, la cei care călătoreau fără să știe de mort, la felul în care arătau cu toții din cauza luminii, dar îl cuprinse din nou un soi de groază.

Tăcerea îl neliniștea. Legănatul ușor al troleibuzului îl neliniștea; parada caselor întunecate din dosul ferestrelor îl speria; fața nemișcată și privirea goală a lui Armand îl scotea din minți.

— Crezi că se mai întoarce după noi? Întrebă el. Nu mai suporta starea asta.

— A știut tot timpul unde ne aflăm, răspunse Armand cu un glas scăzut, păstrându-și aceeași privire lipsită de expresie, dar ne-a ocolit.

Khayman

SE DUSESE pe înălțimile acoperite de iarbă ale colinei care domina oceanul rece.

De-aici avea o vedere panoramică: moartea încă mai secera vieți în depărtare, în luminile din vale, încă se mai auzeau vaierele subțiri ca un abur ale sufletelor supranaturale, întrețesute printre vocile mai joase, mai pline, ale oamenilor din oraș.

Demonii se luaseră după mașina lui Lestat, făcând-o să basculeze peste marginea autostrăzii. Lestat ieșise din epavă în perfectă stare, arzând de nerăbdare să se bată; dar focul îi lovise din nou pe cei ce-l înconjuraseră, distrugându-i sau punându-i pe fugă.

Rămas în cele din urmă singur cu Gabrielle și cu Louis, acceptase să se retragă, nefiindu-i deloc clar ce sau cine îl protejase.

Fără ca cei trei să știe, regina continua să-i fugărească pe dușmani.

Peste acoperișuri trecea raza ucigătoare, distrugându-i pe cei ce fugiseră, pe cei ce încercau să se ascundă, pe cei ce rămăseseră disperați, nelămuriți, pe lângă prietenii căzuți.

Atmosfera nopții putea de la carnea arsă a acestor fantome gemânde, care nu lăsausă nici o altă urmă în afara hainelor pârlite. Jos, acolo, în lumina proiectoarelor parcurii, oamenii legii căutau în zadar corpurile victimelor; pompierii cercetau în van pe peste tot să dea de cei ce aveau nevoie de ajutor. Tinerii muritori urlau de ți se făcea milă.

Rănille ușoare erau tratate pe loc; cei isterizați primeau un calmant și erau expediați de acolo cu blândețe. Câtă eficiență în timpurile acestea de belșug. Furtunuri imense curățau asfaltul de zdrențele arse care aparținuseră celor incendiați.

Făpturi minuscule acolo, jos, protestau și jurau că fuseseră martorii acestor sacrificii. Dar nu rămăseseră nici un fel de probe. Mama își distrusese complet victimele.

Acum se îndepărta de sala de concerte să scotocească prin colțurile cele mai ascunse ale orașului. Raza ucigătoare trecea colțurile, intra pe ferestre și pe uși. Câte o flacără izbură aici și colo, parcă se aprindea un chibrit; apoi nu se mai vedea nimic.

Noaptea se liniștea. Restaurantele și magazinele își închideau ușile, ultimele clipiri de lumină lăsau loc întunericului din ce în ce mai dens. Pe șosele circulația se rărea.

Pe vârstnicul care voise doar să o vadă la față îl distrusese pe o străduță din North Beech; îl arsese lent, lăsându-l să se târâie pe trotuar. Oasele lui se transformaseră în cenușă, creierul păruse o masă de cărbuni încinși în ultimele momente. Un altul fu izbit pe un acoperiș plat, înalt; acela căzu ca o stea peste oraș. Hainele lui, transformate în subțiri foițe negre, își luară zborul când combustia se termină.

Lestat înainta spre sud, spre refugiul lui din Valea Cârmei. Jubilând, plin de dragoste pentru Louis și Gabrielle, vorbea fără încetare de vremurile de demult, de visele lui cele mai noi, complet inconștient de măcelul din jur.

— Unde ești, Maharet? șopti Khayman.

Noaptea nu-i aduse nici un răspuns. Dacă Mael era pe-aproape, dacă-i auzise chemarea, nu-i dădu nici un semn. Bietul, disperatul de Mael, care ieșise în goană din sală în clipa în care fusese atacată Jessica. Mael care fusese poate distrus, de asemenea. Mael care privea neputincios ambulanța care se îndepărta cu Jesse.

Khayman nu dădea de el.

Scrută dealurile presărate de lumini, văile adânci din care capta bătăile inimilor ca un fel de tunet făcut din șoapte.

"De ce a trebuit să fiu eu martorul acestor lucruri? se-ntrebă el. De ce m-au adus visurile până aici?"

Stătea, ascultând zgomotele pământene.

Radiourile pălăvrăgeau despre cultul satanei, despre revolte și incendii accidentale, despre un fenomen de halucinație colectivă. Se lamentau cu privire la actele de vandalism ale hoardelor de tineri isterizați. Deși nu prea întins geografic, acesta era un foarte mare oraș. Opinia publică digerase deja evenimentul și nu se mai ocupa de el. Mii de cetățeni nici nu băgaseră ceva de seamă. Alții încercau, cu seriozitate, fără grabă, să își recapituleze amintirile despre lucrurile incredibile pe care le văzuseră. Vampirul Lestat nu era decât un cântăreț de rock ca oricare altul, iar concertul dat de el fusese scena unor reacții isterice complet previzibile, deși incontrollabile.

Poate că și asta făcea parte din planul reginei, să stea cu delicatețe în calea visurilor de viitor ale lui Lestat. Să-i distrugă complet pe conjurați, înainte ca pânza de presupuneri umane să se sfâșie cu desăvârșire. În cazul acesta, pe protagonist avea oare să-l pedepsească mai târziu?

Nici un răspuns nu-i parveni lui Khayman.

Continuă să măture cu privirea peisajul adormit. Ceața dinspre ocean avansase, se fixa în straturi late, roșietice în jurul colinelor. O dulceață feerică se degaja din întregul peisaj în această primă oră de după miezul nopții.

Se concentra, dorind, precum vagabondul *ka* al morților egipteni, să își părăsească corpul și să cutreiere cu spiritul în jur, pentru a-i repera pe cei

pe care Mama îi cruțase, pentru a li se alătura.

— Armand, spuse el cu glas tare.

Apoi luminile orașului se stinseră. Simți căldura și lumina unui alt loc, iar Armand era acolo, în fața lui.

El și novicele Daniel ajunseseră nestingheriți în vila unde aveau să doarmă sub podeaua pivniței, în deplină siguranță. Tânărul Daniel dansa amețit prin somptuoasele camere ale vilei, cu mintea la cânteceie lui Lestat. Armand stătea cu ochii fixați în noapte, cu fața lui de adolescent la fel de impasibilă ca și înainte. Îl percepu pe Khayman! Îl văzu stând nemișcat pe colina îndepărtată de lângă șosea, dar îl simți totuși suficient de aproape, la o întindere de mână. În tăcere, invizibili, se studiară unul pe celălalt.

Khayman era copleșit de sentimentul de singurătate; dar ochii lui Armand rămaseră fără nici o expresie — nu i se citea pe față nici emoție, nici încredere, nici salut de bun venit.

Khayman își continuă cercetarea, concentrându-și și mai tare puterile, ridicându-se și mai sus, atât de departe de corpul său, că nici nu-l mai putea localiza. O luă spre nord de data asta, strigându-i pe nume pe Santino, pe Pandora.

Îl văzu pe amândoi într-o câmpie acoperită de zăpadă și gheață, două siluete negre pe nesfârșita întindere albă. Pandora avea hainele sfâșiate de vânt și ochii plini de lacrimi de sânge, căutând contururile imprecise ale citadelei lui Marius. Era fericită că Santino era cu ea, acest neverosimil explorator îmbrăcat în haine de catifea neagră. Noaptea aceea lungă, fără odihnă, în care parcursese aproape un cerc întreg în jurul globului, o sleise pe Pandora, care era pe punctul de a se prăbuși. Toate creaturile au nevoie de somn; de vise. Dacă nu reușea să se culce undeva în curând, într-un loc întunecos, n-avea să mai fie în stare să facă vocile să tacă, să estompeze imaginile invadatoare, să țină în frâu nebunia. Nu voia să mai zboare, iar Santino nici nu era în stare să o facă, așa că mergeau cot la cot.

Santino se lipea de ea, conștient doar de imensa forță a tovarășei de drum, cu inima îndoliată de țipetele celor pe care-i ucisese regina. Simțind privirea lui Khayman, își trase gluga pelerinei negre și mai mult peste față. Pandora nici nu-l băgă în seamă.

Khayman se îndepărtă. Îl cuprinse o vagă durere văzându-i cum se ating; îl durea că alții erau împreună.

În vila de pe deal Daniel tăie gâtul unui șobolan care se zbătea încă, lăsând sângele să curgă într-un pahar de cristal. "Șiretlicul lui Lestat", spuse el, studiind paharul în lumină.

Armand ședea lângă șemineu, privind rubiniul sângelui din paharul pe care Daniel îl ducea drăgăstos la buze.

Depart de în noapte Khayman își continuă plimbarea, rătăcind iarăși pe sus, departe de oraș, ca un satelit pe orbită.

Mael, răspunde-mi. Lasă-mă să aflu unde ești.

Ori îl lovise și pe el raza ucigătoare a Mamei? Sau poate bocea atât de îndurerat pierderea Jessicăi de nu mai auzea nimic și pe nimeni? Biata Jesse, orbită de atâtea miracole, doborâtă de un tânăr vampir într-o clipă, înainte ca oricine să fi putut interveni.

Copilul lui Maharet, copilul meu!

Khayman era îngrozit de ce-ar putea vedea, de ceea ce nu-ndrăznea să-ncerce să schimbe. Dar poate, pur și simplu, druidul își făurise o armură puternică acum și nu-i mai putea capta gândul; druidul se ascundea, împreună cu ființa pe care o avea în sarcină, de toți ochii și de toate mințile. Ori asta, ori regina reușise să își realizeze planul și nu mai era nimica de făcut.

Jesse

LINIȘTE pe-aici. Era întinsă pe un pat care era și tare, și moale, iar corpul și-l simțea fără vlagă, de parcă aparținea unei păpuși de cârpă. Era în stare să ridice mâna, dar îi cădea apoi singură, iar de văzut nu vedea încă decât foarte vag, fantomatic, lucruri care puteau foarte bine să nu fie decât o iluzie.

De pildă, lămpile aprinse din jur; opaițe străvechi de argilă în formă de pești, pline de ulei. Elerăspândeau în cameră un parfum persistent. Era cumva vorba de un salon de pompe funebre?

Iarăși o cuprinse frica de a fi moartă, de a fi prizoniera corpului, dar deconectată de el. Percepu un sunet curios; ce putea fi oare? Foarfeci tăind ceva. I se aranja părul. Senzația i se propagă de la pielea capului până în intestine.

I se smulgea un fir rebel de păr de pe față; fire de-ace-lea fără rost pe care femeile le urăsc din toată inima. Era dichisită pentru înmormântare, probabil. Altfel, de ce s-ar ocupa cineva cu atâta grijă de toaleta ei, de manechiură? Cineva tocmai îi ridicase mâna și-i examinase unghiile.

Apoi durerea reveni, ca un curent electric propulsat în josul coloanei, și țipă. Țipă tare de tot, în camera asta pe care n-o părăsise decât de câteva ore, în același pat, susținut de lanțuri care scârțâiau.

Auzi lângă ea un suspin. Încercă să vadă de la cine venea, dar iarăși percepu numai lămpile. Apoi observă o formă indistinctă lângă fereastră. Era Miriam.

— Unde e? întrebă el.

Era surprins, încerca la rândul lui să perceapă fantoma. Nu mai avusese loc scena asta?

— De ce nu pot să deschid ochii? întrebă ea.

El putea să se uite cât voia, n-avea cum să o vadă pe Miriam.

— Ai ochii deschiși, îi răspunse el.

Cât de aspră și-n același timp tandră îi era vocea!

— Nu pot da mai mult decât atât, dar atunci trebuie să merg până la capăt. Noi nu suntem tămăduitori, ci ucigași. Ar fi cazul să-mi spui care îți este decizia. Nu e nimeni pe-aici să mă ajute.

Nu știu ce doresc. Tot ce știu e că nu vreau să mor! Că nu vreau să încetez să trăiesc.

Ce lașitate din partea noastră! gândi ea. Ce de minciuni! O fatală tristețe o însoțise de când se știa până în seara asta, totuși nutrise veșnic

această speranță secretă! Că o să fie și ea acceptată, nu numai să vadă și să priceapă...

Ar fi vrut să se explice, să formuleze dorința asta în cuvinte alese cu grijă, dar o cuprinse iar durerea. Un fier încins o atinse parcă în spate, durerea răspândindu-se apoi în picioare. Apoi, senzația binecuvântată de paralizie. Camera, pe care n-o vedea, parcă devenise și mai întunecată, iar flacăra lămpilor oscila. Afară, pădurea era numai murmur. Pădurea se agita în întuneric. Strânsoarea mâinii lui Mael slăbea, dar nu pentru că el i-ar fi dat drumul, ci pentru că ea nu și-o mai simțea.

— Jesse!

O scutura cu ambele mâini, iar durerea era ca o suită de fulgere străpungând noaptea. Țipă printre dinții încleștați. De la fereastră, cu ochii ficși, fără să scoată un sunet, Miriam privea scena.

— Mael, fă-o! îi ceru Jesse.

Se ridică în șezut printr-un efort teribil. Durerea nu mai avea nici formă, nici limite; nici măcar țiștăul nu mai putea fi articulat. Atunci deschise și ochii, îi deschise cu adevărat. În lumina aceea încețoșată, desluși expresia rece, nemiloasă, a lui Miriam. Întrevăzu și silueta uriașă a lui Mael, aplecat deasupra ei. Se-ntoarse spre ușa deschisă. Sosea Maharet.

Mael nu știa, nu-și dădea seama, până ce nu-i citi ei gândul. Cu pași ușori, neauziți, Maharet urca scările, rochia ei unduioasă scotea un sunet foșnitor, ca de frunze uscate răscolite de vânt; era pe coridor.

Ah, după toți acești ani, acești ani nesfârșit de lungi! Printre lacrimi, Jesse observă la lumina lămpilor înaintarea lui Maharet, îi văzu sclipirea feței, părul care parcă iradia lumină arzătoare. Maharet îi făcu semn lui Mael să le lase singure.

Apoi se apropie de pat. Ridică brațele, cu palmele deschise, într-un gest de invitație; ridică brațele, de parcă urma să ia în brațe un copil.

— Da, fă-o, spuse Jesse.

— Atunci, iubita mea, ia-ți adio de la Miriam pe veci.

ÎN VREMURI străvechi, în orașul Cartagina exista o datină cumplită. Populația își oferea copiii, în semn de sacrificiu, zeului Baal, a cărui statuie uriașă era turnată în bronz. Trupușoarele lor erau depuse pe brațele întinse în față ale zeului, apoi declanșarea unui arc le făcea să se îndoiaie, iar copiii cădeau în cuptorul veșnic aprins din pântecul zeului.

După distrugerea Cartaginei numai romanii mai credeau în vechea poveste, dar, pe măsură ce secolele se scurgeau, oamenii nu mai credeau în ea. Era prea groaznic, după toate aparențele, să arzi astfel niște copii. Dar când apăruseră arheologii, cu lopețile lor și începuseră săpăturile, ei aduseseră la suprafață nenumărate oase mici ale victimelor. Fuseseră descoperite necropole întregi pline doar de oase de copil.

Lumea întreagă aflase că vechea legendă nu mințea; că bărbații și femeile din Cartagina realmente își sacrificaseră copiii pentru acest zeu și asistaseră supuși la dispariția progeniturilor lor prin foc. Pentru ei era o religie.

Acum, când Maharet o ridică, când îi simți buzele pe gât, Jesse se

gândi la vechea legendă. Brațele întinse ale lui Maharet erau asemenea brațelor de metal ale zeului Baal, și-n clipa aceea cumplită Jesse avu viziuni atroce.

Nu propria moarte și-o vedea, ci pe a celorlalți — sufletele nemuritorilor pârjoliți, ridicându-se dincolo de groază și durere fizică, deasupra corpurilor lor supranaturale consumate de foc. Le auzi țipetele; le auzi apelurile; le întrezări chipurile în clipa în care părăseau pământul, păstrând încă pecetea umanității în tranziția lor luminoasă, lipsită de substanță; le percepu suferința trecerii spre necunoscut; auzi primele intonații ale cântecului în care avea să li se unească vocile.

Apoi imaginea se șterse încetisor, pieri cu totul, ca o muzică pe jumătate auzită, pe jumătate amintită. Ea însăși se apropia de moarte; i se dusesse orice senzație din trup, orice durere, orice simț al permanenței sau al frământării sufletești.

Se afla în poiană, la asfințit, privind-o pe mama întinsă pe catafalc.

"Din carne, toată înțelepciunea izvorăște din carne, îi spuse Maharet. Ferește-te de ce n-are trup. Ferește-te de zei, de *idei*, ferește-te de diavol."

Apoi simți gustul sângelui; îi pătrunse prin toate fibrele corpului; avea din nou brațe și picioare pe măsură ce el se răspândea, electrizându-i membrele, dându-i senzația că-i arde pielea, setea tot mai mare făcând-o să se zvârcolească, iar infuzia de sânge căutând parcă să-i ancoreze sufletul în substanță pentru vecie.

Erau îmbrățișate, ea și Maharet, iar pielea extrem de tare a lui Maharet devenise moale, caldă, erau unite ca într-un singur trup, acoperite de sudoare, cu părul amestecat, Jesse având fața îngropată în gâtul lui Maharet, înfruptându-se din sursa magică, cutremurată val după val de extaz.

Brusc, Maharet se desprinse și o culcă cu capul pe pernă. Îi acoperi ochii cu o mână și, într-o clipită, Jesse simți din nou tăietura ca de lamă pe pielea gâtului; din nou i se sorbea tot sângele, din nou era golită. Ca un şuierat de vânt simți cum e secătuită, devorată; cum devine o coajă goală!

— Bea din nou, iubito.

Deschise încet ochii; văzu gâtul și sânii albi; se întinse și atinse gâtul, de data asta rupse ea însăși carnea, pătrunse pielea. În clipa în care simți pe limbă prima picătură de sânge, se prăbuși peste Maharet. Supusă, docilă, Maharet se lăsă dominată; sânii ei peste ai lui Maharet; buzele ei, imensă ventuză, lipite lângă fața lui Maharet, iar ea sugea, sugea cu aviditate. *Acum ești a mea, acum îmi aparții în întregime.* Toate imaginile, vocile, viziunile, toate dispărute acum.

Rămaseră îmbrățișate în somn, în somnolență mai degrabă. Parcă plăcerea nu-și pierduse încă strălucirea; a respira însemna a trăi din nou; a te răsuci pe cearșafurile mătăsoase sau lângă pielea mătăsoasă a lui Maharet însemna a lua totul de la capăt.

În cameră se simțea o briză parfumată. Din pădure parcă se auzi un mare oftat colectiv. Nu mai exista nici Miriam, nici alte fantome din tărâmul umbrelor, prinse între viață și moarte. Își găsise locul; locul ei pentru eternitate.

Când închise ochii, văzu creatura din junglă oprindu-se brusc și

privind-o. Creatura roșcată le văzu pe ea și pe Maharet îmbrățișate; le văzu părul roșu amestecat pe perne; două femei cu păr roșu. Își reluă mersul, înaintând spre ele.

Khayman

CE RAI valea Carmel! Micul grup din casă, Lestat, Louis, Gabrielle, era fericit, ce mare bucurie să fie împreună! Lestat se dezbrăcase de hainele acelea murdare și era din nou în plină splendoare într-un strălucitor "costum de vampir". Își pusese până și capa neagră de velur, neglijent ridicată pe un umăr. Ceilalți erau de asemenea, cât se poate de bucuroși, Gabrielle, de pildă, își tot despletea coada, puțin absentă, vorbind cu multă pasiune și ușurință. Louis, cel atât de uman, tăcea, deși era și el surescitat de prezența celorlalți doi, parcă se minuna de fiecare gest, de fiecare vorbă din partea lor.

În alte condiții, cât de emoționat ar fi fost Khayman să fie martorul unei asemenea fericiri. Ar fi dorit, cu siguranță, să le atingă mâinile, să li se uite drept în ochi, să le spună cine era și ce văzuse, ar fi dorit doar să se afle printre ei.

Dar ea era pe-aproape. Iar noaptea nu se terminase încă.

Cerul pălea, o vagă boare caldă traversa câmpia, anunțând sosirea dimineții. În lumina din ce în ce mai clară, natura se trezea. Copacii tremurau, frunzele se îndreptau cu lentoare în sus.

Khayman se afla sub un măr, observând schimbarea culorilor cerului, ascultând zgomotele dimineții. Ea era pe-aici, era absolut sigur.

Se ascundea, folosindu-și toată iscusința, toată forța. Dar pe Khayman nu-l putea păcăli. El stătea la pândă, aștepta ascultând cum râd și vorbesc cei din micul grup.

Lestat și maică-sa apărură în prag și se îmbrățișară, despărțindu-se. Cu pași iuți Gabrielle avansă în lumina dimineții, în aceiași pantaloni kaki plini de praf, cu părul blond dat pe spate, imagine vie a rățacitorului fără griji. Brunetul acela frumos, Louis, o urma.

Khayman îi privi traversând peluza, femeia înaintând spre câmpia deschisă din fața pădurii, unde avea să caute culcuș direct în pământ, bărbatul intrând într-o mică clădire exterioară, răcoroasă, cufundată în întuneric. Cât de rafinat părea acesta, chiar strecurându-se sub scândurile podelei, chiar lungindu-se ca un mort în mormânt; își aranja mădulele într-un anume fel, se lăsa brusc cuprins de beznă.

Dar femeia: cu ce uimitoare forță își pregătea culcușul secret adânc sub pământ, frunzele reașternându-se deasupra ei de parcă nici n-ar fi trecut pe-acolo. Pământul o acoperea peste brațele întinse, peste capul plecat. Și-i apăreau aproape imediat în vis gemenele, erau acolo imaginile unei jungle și ale unui râu care n-aveau cum să țină de propriile ei amintiri.

Până acum e bine. Khayman n-ar fi vrut să-i vadă distruși, arși. Ostenit, se rezemă de trunchiul mărului și se lăsa învăluit de parfumul acrișor al fructelor.

Ea de ce venise oare aici? Și unde se ascundea? Când renunța să își voaleze mintea, percepea imediat radiația surdă venind de la ea, undele care semănau cu cele de la vreo mașină modernă, bîzîitul acela permanent și forța mortală ce se ghicea dincolo de el.

În fine, ieși din casă și Lestat, grăbindu-se spre culcușul pe care și-l aranjase sub pîlcul de salcâmi de lîngă deal. Coborî printr-o trapă secretă, pe niște trepte de argilă, până într-o încăpere umedă.

Deci erau cu toții în pace, aveau liniște până seara, când el o să le aducă veștile cele neplăcute.

Soarele se ridică la orizont; apărură primele raze oblice, cele care-i tulburau întotdeauna lui Khayman vederea. Și-o concentră totuși asupra nuanțelor dulci ale grădinii care căpăta tot mai multă viață, în vreme ce tot restul lumii se estompa. Închise ochii o clipă, dându-și seama că ar trebui să intre în casă, să caute un loc umbros și răcoros unde să nu-l poată deranja vreun muritor.

Când soarele va apune, o să-i aștepte până se vor trezi. O să le povestească tot ce știe; o să le spună despre ceilalți. Cu o bruscă durere în inimă, ca un pumnal, se gândi la Mael, la Jesse, pe care nu-i mai percepea, de parcă i-ar fi înghițit pămîntul.

Se gândi la Maharet și-i dădură lacrimile. Dar o luă acum spre casă. Simțea deja razele soarelui încălzindu-i spatele; avea măduarele grele. În seara următoare, orice s-ar întâmpla, n-avea să fie iarăși singur. Avea să fie cu Lestat și cu ai lui; iar dacă nu-l primeau, se va duce să-l caute pe Armand. Sau o va lua spre nord, după Marius.

Mai întâi, auzi zgomotul — un tunet, un început de furtună. Se-ntoarse, protejîndu-și ochii de soare. O imensă coloană de țărână se ridică la marginea pădurii. Salcâmi se clătinau de parcă îi doboră furtuna, le pocneau ramurile, rădăcinile le erau dezgropate din sol, trunchiurile cădeau unele peste altele.

Învăluită în haine neagre umflate de vînt, regina se ridică într-o viteză amețitoare, ținând în brațe trupul moale al lui Lestat, și o luă spre apus, întorcînd spatele răsăritului de soare.

Khayman scoase un vaier prelung înainte de a se putea controla. Vaierul lui cutreieră valea întreagă, străpungînd tăcerea. Deci venise să își caute iubitul.

Ah, bietul iubit, bietul prinț frumos ca-n povești, cu părul de aur...

Dar nu mai era vreme de gânduri sau de vreo acțiune, sau de o dorință a inimii sale; se întoarse spre adăpostul reprezentat de casă; razele soarelui aveau norii și orizontul parcă era focul infernului.

DANIEL se agită în somn. Parcă voia să-mpingă somnul de pe el ca pe o cuvertură prea groasă. Văzu sclipirea din ochii lui Armand și-l auzi murmurînd: "L-a luat."

JESSE scoase un geamăt. Imponderabilă, plutea printre tenebrele sidefii. Văzu cele două siluete ridicându-se ca într-un dans, Mama și Fiul. Ca sfinții ridicându-se la ceruri pe tavanul pictat al unei biserici. Buzele ei

formară cuvântul "Mama".

ÎN culcușul săpat în gheață, la mare adâncime, Pandora și Santino dormeau îmbrățișați. Pandora auzi zgomotul. Auzi și vaierul lui Khayman. Îl văzu pe Lestat, cu ochii închiși și cu capul dat pe spate, ridicându-se îmbrățișat de Akasha. Îi văzu acesteia ochii de cărbune fixându-l pe Lestat în somn. Pandorei i se opri o clipă inima în loc, de groază.

MARIUS închise ochii. Nu-i mai putea ține deschiși. Deasupra urlau lupii; vântul smulgea acoperișul de metal al clădirii. Razele soarelui se strecurau totuși prin viforniță, aprinzând parcă zăpada viscolită de vânt, iar el le simțea căldura pătrunzând strat după strat gheața și moleșindu-l.

Îl văzu pe Lestat adormit, purtat în brațe de ea; o văzu ridicându-se în aer. "Păzește-te de ea, Lestat, șopti înainte de a-și pierde cunoștința. Primejdie."

KHAYMAN se întinse pe podeaua răcoroasă acoperită de covoare și-și ascunse capul sub un braț. Imediat începu să viseze, un vis minunat: se făcea că era o seară minunată de vară, cu cerul mai luminos decât toate luminile orașului și că erau cu toții împreună, el și nemuritorii aceștia cărora le aflase numele și pe care acum îi iubea din toată inima.

PARTEA A TREIA

CUM A FOST INTRU ÎNCEPUT, AȘA ESTE ACUM ȘI AȘA VA FI ÎN VECII VECILOR..

*Ascunde-mă
de mine însumi
Umple cu o privire
aceste găuri
căci ochii mei
m-au părăsit.
Ascunde-mă
cu trup și suflet
căci de nimic nu-s bun,
cadavru viu,
de-atât amar de vreme.
Fii aripă,
mă ocrotește
de pofta de a fi
un pește prins în nadă.
Cum îmi orbește*

*licoarea asta
fierbinte ființa!
Și inima
să mi-o ascunzi,
să nu cumva
să mă înfrupt
din ea odată.*

STAN RICE
"Cannibal"
Some Lamb (1915)

1

LESTAT: ÎN BRAȚELE ZEIȚEI

N-AȘ putea spune când m-am trezit, când mi-am venit prima oară în fire.

Mi-amintesc doar că știam că eram de mult împreună, eu și ea, că mă hrănisem cu sângele ei cu o uitare de sine de animal, că Enkyl fusese distrus și că ea singură deținea puterea originală; și că mă lăsa să văd și să înțeleg lucruri care mă făceau să plâng în hohote, ca un copil.

Cu două sute de ani în urmă, când mă adăpasem din ea, sângele mă pătrunsese tăcut, o liniște mohorâtă. De data asta, mă îmbăta cu un flux amețitor de imagini — îmi răscolise până și mintea, nu numai trupul; aflam despre toate evenimentele recente; eram prezent la pieirea celorlalți în flăcări, unul după altul.

Și-apoi, erau vocile: se ridicau și coborau, în aparență fără scop, ca murmurul unui cor într-o peșteră.

S-ar părea că avusesem și un moment fulgerător de luciditate în care făcusem legătura între toate: concertul, casa din Valea Carmel, fața ei radioasă lângă mine. Îmi dădeam seama că acum eram cu ea undeva în întuneric și-n ninsoare. Eu o treziseam. Sau, mai degrabă, îi oferisem un motiv să se ridice din somn, după cum îmi spusese.

Motivul să se ridice și să se uite peste umăr la tronul pe care șezuse, să facă primii pași nesiguri care o îndepărtau de el.

Ai idee ce-a putut să însemne pentru mine să ridic mâna și s-o văd mișcându-se în lumină? Ai idee ce-a-nsemnat să-mi aud brusc vocea prinzând ecou în camera aceea de marmură?

Dansasem oare de-adevăratelea împreună prin pădurea întunecoasă, ninsă sau doar ne îmbrățișasem la nesfârșit?

Se întâmplaseră lucruri teribile. Prin lumea întreagă, adevărate orori. Execuția celor ce n-ar fi trebuit nicicând să fie aduși pe lume. *Celor din sămânța blestemată.* Masacrul de la concert nu fusese decât finalul.

Dar eu mă aflam în brațele ei, în întunericul acela înghețat plin de mirosurile familiare ale iernii. Sângele ei îmi stătea la dispoziție și mă încătușa ca pe un sclav. Când întrerupea transfuzia un pic, intram în

chinurile agoniei. Trebuia să-mi clarific gândurile, să aflu dacă Marius era sau nu în viață, dacă Gabrielle, Louis, Armand fuseseră sau nu cruțați. Trebuia să mă regăsesc, cumva, chiar pe mine.

Dar vocile, fluxul enorm de voci! Muritorii de pe-aproape și de departe. Distanța n-avea nici o importanță. Nu conta decât intensitatea. Auzul meu era acum cam de un milion de ori mai fin decât pe vremea când mă opream în mijlocul drumului și-i ascultam pe cei ghemuiți în camerele lor, în întuneric, vorbind între ei, gândindu-se la câte ceva, rugându-se, oricât de îndelung aveam chef și oricât de amănunțit voiam.

Brusc se oprea orice contact cu exteriorul când îmi vorbea ea:

— Ti-am mai spus, Gabrielle și Louis sunt în perfectă siguranță. Cum îți închipui că le-aș face rău celor dragi ție? Acum uită-te în ochii mei și ascultă ce spun. Am lăsat în viață mult mai mulți decât e nevoie. Am făcut-o atât pentru tine cât și pentru mine, căci vreau să-mi văd imaginea reflectată în ochi de nemuritor și să-mi aud copiii vorbindu-mi. I-am ales pe cei pe care-i iubești tu, pe cei pe care-ai vrea să-i revezi. Nu-ți puteam răpi această mângâiere. Dar acum ești cu mine și trebuie să vezi și să înțelegi ce ți se va dezvălui. Trebuie să faci dovadă de un curaj egal cu al meu.

Nu puteam să mai suport toate imaginile pe care mi le comunica — micuța Baby Jenks, în ultimele ei momente oribile; clipa morții fusese pentru ea doar un moment de disperare, un film proiectat de creierul ei muribund? Nu puteam să mai suport. Și Laurent, camaradul meu de odinioară, consumat de flăcări pe pavaj; sau, pe partea cealaltă a globului, la Neapole, Felix, pe care-l cunoscusem încă de pe vremea Teatrului Vampirilor, în flăcări, mânat spre mare prin străzile vechi ale orașului. Și atâtea alții, prin lumea întreagă; i-am plâns pe toți; am plâns pentru tot ce s-a-ntâmplat. Suferință absurdă.

— Ce viață nenorocită, am zis în lacrimi, gândindu-mă la Baby Jenks.

— De aceea ți-am arătat toate astea, a răspuns ea. De aceea le-am pus capăt vieții. Copiii întunericului nu mai există. De-acum o să fim înconjurați doar de îngeri.

— Dar ceilalți? am întrebat. Ce s-a ntâmplat cu Armand?

Iarăși auzeam vocile, bîzîitul acela care putea să se amplifice, devenind un zgomot asurzitor.

— Vino acum, prințul meu, mi-a șoptit ea. Tăcere. A întins mâinile și mi-a atins fața. Ochii ei negri au devenit parcă și mai mari, fața albă căpătând brusc suplețe și moliciune. Dacă ții cu tot dinadinsul, am să-ți arăt ce s-a întâmplat cu cei care sunt încă în viață, cei ale căror nume vor deveni la fel de legendare ca al tău și al meu.

Legendare?

A întors încetișor capul; când închidea ochii parcă se petrecea un miracol, căci viața îi dispărea complet de pe trăsături. Un lucru perfect, dar mort, gene fine, brune,, curbate elegant. I-am privit gâtul; artera albastră de sub piele era aproape invizibilă, brusc însă am văzut-o atât de bine de parcă voia cu tot dinadinsul să o văd. Dorința pe care-o resimțeam era insuportabilă. Zeița, a mea! Am luat-o în brațe brutal, cu o forță care ar fi făcut praf orice muritoare. Pielea înghețată părea impenetrabilă, dar dinții mei au străpuns-o și-ntr-o clipă izvorul fierbinte clocotea din nou în

mine cu furie.

Beznă. O pivniță cu pereți de cărămidă. Un coșciug de stejar fin lustruit. Închizători de aur. Momentul magic: închizătorile se deschideau ca împinse de un arc invizibil. Capacul se ridica, dând la iveală căptușeala de satin. Se simțea un ușor parfum oriental. Pe perna albă de satin, capul lui Armand, chipul lui serafic înconjurat de bogatul său păr castaniu; își ținea capul aplecat într-o parte și-n ochi n-avea nici o expresie, de parcă fiecare trezire era o veșnic nouă uimire. L-am văzut ridicându-se din coșciug cu gesturi lente, elegante; gesturile comune nouă, căci suntem singurii care ne ridicăm cu regularitate din coșciu-guri. L-am văzut închizând capacul, traversând podeaua umedă de cărămidă, ducându-se spre alt coșciug. Pe acesta l-a deschis cu respect, de parcă era un cufăr plin cu rare bogății. Înăuntru era un tânăr care dormea; părea mort, dar visa. Visa o junglă pe unde umbla o femeie cu păr roșu, o femeie pe care nu o vedeam foarte clar. Apoi o scenă cât se poate de bizară, ceva ce întrezărisem și eu la un moment dat, dar oare unde? Două femei îngenuncheate lângă un catafalc. Adică, eu credeam că-i un catafalc...

Am simțit-o încordându-se. Ca o statuie a Sfintei Fecioare, gata să mă strivească, și-a schimbat ușor poziția. Am leșinat; mi s-a părut că o aud rostind un nume. Dar un nou șuvoi de sânge m-a făcut să mă cutremur de plăcere; nu mai exista nici pământ, nici gravitație, nimic.

Iarăși pivnița cu pereți de cărămidă. Peste trupul tânărului s-a așternut o umbră. Intrase în pivniță încă cineva, care a pus o mână pe umărul lui Armand. Armand îl cunoștea. Se numea Mael. *Vino.*

Unde-i duce oare?

Asfințit violet în pădurea de sequoia. Gabrielle umbla cu mersul ei obișnuit, nepăsător și regulat, care parcă nu cunoștea obstacole, cu ochii ca două cioburi de sticlă, cu o față impasibilă care nu reflecta nimic din jur, iar Louis înainta alături, încercând să țină cu grație pasul cu ea. Louis era emoționant de civilizat pentru pădurea asta sălbatică, nu era locul lui acolo, cu grația lui, cu silueta lui rafinată. Renunțase la costumul de vampir cu o seară mai înainte; cu toate astea, părea mai domn în hainele uzate, poate un domn cam scăpătat. Total din altă lume decât a ei, dar ea știe asta oare? Avea oare de gând să-i poarte de grijă? *Doar că amândurora le e frică, frică pentru mine!*

Cerul minuscul de deasupra lucea ca porțelanul; copacii parcă atrăgeau lumina care le curgea apoi pe trunchiurile masive până aproape de rădăcini. Se auzea cum curge un pârau undeva în umbră. Apoi l-am și văzut. Gabrielle a intrat în apă fără să își scoată cizmele de piele maro. *Unde se duceau oare?* Cine era cel de-al treilea personaj, care a intrat în câmpul meu de vedere doar când Gabrielle a întors capul spre el? Doamne, ce chip, câtă seninătate! Era un individ foarte vârstnic și foarte puternic, dar îi lăsa pe ceilalți doi, cu mult mai tineri, să treacă înaintea lui. Printre copaci am văzut o poiană, apoi o casă. Pe o verandă înaltă îi aștepta o femeie cu părul roșu; femeia pe care o văzusem în junglă? Alt chip străvechi, o mască impenetrabilă, ca și chipul celui din pădure care tocmai ridicase ochii spre ea, ca și chipul reginei mele.

Cu-atât mai bine dacă se adună. Am oftat de plăcere, simțind cum îmi pătrunde sângele în tot corpul. *O să fie cu atât mai simplu.* Dar cine erau

ei, aceste ființe cu chipuri la fel de curate ca al ei?

Altă imagine. De data aceasta, vocile ne asaltau ca niște colaci de fum, erau numai murmure, numai plânsete. O clipă am dorit să le ascult, să desprind din corul acela monstruos o voce, un cântec venind de la un muritor. Ima-ginați-vă, vocile veneau din toate direcțiile, de dincolo de munții Indiei, de pe străzile Alexandriei, din tot felul de cătune de-aproape și de departe.

Dar mă lua cu asalt o altă imagine. Marius. Marius urca dintr-un puț de gheață spartă, stropită cu sânge, ajutat de Pandora și de Santino. Tocmai reușiseră să ajungă la nivelul subsolului cu podeaua spartă. Sângele uscat formase o crustă care-i acoperea lui Marius jumătate din față; părea furios, amar, avea ochii fără luciu, părul lui lung și blond era împâslit de sânge. Urca șchiopătând niște scări în spirală, urmat de Pandora și de Santino. Parcă urcau printr-o țeavă de canalizare. Când Pandora a încercat să-l ajute, a respins-o fără menajamente.

Vânt. Frig mușcător. Casa lui Marius era vraște, de parcă ar fi fost despicată în bucăți de un cutremur. Panouri întregi de sticlă fuseseră transformate în primejdioase bucăți tăioase; peștii exotici, de o rară frumusețe, zăceau înghețați pe fundul nisipos al unui mare acvariu distrus. Era zăpadă pe mobile, pe biblioteci, pe statui și pe rafturile pline de discuri și benzi. Păsările muriseră în colivii. Plantele verzi erau acoperite de chiciură. Marius se uita la peștii de pe fundul acvariului plin de gheață. Se uita la algele moarte, care zăceau printre bucățile de sticlă.

Chiar în puținul timp de când îl priveam, rănilor i se vindeau deja. Vânătorii păreau să i se topească de pe față. Chipul își recăpăta trăsăturile normale. Piciorul i se vindeca. Acum putea să se sprijine aproape total pe el. Furios, continua să fixeze peștii albaștri cu dungi argintii. Apoi și-a îndreptat privirea spre cer, încercând să pătrundă dincolo de viforul care ștergea lumina stelelor. Și-a scuturat crustele de sânge din păr și de pe obraji.

Mii de pagini fuseseră luate pe sus de vânt — pagini de pergament vechi, hârtii vechi, fragile. Ninge cu fulgi mari acum direct în salonul distrus. Marius și-a luat un vâtrai de aramă drept baston și a privit prin peretele găurit la cușca în care urlau lupii înfometați. Nu mai mâncaseră de când el, stăpânul lor, fusese îngropat sub ghețuri. Ah, cunoșteam bine urlatul lupilor. L-am auzit pe Santino vorbindu-i lui Marius, încercând să-i spună că erau obligați să se grăbească, erau așteptați, îi aștepta o femeie în pădurea de sequoia, o femeie de vârsta Mamei, reuniunea nu putea să înceapă până nu soseau și ei. Prin mine a trecut un fior de alarmă. Censsemna reuniunea asta? Marius a înțeles, dar nu a răspuns. Îi asculta pe lupi. Pe lupi....

Zăpadă, lupi. Eu visam lupi. M-am simțit purtat în altă epocă, înapoi, prin propria mea minte, în visurile și amintirile mele. Haita de lupi alerga pe zăpada proaspăt așternută.

M-am văzut tânăr, când mă luptasem cu ei — era haita de lupi care, în toiu iernii, începuse să atace satul tatălui meu, cu două sute de ani în urmă. Mă revedeam, un muritor ca oricare altul, atât de aproape de moarte de-i simțeam mirosul. Dar îi doborâsem pe toți, unul după altul. Ah, ce vigoare tinerească, ce brutalitate, ce voluptate pură izvorând dintr-

o viață netulburată de gânduri, irezistibilă! Sau, cel puțin, așa părea acum. Căci în momentul acela experiența fusese teribilă, nu-i așa? Valea înghețată, calul și cîinii mei sfâșiați. Acum nu puteam face nimic altceva decât să-mi amintesc, și ah, să revăd zăpada acoperind munții, munții mei, pământul tatălui meu.

Am deschis ochii. Mi-a dat drumul și m-a împins nițel mai încolo. Pentru prima oară am înțeles unde ne aflam. Nu în vreo noapte abstractă, ci chiar într-un loc real, un loc care-mi aparținuse cu adevărat chiar mie.

— Da, mi-a șoptit ea, uită-te bine în jur.

Am recunoscut imediat mirosul aerului iarna, iar pe măsură ce mi se limpezea privirea am început să disting zidurile dărăpănate și turnul.

— Asta-i casa tatălui meu, am șoptit. Castelul unde m-am născut.

Tăcere. Albeața zăpezii pe vechile pardoseli. Încăperea în care ne găseam fusese holul cel mare de la intrare. Doamne, să-l văd ajuns o ruină; să știu că era așa de pustiu de atâta vreme. Vechile pietre păreau moi ca de argilă; uite, aici fusese masa, masa cea mare și lungă, făcută pe vremea cruciadelor; aici fusese gura șemineului, acolo ușa din fată.

Ninsoarea se opri. M-am uitat în sus și am văzut stelele. Turnul își păstra forma rotundă, înălțându-se la vreo cincizeci de metri deasupra acoperișului spart, deși tot restul era un soi de coajă despicată. Casa tatălui meu...

Cu pas ușor, s-a îndepărtat de mine, traversând podelele pe care sclikea zăpada, și a început să se învâртеască lent, într-un cerc, cu capul dat pe spate, de parcă dansa.

Îmi vorbise deja mai devreme de bucuria de a se mișca, de a atinge lucrurile, de a trece de pe tărâmul visurilor în lumea reală. Mie mi se tăia respirația privind-o. Avea pe ea haine care nu denotau vreo epocă anume, o pelerină neagră de mătase, o rochie cu falduri mătăsoase, care i se umfla ușor în jurul corpului ei subțire când se mișca. De la începuturile istoriei femeile purtaseră astfel de veșminte și le mai poartă și-n ziua de azi în sălile de bal din lumea întreagă. Am vrut să o iau din nou în brațe, dar nu m-a lăsat, cu un gest blând. Ce a spus? *Poți să-ți imaginezi? Când mi-am dat seama că el nu mă mai putea ține acolo? Că eu mă ridicasem de pe tron și că el nici nu se clintise! Că nu avea nici cea mai mică reacție?*

S-a întors spre mine iarăși; mi-a zâmbit; lumina palidă a stelelor îi desena conturul încântător al feței, pomeții înalți, dulcea curbă a bărbiei. Cât de vie părea, total vie!

Apoi brusc a dispărut!

— Akasha!

— Vino după mine, mi-a spus.

Dar unde se afla? Apoi am văzut-o departe, departe de mine, la capătul celălalt al holului. O figurină la intrarea în turn. Aproape că nu-i mai distingeam trăsăturile acum, dar vedeam în spatele ei dreptunghiul întunecos al ușii.

Am început să merg spre ea.

— Nu, mi-a spus ea, e momentul să-ncepi să folosești puterea pe care ți-am dat-o. Hai!

Nu m-am mișcat. Aveam mintea limpede. Aveam privirea clară. Și-

nțelegeam ce-mi cerea. Dar mi-era frică. Dintotdeauna îmi plăcuse să alerg, să sar, să fac scamatorii. Viteza de deplasare supranaturală, care-i lăsa cu gura căscată pe muritori, nu-mi era necunoscută. Dar ea îmi cerea să fac un alt fel de exercițiu. Trebuia să părăsesc locul unde mă aflam și să mă poziționez instantaneu lângă ea, la o viteză pe care eu însumi nu o puteam urmări. Trebuia să te abandonezi total ordinului dat pentru a încerca o realizare de genul acesta.

— Da, abandonează-te, mi-a spus cu blândețe. Hai.

O clipă am rămas încordat doar privind-o, privindu-i mâna albă pe cadrul dărâmat al ușii. Apoi am luat hotărârea să mă aflu lângă ea. Parcă m-a luat pe sus un uragan, zgomotos, necruțător. Și acolo eram! Am simțit cum tremur din cap până-n picioare. Îmi ardeau ușor obraji, dar ce conta asta! M-am uitat în ochii ei și am zâmbit.

Era frumoasă, nespus de frumoasă. O zeiță cu părul lung și negru, împletit în atâtea codițe. N-am putut să mă stăpânesc, am luat-o în brațe și am sărutat-o; i-am sărutat buzele reci, le-am simțit cedând o clipă impetuoșității mele.

Apoi mi-am dat seama de sacrilegiul pe care-l făceam. Ca atunci când o sărutasem acolo, în criptă. Mi-a venit să-i cer iertare, dar, de fapt, aveam ochii tot pe gâtul ei, mi-era din nou poftă să beau. Mă chinuia ideea că aș putea să beau din sângele ei și că ea era cine era; că ar fi putut să mă distrugă într-o clipită, fără să facă altceva decât să-mi dorească dispariția. Așa făcuse cu ceilalți. Primejdia mă ațâța și mai tare. I-am cuprins brațele cu mâinile, i-am simțit carnea ceva mai maleabilă. Am sărutat-o iarăși și iarăși. Îi simțeam pe buze gustul sângelui.

S-a tras înapoi și mi-a pus un deget pe buze. Apoi m-a luat de mână și am trecut de ușa turnului. Ne luminau stelele prin acoperișul spart la cincizeci de metri deasupra, prin podeaua parțial distrusă a unei camere din vârful lui.

— Vezi? m-a întrebat. Acolo sus e încă o cameră. Treptele nu mai există. E imposibil de urcat. Dar nu pentru noi, scumpul meu prinț.

Ușurel a început să se ridice în aer. Fără să își ia ochii de la mine, a luat-o în sus, iar mătasea rochiei s-a învolburat în jurul ei. Am privit înmărmurit cum se ridică din ce în ce mai sus, în vreme ce pelerina era parcă doar agitată de o briză. A trecut prin gaura din tavan și s-a oprit pe margine.

Cincizeci de metri! Mie nu-mi era cu puțință să fac așa ceva...

— Vino la mine, prințul meu, mi-a spus cu o voce languroasă, purtată prin spațiul gol, ca un ecou. Fă din nou cum ți-am explicat. Lansează-te și nu te uita în jos, cum zic adesea muritorii.

Apoi și-a înăbușit râsul.

Să presupunem că mă ridicam cam o cincime din drum în sus — o săritură impresionantă, cam cât o clădire de vreo patru etaje, lucru care-mi stătea în puțință, dar mai încolo? Până și gândul mă amețea. Imposibil. Eram complet dezorientat. De fapt, cum ajunseserăm aici? Se-nvârtea totul cu mine. I-am văzut din nou silueta, prin vis, iar vocile mă invadau. Nu voiam să stric momentul acesta. Voiam ca timpul să se înlănțuiască într-un șir de momente coerente. Voiam să înțeleg ce se întâmplă, așa cum făceam întotdeauna.

— Lestat, m-a chemat ea în șoaptă. Acum.

Câtă tandrețe în micul gest cu care mă îndemna să mă grăbesc!

Am făcut ca prima dată; m-am uitat la ea și m-am hotărât să mă găsesc instantaneu lângă ea.

Am simțit iarăși uraganul, aerul arzându-mă; am întins brațele în sus să înving rezistența aerului. Cred c-am observat gaura din bârnele podelei când am trecut prin ea. Apoi am rămas pe loc, tulburat, îngrozit c-aș putea să cad.

Se auzea un râs, chiar al meu. Dar cred că mai degrabă mă cuprinsese un val de nebunie, căci în realitate plângeam.

— Cum e cu putință? am întrebat-o. Trebuie să aflu cum de am reușit.

— Dar cunoști răspunsul, mi-a spus. Fluidul care te animează are cu mult mai multă forță acum decât înainte.

El te pune în mișcare, cum o făcea înainte. Între a face un pas sau a te avânta în aer e numai o chestiune de gradație.

— Vreau să mai încerc o dată, i-am spus. A râs ușurel, cu toată spontaneitatea.

— Uită-te în jur, în camera aceasta, a spus. Ți-o amintești?

Am încuviințat din cap.

— Când eram adolescent veneam aicea tot timpul, i-am răspuns.

M-am îndepărtat de ea. Am văzut o grămadă de mobile deteriorate — băncile grele, taburetele care umpluseră cândva camerele castelului, lucruri venind din epoca medievală, nefinisate, solide, aproape indestructibile, ca și copacii care cad în pădure și rămân intacti cu secolele, devenind poduri peste pâraie, cu trunchiurile acoperite de mușchi. Deci obiectele astea nu putreziseră. Ca și cuferele vechi, ca și armurile. Ah, da, vechile armuri, fantome ale trecutului glorios. Prin praful gros se întrezărea ceva colorat. Tapiserii care, în schimb, erau făcute praf.

Probabil că în timpul revoluției lucrurile acestea fuseseră înghesuite aici la păstrare, iar apoi scările căzuseră.

M-am dus la o fereastră și m-am uitat afară. Undeva jos, în depărtare, ca într-o nișă săpată în munte, se zăreau ici și colo luminile electrice ale unui orașel. Pe drumul îngust înainta o mașină. Ah, lumea modernă era atât de aproape, și totuși atât de departe. Castelul nu mai era decât fantoma castelului de altădată.

— De ce m-ai adus aici? am întrebat-o. Mă doare în suflet să văd totul în ruină, să văd tot ce se-ntâmplă, de altfel.

— Uită-te la armurile acelea, mi-a răspuns. Vezi ce-i pe jos, lângă ele? Ți-aduci aminte ce arme ai luat cu tine când ai plecat să ucizi lupii?

— Da, mi-aduc aminte.

— Uită-te din nou. Eu o să-ți ofer alte arme, infinit mai puternice, de care să te servești ca să ucizi în numele meu.

— Să ucid?

M-am uitat din nou la armele ascunse. Păreau ruginite, isprăvite, în afară de spada veche, care fusese a tatălui meu, care-o primise de la tatăl lui, care la rândul lui o avusese de la tatăl lui, și tot așa înapoi, până pe vremea Sfântului Ludovic. Spada seniorului pe care eu, cel de al șaptelea fiu, o folosisem în dimineața aceea când plecasem, ca orice prinț din evul mediu, să ucid lupii.

— Și pe cine să ucid?

S-a apropiat de mine. Ce dulceață izvora acum de pe chipul ei, câtă inocență îi strălucea pe față! Și-a apropiat sprâncenele; o clipă, între ele s-a format o cută verticală. Apoi toată pielea a redevenit la fel de netedă ca mai înainte.

— Mi-ar fi făcut plăcere să mi te supui fără să pui întrebări, a rostit blând. Apoi ar fi urmat și înțelegerea planului. Dar tu nu ești în stare de asta.

— Cam așa ceva, am mărturisit. Nu prea am fost niciodată în stare să mă supun, în orice caz nu multă vreme.

— Ești neînfricat, a spus apoi, zâmbind.

Cu un gest grațios, a întins mâna într-o parte: imediat i-a apărut în mână spada. Eu nu simțisem nimic mai mult decât un mic suflu de aer, spada parcă se deplasase singură. Am rămas cu ochii la ea, la minerul încrustat cu pietre prețioase, la garda din bronz masiv care, normal, avea forma unei cruci. Încă mai atârna de ea cureaua, cureaua de piele tare și fire de oțel împletite, pe care eu o cumpărasem, cândva, într-o vară de demult.

Era o armă monstruoasă, făcută să dea lovituri, să sfâșie, să străpungă. Mi-am amintit ce grea era, cum mă durea brațul când dădusem în lupi cu ea în stânga și-n dreapta. În bătălii, cavalerii țineau adesea astfel de spade cu ambele mâini.

Dar ce știam eu despre asemenea bătălii? Eu nu fusesem cavaler. Străpunsesem animale cu spada asta. Acesta fusese unicul moment de glorie din viața mea de muritor, și ce obținusem de pe urma lui? Admirația unei creaturi damnable, a unui băutor de sânge, care a hotărât să mă transforme în moștenitorul lui.

Mi-a pus spada în mână.

— Acum n-o să ți se mai pară grea, prințul meu, mi-a spus ea. Acum ești nemuritor. Cu adevărat nemuritor. În tine clocotește sângele meu. Și vei folosi noile tale arme pentru mine, la fel cum ai folosit cândva spada aceasta!

M-a trecut un cumplit fior când am atins spada; parcă păstra în ea o memorie latentă a faptelor cărora le fusese martoră; am revăzut într-o străfulgerare haita de lupi; m-am revăzut în picioare, în întunericul pădurii înghețate, gata să-i ucid.

Apoi m-am revăzut la un an după aceea la Paris, mort, nemuritor; un monstru, grație lupilor. "Ucigașul de Lupi", așa-mi zisese vampirul. Mă alesese din mulțime pentru că-i distrusesem pe nenorociții aceia de lupi! Și-mi făcusem din blana lor o mantie, pe care-o purtam plin de mândrie pe străzile ninse ale Parisului.

Cum de mai resimțeam încă atâta amărăciune? Mi-ar fi convenit să fiu mort și îngropat în cimitirul satului? M-am uitat iar pe fereastră la coasta ninsă a dealului. Nu se repeta oare acum aceeași istorie? Eram iarăși iubit pentru vitejia mea de pe vremea când eram un tânăr muritor fără griji. Și iar am întrebat-o:

— Pe cine să ucid?

N-am primit răspuns.

Mi-a revenit în minte fetița aceea, Baby Jenks, nenorocita aceea mică,

și toți ceilalți băutori de sânge distruși. Îmi dorisem să mă războiesc cu ei, să le declar micul meu război. Iar ei erau cu toții morți. Toți cei care răspunse-seră la provocarea mea — dispăruți. Am văzut adăpostul din Istanbul arzând; am văzut un vampir vârstnic pe care ea îl urmărise și-l distrusese lent; un altul care se apăraseră și o blestemase. Iar m-am apucat să plâng.

— Așa e, ți-am furat spectatorii, mi-a spus. Am dat foc arenei în care te pregăteai să strălucești. Ți-am răpit războiul! Dar nu înțelegi? Îți ofer în schimb ceva cu mult mai de preț decât ai visat vreodată. Îți pun lumea întreagă la picioare, prințul meu.

— Cum așa?

— Nu te mai smiorcăi pentru soarta lui Baby Jenks sau pentru soarta ta. Gândește-te la muritorii care merită să fie plânși. Gândește-te la cei care au suferit secole întregi — victime ale foametei și ale lipsurilor, victimele violenței fără de sfârșit. Victimele nedreptăților neîncetate, a bătlăliilor neîncetate. Cum de-ți vine să plângi pentru o specie de monștri care, fără să se ghideze după vreun principiu, fără nici o motivație, a sacrificat pe toți oamenii care i-au ieșit în cale?

— Știu. Înțeleg...

— Oare? Sau, poate, în fața acestei realități te dai la o parte, doar ca să continui jocurile tale simbolice? Simbolul răului — sub forma unui cântăreț de muzică rock. Asta nu înseamnă nimic, scumpul meu prinț, absolut nimic.

— De ce nu m-ai ucis și pe mine o dată cu ceilalți? am replicat agresiv, dar simțindu-mă cumplit de nenorocit.

Am apucat spada de mâner cu mâna dreaptă. Mi-am închipuit că încă mai avea sânge de lup pe lamă. Am scos-o din teaca de piele. Aha, chiar așa era.

— Nici eu nu sunt mai bun decât ei, am zis. De ce unii dintre noi să fie cruțați?

Brusc, m-a oprit frica. O teribilă frică, pentru Gabrielle, Louis, Armand. Pentru Marius. Chiar și pentru Pandora sau pentru Mael. Frică pentru mine însumi. Nu există creatură pe lume să nu se bată pentru viață, chiar dacă viața lui n-are nici o justificare. Iar eu voiam să trăiesc; asta voisem întotdeauna.

— Aș vrea să te fac să mă iubești, mi-a șoptit ea tandru. Ce voce minunată! Semăna un pic cu a lui Armand; o voce care parcă te mângâia cu cuvintele rostite. Parcă te vrăjea. Așa că am răbdare cu tine, a continuat. Și-a pus mâinile pe brațele mele, a ridicat ochii spre ai mei. Doresc să înțelegi și să devii instrumentul meu. Același lucru se va întâmpla și cu ceilalți dacă sunt înțelepți. Nu-ți dai încă seama. Venirea ta și trezirea mea nu sunt doar niște întâmplări, era fatal să se întâmple așa. Acum se pot realiza toate speranțele milenare. Uită-te la orașelul acela, colo jos, privește castelul acesta dărăpănat. Ar putea fi socotit un nou Betleem, scumpul meu prinț, iubitul meu salvator. Împreună vom realiza toate visele cele mai vechi ale omenirii.

— Dar cum va fi cu putință? am întrebat-o.

Oare își dădea seama ce frică îmi era? Că vorbele ei îmi transformau frica în teroare? De bună seamă.

— Tu ești atât de viteaz, alesul meu, mi-a spus. Mi-ai fost destinat, asta e sigur. Nimic nu te înfrânge. Ți-e frică, dar, de fapt, nu-ți e. Timp de un secol te-am urmărit suferind, devenind din ce în ce mai slab, înfundându-te sub pământ ca să dormi, apoi te-am văzut ridicându-te, imagine vie a propriei mele învieri.

Și-a plecat capul de parcă voia să asculte ceva venind de departe. Se ridicau vocile. Și eu le-am auzit, poate prin intermediul ei. Am auzit un mare zgomot de fond. Apoi, enervat, le-am blocat.

— Cât ești de puternic! mi-a repetat. Nu te pot copleși nici vocile, dar nu lăsa neexploatat acest dar; e la fel de important ca toate celelalte pe care le ai. Vocile îți închină rugăciuni, implorându-te la fel cum de-o veșnicie m-au implorat și pe mine.

Am înțeles ce voia să zică. Dar n-aveam chef să le aud rugile; ce-aș fi putut face eu pentru ei? Ce-aveau rugile lor de-a face cu monstrul care eram?

— Timp de secole vocile mi-au fost singura mângâiere, a continuat ea. Le ascultam cu orele, cu săptămânile, cu anii. În primele perioade, mi se părea că vocile țesuseră în jurul meu un fel de lințoliu care mă transforma într-o mumie înfășurată și îngropată. Apoi am învățat s-auscult cu mai multă atenție. Am învățat să selectez câte o voce din mulțime, ca și cum aș fi ales un fir dintr-o puzderie. Ascultam deci numai câte o voce, aflam astfel ce victorii și ce nenorociri erau rezervate câte unui singur suflet.

Am continuat să o privesc în tăcere.

— Apoi, pe măsură ce anii treceau, am dobândit o și mai mare putere — aceea de a mă ridica din trupul meu, invizibilă, și de a mă strecura în cel al persoanei a cărei voce o ascultam, de a privi lumea prin ochii acelui muritor. Mă plimbam ba în corpul unuia, ba al altuia. Mă plimbam și la soare, și în întuneric; sufeream; muream de foame; cunoșteam durerea fizică. Uneori mă strecuram în corpuri de nemuritori, ca în cel al lui Baby Jenks, de pildă. Adesea plecam cu Marius. Egoistul, vanitosul de Marius, care confundă pofta cu respectul, care nu încetează să se lase încântat de invențiile decadente ale unui secol la fel de egoist ca el însuși. Ah, te rog, nu începe să-l plângi. Eu l-am iubit. Și-l mai iubesc încă; s-a îngrijit de mine ca nimeni altul. A fost cel care mi-a păstrat ființa. Preț de o clipă i s-a auzit amărăciune în glas. Cel mai adesea am preferat să intru în corpuri de oameni sărmani și necăjiți. Năzuiam să cunosc viața lor dură.

S-a oprit; avea ochii înrourați; a ridicat din sprâncene și-n ochi i-au apărut lacrimi. Cunoșteam oarecum și eu puterea aceasta de care vorbea. Atât de mult aș fi vrut să o consolez, dar când am întins brațele să o cuprind, mi-a făcut semn să stau cuminte.

— Ajungeam să uit cine sunt, unde mă aflu, a continuat. Eram ființa aceea, aleasă după voce. Uneori asta dura ani de zile. Apoi reveneam la oroarea realității: nu eram decât o creatură nemișcată, fără rost pe lume, condamnată să rămân veșnic pe tron, într-un sanctuar aurit! Poți să-ți închipui ce cumplit e să pricepi dintr-o dată așa ceva? Că tot ce ai văzut, tot ce ai auzit nu era decât iluzie, decât contemplarea vieții altuia? Mă întorceam în propriul meu trup. Redeveneam ceea ce ai în față. Un idol cu suflet și minte.

Am încuviințat din cap. Cu un secol în urmă, când o văzusem pentru

prima oară, îmi imaginasem exact această nespusă suferință îngropată în ea. Îmi imaginasem toată acea neputință. Și nu greșisem.

— Știam că el te reține acolo, i-am spus.

Mă refeream la Enkil. Enkil, acum dispărut și el, prăbușit. Un idol spart. Îmi aminteam momentul petrecut în criptă, când sorbisem din sângele ei, iar el venise, gata să mă distrugă, să își pretindă soția. Oare știuse ce face? Sau își pierduse mințile încă de pe atunci?

Doar un zâmbet drept răspuns. Și privirea pierdută în zare, în întuneric. Începuse iar să ningă, fulgii dansau miraculos, parcă prindeau în ei lumina stelelor și a lunii și o împrăștiu prin lumea întreagă.

— Tot ce s-a-ntâmplat a fost scris să se întâmple așa, a spus în cele din urmă. Și creșterea puterilor mele în toți anii aceia, și faptul că, în cele din urmă, am devenit atât de puternică, încât... Încât nimeni nu mă poate egala. S-a oprit. Parcă timp de o clipă n-a mai fost atât de sigură. Apoi și-a recâștigat încrederea. Până la urmă, n-a fost decât un instrument, iubitul meu rege, tovarășul meu de suferință. Da, își pierduse mintea. Iar de distrus, de fapt nu l-am distrus. Ceea ce mai rămăsese din el am luat în mine. Câteodată și mie mi se întâmpla să fiu la fel de golită ca el, la fel de tăcută, la fel de incapabilă de a visa măcar. Dar pentru el nu mai exista posibilitate de reînviere. Nici cea mai mică imagine nu-i mai pătrundea în creier. Nu mai era de nici un folos. A murit ca un zeu, căci m-a făcut pe mine și mai puternică. Totul a fost scris, prințul meu a-dorat. Totul, de la prima până la ultima clipă.

— Dar cum? De cine?

— De cine? a spus ea, zâmbind. Tot nu înțelegi? Nu trebuie să mai cauți cauza lucrurilor. Eu sunt împlinirea celor scrise și din momentul acesta voi fi și cauza lor. Nu mai există nimic și nimeni care să-mi stea în cale, a mai spus, asprindu-i-se o clipă chipul. A continuat apoi, după o mică ezitare: Vechile blesteme nu au nici un sens. În izolarea în care mă aflam, am dobândit forțe pe care nimeni de pe lume nu le mai atinge, nici o forță a naturii nu mă poate distruge. Până și cei din prima generație sunt incapabili să o facă, chiar dacă uneltesc împotriva mea. Era scris să treacă toate mileniiile acestea și-apoi să apari tu.

— Dar cu ce am schimbat eu starea de lucruri?

S-a apropiat un pas. M-a cuprins cu un braț, care în clipa aceea părea moale, deși era tare ca piatra. Semănăm cu două ființe obișnuite, lipite una de alta, iar ea mi se părea atât de neînchipuit de frumoasă, atât de pură și de detașată de lume. Iarăși m-a trecut un fior de dorință. Să mă aplec, să o sărut pe gât, să-i sorb sângele, ca și cum aș iubi mii de femei muritoare deodată, iar ea era zeița, era cea care posedea puteri nemăsurate. Dorința urca în mine, mă ardea.

Iarăși mi-a pus un deget pe buze, ca și cum mi-ar fi spus să stau cuminte.

— Îți amintești anii copilăriei aici? m-a întrebat. Adu-ți aminte când îți rugai părinții să te trimită la școala de la mănăstire. Îți amintești ce te învățau călugării? Rugăciuni, imnuri... ore întregi le petreceai în bibliotecă, ore întregi în capelă, rugându-te de unul singur.

— Sigur, mi-amintesc foarte bine.

Iar îmi dădeau lacrimile. Vedeam atât de bine totul, biblioteca

monahală, pe călugării care mă învățau și care credeau că o să fiu preot. Mi-am revăzut și celula rece, cu patul de scânduri; și biserica, și grădina învăluită în umbre roșietice; Doamne, n-aveam deloc chef să-mi amintesc de anii aceia! Dar sunt unele lucruri care nu se uită niciodată.

— Ți-amintești de dimineața când ai intrat în capelă, a continuat ea, și ai îngenuncheat pe pardoseala de marmură, ai întins brațele în forma crucii și l-ai rugat pe Dumnezeu să te facă bun?

— Da, bun...

Acum amărăciunea se auzea în glasul meu.

— I-ai promis să suferi martiriul dacă-i necesar; orice chinuri, nu conta, doar să fii bun.

— Da, îmi amintesc.

Parcă vedeam statuile sfinților, parcă auzeam imnurile care-mi rupeau inima. Mi-aminteam de dimineața când veniseră după mine frații mei să mă ia acasă, când îi rugasem în genunchi să mă lase să rămân.

— Iar mai târziu, când îți pierduseși inocența, când ai pornit la drum spre Paris, același lucru doreai; până și când dansai, și cântai pentru publicul din teatrul de pe bulevard, tot să fii bun îți doreai.

— Așa e, am spus după o mică ezitare. Era un lucru bun să le ofer puțină plăcere, o vreme chiar numai asta am făcut.

— Da, plăcere, a șoptit ea.

— Nu am fost niciodată în stare să-i explic prietenului meu, Nicolas, știi... ce important era să crezi în conceptul de bine, chiar dacă e inventat de noi. De fapt, nu-l inventăm noi. El există, nu-i așa?

— Ah, da, există, a spus ea. El există prin voința noastră.

Câtă tristețe! Nici nu mai puteam vorbi. Mă uitam cum cădea zăpada. Am luat-o de mână și i-am simțit buzele pe obraz.

— Tu pentru mine ai venit pe lume, prințul meu, mi-a spus. Ai fost pus la încercare, te-ai perfecționat. În primii ani, când ai intrat în camera mamei tale și ai luat-o cu tine în lumea morților viețuitori, n-ai făcut decât o repetiție generală pentru spectacolul trezirii mele la viață. Eu sunt adevărata Mamă pentru tine, Mama care nu te va abandona niciodată, eu sunt cea care a murit și a reînviat. Toate religiile de pe lume, iubitul meu prinț, povestesc despre tine și despre mine.

— Cum așa? am întrebat-o. Cum ar putea să fie așa?

— Doar știi cum. *Știi!*

Mi-a luat apoi spada din mână și i-a examinat cureaua veche, făcând-o să-i lunece peste palma mâinii drepte. Apoi a aruncat-o pe grămada de lucruri ruginite — ultimele rămășițe ale vieții mele de muritor. Toată grămada a început să lunece pe podeaua plină de zăpadă de parcă ar fi fost suflată de vânt, până a dispărut.

— Renunță la vechile iluzii, mi-a spus. Uită toate inhibițiile. Nu folosesc mai mult decât toată grămada aceasta de arme vechi. Împreună vom transforma în realitate miturile omenirii. M-a trecut un fior de frig, un fior întunecat de neîncredere, o tulburare; dar, cu frumusețea ei, a triumfat din nou asupra mea. Doreai să fii un sfânt când ai îngenuncheat în capela aceea, mi-a mai zis. Acum ai să fii un Dumnezeu alături de mine.

Aveam pe buze vorbe de protest; eram înspăimântat; mă cuprindeau tot felul de presimțiri negre. Ce voia să zică cu vorbele astea?

Brusc, i-am simțit brațele cuprinzându-mă și ne-am ridicat din turn prin acoperișul spart. Vântul era atât de aspru, că îmi rănea pleoapele. M-am întors spre ea, am apucat-o pe după talie și mi-am sprijinit fruntea de umărul ei.

I-am auzit vocea dulce șoptindu-mi la ureche să dorm. Aveau să treacă multe ore până să apună soarele în locul spre care ne îndreptam, acolo unde aveam să primesc prima lecție.

Lecție. Pe neașteptate iar plângeam, lipindu-mă de ea, plângeam pentru că mă simțeam pierdut, iar ea era singura de care puteam să mă lipesc. Așteptam terorizat să aflu ce voia de la mine.

2

MARIUS: REUNIUNEA

SE regăsiră la marginea pădurii de sequoia, cu hainele făcute zdrențe, cu ochii înroșiți de vânt. Pandora era la dreapta, Santino la stânga lui Marius. Din casă, tra-versând peluza cu pași mari, se îndrepta spre ei Mael.

Fără o vorbă, îl îmbrățișa pe Marius.

— Ah, prietene, spuse acesta cu o voce obosită. Total epuizat, se uita peste umărul lui Mael la

ferestrele luminate ale casei. Ghicea, dincolo de structura vizibilă cu acoperișul ei ascuțit, o imensă locuință ascunsă în inima muntelui.

Și ce-l aștepta în interiorul ei, ce-i aștepta pe ei toți? De-ar fi fost măcar în stare să se concentreze, de-ar fi putut măcar să se simtă câtuși de puțin cel dinainte...

— Sunt epuizat... Îi spuse lui Mael. Călătoria asta mi-a făcut rău. Dă-mi voie să mai rămân puțin aici. Pe urmă vin și eu.

Marius nu avea nimic împotriva puterii de a se deplasa prin zbor, cum știa că avea Pandora, dar, invariabil, îl obosea. În noaptea aceasta, mai mult decât în oricare alta, fusese pus la încercare serios; avea acum nevoie să simtă pământul sub picioare, să tragă pe nări mirosul pădurii, să cerceteze de la distanță casa aceasta, bucurându-se de un moment de liniște. Avea părul zburlit de vânt și încă pătat de sânge. Costumul simplu de stofă gri, pe care-l îmbrăcase la plecarea din adăpostul distrus, nu prea îl proteja de frig. Își adună în jurul trupului faldurile mantiei grele de stofă neagră, nu pentru că ar fi fost rece noaptea aici, ci pentru că el era încă înghețat și pătruns de vânt.

Mael dădu semne că nu prea-i convenea această ezitare, dar o acceptă. Se uită cu suspiciune la Pandora, în care n-avusese niciodată încredere, și-l trată de-a dreptul cu ostilitate pe Santino, care își scutura frumoasele lui haine negre și-și pieptăna părul negru rotunjit cu grijă. O clipă li se întâlniră ochii; ai lui Santino erau plini de ură, așa că Mael întoarse capul spre casă.

Marius încă mai asculta, cufundat în gânduri. Simțea cum i se închid și cele din urmă răni; era aproape uimit că era din nou întreg. La fel cum muritorii află an după an că îmbătrânesc și devin din ce în ce mai slabi,

nemuritorii trebuie să învețe că ei sunt din ce în ce mai puternici, depășind orice imaginație. În momentul de față asta îl exaspera.

Nu trecuse decât maximum o oră de când fusese ajutat de Santino și Pandora să iasă din puțul de gheață, iar acum parcă nici n-ar fi trecut prin așa ceva, parcă n-ar fi fost strivit și neajutorat timp de zece zile și zece nopți, doar din când în când în compania visului cu gemenele. Oricum, nimic nu mai putea să fie ca înainte.

Gemenele. Femeia roșcată era în casă, în așteptare. Santino îl prevenise. Și Mael era la curent. Dar cine era ea? Și de ce oare nu avea nici o dorință să afle? De ce era ora asta cea mai neagră din toată viața lui? Avea corpul perfect vindecat, asta nu prezenta nici o îndoială; dar rănilile din suflet cum aveau să se mai vindece vreodată?

Armand, prezent în casa asta ciudată la poalele muntelui? Armand, după atâta vreme? Santino îi vorbise și despre Armand, și despre ceilalți — Louis și Gabrielle — care fuseseră cruțați.

Mael îl studia.

— Amadeo al tău te-așteaptă, îi spuse el respectuos, fără cea mai mică urmă de cinism sau de nerăbdare.

Din nenumăratele amintiri ale lui Marius, pe care le purta cu el de-o veșnicie, tâșni la suprafață un moment de mult neglijat, cu o precizie de necrezut. Mael îi făcuse o vizită în palatul lui din Veneția, în acei ani fericiți ai secolului al cincisprezecelea, când Marius și Armand cunoscuseră atâta fericire; cu acea ocazie Mael îl remarcase pe adolescentul muritor care lucra împreună cu ceilalți ucenici la o frescă pe care Marius o lăsase de curând pe mâinile lor mai puțin experimentate. Ciudat ce vie îi apărea scena, simțea până și mirosul de tempera, de lumânare, pe deasupra izului pătrunzător — deloc neplăcut, acum în amintire — al Veneției vremurilor acelora, izul de putregai, de ape stătute în canale.

— L-ai ales deci pe acela? îl întrebase fără ocoliș Mael.

— Când va veni vremea, răspunsese el evaziv, când va veni vremea.

Nu trecuse nici un an după asta și greșeala era făcută.

— Vino în brațele mele, copile, nu mai pot să trăiesc fără tine.

Marius fixa în continuare casa. Lumea mea se cutremură, iar eu nu mă gândesc decât la el, la iubitul meu Amadeo, la Armand. Emoțiile prin care trecea îi păsură brusc la fel de dulci-amăruu ca muzica, parcă toate melodiile ultimelor secole erau orchestrate într-un unic amestec, unde notele tragice ale lui Brahms se găseau alături de cele ale lui Șostakovici, pe care îl îndrăgise în ultima vreme.

Dar nu era momentul să se lase copleșit de ideea acestei reîntâlniri. Nu era vreme să savureze această plăcere, să se bucure și să-i spună lui Armand lucrurile pe care-ar fi ținut atât de mult să i le spună.

Amărăciunea nu însemna nimic în comparație cu ce simțea el acum. *Mai bine aș fi făcut să-i distrug și pe Mamă, și pe Tată. Mai bine aș fi adus pieirea noastră, a tuturor.*

— Slavă Domnului că n-ai făcut-o, îi spuse Mael.

— Și pentru care motiv? întreabă Marius. Spune-mi, pentru care?

Pandora se cutremură. Brațul ei îi cuprinse talia. Se-ntoarse brusc spre ea; ar fi vrut să o lovească, să o împingă. Dar ceea ce văzu îl opri. Era cu ochii în altă parte; și purta pe față o expresie atât de absentă, atât de

abătută, că brusc își dădu seama și mai acut de propria oboseală. Ar fi vrut să plângă. Dintotdeauna fusese esențial pentru propria lui supraviețuire să știe că Pandora o ducea bine. Nu avea nevoie să fie pe lângă ea — era chiar mai bine să fie la distanță — dar avea nevoie să știe că ea este pe undeva, că își continuă existența și că într-o zi s-ar putea reîntâlni. Ceea ce vedea acum — ceea ce văzuse deja mai devreme — îl umplea de îngrijorare. Dacă el simțea amărăciune, Pandora simțea disperare.

— Hai, îl îndemnă Santino, suntem așteptați.

Totul cu un glas de curtean politicos.

— Știu, spuse Marius.

— Ah, ce mai trio formăm! șopti brusc Pandora.

Era extenuată, fragilă, moartă de somn, dornică să viseze, dar nu-și slăbi strânsoarea brațului în jurul taliei lui Marius.

— Pot să merg și neajutat, mulțumesc, îi spuse el cu o răutate care nu i stătea în caracter, tocmai ei, celei pe care o iubea mai presus de orice.

— Atunci, dă-i drumul, îi răspunse ea.

Timp de o clipă avu impresia că-i lângă el vechea. Pandora, iute la mânie, plină de umor. Ea îl împinse ușor înainte, apoi o luă singură spre casă.

Ce acru putea să fie! Numai acreală în toate gândurile. N-avea cum să le fie de vreun folos celorlați nemuritori. Totuși, porni, între Mael și Santino, în lumina ce venea de la ferestrele casei. Pădurea de sequoia rămase în beznă; nu se mișca nici o frunză. Aerul era însă dulce pe-aici, călduț, plin de arome proaspete, nu înțepa ca cel rece din nord.

Armand. Iar îi venea să plângă.

Apoi văzu femeia apărând în ușă. O nimfă cu bucle roșcate, care concentrau parcă toată lumina din hol. Era la fel de străveche ca și Akasha, cu siguranță. Sprâncenele și gura nu mai aveau culoare, pierzându-se în luminiscenta întregului chip. Iar ochii... nu erau în realitate ochii ei. Fuseseră luați de la o victimă, de la un muritor, nu-i mai serveau aproape la nimic. Nu-l vedea foarte bine, deși se uita la el. Era una din gemenele din vis, cea căreia i se scosese ochii, asta era. Și avea dureri chiar în clipa asta, în ochii aceia însușiți.

Pandora se opri unde începeau treptele.

Marius trecu pe lângă ea și urcă pe verandă. Se opri lângă femeia cu păr roșu, minunându-se de înălțimea ei — era cât el de înaltă — și de regularitatea feței ei, atât de asemănătoare cu o mască perfectă. Purta o rochie fluidă de stofă fină, cu guler înalt și mâneci lungi, brodate. Rochia era strânsă sub sâni, apoi cădea în falduri până jos și-i venea de minune. Îi puneă perfect în valoare fața radioasă și detașată de tot ce se găsea în jur, parcă era o mască luminată pe dinăuntru, încadrată de aurul roșu al părului ei bogat.

Ea îi dădu să înțeleagă în tăcere, dacă simțea nevoia să știe, că exact așa stăteau lucrurile.

Dar încă și mai uimitoare decât această frumusețe fizică cu diversele ei atribute, pe care o poseda de mai bine de șase mii de ani, era vigoarea ei incredibilă. Părea să fie nemaipomenit de flexibilă și înspăimântător de primejdioasă. Ea era oare veritabila nemuritoare? Cea care nu se-

ngropase niciodată să doarmă, care nu se cufundase niciodată în tăcere, care nu fusese niciodată atinsă de nebunie? Cea care cutreierase tot pământul cu pași măsurați și cu mintea întreagă în decursul tuturor mileniilor de când se născuse?

Forța ei incomensurabilă se întrezărea ca o incandescență; dar, în același timp, își dădu seama că nu ținea la formalități și că avea o receptivitate pe care numai o inteligență superioară o putea emana.

Cum putea oare să-i interpreteze expresia? Cum să știe ce simțea ea cu adevărat?

Din toată ființa ei emana o feminitate fără seamăn, cu nimic mai puțin misterioasă decât toate celelalte atribute ale ei, o dulce vulnerabilitate care era caracteristică doar femeilor, deși din când în când se mai întâlnea și la câte un bărbat foarte tânăr. În vise, fața ei iradiase această trăsătură mai mult decât orice; acum era mai invizibilă, dar nu mai puțin reală. În altă ocazie s-ar fi lăsat cucerit; acum luă doar notă de acest farmec deosebit al persoanei ei, cum băgă în seamă unghiile aurii, extrem de fine, sau bijuteriile care îi împodobeau degetele.

— Toții anii aceia ai știut de mine, îi spuse el cu politețe, vorbindu-i în latină. Ai știut că eram păstrătorul Mamei și al Tatei. De ce nu m-ai căutat? De ce nu mi-ai spus cine ești?

Ea rămase pe gânduri un lung moment înainte de a răspunde, cu privirea mutându-i-se de la el la ceilalți care apăruseră în spatele lui.

Santino se simțea îngrozit în prezența acestei femei, deși o cunoștea foarte bine. Și lui Mael îi era frică de ea, deși poate mai puțin. De fapt, se părea că Mael în același timp o iubește și că-i e cumva îndatorat. În ce o privea pe Pandora, ea era doar neliniștită. Se trase mai aproape de Marius, parcă pentru a demonstra că e de partea lui, orice s-ar întâmpla.

— Da, știam de existența ta, spuse brusc femeia.

Vorbea engleza zilelor noastre. Dar, fără urmă de îndoială, era vocea femeii din vis, sora cea oarbă care-o strigase pe nume pe cealaltă, pe muta Mekare, în momentul în care și una, și alta fuseseră închise în câte un sarcofag de piatră de către mulțimea furioasă.

Vocile nu ni se schimbă deloc, se gândi Marius. Vocea era foarte tânără, foarte melodioasă. Exprima o reținere plină de blândețe când vorbea din nou.

— Dacă aș fi venit, poate aș fi distrus cripta. I-aș fi îngropat poate pe amândoi în fundul oceanului. Sau, poate, chiar i-aș fi distrus, stârpind astfel tot neamul nostru. Nu doream asta. Așa că n-am mai făcut nimic. Ce ai fi vrut să fac? Nu te puteam elibera de povară. Nu puteam să te ajut. Așa că n-am mai făcut nimic.

Era un răspuns mai bun decât se așteptase. Nu era imposibil să-i placă ființa asta. Pe de altă parte, era doar începutul. Iar răspunsul pe care i-l dăduse nu conținea întregul adevăr.

— Nu? îl întrebă ea. Se încruntă o clipă și, o dată cu ridurile, apăru ceva ce fusese cândva omenesc. Care-i adevărul? întrebă ea. Adevărul e că nu-ți eram datoare cu nimic, în nici un caz să mă fac cunoscută ție, iar tu ai impertinența de a sugera că ar fi trebuit să-mi dau pe față existența? Am cunoscut câteva mii ca tine, am știut când au fost creați, am știut când au pierit. Ce legătură am eu cu tine? Ne reunim acum pentru că

suntem obligați. Suntem în primejdie. Toate ființele de pe pământ sunt în primejdie! Când totul se va sfârși, poate că ne vom iubi și ne vom respecta. Dar poate că nu. Sau poate că vom fi cu toții distruși.

— Poate, spuse el cu glas scăzut.

Nu se putea abține să nu zâmbească. Ea avea dreptate. Îi admira stilul franc de a se exprima.

Observase adesea că toți nemuritorii erau iremediabil marcați de epoca în care se născuseră. Așa se petreceau lucrurile și cu această nemuritoare străveche, ale cărei cuvinte erau de o simplitate barbară sub tonul blând.

— Nu mă simt în apele mele, spuse el cu un pic de ezitare. De data asta, supraviețuirea m-a costat ceva mai mult. De bună seamă că trupul s-a vindecat, cunoaștem cu toții miracolul acesta, spuse, ceva mai sarcastic. Dar îmi scapă ceva din interpretarea prezentului. Simt o amărăciune cumplită, sunt în...

Se opri.

— ... bezna cea mai cumplită, completă ea.

— Exact. Niciodată nu mi s-a părut existența atât de lipsită de sens, adăugă el. Nu mă gândesc neapărat la noi. Mă gândesc — pentru a folosi cuvintele tale — la toate ființele de pe pământ. Nu-i așa că-i un fel de glumă proastă? Să ai o conștiință, nu ți se pare o glumă proastă?

— Nu, îi răspunse ea. Nu-i așa.

— Nu sunt de acord cu tine. Vrei să mă tratezi cu condescendență? Să-mi povestești câte mii de ani ai trăit înainte ca eu să apar pe lume? Să te lauzi cu ceea ce tu știi, și eu nu?

Iar își aminti de gheața care-l strivise, de durerea care-i cuprinsese toate mădularele. Își aminti de glasurile nemuritorilor care-i răspunseseră la apel, de cei care porniseră spre el să-l salveze și fuseseră distruși unul după altul de Akasha. Îi auzise în ultimele lor clipe, chiar dacă nu-i văzuse! Și când adormise ce însemnase somnul? Visul despre gemene.

Ea întinse brusc mâinile și i-o luă pe-a lui cu blândețe. Parcă-i era strânsă într-o menghine; el însuși dăduse această impresie altora, mai tineri, în decursul anilor, dar i se părea ciudat să-i vină rândul să simtă o astfel de putere copleșitoare.

— Marius, avem nevoie de tine acum, îi spuse ea cu căldură, iar ochii îi sclipiră o clipă în lumina galbenă care venea pe ușa din spatele ei și de la ferestrele din stânga și din dreapta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Nu glumi, îi răspunse ea. Intră. Trebuie să discutăm cât mai avem timp.

— Despre ce să discutăm? insistă el. Despre faptul că Mama ne-a lăsat în viață? Eu cunosc deja răspunsul și mă face să râd. E limpede că pe tine nu te poate distruge, iar noi... noi suntem cruțați pentru că așa vrea Lestat. Sper că-ți dai seama, nu-i așa? Am fost cel care s-a ocupat de ea de două mii de ani încoace, care a protejat-o, care a idolatrizat-o, iar acum m-a lăsat în viață doar pentru că e îndrăgostită de un novice care n-are decât două sute de ani, doar pentru că-l adoră pe Lestat.

— Nu fi chiar așa de sigur! spuse brusc Santino.

— Nu, spuse femeia. Nu e singurul motiv. Dar trebuie să luăm în

considerație multe lucruri...

— Sunt convins că ai dreptate, spuse el. Dar nu mai am inimă pentru nimic. Mi s-au dus toate iluziile, cum să spun, și nici măcar nu știam că-s doar iluzii. Eram sigur că am dobândit înțelepciunea! Era sursa mea principală de mândrie. Eram de partea eternității. Când am văzut-o în criptă, am crezut că toate speranțele și toate visurile mele s-au realizat! Ea era vie sub aparența aceea de statuie. Vie, tot timpul cât eu am jucat rolul de servitor, de sclav, de veșnic gardian al mormântului!

La ce bun să se explice? Zâmbetul ei crud, vorbele batjocoritoare, gheața acoperindu-l. Întunericul înghețat de după aceea, gemenele. Da, vai, gemenele. Asta reprezenta miezul problemei, la fel ca și toate celelalte lucruri, și-și dădu brusc seama de vraja pe care o resimțise visând. Ar fi trebuit să își pună întrebarea asta mai de mult. O privi, iar visele parcă prinseră viață în jurul ei, parcă o smulseră din prezent pentru a o plasa în epoca aceea atât de îndepărtată. Revăzu razele soarelui, corpul întins al mamei, gemenele aplecându-se deasupra moartei. Câte întrebări...

— Dar ce au de-a face visele astea cu catastrofa care se produce? Întrebă el brusc.

Nu se putuse sustrage în nici un fel viselor acelora fără de sfârșit.

Femeia se uită îndelung la el înainte de a-i răspunde.

— O să povestesc despre toate astea, în măsura în care cunosc răspunsurile. Dar, mai întâi, calmează-te. Te porți de parcă ai avea iarăși nerăbdarea tinereții, ce blestem pe capul tău.

El se puse pe râs.

— N-am fost niciodată tânăr. Ce vrei să zici?

— Te înfurii, o iei razna. Iar eu n-am cum se te consolez.

— Dar, dacă ai putea, ai face-o?

— Da.

Continuă să râdă încetișor.

Doar că ea, cu o grație de nedescris, își deschise brațele spre el. Gestul îl uimi, nu pentru că ar fi fost extraordinar, ci pentru că o văzuse atât de des în vis îmbrățișându-și în felul acesta sora geamănă.

— Mă numesc Maharet, spuse ea. Poți să-mi spui pe nume și să renunți la orice neîncredere. Intră, te rog, în casa mea.

Se înclină spre el, îi luă fața în mâini și-l sărută pe obraji. Părul ei bogat îi atinse pielea, iar senzația îl tulbură. Și parfumul care i se degaja din haine îl tulbură. Era un parfum oriental, care-i amintea de tămâie, iar asta îl ducea cu gândul la criptă.

— Maharet, rosti el furios. Dacă era atâta nevoie de mine, de ce n-ai venit să mă scoți din puțul acela de gheață? Doar *pe tine* nu te putea opri.

— Dar am venit, Marius, spuse ea. De aceea ești acum printre noi. Îi dădu drumul și își lăsă mâinile în jos, prinzând cu grație rochia. Crezi că n-am avut nimic de făcut de-atâtea nopți de când tot neamul nostru ne e distrus? În lumea întreagă, a dat și-n stânga, și-n dreapta în toți cei la care ținusem, pe care-i cunoscusem. Nu puteam fi peste tot pentru a-i proteja pe toți. Strigătele lor îmi parveneau din toate colțurile pământului. Pe deasupra, am și eu o obligație personală, o durere a mea...

Se opri brusc.

Fața i se coloră ușor, ca a unei muritoare; îi reapărură micile riduri normale care dau expresie oricărui om cu trup fierbinte. Era îndurerată atât fizic cât și psihic, i se împăienjeneau ochii de lacrimi sângerii. Ce lucru uimitor, fragilitatea acestor ochi într-un trup indestructibil! Suferința pe care o emana, lui îi era insuportabilă — era ca visele pe care le avusese. Iarăși îi trecură prin fața ochilor tot felul de imagini, foarte vii, dar complet diferite. Apoi brusc își dădu seama de ceva.

— Nu-i așa că nu tu ne-ai trimis visele? șopti el. Că nu tu ești la originea lor? Nu-i răspunse. Dar, pe toți sfinții, unde ți-e sora? Ce înseamnă toate astea?

Ea avu un moment de teamă, de parcă ar fi lovit-o drept în inimă. Încercă să își ascundă de el gândurile, dar el fu pătruns de durerea ei nestinsă. Continuă să-l fixeze în tăcere, îi cerceta cu privirea fața, tot corpul, de parcă voia să-l facă să înțeleagă că înfăptuise o indiscreție de neiertat.

Percepu în același timp teama pe care o emanau Mael și Santino, care nu îndrăzneau să scoată nici o vorbă. Pandora se lipi și mai tare de el și-i strânse ușor mâna, pre-venindu-l parcă de o primejdie.

De ce se exprimase cu atâta brutalitate, cu atâta impetuositate? *Obligația mea, propria mea durere...* Fir-ar să fie!

O privi cum închide ochii, cum și-i apasă cu degetele, de parcă voia să blocheze durerea pe care o simțea în ei și nu putea.

— Maharet, spuse el cu un suspin dulce, cinstit. Suntem în plin război, iar noi stăm pe câmpul de bătaie și ne adresăm cuvinte grele. Recunosc că eu sunt cel care greșește. Vreau numai să înțeleg.

Ridică privirea spre el, cu capul tot înclinat, cu o mână încă la ochi. Privirea era arzătoare, aproape răutăcioasă. Totuși, el se pomeni uitându-se cu atenție la curbura fină a degetelor ei, la unghiile lucioase, la inelele cu rubine și smaralde care sclipeau în lumină.

Îi veni în cap o idee la fel de stupidă pe cât de îngrozitoare că, dacă nu isprăvea cu prostiile, n-o să mai apuce vreodată să-l revadă pe Armand. Ar putea, în definitiv, să-l alunge, poate, și mai rău... Și dorea atât de tare, înainte ca totul să se sfârșească, să-l revadă pe Armand.

— Intră acum, Marius, vorbi ea brusc, cu o voce politicoasă, iertătoare. Intră cu mine și fii alături de copilul tău, apoi ne vom aduna și cu ceilalți, care-și pun aceleași întrebări. Atunci vom începe.

— Da, copilul meu... murmură el.

Dorul după Armand îl străbătea iar ca o melodie, ca frazele pentru vioară ale lui Bartok, răsunând într-o încăpere bine ascunsă, departe, unde-ar fi avut toată eternitatea pentru a le asculta. Totuși, o ura, îi ura pe toți, se ura până și pe sine. Cealaltă soră, unde era cealaltă? O imagine de junglă sufocantă. De liane rupte, de arbuști călcați în picioare. Încercă în zadar să se stăpânească. Veninul îl sugruma.

De câte ori nu observase la muritori această respingere morbidă a vieții. De câte ori nu-i auzise, până și pe cei mai înțelepți, spunând că "viața nu merită trăită", fără să-i poată pricepe vreodată. Acum îi înțelegea.

Ca prin vis, își dădu seama că ea se întorsese spre ceilalți, că-i poftea în casă pe Santino și pe Pandora. O văzu, ca prin ceață, conducându-i.

Avea părul foarte lung, îi cădea până la talie într-o masă de bucle roșii mătăsoase. Simți dorința de a-l atinge, de a verifica dacă erau pe atât de moi pe cât păreau. Ce fantastic să te lași subjugat de un asemenea amănunt, acum, de ceva impersonal, care să te facă să te simți din nou bine. De parcă nu s-ar fi petrecut nimic, de parcă lumea își continua cursul și cripta era din nou în siguranță, centru al lumii sale. Ce nefericire, creierul acesta uman care capta totul și nimic. Când Armand era atât de aproape... așteptându-l...

Ea îi conduse printr-o serie de camere spațioase, fără prea multe mobile. Deși era totul deschis, casa avea aerul unei citadele; bârnele tavanelor erau imense; șemineurile, în care ardeau focuri, păreau a fi doar enorme vetre de piatră.

Semăna grozav cu saloanele din vechea Europă, când drumurile romane picaseră în ruină, iar limba latină fusese uitată, când se ridicaseră din nou triburile războinice. Celții triumfaseră în cele din urmă. Ei fuseseră cei care cuceriseră Europa, castelele ei feudale erau, de fapt, tabere celtice; până și în statele moderne continuau să existe mai degrabă superstițiile celtice decât rațiunea romană.

Arhitectura casei trimitea și mai în trecut. Oamenii trăiseră în orașe de felul acesta pe vremea în care scrisul nu fusese inventat; când pereții erau din bârne și din pământ lipit, când erai înconjurat de țesături făcute de mână ori de obiecte de metal bătut.

Găsea că era un loc plăcut; ah, stupidul ăsta de creier, ce-i ardea lui acum dacă era plăcut sau nu? Casele nemuritorilor îl intrigaseră din totdeauna. Iar aceasta era o construcție demnă de studiu cu amănuntul, care cerea mult timp ca să o cunoști.

Trecură de o ușă de oțel și intrară în măruntaiele muntelui. Îl izbi mirosul de pământ reavăn. Totuși, înaintau pe culoare noi, cu pereții îmbrăcați în plăci de cositor. Auzea zgomotele generatoarelor, ale calculatoarelor, ale tuturor mașinărilor electrice, care-i dădeau întotdeauna o senzație de siguranță în casa lui.

Urcară o scară pe urmele lui Maharet, o scară care părea interminabilă, ducând din ce în ce mai sus. Acum pereții erau tăiați chiar în munte, lăsând să se vadă vinișoarele colorate ale argilei și ale rocilor dure. Ici și colo prinseseră rădăcină ferigi minuscule, dar lumina de unde venea oare? De la o lucarnă de deasupra. Ca o mică poartă a raiului. Se uită în sus, recunoscător, la palida lumină albăstruie.

În cele din urmă, ajunseră pe un palier larg și intrară într-o cameră mică și întunecoasă. La capătul ei era o ușă deschisă spre o cameră mult mai mare unde așteptau ceilalți; dar Marius nu percepuse pentru moment decât flăcările strălucitoare ale focului de la distanță și asta îl făcu să își ferească ochii.

În camera asta mică era cineva care îl aștepta, cineva a cărui prezență n-o putuse detecta decât ca orice om. Cineva care se afla acum în spatele lui. În vreme ce Maharet îi conducea pe Pandora, pe Santino și pe Mael în camera cea mare, înțelese ce-avea să se întâmple. Ca să își facă curaj, trase aer în piept și închise ochii.

Ce derizorie îi părea acum toată amărăciunea pe care o simțise; se gândea la cel care n-avusese parte decât de o neîntreruptă suferință de

atâtea secole, a cărei tinerețe, cu toate nevoile ei, devenise într-adevăr eternă; la cel pe care nu-l putuse nici salva, nici perfecționa. De câte ori, de-a lungul anilor, nu visase la această reîntâlnire, fără să aibă curajul să o provoace; iar acum, când lumea era un câmp de bătălie, când în jur nu era decât distrugere, când totul era răsturnat, erau în fine pe punctul de a se revedea.

— Dragostea mea, șopti el. Se simți brusc extrem de obosit, ca puțin mai în urmă, după zborul peste pustiul de gheață, pe deasupra norilor indiferenți. Nici când nu-i ieșiseră pe gură vorbe mai pornite din inimă. Frumosul meu Amadeo, mai adăugă.

Întinzând brațele, îi simți atingerea mâinii.

Încă mai era moale carnea asta supranaturală, moale de parcă aparținea unui muritor, răcoroasă, atât de plăcută. Nu se mai putu stăpâni. Plângea. Deschise ochii, să-i întrezărească silueta de adolescent. Ah, această expresie, atât de plină de dragoste, atât de supusă. Apoi îl luă în brațe.

Cu secole în urmă, într-un palat din Veneția, încercase să exprime în culori nemuritoare calitatea acestei iubiri. Și ce concluzie trăsese? Că niciunde pe lume nu mai putea întâlni același mister într-o ființă, același devotament și același abandon; că în acest copil de rând, în acest copil profund rănit, găsise un amestec de tristețe și de grație naturală mai impresionant decât orice pe lume. Acest copil îl înțelesese. Și îl iubise mai mult decât oricine vreodată.

Printre lacrimi văzu că nu era admonestat pentru teribila experiență pe care i-o impusese. Văzu aceleași trăsături pe care le pictase, poate ușor schimbate de ceea ce numim în mod naiv înțelepciune; văzu aceeași dragoste pe care contase atât de mult în nopțile lui de disperare.

De-ar avea măcar timp, timp să stea de vorbă pe-nde-lete, nopți și nopți la rând, în vreun loc cald, liniștit, printre arborii aceia gigantici de sequoia! Dar ceilalți îi așteptau; așa că momentele acestea deveneau cu atât mai prețioase, cu atât mai pline de tristețe.

Întări strânsoarea brațelor în jurul lui Armand. Îi sărută buzele, șuvițele lungi de păr în dezordine. Îi mângâie umerii. Îi examinează mâna mică, fină, pe care-o ținea într-a lui. Fiece amănunt pe care încercase să-l păstreze pe veci, pe pânză; fiecă amănunt păstrat prin moarte.

— Ne așteaptă, nu-i așa? șopti el. Nu ne lasă la dispoziție decât câteva minute.

Fără să stea pe gânduri, Armand aprobă din cap. Cu o voce joasă, aproape inaudibilă, spuse:

— Ne e de ajuns. Am fost întotdeauna convins că ne vom revedea. Ah, amintirile pe care le trezea vocea aceasta! Palatul cu tavanele în chesoane, paturile acoperite cu catifea roșie. Silueta acestui băiat care se grăbea pe scările de marmură, cu obraji îmbujorați de vântul rece al Adriaticii, cu ochii lui negri plini de foc. Până și în clipele cele mai negre, continuă vocea, am știut că ne vom revedea înainte de-a fi liber să pier.

— Liber să pieri? reacționează Marius. Suntem cu toții liberi să pierim oricând, nu-i așa? Ceea ce ne trebuie acum este curajul de-a o face, dacă e într-adevăr ceea ce trebuie făcut.

Armand păru să cadă o clipă pe gânduri. Distanțarea ce apărură pe față

lui îl întristă iarăși pe Marius.

— Da, acesta-i adevărul, spuse el.

— Te iubesc, șopti brusc Marius, exact ca un muritor purtat de pasiune. Te-am iubit din totdeauna. Cât aș vrea să cred în orice altceva decât în dragoste în momentul acesta; dar nu pot.

Un mic zgomot îi întrerupse. Maharet se apropiase de ușă.

Marius își petrecu brațul pe după umerii lui Armand. Câteva secunde încă pluti între ei doar liniște și înțelegere. Apoi o urmară pe Maharet în camera uriașă din vârful muntelui.

ERA toată din sticlă, în afara peretelui din spatele lui și a burlanului de fier care cobora din tavan până deasupra șemineului unde ardea focul. Nu erau alte lumini în cameră în afara flăcărilor, de jur împrejur se vedeau vârful-rile uriașilor arbori de sequoia, iar dincolo de ele, cerul de deasupra Pacificului, plin de norișori vaporosi și de stele timide.

Ce splendid amurg! Deși diferit de cel din golful Napoli sau de cel ce putea fi văzut de pe coasta Annapur-nei, sau de pe vreun vas lăsat în voia curenților în mijlocul mării întunecate. Prin simpla sa imensitate cerul era superb, și-și dădu seama că nici cu o jumătate de oră în urmă fusese acolo sus, înaintând prin beznă, vizibil doar tovarășilor de călătorie și stelelor. Îi reveni bucuria, ca în clipa în care-i privise părul lui Maharet.

Nici o tristețe nu-l mai bântuia, ca în clipa în care și-l imaginase pe Armand lângă el; era o bucurie pură, impersonală și transcendentă. Un motiv de a rămâne în viață.

Îi trecu prin minte că n-avea talent pentru amărăciune sau regret, că nu era dotat pentru așa ceva și că, dacă voia să își recâștige demnitatea, ar face mai bine să fie sobru.

Un mic râs vesel îi întâmpină, un semn amical, poate puțin exaltat, râsul unui novice care nu prea ținea cont de conveniențe. Răspunse printr-un zâmbet, aruncându-i o privire celui amuzat, Daniel. Daniel, ziaristul fără nume din *Interviu cu un vampir*. Brusc, își dădu seama că acest tânăr zănatec era copilul lui Armand, singurul pe care îl crease vreodată. Un bun început pe drumul iadului pentru novicele acesta, pentru ființa aceasta exuberantă, într-o veșnică beție, înzestrată cu puterile sângelui lui Armand.

Îi trecu rapid în revistă și pe ceilalți adunați în jurul mesei ovale.

La dreapta, ținându-se deoparte, era Gabrielle, cu părul ei blond împletit într-o unică coadă pe spate, cu ochii plini de o îngrijorare pe care nu și-o ascundea; lângă ea, Louis, dezarmat și pasiv ca întotdeauna, studiindu-l pe Marius în tăcere, cu un soi de interes științific sau cu adorație, sau cu amândouă. Alături era iubita lui, Pandora, cu părul castaniu lăsat pe umeri și încă strălucind de particule de gheață topită. În fine, Santino, așezat la dreapta ei, din nou calm, impecabil în hainele lui negre de catifea curățate de noroi.

La stânga lui era Khayman, alt străbun, cu o față și mai netedă decât a lui Maharet, care-și comunică în mod spontan numele în tăcere și care își dădea fiori. Marius își dădu seama că nu era în stare să își dezlipească ochii de la el. Fața Mamei și a Tatei nu avuseseră niciodată un asemenea

efect asupra lui, deși aveau aceiași ochi negri și păr ca abanosul. Probabil că ceea ce schimba totul era zâmbetul. Expresia deschisă, prietenoasă era prezentă, în ciuda eforturilor veacurilor de a i-o șterge de pe față. Ființa asta părea ori un sfânt, ori un mistic, deși în realitate era un ucigaș feroce. Recentele festinuri cu sânge uman îi dădeau pielii un aspect ceva mai moale și obrazilor o ușoară îmbujorare.

Mael, neglijent, cu părul vâlvoi ca de obicei, luase loc la stânga lui Khayman. După el venea o altă ființă străveche, Eric, care, după aprecierea lui Marius, avea cel puțin vreo trei mii de ani de existență, emaciat, în aparență foarte fragil, care n-avusese mai mult de treizeci de ani la moarte. Îl privea pe Marius cu niște ochi mari căprui, blânzi, dus pe gânduri. Hainele lui, făcute pe măsură, erau perfect asemănătoare celor purtate de orice om de afaceri din zilele noastre.

Dar cealaltă ființă? Era la dreapta lui Maharet, care se așezase la celălalt capăt al mesei, față în față cu Marius. De data asta, fu realmente zguduit. Prima idee care-i trecu prin cap fu că-i cealaltă soră, atât de tare semănau, cu ochii verzi și părul roșu ca arama.

Dar ființa aceasta trăise până ieri, de asta era sigur. Nu-și putea explica de ce era atât de puternică și atât de albă, și înghețată. La fel de inexplicabile erau și felul în care-l pătrundea cu privirea și nemaipomenita forță telepatică cu care-i transmitea o cascadă de imagini întunecate, dar extrem de bine conturate, pe care parcă nu le putea controla. În clipa aceasta avea în minte, redându-l cu o inimaginabilă perfecțiune a detaliului, tabloul pe care-l pictase, avându-l ca model pe Amadeo, înconjurat de îngerii cu aripi negre, rugându-se îngenunchat. Pe Marius îl trecu un fior rece.

— Tabloul meu. În pivnițele Ordinului Talamasca? șopti el. Se puse pe râs, insolent, plin de venin. Deci este acolo!

Ființa se sperie; nu avusese intenția să își dezvăluie gândurile. Tulburată, dornică să protezeze Ordinul, se reînchise în sine. Parcă trupul i se micșorase la jumătate, doar că puterea i se dubla. Un monstru. Un monstru cu ochi verzi și cu oase delicate! Ieri fusese creată, chiar ieri, după cum ghicise; avea țesuturi vii în ea. Brusc, înțelese totul. Purta numele de Jesse și era opera lui Maharet. Ca muritoare, era o reală descendentă a lui Maharet; iar acum devenise fiica acestei mame cu o existență milenară. Revelația îl stupefie, dar îl și înspăimântă într-o oarecare măsură. Sângele ce curgea acum prin venele acestei novice avea puteri inimaginabile până și pentru Marius. Ea nu resimțea în nici un fel nevoia de a bea, de pildă, deși nici nu murise încă de-a binelea.

Dar era momentul să-nceteze cu studiul nemilos al celor din jur. În definitiv, numai pe el îl mai așteptau. Totuși, nu fu în stare să nu se-ntrebe ce deveniseră urmașii lui muritori, unde erau, pentru numele lui Dumnezeu, copiii nepoților și ai nepoatelor pe care-i iubise din toată inima pe când era în viață. E adevărat că și el urmărise timp de câteva sute de ani evoluția familiei, apoi le pierduse urma, nu mai fusese capabil să recunoască nici Roma. Lăsase totul în întuneric, ca Roma însăși care intrase în obscuritate. Era însă convins că și-n ziua de azi călcau pe pământ oameni care purtau sângele familiei în vine.

Rămase în continuare cu ochii la novicea roșcată. Ce fantastic semăna

cu străbuna ei! înaltă, cu o osatură fragilă, de o severă frumusețe. *E aici un secret enorm, ceva ce are de-a face cu genealogia, cu familia...* Purta haine moi, de culoare închisă, ca și străbuna ei; avea mâini imaculate, nu era nici machiată, nici parfumată.

Fiecare în felul lui era magnific. Înaltul Santino, robust, elegant în hainele lui negre de prelat, cu ochi negri sclipitori, cu o gură senzuală. Chiar și Mael, care părea neîngrijit, avea o prezență feroce, impunătoare, stând cu ochii numai la ființa aceea străveche, în privirea lui amestecându-se iubirea și ura. Armand, cu fata lui de înger, mai frumos decât orice posibilă descriere. Până și tânărul Daniel, absolut încântător cu părul lui blond cenușiu și ochii violeți.

Oare nimeni care primea nemurirea nu era urât? Sau tocmai această calitate de damnat transforma în frumusețe tot ce era sacrificat în flăcările iadului? Gabrielle, de pildă, fusese cu siguranță o frumusețe pe când era în viață, de la ea îi venea lui Lestat neînfricarea, deși ea n-avea impetuositatea lui. Sau Louis, cu siguranță că Louis fusese ales pentru figura lui de o rară delicatețe, pentru adâncimea ochilor lui verzi. Fusese ales din cauza atitudinii melancolice pe care o păstra până și acum. Parcă era un muritor pierdut printre ei, fața lui moale, plină de culoare, exprima o mie de simțăminte; trupul întreg părea în mod ciudat lipsit de apărare, iar ochii i se plimbau de colo-colo curioși și triști. Până și Khayman, care inspira atâta groază, avea un chip și un corp perfect.

În ce o privea pe Pandora, o revăzu vie, muritoare, când se uită la ea, văzu femeia inocentă, pasionată, care-i apăruse în cale cu atâtea secole înainte, într-o noapte neagră ca cerneala, în Antiohia, implorându-l să o facă nemuritoare. Nici pe departe ce era acum, o ființă melancolică, absentă, nemișcată în mantia ei cu aspect biblic, cu privirea pierdută în zare, spre galaxiile estompate de norii groși ce se vedeau prin pereții de sticlă. Chiar Eric, cu pielea albită, sidefată de miile de ani de existență, totuși păstrând, ca și Maharet, un aer de mare umanitate, cu atât mai atrăgător, cu cât se amestecau în aspectul lui calitățile și grația unei ființe androgine.

Adevărul e că, de când exista el, Marius nu mai văzuse o adunare de acest fel — o reuniune de nemuritori de tot felul de vârste, de la cei de-abia creați la cei mai străvechi; fiecare dotat cu puteri incomensurabile și având slăbiciunile lui, puternic până și tânărul copil, parcă veșnic în delir, creat cu măiestrie de Armand, care nu-și oferise nicicând altcuiva sângele virginal. Marius avea toate motivele să se îndoiască că o astfel de "familie" se mai reunise vreodată.

Dar el? Care era locul lui în tabloul acesta, el care se considerase dintotdeauna cel mai vârstnic în cadrul universului său bine controlat, în care cei mai vechi fuseseră doar idoli tăcuți? Sângele închegat îi fusese curățat de vânt de pe părul lung până la umeri și de pe față. Mantia lungă era încă umedă de la zăpezile prin care trecuse. Pe măsură ce se apropia de masă, așteptând cam pe picior de război să fie poftit de Maharet să se așeze, își imagină totuși că și el arăta la fel de monstruos ca și ceilalți, cu ochii lui albaștri și reci mocnind de mânia care-l ardea pe dinăuntru. '

— Te rog, îi spuse ea cu o voce plină de grație și-i făcu semn să se așeze pe scaunul de lemn din fața lui, evident un loc de onoare, în celălalt

capăt, dacă acceptai că locul ocupat de ea era capul mesei.

Era confortabil scaunul acela, nu semăna cu majoritatea mobilelor moderne. Spătarul rotunjit i se păru perfect pentru spatele lui, își putea sprijini brațele, și acesta era un lucru bun. Armand luă loc lângă el, pe scaunul liber de la dreapta.

Maharet se așeză fără nici un zgomot. Își puse mâinile, cu degetele împreunate, pe masa lustruită. Își aplecă fruntea, de parcă încerca să își adune gândurile înainte de-a începe.

— Noi cei de-aici suntem toți care am mai rămas? întrebă Marius. În afară de regină și de prințul insolent, și de...

Se opri.

Un val de neliniște se răspândi în tăcere printre ceilalți. Unde era sora mută? Care era misterul?

— Da, spuse, Maharet, în afară de regină, de prinț și de sora mea. Da, numai noi am mai rămas. Numai noi mai contăm, în orice caz. Făcu o pauză, să permită vorbelor ei să își facă bine efectul. Privi cu blândețe întreaga reuniune. Poate pe undeva departe, continuă ea, mai sunt alții — dintre cei foarte vechi, care au preferat să nu se amestece. Sau dintre cei pe care îi mai urmărește încă și care sunt condamnați. Dar în sensul puterii de decizie, de influență asupra destinului neamului nostru, de dorință de a acționa, nu mai suntem decât noi.

— Ce-i cu fiul meu? întrebă Gabrielle. Avea vocea plină de enervare, de emoție, într-un mod subtil cei prezenți nu o interesau. Ar putea vreunul dintre voi să-mi spună ce a făcut cu el și unde se află? își plimbă privirea de la Maharet la Marius, fără frică, dar disperată. Voi aveți, cu siguranță, suficientă putere ca să știți unde e.

Asemănarea dintre ea și Lestat îl impresiona pe Marius. De la ea moșteneau Lestat acea splendidă forță, nu era nici o îndoială. Dar ea posedea un calm rece pe care Lestat n-avea cum să-l înțeleagă vreodată.

— Este cu ea, cum ți-am mai spus, îi răspunse Khayman cu o voce adâncă, fără grabă. Dar dincolo de asta, ea nu ne permite să mai vedem.

Era evident că Gabrielle nu credea. Singura ei dorință era să plece, să-i părăsească, să rămână singură. Pe ceilalți, nimic nu i-ar fi smuls de la masa aceea. Dar ea nu se simțea angajată cu nimic față de ceilalți, era limpede.

— Permite-mi să-ți explic un lucru, spuse Maharet, căci este de cea mai mare importanță. Mama este extrem de abilă în privința ascunderii gândurilor sale, de bună seamă. Pe deasupra, noi, cei din timpurile foarte vechi, n-am putut niciodată comunica telepatic nici cu Mama, nici cu Tata și nici între noi. Suntem, pur și simplu, prea aproape de sursa care ne-a transformat în ce suntem azi. Suntem incapabili să vedem sau să auzim ce gândesc cei apropiați, exact cum se întâmplă în cazul vostru între novice și inițiator. Doar că, pe măsură ce-a trecut timpul și au apărut tot mai mulți băutori de sânge, ei și-au dezvoltat puterea de comunicare telepatică între ei, cum fiecare dintre noi comunică dintotdeauna cu muritorii.

— Deci Akasha nu te-ar putea găsi nici pe tine, spuse Marius, nici pe Khayman... dacă n-am fi noi prezenți.

— Exact. Ea trebuie să scormonească în mințile celorlalți ca să ne

vadă. Iar noi suntem obligați să facem același lucru ca să o vedem pe ea. Firește, percepem un zgomot anume din când în când, când se apropie vreunul dintre cei foarte puternici, un sunet care are de a face cu prezența unei enorme energii și cu o respirație și un anume sânge.

— Aha, acesta era zgomotul, murmură încet Daniel. Sunetul acela îngrozitor și neîntrerupt.

— Dar nu ne putem ascunde nicăieri de ea? Întrebă Eric. Noi, cei pe care ea îi poate auzi și vedea?

Era o voce foarte tânără, desigur, și un accent neprecis, dar pronunțat, fiecare vorbă fiind rostită cu grijă, cu o intonație superbă.

— Știi bine că nu, răspunse Maharet, arătând că-și pierde un pic răbdarea. Pierdem timpul vorbind de ascuns. Sunteți aici pentru că ori n-a putut, ori nu a vrut să vă distrugă. Asta-i tot. Trebuie să continuăm.

— Sau pentru că n-a terminat încă... zise Eric dezgustat. N-a decis încă în mintea ei infernală cine trebuie să moară și cine trebuie să rămână în viață!

— După părerea mea, suntem în siguranță aici, spuse Khayman. După câte știu, regina a avut deja ocazia să-l distrugă pe fiecare dintre cei prezenți.

Dar tocmai asta era problema lui Eric, își dădu seama Marius. Nu era deloc clar dacă Mama încercase deja să-l distrugă și pe el care, după toate aparențele, se deplasa întotdeauna în compania lui Maharet. Eric n-o slăbea din priviri pe Maharet.

Schimbare un semn, dar nu telepatic. Apoi Marius pricepu că Maharet îl crease pe Eric și că nici unul dintre ei nu știa dacă Mama l-ar putea distruge sau nu, căci devenise el însuși foarte puternic. Maharet îi cerea în tăcere să rămână calm.

— Dar pe Lestat, pe el // percepi, nu? Întrebă Gabrielle. Nu ai putea descoperi unde se află amândoi, citindu-i lui mintea?

— Nici măcar eu nu pot cuprinde o distanță foarte mare, răspunse Maharet. Dacă ar mai exista alți băutori de sânge care să capteze gândurile lui Lestat și să servească de intermediari, atunci aș putea să-l găsesc instantaneu. Dar am impresia că nu mai există nimeni. Pe de altă parte, Lestat a știut întotdeauna la perfecție cum să nu-și demaște prezența; pentru el e o chestie naturală. Așa se întâmplă cu toți cei foarte puternici, foarte independenți și combativi. Oriunde s-ar afla, în mod instinctiv se rupe total de ceilalți.

— L-a luat cu ea, spuse Khayman. Întinse o mână peste masă și și-o puse peste a lui Gabrielle. O să ne dezvăluie chiar ea totul când o să fie pregătită. Iar dacă între timp îi vine ideea să-i facă vreun rău lui Lestat, nu ne este nici unuia cu putință să o împiedicăm.

Pe Marius aproape că-l pufni râsul. În aparență, cei străvechi aveau impresia că adevărul gol-goluț aducea cuiva vreo mângâiere; ce curioasă combinație de vitalitate și de pasivitate în ei! Așa se petreceau oare lucrurile la începuturile istoriei? Când oamenii simțeau că se declanșează un eveniment inevitabil, stăteau cu mâinile în sân șocați și-și acceptau soarta? Tare mai era greu de priceput.

— Lui Lestat Mama nu-i va face nici un rău, afirmă el, atât pentru urechile lui Gabrielle, cât și pentru restul asistenței. Îl iubește cu o

dragoste care, la urma urmei, seamănă cu orice dragoste. N-o să-i facă nici un rău, pentru că asta ar face-o chiar pe ea să sufere. Ca și noi, pot să pun pariu, îi cunoște toate șmecheriile. Deci n-o să reușească să o scoată din fire, chiar de va fi atât de nebun încât să încerce.

Gabrielle aprobă din cap cu un zâmbet trist. După părerea ei Lestat era în stare să scoată din fire pe oricine dacă avea ocazia și timpul necesar; dar își păstră părerea pentru ea.

Nu era nici consolată, nici resemnată. Se sprijini de spătarul scaunului de lemn și-și fixă privirea în depărtare, de parcă ei nici nu mai existau. Nu se simțea în nici un fel obligată față de acest grup; nu se simțea obligată față de nimeni, în afară de Lestat.

— Foarte bine, spuse ea rece. Răspundeți-mi atunci la întrebarea crucială: dacă eu reușesc să distrug furia asta care mi-a răpit fiul, suntem distruși cu toții?

— Cum naiba-ți închipui că ai putea să o distrugi? întrebă uimit Daniel. Eric surâse batjocoritor.

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare lui Daniel. Pe Eric îl ignoră. De la Maharet aștepta răspunsul.

— Ei bine? E adevărată sau nu credința cea veche? Dacă o distrug pe vipera asta, ca să vorbesc ca în popor, vă distrug pe toți?

Toți cei de față scoaseră câte un râset timid. Marius scutură din cap. Dar Maharet îi răspunse cu un surâs binevoitor:

— Da. În trecut au fost unii care au și încercat. Tot felul de nebuni care nu credeau că-i adevărat. Spiritul care o animă pe ea se află și în noi. Distrugi gazda, distrugi și puterea. Cei tineri pier primii; cei bătrâni se vestejesc încet; probabil că cei mai vârstnici sfârșesc ultimii. Dar ea este regina damnaților, iar cei damnați nu pot exista fără ea. Enkil era doar consortul ei; de aceea nu mai contează acum că l-a distrus și că l-a golit complet de sânge.

— Regina damnaților, șopti Marius cu glas tare. Fusese în glasul lui Maharet o anumită inflexiune când

spusese asta, de parcă aceste vorbe ar fi deschis răni dureroase, groaznice, pe care nici mileniile nu le tămăduiseră. Fără leac, așa cum nu era leac contra viselor. Din nou, avu impresia că ființele acestea antice posedau un simț al dreptății și o rigoare rară, căci pentru ei limbajul, ca și gândurile guvernate de el, probabil că nu fusese niciodată complicat în mod inutil.

— Gabrielle, reluă Khayman, pronunțându-i numele la perfecție, nu putem să-l ajutăm pe Lestat. Trebuie să folosim timpul pe care-l mai avem pentru a face un plan. Se întoarse spre Maharet. Visele, Maharet. De ce suntem asaltați în prezent de visele acestea? Asta ne interesează pe toți.

Brusc se făcu tăcere. Toți cei prezenți le avuseseră într-o formă sau alta. Gabrielle și Louis fuseseră cel mai puțin vizitați de ele, atât de puțin, încât Gabrielle nici nu le dăduse vreo atenție până în seara aceasta, iar Louis, speriat de Lestat, și le scosese din minte cu desăvârșire. Până și Pandora, care mărturisea că personal nu le avusese, îl avertizase pe Marius de ceea ce aflase de la Azim. Santino le considera transe de care nu putea scăpa.

Marius află acum că, pentru cei mai recentți, Jesse și Daniel, ele

reprezentaseră un fel de maledicție, care-i chi-nuise cu cruzime la fel ca și pe el.

Dar Maharet tot nu răspundea. Durerea din ochi i se accentuase. Marius i-o percepea ca pe o vibrație fără sunet. Simțea spasmele din nervii minusculi ai ochilor.

Se aplecă ușor în față, încrucișându-și mâinile pe masă.

— Maharet, spuse el. Sora ta este cea care ne trimite visele, nu-i așa? Nici un răspuns. Unde se află Mekare?

Iarăși liniște.

Simțea durerea pe care-o emana. Și-i părea rău, îi părea enorm de rău că încă o dată fusese atât de brutal. Dar, dacă urma să fie util în vreun fel reuniunii, era dator să împingă lucrurile spre o concluzie. Îi reveni în minte Akasha în criptă, fără să știe de ce. Se gândi la zâmbetul de pe buzele ei. Se gândi și la Lestat — cu disperare, dar cu dorința de a-l proteja. Însă Lestat nu mai era acum decât un simbol: îl simboliza pe el. Îi simboliza pe ei toți.

Maharet se uită la el într-un mod foarte ciudat, de parcă reprezenta un mister pentru ea. Se uită apoi și la ceilalți. În sfârșit, se hotărî să vorbească:

— Ați văzut în vis cum am fost despărțite, spuse ea încetișor. Cu toții ați visat asta. Ați văzut cum ne-a înconjurat mulțimea și pe mine, și pe sora mea, cum ne-au despărțit cu forța, cum ne-au pus în sarcofage de piatră, Mekare nefiind în stare să-mi spună o vorbă, pentru că i se tăia limba, eu fără să o pot vedea pentru ultima oară, pentru că mi se scosese ochii.

Eu însă am văzut scena în mințile brutelor care ne chinuiau. Am înțeles că eram duse fiecare pe malul unei mări. Mekare — la apus, eu — la răsărit.

Am rătăcit pe ape, pe pluta de smoală și bușteni, vie în sarcofagul de piatră, timp de zece nopți. În cele din urmă, când pluta s-a scufundat și apa a forțat capacul să se deschidă, am fost liberă. Oarbă, torturată de sete, am înotat până la mal și am furat, de la primul muritor de care-am dat, perechea de ochi ca să văd, sângele ca să mă hrănesc.

Dar cu Mekare ce s-a-ntâmplat? A fost aruncată în oceanul de la apus, ale cărui ape mergeau până la capătul lumii.

Am încercat să o caut din prima noapte; am căutat-o prin toată Europa, toată Asia, prin junglele de la sud și prin ținuturile înghețate ale nordului. Secol după secol am tot căutat-o, apoi, când pământeni au descoperit Lumea Nouă, am plecat în căutarea ei și-acolo.

N-am regăsit-o niciodată. N-am dat niciodată de-un muritor sau de un nemuritor care să fi dat de ea sau care să-i fi auzit numele. Apoi, în acest secol, în anii de după cel de-al doilea mare război, un arheolog singuratic a dat, în junglele de sus, din munții din Peru, de o mărturie indiscutabilă a existenței surorii mele: pe pereții unei peșteri nu prea adânci, a descoperit desene făcute de ea, siluete rudimentare, colorate cu pigmenți naturali care povesteau viața noastră și suferințele prin care am trecut și pe care acum le cunoașteți cu toții.

Dar trecuseră șase mii de ani de când fuseseră scrijelite pe piatră. Or despărțirea noastră avusese loc acum șase mii de ani. Nu s-a mai

descoperit nici un alt semn despre existența ei.

Eu totuși n-am abandonat speranța de a-mi regăsi sora. Am știut tot timpul acesta, așa cum știu numai gemenii, că e încă în viață, că nu sunt singură pe lume.

Acum, de zece nopți încoace, am, pentru prima dată, o dovadă că sora mea nu m-a părăsit. Dovadă conținută chiar în vise.

Visele nu sunt altceva decât gândurile lui Mekare, imagini pe care le vede ea, mânia și durerea pe care le resimte ea.

Tăcere. Toții ochii erau fixați pe ea. Marius însuși era uluit. Nu îndrăznește nici el să vorbească din nou, lucrurile stăteau mai rău decât își imaginase, iar implicațiile erau acum cu totul clare.

Visele veneau de la cineva care supraviețuise peste milenii, dar nu-și păstrase conștiința de sine; era foarte posibil ca viziunile să își aibă originea într-un spirit rătăcit, într-o minte animalică, în care amintirile nu fac decât să provoace o acțiune pe care animalul nici n-o înțelege, nici nu o cântărește. Asta putea explica de ce visele erau atât de clare, de ce se repetau la nesfârșit.

Forma pe care o întrevăzuse câte o clipă făcându-și drum printr-o junglă nu era altcineva decât însăși Mekare.

— Da, spuse imediat Maharet. "Prin junglă. Umblă", șopti ea. Astea au fost chiar vorbele arheologului în clipa morții, mîzgălite de el pe o bucată de hârtie lăsată pentru mine. "Prin junglă. Umblă." Dar în care?

Louis fuse cel care rupse tăcerea.

— Atunci, visele poate că nu transmit un mesaj intenționat, spuse el cu un ușor accent franțuzesc. Poate că nu reprezintă decât prea plinul unui suflet torturat.

— Nu. Eu cred că reprezintă un mesaj, spuse Khayman. Reprezintă un avertisment. Ne sunt destinate tuturor, dar nu numai nouă, ci și Mamei.

— Cum poți să spui așa ceva? îl întrebă Gabrielle. Habar n-avem dacă mai are vreo urmă de rațiune, dacă știe măcar de existența noastră.

— Nu cunoașteți întreaga poveste. Eu, da. O să v-o spună Maharet.

O privi pe Maharet.

— Eu am văzut-o, spuse Jesse cu timiditate, uitându-se tot la Maharet. A traversat un râu mare, se apropie; am văzut-o! De fapt, nu mă exprim corect. Am văzut drumul, de parcă eu aș fi fost aceea care mergea.

— Aha, exact ca și mine, interveni Marius. Ca și cum aș fi privit prin ochii ei!

— Când mă uitam în jos, vedeam pletele roșii, vedeam cum avansam cu fiecare pas prin junglă, zise Jesse.

— Probabil că ne comunică ceva prin aceste vise, spuse Mael, pierzându-și răbdarea. Altfel, de ce-ar fi atât de puternică transmisia? Gândurile noastre personale nu poartă în ele atâta forță. Dar ea a ridicat vocea; ea vrea ca cineva sau ceva să afle ce gândește...

— Sau are o obsesie care-i inspiră toate acțiunile... completă Marius. Are un țel anume. Făcu o pauză. Vrea să se reîntâlnească cu tine, sora ei! Ce altceva ar putea să vrea?

— Nu-i asta, spuse Khayman. Nu acesta îi e scopul. Iar o privi pe Maharet. Are de împlinit o prorocie făcută Mamei. Asta anunță visele.

Maharet îl studie o clipă în tăcere. Dădea impresia că nu mai suportă

discuția asta despre sora ei; încercă totuși să își adune toate forțele pentru chinul care o aștepta.

— Noi eram acolo când a început totul, mai spuse Khayman. Am fost primii copii creați de Mamă, iar visele acestea povestesc lucrurile care s-au petrecut la început.

— Atunci, trebuie să ne spuneți și nouă... să ne spuneți totul, interveni Marius cât putu de blând.

— Ai dreptate, suspină Maharet. Așa voi face. Se uită pe rând la toți cei din jur, întârziind cu privirea la Jesse. Vă datorez întreaga poveste, spuse ea, ca să puteți înțelege ceea ce n-o să putem evita, poate. Vedeți voi, nu-i doar povestea felului în care a început totul. S-ar putea să fie și a felului în care se sfârșește. Oftă brusc, de parcă perspectiva de a povesti o îndurera peste măsură. Lumea noastră n-a cunoscut nicicând o astfel de tulburare, spuse ea, pri-vindu-l pe Marius. Cântecul lui Lestat, trezirea Mamei, moarte. Se uită un moment în jos, adunându-și parcă puterile înainte de acest efort. Apoi îi aruncă o privire lui Khayman și alta lui Jesse, erau cei pe care-i iubea cel mai mult. N-am mai spus-o niciodată, zise, cerându-le parcă să fie indulgenți. Pentru mine, toată povestea timpurilor pe când eram în viață s-a distilat acum într-un mit pur. Vremea pe când mai vedeam soarele. În mitologia aceasta își află rădăcinile toate adevărurile pe care le cunosc. Dacă ne întoarcem în trecut, s-ar putea să găsim în el viitorul și mijlocul de a-l influența. Singurul lucru pe care îl mai putem face este măcar să căutăm să înțelegem. Se lăsă o tăcere profundă. Toți așteptau plini de respect să înceapă. La început, spuse ea, noi eram vrăjitoare, sora mea și cu mine. Comunicam cu spiritele, iar ele ne iubeau. Asta până când regina și-a trimis soldații în ținuturile noastre.

3

LESTAT: REGINA GERURILOR

MI-A dat drumul. Instantaneu, am început să cad; vântul îmi urla în urechi. Mai grav era că nu mai vedeam nimic! Apoi am auzit-o spunându-mi: *Ridică-te!*

Am trecut printr-un delicios moment de neputință totală. Picam ca un bolovan spre pământ și nimic nu putea să pună capăt căderii; apoi m-am uitat în sus, deși mă ustureau ochii, la norii care se închideau deasupra mea, mi-am adus aminte de turn și de cum te simți când urci. M-am hotărât brusc. *Urcă!* Și căderea s-a oprit imediat.

Parcă mă prinsese un curent de aer ascendent. Într-o singură clipă am străbătut câteva sute de metri și m-am pomenit deasupra norilor; nu mai erau decât un soi de pânză albă de lumină pe care de-abia o mai zăream. M-am hotărât să mă las în voia curenților. În definitiv, n-aveam de ce să mă duc în vreo direcție anume în momentul acela. Poate că, dacă nu mă mai temeam de usturime, puteam să deschid bine ochii și să privesc în jur, în ciuda vântului.

Am auzit-o rîzând pe undeva pe-aproape — în capul meu ori pe deasupra lui, habar n-aveam unde. *Hai, prințul meu, vino mai sus.*

M-am răsucit și am pornit iar ca o săgeată în sus până ce am zărit-o îndreptându-se spre mine, cu hainele umflate în jur, cu codițele ei grele ușor zburlite de vânt.

M-a prins și m-a sărutat. Am încercat să mă îndrept, ținându-mă de ea, să mă uit în jos și să-ncerc realmente să văd ceva printre nori. Munți plini de zăpadă, magnifici în lumina lunii, cu coastele albastrii dispărând în văile adânci acoperite de zăpadă.

— E rândul tău să mă porți, mi-a șoptit ea la ureche. Du-mă spre nord-vest.

— Nici nu știu unde e.

— Ba da, știi. Știe corpul tău. Știe mintea. Nu le pune nici o întrebare. Dă doar ordinul că aceasta-i direcția pe care o vrei. Cunoști acum principiul: când ridikai pușca la ochi, priveai lupul care fugea, nu stăteai să calculezi distanța sau viteza glonțului; trăgeai, iar lupul cădea mort.

M-am ridicat, cu o ușurință incredibilă, apoi mi-am dat seama că se lăsase grea, ținându-se de brațul meu. Se uita fix la mine, mă obliga să o port. I-am zâmbit. Cred că am și râs, tare. Apoi am luat-o pe sus în amândouă brațele și-am sărutat-o și eu, continuând ascensiunea fără nici o întrerupere. *Către nord-vest*. Asta însemna la dreapta, iar la dreapta și ceva mai sus. Într-adevăr, mintea mea știa; cunoștea terenul peste care plutisem. Am făcut cu măiestrie o cotitură, apoi alta; mă răsuceam, ținând-o strâns în brațe, infiorat de plăcerea de a-i simți greutatea corpului, presiunea sinilor pe pieptul meu, buzele, din nou delicat lipite de ale mele.

S-a apropiat de urechea mea.

— Auzi? m-a întrebat.

Am ascultat cu atenție; vântul părea să acopere orice alt zgomot, dar totuși dinspre pământ parcă urca un cor indistinct, voci umane, care la unison, care izolate; voci care se rugau, rostind cuvinte într-o limbă asiatică. Veneau de foarte departe, apoi de extrem de aproape. Două sunete foarte distincte. Mai întâi, era vorba de o lungă procesiune de credincioși care șerpuia peste trecătorile din munți și peste stâncile ascuțite, cântând monoton, ca să se țină treji în timp ce înaintau cu greu, în ciuda oboselii și a frigului. Al doilea zgomot venea de la un alt fel de cor uman și emana dintr-o clădire, era un imn de extaz care se ridica peste muzica tobelor și a cinelor.

I-am lipit obrazul de al meu și m-am aplecat să văd ceva în jos, dar norii formau acum o masă solidă, albă. Totuși, vedeam, prin intermediul minților adoratorilor de jos, o imagine strălucitoare a unei curți interioare și a unui templu cu arcade de marmură, cu enorme încăperi pictate. Procesiunea urca spre acest templu.

— Aș vrea să văd despre ce e vorba! i-am spus.

Nu mi-a răspuns, dar nici nu m-a oprit când am luat-o în jos, planând prin aer, ca o pasăre, până în inima norilor. Se făcuse iar ușoară, de parcă nu mai purtam nimic în brațe.

Pe măsură ce ieșeam din marea aceea lăptoasă, am văzut templul strălucind jos, parcă era o machetă de argilă, cu zidurile lui care ocoleau ici și colo formele accidentate ale terenului. Din rugurile enorme se ridica un oribil miros de trupuri arse. Spre acest ciorchine de acoperișuri și de

turnuri se îndreptau bărbații și femeile din procesiune, riscând să alunece pe potecile strâmte și să își găsească moartea.

— Spune-mi cine-i înăuntru, prințul meu, mi-a zis ea. Spune-mi cine este zeul din templul acesta.

Vreau să văd! Vreau să mă apropii Aceeași veche șmecherie, dar imediat am început să cad. Am scos un țipăt teribil, iar ea m-a prins.

— Fii mai atent, prințul meu, mi-a zis, ajutându-mă să mă redresez.

Am fost convins că-mi crapă inima.

— Nu poți să ieși din corp ca să vezi cu ochii tăi ce se-ntâmplă înăuntru templului și, în același timp, să zbori. Privește scena prin ochii muritorilor, cum ai făcut înaintea.

Tot mai tremuram, ținându-mă strâns de ea.

— Iar îți dau drumul dacă nu te calmezi, mi-a zis blând. Comandă-i inimii să-ți respecte voința.

Am oftat profund. Brusc, m-a durut tot trupul, de la forța constantă a vântului. Iar ochii, ah, mă ardeau atât de tare, că nu mai vedeam nimic. Dar mi-am dat silința să uit tot ce nu-mi convenea; să ignor orice durere, de parcă n-ar fi existat. Am apucat-o bine în brațe și am început iar coborîșul, fiind atent să fie lent; apoi am căutat imaginile din mințile muritorilor de jos și am reușit să văd ceea ce vedeau ei.

Pereți auriți, ici și colo arcade dantelate, toate suprafețele ornamentate bogat; ardea tămâie în cupe, mirosul ei se amesteca cu mirosul de sânge proaspăt. Din când în când, îl zăream neclar și pe el, pe "zeul templului".

— E un vampir, am șoptit. Un diavol băutor de sânge. Îi atrage la templu, apoi îi măcelărește cum îi convine. Totul aicea miroase a moarte.

— Adevăratul măcel de-abia începe, a șoptit ea, sărutându-mă din nou pe față cu dragoste. Acum fă să ajungem chiar în curtea templului, atât de fulgerător, încât să nu ne vadă nimeni, chiar lângă rugul funerar.

Aș pune mâna în foc că ordinul a fost respectat chiar înainte ca eu să mă hotărăsc; nu făcusem decât să iau în considerație ideea emisă de ea! Mă și găseam lângă un zid aspru de pământ, cu pietre sub picioare, tremuram din toate încheieturile, eram complet amețit, iar măruntaiele mi se zvârcoleau de durere. În plus, aveam senzația că corpul meu voia să continue drumul în jos, să treacă direct prin stâncile masive.

Sprijinindu-mă de zid, înainte de-a vedea orice, am auzit din nou scandarea ritmică. Întâi, am simțit mirosul focului, al corpurilor arse, abia pe urmă am văzut și flăcările.

— Dragul meu prinț, ai fost cât se poate de neîndemânatic, mi-a susurat blând la ureche. Cât pe-aici să ne izbim de zid.

— Nu prea știu exact cum s-a întâmplat.

— Vezi, aici e cheia, mi-a spus apoi. Cuvântul "exact". Spiritul tău te ascultă cu iuțeală și pe de-a-ntregul. Stai și te gândește. Când cobori, nu îți se astupă nici urechile, nici ochii; doar că totul se întâmplă mult mai repede decât îți poți da seama. Ai idee care sunt mișcările exacte când pocnești din degete? Nu, habar n-ai. Dar o faci exact. Până și un biet copil muritor o poate face.

Așa era. Mi-era foarte clar principiul, așa cum îmi fusese și exemplul cu pușca și cu țința.

— E doar o chestiune de gradație, am răspuns.

— Și de uitare de sine. Uitare de sine fără nici o frică. Am încuviințat din cap. Adevărul e că aș fi preferat să cad pe un pat moale și să dorm. Am clipit din ochi, văzând flăcările acelea teribile, văzând corpurile carbonizându-se în mijlocul lor. Unul dintre ei nici nu era mort, ridica o mână cu degetele încordate. Acum murise. Vai de el.

Mâna ei rece mi-a atins obrazul. Apoi mi-a atins buzele și mi-a netezit părul încâlcit.

— Tu n-ai avut niciodată un profesor, nu-i așa? m-a întrebat. Magnus te-a lăsat orfan chiar din prima noapte. Tatăl și frații tăi nu mureau de deșteptăciune. Cât despre maică-ta, ea nu-și putea suferi copiii.

— Mi-am fost singur profesor, dintotdeauna, am spus pe un ton sobru. Și trebuie să mărturisesc că mi-am fost și elevul favorit. A râs. Poate că a existat tot timpul o complicitate între profesor și elev. Altfel, ai dreptate, n-am avut pe nimeni.

Îmi zâmbea. Flăcările i se reflectau în ochi. Figura îi era luminoasă și înfiorător de frumoasă.

— Lasă-te în voia mea, mi-a spus apoi, și eu am să te învăț lucruri pe care nici nu le-ai visat. Nu ai cunoscut, de pildă, lupta. Adevărata luptă. N-ai simțit niciodată îndemnul pur al unei cauze drepte.

N-am răspuns. Eram încă amețit, nu doar de lunga călătorie prin aer, dar și de vorbele ei mângâietoare, de adâncimea de nepătruns a ochilor ei negri. Ai fi zis că cea mai mare parte din frumusețe îi izvora din expresia de blândețe, din seninătatea ei, din felul în care-și controla fixitatea privirii chiar și atunci când restul feței, strălucitor de albă, se topea într-un zâmbet sau o încruntătură subtilă. Îmi dădeam seama că, dacă mă lasam în voia simțurilor, aveam să mă simt terorizat până la urmă. Cred că și ea își dădea seama de asta. M-a luat iarăși în brațe.

— Bea, iubitul meu, mi-a șoptit. O să ai nevoie de puteri serioase pentru ceea ce vreau să faci pentru mine.

Nu știu cât timp a trecut. Când s-a îndepărtat de mine, o clipă am rămas buimac, apoi limpezimea a devenit covârșitoare, ca de obicei. Muzica monotonă din templu tuna prin pereți.

"Azim! Azim! Azim!"

În vreme ce mă făcea să o urmez, nu mi-am mai simțit deloc corpul, parcă aveam în locul lui doar o imagine pe care o păstram despre mine. Mi-am pipăit fața, mi-am simțit oasele de sub piele, de parcă voiam să simt dacă mai rămăsese ceva solid din mine; dar pielea asta, senzația pe care mi-o procura pipăitul, erau cu totul noi. Doamne, oare ce mai rămăsese din mine?

Ușile de lemn s-au deschis ca prin minune în fața noastră. Am parcurs în tăcere un lung coridor format de coloane svelte de marmură și de arcade dantelate, care nu reprezenta decât intrarea ce ducea spre o imensă sală centrală, încăperea era plină până la refuz de adoratori frenetici care, fără să ne vadă, fără să ne simtă măcar prezența, psalmodiau în continuare numele, dansau și săreau în sus, în speranța de a-l vedea măcar o clipă pe singurul, pe unicul lor zeu.

— Rămâi lângă mine, Lestat, mi-a șoptit ea cu o voce care m-a atins ca o panglică de catifea în vacarmul din jur.

Mulțimea s-a despărțit, cu violență, cădeau trupuri în stânga și-n dreapta. Într-o clipă psalmodierea a fost înlocuită cu urlete; încăperea a devenit un haos, în timp ce s-a deschis o potecă pentru noi până în centru. Tobe și cine-lele au amuțit; ne înconjurau doar gemete și scâncete plângărețe.

Apoi s-a făcut auzit un murmur admirativ general în clipa în care Akasha a pășit în față și și-a scos voalul negru.

La câțiva pași mai încolo, în centrul pardoselii ornamentate stătea zeul sângelui, Azim, în odăjdii încărcate de pietre prețioase și cu un turban negru de mătase în jurul capului. Era desfigurat de furie, privindu-ne pe Akasha și pe mine.

Din mulțime se auzeau acum rugăciuni; o voce ascutită a început să fredoneze un imn în cinstea "mamei eterne".

— Liniște! a poruncit Azim.

Nu cunoșteam limba, dar am înțeles cuvântul rostit.

Până și-n voce i se auzea sângele băut; îl vedeam umflându-i venele. În viața mea nu mai văzusem un vampir atât de îmbibat de sânge de om; era cam de vârsta lui Marius, dar avea pielea de culoarea unui bronz auriu. Îi era acoperită de o pojghiță de sudoare de sânge, chiar și pe dosul mâinilor mari și pufoase.

— Îndrăznești să vii în templul meu! a zis în aceeași limbă pe care n-o cunoșteam, dar sensul vorbelor îmi parvenea perfect telepatic.

— Ți-a sunat ceasul din urmă! i-a spus ea cu o voce încă și mai catifelată decât înainte. I-ai înșelat pe acești inocenți neajutorați; le-ai distrus viața, te-ai îndopat cu sângele lor ca o lipitoare.

Din mulțime s-au auzit țipete, urlete, implorând milă. Din nou, Azim le-a spus să facă liniște.

— Ce drept ai tu să-mi condamni cultul, a strigat el, îndreptând un deget spre noi, tu care-ai stat nemișcată pe tronul tău de la începutul lumii!

— Lumea n-a început cu tine, frumosul meu blestemat, i-a răspuns Akasha. Când ai apărut tu pe lume, eu eram deja străveche. Acum m-am ridicat și am de gând să domnesc așa cum mi-a fost destinul. Tu vei pieri, drept lecție pentru poporul tău. Vei fi primul meu mare martir. A sosit clipa morții!

El a încercat să se repeadă la ea. Eu am vrut să mă pun între ei, dar totul s-a petrecut cu o repeziciune teribilă, încât nu s-a mai văzut nimic. Ea a găsit mijlocul de a-l împinge înapoi în așa fel, încât el a alunecat pe pardoseală și aproape că s-a răsturnat, apoi a reușit să se echilibreze, în vreme ce i se rostogoleau ochii în cap.

Din gât i-a ieșit un soi de gîlgăială. Ardea. Hainele îi luaseră foc; se ridica fum din el, un fum cenușiu, subțire, ondulând prin aerul greu, iar mulțimea urla și se tânguia, retrăgându-se spre pereți. El se tot răsucea din cauza focului care îl consuma; apoi, brusc, cu privirea fixă, s-a ridicat și s-a repezit iar cu mâinile întinse spre ea.

Am avut impresia că o s-o prindă, înainte ca ea să se hotărască să reacționeze. Am încercat să intervin, pășind în fața ei, dar, cu un gest mic al mâinii drepte, m-a împins printre muritorii din spate. Erau cu toții pe jumătate goi și se zbăteau nu cumva să-i ating în vreme ce mă echilibram.

M-am răsucit și l-am văzut la nici un metru de ea, rânjind, încercând să o atingă peste cercul de forță de netrecut care o înconjura.

— Pieri, blestematule! a strigat ea. (Eu mi-am astupat urechile.) Du-te în abisurile pierzaniei. Le-am creat special pentru tine.

Lui Azim i-a explodat capul. Din craniul spart au țâșnit flăcări galbene și fum. Ochii erau acum doar niște cărbuni. Ca fulgerat, tot corpul a izbucnit în flăcări; totuși, căzând, a păstrat o formă umană, cu un pumn îndreptat spre ea, cu picioarele îndoite, de parcă ar fi intenționat să sară din nou. Apoi întreaga formă a dispărut într-o imensă pală de foc portocalie.

Întreaga mulțime a fost cuprinsă de panică, la fel cum se întâmplase cu mulțimea de spectatori de la concertul de rock în clipa în care izbucniseră primele incendii, iar Gabrielle, Louis și cu mine reușisem să plecăm.

Totuși, isteria de aici părea să atingă un paroxism mai primejdios. Oamenii se striveau de sveltele coloane de marmură, încercând să se retragă din încăpere spre uși.

Akasha a făcut un cerc complet, rochia rotindu-i-se în jur, ca un fulger negru și alb de mătase, iar de jur împrejur muritorii erau parcă apucați de mâini invizibile și aruncați pe jos. Trupurile se zvârcoleau în convulsii. Femeile, privind victimele atinse, se văicăreau și-și smulgeau părul de disperare.

Mie mi-a trebuit un moment ca să mă dumiresc, ca să-mi dau seama că nu erau uciși decât bărbații. Dar nu prin foc. Le erau atacate în mod invizibil organele vitale. Le țâșnea sângele prin ochi și prin urechi și mureau. Câteva femei, înnebunite, s-au repezit la ea, dar au murit instantaneu în același fel. Bărbații care o atacau erau pe dată învinși.

Apoi, direct în cap, i-am auzit vocea:

Ucide-i, Lestat. Omoară bărbații până la ultimul.

Eram paralizat. M-am postat lângă ea, nu cumva să o atingă cineva. Dar, oricum, nu ar fi reușit. Spectacolul depășea orice coșmar, orice situație abominabilă la care luasem parte vreodată în existența mea blestemată.

Deodată mi-a apărut drept în față, m-a luat de mâini. Vocea ei glacială, moale ca zăpada, devenise un sunet covârșitor care mi s-a înfipt drept în creier.

Prințul meu iubit, dragostea mea. Vei face asta pentru mine. Ucide-i pe bărbați, astfel încât legenda despre pedeapsa primită de ei să depășească legenda templului. Ei sunt adepții zeului sângelui. Femeile n-au nici o vină. Pedepsește-i pe bărbați în numele meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te implor, nu mă pune să fac asta, am șoptit eu. Nu sunt decât niște bieți muritori!

Mulțimea își pierduse curajul. Cei care ajunseseră să iasă în curtea din spate erau prinși în cursă. De jur împrejur zăceau morții și cei care-i jeleau, iar dinspre mulțimea îngrămadită în afara porților, care nu știa nimic despre cele întâmplate, se ridica un vaier implorator.

— Lasă-i să plece, Akasha, te rog, i-am mai spus.

Oare mă mai rugasem în viața mea de cineva ca acum? Ce-aveau de-a face cu noi ființele astea nenorocite?

S-a apropiat și mai mult de mine. Nu mai vedeam nimic, în afară de ochii ei de cărbune.

— Dragostea mea, acesta e un război sfânt. Nu mai e vorba de vânătoria de muritori pe care ai practicat-o noapte de noapte pentru a te hrăni cu sângele lor, pentru a supraviețui. Acum ucizi în numele meu și pentru cauza mea sfântă și îți ofer cea mai mare libertate acordată vreodată vreunei ființe: dreptul de a-ți extermina frații muritori. Folosește-ți puterile covârșitoare pe care ți le-am oferit. Alege-ți victimele una câte una, ucide-le ori cu unda de forță invizibilă, ori direct cu mâinile.

Mi se învârtea capul. Aveam eu oare astfel de puteri? Puteam să-i fac să cadă instantaneu morți? M-am uitat în jur, în încăperea plină de fum, unde tămâia continua să ardă, iar corpurile se îngrămădeau unele peste altele, unde femeile și bărbații se țineau strânși unul lângă altul terorizați sau se strecurau în patru labe în vreun colț, crezându-se la adăpost.

— Pentru ei nu mai există viață acum, nu pot servi decât de exemplu, a continuat ea. Împlinește-mi porunca.

Mi-a apărut în față o vedenie, căci nu se putea ca imaginea aceea să pornească din inima sau din mintea mea. Am văzut ridicându-se în față mea un trup emaciat, am strâns din dinți, uitându-mă la el, mi-am concentrat toată cruzimea într-o rază ca de laser și am văzut apoi cum trupul acela se ridică și se rostogolește pe spate, în vreme ce pe gură îi țâșnea sângele. Fără viață, golit, s-a prăbușit pe podea. Eu simțisem doar un fel de spasm, altfel nu făcusem mai mult efort decât dacă aș fi strigat ceva în gura mare, să se audă la distanță.

Așa. Ucide-i. Lovește organele vitale; rupe-le în bucăți; fă să curgă sângele. Știi bine că ți-ai dorit dintotdeauna să poți face așa ceva. Să ucizi de parcă n-ar fi nimic, să distrugi fără scrupule sau regrete!

Era adevărat, foarte adevărat; dar era și interzis, interzis ca nimic altceva pe fața pământului...

Dragostea mea, e la fel de banal că foamea; la fel de comun ca scurgerea timpului. Acum, ai puterea și autoritatea mea. Tu și cu mine vom pune capăt acestui univers prin ceea ce vom face acum.

Un bărbat tânăr a încercat să mă atace, înnebunit, cu mâinile întinse spre gâtul meu. *Ucide-l!* M-a blestemat când a fost atins de forța mea invizibilă, iar eu am simțit spasmul acela adânc în gât și în pântec, apoi o presiune în tâmpile. Am simțit raza ucigătoare atingându-l, pornind din mine, am simțit totul de parcă i-aș fi spart capul cu degetele, de parcă i-aș fi strâns creierul în pumn. Ar fi fost oribil de văzut; n-aveam nici o nevoie. Mi-era de ajuns să-i văd sângele țâșnind pe gură și pe urechi și curgându-i pe pieptul gol.

Câtă dreptate avea ea! Dintotdeauna îmi dorisem să fac așa ceva! Cât de intens visasem la așa ceva pe când eram muritor! Simpla fericire de a-i ucide, de a-i vedea pierind, orice nume ar fi purtat, cu numele generic de "dușman", de a-i distruge pe toți cei care meritau să piară, pe cei care erau destinați morții încă de la naștere, de a-i ucide cu violență, cu toți mușchii încordați, cu maxilarele strânse, cu toată ura și forța mea supranaturală topite în aceeași rază.

Fugeau ca potârnichele în toate direcțiile, dar asta mă stârnea și mai tare. Îi aduceam înapoi, forța mea îi izbea de pereți. Ținteam drept în piept

cu această limbă invizibilă și auzeam cum le crăpa inima. Mă răsucaleam în toate direcțiile și trimiteam raza cu atenție, dar instantaneu, când spre unul, când spre celălalt sau spre altul care se strecura pe ușă, sau care o luase pe coridor, sau care desprinsese un lampion din lanțuri și îl arunca spre mine.

I-am urmărit până în camerele din spate ale templului, cu o ușurință care mă îmbăta, peste grămezile de aur și argint, făcându-i să cadă pe spate, de parcă-i împingeam cu degete nevăzute, apoi apăsând pe vreo arteră cu aceleași degete nevăzute, până ce țâșnea sângele prin carnea sfâșiată.

Femeile formaseră un grup aparte care se văicărea; unele fugeau de colo până colo. Am auzit cum se rupeau oasele când călcam peste trupuri. Apoi mi-am dat seama că și ea îi omora; că făceam amândoi același lucru; că acum încăperea era presărată de corpuri mutilate și de morți. Totul era învăluit într-o duhoare teribilă de sânge; vântul rece de afară nu reușea să o alunge; atmosfera era plină de scâncete și murmure de disperare.

Un bărbat uriaș s-a repezit la mine, cu ochii ieșiți din orbite, cu o sabie curbată în mână. Furios, i-am smuls-o din mână și i-am trecut-o peste gât. A pătruns prin os, rupându-se, iar capul tăiat și sabia ruptă mi-au căzut la picioare.

Am împins corpul cu piciorul. Am trecut în curte și i-am privit pe cei care se îndepărtau îngroziți de mine. Nu mai posedam nici rațiune, nici conștiință. Jocul de-a ucisul mă prinsese ca pe un copil fără minte, mă distra să-i încolțesc pe unde se ascundeau, să dau la o parte femeile după care se ascundeau sau care se chinuiau din toate puterile să-i apere, mă distra să trimit raza mortală exact unde trebuia, să-mi trimit puterile spre acel punct vulnerabil până nu se mai mișcau.

Porțile de la intrare! Ea mă chema acolo. Bărbații din curte erau morți; femeile își smulgeau părul din cap, suspinând. Am traversat curtea templului, pășind peste morți și bocitoare. Mulțimea de la poartă era îngenuncheată în zăpadă, neavând idee despre ce se petrecuse înăuntru; cu toții implorau să fie lăsați să intre.

Dă-ne voie să intrăm în sanctuar; dă-ne voie să te contemplăm, Doamne, și să-ți potolim setea.

La vederea Akashei strigătele s-au amplificat. Când lacătele de la poartă au sărit sparte și porțile s-au deschis, au întins mâinile să-i atingă veșmintele. Prin trecătoare vântul urla cumplit, iar clopotul din turnul templului bătea cu un sunet grav și cavernos.

Din nou m-am apucat să-i distrug, atacându-le creierul, inima, arterele. Brațele lor descărnate se agitau în zăpadă. Până și vântul duhnea a sânge. Vocea Akashei se ridica deasupra urletelor, indicându-le femeilor să se îndepărteze, ca să nu pățească nimic.

În cele din urmă, ucideam atât de fulgerător, că nici nu mai înregistram vreo imagine. Bărbații, bărbații trebuia să piară. Mă grăbeam să îndeplinesc întocmai ordinul, să nu mai rămână în viață nimeni dintre cei de sex masculin care încă se mai mișcau, mai respirau, mai gemeau.

Ca un inger al morții, am coborât pe poteca unduioasă, cu o sabie invizibilă. În cele din urmă, până jos în vale, îngenuncheaseră cu toții și-și așteptau moartea. Cu o pasivitate inimaginabilă!

Deodată, deși n-o vedeam deloc în apropiere, i-am simțit îmbrățișarea. I-am auzit vocea în urechi.

Bravo, prințul meu.

Nu mă mai puteam opri. Sabia aceea nevăzută îmi devenise o a treia mână. Nu o mai puteam reține, nu o mai puteam aduce la ordine. Eram parcă pe punctul de a trage o gură de aer și dacă n-o făceam simțeam că mor. Dar ea m-a imobilizat și brusc m-a cuprins un mare calm, de parcă mi-ar fi injectat un narcotic în vene. Până la urmă, am reușit să mă liniștesc, iar puterea a revenit în mine și s-a potolit.

Încetșor, m-am întors. M-am uitat la culmile ninse, la cerul complet negru, la șirul de corpuri care zăceau pe cărarea ce ducea la porțile templului. Femeile se țineau unele lângă altele și plângeau, necrezându-și ochilor, sau scoteau gemete sfâșietoare. De jur împrejur, mirosea a moarte, cum nu mai simțisem niciodată; mi-am privit hainele stropite ici-colo de resturi de carne de om. Mi-am privit mâinile. Mâinile îmi erau perfect albe și curate. *Doamne sfinte, nu eu am făcut asta! Nu. Eu n-am făcut nimic. Am mâinile curate!*

Numai că o făcusem. Ce devenisem oare de putusem să fac așa ceva? De-mi plăcuse chiar, mai presus de orice rațiune, cum le-a plăcut din totdeauna bărbatilor să omoare în focul războaielor care nu țin cont de nici o morală...

Se lăsase un fel de tăcere.

Dacă femeile încă mai plângeau, eu nu le-am mai auzit. N-am mai auzit nici vântul. M-am pus în mișcare, deși nu știam de ce. M-am prăbușit în genunchi și l-am apucat pe cel din urmă bărbat ucis, aruncat în zăpadă, mi-am vârât mâinile în smgele din jurul gurii lui și m-am mânjit pe față și pe mâini.

Nicicând, de două sute de ani încoace, nu ucisesem vreun om fără să-i gust sângele, fără să i-l sorb o dată cu viața. Era ceva monstruos. Dar aici, în aceste câteva momente infernale, muriseră mai mulți oameni decât toți cei trimiși de mine la groapă înainte să le bată ceasul. Masacrul fusese înfăptuit cu ușurința cu care gândești sau respiri. Așa ceva era de neiertat! Așa ceva n-avea cum să își găsească vreo justificare!

Mă uitam la zăpadă printre degetele pline de sânge, plângeam și nu puteam să sufăr că plâng. Apoi, încetul cu încetul, mi-am dat seama că ceva se întâmplase cu femeile. Se-ntâmpla ceva în jurul meu, iar eu percepeam cu o extremă acuitate schimbarea, de parcă s-ar fi încălzit brusc aerul și s-ar fi calmat vântul, lăsând în pace coasta muntelui.

Apoi schimbarea a pătruns și în mine, mi-a atenuat chinul, mi-a calmat chiar și bătăile inimii.

Până și plânsetele *se potoliseră*. Într-adevăr, acum femeile se deplasau câte două-trei pe potecă, de parcă erau vrăjite, pășind peste trupurile morților. Parcă se auzea muzică, parcă răsăriseră brusc tot felul de flori de primăvară de toate culorile, parcă se-ncărcase atmosfera de toate parfumurile.

Totuși, toate ororile acestea avuseseră loc. Ca prin vis, femeile mă depășeau, care în zdrențe, care în haine scumpe, care înfășurate în largi pelerine. M-am scuturat. Trebuia să-mi limpezesc mintea. Nu era momentul să fiu dezorientat. Puterea pe care o folosisem, toate cadavrele

din jur nu aparțineau vreunui vis, și nu puteam, era imposibil, să cedez sentimentului acestuia de bunăstare și pace.

— Akasha! am șoptit.

Apoi, ridicând ochii, nu pentru că așa mi-ar fi venit, ci pentru că m-am simțit împins să o fac, am văzut-o în picioare pe un promontoriu din depărtare, iar femeile, tinere, bătrâne, unele chiar extrem de slăbite de frig sau de foame, purtate de celelalte, se îndreptau spre ea.

Tăcerea cea mai profundă domnea pe tot muntele.

Fără să scoată nici o vorbă, a început să se adreseze celor adunate în fața ei. Părea că le vorbește chiar pe limba lor sau că folosește un mijloc de comunicare dincolo de orice limbaj specific. N-aș fi putut spune.

Ca prin vis, am văzut-o întinzând brațele spre ele. Părul ei negru i se revărsa pe umerii albi, iar faldurile rochiei simple pe care o purta de-abia se mișcau în boarea de vânt. Mi-am dat seama că în viața mea nu avusesem în fața ochilor ceva atât de splendid ca ea și că frumusețea nu-i venea numai din suma atributelor fizice, ci și din seninătatea ei dumnezeiască, pe care o simțeam până în fundul sufletului. Am fost cuprins de cel mai pur extaz în timp ce vorbea.

Nu vă fie frică, le spunea. Domnia sângeroasă a zeului vostru s-a sfârșit, puteți acum să căutați adevărul.

Din piepturile credincioaselor s-a ridicat un imn. Unele se prosternau cu fruntea în zăpadă, în fața ei. Iar ea dădea impresia că-i face plăcere să le vadă astfel sau măcar că le permite să o facă.

Trebuie să vă întoarceți acum în satele voastre, le-a spus. Trebuie să le spuneți tuturor celor care știau de existența zeului sângelui că el nu mai există. Regina Cerurilor l-a distrus. Regina îi va distruge pe toți bărbații care vor continua să creadă în el. Regina Cerurilor va aduce domnia păcii pe pământ. Pentru bărbații care v-au asuprit nu va mai exista decât moarte, dar va trebui să-mi așteptați semnalul.

Imediat ce s-a întrerupt, imnurile au început din nou. Regina Cerurilor, Zeița, Mama Binefăcătoare — vechile litanii care răsunau în lumea întreagă într-o mie de limbi își găsiseră o nouă formă.

M-am cutremurat. M-am forțat să mă scutur din starea asta de vrajă! Era doar o manifestare a puterii pe care o avea, la fel ca și masacrul — era un fenomen definit și măsurabil. Rămâneam totuși sub vraja imaginii ei și a imnurilor. Și păstram sentimentul învăluitor că totul era bine, că era cum trebuia să fie. Că suntem cu toții în siguranță.

Undeva, în vreun colț înșorit al amintirilor mele, exista o zi, ca multe altele dinaintea ei, o zi de mai, când împreună cu tot satul sărbătorisem ziua Fecioarei, înco-ronând-o cu flori parfumate și cântându-i cele mai minunate imnuri. Ah, ce moment desăvârșit fusese acela, când coroana de crini albi fusese depusă pe capul Fecioarei, peste voaluri. Plecasem acasă în seara aceea, repetând în minte imnurile. Într-o veche carte de rugăciuni găsisem o imagine a Fecioarei care mă umpluse de încântare și de o fervoare religioasă asemănătoare celei pe care o simțeam acum.

De undeva și mai departe, din ascunzișurile cele mai întunecate ale sufletului meu, în care soarele nu pătrunsese niciodată, mi-a venit încredințarea că, dacă mă lasam subjugat de ea și de spusele ei, atunci crimele înfăptuite cu câteva momente mai înainte, măcelărirea ființelor

acelora fragile și nevinovate, aveau să își găsească până și ele o justificare.

Ucizi acum în numele meu și pentru cauza mea. Îți ofer cea mai mare libertate acordată vreodată vreunei ființe: dreptul de a-ți extermina frații muritori

— Plecați, a spus ea, de data asta cu voce tare. Părăsiți acest templu pentru totdeauna. Abandonați-i pe cei morți, lăsați-i în zăpadă și-n vânt. Anunțați peste tot că a început o eră nouă, o eră a păcii, în care cei care glorifică moartea și războiul își vor găsi justa răsplată. Mă voi arăta din nou vouă. Vă voi arăta calea. Așteptați-mă. Vă voi spune ce-i de făcut. Acum păstrați-vă încrederea în mine și în cele văzute. Povestiți în jurul vostru ce-ați văzut, propagați credința. Iar bărbații să știe ce îi așteaptă. Așteptați-mi semnul

Ca un singur om s-au pus toate în mișcare să-i asculte porunca; au început să coboare poteca în goană spre cele din depărtare, care fugiseră de la scena masacrului. Strigătele lor răsunau acum, subțiri și pline de extaz, prin tot deșertul înzăpezit.

Vântul mugea prin vale, smulgând veșmintele de pe morți; sus, pe deal, clopotul templului bătea ca pentru înmormântare. Începuse iar să ningă, întâi cu fulgi rari, apoi cu fulgi din ce în ce mai mari, acoperind picioarele, brațele, chipurile, fețele cu ochii încă deschiși.

Sentimentul de bunăstare se dizolvase, iar aspectele brutale ale realității erau din nou prezente. Aceste femei, această apariție... Și cadavrele din zăpadă, semnele limpezi ale demonstrației unei puteri ucigătoare, covârșitoare.

Apoi un zgomot ușor a rupt tăcerea. În templu se ciocneau lucrurile, cădeau, se spargeau.

M-am întors spre ea. Imobilă pe promontoriu, cu mantia desfășurată pe umeri, cu pielea mai albă decât fulgii de zăpadă, fixa templul. Am înțeles în aceeași clipă ce se întâmpla în interior.

Se spargeau amforele cu ulei, cădeau candelarele. Luau foc tapiseriile. Fumul s-a ridicat, în cele din urmă, în colaci negri, groși, din turnul clopotniței, din zidurile din spate.

Turnul clopotniței s-a clătinat; un zgomot ca de tunet s-a propagat din pisc în pisc până în depărtare; apoi s-au desprins pietrele și turnul s-a prăbușit; clopotul s-a rostogolit o dată cu pietrele, dispărând în fundul prăpăstiilor de gheață cu un ultim zgomot.

Templul era în flăcări.

Am rămas cu privirea la el, cu ochii lăcrimând de la fumul plin de cenușă și de funingine, bătut de vânt pe potecă.

Îmi dădeam vag seama că, în ciuda zăpezii, nu mi-era frig. Că nu eram deloc obosit după tot efortul cerut de măcel. Că într-adevăr pielea îmi era mult mai albă decât înainte. Și că plămânii mi se umpleau atât de ușor cu aer, încât nici nu-mi mai auzeam respirația. Până și inima îmi bătea într-un ritm mai dulce, mai regulat. Doar sufletul îmi era rănit și îndurerat.

Pentru prima dată în viața mea, de muritor și de nemuritor, mi s-a făcut frică de moarte. Mi s-a făcut frică să nu mă distrugă și pe mine, cu bune motive, căci nu mă vedeam în stare să repet ceea ce făcusem. Nu puteam accepta să mă înscriu în planurile ei. Mă rugam cerurilor să nu mă

înduplece, să am forța să refuz.

I-am simțit mâinile pe umeri.

— Întoarce-te și privește-mă, Lestat, mi-a spus.

Am făcut ce mi-a spus. Iarăși am rămas cu ochii pierduți la frumusețea ei de nedescris.

Și sunt a ta, iubitul meu. Tu ești singurul, adevăratul meu soț, arma mea perfectă. Tu știi asta, nu-i așa?

Iarăși m-am forțat să mă scutur de vrajă. Unde naiba ai dispărut, Lestat? Ai de gând să dai înapoi și să nu spui ce ai pe inimă?

— Akasha, ajută-mă, am șoptit. Explică-mi. De ce ai vrut să înfăptuiesc toate crimele astea? Ce vrei să spui cu pedepsirea tuturor bărbaților? Cu sosirea erei păcii pe pământ?

Cât de idioate sunau vorbele mele. Uitându-mă în ochii ei, până și eu credeam că-i zeiță. Aveam impresia că mă golește de orice convingere, de parcă mi-ar fi sorbit sângele.

Brusc, am început să mă cutremur de groază. Să mă cutremur. Pentru prima dată îmi dădeam seama ce voia să zică acest cuvânt. Am încercat să continuu, dar mă bîlbîiam. Am reușit totuși să mă exprim:

— În numele cărei morale se va înfăptui acest măcel?

— În numele moralei *mele!* mi-a răspuns, cu un zâmbet plin de vrajă. Eu sunt rațiunea, justificarea, legea. Avea o voce glacială, de furie, dar expresia feței îi era la fel de dulce și de impenetrabilă. Acum ascultă-mă, scumpul meu. Am pentru tine cea mai profundă dragoste. Tu ești cel care m-a readus la viață după un lung somn, pentru a-mi înfăptui destinul. Doar te privesc și simt o imensă bucurie, ador luminile albastre ale ochilor tăi, îți iubesc sunetul vocii. Dacă ai dispărea, aș suferi mai mult decât ți-ai putea imagina. Dar, pe toate stelele cerului, trebuie să-mi juri credință. Sau vei avea soarta lui Iuda față de Hristos, vei fi doar arma care declanșează istoria. Am să te distrug, la fel cum Hristos l-a distrus pe Iuda când n-a mai fost de nici o utilitate.

M-a cuprins o furie neagră. Nu m-am putut stăpâni. Trecerea de la frică la furie a fost instantanee. Fierbeam de mânie.

— Cum de îndrăznești să faci aceste lucruri? am explodat. De ce le umpli capul de minciuni acestor bieți muritori?

A rămas cu ochii la mine fără nici o vorbă. Am crezut că o să mă lovească; fața îi devenise neclintită, ca de statuie, din nou; iar eu m-am gândit: a sosit clipa. O să pier exact ca Azim. N-am să-i pot salva nici pe Gabrielle, nici pe Louis. N-o să-l pot salva pe Armand. Și n-am să mă apăr, la ce bun. N-am să schitez nici o mișcare de apărare. O să mă cufund în mine, poate, dacă am să simt nevoia să mă apăr de durere. Am să-mi inventez și eu o ultimă iluzie, ca Baby Jenks, și-am să mă agăț de ea până ce n-am să mai fiu Lestat.

Nu s-a mișcat din loc. Focurile de pe culme se potoleau. Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, iar ea părea un fel de fantomă rămasă acolo, în mijlocul ninsorii, la fel de albă ca zăpada.

— Chiar că nu ți-e frică de nimic, după câte văd, a spus.

— De tine mi-e frică, i-am răspuns.

— A, nu, nu cred deloc.

Am dat din cap.

— Ba da. Îți mai spun ceva: că unul ca mine există pe fața pământului e un lucru abominabil. E o oroare. Nu-s decât un ucigaș blestemat, un criminal contra omenirii! Dar, cel puțin, eu *știu* exact ce sunt! Nu pretind în nici un fel c-aș fi altceva! Tu le-ai spus bieților ignoranți de-aici că ești Regina Cerurilor! Cum vei justifica numele acesta, cum vei justifica toată confuzia pe care o seamănă el în spiritele astea simple și inocente?

— Ce aroganță! a rostit încet. Ce incredibilă aroganță! Cu toate acestea, eu continuu să te iubesc. Îți iubesc curajul, chiar nesăbuința, care a fost dintotdeauna trăsătura care te-a salvat. Până și prostia ți-o ador. Nu-nțelegi? Nu mai există acum vreo promisiune pe care să n-o pot ține! Voi rescrie miturile omenirii! Eu *sunt* Regina Cerurilor! Împărăția cerurilor va domni, în cele din urmă, pe pământ. Sunt tot ceea ce proclam că sunt!

— Ah, Dumnezeuule, am rostit în șoaptă.

— Nu mai pronunța cuvinte fără sens. Cuvinte care n-au avut niciodată vreun înțeles pentru cineva! Ai în fața ta singura zeiță pe care ai să o cunoști vreodată. Iar tu ești unicul zeu pe care-l vor cunoaște acești oameni vreodată! Ar fi timpul să-ncepi să gândești ca un zeu, minunatul meu soț. Să treci dincolo de ambițiile tale egoiste. Nu îți dai seama ce s-a petrecut aici?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu mai știu nimic, simt că înnebunesc.

A râs din toată inima. Și-a dat capul pe spate și a râs.

— Întruchipăm amândoi tot ce au visat ei vreodată, Lestat. Nu-i putem dezamăgi. Dacă o facem, trădăm chiar adevărul pământului acestuia de sub picioarele noastre.

S-a îndepărtat de mine. S-a urcat din nou pe promontoriul acoperit de zăpadă, unde stătuse mai înainte. Se uita în jos, în vale, la poteca ce șerpuia pe stâncile goale de sub noi, la pelerinii care luaseră acum drumul invers, preveniți fiind de femei.

Am auzit ecoul țipetelor lovindu-se de peretele stâncos. Am auzit cum mureau bărbații acolo jos, loviți de raza nevăzută pe care-o emitea ea, de puterea ei magică și lejeră. Femeile, cu mințile pierdute, bâlbâiau despre minunățiile pe care le văzuseră. Apoi s-a stârnit un vânt care parcă a măturat totul; vântul cel indiferent. L-am zărit o clipă fața strălucitoare, se îndrepta spre mine. Din nou am fost convinși că, de data asta, aveam să mor, că moartea îmi era pe-aproape, că eram iar în pădure, printre lupi, și că nu găseam nici un ascunziș. Apoi mi s-au închis ochii.

CÂND m-am trezit, eram într-o căsuță. Nu știam prea bine cum ajunsesem acolo, nici cât timp trecuse de la măcelul de pe munte. Eram asaltat de voci, din când în când aveam câte un vis, un coșmar de-acuma familiar. Vedeam în vis două femei cu părul roșu. Ele îngenuncheau lângă un catafalc pe care era întins un corp, urma să împlinească un ritual de o importanță capitală. Eu mă luptam să pricep conținutul visului, căci aveam impresia că totul depindea de el; în nici un caz, nu trebuia să-l uit din nou.

Dar acum totul a dispărut. Tumultul vocilor și imaginile nepoftite. Prezentul nu mai lăsa loc la nimic.

Locul unde eram întins era întunecos și murdar, plin de mirosuri urâte. De jur împrejurul nostru muritorii locuiau în căsuțe de o mizerie de nedescris, copiii urlau de foame, iar în aer plutea mirosul focurilor aprinse și al grăsimii râncede.

Regiunea era în plin război, un război adevărat. Nu debandada de pe munte, ci un război clasic din secolul al douăzecilea. Din mințile celor implicați am prins imaginile unei veșnice bătălii sângeroase, unde abundau primejdiile de tot felul — autobuze în flăcări, în care oamenii prinși înăuntru băteau în geamurile blocate, camioane care explodau, copii și femei fugind din calea mitralierelor.

Zăceam pe podeaua asta de parcă m-ar fi aruncat cineva acolo, iar Akasha stătea în ușă, cu mantia bine înfășurată în jurul corpului, acoperind-o până la ochi, și scruta întunericul.

Când m-am ridicat și m-am apropiat de ea, am văzut un drum noroios, plin de băltoace, alte case mici, unele cu acoperișuri de tablă, altele acoperite doar cu jurnale.

Sprijiniți de zidurile murdare, dormeau câțiva bărbați care parcă erau înfășurați din cap până în picioare în giul-giuri. Dar nu erau morți, iar șobolanii de care încercau să se ferească știau asta. Șobolanii trăgeau de giulgiurile acelea, iar bărbații se mișcau și tresăreau în somn.

Era o noapte caldă, care accentua mirosurile din jur — urină, excremente, voma copiilor muribunzi. Simțeam în nări până și izul foamei lor, auzindu-i cum plâng spasmodic. Simțeam duhoarea ca de mare stătută care se degaja din șanțuri și cloace.

Nu era un sat; era o adunătură de cocioabe și o mare a disperării. Printre căsuțe zăceau cadavre; bolile bântuiau peste tot. În țișetele pruncilor, cei bătrâni și cei bolnavi zăceau fără glas în întuneric, nu mai visau nimic ori poate își visau doar moartea, transformarea în nimic.

Pe drumeag înainta un copil care de-abia învățase să meargă, avea burta umflată, țipa și-și freca cu pumnul un ochi umflat.

Nu ne vedea prin întuneric. Mergea de la o ușă la alta, plângând, iar pielea arămie lucea la lumina focurilor de sub cratițe.

— Unde suntem? am întrebat-o.

Spre mirarea mea, s-a întors spre mine și m-a mângâiat pe păr. M-a cuprins un sentiment de mare ușurare. Dar suferințele neînchipuite din locul acesta erau prea mari ca ușurarea mea să conteze în vreun fel. Deci nu mă distrusese; mă adusese doar în iad. Dar în ce scop? în jur nu simțeam decât suferință și disperare. Cum ar fi putut fi schimbată soarta nenorociților acestora?

— Bietul meu războinic, a spus ea cu ochii plini de lacrimi de sânge. Nu-ți dai seama unde ne aflăm? N-am răspuns. Vorbea încetisor, aproape de ureche. Să-ți recit lista de nume? m-a întrebat. La Calcutta, dacă vrei, sau în Etiopia; sau pe străzile din Bombay; sufletele astea nenorocite pot fi la fel de bine țărani din Sri Lanka sau din Pakistan; sau din Nicaragua, sau din El Salvador. Nici nu contează unde ne aflăm; ceea ce contează este cât de mare este mizeria și că de jur împrejurul strălucitoarelor voastre oaze apusene, ea există. Că acoperă trei pătrimi din glob! Deschide ochii, dragul meu. Ascultă-le rugăciunile; ascultă tăcerea celor ce-au învățat să nu se mai roage pentru nimic. Căci numai de nimic au avut parte întot-

deauna, oricare ar fi numele nației lor, al orașului sau al tribului lor.

Am ieșit împreună pe strada aceea noroioasă, trecând pe lângă grămezile de gunoi și băltoacele infecte, pe lângă câinii hămesiți și șobolanii care ne fugeau printre picioare. Am ajuns la ruinele unui vechi palat. Printre pietre se strecurau șopârle. Nori de insecte infestau locul. Strânși unii lângă alții, lângă un șanț, dormeau pe jos șiruri de cerșetori. Mai încolo, în mlaștini, putrezeau cadavre umflate, uitate de cei vii.

Departe, pe o șosea, treceau camioane, trimițând unde de zgomot, ca niște tunete, în căldura aceea sufocantă. Toată mizeria din jur mă pătrundea ca un gaz asfixiant. Aici era panta cea mai abruptă a Grădinii Sălbătice a lumii, în care floarea speranței nu răsărea niciodată. Aici era cloaca universală.

— Dar ce putem noi să facem? am mai șoptit eu. De ce am venit aici?

Din nou m-am simțit copleșit de frumusețea ei, de imensa suferință care i se citea pe față și care mă făcea să plâng.

— Putem reforma lumea, așa cum ți-am mai spus, a răspuns. Putem transforma miturile în realitate; în curând va veni vremea când timpurile acestea, în care oamenii au cunoscut o asemenea degradare, vor intra chiar ele în mitologie. Noi o să ne ocupăm de asta, iubirea mea.

— Dar ei singuri trebuie să găsească soluțiile. Nu e numai o obligație, e chiar dreptul lor. Cum am putea noi să le fim de folos cu ceva? Nu pricepi că orice intervenție de-a noastră poate duce la catastrofă?

— O să facem în așa fel, încât să nu ducă, a spus calmă. Văd că nu înțelegi nici pe departe... Nu-ți dai seama ce puteri posedăm. Nimic nu ne stă în cale. De data asta însă, va trebui să ai grijă. Nu ești pregătit pentru ceea ce urmează, și nu vreau să te împing iarăși eu. Când vei ucide din nou în numele meu, va trebui să o faci punându-ți întreaga credință și încredere în mine. Poți să fii sigur de dragostea mea și convins că știu că nici o inimă nu poate fi educată într-o singură noapte. Dar, te rog, învață din ceea ce vezi și auzi.

S-a întors iar pe stradă. Preț de o clipă mi-a părut o simplă siluetă fragilă ce se mișca prin întuneric. Apoi, brusc, am auzit cum se agitau ființele din cocioabele din jur, am văzut femeile și copiii ieșind afară. Toate formele adormite din jurul meu au început să se miște. M-am retras mai mult în beznă.

Tremuram. Voiam cu disperare să fac ceva, să o rog să aibă răbdare!

M-a cuprins din nou sentimentul acela de pace, vraja unei perfecte fericiri, iar călătoream înapoi prin timp, iar mă aflam în bisericuța copilăriei mele, în Franța, în clipa când începea corul să cânte. Printre lacrimi, am văzut altarul strălucitor. Am văzut icoana Fecioarei, un pătrat auriu deasupra florilor; am auzit un Ave Maria șoptit ca în vis. I-am auzit pe preoții de la Notre Dame din Paris cântând "Salve Regina".

Vocea ei îmi parvenea la fel de clară și de impunătoare ca înainte, de parcă mi se înșuruba drept în creier. Desigur că și asupra muritorilor avea același efect de infinită intensitate. Mesajul în sine nu era exprimat în cuvinte, dar esența lui era aceeași: o nouă eră era pe punctul de a se naște, o lume nouă în care cei asupriți și cei răniți aveau să cunoască, în cele din urmă, pacea și dreptatea. Femeile și copiii erau îndemnați să se răscoale și să-i ucidă pe bărbații din sat. Toți bărbații trebuia să fie uciși,

doar unul dintr-o sută lăsat în viață, toți copiii de sex masculin trebuia să piară, doar unul dintr-o sută să trăiască. Pacea pe pământ urma să se instaureze imediat după ce se împlinea porunca; nu avea să mai fie nici un război, iar bogăția și îndestularea aveau să domnească în tot locul.

Nu mă mai puteam mișca, nici nu-mi puteam exprima groaza. Cuprins de panică, am auzit țipetele isterice ale femeilor. În jurul meu cerșetorii adormiți se ridicau din învelitorile lor, doar pentru a se trezi împinși la zid, uciși la fel ca cei din templul lui Azim.

Pe drum se auzeau doar urlete. Vedeam ca prin vis oameni alergând în toate direcțiile. Ieșeau de prin case doar ca să cadă în noroi. În depărtare, pe șosea, camioanele luau foc, roțile scrîșneau pe măsură ce șoferii pierdeau controlul volanului. Mașinile se ciocneau unele de altele. Explodau rezervoarele de benzină; noaptea era iluminată de o mie de flăcări. Alergând din cocioabă în cocioabă, femeile îi înconjurau pe bărbați și dădeau în ei cu ce nimereau. Mai cunoscuse oare vreodată satul acesta de cocioabe atâta vitalitate ca acum, când servea la aducerea morții?

Iar ea, Regina Cerurilor, se ridicase și plutea în aer, deasupra acoperișurilor de tablă, o simplă siluetă fragilă, delicată, dând impresia că arde pe fondul norilor negri, de parcă era o văpaie albă.

Am închis ochii și m-am lipit de zid, zgâriind cu unghiile piatra sfărâmicioasă. Când te gândești că amândoi eram tari ca piatra. Dar nu eram făcuți din piatră. Nu, nicicând. Și nu ne era defel aici locul! N-aveam nici un drept.

Chiar în timp ce plângeam, eram în continuare sub vraja ei; aveam senzația că somnolam înconjurat de flori, că mă legăna o muzică lină, într-un ritm vrăjit. Un aer calduț îmi pătrundea în plămâni; sub tălpi simțeam vechea pardoseală de piatră.

Cu perfecțiunea unei halucinații, vedeam întinzându-mi-se la picioare coline verzi unduioase — un peisaj în care războiul și privațiunile nu mai existau, în care femeile se deplasau libere și fără frică, femeile care chiar provocate nu aveau să facă uz de violența caracteristică oricărui bărbat, împotriva voinței mele, am întârziat în lumea aceasta iluzorie, refuzând să aud cum cădeau cadavrele în noroi, cum atmosfera se umplea de blestemele și de țipetele celor uciși.

Fulgerări de imagini îmi desenau în fața ochilor transformarea orașelor, îmi apăreau străzi pe care oamenii circulau fără frica de a fi prădați sau atacați; străzi pe unde lumea se mișca fără grabă, fără disperare. Casele nu mai erau închise ca niște fortărețe, grădinile nu mai aveau nevoie de ziduri.

— Ah, Marius, ajutor, am șoptit, văzând în continuare imagini halucinante, poteci însoțite străjuite de copaci pe o parte și pe alta, câmpuri verzi nesfârșite. Te implor, ajută-mă.

Apoi m-a cutremurat o altă viziune, spulberând vraja celei dintâi. Vedeam tot câmpuri, dar nu mai era soare; acesta era un loc real, undeva în lume — iar eu priveam prin ochii cuiva care mergea drept înainte, cu o viteză incredibilă. Cine era persoana aceasta? Care era destinația acestei ființe? Viziunea asta îmi era trimisă de cineva; era extrem de puternică, imposibil de ignorat. Cu ce scop?

Viziunea s-a evaporat la fel de iute pe cât venise.

Eram înapoi printre arcadele palatului dărâmat, printre cadavrele împrăștiate peste tot; mă uitam pe poarta deschisă la siluetele care fugeau; auzeam țipete ascuțite, încărcate de bucurie și de triumf.

Ieși de-acolo, războinicul meu, ieși la vedere. Vino lângă mine.

Era în fața mea, îmi întindea brațele. Doamne, ce își imaginau oamenii aceștia că aveau în fața ochilor? O clipă am rămas nemișcat, apoi am pornit spre ea, ca în transă, ascultător, sub privirea plină de adorație a femeilor, care au căzut în genunchi în fața noastră când ne-am atins. I-am simțit mâna strângându-mi-o tare pe a mea; mi-am simțit inima galopând. *Akasha, totul e minciună, o îngrozitoare minciună. Aici, răul lăsat în voia lui va da roade timp de secole.*

Brusc, lumea s-a răsturnat. Nu mai aveam picioarele pe pământ. Mă luase în brațe și pluteam pe deasupra acoperișurilor de tablă, iar femeile de sub noi ne salutau, fluturau din mâini, își prosternau frunțile în noroi.

"Priviți miracolul, priviți Maica, Maica și Îngerul ei..."

Apoi, într-o secundă, satul a rămas în urmă, ca un mic punct luminos sub noi, toată mizeria de-acolo transformată în petice de imagine, iar noi călătoream din nou purtați de vânt.

M-am uitat înapoi, încercând în zadar să localizez satul — o întindere de mlaștini întunecoase, în apropiere luminile unui oraș, o șosea ca o panglică subțire pe care încă mai ardeau camioanele răsturnate. Dar ea avea dreptate, într-adevăr, locul nu conta.

Orice urma să se întâmple era de-acum început, iar eu nu știam cum ar fi fost cu puțință să-i pun capăt.

4

POVESTEA GEMENELOR. PARTEA ÎNTÂI

TOȚI ochii rămaseră ațintiți asupra lui Maharet când se opri. Apoi începu din nou să vorbească, cu vorbe în aparență spontane, deși veneau cu greu și erau pronunțate cu grijă. Nu dădea impresia că ar fi tristă, ci doar că voia să aleagă cu grijă ceea ce avea să ne spună.

— Deci, când spun că sora mea și cu mine eram vrăjitoare, vreau să zic că moștenisem de la mama — așa cum ea moștenise de la mama ei — darul de-a intra în contact cu duhurile și de-a le face să ne împlinească porunca în tot felul de lucruri, mici și mari. Noi le simțeam prezența — duhurile sunt, în general, invizibile ochilor oamenilor — iar ele se simțeau atrase de noi.

În poporul nostru, persoanele cu un dar ca acel pe care-l aveam noi erau foarte respectate și căutate pentru sfaturi, pentru a face minuni și a citi viitorul, câteodată chiar pentru a convinge fantoma vreunui mort să caute odihna.

Ceea ce vreau să spun e că eram considerate făcătoare de bine, că aveam locul nostru în cadrul societății.

Vrăjitoare au existat dintotdeauna, după câte știu eu, Există și-n ziua

de azi, deși nu-și mai înțeleg darul și nu știu cum să își folosească puterile. Mai există așa-zișii clarvăzători sau medii, sau canalizatori. Sau chiar detectivi psihici. E același lucru. Sunt oameni care, din motive pe care probabil nu le vom înțelege niciodată, atrag spre ei duhurile. Ele îi găsesc irezistibili; ca să le atragă atenția, duhurile folosesc o mie de stratageme.

Cât privește duhurile, sunt convinsă că sunteți cu toții curioși să știți cât mai multe despre natura și proprietățile lor, că nici unul dintre voi n-a crezut povestea din cartea lui Lestat, despre cum ar fi fost creați Mama și Tatăl neamului nostru. Cred că nici măcar Marius n-a crezut povestea aceea când i-a fost povestită sau când i-a transmis-o lui Lestat.

Marius încuviință din cap. Avea deja mai multe întrebări de pus. Dar Maharet îi făcu semn să aibă răbdare.

— Încă puțină răbdare, spuse ea. Vă voi spune tot ce știam noi despre duhuri pe vremea aceea, ceea ce coincide cu ce știu și azi. Înțelegeți, desigur, că alții folosesc, poate, alte denumiri pentru aceste entități. Sau că există și alte definiții, mai poetice sau mai științifice.

Duhurile ne vorbeau doar prin telepatie; cum ziceam, erau invizibile, dar li se simțea prezența. De asemenea, aveau personalități distincte, iar în familia noastră, în care darul de a fi vrăjitoare se moștenește, li se dăduseră diverse nume de la o generație la alta.

Le clasificam, cum face orice vrăjitor, în duhuri bune și duhuri rele; dar nu există nici o dovadă că ele însele cunoșteau noțiunile de bine și de rău. Duhurile rele erau cele ostile pe față speței umane, cele cărora le plăceau să facă mici răutăți, de pildă, să arunce pietre sau să stârnească vântul, în fine, mici lucruri supărătoare. Cele care intră în oameni sunt adesea cele rele; în aceeași categorie sunt clasate și cele care bântuie casele și sunt cunoscute sub numele de strigoi.

Duhurile bune erau capabile de iubire și căutau ca la rândul lor să fie iubite. Foarte rar se apucau din proprie inițiativă să facă vreo răutate. Ele răspundeau la întrebările despre viitor; ne povesteau ce se întâmpla prin alte regiuni îndepărtate; iar pentru vrăjitoare foarte puternice, cum eram noi, pentru cei pe care duhurile îi iubeau cu adevărat, erau în stare să facă lucrul cel mai obositor din tot arsenalul lor: să aducă ploaia.

Dar, după cum vedeți din ceea ce vă spun, eticheta de bun sau rău nu era decât un mijloc de clasificare. Duhurile bune puteau să fie utile pentru lucruri practice; cele rele erau primejdioase și enervante. Dacă le dădeai atenție, dacă le încurajai să îți dea târcoale, te jucai cu focul, căci foarte iute se dovedea că n-ai cum să le stăpânești.

Existau, de asemenea, multe dovezi că cele pe care le numeam rele ne invidiau că avem o componentă fizică și una spirituală — că ne bucurăm de plăcerile și forțele trupului, dar și de o minte, și de un suflet. E foarte posibil ca această dualitate a ființei umane să le intrige și să le fascineze pe toate. Aici e sursa atracției pe care o prezentăm pentru ele: cele rele se enervează din cauza asta; se pare că și ele ar vrea să cunoască plăcerile simțurilor. Dar nu au cum. Cele bune nu manifestă o astfel de nemulțumire.

Deci, în privința originii acestor duhuri, singurul lucru pe care ni l-au spus vreodată a fost că ele există dintotdeauna. Ba chiar se lăudau că ele au văzut cum s-a transformat maimuța în om. Dar noi nu înțelegeam la ce

se refereau. Ne ziceam că se joacă sau că spun minciuni, în ziua de azi însă, conform studiilor despre evoluția omului, mi se pare evident că fuseseră într-adevăr martorele acestor procese. În privința naturii lor — adică cum erau făcute și de cine — ei bine, la întrebările acestea n-au răspuns niciodată. Cred că nu înțelegeau întrebarea. Păreau insultate, uneori chiar speriate, sau considerau că voiam să ne amuzăm întrebând așa ceva.

Bănuiesc că într-o bună zi, se va cunoaște natura duhurilor în mod științific. Cred că-i vorba de un echilibru foarte complicat între materie și energie, cum e cazul cu tot ce există în universul nostru și că, de fapt, nu sunt cu nimic mai magice decât electricitatea sau undele radio, decât cuarzii sau atomii, sau vocile la telefon — lucruri care păreau supranaturale cu două sute de ani în urmă. De fapt, poezia științei moderne m-a ajutat mult mai mult decât orice unealtă filozofică să înțeleg duhurile în retrospectivă. Deși în exprimare păstrez vechea terminologie din instinct.

Mekare pretindea că ea le vedea din când în când și că erau ca niște mici sâmburi de materie, în jurul cărora se învârtea o enormă masă de energie, pe care o compara cu o vijelie cu fulgere și vânt mare. Mai spunea că și în mare există ființe la fel de ciudat alcătuite și insecte care se aseamănă cu duhurile. Le vedea componenta materială exclusiv noaptea, iar imaginea nu dura mai mult de o secundă și asta de obicei doar dacă duhul respectiv era stăpânit de mânie.

— Aveau mărimi impresionante, spuse ea; asta spuneau și ele, de fapt. Ne spuneau că nu ne putem imagina cât de mari pot să fie, dar noi știam că le place să se laude. Eram tot timpul obligate să extragem din spusele lor doar ceea ce părea să aibă sens.

E cert că folosesc o enormă energie pentru a influența lumea fizică. Altfel, cum ar putea să pună în mișcare tot felul de obiecte, în cazul strigoilor? Sau să aducă unii lângă alții norii cu încărcături diferite pentru a face să izbucnească ploaia? Dar, în realitate, cu toată energia cheltuită, nu realizează mare lucru. Asta permite, de altfel, dintotdeauna, să le ții sub control. Ele nu pot face decât asta sau asta, nimic mai mult, iar o vrăjitoare bună e cea care e în stare să priceapă perfect aceste lucruri.

Oricare le-ar fi structura, ele n-au în aparență nici o nevoie biologică de satisfăcut. Ele nu știu ce e vârsta sau schimbarea. Aici e cheia purtărilor lor copilărești sau capricioase. Acțiunea nu constituie o nevoie pentru ele. Rătăcesc fără noțiunea de timp, neavând nici un motiv rațional de a fi preocupate de așa ceva, iar când acționează în vreun fel, fac orice le dictează fantezia. Desigur că văd lumea noastră; fac parte din ea; dar, cum le apare lor, n-avem cum să știm.

Nu știu nici de ce simt o atracție, un interes deosebit pentru vrăjitoare. Dar aici e miezul problemei: imediat ce reperează una, i se arată, i se fac cunoscute și sunt extrem de flatate dacă sunt băgate în seamă; fac ce li se cere, ca să capete și mai multă atenție, sau, în unele cazuri, ca să fie iubite.

Pe măsură ce relația aceasta evoluează, în schimbul dragostei ei, vrăjitoarea le cere să se concentreze asupra unor sarcini specifice. La sfârșit sunt epuizate de oboseală, dar sunt încântate că oamenii sunt atât

de impresionați.

Imaginați-vă acumă cât de tare se amuză să asculte rugăciunile oamenilor și să-ncerce să le răspundă, să dea târcoale altarelor și să declanșeze tunete după ce-a fost adus un sacrificiu. Când un clarvăzător solicită spiritul unui strămoș mort pentru a le vorbi urmașilor, duhurile sunt încântate să se apuce să flecărească, pretinzând că ar fi chiar strămoșul respectiv, deși, de bună seamă, n-au nimic de-a face cu el; ele extrag telepatic tot felul de informații din mințile urmașilor, păcălindu-i în felul acesta și mai tare.

De sigur că sunteți cu toții la curent cu astfel de comportamente. Nu s-a schimbat nimic o dată cu scurgerea secolelor. Ce-i diferit e atitudinea ființelor umane față de duhuri; diferența este capitală.

Când, în zilele noastre, un spirit băntuie printr-o casă și emite preziceri prin gura vreunui copil de cinci ani, în afară de cei care-au auzit sau au văzut ceva direct, nimeni nu crede mare lucru. Asta nu devine baza unei mari religii.

E ca și cum specia umană a devenit imună la astfel de lucruri; a atins un stadiu superior al evoluției în care bufoneriile unui duh nu pot să o mai afecteze. Deși religiile continuă să existe, mai cu seamă cele implantate încă din noaptea neagră a omenirii, ele își pierd influența asupra celor educați cu o viteză din ce în ce mai mare.

Dar voi continua mai târziu pe tema aceasta. Acum aș vrea să revin asupra caracteristicilor unei vrăjitoare, asupra acestui dar care a marcat viața surorii mele și a mea.

La noi în familie era un dar moștenit. Poate că ținea de trăsăturile fizice, căci se transmitea din generație în generație pe linie feminină și, de fiecare dată, avea de a face cu o femeie cu ochii verzi și părul roșu. După cum știți cu toții — sau după cum ați aflat într-un fel sau altul de când ați intrat în casa aceasta — Jesse, copilul meu, era efectiv vrăjitoare. Și-a folosit darul în cadrul Ordinului Talamasca, pentru a le aduce pace celor care erau chinuți de duhuri sau de fantome.

Fantomele sunt și ele duhuri. Dar, fără nici o îndoială, ele sunt duhurile celor care au avut o formă umană, care au trăit pe pământ. În vreme ce duhurile de care vorbeam eu nu sunt așa ceva. Oricum, nimeni nu poate fi foarte sigur de acest lucru. O fantomă foarte veche, legată de pământ, poate să uite total c-a fost vreodată în viață; e foarte posibil ca duhurile foarte malefice să fie fantome; asta ar explica de ce sunt atât de invidioase pe noi pentru plăcerile trupesti și de ce, atunci când intră într-un muritor, îl fac să spună numai obscenități. Pentru ele trupul e un lucru respingător și ar vrea să-i facă pe oameni să creadă că voluptatea e primejdioasă și nesănătoasă.

Dar adevărul e că, dat fiind că duhurile spun minciuni când n-au chef să-ți spună ceva, nu există nici un mijloc de a ști exact ce le apucă de fac un lucru sau altul. Poate că obsesia lor în privința erotismului vine din mințile bărbaților și femeilor care veșnic s-au simțit vinovați pentru plăcerile fizice.

Să revin la ce spuneam, la noi în familie darul a trecut mai mult de la o femeie la alta. În alte familii trece și la femei, și la bărbați. Sau poate să apară direct la o singură persoană, din motive greu de priceput.

Întâmplător, familia noastră era o foarte veche familie de vrăjitoare. De vreo cincizeci de generații avusesem vrăjitoare printre noi, de pe vremea denumită Timpul Dinaintea Lunii. Adică familia pretindea să fi existat din cele mai vechi timpuri, de pe vremea copilăriei pământului, când luna nu se arătase încă pe cerul nopților.

Legende populare noastre conțineau informații despre apariția Lunii și despre inundațiile, furtunile și cutremurele care au însoțit-o. Nu pot să vă spun dacă poveștile acestea erau adevărate. Noi mai credeam, de asemenea, că stelele noastre sacre erau Pleiadele, sau Cele Șapte Surori, și că de la ele ne venea binecuvântarea, dar de ce credeam asta, eu una nu am știut niciodată sau poate n-am ținut minte.

Vă vorbesc acum despre credințe foarte vechi, care erau deja foarte vechi înainte de nașterea mea. Cei care comunică cu duhurile devin, pe bună dreptate, destul de sceptici.

Cu toate acestea, nici în ziua de azi știința n-a ajuns să infirme sau să confirme poveștile despre Timpul Dinaintea Lunii. Apariția Lunii și forța ei de atracție au devenit argumente teoretice pentru a explica deplasarea calotelor polare și manifestarea ultimelor glaciațiuni. Poate că era un sămbure de adevăr în poveștile acelea, poate că într-o zi totul va fi clarificat.

În orice caz, aveam o lungă descendență. Mama noastră avusese puteri enorme, iar duhurile îi spuneau multe secrete, citindu-le oamenilor mințile după obiceiul lor. Ea reușea foarte bine să calmeze duhurile celor morți.

Cât despre Mekare și despre mine, se părea că la noi puterile mamei se dublaseră, așa cum se întâmplă adesea cu gemenii. Adică fiecare dintre noi avea de două ori puterile mamei. Împreună, aveam puteri incalculabile. Vorbeam cu duhurile încă din leagăn. Ne înconjuraam când ne jucam. Ca gemene am inventat un limbaj secret al nostru, pe care nici mama nu-l înțelegea. Dar duhurile îl cunoșteau. Ele înțelegeau orice le-am fi spus; erau chiar în stare să ne răspundă în limbajul nostru secret.

Vă rog să înțelegeți că nu vă povestesc amănuntele acestea drept laudă. Ar fi absurd. Vi le spun ca să vedeți ce înseamnă una pentru alta și ce eram pentru poporul nostru înainte ca soldații lui Enkyl și ai Akashei să pătrundă pe teritoriul nostru. Vreau să puteți înțelege cum s-a produs oroarea asta, ce a condus la apariția băutorilor de sânge!

Eram o familie numeroasă. Locuisem în peșterile de pe Muntele Carmel de când ne știam. Poporul nostru își construise dintotdeauna locuințele în valea de la poalele muntelui. Eram crescători de capre și de oi. Din când în când, plecam la vânătoare; cultivam și câteva plante, ca să fabricăm diverse halucinogene pe care le luam pentru a cădea în transă (facea parte din religia noastră), sau bere. Grâul sălbatic care creștea din belșug pe atunci era retezat din rădăcină.

Satul nostru era făcut din căsuțe rotunde cu acoperișuri de paie și pereți de chirpici, dar mai erau și alte sate care deveniseră un fel de orașele și încă altele în care se intra în case prin acoperișuri.

Poporul nostru fabrica o olărie tipică, pe care o vindea pe piețele de la Ierihon. De acolo vânzătorii se întorceau cu lăpislazuli, cu fildeș, tămâie și oglinzi întunecate de obsidian și cu tot felul de alte obiecte fine. Desigur,

cunoșteam și alte orașe mari în afară de Ierihon, orașe acum complet îngropate sub pământ, care, poate, nu vor fi nicicând descoperite.

Eram, în general, oameni simpli. Știam ce-i scrierea — adică cunoșteam conceptul ei. Dar nici nu ne trecea prin cap să folosim un astfel de mijloc de comunicare, căci cuvintele aveau puteri ascunse și nu aveam curajul să le scriem — nici numele, nici blestemele, nici adevărurile pe care le cunoșteam. Dacă o persoană era în posesia numelui tău, putea să cheme duhurile și să facă farmece. Sau putea să iasă din corpul său în cursul unei transe și să vină după tine. Cine știe ce puteri îi puneai la îndemână dacă îți scria numele pe o piatră sau pe un papirus? Chiar și pentru cei care nu se temeau de nimic era, în orice caz, o practică neplăcută.

În orașele mari scrierea era folosită mai cu seamă pentru ținutul socotelilor, dar noi puteam face toate socotelile direct în minte.

De fapt, toate cunoștințele pe care le avea poporul nostru erau păstrate în memorie; preoții care aduceau sacrificii zeității-taur a poporului nostru — în care noi două nu credeam — așa procedau pentru transmiterea învățămintelor pe cale orală tinerilor novici. Poveștile de familie se păstrau după aceeași metodă.

Aveam totuși obiceiul de a desena, desenele noastre acopereau toți pereții altarelor ridicate în cinstea zeului-taur din sat.

În familia mea, care-și ducea existența în peșterile Muntelui Carmel din timpurile cele mai vechi, exista obiceiul de a acoperi cu desene grotele secrete, unde nu intram decât noi. Acolo ne păstram noi arhivele, în stilul nostru. Dar prudența era obligatorie. Eu, de pildă, n-am desenat niciodată o imagine a mea, n-am făcut-o decât după ce am trecut prin întâmplările catastrofale care au făcut din noi ceea ce suntem azi cu toții.

Dar să mă întorc la poporul nostru, noi eram oameni pașnici; eram în majoritate păstori, cu câțiva meseriași și câțiva negustori, cam asta-i tot. Când armatele din Ierihon mergeau la război, uneori tinerii noștri se înrolau și ei ca voluntari, dar asta pentru că așa le plăcea. Voiau să treacă prin aventuri, să fie soldați și să cunoască gloria. Alții plecau la oraș să vadă piețele cele mai mari, să cunoască splendoarea curților regești, a templelor. Alții au ajuns până în porturile Mediteranei, să vadă de aproape flota comercială. Dar în cea mai mare parte din timp, viața își continua cursul neschimbat în satele noastre, la fel cum se întâmplase secol după secol. Ierihonul reprezenta pentru noi o protecție, aproape fără să vrea, prin faptul că era magnetul care-i atrăgea pe dușmani.

Niciodată, realmente niciodată, nu am fost vânători de capete pentru a ne hrăni cu carne de om! Nu aveam astfel de obiceiuri! Nici nu pot să vă explic ce abominabil ni s-ar fi părut să consumăm carnea unui dușman. Eram totuși antropofagi, dar mâncatul cărnii de om avea pentru noi o anumită semnificație, căci noi consumam corpurile morților noștri.

Maharet făcu o pauză, ca și cum ar fi vrut ca semnificația cuvintelor ei să ne fie foarte clară.

Marius revăzu în minte scena în care cele două femei îngenuncheau înaintea festinului funerar. Simți din nou liniștea ce se lăsase, pacea caracteristică fierbintelui miez al zilei, solemnitatea momentului. Încercă să se scuture de această imagine și să o privească pe Maharet.

— Cum să vă explic mai bine, continuă Maharet, noi consideram că spiritul părăsește corpul la moarte; dar, în același timp, consideram că ceea ce rămâne de pe urma oricărei ființe conține un nucleu de forță chiar după ce nu mai e în viață. De exemplu, lucrurile pe care le posedă cineva păstrează o părticică din viața lui; la fel și corpul, și oasele. Așa că, atunci când consumam carnea morților noștri, această forță reziduală nu se pierdea.

Adevăratul motiv al acestei tradiții era marele nostru respect pentru cei morți. După părerea noastră, aceasta era singura modalitate de a trata ce rămânea din cei pe care-i iubisem. Îi integram în corpul nostru pe cei care ne dăduseră viață, integram trupul care ne dăduse trup. Astfel se încheia un ciclu. Rămășițele sacre ale celor iubiți erau salvate de la oroarea putrezirii în pământ sau a devorării de către animalele sălbatice, sau a arderii, ca orice combustibil sau gunoi.

Era în toată tradiția aceasta o logică imuabilă, dacă stați să vă gândiți. Lucrul cel mai important este să înțelegeți că tradiția era adânc înfiptă în obiceiurile noastre ca popor. Sarcina sacră a fiecărui copil era aceea de a consuma resturile părinților lui, sarcina sacră a tribului era aceea de a-i păstra în felul acesta pe cei morți.

Orice bărbat, femeie sau copil care-și pierdea viața în satul nostru era consumat de familia lui. Orice bărbat, femeie sau copil dintre cei în viață mâncase din carnea celor morți.

Din nou Maharet făcu o pauză și își plimbă ochii pe deasupra grupului care-o asculta înainte de a continua.

— Era o vreme în care nu au fost războaie mari. Ierihonul trăia în pace cu toți vecinii din timpurile cele mai vechi de care ne-aduceam noi aminte. Ninive cunoștea, de asemenea, pacea.

Dar undeva mai la sud, în Valea Nilului, popoarele de sălbatici de acolo se războiau tot timpul, se luptau mai cu seamă cu triburile din junglele mai sudice, ca să își îmbroască astfel cu carne proaspătă oasele și grătarele. Aceștia nu se mulțumeau doar să își mănânce respectuos morții, ca și noi, ei devorau și carnea dușmanilor și se mândreau cu asta. Considerau că astfel toată forța dușmanilor le revenea lor. În plus, prinseseră gust pentru carnea de om.

Noi îi disprețuim pentru ce făceau, din motivele pe tare vi le-am explicat. Cum era oare cu putință ca cineva să vrea să consume carnea unui dușman? Dar poate că diferența crucială dintre noi și locuitorii războinici de pe malul Nilului nu era consumul cărnii dușmanilor, ci faptul că lor le plăcea războiul, iar noi eram pașnici. Noi nu aveam nici un fel de dușmani.

Dar, cam pe vremea când eu și cu sora mea ajunsesem de vreo șaisprezece ani, s-au petrecut mari schimbări în Valea Nilului. Sau, cel puțin, așa ni s-a spus.

Regina locurilor acelora murise în vârstă, fără să lase o fiică în urmă care să continue dinastia. La multe popoare vechi sângele regal se transmitea numai prin femei. De vreme ce bărbații nu pot fi niciodată siguri cine e tatăl copilului lor, dreptul la tron era transmis de la regină la infanta regală, și așa mai departe. Asta e cauza pentru care în epocile mai recente faraonii egipteni se căsătoreau cu surorile lor. În felul acesta, își

asigurau dreptul la tron.

Așa s-ar fi întâmplat și cu tânărul rege Enkyl dacă ar fi avut o soră, dar n-avea. Nu exista în familie nici măcar o verișoară sau vreo mătușă pe care să o facă regină. Dar el era tânăr și puternic, și decis să guverneze în țara lui. În cele din urmă, s-a hotărât să ia drept soție o femeie din alt neam, din orașul Uruk, din Valea Tigrului și a Eufratului.

Aleasa era Akasha, o frumoasă prințesă cu sânge nobil, credincioasă mării zeițe Inanna, care putea aduce poporului lui Enkyl înțelepciunea poporului ei. Cel puțin, acestea erau zvonurile care circulau în piețele din Ierihon și Ninive, asta ne-a ajuns nouă la urechi prin intermediul negustorilor din caravanele cu care făceam negoț.

Deci poporul de pe Nil practica deja agricultura, dar avea tendința să neglijeze ocupația aceasta în favoarea vânătorii de oameni, a războaielor care le procurau carnea de om. Frumoasa Akasha a fost îngrozită de aceste practici și a hotărât pe loc să pornească o adevărată campanie pentru a pune capăt acestui obicei barbar, așa cum s-ar simți obligat să facă oricine are o educație mai înaltă.

Probabil că tot ea le-a adus și scrierea, căci oamenii din Uruk o cunoșteau deja — erau cei mai vestiți păstrători de arhive — dar, cum scrierea era privită cu ochi răi de noi, nu sunt foarte sigură că-i adevărat. Poate că egiptenii aveau deja scrierea lor.

Nu vă puteți imagina cât de mult timp e necesar pentru ca astfel de inovații să schimbe tradițiile, cultura unui popor. Uneori trec secole întregi în care se păstrează scrise listele de impozite, înainte ca primul vers să fie scris pe o tăbliță. Un trib e în stare să cultive timp de două sute de ani ardei iuți și ierburi pentru mirodenii înainte de a-i veni ideea să cultive grâu sau porumb. După cum știți, indienii din America de Sud făceau jucării care aveau roți când au fost cucerți de europeni; făceau și bijuterii din metale. Dar nu foloseau în viața de zi cu zi nici un fel de roți, iar metalul nu era niciodată folosit pentru arme. Așa că europenii i-au înfrânt aproape imediat.

În orice caz, nu știu exact ce cunoștințe noi a adus cu ea Akasha de la Uruk. Știu că ai noștri au auzit numeroase zvonuri despre interzicerea oricărui consum de carne de om în toată valea Nilului, despre pedepsirea cu moartea a celor care nu se supuneau. Triburile care de generații întregi practicaseră canibalismul erau furioase că nu mai au voie să se bucure de acest obicei; dar și mai mare era furia poporului întreg că nu mai avea voie să consume morții. Să nu mai vâneze omul era un lucru, dar să fii obligat să-i îngropi pe moșii tăi în pământ era teribil pentru ei, cum ar fi fost și pentru noi.

Pentru a face respectat decretul Akashei, regele a dat ordin ca trupurile morților să fie tratate cu tot felul de alifii și înfășurate în pânză. Nu numai că nu mai avea voie să consume carnea mamei sau a tatălui, dar trebuia, cu mare cheltuială, să le înfășoare corpul în fâșii de pânză de in, ca apoi să-l expună intact, pentru a fi văzut de toți, și să-l depună în mormânt în incantațiile preoților, împreună cu ofrandele potrivite.

Înfășurarea cadavrului trebuia făcută cât mai rapid, ca nimeni să nu aibă acces la carnea mortului.

Pentru a-i convinge și mai mult să respecte noul ritual, Akasha și Enkyl

au răspândit convingerea că duhurile celor morți profitau cu mult mai mult în noua împărăție în care plecau dacă corpurile lor erau păstrate înfășurate pe pământ. Cu alte cuvinte, se spunea oamenilor: "Părinții voștri nu-s deloc lăsați în părăsire; dimpotrivă, sunt cu mult mai bine păstrați."

Nouă ni s-a părut totul foarte amuzant când am auzit de asta: auzi, să înfășuri morții și să-i instalezi în camere mortuare mobilate, sub sau la suprafața deșertului. Găseam amuzantă și ideea că duhurilor morților le-ar fi de vreun folos perfecta menținere a trupului lor pe pământ. Căci, după cum știe oricine care a comunicat vreodată cu duhurile, e mult mai bine pentru ele să își uite trupul; doar când renunță cu totul la imaginea lor pământeană se pot ridica pe planul superior.

Dar acum, în Egipt, în mormintele celor foarte bogați sau foarte religioși se găseau mumiile acestea, care putrezeau încetul cu încetul.

Dacă ne-ar fi spus cineva că îmbălsămarea avea să devină obiceiul cel mai tipic al culturii lor, că egiptenii aveau să continue- așa timp de patru mii de ani, că va deveni un mare și durabil mister pentru întreaga omenire și că în secolul al douăzecilea copiii aveau să meargă la muzeu să vadă mumiile, n-am fi crezut nici în ruptul capului.

Oricum, ce ne păsa nouă de toate astea. Noi eram departe de Valea Nilului. Nici măcar nu ne imaginam cum arătau egiptenii. Știam doar că religia lor provenea din Africa și că se prosternau în fața zeului Osiris, a zeului soarelui, Ra, și că aveau zei printre animale. Dar nu-i înțelegeam în nici un fel pe oamenii aceștia. Nu înțelegeam alternanța dintre inundații și deșert din țara lor. Când ne pica în mână câte un obiect fin făcut de ei, percepeam câte ceva despre personalitatea lor, dar ne rămâneau străini. Și ne părea rău pentru ei că n-aveau voie să consume morții.

Când puneam duhurilor întrebări despre ei, duhurile păreau la fel de amuzate de egipteni. Spuneau că aceștia aveau voci frumoase și că foloseau cuvinte frumoase, și că era plăcut să le vizitezi templele și sanctuarele; le plăcea limba egipteană. Apoi păreau să piardă interesul pentru întrebare și se eschivau, cum făceau adesea.

Cele spuse ne fascinau, dar nu ne surprindeau. Știam bine că și cuvintele noastre le plăceau, că și imnurile, și cântecele noastre le făceau plăcere. Era clar deci că se amuzau să facă pe zeii în fața egiptenilor. Pentru duhuri asta era distracția favorită tot timpul.

Cu trecerea anilor, am auzit spunându-se că Enkyl, pentru a unifica regatul și a pune capăt practicilor antropofage, crease o mare armată și cucerea țară după țară la nord și la sud. Lansase și vapoare pe mare. Vechea șmecherie: le găseai alor tăi un inamic în vecini, ca să-i împiedici să se războiască între ei acasă.

Dar, iarăși, ce-aveam noi de-a face cu toate astea? Țara noastră cunoștea seninătatea și frumusețea, aveam grădini pline de fructe și câmpii pe care creștea din belșug grâul sălbatic, pe care oricine îl putea recolta direct cu coasa. Aveam o țară cu iarbă verde și cu brize răcoroase. Nu posedam nimic care să ațîțe vreun cuceritor. Sau, cel puțin, așa credeam noi.

Sora mea și cu mine ne duceam viața liniștite pe coastele line ale Muntelui Carmel, comunicam adesea prin telepatie cu mama sau între noi,

sau vorbeam alegând anume cuvinte secrete, cu ajutorul cărora ne înțelegeam perfect, în rest învățam de la mama tot ce știa ea despre duhuri și despre inimile oamenilor.

Beam poțiunile magice pe care le prepara ea din plantele pe care le cultivam pe munte și, intrând în transă sau în stare de vis, călătoream în trecut și vorbeam cu străbunele noastre — mari vrăjitoare, cărora le cunoșteam numele. Pe scurt, atrăgeam spre noi câtva timp duhurile acestor străbune, ca să ne transmită câte ceva din cunoștințele lor. De asemenea, călătoream în afara corpului nostru departe în spațiu.

Mi-ar trebui câteva ore bune ca să vă povestesc ce vedeam în timpul transelor; o dată, de pildă, împreună cu Mekare, ne-am plimbat, ținându-ne de mână, pe străzile din Ninive, căscând gura la minuni pe care nici nu ni le imaginasem vreodată; dar asta n-are acum importanță.

Țin doar să vă spun ce însemna pentru noi compania duhurilor, armonia în care trăiam cu tot ce viețuia în jur și cu toate duhurile; cum, câteodată, dragostea pe care o aveau duhurile pentru noi era la fel de palpabilă ca cea descrisă de misticii creștini pentru Dumnezeu sau sfinți.

Trăiam fericite împreună, sora mea, eu și mama. Peșterile strămoșilor noștri erau călduroase și uscate; aveam toate lucrurile de care aveam nevoie — rochii frumoase și bijuterii, și piepteni minunați de fildeș, și sandale de piele — pe care ni le aduceau oamenii în dar, căci nu ne plătea nimeni pentru ce făceam.

În fiecare zi de la Dumnezeu veneau să ne consulte, iar noi puneam duhurilor întrebările lor. Astfel, încercam să aflăm ce le rezerva viitorul, căci duhurile pot să știe parțial asta, în măsura în care anumite evenimente par a fi ineluctabile.

Cu puterea noastră telepatică le citeam mințile și le ofeream sfaturile cele mai înțelepte pe care le puteam da. Din când în când, ni se aduceau și posedăți, așa că făceam exorcisme pentru a-i scăpa de demonul sau de spiritul rău care intrase în ei, căci la asta se rezuma totul. Când o casă era bântuită de stafii, ne duceam acolo și-i porunceam duhului rău să plece.

Cei care o cereau căpătau și poțiunea magică. Cădeau apoi în transă sau adormeau și aveau vise complicate, pline de imagini, pe care noi încercam apoi să le interpretăm sau să le explicăm.

Pentru astfel de servicii nu aveam nevoie neapărat de duhuri, deși uneori le ceream sfatul. Ne foloseam propriile puteri de înțelegere și de discernământ și adesea foloseam informațiile pe care ni le dădeau chiar cei interesați.

Minunea cea mai mare pe care o realizam — care ne cerea toate forțele și care n-avea rezultate garantate — era aducerea ploii.

Procedam în două feluri de bază: declanșam ori "ploicică", fenomen simbolic, mai degrabă demonstrativ, al forțelor noastre, care aducea poporului o mare senzație de calm, de siguranță, ori declanșam "ploaia cea mare", care era necesară culturilor, iar aceasta necesita eforturi enorme, fără garanția succesului.

În ambele cazuri, făceam apel la duhuri, cărora trebuia să le facem multe complimente, să le chemăm pe nume, să le cerem să se adune și să își unească forțele la porunca noastră. "Ploicica" era adesea realizată cu ajutorul celor mai familiare dintre duhuri, cele care țineau la Mekare și la

mine în mod special și care o iubiseră pe mama foarte mult, ca și pe toate străbunele noastre, și pe care ne puteam bizui oricând pentru sarcini grele, căci ne iubeau.

Dar pentru «ploaia cea mare» aveam nevoie de multe duhuri și, deoarece nu se înțelegeau întotdeauna bine între ele și nu aveau chef să coopereze, trebuia să utilizăm toate mijloacele de seducție pentru a le convinge să vină. Trebuia să cântăm, să dansăm. Munceam ore întregi la așa ceva, și treptat duhurile se lăsau atrase, se adunau, se lăsau subjugate de idei și, în cele din urmă, se puneau pe treabă.

Mekare și cu mine am reușit să aducem "ploaia cea mare" doar de trei ori. Dar ce minunat era să vezi norii adunându-se deasupra văii, să vezi pânzele orbitoare de apă căzând ca niște imense perdele. Tot poporul ieșea în ploaie, iar pământul parcă se umfla, se deschidea, ca să ne mulțumească.

"Ploicica" ne reușea mai des; o făceam pentru alții sau doar de plăcerea noastră.

Renumele ne-a venit din realizarea "ploii celei mari", eram cunoscute până în depărtări. Fusesem dintotdeauna cunoscute drept vrăjitoarele de pe munte; acum însă veneau să ne consulte și oameni din regiuni mult mai nordice, din ținuturi cărora nici nu le cunoșteam numele.

Oamenii își așteptau rândul în sat înainte să vină la noi să bea poțiunea și să le fie descifrate visele. Își așteptau rândul și pentru a ne cere sfaturi, alteori doar pentru a ne cunoaște. Firește, în sat li se dădea de băut și de mâncare, în schimbul cărora sătenii acceptau câte un dar, astfel toată lumea profita de pe urma acestei situații sau, cel puțin, așa se părea. În definitiv, ceea ce făceam noi nu se deosebește prea mult de ceea ce fac în ziua de azi doctorii în psihologie; studiam imaginile, le interpretam, căutam să extragem câte ceva adevărat din subconștientul lor; iar minunile cu "ploicica" sau cu "ploaia cea mare" serveau doar pentru a le da încredere în noi celor care ne consultau.

Într-o zi, cam cu jumătate de an înainte de a muri mama, ne-a sosit o scrisoare. O adusese un mesager din partea regelui și a reginei din Kemet, adică Egipt, căci așa își numeau pe atunci egiptenii țara. Era scrisă pe o tăbliță de argilă, cum se foloseau și la Ierihon, și Ninive, erau desenate pe ea figurine și semne care mai târziu au fost numite cuneiforme.

Nu am putut să o citim, bineînțeles; de fapt, ni s-a părut chiar un lucru înspăimântător, ne-am gândit că ar putea fi vreun blestem. Nici n-am vrut să o atingem, dar eram obligate s-o facem dacă voiam să-nțelegem mesajul.

Mesagerul ne-a spus că suveranii lui, Akasha și Enkyl, auziseră de puterile noastre și ar fi onorați să le vizităm curtea; trimiseseră o escortă numeroasă pentru noi să ne însoțească până în regatul Kemet și ne promiteau daruri mari la plecare.

Toate trei am fost foarte neîncrezătoare în spusele acestui mesager. El ne spunea cât știa, dar ne era limpede că lui nu i se spusese totul.

Atunci, mama a luat tăblița în mâini. A perceput imediat ceva ce emana din ea și a avut intuiția unei mari nenorociri. Mai întâi n-a vrut să ne spună ce-i apăruse; apoi, luându-ne deoparte, ne-a spus că regele și regina erau primejdioși, sângeroși și intoleranți în privința credințelor

celorlalți. Și că, orice ar fi zis scrisoarea, de la ei nu ne puteam aștepta decât la o enormă nenorocire.

Apoi Mekare și cu mine am luat și noi scrisoarea în mână și am presimțit tot nenorociri. Era însă ceva tainic în asta, un amestec tulbure, în care răul și îndrăzneala se îmbinau cu ceea ce părea să fie binele. Pe scurt, nu era un simplu complot menit să ne captureze și să ne fure puterile; era o acțiune inspirată de o reală curiozitate și de respect.

În cele din urmă, le-am întrebat pe duhuri — pe cele două la care țineam noi cel mai mult. Au venit și ne-au citit scrisoarea, pentru ele era extrem de ușor. Ne-au spus că mesagerul ne spusese adevărul. Dar că și ele pre-simțeau o mare nenorocire care ni se putea întâmpla dacă ne duceam la curtea regelui și reginei Kemetului.

"De ce?" le-am mai întrebat noi.

"Pentru că regele și regina o să vă pună întrebări, ne-au răspuns ele, iar dacă voi veți răspunde cinstit, cum vă e obiceiul, se vor mânia la culme și vă vor aduce piei-rea."

Firește, nu ne-am fi dus în Egipt, oricum. Nu ne-am fi părăsit muntele nostru. Acum știam sigur că nu trebuia să o facem. I-am răspuns mesagerului, cu tot respectul cuvenit, că nu puteam să ne părăsim țara în care ne-am născut, că nici o vrăjitoare din neamul nostru nu plecase de-aici vreodată, și l-am rugat așa să le spună și regelui, și reginei.

Deci, mesagerul a plecat, iar noi ne-am reluat viața normală de zi cu zi.

Peste câteva nopți ne-a vizitat un spirit rău, unul pe care-l numeam Amel. Era un spirit uriaș, extrem de puternic, plin de ranchiună, care, pentru a ne atrage atenția, se apucase să danseze în poiana din fața peșterii noastre și să se laude că în curând n-ar fi imposibil să avem nevoie de el.

Eram de mult obișnuite cu lingușirile duhurilor rele; iar ele se înfuriau văzând că tot nu le vorbim, cum ar fi făcut orice alte vrăjitoare sau vrăci. Noi știam însă că entitățile acestea nu erau demne de încredere și nici controlabile, așa că nu făcusem niciodată vreo tentativă de a le cere ceva și eram convinse că nici n-o să o facem vreodată.

Acest Amel, mai cu seamă, era înnebunit de faptul că-l neglijam, cum zicea el. Declara tot timpul că el era "Amel cel puternic", "Amel invincibilul", și că noi ar trebui să-i arătăm ceva respect. Căci s-ar putea să avem mare nevoie de el în viitor. Mai multă nevoie decât ne-am putea imagina, căci mari nenorociri aveau să se abată asupra capetelor noastre.

În momentul acela a ieșit afară și mama și l-a întrebat ce nenorociri vedea el la orizont.

Am fost amândouă foarte contrariate, căci ne interzisese dintotdeauna să vorbim cu duhurile rele; iar ea, dacă li se adresa, era doar pentru a le blestema sau pentru a le alunga, sau pentru a le încurca cu ghicitori și întrebări viclene, încât se înfuriau de propria stupiditate și renunțau.

Amel cel teribil, cel rău, cel atotputernic, oricare ar fi numele pe care și-l lua, iar de laudat se lauda la nesfârșit, ne-a zis numai că ne așteptau mari nenorociri și că, dacă am fi deștepte, am face bine să-i arătăm ceva mai multă considerație. Apoi s-a pus pe laude, făcând pe grozavul cu toate răutățile pe care le înfăptuise la porunca vrăcilor de la Ninive. Cum

știa el să-i chinuie pe oameni, cum îi înnebunea, cum îi înțepa de parcă ar fi fost un nor de tăuni. S-a lăudat și că le poate suga sângele; că-i plăcea gustul sângelui și că, dacă vrem, poate să o facă și la porunca noastră.

Mama i-a râs în nas. "Ce te tot lauzi cu așa ceva? Ești doar un spirit, n-ai trup, nu poți să simți nici un gust!" i-a zis ea. Iar asta era exact genul de observație care întotdeauna le înfuria la culme pe duhuri, căci ne invidiau pentru trupul nostru, cum v-am mai spus.

Ca să își demonstreze puterea, Amel s-a repezit asupra mamei ca o pală de vânt; pe loc duhurile bune i-au luat apărarea și-n poiană s-a produs o vânzoleală de nedescris, dar, când totul s-a potolit și Amel a fost alungat de duhurile care ne păzeau, am văzut pe mâna mamei urme de înțepături. Amel reușise deci să-i sugă niște sânge, exact cum se lăudase, ca și cum un roi întreg de tăuni ar fi chinuit-o cu înțepăturile.

Mama a rămas cu ochii la împunsăturile acelea ca de ac; duhurile care o protejau s-au înfuriat că fusese tratată fără respect, dar ea le-a poruncit să stea cumiți. În tăcere, se concentra asupra acestei probleme, cum de putea spiritul acela să simtă gustul sângelui pe care-l sup-sese.

Atunci a intervenit Mekare, care ne-a explicat ce vedea ea, că în centrul imensului lor corp invizibil aceste duhuri posedau un sâmbure microscopic de materie și că prin el puteau eventual să simtă gustul sângelui. Imagi-nați-vă, ne-a spus Mekare, fitilul unei lămpi, un mic filament în mijlocul flăcării. Fitilul acesta ar putea absorbi sângele. Tot astfel, spiritul respectiv, care pare o imensă flăcără, are în centru fitilul acela mic.

Mama s-a arătat neîncrezătoare, dar toată povestea asta nu i-a plăcut. Păstrându-și simțul ironiei, ne-a spus că lumea prezenta destule mistere și fără duhurile rele care au prins gustul sângelui. "Dispari de-aici, Amel", a mai zis ea, blestemându-l, zicându-i că-i un spirit banal, lipsit de orice importanță, că nu conta, că n-avea de ce să fie recunoscut de nimeni și că ar face mai bine să plece. Pe scurt, i-a zis aceleași lucruri pe care le zicea și altora când voia să fie lăsată în pace de duhuri cicălitoare și nesuferite — cam aceleași lucruri pe care, ușor modificate, le spun și preoții exorciști acum, de fiecare dată când vor să vindece vreun copil posedat.

Ceea ce o îngrijorase pe mama, în afara giumbușlucurilor lui Amel, era faptul că ne prevestea nenorociri. Presentimentul pe care-l avusese la atingerea tăbliței de argilă devenea tot mai puternic. Dar tot nu a căutat sprijinul duhurilor bune. Poate că știa ea că era mai bine să nu le solicite. Oricum, n-am cum să știu ce a gândit atunci. În orice caz, mama știa că se pregătea ceva și, după toate aparențele, se simțea incapabilă să împiedice declanșarea evenimentelor. Probabil că simțea că uneori, voind să te ferești de o catastrofă, de-abia o provocă.

Oricum, la câteva zile după asta s-a îmbolnăvit, a slăbit înfiorător și, până la urmă, nici n-a mai putut vorbi.

Câteva luni întregi a rămas culcată, paralizată, pe jumătate adormită. Stăteam lângă ea zi și noapte și-i cântam, îi aduceam flori, încercam să-i citim gândurile. Duhurile erau într-o teribilă stare de agitație, pentru că țineau mult la ea. Făceau să sufle vântul pe toată coasta muntelui și rupeau frunzele din copaci.

De altfel, tot satul era profund mâhnit. Apoi, într-o dimineață, gândurile mamei au căpătat cât de cât formă din nou, doar că erau

imagini incoerente. Vedeam câte un câmp însorit, flori, lucruri pe care le cunoscusem în copilărie, în fine, doar pete de culoare și nimic mai mult.

Știam bine că mama era pe moarte, duhurile o știau și ele. Făceam tot ce puteam să le calmăm, dar unele dintre ele fuseseră cuprinse de mânie. La moarte, fantoma ei avea să se ridice, să traverseze tărâmul lor, apoi aveau să o piardă pentru totdeauna, iar asta le înnebunea de durere.

Până la urmă, s-a stins, cum era natural și inevitabil, iar noi am ieșit din grota noastră pentru a anunța satului întreg că mama plecase dintre noi spre tărâmurile mai înalte. Toți copacii de pe munte au fost cuprinși de vântul stârnit de duhuri; în aer pluteau numai frunze verzi smulse de ele de pe ramuri. Noi plângeam; pentru prima oară în viață mi s-a părut că aud și eu duhurile — am auzit cum plângeau și se văicăreau în vânt.

Sătenii au venit imediat să facă ce cerea ritualul.

Mai întâi, mama a fost întinsă pe un fel de catafalc de piatră, după obicei, ca toată lumea să poată veni să-i aducă omagiul. Era îmbrăcată în rochia ei albă din pânză topită, de Egipt, la care ținuse cel mai mult când era în viață, și împodobită cu bijuteriile ei cele mai scumpe, aduse de la Ninive, plus inelele și colierul de os printre care erau și relicve din strămoșii noștri și care în curând avea să ne revină.

După vreo zece ore, după ce sute de persoane din satul nostru și din satele învecinate defilaseră prin fața corpului ei, am început prepararea corpului pentru ospățul funerar. Oricărui alt sătean i-ar fi făcut onoarea asta preoții. Dar noi două eram vrăjitoare, cum fusese și mama, așa că numai noi două o puteam atinge. Astfel, fără nimeni altcineva, la lumina lămpilor cu gaz, i-am scos rochia și i-am acoperit tot corpul cu flori proaspete și cu frunze. I-am desfăcut craniul cu grijă, în așa fel încât să rămână întreg la nivelul frunții, am ridicat atent calota și am extras creierul, pe care, împreună cu ochii, l-am depus pe un platou aparte. Apoi, printr-o incizie practică cu la fel de multă grijă, i-am extras din piept inima, pe care, de asemenea, am depus-o pe un platou. Amândouă platourile au fost acoperite cu câte un capac de argilă pentru a le proteja.

Apoi sătenii au construit din cărămizi o vatră în jurul corpului mamei și a platourilor, depuse direct pe catafalcul de piatră, au aprins focul dedesubtul pietrei și a început coptul corpului.

Acesta a durat toată noaptea. Duhurile se potoliseră căci sufletul mamei părăsise corpul. Corpul nu cred că le interesa; pentru ele, ce făceam noi acum nu avea nici un interes, dar pentru noi conta enorm.

Din cauză că mama fusese vrăjitoare și că asta eram și noi, numai noi puteam să-i consumăm carnea. Nouă ne revenea în întregime, eram singurele în drept să o facem, după tradiție. Sătenii nu ne puteau ajuta, cum ar fi făcut în orice alt caz în care de pe urma defunctului ar fi rămas doar doi copii care să împlinească această obligație. Oricât ar fi durat, trebuia să consumăm numai noi două tot corpul, dar sătenii aveau să rămână de veghe împreună cu noi până la sfârșit.

Pe măsură ce se apropia dimineața și corpul mamei se cocea în cuptor, noi deliberam cum să procedăm în privința creierului și a inimii. Trebuia să le repartizăm între noi și ne puneam întrebarea care era cea mai bună soluție, căci eram profund superstițioase cu privire la aceste organe și la proprietățile fiecăruia.

Pentru multe popoare din epoca aceea inima conta cel mai mult. La egipteni, de pildă, locul conștiinței era în inimă. Așa credeau și consătenii noștri; dar noi, ca vrăjitoare, consideram că în creier rezidă spiritul uman, adică acea parte din om care se aseamănă cu ce era în duhurile din aer. Credința noastră cu privire la importanța creierului venea și din faptul că ochii erau în legătură cu el, căci ei erau organul vederii. *Vederea* era, de fapt, ce făceam noi, vrăjitoarele: *vedeam* în inimile oamenilor, vedeam în viitor, vedeam în trecut. De altfel, pe limba noastră, ceea ce eram noi se numea văzător; asta însemna cuvântul vrăjitoare.

Dar toate acestea țineau de ritual, căci noi știam foarte bine că spiritul mamei părăsise deja corpul. Trebuia să consumăm aceste organe din respect pentru ea, ca să nu le lăsăm să putrezească. Deci nu ne-a fost greu să ajungem la un acord: Mekare urma să mănânce creierul și ochii, iar eu — inima.

Mekare era, dintre noi două, cea mai puternică — se și născuse prima și era cea care lua conducerea în tot felul de acțiuni; cea care vorbea întotdeauna prima. Își asumase rolul de soră mai mare, cum se întâmplă, fără excepție, la toți gemenii. Ni s-a părut deci firesc ca ea să ia ochii și creierul, iar eu, dintotdeauna mai liniștită, mai înceată, să iau organul asociat cel mai adesea cu simțămintele profunde, cu dragostea — inima.

Eram mulțumite de alegerea făcută, așa că, deși cerul era din ce în ce mai luminos, ne-am culcat câteva ore, obosite cum eram de veghe și de postul impus înainte de ospăț.

La un moment dat, chiar înainte de venirea dimineții, ne-au trezit duhurile. Iar stârniseră vântul. Eu am ieșit din grotă; focul ardea încă la cuptor. Sătenii care vegheaseră împreună cu noi adormiseră și ei. Supărată pe duhuri, le-am spus să facă liniște. Unul dintre ele, cel pe care-l iubeam cel mai mult, mi-a spus că pe munte se adunaseră străini, foarte mulți străini care erau impresionați de puterile noastre și foarte curioși — primejdios de curioși — în privința festinului ceremonial.

"Oamenii aceștia vor ceva de la tine și de la Mekare, mi-a comunicat el. N-au venit cu intenții bune."

I-am răspuns că veșnic veneau străini pe la noi; că nu era nimic special, că trebuia să se potolească și să ne lase să facem ce aveam de făcut. Dar, oricum, m-am dus la unul dintre săteni și i-am povestit ce aflasem, rugându-l să spună satului întreg să fie gata în caz de primejdie, să aducă arme cu ei când aveau să se adune pentru ospăț.

Nu era o cerere foarte ciudată. Oriunde se duceau, oamenii își luau armele cu ei. Cei care fuseseră soldați sau care-și permiteau luxul de a avea o spadă o purtau întotdeauna; cei care aveau cuțite le aveau întotdeauna înfipite la brâu.

În general, asta nu mă preocupa; în definitiv, străini de la mari depărtări ajungeau tot timpul până în ținuturile noastre; era cât se poate de natural să vină pentru acest eveniment special — moartea unei vrăjitoare.

Dar știți urmarea. Ați văzut-o în vise. Ați văzut cum s-au adunat în poiană sătenii când soarele era aproape la zenit. Poate ați văzut cum au desfăcut cărămizile cuptorului răcorit sau ați văzut direct trupul mamei, copt, înnegrit, dar liniștit ca în somn, pe piatra fierbinte. Ați observat

florile și frunzele ofilite care o acopereau, platourile cu inima, creierul și ochii.

Ne-ați văzut pe noi două îngenuncheate de-o parte și de alta a corpului mamei. Și ați auzit când a început muzica.

Ceea ce nu puteați vedea, dar cunoașteți acum, e că de mii de ani poporul nostru se aduna la astfel de ospete. De mii de ani trăisem în valea aceea și pe coastele muntelui unde iarba creștea înaltă și copacii dădeau roade bogate. Erau ținuturile noastre, era tradiția noastră, era rândul nostru.

Era momentul nostru sacru.

Pe când Mekare și cu mine eram îngenuncheate una în fața celeilalte, îmbrăcate în rochiile noastre cele mai frumoase și purtând bijuteriile care-i aparținuseră mamei, nu gândeam deloc la prevestirile sumbre ale duhurilor, nici la profunda tulburare a mamei când atinsese scrisoarea de la regele și regina din Kemet. Noi vedeam în fața noastră o viață liniștită, plină de speranțe, de fericire, printre cei din neamul nostru.

Nu știu cât am rămas așa îngenuncheate; cât timp ne-a trebuit să ne pregătim sufletele pentru momentul suprem. Mi-amintesc doar că, parcă la unison, am ridicat platourile cu organele mamei și că muzicanții au atacat litania tradițională. Aerul, deja plin de cântecul păsărelelor, a răsunat de melodia flautului și de bătăile tobelor, în vreme ce în jur toată lumea își ținea parcă respirația.

Acela a fost momentul în care s-a abătut nenorocirea peste noi; a venit atât de brusc, cu tropotele de picioare și cu țipetele războinice ale soldaților egipteni care s-au năpustit asupra noastră, că nici n-am înțeles pe loc ce se-ntâmplă. Ne-am aruncat amândouă peste corpul mamei, să-l protejăm de profanare, dar ei ne-au smuls de-acolo, platourile s-au răsturnat în țărână, catafalcul de piatră a fost răsturnat.

Mekare a scos un urlet de-a dreptul inuman. Și eu am țipat, am țipat oribil când am văzut corpul mamei răsturnat în cenușă.

N-am auzit decât înjurături: eram cu toții tratați drept mâncători de oameni, drept canibali, sălbatici care nu meritau altă soartă decât să fie trecuți prin sabie.

Nouă nu ne-a făcut nimeni nici un rău. Deși ne zbăteam și urlam, am fost legate și lăsate deoparte, incapabile să facem ceva pentru ai noștri care erau măcelăriți în fața noastră. Soldații au călcat în picioare corpul mamei; au călcat în picioare și inima, și creierul, și ochii. Le-au făcut una cu pământul, în vreme ce alții făceau bucăți bărbații, femeile și copiii din satul nostru.

Apoi, prin corul de țipete, printre urletele înfiorătoare ale celor ce piereau cu sutele pe coasta muntelui, am auzit-o pe Mekare invocând duhurile pentru răzbunare, chemându-le să-i pedepsească pe soldați pentru ce făcuseră.

Dar ce conta pentru astfel de oameni ploaia sau vântul? Copacii au început să se îndoie, pământul întreg parcă se cutremura; frunzele au umplut iar atmosfera, cum se întâmplase și cu o seară mai înainte. Pe coastă au început să se rostogolească bolovani, s-a ridicat un nor de praf. Egiptenii n-au avut decât un moment de ezitare, căci Enkyl, regele lor, i-a încurajat el însuși, spunându-le că acestea erau doar manifestări banale

de vrăjitorie și că demonii pe care-i invocam nu erau în stare de nimic mai mult.

Ce spunea el era perfect adevărat; așa că masacrul a continuat. Eram amândouă pregătite să murim. Dar nu ne-au ucis. Nu aveau intenția să o facă, așa că ne-au târât după ei, lăsând în urmă satul incendiat, câmpurile de grâu sălbatic în flăcări, corpurile sătenilor abandonate în țărână, să fie mâncate de animalele sălbatice și să putrezească în pământ, fără să aibă parte de ritualurile tradiționale.

Maharet se opri. Își coborî capul și și-l sprijini câteva secunde pe mâinile împreunate ca pentru o rugăciune, cu degetele atingându-se. Când reluă povestirea vocea i se asprise ușor, era mai joasă, dar continuă în același ritm.

— Ce-i, în definitiv, o comunitate mică, făcută din câteva sate? Ce însemnătate are un popor mic sau o viață?

Mii de astfel de popoare sunt îngropate sub pământ. Așa a fost și cu poporul nostru.

Tot ce știusese, tot ce fusesem, fusese pustiit într-o singură oră. O armată bine antrenată n-avusese nevoie de mai mult ca să-i măcelărească pe păstorii noștri, pe femei și pe cei tineri și neajutorați. Satele noastre fuseseră rase de pe suprafața pământului; tot ce putuse să ardă fusese ars.

Pe munte și în satul de la poalele lui, n-am mai simțit decât prezența fantomelor celor uciși; o mare de fantome, unele atât de agitate și de tulburate din cauza violenței, că nici nu voiau să se desprindă de pământ de groază și de durere, altele ridicându-se din trupuri ca să nu mai sufere.

Iar duhurile ce puteau face?

Au însoțit cortegiul nostru până în Egipt, atacându-i în toate felurile pe purtătorii litierii în care eram legate noi două, strânse una lângă alta și plângând tot timpul.

Seara, când cortegiul se oprea, stârneau un vânt care lua pe sus corturile și le împrăștia. Dar regele continua să-i încurajeze pe soldați, zicându-le că n-au de ce să se teamă. Regele le dădea încredere, spunându-le că zeli egipteni erau mai puternici decât demonii stârniți de vrăjitoare. Dându-și seama că duhurile nu erau în stare de mai mult, soldații i se supuneau.

În fiecare seară, regele ordona să fim aduse în fața lui. Ne vorbea pe limba noastră, destul de comună în vremea aceea, vorbită de la Tigru și Eufrat până pe coastele Muntelui Cârmei. "Sunteți vrăjitoare vestite, ne spunea el cu o voce blândă și exasperant de sinceră. Pentru asta v-am lăsat în viață, deși sunteți mâncătoare de carne de om, ca tot poporul vostru, deși v-am surprins asupra faptului când v-am atacat. V-am cruțat ca să profit de înțelepciunea voastră; eu și regina mea dorim să învățăm cât mai multe de la voi. Spuneți ce doriți ca să vă treacă durerea și fac totul. Acum sunteți sub protecția mea; eu vă sunt suveranul."

Plângând, refuzând să-l privim în ochi, nerăspunzând, rămâneam în fața lui până ce se plictisea de noi și ne trimitea să dormim în litiera aceea mică — un soi de cutie de lemn cu mici ferestruici — cum dormisem și până atunci.

O dată singure, ne reluam conversațiile fără să rostim vreo vorbă sau

În limba noastră codificată, cu cuvinte prescurtate și cu gesturi pe care numai noi două le înțelegeam. Ne-am adus aminte ce-i anunțaseră mamei duhurile și cum căzuse ea la pat după primirea scrisorii de la regele din Kemet și cum nu se mai înzdrăvenise după aceea. Dar tot nu ne era frică.

Eram, de fapt, prea îndurerate ca să ne temem. Parcă murisem și noi o dată cu ceilalți pe care-i văzuserăm masacrați, o dată cu mama, al cărei trup suferise acel teribil sacrilegiu. Nu ne puteam închipui ceva mai rău. Eram împreună, singurul lucru mai rău putea fi să fim despărțite.

În timpul acestei lungi călătorii spre Egipt am avut parte de o mângâiere pe care n-aveam să o uităm. Intendentul regelui, Khayman, veghea asupra noastră cu multă milă, făcea tot ce putea, în secret, să ne ușureze suferințele.

Maharet se opri și se uită spre Khayman, care-și ținea mâinile încrucișate pe masă și privea în jos. Părea să fie cufundat în amintirile despre care povestea Maharet. Acceptă omagiul lui Maharet, dar nu păru mai consolată. În cele din urmă, ridică spre ea ochii în semn de recunoștință amestecată cu curiozitate. Dar nu puse nici o întrebare. Își plimbă privirea peste ceilalți, conștient de atenția pe care i-o dădeau cu toții, trecu peste privirea cu care-l fixa Armand, apoi peste cea a lui Gabrielle, dar, din nou, nu spuse nimic.

Maharet reluă povestirea.

— Khayman ne-a slăbit legăturile de câte ori s-a prezentat ocazia, ne-a dat voie seara să facem câțiva pași, ne-a adus carne și apă. S-a purtat cu o deosebită delicatețe, căci nu ne vorbea când făcea ceva pentru noi, nu căuta recunoștința noastră. Făcea totul dintr-o inimă bună. Pur și simplu, nu suporta să-i vadă pe alții suferind.

Cred că vreo zece zile a durat călătoria noastră până în regatul Kemet. Poate o fi fost mai mult; poate, mai puțin. La un moment dat, în timpul călătoriei, duhurile s-au săturat să repete aceleași mici răutăți, iar noi, fără chef de viață, mâhnite cum eram, nu le-am mai invocat. Nici între noi nu mai vorbeam, doar schimbam câte-o privire din când în când.

În fine, am ajuns într-un ținut cum nu mai văzusem niciodată.

Trecând de dunele arzătoare ale deșertului, am ajuns pe pământurile fertile care se-ntindeau de-a lungul Nilului, un pământ negru care dăduse numele de Kemet regatului; apoi am traversat fluviul pe plute, la fel ca toată armata, pentru a intra într-un oraș imens în care clădirile erau de cărămidă roșie, cu acoperișuri de paie, și-n care se găseau temple mari și palate din aceleași materiale, dar care erau de o mare frumusețe.

Era cu mult înaintea epocii arhitecturii din piatră, înaintea apariției templelor faraonilor, care au făcut renu-mele Egiptului până în ziua de azi.

Se vedea deja gustul pe care-l aveau pentru ornamentație, pentru monumental. Fosiseră cărămizi de lut nearse, trestii și împletituri pentru a ridica pereții aceia înalți, pe care apoi îi văruiau și îi împodobeau cu desene splendide.

Palatul, unde am fost duse ca prizoniere ale regelui, era străjuit de coloane mari, construite din enorme liane din junglă, uscate, legate la un loc și lipite cu noroi din râu; în curtea închisă fusese făcut un eleșteu în care pluteau flori de lotus și care era înconjurat de copaci în floare.

Nu mai cunoscusem oameni atât de bogați ca egiptenii aceștia, plini

de bijuterii, cu părul împletit în zeci de codițe, cu ochii machiați. De altfel, machiajul ochilor ne cam tulbura. Găseam că le înăsprește privirea și că îi dă o adâncime care nu corespundea întotdeauna realității. În mod instinctiv, ne displăcea acest artificiu.

Tot fastul acesta nu făcea decât să ne accentueze suferința. Uram tot ce vedeam în jur. Din partea oamenilor, deși nu le înțelegeam limba ciudată, nu percepeam decât ură și frică. Se părea că părul nostru roșu îi uimea peste măsură, iar faptul că eram gemene le producea o frică teribilă.

Cândva existase la ei obiceiul de a omorî gemenii; dacă uneori se nașteau copii cu păr roșu, aceștia erau, fără excepție, sacrificați zeilor. Se considera că asta aduce noroc.

Percepeam lucrurile acestea prin telepatie; din închisoare așteptam mohorâte să ni se hotărască soarta.

Ca și mai înainte, singura noastră mângâiere era atenția pe care ne-o dădea Khayman. Khayman, intendentul regelui, veghea să ne bucurăm de unele înlesniri în închisoare. Ne aducea schimburi curate, fructe, bere. Ne-a adus până și piepteni pentru a ne pieptăna și rochiile curate; a început apoi să ne vorbească și ne-a povestit că regina era blândă și bună, că n-aveam de ce să ne fie frică.

Noi ne dădeam seama că spunea adevărul, nu era nici o îndoială; dar simțeam totuși că ceva nu era în regulă, ca în urmă cu multe luni din vorbele mesagerului regelui. Chinurile noastre nu erau decât la început.

Ne temeam, de asemenea, că ne-au părăsit duhurile; că poate nu voiseră să vină în sprijinul nostru, pe teritoriul acesta. Dar nu le-am invocat; dacă le-am fi chemat și ele n-ar fi răspuns... ei bine, asta ne-ar fi fost imposibil de suportat.

Apoi a venit seara, iar regina a trimis după noi; am fost duse la curte.

Am fost copleșite, deși disprețuiam genul acesta de spectacol, de tabloul pe care-l prezentau Akasha și Enkyl pe tron. Regina era și pe atunci ca și acum — o femeie superbă, cu umerii drepți și brațele pline, cu' o față aproape prea perfectă ca să exprime inteligență, era o ființă seducătoare, cu o voce cristalină. Pe rege îl vedeam acum ca suveran, nu ca soldat. Avea părul împletit în codițe și purta fustanela tradițională și toate bijuteriile rituale. Ochii lui negri exprimau la fel de multă sinceritate ca și înainte, dar nu ne-a trebuit mai mult de-un moment ca să ne dăm seama că Akasha era cea care stăpânea acest regat, ea și numai ea. Ea era aceea care avea și darul de a vorbi celorlați, măiestria comunicării.

De la primele vorbe ne-a declarat că poporul nostru căpătase ce merita pentru barbaria lui; că oamenii fuseseră tratați cu milostivenie, căci după toate regulile, niște mâncători de carne de om ar fi trebuit să sufere o moarte lentă. Ne-a mai declarat că mila care ne fusese arătată nouă se datora faptului că eram vestite vrăjitoare, de la care egiptenii aveau ceva de învățat; că voiau să cunoască tot ce știm despre tărâmurile invizibile.

Pe dată, de parcă ce spusese nu avea nici o însemnătate, a început să ne pună întrebări. Cine erau demonii pe care-i invocam? De ce unii erau buni cu toate că erau demoni? Nu erau mai degrabă zei? Cum făceam să aducem ploaia?

Eram mult prea îngrozite de cinismul ei ca să-i dăm vreun răspuns. Simțindu-ne complet jignite de asprimea comportamentului ei, i-am întors spatele și ne-am refugiat una în brațele celeilalte, plângând.

În plus, din discursul ei emana încă ceva, ceva ce venea de la viteza cu care vorbea, din dezinvoltura întrebărilor, din accentul pus pe vreo silabă sau alta: ne era clar că regina mințea, poate chiar fără să își dea seama.

Interpretarea profundă a minciunii ei, pe care-am făcut-o închizând ochii, ne-a revelat adevărul, pe care ea cu siguranță, l-ar fi negat.

Poporul nostru pierise pentru că voise să ne aducă pe noi la curte! Își trimisese regele și soldații să poarte acest război sfânt doar pentru că-i refuzasem invitația dinainte, doar pentru că voia să ne aibă la dispoziția ei. *Asta din pură curiozitate.*

Asta văzuse mama când pipăise tăblița trimisă de rege și regină. Poate că, în felul lor, duhurile tot asta presimți-seră. Noi însă de-abia acum înțelegeam câtă monstruozitate se ascundea în dosul curiozității ei.

Poporul nostru fusese distrus pentru că noi atrăsesem atenția acestei regine, la fel cum atrăgeam atenția duhurilor; noi eram la originea nenorocirii care se abătuse asupra poporului nostru.

De ce oare nu ne luaseră soldații doar pe noi, ne chinuiam noi să înțelegem, de ce nu fuseseră lăsați în pace ceilalți? De ce se puseseră să distrugă tot poporul?

Tocmai asta era oroarea: un vâl de moralitate fusese aruncat peste intențiile reginei, un vâl prin care nici ea, nici ceilalți nu mai vedeau nimic.

Ea se convinsese că poporul nostru merita exterminarea, da, asta era, pentru că eram sălbatici, deși nu făceam parte din poporul egiptean, iar teritoriile noastre se aflau la mare distanță. Și, desigur, îi convenea să ne arate nouă milă după aceea, noi aveam să fim cruțate și aduse în fața ei, ca să își satisfacă ea curiozitatea. Și, de bună seamă, până ajungeam la curte trebuia să ne simțim recunoscătoare și gata să-i răspundem la întrebări.

În spatele acestei viclenii, am distins mintea capabilă să construiască asemenea contradicții.

Regina nu avea o etică veritabilă, faptele ei nu se sprijineau pe adevărate valori morale. Făcea parte dintre acei oameni care bănuiesc că nimic din tot ce se poate cunoaște pe lume nu are logică, nu e rațional. Dar nu era în stare să trăiască cu ideea asta. Așa că, zi după zi, își construia sisteme etice proprii și încerca cu disperare să creadă în ele, dar nu serveau decât să-i acopere mobilul acțiunilor. Dacă lupta contra canibalilor, de pildă, n-o făcea decât pentru că *simțea un profund dezgust* față de astfel de practici, nu pentru altceva. Poporul ei din Uruk nu mâncase niciodată carne de om; așa că nu tolera în jurul ei ceva ce-i producea scârbă, nimic mai mult. În fundul sufletului purta o neagră disperare. De aici izvora nevoia ei permanentă de a descoperi semnificații, căci pentru ea nu existau.

Vreau să înțelegeți, nu superficialitate vedeam la femeia aceasta. Era mai degrabă o convingere puerilă că dacă încerca, putea să facă lumina să strălucească, putea să schimbe lumea cum îi convenea ei; de unde și totala ei lipsă de interes pentru durerea altora. Știa că alții sufereau, dar n-avea timp de pierdut cu asemenea lucruri.

În cele din urmă, incapabile să mai suportăm această duplicitate evidentă, ne-am întors iar spre ea să o studiem, căci era clar că trebuia să ne confruntăm cu ea. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, dar avea puteri absolute în țara aceasta pe care o uluise cu cunoștințele ei aduse de la Uruk. Și era parcă prea seducătoare ca să fie cu adevărat frumoasă, era prea încântătoare ca să aibă măreție și mister; vocea ei avea încă accente copilărești, care-i făcea automat pe toți să o trateze cu tandrețe și care dădeau oricărei fraze de-a ei o muzicalitate discretă. Un timbru care pe noi ne exaspera.

Fără să ne lase o clipă, își continua ancheta. Cum făceam noi minuni? Cum de citeam în inimile oamenilor? De unde provenea darul nostru de magiciene, de ce pretindeam că vorbim cu ființe invizibile? Am putea să le vorbim și zeilor ei în același fel? Am fi în stare să o instruiam pentru a înțelege mai bine ceea ce era divin? Era gata să ne ierte barbaria dacă ne arătam recunoscătoare; dacă îngenuncheam la aceleași altare ca ea și dacă le comunicam atât zeilor cât și ei înseși tot ce știam.

Era atât de ambalată de întrebările pe care le puneam, că orice om normal s-ar fi pus pe râs.

Numai că pe Mekare a scos-o total din fire. Ea, care vorbea întotdeauna cea dintâi, a luat și de data asta prima cuvântul.

"Încetează cu întrebările, i-a spus reginei. Vorbești prostii. Nu aveți zei în țara asta, căci zeii nu există. Singurele manifestări invizibile din lume sunt duhurile, iar ele sunt cele care se amuză cu voi, cum se amuză cu toate popoarele, prin gura preoților și prin religiile inventate de fiecare. Ra, Osiris, nu sunt decât nume inventate de voi pentru a flata și a încânta duhurile, iar când le convine situația, vă fac și ele câte un mic semn, doar ca să fie și mai adulate."

La aceste vorbe, îngroziți, nici regele, nici regina nu și-au mai luat ochii de la Mekare. Dar ea a continuat:

"Duhurile există cu adevărat, dar sunt puerile și capricioase. De asemenea, sunt primejdioase. Se minunează în fața ființelor umane și ne invidiază că posedăm atât trup, cât și spirit, de aceea sunt atrase de noi și gata să ne îndeplinească dorințele. Vrăjitoarele ca noi au știut dintotdeauna cum să le ia; dar e nevoie de o mare măiestrie și de puteri imense, pe care noi le avem, iar voi nu. Sunteți proști, iar ce ați făcut ca să ne capturați e o faptă rea. Trăiți în minciună! Dar noi nu vă vom spune minciuni."

Apoi, plângând, înecându-se de mânie, Mekare a acuzat-o pe regină, în fața întregii curți, de duplicitate, de crimă împotriva poporului nostru pașnic, doar cu scopul de a ne captura pe noi. Poporul nostru, a spus ea întregii curți, de o mie de ani încoace nu mai vânase oameni pentru hrană; iar ceea ce fusese călcat în picioare cu ocazia capturării noastre nu era decât un ospăț funerar ritual; tot răul acela se făcuse doar pentru ca regina din Kemet să se distreze punând întrebări vrăjitoarelor, pe care să le aibă la dispoziție ca să facă minuni pentru ea.

Toată curtea a răsunat de urlete. Nimeni nu mai fusese vreodată martor la atâta lipsă de respect, la atâta blasfemie, și așa mai departe. Nobilii bătrâni egipteni, care încă mai erau iritați de interdicția privind canibalismul ritual, au fost scârbiți auzind de profanarea festinului nostru

funerar. Alții, care se temeau de răzbunarea cerului căci nu consumaseră resturile părinților lor, au amuțit de frică.

În general, nimeni nu mai știa ce să creadă. Numai regele și regina rămăseseră ciudat de tăcuți.

Akasha nu ne-a răspuns în nici un fel, dar era limpede că era ceva în explicația dată care i se păruse adevărat și care-i retrezise în modul cel mai sincer curiozitatea. *Duhuri care pretind că sunt zei? Duhuri care invidiază carnea?* Acuzația de a ne fi sacrificat inutil poporul, nici n-o luase în seamă. Parcă nici nu era vorba de ea. Ea era fascinată de problema spirituală, până și legătura dintre carnal și spiritual era dată uitării.

Îmi permit să insist asupra acestui punct. O fascina problema spirituală — ideea abstractă, am putea spune.

Această idee abstractă însemna totul. Nu cred că a crezut în caracterul pueril și capricios al duhurilor. Dar, oricum ar fi stat lucrurile, ea avea intenția să afle totul; și să se folosească de noi pentru asta. Cât privește pieirea poporului nostru, puțin îi păsa!

Între timp marele preot al templului lui Ra cerea să fim executate. Același lucru era cerut și de marele preot al templului lui Osiris. Noi reprezentam răul; noi eram vrăjitoare; toți cei cu părul roșu trebuia arși pe rug, cum se făcuse dintotdeauna în regatul Kemet. Pe dată toată asistența s-a pus să repete cele spuse de ei. Trebuia să fim arse. Se părea că, în câteva clipe, o adevărată răscoală avea să se declanșeze în palat.

Dar regele le-a ordonat tuturor să facă liniște. Noi am fost duse din nou în temniță, sub pază grea.

Incapabilă să își stăpânească furia, Mekare mergea de colo până colo prin celulă, în vreme ce eu o rugam să nu mai scoată nici o vorbă. I-am reamintit de prorocirea duhurilor: dacă ne vom duce în Egipt, regele și regina ne vor pune întrebări, și dacă vom răspunde cinstit, cum ne era obiceiul, se vor mânia pe noi și ne vor condamna la moarte.

De-acum însă parcă vorbeam de una singură. Mekare nu mă mai asculta. Își continua pașii cu furie, dându-și cu pumnul în piept din când în când. Îi simțeam tot chinul prin care trecea.

"Blestemați, zicea. Răi." Apoi iar pășea de colo-colo și repeta vorbele acestea.

Mi-am dat seama că-și amintea de avertismentul lui Amel, spiritul cel rău. De altfel, știam că Amel e pe-aproape; îl auzeam; îl simțeam.

Am intuit că Mekare era tentată să facă apel la el; dar am știut că nu trebuia să o facă. Cum puteau să-i afecteze pe egipteni chinurile idioate pe care știa el să le provoace? Qți muritori puteau să resimtă deodată înțepăturile lui? Nu contau mai mult decât furtunile sau pietrele rostogolite de celelate duhuri, pe care le demonstrasem deja. Dar Amel ne-a auzit gândurile și a început să se agite.

"Stai cuminte, diavole, i-a spus Mekare. Așteaptă semnul meu!" Pentru prima oară o auzeam vorbind cu un spirit rău, pentru prima oară am simțit că tremur de groază.

Nu-mi mai amintesc când am adormit amândouă. Mi-amintesc doar că puțin după miezul nopții ne-a trezit Khayman.

La început am crezut că-i vorba de vreo pozna de-a lui Amel și am sărit ca arsă. Dar Khayman mi-a făcut semn să tac. Era într-o stare de

nedescriș. Nu purta decât o cămașă de noapte și sandale și avea părul în dezordine. Parcă plânsese, căci avea ochii roșii.

S-a așezat lângă mine. "Spune-mi te rog, e-adevărat ce-ai spus despre duhuri?" Nu m-am ostenit să-i spun că Mekare făcuse această afirmație. Se întâmpla tot timpul ca oamenii să ne confunde sau să considere că formam o singură persoană. I-am spus doar că da, că era adevărat.

I-am explicat că aceste entități invizibile existaseră dintotdeauna; că ele însele ne povestiseră că nu există nici un fel de zei și zeițe pe care să-i cunoască. Se lăudaseră adesea cu șmecheriile pe care le făceau în Sumer sau la Ierihon, sau la Ninive în marile temple. Din când în când veneau și ne povesteau că *erau* zeul cutare sau cutare. Dar noi le cunoșteam personalitățile și când le strigam pe numele vechi, renunțau la amuzament și răspundeau imediat.

Nu i-am spus însă și că-mi părea rău că Mekare le dezvăluise aceste lucruri. La ce le mai puteau servi acum?

Stătea lângă mine și mă asculta de parcă toată viața i se spusese numai minciuni și acum vedea, în fine, adevărul. Fusese adânc mișcat când văzuse vântul stârnit de duhuri pe munte și ploaia de frunze care căzuse pe umerii soldaților; îi înghețase sufletul. Întotdeauna credința se naște astfel, e produsă de acest amestec de adevăr și de manifestări fizice.

Apoi am perceput că avea pe suflet sau în minte, cum vreți să-i spuneți, o greutate și mai mare. "Dar masacrarea poporului tău, n-ai să-mi spui că n-a fost un război sfânt, ci doar o acțiune egoistă?"

"Ba da, i-am răspuns eu. N-a fost decât o simplă acțiune egoistă, nu pot spune altceva." I-am povestit de tăblița pe care o promisem prin mesager, de avertismentele pe care le promisem de la duhuri, de teama care o cuprinsese pe mama, de boala ei și de propria mea putere de a-i citi gândurile reginei, de adevărul pe care ea însăși n-avea cum să-l accepte.

Cu mult înainte ca eu să-mi termin povestirea l-am văzut din nou abătut. Știa că nu mint, propriile lui observații confirmau spusesele mele. Fusese alături de rege în nenumărate campanii în străinătate. I se părea absolut normal ca o armată să prade. Văzuse măceluri și orașe arse; îi văzuse pe învinși luați în captivitate ca sclavi și pe învingători întorcându-se în patrie încărcăți de trofee și de bogății. Deși el însuși nu era soldat, înțelegea lucrurile acestea.

În satul nostru nu exista nimic de preț care să merite deplasarea, nu fusese vorba nici de teritorii pe care regele să vrea să le anexeze. Da, era limpede, expediția aceea avusese drept unic scop capturarea noastră, cum știam. Această minciună, impostura unui război sfânt contra canibalilor, nu-i plăcea nici lui în nici un fel. Tristețea pe care o simțea era parcă și mai copleșitoare. El se trăgea dintr-o familie veche; consumase carnea străbunilor lui, iar acum se găsea în postura de a participa la represiuni împotriva celor pe care-i iubise și-i cunoscuse. Mumificarea îl dezgusta și, mai cu seamă, îi era greu să accepte ceremonia care o acompania, superstițiile. Câtă bogăție pleca în mormânt o dată cu mumiile; câtă atenție se dădea acestor cadavre, doar ca populația să nu se simtă vinovată că abandonase vechea tradiție.

Toate gândurile acestea îl epuizaseră, căci totul era nou pentru el. Ceea ce-l obseda, la urma urmelor, erau asasinatele la care fusese martor, execuțiile, masacrele. Dacă reginei puțin îi păsa, el unul nu putea să uite. Acest om își pierdea echilibrul din cauza aceasta, putea înnebuni de-a dreptul.

În cele din urmă, a plecat. Înainte de-a mă părăsi, mi-a promis că o să facă tot ce poate ca să fim eliberate. Nu avea nici un plan deocamdată, dar avea să încerce. Din nou m-a rugat să nu-mi fie teamă. În momentul acela mi s-a umplut inima de dragoste pentru el. Era la fel de frumos ca și acum, doar pielea îi era mai închisă la culoare și era mai zvelt, buclele îi fuseseră îndreptate și împletite în codițe până la umeri și avea aerul de curtean, aerul unuia obișnuit să comande și care e stimat și iubit de suverani.

În dimineața următoare regina a trimis iar după noi. De data aceasta, am fost duse în secret în camera ei, unde se găseau deja regele și Khayman.

Era o încăpere al cărei lux depășea până și marea sală a palatului; era plină de lucruri splendide, o canapea sculptată în formă de leoparzi, un pat cu baldachin de mătase fină, oglinzi lustruite care păreau perfecte... Iar regina, întruchipând tentațiile cele mai senzuale, era gătită cu cele mai frumoase bijuterii, parfumată, era făcută de natură la fel de splendidă ca lucrurile din jurul ei.

A început din nou cu întrebările.

Noi două, cu mâinile legate, eram obligate să ascultăm aceleași prostii.

Mekare i-a vorbit din nou reginei despre duhuri; i-a explicat că duhurile au existat dintotdeauna; i-a povestit cum se laudă că-și râd de preoții de prin toate ținuturile. I-a mai spus și ce-i comunicaseră duhurile, că apreciau cântecele și imnurile egiptenilor. Că totul nu era decât o joacă pentru ele, nimic mai mult.

"Deci duhurile acestea! Ele sunt chiar zeii, atuncea, asta vrei să spui! a rostit plină de fervoare Akasha. Iar voi le vorbiți? Aș vrea să văd cum faceți! Faceți-o chiar acum, în fața mea."

"Dar ele nu-s zei, am insistat la rândul meu. Asta încercăm să-ți spunem. Și nu-i detestă pe cei care se hrănesc cu carne de om, cum spui că-i detestă zeii tăi. Lor nu le pasă de lucrurile acestea, nu le-au dat niciodată vreo atenție." Mă sileam să-i explic diferența; să o fac să înțeleagă că ele n-aveau nici un cod moral, că în privința asta ne erau inferioare. În același timp, știam că nu putea să-nțeleagă ce-i spuneam.

Percepeam băătălia care se dădea în sinea ei, între slujitoarea zeiței Inanna, care se crezuse binecuvântată, și ființa din adâncul sufletului ei care, la urma urmelor, nu credea în nimic. Avea un suflet ca un deșert înghețat, credința religioasă nu era pentru ea decât o flăcăruie pe care se vedea obligată să o întărească tot timpul, ca să încălzească locul acela rece ca gheața.

"Tot ce spuneți e minciună! a hotărât ea, în sfârșit. Sunteți încarnarea răului!" A ordonat să fim executate. În ziua următoare aveam să fim arse de vii pe rug, împreună, ca să vedem fiecare cum suferă cealaltă. De ce-și bătuse oare capul cu noi?

În clipa aceea regele s-a hotărât să intervină. I-a spus că a văzut cu

ochii lui ce putere au duhurile, ca și Khayman. Că ar fi poate în stare de cine știe ce răutăți dacă ne-ar trata în felul acela. N-ar fi mai bine să ne dea drumul?

Dar în privirea reginei era o sclipire urâtă de cruzime. Puțin îi păsa de vorbele regelui; voia să ne ia viața. Iar noi ce puteam face? S-ar fi zis că era furioasă pe noi că nu formulasem adevărurile acelea într-o formă care să-i fie pe plac sau care să-i servească la ceva. Doamne, era un supliciu să ai de-a face cu ea! Deși avea o minte absolut comună și rațională, și avea aceleași sentimente ca atâția alți muritori, ca și în ziua de azi.

Atunci Mekare a prins momentul și a făcut ceea ce eu n-aș fi avut curajul să fac. A invocat duhurile — le-a strigat pe toate pe nume, dar atât de repede, încât regina să nu rețină nici unul. A strigat la ele să vină și să-i împlinească porunca, să arate cât erau de nemulțumite de ceea ce se întâmplă cu muritoarele pe care ele pretindeau că le iubesc, cu Mekare și Maharet.

Era un risc. Dacă nu se producea nimic, dacă ne abandonaseră, cum mă temeam eu, putea să-l cheme pe Amel, pe care-l știam prin apropiere, pândind, așteptând. Oricum, era unica noastră șansă.

Într-o clipă s-a stârnit vântul. Urla prin curte și fluiera pe coridoarele palatului. S-au rupt draperiile, s-au trântit ușile, s-au spart vasele fragile. Regina era terorizată simțind cum o învăluia. Prin aer au început să zboare diverse obiecte mici. Duhurile au măturat, de pildă, bibe-lourile de pe masa ei de toaletă și le-au aruncat spre ea; Regele era lângă ea, încercând să o apere; cât despre Khayman, acesta înghețase de groază.

În același timp, noi știam că duhurile nu pot face mai mult decât asta, că nu puteau să o țină așa la nesfârșit. Dar înainte ca demonstrația să se oprească, Khayman i-a implorat pe rege și pe regină să retragă ordinul de execuție. Aceștia l-au retras pe loc.

Imediat Mekare a poruncit cu mare pompă duhurilor să se potolească, știind, de altfel, că își consumaseră toate forțele. S-a lăsat tăcerea, iar sclavii îngroziți s-au repezit să culeagă de pe jos obiectele împrăștiate.

Regina era impresionată la culme. Regele încerca să-i explice că el mai văzuse spectacolul acesta și că nu i se întâmplase nimic rău; dar în inima reginei ceva foarte profund fusese atins. Nu avusese niciodată ocazia să asiste la vreo manifestare supranaturală, iar acum rămăsese mută de uimire. Pentru prima dată, în sufletul acela înghețat se aprinsese o scânteie adevărată. Atât de imens și de bine înrădăcinat fusese scepticismul ei secret, încât miracolul a-cesta minuscul fusese pentru ea o revelație enormă, de parcă și-ar fi văzut zeii cu ochii ei.

I-a îndepărtat pe rege și pe Khayman. Voia să vorbească de una singură cu noi. De fapt, ne-a implorat, cu lacrimi în ochi, să vorbim din nou cu duhurile, ca să le audă și ea.

A fost un moment extraordinar, căci în clipa aceea am simțit, ca în clipa în care atinsesem tăblița de argilă, un amestec de bine și de rău care părea mai primejdios decât răul însuși.

Firește, i-am explicat noi, nu le puteam face pe duhuri să vorbească în așa fel, ca să înțeleagă și ea. Mai bine să ne dea niște întrebări la care i-ar putea răspunde. Imediat i-a dat drumul.

Erau aceleași întrebări pe care le pun dintotdeauna toți oamenii

vracilor, vrăjitoarelor și sfinților. "Unde este colierul pe care l-am pierdut când eram copil? Ce-a vrut să-mi spună mama în noaptea când a murit și când nu mai putea vorbi? De ce nu mă poate suferi sora mea? O să ajungă la maturitate băiatul meu? O să fie curajos și puternic?"

Cum ne luptam pentru viața noastră, ne-am păstrat calmul și le-am pus duhurilor aceste întrebări, flatându-le și îndemnându-le să ne dea atenție, și am obținut răspunsuri care au zdruncinat-o pe Akasha. Duhurile cunoșteau numele surorii ei, ca și pe al fiului ei. În fața acestor realizări simple părea gata să își piardă mințile.

Atunci, Amel, spiritul cel rău, s-a manifestat și el — gelos pe tot ce se întâmpla fără participarea lui — și i-a aruncat în poală Akashei colierul de care vorbise, un colier pierdut la Uruk. Pentru ea asta a fost ultima lovitură. Parcă fusese lovită de trăsnet. S-a pus pe plâns, cu colierul acela în mână. Apoi ne-a rugat să punem duhurilor câteva întrebări mai serioase, ale căror răspunsuri erau foarte importante pentru ea.

Da, i-au răspuns ele, zeii sunt o invenție a poporului ei, numele folosite în rugăciuni nu contează. Duhurilor le plăceau, pur și simplu, muzica și ritmul limbajului, cum s-ar spune, forma cuvintelor. Existau și duhuri rele cărora le plăcea să le facă rău oamenilor, de ce nu? Existau și duhuri bune care țineau la oameni. Aveau să-i vorbească Akashei dacă noi păraseam regatul? Nu, nicicând. Uite, acuma vorbeau, iar ea nu le auzea, ce puteau ele să facă? Dar, desigur, și-n regatul acesta existau vrăjitoare care le auzeau, aveau să le transmită acelora să vină imediat la curte și să se pună la dispoziția ei, dacă aceasta îi era dorința.

Pe măsură ce ședința continua, o schimbare profundă se petrecea cu Akasha. Trecuse de la bucurie la suspiciune, apoi la nefericire. Duhurile nu i comunicau nimic altceva decât ceea ce îi spusese deja noi.

"Ce credeți despre viața de după moarte?" a mai întrebat. Când duhurile i-au răspuns că sufletele morților ori rătăcesc de colo-colo în jurul pământului, tulburate și în suferință, ori se îndepărtează și nu se mai întorc niciodată, s-a arătat cumplit de dezamăgită. I s-a întunecat privirea. Nu mai avea chef să pună nici o întrebare. Când le-a întrebat ce se întâmpla cu cei ce duseseră o viață criminală, spre deosebire de cei care avuseseră o viață bună, duhurile n-au răspuns. Nu înțelegeau noțiunile.

Totuși, nu se potolea. Noi am simțit că duhurile se cam plictisiseră și începeau să se joace cu ea de-acuma; răspunsurile lor începuseră să fie din ce în ce mai absurde.

"Care-i voința zeilor?" a întrebat ea. "Să cântați fără încetare, au răspuns duhurile. Asta ne place cel mai mult."

Deodată, Amel cel rău, mândru de ce făcuse mai înainte cu colierul, i-a aruncat la picioare un alt colier, plin de giuvaeruri. De data aceasta, Akasha s-a tras înapoi îngrozită.

Noi ne-am dat seama imediat de ce. Aparținuse mamei ei și fusese îngropat o dată cu ea la Uruk; iar Amel, fiind doar duh, nu putuse să își imagineze cât de bizar și de lipsit de gust putea să pară acest gest de a i-l aduce. Nici acum nu-și dădea seama. El văzuse în mintea Akashei colierul acesta când vorbise de celălalt. Pe acesta de ce nu-l dorea? Nu-i mai plăceau colierele?

Mekare i-a explicat lui Amel că nu-i făcuse plăcere. Era un miracol de

prost gust. N-ar face el mai bine să aștepte poruncile ei, căci ea înțelegea ce-i plăcea reginei, iar el nu.

Dar era prea târziu. Cu regina se petrecuse ceva irevocabil. Fusesse de două ori martora puterilor duhurilor, auzise și adevăruri, și prostii care însă nu se puteau compara cu frumusețea mitologiei despre zeli ei, în care se forțase dintotdeauna să creadă. Duhurile îi distrugneau credința aceasta fragilă. Cum avea ea să mai scape de scepticismul negru din sufletul ei dacă aceste demonstrații continuau?

S-a aplecat și a cules de jos colierul de pietre prețioase scos din mormântul mamei ei. "Cum a fost luat colierul de unde era?" a întrebat ea. Dar se vedea că întreabă doar de formă. Știa dinainte că va obține același gen de răspuns de care avusese parte de la sosirea noastră. Era înspăimântată.

Cu toate acestea, eu m-am apucat să-i explic; m-a ascultat până la capăt. I-am explicat cum duhurile ne citeau gândurile. Ele erau enorme și puternice. Nici nu ne puteam imagina cât erau de mari și cât de iute se puteau deplasa — cu viteza gândului. Când Akasha formulase un gând despre colierul acela, spiritul îl și văzuse; instantaneu, pornise să-l caute, gândindu-se că, dacă i-a făcut plăcere să capete unul, o să-i facă plăcere și al doilea. Că-l descoperise în mormântul mamei ei și că i-l adusese pătrunzând acolo, poate, printr-o mică deschizătură, căci e absurd să-ți imaginezi că ar fi putut trece prin piatră. Ar fi ridicol.

Tot explicându-i toate acestea, mi-am dat seama eu însămi care era, de fapt, adevărul. Colierul fusese furat de pe corpul mamei Akashei, poate chiar de către tatăl ei. Nu ajunsese niciodată să fie îngropat o dată cu corpul mamei. De aceea îl găsisese Amel. Poate că fusese furat chiar de un preot. Sau, cel puțin, așa i se păruse Akashei, care ținea acum colierul în mână. Simțea numai ură pentru spiritul acesta care o făcuse să afle un lucru atât de oribil.

Pe scurt, toate iluziile acestei femei se prăbușiseră; îi rămânea doar adevărul steril pe care-l bănuise dintotdeauna. Pusese întrebări puterilor supranaturale, o inițiativă nu prea înțeleaptă, iar ele îi dăduseră răspunsuri pe care nu le putea accepta, dar pe care nici nu le putea respinge.

"Unde sunt sufletele morților?" a mai șoptit ea, privind în continuare colierul.

Cât puteam de blând, i-am răspuns că duhurile n-aveau răspuns la asta.

Groază. Oroare. Apoi creierul i s-a pus în mișcare, cum o făcuse întotdeauna, construind o măreață teorie care să poată explica tot ce o făcuse să sufere, care să îmbine tot ce i se arătase. Acel loc secret și obscur din sufletul ei devenea din ce în ce mai mare; amenința să o consume pe dinăuntru. Ea nu putea permite să i se întâmple așa ceva; trebuia să își continue viața. Doar era regina Kemetului.

Pe de altă parte, era furioasă împotriva părinților și a profesorilor ei, a preoților și a preteselor care o înconjuraseră din copilărie, împotriva zeilor pe care-i adorase și împotriva tuturor celor care o încurajaseră, care-i explicaseră că viața e frumoasă.

Se lăsase liniștea; pe chipul ei era ceva nou — frica și admirația

dispăruseră; în locul lor, apăruse o răceală, un soi de dezamăgire, de răutate chiar.

Apoi, cu colierul mamei ei în mână, s-a ridicat și ne-a declarat că tot ce i-am spus nu erau decât minciuni. Cei cu care vorbeam noi nu erau decât demoni, demoni care încercau să o pervertească, atât pe ea cât și pe zeii care îi protejaseră dintotdeauna poporul. Cu cât vorbea, cu atât credea mai tare în ce spunea, cu atât era mai pătrunsă de eleganța credințelor ei și se lăsa în voia acestei logici. Până la urmă, a izbucnit în plâns și a început să ne acuze, triumfând asupra obscurității din sufletul ei, de care îi era atât de teamă. Și-a evocat zeii; a evocat limbajul ei sfânt.

Din nou a privit colierul, iar Amel, spiritul cel rău, furios la culme că nu o mulțumise aducându-i cadoul acesta, ne-a spus să-i comunicăm că, dacă face ceva împotriva noastră, o să o bombardeze cu toate obiectele — bijuterie, cupă de vin, oglindă, pieptene — pe care le-ar cere cuiva, le-ar imagina, cărora le-ar simți lipsa sau de care și-ar mai aminti vreodată.

M-ar fi bufnit râsul de n-am fi fost într-o primejdie atât de mare; pentru un spirit părea o soluție minunată, dar pentru o ființă umană era absolut ridicol. Totuși, nimănui nu i-ar plăcea să i se întâmple așa ceva.

Mekare i-a comunicat Akashei întocmai ce spusese Amel.

"Cel care a adus colierul spune că poate să te bombardeze cu tot felul de obiecte care să trezească amintiri dureroase, i-a spus ea. Și te asigur că nici o vrăjitoare de pe lume n-o să te poată scăpa de el dacă se pune pe rele."

"Unde se află el acum? a urlat Akasha. Vreau să-l văd și eu pe demonul cu care ați vorbit!"

La vorbele acestea, Amel, plin de furie și de vanitate, și-a concentrat toate puterile și s-a năpustit asupra Akashei, urlând: "Eu sunt Amel, cel rău, cel care înțeapă!" și a produs un vârtej de vânt în jurul ei, exact cum făcuse cu mama, doar că de zece ori mai puternic. În viața mea nu mai văzusem atâta furie. Până și camera tremura parcă din cauză că acest imens spirit se comprimase și se mișca într-un spațiu atât de mic. Auzeam cum se crăpau cărămizile pereților. Pe toată fața Akashei, ca și pe brațe, au apărut mici mușcături, în care se vedeau picături roșii de sânge.

Țipa neputincioasă. Amel, în schimb, era absolut încântat să pună în practică talentele lui extraordinare. Mekare și cu mine eram îngrozite.

Mekare a strigat la el să înceteze. Dar, de data asta, l-a lăudat cât putea, i-a mulțumit, i-a spus că într-adevăr se dovedea a fi cel mai puternic dintre toate duhurile, dar că acum era cazul să o asculte și să își arate și înțelepciunea, nu numai puterea; de asemenea, că o să-i ceară chiar ea să intervină din nou, când va veni momentul.

Între timp, regele revenise să o apere pe Akasha, la fel ca și Khayman, la fel ca și gărzile. Dar când gărzile au ridicat săbiile să ne omoare, ea le-a poruncit să ne lase în pace. Mekare și cu mine nu mai ziceam nimic, doar o priveam, amenințând-o în gând cu puterea acestui spirit, căci doar aceasta ne mai rămăsese. Răutăciosul de Amel plana deasupra noastră, umplând atmosfera de sunetele cele mai sinistre, marele râs cavernos al duhurilor, care părea să răsună până la capătul lumii.

Din nou singure în celula noastră, nu încetam să chibzuim ce să facem și cum să întoarcem în favoarea noastră avantajul dobândit de intervenția

lui Amel.

Cât despre Amel, nu ne mai lăsa în pace. Zguduia celula, făcea zgomot, făcea să tremure rogojinile de pe jos, ne punea hainele în dezordine, ne învolbura părul, ce mai, ne enerva cum putea. Dar ce m-a înfricoșat au fost lucrurile cu care se lăuda. Că-i făcea mare plăcere să sugă sânge; că asta îl umplea și-l lenevea, dar că avea un gust minunat; că atunci când oamenii sacrificau victime pe altare, îi plăcea să vină și să lingă tot sângele. În definitiv, pentru el se făcea sacrificiul, nu-i așa? Și iar râdea.

Celelalte duhuri erau complet scandalizate. Amândouă am simțit-o. Dar erau printre ele și câteva un pic geloase pe Amel și care se întrebau ce gust avea sângele, de ce îi plăcea lui așa de mult.

În fine, Amel și-a dat pe față și cele mai profunde impulsuri: ura aceea enormă resimțită de multe duhuri contra trupului oamenilor, sentimentul că nici n-ar trebui să existăm pe lume, căci eram o adevărată aberație a naturii, tocmai pentru că posedam în același timp și un corp, și un suflet. Amel o ținea una și bună că fusese o epocă în care nu erau pe lume decât munți și oceane, și păduri, fără ființe ca noi. Insista că era un adevărat blestem pentru noi să posedăm un suflet într-un corp supus morții.

Mai auzisem acest gen de declarații din partea duhurilor rele; dar nu mă lăsasem impresionată niciodată. Acum, pentru prima oară, întinsă în celulă, dădeam un pic crezare celor spuse de el, amintindu-mi cum fusese trecut prin sabie tot poporul nostru. Am căzut și eu pe gânduri, la fel ca atâția alții, cu privire la acest suflet nemuritor al nostru, care însă nu se bucura de un corp la fel de nemuritor.

Ca să reiau vorbele tale din seara asta, Marius, viața mi se părea în momentul acela o farsă sinistră. Tot universul meu era în întuneric, înecat în suferință. Ceea ce eram nu mai avea nici o importanță; nimic din ce mă înconjura nu-mi dădea chef de viață.

Mekare a început din nou să-i vorbească lui Amel, spunându-i că ei îi convenea să fie ceea ce era decât să fie ca el — un veșnic rătăcitor fără nimic important de făcut. Asta l-a făcut pe Amel să turbeze. O să-i arate el ce poate să facă!

"Doar când ți-oi porunci eu, Amel! a adăugat ea. Fii sigur că o să aleg momentul. Atunci toți oamenii vor ști ce poți face." Din nou spiritul acesta plin de sine și pueril s-a calmat și a ieșit să se lățească pe tot cerul nopții.

Am rămas închise trei zile și trei nopți. Gărzile nici nu se uitau la noi, nici nu se apropiau măcar. Nici sclavii. De fapt, am fi rămas complet flămânde dacă nu s-ar fi îngrijit de noi Khayman, intendentul regelui, care ne-a adus de mâncare cu mâna lui.

Tot el ne-a povestit ceea ce știam deja de la duhuri. Curtea era divizată în jurul unei mari controverse. Preoții ne doreau moartea. Dar regina era împotriva execuției, de frică să nu devină prada duhurilor care așteptau doar porunca noastră și să nu mai fie nicicum în stare să scape de ele. Regele era intrigat de cele întâmplate; el considera că se puteau învăța încă multe alte lucruri cu ajutorul nostru; era, de asemenea, curios cu privire la puterea duhurilor și la utilizările ce-ar putea fi imaginate. Dar regina se temea; regina văzuse destul.

În cele din urmă, am fost aduse din nou în fața curții întregi, în marele

atrium al palatului.

Era ora prânzului în regatul Kemet, iar regele și regina ofereau ofrandele rituale în cinstea zeului Ra, iar noi am fost silite să asistăm la această ceremonie care pentru noi n-avea nici o semnificație. Ne era teamă ca nu cumva să fie ultimele noastre ore de viață. Atunci m-am lăsat pradă amintirilor, visând la munții și la peșterile noastre, la copiii pe care-am fi putut să-i avem — fiice și fii frumoși, dintre care unii ar fi moștenit darul nostru de clarvăzătoare, visând la viața care ni se fura, la exterminarea neamului nostru, care în curând poate avea să fie totală. Am mulțumit puterilor ce existau că încă mai vedeam cerul albastru deasupra capului, că Mekare și cu mine eram încă în viață.

În cele din urmă, a vorbit regele. În tot ce spunea se citea o mare tristețe și o imensă silă. Pe cât era de tânăr, pe-atât părea de bătrân în clipele acelea. Darul nostru era foarte mare, ne-a spus, dar noi îl folosisem în scopuri rele, era limpede, nu putusem să facem pe nimeni să profite de el. Ne-a acuzat de minciună, de practici demoniace și de magie neagră. A adăugat că ar fi trebuit să ne condamnă la moarte pe rug ca să fie pe placul poporului, dar că el și regina prinseseră milă de noi; mai cu seamă regina ple-dase să fim grațiate.

Era o minciună odioasă, doar privindu-i chipul, ne-am dat seama că reușise să se convingă ea însăși de asta. Regele, în mod evident, o credea. În definitiv, ce conta? Ne întrebam ce formă va avea această grațiere, încercând să le citim în suflet.

Regina a vorbit la rândul ei, cu cuvinte pline de milă, că, grație puterii noastre de necontestat, reușise să capete înapoi două coliere la care ținea mai mult decât la orice pe lume și că doar numai pentru asta meritam să ne lase în viață. Pe scurt, țesea o adevărată pânză de minciuni din ce în ce mai mare și mai complexă, din ce în ce mai îndepărtată de realitate.

După aceea regele a anunțat că ne va elibera, dar că, mai întâi, urma să demonstreze curții întregi că n-aveam nici o putere, pentru a-i liniști pe preoți.

Dacă în cursul demonstrației făceam să apară vreun demon care să caute să facă vreun rău adoratorilor lui Ra și Osiris, grațierea era abrogată și aveam să fim ucise pe loc. Puterea demonilor pe care-i invocam noi avea să piară în mod sigur o dată cu noi. Dacă apărea vreunul, însemna că suntem nedemne de clemența reginei, pe care de-abia o meritam.

Ne-am dat seama imediat ce plănuia; acum se putea citi totul în inima regelui și reginei. Ajunseseră la un compromis. Nouă ni se oferea însă o șansă de viață. Văzându-l pe rege scoțându-și colanul greu de aur și punându-l la gâtul lui Khayman, ne-am dat seama că urma să fim violate în văzul întregii curți, ca orice prizoniere sau sclave aduse ca pradă de război. Dacă chemam duhurile să ne apere, ne executau. Cam asta era situația.

"Aș profita chiar eu de plăcerea asta, a spus Enkyl, de nu m-ar opri dragostea pentru regina mea, căci e dreptul meu. V-aș demonstra chiar eu că nu au nici o putere și nu sunt vrăjitoarele cele puternice pe care le credeam, ci doar niște simple femei, dar onoarea asta va reveni iubitului meu intendent, Khayman, care va avea privilegiul de a o face în locul meu."

Toată curtea a rămas tăcută, în așteptare, în vreme ce Khayman se uita la noi și se pregătea să execute ordinul regelui. Noi îl priveam, încercând, neajutorate cum eram, să-l îndemnăm să nu facă una ca asta, să nu ne atingă sau să ne violeze, în fața tuturor privirilor acelora nepăsătoare.

Îi percepeam teama și durerea. Dar și primejdia de moarte care îl pândea dacă nu asculta de porunca suveranului său. Cu toate acestea, era vorba de a ne mânji onoarea amândurora, de a ne murdări, de a ne răpi orice viitor; iar noi, care trăisem veșnic în pacea și seninătatea munților noștri, nu știam, în inocența noastră, în ce consta actul pe care-l avea de îndeplinit.

Cred că, văzându-l apropiindu-se, n-am crezut că-i în stare să ne facă ceva, n-am crezut că un bărbat putea să împace durerea pe care-o resimțea el cu împlinirea unui act oribil în care era nevoie de pasiune carnală. Dar ce știam eu pe vremea aceea despre bărbați sau despre felul în care se poate îmbina plăcerea trupească cu furia sau cu ura cea mai mare; habar n-aveam cum sunt ei în stare să amestece barbaria într-un act pe care femeile, cel mai adesea, îl îndeplinesc numai din dragoste.

Duhurile noastre protectoare s-au răzvrătit imediat când au descoperit ce se întâmplă; dar, de dragul vieții noastre, le-am implorat să rămână deoparte. În tăcere, am strâns-o de mână pe Mekare, dându-i să înțeleagă că vom fi în viață după asta, vom fi libere. Nu muream din asta, și-o să-i lăsăm pe acești mizerabili oameni ai deșertului cu minciunile și iluziile lor, cu obiceiurile lor idioate, și-o să ne întoarcem acasă.

Apoi Khayman a început să își facă datoria. Ne-a scos întâi legăturile, apoi a tras-o spre el mai întâi pe Mekare, forțând-o să se întindă pe spate, pe rogojina de pe jos, și ridicându-i rochia, în vreme ce eu rămăsesem ca o stană de piatră, incapabilă să-i opresc, apoi mi-a venit rândul să sufăr aceeași soartă.

În mintea lui Khayman nu noi eram femeile pe care le viola. Tremurând cu trup și suflet, își ațîța pasiunea cu tot felul de fantasme și amintiri ale unor momente de plăcere, pentru a fi în întregime capabil să acționeze.

Noi, cu fața întoarsă, ne-am închis sufletele față de el și față de toți egiptenii mârșavi din jur care ne rezervaseră această soartă îngrozitoare, ne-am păstrat puritatea sufletului, neatinsă de mângierea corpului. De jur împrejur, în schimb, auzeam gemetele duhurilor care sufereau pentru noi, le auzeam plânsul disperat, ba chiar, în depărtare, se auzea ca un tunet surd vocea lui Amel.

Sunteți proaste, vrăjitoarelor, să suportați așa ceva.

În aceeași seară, am fost conduse la marginea deșertului. Soldații ne-au dat rațiile permise de hrană și de apă. Se făcuse noapte când ne-am început călătoria spre nord. Mânia noastră era nestinsă, cum fusese de la început.

Amel ne-a urmat, zeflemisindu-ne, tunând și fulgerând împotriva noastră: de ce nu-l lăsăm să ne răzbune?

"Dacă facem ceva, vin după noi să ne omoare! i-a răspuns Mekare. Acum, lasă-ne în pace." Dar n-a reușit să-l potolească. Așa că, până la urmă, s-a gândit să-i dea o treabă importantă. "Amel, vrem să ajungem acasă în viață. Ajută-ne să ne răcorim, producând un vânticel; și arată-ne

unde să găsim apă."

Dar duhurile rele nu fac niciodată astfel de lucruri. Amel nu s-a mai simțit interesat. A dispărut, iar noi ne-am continuat drumul, ținându-ne una de alta, încercând să nu ne gândim ce cale lungă aveam de parcurs.

Ni s-au întâmplat multe lucruri pe drum, n-are rost să vi le povestesc.

Dar duhurile bune nu ne părăsiseră; ele ne-au adus vântul răcoros și ne-au condus pașii spre fântâni unde am găsit apă și câteva curmale să ne hrănim. Ne-au adus și "ploicica" ori de câte ori s-a putut; numai că până la urmă avansasem atât de mult în deșert, că nici asta nu se mai putea. Muream de arșiță, iar eu știam că în pântecul meu exista de-acum un copil, copilul lui Khayman, și voiam să trăiască.

Atunci duhurile ne-au condus spre beduini, care ne-au luat la ei și s-au ocupat de noi.

Eu mă îmbolnăvisem, am zăcut zile în șir, cântându-i copilului din pântec, încercând să stăvilesc boala și amintirile rele cu cântecele mele. Mekare mă ținea în brațe tot timpul.

Au trecut câteva luni înainte ca să mă înzdrăvenesc cât de cât și să-i putem părăsi pe beduini, căci voiam să-mi nasc copilul în ținuturile noastre, așa că am implorat-o pe Mekare să ne continuăm drumul.

În cele din urmă, după ce-am consumat toată hrana și apa pe care ni le dăduseră beduinii, însoțite de duhurile bune, care ne-au servit de călăuze tot timpul, am sosit pe câmpiile verzi ale Palestinei și am regăsit valea de la poalele muntelui și câteva triburi de păstori, foarte asemănătoare cu al nostru, care coborâseră din munți și luaseră în stăpânire pășunile noastre.

Ne cunoșteau, cum o cunoscuseră și pe mama, și pe toți ai noștri, ne-au știut imediat numele și ne-au adoptat imediat.

Am început din nou o viață fericită, printre ierburile verzi și printre copacii, și florile pe care le cunoșteam, iar copilul meu creștea din ce în ce mai mare în pântec. Avea să trăiască; deșertul nu-l omorâse.

Astfel, fiica mea a venit pe lume în ținutul nostru, și i-am dat numele de Miriam, după mama. Avea părul negru ca al lui Khayman, dar ochii îi erau verzi ca ai mei. Dragostea pe care-o simțeam pentru ea și bucuria pe care mi-o aducea erau atât de mari, că mi-au vindecat total sufletul. Eram trei din nou. Mekare, care cunoscuse durerile nașterii o dată cu mine și fusese cea care moșise fetița, o purta în brațe cu orele pe Miriam și-i cânta exact ca mine. Era copila noastră, nu numai a mea. Încercam amândouă să uităm ororile prin care trecusem în Egipt.

Miriam se dezvoltă superb. În cele din urmă, Mekare și cu mine ne-am jurat să urcăm pe munte și să regăsim peșterile care ne serviseră de cămin încă din copilărie. Nu aveam încă idee din ce și cum o să trăim la atâta distanță de noul nostru popor. Dar voiam să o ducem pe Miriam în locurile unde fusesem noi fericite; voiam să invocăm duhurile ca mai înainte și să facem miracolul ploii pentru copila mea.

Dar nimic din toate astea nu avea să fie. Înainte de a putea părăsi valea, soldații egipteni au apărut din nou, de data asta sub comanda lui Khayman, intendentul regelui. Pe tot drumul până aici răsplătiseră cu aur curat pe toți cei care văzuseră gemenele cu părul roșu, pe toți cei care auziseră vorbindu-se măcar de ele și le puteau indica unde se aflau.

Iarăși am văzut, la amiază, soldații egipteni năpustin-du-se asupra satului, cu săbiile scoase. Oamenii s-au răspândit în toate direcțiile, dar Mekare a ieșit în calea soldaților, a îngenunchat în fața lui Khayman și l-a implorat: "Nu ne măcelăriți din nou poporul."

Khayman a venit cu Mekare acolo unde mă ascundeam eu cu pruncul, iar eu i-am arătat copilul acesta, care era copilul lui, și l-am rugat să-i fie milă de noi, să facă dreptate, să ne lase în pace.

A fost suficient să mă uit la el ca să-mi dau seama că îi era viața în joc dacă nu ne lua cu el. Era tras la față și mohorât, nu avea chipul acestor netați și albit de nemuritor, pe care-l vedeți la masa asta.

Timpul dușman i-a șters trăsăturile de disperare de pe față, dar, în după-amiaza aceea de demult, suferința lui era evidentă.

Cu o voce moale, stăpânită, a început să ne povestească. "O teribilă nenorocire s-a abătut asupra regelui și reginei din Kemet, ne-a spus el. De vină sunt duhurile voastre care m-au chinat zi și noapte pentru ce v-am făcut, asta până ce regele a încercat să le alunge din casa mea."

A întins brațele și ne-a arătat urmele de împunsături de pe ele, pe unde duhul acela rău îi sugea sângele. Avea cicatrice peste tot, și pe față, și pe gât.

"Nu puteți să vă imaginați prin ce chinuri am trecut, a adăugat el, căci nimic nu m-a putut apăra de el; de câte ori nu v-am blestemat și pe voi, și pe rege, pentru ce m-a pus să fac, și pe mama, că m-a adus pe lume."

"Dar nu de la noi veneau toate acestea! a strigat Mekare. Noi ne-am ținut promisiunea. Pentru a ne păstra viața, v-am lăsat în pace. Asta-i opera lui Amel, spiritul cel rău, numai el putea face una ca asta! Ah, câtă răutate e în el! În plus, te-a atacat pe tine, în locul regelui și al reginei, care au fost instigatorii faptei tale! Noi n-avem nici o putere asupra lui! Te implor, Khayman, dă-ne drumul."

"Khayman, am intervenit eu, trebuie să știi că orice ar face, Amel se plictisește iute. Dacă regele și regina sunt puternici și rezistă o vreme, el o să se sature și-o să plece. Ai în fața ta pe mama copilului tău, Khayman. De dragul acestui copil, spune-le regelui și reginei că nu ne-ai găsit. Lasă-ne să dispărem dacă îți e frică de pedeapsa lor."

Dar el stătea și se uita la fetiță, ca și cum nu-și dădea seama ce avea în față. El era egiptean. Atunci fetița, era și ea egipteancă? Apoi s-a întors din nou spre noi.

"Bine, vă cred că n-ați trimis voi duhul acesta, căci văd bine că n-ați înțeles ce monstruozitate a făcut. Acum nu mai hărțuie pe nimeni. S-a strecurat *înăuntrul corpului* reginei și al regelui din Kemet! Este înăuntrul lor! Le-a schimbat până și substanța cărnii!"

Un lung moment am rămas uitându-ne la el și cântărind ce ne spusese și ne-am dat seama că nu înțelegea deloc prin asta că regele și regina ar fi posedați. Am mai înțeles că ceea ce văzuse îl făcuse să vină după noi și să facă orice, cu prețul vieții lui, ca să ne aducă înapoi.

Totuși, n-am crezut ce ne spunea. Cum era oare cu putință să se încarneze un spirit?

"Văd că nu înțelegeți ce s-a întâmplat în regatul nostru, a mai șoptit el. Trebuie să veniți să vedeți cu ochii voștri." Aici s-a oprit, căci erau încă multe, multe alte lucruri pe care voia să ni le spună, dar îi era frică. Cu

amărăciune, ne-a explicat: "Trebuie să desfaceți ce-a fost făcut, chiar dacă nu voi ați făcut-o!"

Vai nouă, căci nu puteam. Asta era oroarea. Am știut-o încă de pe atunci; am simțit-o. Ne-am amintit de mama, cum rămăsese în fața peșterii, uitându-se la mâinile care-i erau acoperite de înțepături.

Mekare a dat capul pe spate și l-a invocat imediat pe Amel, să se prezinte în fața ei, să-i asculte porunca. Folosea limbajul nostru secret de gemene când a urlat la el: "Leși din corpul regelui și al reginei din Kemet, Amel! Supune-te voinței mele. Te-ai strecurat în ei fără porunca mea."

S-ar fi zis că toate duhurile din lume ne ascultau în tăcere; era apelul unei vrăjitoare extrem de puternice, dar nici unul n-a răspuns. Atunci am simțit cum duhurile se îndepărtau de noi, de parcă li se revelase ceva ce nu puteau accepta. Se dădeau înapoi triste și nehotărâte, apoi ne căutau din nou dragostea, fugind de ea în aceeași clipă.

"Care e problema? a urlat Mekare. Ce se întâmplă?" le-a întrebat pe duhurile care erau pe-aproape, pe alesele ei. Și-apoi, în tăcerea care se lăsase, cu păstorii înfricoșați în așteptare și cu soldații de-afară gata să intervină, în vreme ce Khayman se uita fix la noi cu ochii încețoșați de oboseală, ne-a parvenit răspunsul lor ezitant:

"Amel are ceea ce și-a dorit dintotdeauna. *Amel are acum carne. Dar Amel nu mai există.*"

Ce putea să-nsemne asta? Nu ne dădeam seama. Din nou, Mekare a încercat să le facă să-i spună mai mult, dar incertitudinea duhurilor părea să se transforme în teamă.

"Spuneți-mi ce s-a întâmplat! le-a rugat Mekare. Faceți-mi cunoscut ce știți! Era o formulă veche de când lumea, pe care o foloseau toate vrăjitoarele. Faceți-mi parte de înțelepciunea voastră."

Din nou, duhurile au răspuns, după multe ezitări:

"Amel a intrat în carnea lor; Amel nu mai e Amel; nu mai poate răspunde acum."

"Trebuie să veniți cu mine, a spus Khayman. E absolut necesar. Regele și regina o cer cu insistență."

Fără nici o vorbă, și-n aparență fără nici un sentiment, s-a uitat la mine cum mi-am sărutat copila și am lăsat-o în brațele uneia dintre femei, care avea să se ocupe de ea, ca și cum ar fi fost copilul ei. Apoi ne-am dat amândouă pe mâna lui; de data asta însă nu am mai plâns, căci parcă ne secaseră lacrimile. Scurtul an de fericire care ne-o adusese pe Miriam rămânea în urmă — iar grozăviile care veniseră pe capul nostru din Egipt amenințau să ne înghită din nou.

MAHARET închise o clipă ochii; își atinse pleoapele cu degetele, apoi își purtă privirea de jur împrejur, uitându-se cum așteaptă fiecare, cufundat în propriile gânduri și dezamăgit că povestirea fusese întreruptă, deși știau cu toții că nu se putea altfel.

Novicii erau la capătul puterilor. Daniel avea în continuare același aer captivat. Louis, cu chipul lui emaciat, avea în mod evident nevoie să se hrănească, deși nu se gândea deloc la asta.

— Nu mai pot continua acum, spuse Maharet. E aproape dimineață; cei

tinere trebuie să se cufunde în somn. Trebuie să le prepar locurile. Așa că ne vom regăsi diseară tot aici și atunci voi continua povestirea. Bineînțeles, dacă regina noastră ne-o va permite. Acum nu se află prin apropierea noastră. Nu percep nici cel mai slab semnal al prezenței ei; nu zăresc nici cea mai slabă oglindire a chipului ei în ochii cuiva. Dacă are idee de ceea ce facem, înseamnă că n-are nimica împotriva. Ori poate că e foarte departe, ori, cine știe, poate că nu-i pasă, așa că va trebui să așteptăm ca să știm ce vrea. Măine o să vă spun ce-am văzut când am ajuns în Kemet. Până atunci rămâneți în pace să vă odihniți în măruntaiele muntelui. Cu toții. Muntele acesta mi-a păstrat toate secretele de ochii curioși ai muritorilor de ani și ani. Și-apoi, amintiți-vă că nici măcar regina nu ne poate face nimic până la căderea nopții.

Marius se ridică în același timp cu Maharet. În vreme ce ceilalți părăseau camera, el se retrase spre unul dintre pereții de sticlă. I se părea că Maharet îi vorbea încă. Ceea ce-l tulbura cel mai tare era evocarea Akashei și ura pe care i-o purta Maharet. Și el simțea aceeași ură; simțea din ce în ce mai profund că ar fi fost de datoria lui să pună capăt acestei monstruoziități când îi stătuse în putere.

Dar femeia aceasta cu păr roșu cu siguranță n-ar fi dorit să se întâmple așa ceva. Nici unul dintre ei nu voia să moară, cum nu dorea nici el. Maharet, poate mai mult decât oricare alt nemuritor pe care-l cunoscuse vreodată, iubea viața mai presus de orice.

Cu toate acestea, povestirea ei părea să insiste asupra sortii lor inexorabile. Ce monstru se născuse din nou în clipa în care regina se trezise din imobilitatea de pe tron? Ce monstru îl ținea acum în brațe pe Lestat? Nici nu putea să-i treacă prin cap.

Ne schimbăm, dar, de fapt, nu ne schimbăm, se gândi el. Ne înțeleptăm poate, dar rămânem totuși capabili de erori! Tot umani suntem, oricât ar fi de când existăm, asta e minunea, dar și blestemul!

Revăzu în minte chipul surîzător pe care-l văzuse în clipa în care îl înghițeau ghețurile. Era oare cu puțință să o mai iubească încă, deși o ura atât de tare? În toată onestitatea, nu știa.

Brusc se simți extrem de obosit, dorea să doarmă, dorea din toată inima să se bucure de confort, de plăcerea simplă de a se întinde într-un pat curat. Să se întindă și să își îngroape capul într-o pernă moale, să își lase mădularele să se așeze cum le era mai bine.

Dincolo de peretele de sticlă se vedea o lumină albăstruie la răsărit, dar stelele încă mai străluceau, minuscule și distante. Trunchiurile copacilor începeau să se vadă; un minunat parfum de verdeață pătrundea în casă din pădure, cum se întâmplă veșnic în apropierea dimineții.

În josul dealului, unde era o poiană plină de trifoi chiar lângă pădure, Marius îl zări pe Khayman plimbându-se de unul singur. Mâinile îi străluceau parcă în penumbra subțiată, albăstruie, când se întoarse și se uită în sus drept la Marius, iar fața îi semăna cu o mască fără ochi, albă ca varul.

Marius se surprinse ridicând mâna și făcându-i lui Khayman un semn prietenesc, iar Khayman îi răspunse la fel, înainte de-a dispărea printre copaci.

Apoi Marius se îndepărtă de peretele de sticlă și constată ceea ce știa

deja, că numai Louis mai rămăsese în cameră. Louis stătea nemișcat și se uita la el, la fel cum făcuse și mai devreme, de parcă vedea în fața ochilor un mit în carne și oase.

Apoi îi puse întrebarea care îl obseda, pe care nu putea să o lase deoparte, oricât de impresionat ar fi fost de prezența lui Marius.

— Tu știi dacă Lestat mai e sau nu în viață, nu-i așa? îl întrebă el pe un ton simplu, uman, plin de emoție, deși vocea își păstra rezerva.

Marius afirmă, dând din cap.

— Trăiește. Dar nu știu asta prin vreun canal special, cum crezi tu. Nici prin vreo întrebare, nici printr-un răspuns. N-am folosit nici una dintre minunatele noastre puteri care ne înveninează existența. Pur și simplu, o știu.

Îi zâmbi lui Louis. Ceva din felul de-a fi al acestuia îi dădea lui Marius un sentiment de fericire, fără să știe de ce. Îi făcu semn să se apropie, se întâlniră la capătul mesei și ieșiră împreună din cameră. Marius își petrecu un braț pe după umerii lui și coborîră împreună scara de metal care ducea în adâncurile umede ale pământului, Marius mergând cu pași lenți, dar hotărâți, cum ar fi mers un muritor.

— Ești absolut sigur? adăugă respectuos Louis.

Marius se opri.

— O, da, sunt sigur.

Se uitară unul la celălalt încă o clipă, iar Marius zâmbi din nou. Băiatul acesta părea foarte talentat, și-n același timp nu; se întrebă dacă, cu nițel sânge de la el, cu ceva mai multe puteri deci, i s-ar duce din ochi lumina aceea atât de umană.

În plus, tânărul acesta era flămând și suferea, dar părea să fie mulțumit, părea că-i place să simtă foame sau durere.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, îi spuse Marius cu blândețe. Din clipa în care l-am cunoscut pe Lestat, am știut că nimic nu-l poate distruge. Cu unii dintre noi așa se întâmplă. Nu mai putem muri.

De ce oare îi spunea una ca asta? Iarăși credea în lucrurile acestea ca înainte de toate nenorocirile actuale? Își aminti de noaptea petrecută la San Francisco, când se plimbase pe trotuarele curate ale Străzii Pieței cu mâinile în buzunare, neobservat de muritori.

— Iartă-mă, îi spuse Louis, dar mi-aduci aminte exact de ce se spunea despre el la barul Fiica lui Dracula, așa ziceau și cei care voiau să se ducă ieri seară la concertul lui.

— Așa e, răspunse Marius, doar că ei spuneau ce le trecea prin cap, iar eu știu.

Râse încet.

Da, așa credea. Îl strânse apoi cu căldură în brațe pe Louis. Doar puțin sânge, și Louis ar putea fi mai puternic, i-adevărat, dar ar pierde probabil această tandrețe umană, înțelepciunea asta, pe care nimeni n-o putea da altcuiva, talentul lui de a cunoaște suferințele celorlalți, cu care probabil că se născuse.

Noaptea se sfârșise pentru el. Louis îi dădu mâna, apoi o luă pe coridorul căptușit cu plăci de cositor, în întâmpiinarea lui Eric care-l aștepta ca să-i arate calea.

Marius se întoarse în casă.

Îi rămâneau o oră-două până să fie forțat de lumină să se ducă la culcare și, deși era obosit, nu voia să renunțe la ele. Parfumul minunat de proaspăt al pădurii îl copleșea, începuseră și păsările să cânte, iar poiana răsună de murmurul cristalin al unui pârau.

Se întoarse în marea sală a clădirii făcute din cărămizi văruite, unde focul arsese până la ultima surcică. Se trezi stând lângă o tapiserie imensă care acoperea aproape o jumătate din perete.

Încetul cu încetul, își dădu seama ce avea în fața ochilor: muntele, valea, minusculele siluete ale gemenelor, împreună în marea poiană, sub soarele arzător al amiezii. O dată cu asta îi reveni în minte ritmul calm al povestirii lui Maharet și claritatea imaginilor pe care le transmisese prin vorbele ei. Cât de aproape părea poiana aceea însorită și cât de diferită de ceea ce văzuse în vis! Visul nu-l făcuse să se simtă aproape de cele două femei! Dar acum le cunoștea; cunoștea și casa aceasta.

Ce mister profund era amestecul acesta de simțăminte, în care măhnirea se asocia cu ceva ce, în mod necontestat, prezenta elemente pozitive, bune. Sufletul lui Maharet îl atrăgea, mai ales prin complexitatea lui particulară, și ar fi dorit să-i poată comunica asta.

Apoi se miră de el însuși: timp de câteva minute reușise să uite de propria lui suferință, de propria lui amărăciune. Probabil că sufletul lui se vindeca mai iute decât crezuse.

Sau poate asta venea din faptul că se gândise la ceilalți — la Maharet, mai înainte la Louis și la ce avea nevoie să creadă Louis. Pe toți dracii, Lestat era probabil nemuritor. Brusc îi apărură în minte gândul amar că Lestat avea probabil să supraviețuiască tuturor acestor încercări, chiar dacă el, Marius, nu reușea.

Dar asta era o presupunere de care putea să se lipsească. Unde era Armand? Se dusese și el în adâncurile pământului să doarmă? Dacă ar fi putut să fie acum cu Armand...

Se îndreptă iar spre ușa care ducea în subsoluri, dar ceva îi atrase atenția în altă parte. Prin altă ușă, întredeschisă, se vedeau două siluete, foarte asemănătoare gemenelor de pe tapiserie. Erau Maharet și Jesse care se țineau de braț, aplecându-se pe fereastra dinspre răsărit, observând nemișcate cum creștea lumina peste pădurea întunecată.

Tresări violent și trebui să se țină de cadrul ușii ca să nu cadă, fiind invadat de o serie de imagini. Nu mai era în junglă acum; în depărtare se vedea o autostradă care ducea spre nord, parcă printr-un ținut deșertic, ars. Făptura se opri, zguduită. Din ce cauză? O imagine a celor două femei cu părul roșu? Auzi cum făptura își relua mersul neostenit; văzu picioarele pline de noroi, de parcă erau ale lui; mâinile la fel de pline de noroi, tot ca și cum ar fi fost ale lui. Apoi observă cum cerul lua foc și oftă profund.

Când deschise din nou ochii, Armand îl susținea. Maharet, cu ochii aceia împăienjeniți de muritor, îl implora să-i spună exact ce văzuse. Cu încetul, redescoperi camera din jurul lui, mobilele confortabile, apoi, aplecate deasupra lui, chipurile nemuritorilor, care fără să fie legați în vreun fel, aparțineau totuși acestui loc. Închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— A ajuns în emisfera noastră, spuse el, dar e încă mult prea la est.

Acolo tocmai a răsărit soarele, arde tot cerul.

El simțise văpaia aceea ucigătoare! Ea se vârâse în pământ; percepusese și asta.

— E foarte la sud de noi totuși, spuse Jesse.

Cât de fragilă părea și ea în acest început de dimineață, cu degetele ei lungi și subțiri încleștate pe brațele zvelte.

— Nu chiar așa de departe, zise Armand. Și se mișcă extrem de repede!

— Dar în ce direcție avansează? Întrebă Maharet. Vine spre noi?

Nu mai așteptă răspunsul. Nici ei nu dădeau impresia că ar putea să i-l dea. Ridică o mână să își acopere ochii, de parcă durerea din ei era insuportabilă; apoi, luând-o în brațe pe Jesse și sărutând-o pe neașteptate, le spuse celorlați somn ușor.

Marius închise ochii; încercă din nou să vadă chipul care-i apăruse. Ce purta pe ea oare? Ceva dintr-o pânză aspră, ca un poncho țărănesc, aruncat pe ea, ceva cu o gaură prin care trecea capul. Și legat în jurul taliei, da, asta simțise. Încercă să vadă mai mult, dar nu mai putu. Ceea ce percepusese însă foarte limpede era o putere nelimitată și un elan pe care nimic nu-l putea opri, cam asta era tot.

Când deschise din nou ochii, lumina dimineții se instala sclipitoare în camera din jur. Armand stătea lângă el și îl ținea în continuare în brațe; totuși, Armand dădea impresia că-i singur și că nimic nu-l tulbură; ochii i se mișcară doar o clipă, privind spre pădure, care dădea impresia că apasă asupra întregii case, prin toate ferestrele, de parcă ar fi ajuns până la marginea terasei.

Marius îl sărută pe frunte pe Armand. Apoi făcu exact ce făcea Armand.

Privi cum camera se umple de lumină; cum lumina se întetește la ferestre; privi cum se luminau culorile superbe ale imensei tapiserii de pe perete.

5

LESTAT:

ACESTA ESTE TRUPUL MEU, ACESTA ESTE SÂNGELE MEU

CÂND m-am trezit era liniște; aerul era curat și călduț, cu miros de mare.

Nu mai aveam deloc noțiunea timpului. După amețeala pe care o simțeam îmi dădeam seama că nu dormisem o zi întreagă. Și că locul acela nu era un adăpost propice.

Probabil că înaintasem o dată cu noaptea în jurul globului sau ne mișcasem la întâmplare prin spațiu, deoarece Akasha poate n-avea nevoie de somn.

Eu unul aveam, asta era evident. Dar eram prea curios ca să nu prefer trezia. Și, cinstit vorbind, eram foarte nefericit. Cu atât mai mult, cu cât visasem că beau sânge uman.

Eram într-un dormitor imens, cu terase spre apus și spre nord. Se simțea parfumul mării, ba chiar se auzeau și valurile, dar briza rămânea ușoară și parfumată. Fără grabă, mi-am plimbat privirea prin cameră.

Era mobilată somptuos, obiecte vechi, probabil de origine italiană — delicate și, în același timp, cu ornamentație bogată — dar erau și piese mai moderne, la fel de luxoase. Patul pe care eram întins avea patru coloane aurite și baldachin de mătase; pe el era o plapumă de puf și cuvertură de mătase. Podelele vechi erau ascunse de un covor alb, gros.

Mai încolo era o măsuță de toaletă pe care se aflau tot felul de borcanele și obiecte de argint care sclipeau, precum și un telefon alb, demodat, de o formă ciudată. Scaune îmbrăcate în catifea, un imens televizor, etajere pe care era instalată o întreagă combină muzicală stereo; măsuțe lustruite, peste tot, pe care se îngrămădeau ziare, scrumiere, carafe cu vin.

După toate aparențele, aici trăiseră oameni cu o oră înainte, dar acum erau morți. De fapt, toată insula era presărată cu cadavre. Rămânând întins încă puțin, să mă impregnez de frumusețea din jur, am revăzut în minte satul în care fusesem înainte. Am revăzut mizeria, acoperișurile de tablă, noroiul. Iar acum leneveam în budoarul acesta, dacă asta era.

Și aici se simțea moartea în jur. Noi o adusesem.

M-am ridicat din pat și am ieșit pe terasă să mă uit peste balustrada de piatră la o plajă de nisip alb. La orizont nu se vedea nici un continent, doar marea cu valuri clipocitoare. Mă aflam într-un vechi palat, construit probabil cu secole în urmă, ornamentat cu urne și îngerași și cu tencuiala ușor pătată, un palat impozant. Prin crăpăturile obloanelor verzi de la celelalte ferestre se vedea sclipind lumina electrică. Pe o terasă, la un nivel mai jos, se vedea o mică piscină.

Mai încolo, unde plaja se curba la stânga, era o altă clădire grațioasă, înălțată direct pe stânci. Și acolo muriseră oamenii. Era o insulă grecească, eram sigur; iar marea era Mediterana.

Am stat să ascult atent și am auzit țipete provenind din interiorul insulei, din spatele meu, de peste deal. Erau uciși bărbații. M-am sprijinit de rama ușii. Am încercat să-mi potolesc inima care-mi bătea nebunește.

Brusc, mi-am adus aminte de oribilul măcel din templul lui Azim, m-am văzut pe mine însumi trecând ca un fulger prin turma umană, folosind raza invizibilă ca să lai în carne vie, ca o lamă. Sete. Sau nu era decât poftă, pur și simplu? Am revăzut în minte mădulele rupte; trupurile care se mai încordau într-un ultim efort înainte să cadă, fețele mânjite de sânge.

Nu eu am făcut asta, nu se poate... Dar o făcusem.

Și-aici se simțea mirosul de la focuri, ca acelea din curtea templului lui Azim, unde se puneau la ars cadavrele. Mirosul m-a îngreșat pe loc. M-am întors din nou spre mare și am respirat adânc aerul curat. Dacă le permit, iar îmi vor bâzâi în cap vocile, voci venind de pe insulă, de pe alte insule și de pe continentul apropiat. Simțeam cum mă pândeau, cum așteptau să mă cuprindă, zgomotele astea, am fost obligat să le înlătur.

Apoi am auzit alte zgomote în imediata apropiere. În casă se aflau câteva femei. Se apropiau de dormitor. M-am răsucit exact în momentul în care ușile duble s-au deschis, iar femeile, în bluze și fuste simple, cu

basmale pe cap, au intrat în cameră.

Era un grup compus din femei de toate vârstele, atât fetișcane superbe cât și matroane voinice, ba chiar și câteva bătrâne cu pielea smochinită și părul alb. Aduceau vase cu flori, le puneau pe mese. Apoi, una dintre ele, o femeie zveltă cu un gât lung, s-a apropiat și a început să aprindă diversele lămpi cu o grație perfect naturală.

Parfumul sângelui lor. Cum de putea fi atât de puternic, atât de îmbătător, deși nu-mi era sete?

Deodată, s-au adunat toate în mijlocul camerei și au rămas nemișcate, ca într-o transă, cu ochii la mine, care le observam în liniște de pe terasă. Brusc, mi-am dat seama la ce se uitau: eram tot în costumul de vampir, cu o haină neagră, cămașă albă și mantie neagră — doar că erau toate făcute zdrențe pe mine și stropite cu sânge.

Pielea mi se schimbase radical — eram mai palid decât moartea, ca o stafie, de bună seamă. Ochii îmi erau probabil mult mai strălucitori, ori poate mă lăsam eu mințit de reacțiile lor naive. Mai văzuseră oare vreodată pe vreunul din neamul nostru? .

Oricum... totul părea să se întâmple în vis. Toate femeile acestea cu ochi negri, cu fețele mai degrabă măslinii și emaciate — până și cele corpolente — se adunaseră și se uitau la mine, ca apoi, una câte una să cadă în genunchi. Vai, în genunchi! Am oftat. Aveau pe față expresia aceea de rătăcire pe care o au numai cei care-și pierd simțul realității; ele aveau în față un spectru, ironia era ca și eu să am impresia că sunt înconjurat de spectre.

Fără plăcere, le-am pătruns totuși gândurile.

Le apăruse Maica cea Sfântă. Drept asta trecea ea aici. Madona, Fecioara. Trecuse prin satele lor și le poruncise să-i ucidă pe bărbați, soți sau fii; până și pe nou-născuții de sex masculin. Ele împliniseră porunca sau fuseseră martore la măcel, iar acum erau purtate de un elan de creștință și exaltare. Fuseseră martorele unui miracol; le vorbise Maica cea Sfântă în persoană. Era Mama seculară, Mama a cărei imagine fusese dintotdeauna prezentă în grotile de pe insulă, chiar înainte de Hristos, Mama ale cărei statui, mici și despuiate, mai erau încă descoperite cu ocazia săpăturilor.

În numele ei dărmaseră și aruncaseră în mare coloanele rămase din templele străvechi pe care veneau turiștii să le vadă; incendiaseră unica biserică de pe insulă, spărgându-i ferestrele cu pietre sau pari. Arseseră până și pereții acoperiți de fresce. Coloanele de marmură, făcute bucăți, căzuseră în mare.

Cât despre mine, pe cine reprezentam eu oare în ochii lor? Nu eram, pur și simplu, un zeu. Nici doar alesul Sfintei Maici. Eram altceva. Mă intriga povestea aceasta, stând acolo, sub ochii lor, scârbit de convingerile lor, dar, în același timp, fascinat și înfricoșat.

Nu de ele, firește, ci de tot ce se întâmpla în jur. Mă umplea de spaimă adorația aceasta a muritoarelor care mă priveau, care semăna cu cea a spectatorilor, când eram pe scenă. Muritoare, care mă priveau intuindu-mi imensele puteri, după toți anii aceia petrecuți în umbră, muritoare venite să mi se închine. Muritoare, la fel ca bietele ființe răspândite pe poteca abruptă de pe munte. Dar acelea se închinaseră lui Azim. Se duceau la

templul lui să caute moartea.

Ce coșmar! Trebuie întors timpul îndărăt, trebuie oprit visul acesta urât. Trebuie să nu mai am de-a face cu nimic din toate acestea!

Vreau să zic, doar n-avea să mi se suie și mie la cap... Eu știu foarte bine ce sunt, nu-i așa? Bietele femei sunt neștiutoare; până și un televizor sau un telefon sunt miracole pentru ele, orice schimbare e o formă de miracol... Doar că se vor trezi în curând și-și vor da seama ce-au făcut!

Pentru moment eram înconjurați de pace, atât eu cât și femeile. Se simțea parfumul cunoscut al florilor, vraja serii. În tăcere, prin telepatie își primeau acum poruncile.

S-a produs un pic de agitație. Două dintre ele s-au ridicat din genunchi și au intrat în baia de lângă dormitor — unde se afla o cadă dintre acelea masive, din marmură, pe care le preferau italienii și grecii. Au dat drumul la apa caldă; ieșeau aburi pe ușă.

Altele umblau la dulapuri, după schimburi curate. Fusesse bogat bietul proprietar al palatului, cel care-și lăsase mukul de țigară în scrumieră, ale cărui amprente se vedeau încă pe receptorul telefonului alb.

Alte două femei au venit spre mine. Voiau să mă conducă la baie. N-am făcut nici un gest. Le-am simțit degetele fierbinți plimbându-mi-se pe corp, le-am simțit cum tresăreau la contactul cu textura pielii mele. Atingerea aceasta m-a făcut să tresar. Mă priveau cu ochi negri superbi, mă împingeau ușurel cu mâinile acelea fierbinți, doreau să le urmez.

Foarte bine. Le-am dat voie să mă conducă. Baia avea pe jos dale albe de marmură, toate robinetele erau aurite și sculptate, totul era de un lux roman de cea mai mare frumusețe, până la sticlele scilpitoare cu loțiuni și parfu-muri de pe etajerele de marmură. În cadă apa fierbinte, agitată de jeturi care făceau bule, era extrem de atrăgătoare sau, cel puțin, ar fi putut fi în altă împrejurare.

M-au dezbrăcat. Ce senzație fascinantă! Nicicând nu mi se mai întâmplase așa ceva. Poate când eram muritor, și atunci numai ca mic copil. Stăteam în aburul care se ridica din cadă, tremurând de plăcerea de a le simți mâinile măslinii pe piele, îmbătat de adorația din ochii lor.

Prin abur m-am uitat în oglindă — un perete întreg era acoperit de oglindă, de fapt — și m-am văzut pentru prima oară de când începusem această sinistă odisee. Pe moment propria mea imagine mi-a produs un șoc insuportabil. *Acesta nu puteam fi eu.*

Eram cu mult mai palid decât îmi imaginasem. Cu blândețe, le-am împins din cale și m-am dus la oglindă. Toată pielea mea avea o nuanță sidefie, ochii îmi străluceau și mai tare, adunând în ei toate culorile curcubeului și amestecându-le cu o lumină glacială. Dar nu semănăm cu Marius. Nici cu Akasha. Îmi păstram totuși cele câteva riduri ale feței!

Cu alte cuvinte, sângele Akashei îmi adusese paloarea aceea de sidef, dar chipul nu mi se netezise încă complet. Îmi păstram totuși o expresie umană. Cel mai ciudat mi se părea că, prin contrast, liniile feței parcă se adânciseră. Până și liniile superficiale de pe mrini păreau mai profunde decât înainte.

Dar ce consolare putea să-mi aducă asta când nu mai puteam trece deloc neobservat, când eram atât de ciudat și de deosebit față de oameni? De fapt, mi se părea mai cumplit momentul ăsta decât cel din

urmă cu două sute de ani, când la câteva ore după moarte mă uitasem într-o oglindă, încercând să-mi regăsesc umanitatea în ceea ce vedeam. M-am înspăimântat și acum la fel.

M-am uitat atent la imaginea din oglindă. Aveam un tors la fel de alb ca un bust de marmură dintr-un muzeu. Iar organul acela, de care noi nu avem nici o nevoie, arăta gata să înfăptuiască actul pe care nici nu-l mai știam, nici nu-l mai doream, un mădular de marmură și el, un fel de Priap în fața unei porți.

Amețit, le-am urmărit cum se apropiau din ce în ce mai mult de mine; ce gâturi superbe, ce sâni minunați, ce brațe brune încântătoare! Toate voiau să mă atingă. Era limpede că le păream superb.

Mirosul sângelui lor se simțea și mai tare aici, din cauza aburului gros. Dar tot nu simțeam vreo sete, nu cu-adevărat. Akasha îmi oferise peste măsură, dar prezența sângelui uman mă cam chinuia. Nu, mă chinuia serios.

Le *voiam* sângele... asta n-avea nimic de-a face cu setea. Aveam poftă de el, așa cum orice bărbat ar avea poftă să bea vin, deși și-a potolit setea cu apă. Doar că pofta era de douăzeci, de treizeci sau poate chiar de o sută de ori mai mare. De fapt, era atât de puternică, încât îmi puteam imagina că le iau una după alta, le sfâșii gâturile delicate și le abandonez cadavrele pe podea.

Nu, n-am să mă las tentat, m-am hotărât. Violența poftei mele, cruzimea ei, mă făcea aproape să plâng. *Ce-mi făcuse oare?* Ce-ntrebare, doar știam foarte bine ce! Știam că acum aveam puteri atât de mari, că nici douăzeci de bărbați nu m-ar fi putut doborî, în vreme ce eu, dacă voiam, puteam să-i las morți pe toți. Puteam să trec și prin tavan dacă voiam să mă eliberez de-aici. Puteam să fac lucruri pe care nici nu le visasem vreodată. Poate că acum posedam și talentul de a-mi incendia adversarii, la fel ca ea și Marius, care zisese că poate. Era doar o chestiune de putere, asta era. Și de o concentrare amețitoare, de acceptare...

Femeile mă sărutau. Îmi sărutau umerii. Ce senzație minunată mângâierea buzelor lor. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc și, cu blândețe, le-am îmbrățișat și le-am sărutat, aplecându-mă spre gâturile lor fierbinți, simțindu-le sâni striviți de pieptul meu. Eram total înconjurat de aceste creaturi maleabile, eram înfășurat în carne umană suculentă.

Am intrat în cadă și le-am lăsat să mă spele. Mă stropeau cu apă delicios de fiebinte, ceea ce era suficient ca toată murdăria să fie spălată, căci murdăria nu se lipește realmente de noi, nu intră în piele. Mi-am dat capul pe spate, uitându-mă în tavan și permițându-le astfel să-mi curețe cu apă fierbinte și părul.

Da, tot ceremonialul acesta era extrem de plăcut. Totuși, niciodată nu m-am simțit mai singur decât atunci. Mă lăsam hipnotizat de toate senzațiile acestea voluptuoase; pluteam. Deoarece, realmente, nu puteam face altceva.

Când au terminat, mi-am ales parfumurile care-mi conveneau și le-am cerut să le arunce pe celelalte. Le vorbeam în franțuzește, dar păreau să înțeleagă perfect. Mi-am ales din lucrurile aduse ce-mi plăcea și m-au îmbrăcat. Stăpânului casei îi plăcuseră cămășile fine de in, lucrate de

mână, care-mi veneau puțin cam mari, și pantofii, de asemenea lucrați de mână, care mi se potriveau destul de bine.

Am ales un costum gri dintr-o țesătură fină mătăsoasă, cu o tăietură destul de modernă. Și bijuterii de argint. Un ceas bărbătesc de argint și butoni de argint încrustați cu mici diamante. Și un ac de rever, tot cu diamante. Dar toate hainele acestea mi se păreau atât de ciudate, de parcă îmi dădeam seama de conturul corpului meu fără să mi-l simt, de fapt. În plus, această senzație de dăjă vu. La fel ca și acum două sute de ani. Aceleași întrebări. De ce naiba se abătea asupra mea tot coșmarul acesta? Cum să fac să pot controla situația?

M-am gândit o clipă dacă era cu putință să nu-mi pese de ce se întâmplă. Să mă retrag și să-i privesc pe muritori ca pe ceva străin care exista doar pentru ca eu să mă pot hrăni. Cu câtă cruzime fusesem răpit din mijlocul lor! Dar unde-mi era oare amărăciunea? Vechea scuză pentru cruzimea mea neîncetată? De ce mi-o manifestasem veșnic asupra unor victime atât de derizorii? Viața nu mi se părea derizorie, ah, niciodată, nici o viață. De fapt, aici era problema. De ce oare eu, care eram în stare să ucid cu atâta dezinvoltură, mă dădeam înapoi din fața perspectivei de-a vedea distruse tradițiile prețioase ale oamenilor?

De ce mi se urca inima în gât? De ce simțeam tot timpul cum plâng pe dinăuntru, de parcă eu însumi agonizam?

Poate că un alt monstru ar fi fost încântat de situație; un nemuritor scrântit și fără scrupule ar fi putut să-și bată joc de ideile ei, dar să se strecoare în rolul de zeu la fel de simplu cum mă băgasem eu în cada aceea parfumată.

Numai că libertatea aceasta nimic nu mi-o putea oferi, absolut nimic. Libertățile pe care mi le permitea ea nu-nsemnau nimic. Puterile ei erau, în definitiv, la fel ca cele posedate de noi toți, doar că la un alt grad. Ceea ce posedam cu toții nu transformase niciodată lupta cu sine într-o chestie ușoară; victorioși sau învinși, tot aceleași chinuri suportam.

Nu se putea ca voința unei singure creaturi să supună o lume întreagă; trebuia să reușesc să dejoc planul acesta într-un fel sau altul, dacă îmi păstram calmul, aveam să găsesc un mijloc.

Cu toate acestea, muritorii nu-ncetaseră să pricinuiască astfel de orori semenilor lor; hoardele barbare terorizaseră continente întregi, distrugând totul în calea lor. Poate că reacția ei era doar tipic umană când plănuia cuceriri și dominația lumii? Fără importanță. Mijloacele folosite pentru transformarea viselor în realitate erau întru totul inumane!

M-ar fi apucat plânsul din nou dacă nu m-aș fi încăpățânat să găsesc o soluție; ființele acestea tandre din jurul meu aveau să fie și mai nenorocite și cu mintea mai zdruncinată dacă nu o găseam.

Când mi-am ridicat mâinile la față, nu s-au clintit de lângă mine. Îmi pieptăneau părul. Simțeam fiori pe ceafă. Brusc, tam-tamul sângelui lor prin vene mă asurzea.

Le-am spus că vreau să rămân singur. Nu mai puteam îndura tentația. Pot să jur că au înțeles de ce. Înțeleseseră și erau gata să mi se lase în voie. Carne măslinie, sărată, prea aproape de mine. Prea mare tentația. Oricum, s-au supus imediat și cam înfricoșate. Au plecat în liniște, dându-se înapoi, de parcă n-ar fi fost cuviincios să iasă normal.

M-am uitat la cadranul ceasului. Mi se părea destul de caraghios să port un ceas care arăta orele. Brusc, asta m-a înfuriat. Și tot brusc, cadranul s-a făcut țandări! Sticla s-a împrăștiat; din ceas au ieșit toate arcurile. S-a rupt brățara și totul a căzut jos de pe mâna mea. Rotițele s-au rostogolit pe covor.

"Doamne sfinte!" am șoptit. Dar, în definitiv, de ce nu, dacă eram în stare să fac să explodeze o arteră sau o inimă. Important ar fi fost să pot controla aceste forțe, să le pot direcționa, nu să lovească la întâmplare.

Am ridicat ochii și am ales o oglinjoară oarecare încadrată într-o ramă de argint, așezată pe măsuța de toaletă. Am poruncit în gând *Sparge-te!* și s-a făcut pe loc bucățele, în liniștea aceea profundă am auzit cum se izbeau de pereți cioburile, cum cădeau pe măsuță.

Bun, asta era o chestie bună de știut, cu mult mai utilă decât faptul că eram capabil să ucid. M-am uitat la telefonul de pe marginea măsuței. M-am concentrat, am lăsat forța să se adune, apoi în mod conștient am micșorat-o și-am direcționat-o doar pentru a împinge telefonul ușurel pe suprafața de sticlă care acoperea marmura. Da. Așa da. Sticluțele s-au răsturnat și au căzut din calea telefonului. Le-am oprit căderea; să le îndrept nu puteam, oricum. Nici să le culeg de pe jos. Ba nu, stai puțin, puteam. Mi-am imaginat o mână care le îndreaptă. Firește, că forța nu se supunea literal acestei imagini; dar o foloseam pentru a mi-o organiza. Am pus deci la locul lor toate sticluțele. Le-am adunat de pe jos și pe cele care căzuseră și le-am repus pe măsuță.

Tremurând ușurel, m-am așezat pe pat ca să mă dumiresc de toate astea, dar curiozitatea a fost ihai mare. Esențialul era că fenomenul era de natură fizică, era energie. Doar o extindere a forțelor pe care le avusesem și înainte. De exemplu, chiar la început, în primele săptămâni după ce Magnus mă făcuse vampir, reușisem să mișc pe cineva — pe iubitul meu Nicholas, cu care mă certam — mi-aminteam cum fusese proiectat cât colo până la peretele opus din cameră, de parcă l-aș fi lovit cu un pumn invizibil. Mă înfuriasem și atunci. Dar mai târziu nu mai fusesem în stare să repet mica șmecherie. Și acum era vorba de aceeași forță, de aceeași energie verificabilă și măsurabilă.

"Nu ești deloc un zeu", am tras eu concluzia.

Totuși, amplificarea aceasta a puterii, această nouă dimensiune, cum se spune cu atâta justete în secolul acesta... Hmmm...

Uitându-mă la tavan, am luat hotărârea că voiam să mă ridic ușor să-l ating, să pipăi cu mâna mea friza de ghips care se desena în jurul candelabrului. Am simțit un fel de greață; apoi mi-am dat seama că pluteam în imediata apropiere a tavanului. Mâna, mâna parcă trecea prin ghips. Am coborât puțin și m-am uitat în jos la cameră.

Doamne Sfinte, făceam plimbarea asta fără să-mi deranjez corpul de unde era! Eu stăteam în continuare pe marginea patului. Mă uitam la mine însumi, îmi priveam vârful capului. Eu — adică corpul meu — stăteam acolo nemișcat, ca într-o reverie, cu ochii ficși. *Înapoi!* M-am simțit din nou eu însumi, mulțumesc lui Dumnezeu, iar corpul îmi era în perfectă stare, așa că am încercat să înțeleg cum de mi se întâmplau toate acestea.

Ei bine, de fapt, știam despre ce e vorba. Akasha îmi spusese doar cum călătorea ea în afara corpului. Până și unii muritori erau în stare de

asta sau, cel puțin, se lăudau că ar fi. Muritorii povestiseră despre călătoriile în afara corpului încă din cele mai vechi timpuri.

Eu aproape reușisem să fac acest lucru când încercasem *să văd ce se-nămpla* în templul lui Azim, dar Akasha mă reținuse, căci, o dată ieșit din trup, acesta începuse să cadă. Și înainte mai avusesem câteva ocazii... Cu toate acestea, nu dădusem niciodată crezare lăudăroșeniei muritorilor.

Acum îmi dădeam seama că eram în stare și de asta. Dar nu voiam să mi se-ntâmples în afara voinței mele. Am hotărât să plutesc din nou spre tavan, de data asta cu corp cu tot, și am reușit imediat! Pluteam acolo împreună, am atins cu mâna ghipsul și de data asta nu a mai trecut prin el. Perfect.

M-am reîntors și am hotărât să mai încerc o dată. *Acum, doar cu spiritul.*

Senzația de greață m-a cuprins din nou, m-am uitat în jos la trupul părăsit, apoi am trecut de acoperișul palatului. M-am dus spre mare. Totuși, tot ce vedeam părea, în mod inexplicabil, diferit. N-aveam impresia că cerul și marea erau reale. Era mai degrabă o imagine nebuloasă a amândurora, nu mi-a plăcut deloc. Nu, mulțumesc! Mai bine mă-ntorc acasă. Ori să-mi aduc aici și corpul? Am încercat, dar nu s-a întâmplat absolut nimic, ceea ce nu m-a surprins din cale afară. Plimbarea în afara corpului era ca o halucinație. Nu-mi părăsisem realmente corpul, eram obligat să accept lucrurile cum erau.

Dar Baby Jenks, ce era de zis de minunățiile pe care le văzuse ea când se ridicase? Și acelea fuseseră halucinații? Chestia era că n-aveam cum să aflăm niciodată...

Înapoi!

Stăteam tot pe marginea patului. Era confortabil. Eram în cameră. M-am ridicat și am făcut câțiva pași doar ca să mă uit la flori și la lumina ciudată pe care o captau petalele de la lămpi, de pildă cât de intense păreau nuanțele de roșu și cum cădea lumina galbenă pe suprafața oglinzilor și a tuturor obiectelor acelor minunate.

Deodată mi s-a părut copleșitoare frumusețea tuturor detaliilor, extraordinara complexitate a unei singure camere.

Apoi m-am lăsat să cad în fotoliul de lângă pat. M-am rezemat de spătarul de catifea și mi-am ascultat bătăile inimii. Nu-mi plăcea nici să fiu invizibil, nici să-mi părăsesc corpul! N-aveam de gând s-o mai fac vreodată.

S-a auzit apoi un râs slab, cristalin. Akasha se întorsese, era undeva în spatele meu, probabil pe lângă măsuța de toaletă.

Brusc, m-a cuprins un val de fericire auzindu-i râsul, simțindu-i prezența. De fapt, am fost chiar surprins de intensitatea bucuriei resimțite. Voiam să o văd, dar nu m-am întors încă spre ea.

— Călătoriile acestea în afara trupului sunt comune și muritorilor, a spus ea. Și ei reușesc șmecheria asta tot timpul.

— Știu, i-am răspuns eu posac. N-au decât. Eu, dacă pot să călătoresc cu trup cu tot, așa prefer să fac.

Iar a râs. Un râs gingaș, mângâietor, pe care-l auzisem în visuri.

— Pe vremuri oamenii se duceau la templu și, ca să le reușească zborul, beau o poțiune fabricată de preoți; călătorind spre ceruri, se

confruntau cu marile mistere ale vieții și ale morții.

— Știu, am spus iar. Dintotdeauna am fost sigur că erau beți sau drogați, cum se spune azi.

— Tu însă ești întruchiparea brutalității, a șoptit ea. Reacțiile tale sunt extrem de rapide.

— Numești asta brutalitate? am întrebat-o.

Brusc, am simțit în nări mirosul focurilor care devorau insula. Greșos. *Doamne Sfinte!* Iar noi stăm aici și discutăm, de parcă nu se întâmpla nimic, de parcă nu ne-am fi amestecat în lumea lor, aducând toate grozăviile acestea...

— Dar când zbori cu trup cu tot nu ți-e frică? m-a întrebat.

— Știi bine că totul mă înspăimântă, i-am răspuns. Când am să-mi descopăr limitele? E cu puțință să stau aici cuminte și să produc moartea unor muritori la o distanță de câțiva kilometri?

— Nu, asta nu poți, mi-a răspuns. O să descoperi limitele mai curând decât îți imaginezi. E la fel ca și cu celelalte mistere. De fapt, nu există mistere.

Am râs. Timp de o clipită mi-au parvenit vocile, ca fluxul mării care urcă, apoi au scăzut, transformându-se în zgomot, vântul aducea țipete, țipete venind dinspre diversele sate de pe insulă. Dăduseră foc micului muzeu în care se găseau statui grecești antice și icoane, și picturi bizantine.

Toate operele acelea de artă se transformau în fum. Atâtea vieți se transformau în fum.

Brusc, am simțit nevoia să o privesc. Nu-i vedeam fața în oglinzi, erau orientate prost. M-am ridicat.

Stătea la măsuța de toaletă. Își schimbase hainele și coafura. Era și mai încântătoare, dar la fel de ruptă de timp. Ținea în mână o oglindă în care se privea; dar parcă nu se uita, de fapt, la nimic; părea să asculte vocile pe care le auzeam și eu.

M-a trecut un fior, parcă era din nou așezată pe tronul din criptă, înghețată.

Apoi a dat semne că se trezește, s-a uitat în oglindă, apoi la mine.

Își lăsase părul liber pe spate, nu mai era împletit în codițe. Îi cădea acum în bucle mari mai jos de umeri, greu, lucios, parcă te invita să i-l săruți. Rochia semăna cu cea dinainte, de parcă i-o făcuseră femeile după vechiul model, dintr-o mătase vișinie găsită aici. Culoarea i se proiecta pe obraji, care păreau îmbujorați, și pe sânii acoperiți doar pe jumătate de faldurile libere ce porneau de la umeri, unde mătasea era prinsă cu mici cataramă de aur.

Purta la gât mai multe coliere, toate moderne, dar amestecul de perle, lanțuri de aur, agate și chiar rubine, dădea întregului un aspect arhaic.

În contrast cu pielea ei satinată, toate bijuteriile păreau ireale! Li se pierdea strălucirea din cauza splendorii persoanei ei în întregime, din cauza strălucirii ochilor, a luciului buzelor.

Era făcută pentru cel mai bogat palat de vis; era, în același timp, senzuală și divină. Îi doream sângele din nou, sângele acela care nu degaja nici un parfum și care nu te obliga la nici o crimă. Voiam să mă apropiu de ea, să ridic mâna și să-i ating acea piele impenetrabilă care

avea să-mi cedeze ca o coajă fragilă.

— Sunt morți toți bărbații de pe insulă, nu-i așa? am întrebat-o, producându-mi mie însumi un șoc.

— Au mai rămas zece. Erau șapte sute de bărbați pe insulă. Șapte au fost aleși să rămână în viață.

— Și ceilalți trei?

— Sunt pentru tine.

Am rămas cu gura căscată. Pentru mine? Dorința de sânge s-a modificat imediat, înglobând și ideea de sânge uman — acest nectar cald, fierbător, parfumat — dar nu simțeam realmente nevoie. Tot se mai putea numi sete, tehnic vorbind, dar, în realitate, era un chin.

— Nu-i vrei? m-a întrebat pe un ton batjocoritor, dar totuși zâmbindu-mi. Zeul meu se dă la o parte din fața datoriei? Știi, în toți anii aceia când îți ascultam vocea, cu mult înainte de a-mi închina cântece, îmi făcea o enormă plăcere că-i ucideai numai pe cei greu de ucis, pe cei mai tineri. Îmi făcea plăcere că atacai hoții și ucigașii, că îți plăcea să-ți însușești viața lor de sclerați. Unde ți-e acum curajul? Impulsivitatea? Gustul riscului?

— Sunt oameni răi cei trei pe care mi i-ai rezervat? am întrebat-o.

O clipă a strâns din ochi.

— Deci e vorba de lașitate? Te înspăimântă grandoarea planului meu? Căci sunt sigură că nu de un omor în plus sau în minus e vorba.

— A, nu! Te-nșeli, am replicat. Orice omor contează pentru mine. Dar da, grandoarea planurilor tale mă înspăimântă. Acest haos, această violare a principiilor morale contează enorm pentru mine. Și asta nu se cheamă lașitate, după câte știu eu.

Ce voce calmă aveam! Ce sigur păream de mine! Nu corespundeau deloc realității aceste aparențe, și ea știa asta.

— Dă-mi voie să te eliberez de obligația de a mi te opune, a spus atunci ea, căci n-ai cum să mă oprești. Îmi place să te am lângă mine. Asta mă face fericită. Doar că nu mă poți influența. O astfel de idee e de-a dreptul absurdă.

Ne-am privit în tăcere. Eu îmi căutam cuvintele ca să-i spun cât de încântătoare mi se părea, la fel ca prințesele cu nume de mult uitate, din vechile picturi egiptene. Încercam să înțeleg de ce simțeam o astfel de durere în inimă doar privind-o. Și totuși, nu mă preocupa frumusețea ei, ci numai conversația pe care o purtam.

— De ce ai ales calea asta? am mai întrebat-o.

— Știi foarte bine de ce, mi-a răspuns cu un zâmbet răbdător. E calea cea mai bună. E singura cale; este o viziune clară care vine după secole întregi de căutare a unei soluții.

— Dar nu se poate să fie așa, nu-mi vine să cred.

— Bineînțeles că se poate. Crezi că acționez fără să mă gândesc? Eu nu-mi hotărâsc acțiunile ca tine, scumpul meu prinț. Exuberanța ta tinerească e o trăsătură la care țin foarte mult, dar eu nu mai posed așa ceva de foarte multă vreme. Tu gândești în termenii unei vieți de om; a micilor realizări și a plăcerilor umane. Eu am avut milenii la îndemână ca să mă tot gândesc ce planuri aș avea pentru lumea care acum îmi aparține. S-au acumulat mai mult decât suficiente probe care arată că

trebuie să procedez cum am făcut până acum. Nu pot transforma pământul într-o grădină, nu pot aduce raiul imaginației omenești pe pământ decât dacă extermin, aproape complet, bărbații.

— Prin asta înțelegi uciderea a cel puțin patruzeci la sută din populația globului? A nouăzeci la sută din bărbați?

— Vrei să negi că asta va pune capăt războaielor, violurilor și violenței?

— Dar nu asta e...

— Nu, nu, răspunde-mi întâi la întrebare. Negi că asta va pune capăt războaielor, violurilor și violenței?

— Doar dacă ucizi întreaga omenire le pui capăt!

— Nu te juca cu cuvintele. Mai bine răspunde.

— Planul tău nu e un joc? Prețul este inacceptabil. E nebunie curată. E vorba de genocid. E o aberație a naturii.

— Calmează-te. Nimic din tot ce spui nu-i așa. Natural înseamnă ceea ce s-a mai făcut. Uiți că au fost popoare pe pământ care au impus limitarea numărului de copii de sex feminin? Nu crezi că fetele au fost ucise cu milioanele, căci numai băieții erau doriți, pentru a deveni soldați? Ah, tu nici nu-ți imaginezi ce răspândit a fost acest obicei.

Acum, alegând predominanța sexului feminin, nu vor mai fi războaie. Dar în privința celorlalte crime făcute de bărbați contra femeilor? Dacă un popor s-ar fi făcut vinovat de asemenea crime contra unui alt popor, n-ar fi fost condamnat la exterminare? Cu toate acestea, zi și noapte, pe tot globul, astfel de crime continuă la nesfârșit.

— De acord. Ai dreptate. Pe de-a întregul. Dar soluția ta e mai bună? Uciderea tuturor bărbaților e o crimă abominabilă. Însă dacă vrei să domnești cu tot dinadinsul...

Mie chiar și ipoteza mi se părea abominabilă. M-am gândit la ce-mi spusese de mult Marius, pe vremea când trăiam în epoca perucilor pudrate și a pantofilor de satin, anume că vechea religie, creștinismul, era pe moarte și că, probabil, nu va mai apărea una nouă:

"Poate că se va produce ceva mult mai minunat, spusese Marius, poate că lumea va face cu adevărat un pas înainte și va trece dincolo de toți zeii și zeițele, dincolo de toți diavolii și îngerii..."

Poate că acesta era destinul lumii. Poate că lumea se mișca în sensul acestui destin fără intervenția noastră!

— Ah, câtă utopie ai în cap, scumpul meu, a spus ea cu asprime. Cu câtă grijă îți alegi iluziile! Uită-te puțin la țările din est, unde triburile de oameni ai deșertului, îmbogățite acum de pe urma petrolului scos din nisip, se ucid cu miile în numele lui Allah, zeul lor! Religia nu e moartă pe pământ; nici nu va fi vreodată. Tu și cu Marius gândiți ca niște jucători de șah care se joacă cu idei în loc de piese. Nu vedeți mai încolo de tabla de șah pe care le plasați, după regula x sau regula y, cum vă aranjează mai bine din punct de vedere moral.

— Te înșeli, am răspuns cu mânie. Poate nu în ce ne privește pe mine și pe Marius. Noi nu contăm. Te înșeli însă în privința a ceea ce ai început. Te înșeli profund.

— Nu, nu mă înșel, a replicat ea. Și nimeni nu mă poate opri, fie bărbat, fie femeie. Și-o să vedem, pentru prima oară de când un bărbat a ridicat bâta ca să își ucidă fratele, ce fel de lume pot construi femeile și ce

au de învățat bărbații de la femei. Doar când bărbații vor accepta învățăturile, doar atunci vor avea din nou dreptul de a se amesteca liberi printre femei!

— Nu e cu puțință să nu existe și o altă cale! Pe toți zeli, eu sunt o ființă plină de defecte, sunt o creatură slabă, nu sunt cu nimic mai bun decât toți cei care au existat vreodată. Nu te pot convinge să le lași viața. Aș fi incapabil să mi-o apăr chiar și numai pe-a mea. Dar, te rog, Akasha, de dragul a tot ce există, te implor să renunți la masacrul acesta...

— Tu-mi vorbești de masacru? Povestește-mi, te rog, Lestat, care-i valoarea unei vieți pentru tine. Nu-i așa că e neprețuită? Câte vieți ai luat tu personal? Suntem cu mâinile pline de sânge, dragul meu, cu toții, la fel cum avem venele pline de sânge.

— Așa e. Și nu suntem nici cei mai înțelepți, nici cei mai atotștiutori. Te implor, gândește-te... Akasha, cu siguranță că Marius...

— Marius? A râs încetisor. Te-a învățat ceva Marius? Ți-a oferit ceva? Spune drept!

N-am răspuns. Nu aveam cum. Frumusețea ei mă tulbura în continuare enorm. Eram tulburat de brațele rotunde, de gropițele din obraji.

— Iubitul meu, mi-a spus, cu o voce brusc tandră și dulce, ca și trăsăturile feței. Amintește-ți de ceea ce numeai Grădina Sălbatică, în care singurele principii durabile sunt cele estetice, în care legile esteticii sunt cele care guvernează evoluția tuturor lucrurilor, mici și mari, cu nenumărate culori și modele de o frumusețe fără seamăn! Frumusețe oriunde te-ai uita — asta e natura. În ea moartea e omniprezentă. Ceea ce doresc eu să construiesc e Paradisul, Paradis după care tânjește toată lumea, care va fi mai bună decât natura! Va duce totul cu Un pas mai înainte; iar violența și amoralitatea tipice naturii vor fi abolite. Nu vrei să înțelegi că oamenii nu vor face niciodată nimic mai mult decât să viseze la pace? Femeile pot realiza acest vis. Viziunea mea este amplificată în inima fiecărei femei. Numai că această viziune nu poate supraviețui din cauza focului distrugător al violenței masculine! Iar focul acela e atât de puternic, încât globul întreg s-ar putea să nu-i supraviețuiască.

— Dar dacă există măcar un element pe care tu nu-l înțelegi? i-am spus, încercând din răspuțeri să-mi găsesc cuvintele. Să presupunem că dualitatea masculin/feminin e indispensabilă animalului-om, că femeilor le sunt necesari bărbații și că se vor ridica împotriva ta ca să-i apere. Lumea nu se limitează la insula asta barbară! Nu toate femeile de pe lume sunt ca țărăncile astea orbite de miracolele tale!

— Tu crezi că asta vor femeile? Bărbați? m-a întrebat. S-a apropiat de mine, iar expresia feței i s-a schimbat imperceptibil în jocul luminilor. Asta vrei să spui? Dacă așa stau lucrurile, am să cruț ceva mai mulți și am să-i păstrez într-un loc unde să poată fi priviți de femei, așa cum ai fost tu privit, și să fie atinși, așa cum te-au atins ele pe tine. O să-i păstrăm undeva, ca femeile să îi aibă la îndemână oricând ar dori, dar te asigur că nu vor fi folosiți așa cum au fost femeile folosite de către bărbați.

Am oftat. Nu servea la nimic toată discuția. Avea dreptate total și greșea total.

— Nu ești drept cu tine însuși, a continuat, căci eu îți cunosc argumentele. Le-am cântărit timp de-atâtea secole, precum am cântărit și

alte chestiuni. Te înșeli când îți închipui că în ceea ce fac mi se văd limitele umane, căci n-am. Ca să mă înțelegi, ar trebui ca tu însuși să îți imaginezi însușirile mele, care depășesc imaginația. Ai putea mai degrabă să înțelegi misterul dezintegrării materiei sau felul în care apar găurile negre în spațiu...

— Trebuie să existe o cale care să nu implice moarte. Trebuie să existe o cale ca să triumfe viața, nu moartea.

— Ceea ce vrei tu, dragule, chiar că e împotriva naturii, mi-a răspuns. Nici măcar eu nu pot pune capăt morții.

S-a oprit, părând brusc tulburată de ceva, sau poate profund mâhnită de ceea ce tocmai spusese. Să pui capăt morții, a șoptit. O mare tristețe, ce părea foarte personală, îi ocupa gândurile. Să pui capăt morții, a repetat.

Dar nu mai era acolo, lângă mine. Am văzut-o cum închide ochii și-și duce degetele la tâmpile.

Cred că o asaltau din nou vocile sau că voia să le audă. Sau poate că nu era în stare să le oprească în clipa aceea. A spus câteva cuvinte într-o limbă veche, necunoscută mie. Brusc, mi s-a părut extrem de vulnerabilă, deoarece vocile parcă o izolau de tot ce era în jur. Privirea i-a rătăcit prin cameră, apoi s-a oprit asupra mea și s-a limpezit.

Nu mai aveam ce spune, eram copleșit de tristețe. Cât de derizorii mi se păreau ideile pe care le avusesem până atunci despre putere! Înfrângerea câtorva dușmani, câștigarea adorației muritorilor care văd o imagine pe scenă, găsirea unui rol în marea dramă a existenței care era infinit mai mare decât persoana mea insignifiantă, dramă care putea să dea de gândit unei ființe timp de secole! Deodată mi-am dat seama de faptul că noi ne găseam în afara timpului, în afara justiției, că puteam răsturna orice sistem de gândire. Sau nu era decât o iluzie? Câți alții avuseseră o astfel de putere, într-o formă sau alta?

— Aceia nu erau nemuritori, dragul meu.

Mă implora parcă să o cred.

— Dar faptul că noi suntem nu-i decât un accident. Noi n-ar fi trebuit să apărăm pe lume.

— Nu spune așa ceva!

— Nu mă pot abține.

— Oricum, ce mai contează acum... Am impresia că nu poți pricepe cât de puțin contează orice... N-am de gând să-ți prezint nu știu ce argumente supreme ca să-mi justific planul, căci motivele mele sunt simple și practice; felul în care am apărut noi pe lume nu are nimic de-a face cu asta. Important este că am supraviețuit. Nu-ți dai seama? Asta e suprema frumusețe a lucrului și de aici se vor trage toate celelalte frumuseți de pe lume, din faptul că noi am supraviețuit.

Am scuturat din cap. Intrasem în panică. Din nou am văzut cu ochii minții muzeul pe care tocmai îl arseseră sătenii de pe insulă. Am văzut statuile înnegrite zăcând pe jos. M-a cuprins un sentiment copleșitor de tristețe în fața pagubelor enorme.

— Nici istoria, nici arta nu contează, a continuat ea, amândouă implică o continuitate care, de fapt, nu există. Ele nu fac altceva decât să ne satisfacă nevoia de a avea modele, foamea noastră de înțelesuri. Dar,

până la sfârșit, suntem lăsați cu mâinile goale, căci, dacă vrem ca universul să aibă vreun sens, trebuie să-l fabricăm singuri.

I-am întors spatele. Nu voiam să mă las influențat de hotărîrea din glasul ei și nici de frumusețea ei de neînchipuit, de ochii ei negri, sclipitori. I-am simțit mâinile pe umeri, buzele pe gât.

— După mulți, mulți ani, a continuat ea, când grădina mea va fi înflorit multe veri și va fi petrecut multe ierni sub zăpadă, când violul și războiul nu vor mai exista decât în amintiri, iar femeile vor privi filme vechi, uimite că asemenea orori au putut exista vreodată, când valorile dragi femeilor vor deveni complet naturale fiecărui membru al societății, așa cum e naturală agresivitatea în momentul de față, atunci poate că vor putea să fie acceptați din nou și bărbații. Încetul cu încetul, le va crește numărul. Copiii vor fi crescuți într-o lume în care violul și războiul vor fi de neconceput. Atunci... și numai atunci... vor fi din nou bărbați. Când lumea va fi pregătită să-i primească.

— N-o să mergă. E imposibil.

— De ce spui una ca asta? Uită-te la natură, parcă asta voiai acum câteva clipe. Ieși în grădina asta elegantă care înconjoară vila; du-te și observă albinele din stupi și furnicile care trebăluiesc tot timpul, ca dintotdeauna. Sunt toate femele, prințul meu drag, cu milioanele. Masculul nu-i decât o aberație, suportul unei funcții. Ele au învățat cu mult înaintea mea care-i șmecheria, ele au limitat de mult numărul de masculi. Pe de altă parte, trăim, poate într-o epocă în care masculii sunt absolut inutili. Spune-mi, dragul meu prinț, care-i rolul principal al bărbaților acum, dacă nu cumva doar acela de a proteja femeile și copiii de alți bărbați?

— Dar pe tine ce te face să mă vrei în preajmă? am întrebat disperat. M-am întors iar spre ea. De ce m-ai ales drept consort? În numele cerului, de ce nu mă distrugi și pe mine ca pe ceilalți bărbați? Alege un alt nemuritor, vreunul dintre cei străvechi, care să rîvnească la o putere ca asta! Trebuie să existe vreunul. Eu unul nu vreau să fiu stăpânul lumii! Nu vreau să fiu stăpânul nimănui! N-am vrut asta niciodată.

S-a schimbat ușor la față. Parcă avea în fundul ochilor o ușoară tristețe pasageră, care le adâncea culoarea de cărbune. Îi tremura o buză de parcă voia să spună ceva, dar nu putea. Apoi a vorbit.

— Lestat, dacă lumea întreagă ar fi distrusă, pe tine tot nu te-aș distruge. Limitele tale mi se par la fel de evidente ca și calitățile, nu știu din ce cauză, nici eu nu înțeleg. Dar adevărul este, mai degrabă, că te iubesc, pentru că tu întruchipezi într-un mod desăvârșit tot ce-i rău la sexul masculin. Ești agresiv, plin de ură, nesăbuit, găsești la nesfârșit scuze violenței — ești însăși esența masculinității. O astfel de puritate este extraordinară. Dar numai pentru că acum ea poate fi controlată.

— De tine.

— Da, dragul meu. Pentru asta am venit pe lume. Pentru asta sunt aici. Chiar dacă nimeni nu-l aprobă, eu îmi voi duce planul la bun sfârșit. Tocmai în clipa de față lumea e bântuită de focurile aprinse de bărbați; pământul e în plină conflagrație. Când acest element va fi corectat, tu ai să strălucești mai puternic, ca o torță aprinsă în beznă.

— Akasha, vezi bine că ajungi la ce ți-am spus eu! Nu crezi că femeile

au nevoie de torța asta? Doamne, ai fi în stare să reorganizezi și stelele?

— Ai dreptate, sufletul tânjește după așa ceva. Dar toate preferă o torță strălucitoare, cum am zis eu, nu o biată lumânărică. Nu le trebuie focul care distruge acum pădurile și munții, și poienele. Nici o femeie din lume n-a dorit vreodată să fie cuprinsă de vâlvătaie! Femeile vor lumină, iubitele, lumină! Vor căldură! Nu distrugere.

Cum ar putea dori așa ceva? Ele nu sunt decât femei. Ele nu sunt nebune.

— Să zicem că-i așa. Să zicem că-ți vei realiza planul. Că tu dai impulsul acestei revoluții, care apoi cuprinde lumea întreagă — deși, după mine, nu există nici o șansă să se întâmple așa ceva. Dar, dacă reușești, nu există nimic pe lume care să te facă să plătești pentru provocarea morții atâtor milioane de oameni? Dacă nu există nici zei, nici zeițe, nu există oare o modalitate prin care atât femeile ucigașe cât și noi doi să fim obligați să plătim

pentru această crimă?

— Crima asta, cum zici tu, va fi porțița deschisă spre nevinovăție, așa va rămâne ea în amintirea popoarelor. Nicicând populația masculină nu va mai avea voie să atingă proporții ca în ziua de azi, căci cine va mai dori să se mai producă asemenea grozăvii?

— Mai bine obligă-i pe bărbați să ți se supună. Zăpăcește-i și pe ei, așa cum ai făcut-o cu femeile, așa cum ai făcut cu mine.

— Tocmai aici e buba, Lestat, văd că nu-nțelegi. Nu vor vrea niciodată să se supună. Uită-te la tine. Mai degrabă vor prefera moartea, ca și tine. Pentru ei va fi un nou motiv să se răzvrătească, de parcă ar fi nevoie. Se vor uni ca să reziste. Îți dai seama, ce motiv superb, să se lupte cu o zeiță? Vom avea ocazia să tot vedem genul acesta de revoltă. Nu au cum să se comporte altfel, doar sunt bărbați. Nu aș reuși să domin situația decât tira-nizându-i, omorându-i fără milă. Rezultatul ar fi haosul. Numai în felul acesta se va crea o breșă în înlănțuirea violențelor. Numai așa va fi posibilă o epocă de sublimă pace pe pământ.

Iar am tăcut. Îmi veneau în minte o mie de răspunsuri, dar toate puteau fi respinse. Ea își cunoștea mult prea bine scopul. Și în multe privințe avea dreptate.

Ah, oricum, era fantastic! O lume fără bărbați. Ce-ar fi putut fi oare înfăptuit? Ah, nu... o astfel de idee-nu trebuia acceptată nici măcar o clipă. Nici măcar... Totuși, i-deea mi se strecura în conștiință, îmi revenea în minte scena văzută în orașelul acela de maghernițe, ideea unei lumi în care să nu mai existe frică.

Mă vedeam încercând să le explic femeilor din acest viitor cam cum fuseseră bărbații. Să le explic că existaseră vremuri în care puteai fi omorât pe stradă; să le explic ce-nsemna violul pentru masculul speciei. Ele s-ar fi uitat la mine, neînțelegând, ar fi făcut efortul de a pricepe, de a face acest salt în necunoscut. Mă vedeam mângâiat de mâinile lor moi.

— E nebunie curată! am șoptit.

— Dar mi te opui cu insistență, prințul meu, a șoptit la rândul ei.

În ochi i-a sclipit un fulger de mânie, de durere. S-a apropiat de mine. Simțeam că, dacă mă mai sărută o dată, am să mă pun pe plâns. Crezusem că știu ce-nseamnă frumusețea unei femei, doar că la ea natura

se întrecuse pe sine și asta mă lăsa complet mut.

— Prințul meu drag, mi-a spus în șoaptă. Recunoște cât de elegantă e logica planului meu. O lume în care există doar o mână de bărbați păstrați pentru perpetuarea speciei va fi o lume feminină. Lumea aceasta va fi ceva ce n-a cunoscut nimeni în toată istoria noastră mizerabilă de pământeni, care în prezent cultivă în eprubetă microbi ce pot distruge continente întregi prin războaiele chimice, care creează bombe din ce în ce mai sofisticate, gata să scoată chiar și pământul de pe orbita lui din jurul soarelui.

— Ce te faci dacă și în sânul societății feminine vor apărea distincții după principiul masculin/feminin, cum se întâmplă între bărbați, dacă sunt lipsiți de prezența femeilor?

— Știi bine că obiecțiunea asta e absurdă. Distincțiile astea nu depășesc niciodată un nivel superficial. Femeile tot femei rămân! Poți să îți imaginezi un război purtat de femei? Fii sincer, răspunde-mi. Poți? Poți să-ți imaginezi armate de femei răscolind țările doar pentru a prăda și a distruge? Sau a viola? E absolut absurd ce spui. Pentru rarele cazuri aberante justiția va interveni instantaneu. Dar, mai presus de orice, se va produce o schimbare complet neprevăzută, nu-ți dai seama? Au mai existat posibilități de a avea pace pe pământ și au existat ființe gata să realizeze și să perpetueze această stare, iar aceste ființe au fost femeile. Doar că trebuie eliminați bărbații.

Am căzut pe pat consternat, ca orice muritor. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi. Dumnezeu Sfinte, ah, Dumnezeu Sfinte! De ce tot repetam cuvintele acestea două? Nu exista nici un Dumnezeu! Dumnezeu era în cameră cu mine.

A râs triumfătoare.

— Asta așa e, scumpul meu. M-a luat de mână, m-a întors spre ea și m-a tras mai aproape. Spune, chiar nu te excită nici un pic povestea asta?

Am ridicat capul spre ea.

— Cum adică?

— Tu, care ești atât de nestăpânit. Tu, care ai creat un vampir din copila aceea, Claudia, doar ca să vezi ce-o să se întâmple? Avea un strop de batjocură în glas, dar era plin de afecțiune. Chiar nu vrei să vezi ce-o să se întâmple când n-o să mai fie bărbați? Nu ești curios nici măcar un pic? Caută adevărul în fundul sufletului. Trebuie să recunoști că e o idee cât se poate de interesantă, nu-i așa?

N-am răspuns. Apoi am scuturat din cap.

— Nu, i-am spus. /

— Lașule, a șuierat ea. Nimeni nu mă mai tratase de laș în viața mea. Lașule, a repetat. Ființă mărunță cu visuri mărunte.

— Poate că n-ar exista nici războaie, nici violuri, nici o violență, am răspuns, dacă n-ar exista decât ființe mărunte, cu vise mărunte, cum zici tu.

A râs încetitor. A iertare.

— Cred c-am putea discuta la nesfârșit pe teme ale acestea, a mai șoptit. Dar vom ști foarte curând care e răspunsul. Lumea o să fie așa cum o să vreau eu să fie; și o să vedem ce se întâmplă, cum am zis eu.

S-a așezat lângă mine. Am crezut o clipă că-mi pierd mintea. Și-a

strecurat brațele goale în jurul gâtului meu. Mi se părea că-n viața mea nu cunoscusem un trup mai moale de femeie, nici vreo îmbrățișare mai plină de uitare de sine și de invitație. Cu toate acestea, era atât de tare, atât de puternică.

În cameră lumina lămpilor se micșora. Afară, cerul strălucea de un albastru din ce în ce mai adânc, mai închis.

— Akasha, am rostit în șoaptă.

Priveam dincolo de terasa deschisă, la stele. Aș fi vrut să spun ceva, un lucru de o importanță capitală, care să măture din cale toate contraargumentele; dar ce anume, îmi scăpa. Mi se făcuse atât de somn; era, desigur, opera ei. Eram cuprins de vraja pe care o aruncase asupra mea, iar faptul că eram conștient de asta nu schimba nimic. I-am simțit buzele pe ale mele, apoi pe gât. I-am simțit pielea rece, satinată.

— Da, odihnește-te, iubitul meu. Când te vei trezi, te vor aștepta victimele puse deoparte.

— Victimele...

Ca în vis, am luat-o în brațe.

— Acum însă trebuie să dormi. Ești încă foarte tânăr, ești fragil. Sângele meu te modelează, te metamorfozează, te perfecționează.

Da, distrugându-mă, distrugându-mi inima și voința. Eram vag conștient că m-am mișcat, că m-am întins pe pat. Am căzut pe pernele de mătase, apoi am simțit mătasea părului ei pe obraz, atingerea degetelor, și din nou buzele pe gură. În sărut, sânge; sânge clocotitor.

— Ascultă marea, mi-a șoptit. Ascultă cum se deschid florile. Acum se aud, știi. Poți să auzi și cele mai mărunte creaturi din fundul mării dacă vrei să le asculți. Poți să auzi delfinii cântând, căci cântă.

Pluteam. În siguranță, în brațele ei. Ea, cea atotputernică, cea de care se temeau toți.

Uită mirosul acru al cadavrelor care ard; da, ascultă cum se zbate marea pe plaja de sub noi; ascultă cum se desprinde o petală de trandafir și cade pe pardoseala de marmură. Lumea se duce de râpă, iar eu nu pot face nimic, eu sunt în brațele ei și am să adorm.

— Doar s-a mai întâmplat așa de un milion de ori, dragostea mea... a șoptit ea. Lumea e plină de suferință și de moarte, dar i-ai întors și tu spatele, la fel cum fac atâtea milioane de muritori în fiecare noapte.

Întuneric. Imagine superbă; un palat încă și mai frumos decât acesta. Victime. Servitori. O existență fabuloasă, de pașă, de împărat.

— Da, iubitul meu. Absolut tot ce dorești. Toată lumea la picioarele tale. O să-ți construiesc palat după palat; ele o vor face, în semn de adorație pentru tine. Gândește-te la vânătoarea care ni se oferă, prințul meu drag. Până terminăm cu uciderea bărbatilor, gândește-te la vânătoare. Căci vor fugi, cu siguranță, de tine și se vor ascunde, iar tu va trebui să-i găsești.

În penumbra care precede visele, m-am văzut planând în aer, ca vechii eroi antici, pe deasupra câmpiilor întinse, cu focuri de tabără lucind ici și colo.

Aveau să umble în bandă, ca lupii, prin orașe și prin păduri, îndrăznind să se arate numai ziua, căci numai atunci aveau să fie în siguranță. Când cădea noaptea aveam să venim și să-i urmărim, citindu-le gândurile și

luându-ne după mirosul sângelui sau ascultând mărturiile femeilor care-i văzuseră sau îi găzduiseră. Aveau să iasă din case și să tragă în mod inutil cu armele lor. Noi aveam să ne pogorim asupra lor, distrugându-i unul câte unul, erau vânatul nostru, cruțându-i doar pe cei aleși să rămână în viață, cei al căror sânge urma să fie băut lent, fără milă.

Din această gherilă necruțătoare avea să se nască pacea? Din jocul acesta hidos urma să apară paradisul pe pământ?

Am încercat să deschid ochii. I-am simțit săruturile pe pleoape.

Visam.

O câmpie stearpă, cu pământul crăpat. Ceva ce se ridica dintre bulgării uscați, ceva îi împingea cât colo. Eu sunt acest ceva. Ceva care merge pe pământul uscat în vreme ce soarele scapătă. Cerul e încă foarte luminos. Mă uit în jos, la pânza pătată care mă acoperă, îmi dau seama că nu sunt eu, de fapt. Eu nu sunt decât Lestat. Și sunt înfricoșat. Ce n-aș da să o am pe Gabrielle lângă mine. Și pe Louis. Poate că Louis ar fi în stare să o convingă. Da, dintre noi toți, Louis ar fi singurul care-ar ști...

Trec din nou la același vis, cu femeile roșcate care stau în genunchi lângă catafalcul pe care e trupul mamei lor, care sunt gata să înceapă festinul. Da, e de datoria lor să o facă, e dreptul lor sacru — să consume creierul și inima. Doar că nu vor apuca să o facă vreodată, căci li se întâmplă veșnic ceva teribil. Vin soldații...Tare-aș vrea să știu sensul visului.

SÂNGE.

M-am trezit cu o tresărire. Trecuseră ore. Camera se răcorise ușor. Cerul era perfect transparent prin ferestrele deschise. Toată lumina care umplea camera venea de la ea.

— Femeile așteaptă, iar victimele mor de frică.

Victimele. Mi se învâрте capul. Victimele vor avea un sânge delicios. Bărbați care, oricum, ar fi murit. Tineri bărbați păstrați pentru mine.

— Da, hai, pune odată capăt suferințelor lor.

Amețit, m-am sculat. Mi-a pus pe umeri o mantie lungă, mai puțin elegantă decât pelerina mea, dar călduroasă și moale la pipăit. M-a mângâiat pe păr cu amândouă mâinile.

— Femeile și bărbații. Oare la asta s-au rezumat toate antagonismele? am șoptit.

Mă clătinam încă de somn. Dar m-aștepta acel sânge delicios.

Mi-a atins obrazul cu degetele. Era iarăși ud de lacrimi?

Am ieșit din cameră împreună, am parcurs un lung palier cu balustradă de marmură, până la o scară care, după ce se răsucea, dădea într-o sală imensă. Peste tot candelabre. Prin colțuri, lămpi electrice cu lumina coborâtă, creînd o penumbră voluptoasă.

Chiar în centrul sălii o adunare de femei, vreo două-trei sute, în completă nemișcare, cu mâinile strânse ca pentru rugăciune și cu ochii îndreptați în sus, spre noi.

Chiar fără să scoată vreo vorbă, păreau barbare printre mobilele acelea italienești, cu muchii aurite, și-n fața șemineului antic cu stâlpi de marmură sub formă de rulouri de papyrus. Brusc, mi-am adus aminte de

vorbele ei: "Nici istoria, nici arta nu contează." Cât eram de amețit! Pe pereți se succedau picturi din secolul al optsprezecelea, cu nori strălucitori și îngeri bucălați, cu ceruri albastre, limpezi.

Femeile nu dădeau atenție acestui fast care nu le impresionase niciodată, care nu însemna nimic pentru ele, ci se uitau în sus, la viziunile de pe palier, care se dizolvaseră pentru a se materializa din nou la piciorul scărilor.

S-au auzit suspine, s-au ridicat mâini pentru a apăra ochii plecați, ca de o izbucnire prea bruscă de lumină puternică. Apoi toți ochii s-au fixat pe Regina Cerurilor și pe prințul ei consort, care se aflau pe covorul roșu, la câțiva pași mai sus de ele, prințul consort părând un pic cam tulburat, mușcându-și o buză și încercând să înțeleagă acest oribil ceremonial, acest oribil amestec de venerație și sacrificiu uman. Au fost aduse victimele.

Ce specimene superbe! Cu părul negru, măslinii, bărbați de tip mediteranean. La fel de frumoși ca și femeile. Bărbați cu acele trupuri solide, cu acea musculatură superbă, care-i inspirase pe artiști de secole. Ochii negri ca cerneala, obraji oacheși, rași; și multă viclenie, ca și multă mânie, în privirea ostilă aruncată ființelor supranaturale care decretaseră că ei și frații lor de pe tot globul trebuia să moară.

Fuseseră legați cu curele de piele, probabil propriile lor curele și cele luate de la alții; femeile făcuseră bine legăturile. Gleznele le erau legate la o bună distanță, ca să nu poată să fugă sau să dea lovituri, dar să poată totuși merge. Erau goi până la brâu și doar unul dintre ei tremura, atât de mânie cât și de frică. Deodată a început să se zbată. Ceilalți doi s-au întors spre el, l-au privit, apoi au început să se zbată și ei.

Dar masa de femei i-a înconjurat și i-a silit să se așeze în genunchi. Am simțit cum urcă în mine o dorință puternică la vederea cărnii dezgolite în care tăiau curelele. De ce era oare atât de excitantă scena asta? Mâinile femeilor, mâinile acelea crispate, amenințătoare, care puteau fi în același timp atât de mângâietoare, îi țineau strâns. Nu se puteau lupta cu atâtea femei. Incapabili de a se opune, s-au supus cu câte un suspin, dar cel care începuse revolta s-a uitat la mine cu ochi acuzatori.

Demoni, diavoli veniți din iad, asta îi citeam în minte; cine altcineva ar putea face asemenea fapte în universul său? Vai, acesta e începutul unei epoci negre, a epocii beznei celei mai profunde!

Dar dorința mea era insuportabilă. *Ai să mori, iar autorul voi fi eu!* Parcă a auzit, parcă a înțeles. Apoi am perceput ura care se degaja din el contra femeilor, plină de imagini de viol și de răzbunare; m-a făcut să zâmbesc, dar îl înțelegeam. Îl înțelegeam chiar perfect. Era atât de ușor să le disprețuiești pe femei, să fii scandalizat că îndrăzniseră să ia rolul de dușman, dușmanul în lupta seculară dintre femei și bărbați! Răzbunarea însemna la rândul ei doar beznă, bezna cea mai profundă.

Am simțit degetele Akashei pe braț. Imediat mi-a revenit senzația de profundă fericire — un adevărat delir. Am încercat să nu mă las cuprins de ea, dar am continuat să simt același lucru. Dorința de sânge nu a dispărut. Acum mi se urcase până în gât. Aproape că-i simțeam gustul.

Da, hai să ne bucurăm de moment; hai să trăim ficțiunea; hai să-ncepem sacrificiul sângeros.

Femeile au căzut în genunchi în masă. Bărbații, deja îngenuncheați, s-au calmat, ochii au început să li se încețoșeze, buzele întredeschise să le tremure.

M-am uitat mai întâi la umerii mușchiuloși ai celui dintâi, cel care se revoltase. Mi-am imaginat, ca întotdeauna în astfel de momente, pielea aspră a gâtului lui când mă voi apleca să o ating cu buzele, să o pătrund cu dinții; nu mai era vorba de pielea înghețată a zeiței, ci de o piele umană, fierbinte, sărată.

Da, iubitul meu. Ia-l. El este victima pe care o meriți Acum ești zeu. Ia-l. Ai idee ce mulți mai sunt?

Aveam impresia că femeile înțeleg. L-au ridicat când am pășit spre el; din nou, s-a zbatut puțin, doar un spasm al mușchilor când l-am cuprins cu brațele. Nu-mi știam controla noile mele puteri, așa că i-am strâns capul cam prea tare, de i-am auzit crăpând oasele în clipa în care i-am pătruns artera cu dinții. Moartea a intervenit instantaneu, atât de lungă a fost prima sorbitură. Ardeam de nerăbdare. Acest corp golit de sânge într-o secundă nu-mi potolise setea, nici pe departe!

Imediat am trecut la următorul, fiind atent să nu sorb iar totul dintr-o dată, să cobor lent panta împreună cu el spre întuneric, cum făcusem de atâtea ori, să-i simt palpitația sufletului. Da, să-i aud secretele o dată cu gustul sângelui în gură, înainte de a înghiți. *Da, frățioare, îmi pare rău, frățioare.* Apoi, făcând un pas nesigur, am călcat pe cadavrul din fața mea și l-am strivit.

— Aduceți-l pe ultimul.

Nici un fel de rezistență. Mă fixa senin, ca și cum se aprinsese în el o lumină, lumina credinței sau a înțelegerii. L-am tras spre mine — ia-o blând, Lestat — aceasta era adevărata fântână la care visam, acesta a fost omorul lent, perfect pe care-l doream, cu o inimă care pompa de parcă n-avea de gând să se mai oprească vreodată, cu un suspin care-i părăsea buzele, iar eu, chiar când i-am dat drumul, cu ochii încă încețoșați de toate imaginile vieții lui care-mi defilasera prin minte, biată viață care brusc, timp de o secundă, căpătase un sens.

L-am dat drumul. Nu exista nici un sens.

Nu exista decât lumina din sală și femeile în extaz care, în cele din urmă, se simțeau spălate de toate păcatele, grație miracolelor noastre.

Era tăcere și nu se mișca nimic. Doar zgomotul monoton al mării ne parvenea din depărtare.

Apoi s-a auzit vocea Akashei:

Bărbații și-au ispășit de-acum păcatele, pe cei care-au fost cruțați să-i îngrijiți bine și să-i iubiți Dar să nu le oferiți nicicând libertatea, căci ei îi reprezintă pe cei care v-au asuprit.

Apoi, fără nici un sunet, fără cuvinte distincte, a urmat lecția.

Scena la care fuseseră martore, nepotolita mea poftă, moartea celor care îmi trecuseră prin brațe, urma să le servească de veșnică lecție, să le amintească de violența o-ribilă a tuturor masculilor, care nu trebuia să se mai poată produce vreodată. Bărbații fuseseră sacrificați de ființa care întruchipa propria lor violență.

Pe scurt, femeile acestea fuseseră de față la punerea în scenă a unui nou ritual transcendent: sacrificiul sfânt în cadrul noului fel de liturghie.

Aveau să-l mai vadă și erau sortite să își amintească veșnic de el.

Paradoxul acesta m-a tulburat cumplit. Micile mele ambiții din trecut erau prezente, ca să mă chinuie și mai tare. Voisem ca muritorii să mă cunoască. Voisem să întruchipez imaginea răului pe scena lumii ca în felul acesta să fac un pic de bine.

Acum obținusem exact asta, eram acea imagine, ba chiar întruchiparea reală a răului, putând să trec drept un mit în mintea acestor femei, după cum îmi promisese ea. Dar îmi tiuia în urechi o voce slabă, mă ciocănea în cap o veche idee: fii atent la ce dorești, că s-ar putea să se împlinească!

Da, aceasta era esența; tot ce-mi dorisem vreodată se realizase. O sărutasem și dorisem să o trezesc, visasem să posed puterile ei; iar acum eram aici împreună, ea și cu mine, în muzica din jur. Osanale. Strigăte de bucurie.

Ușile palatului s-au deschis larg.

Ne luam adio și ne ridicam spre ceruri în toată splendoarea, în plină magie, treceam dincolo de uși* pluteam peste acoperișul vechiului palat, apoi traversam apele ce sclipeau în lumină, îndreptându-ne spre stele.

Nu-mi mai era teamă că o să cad; nu-mi mai era frică de asemenea lucruri neînsemnate. Sufletul meu — mărunț, așa cum era și cum fusese din totdeauna — cunoștea temeri pe care nu mi le închipuisem nicicând.

6

POVESTEA GEMENELOR. PARTEA A DOUA

VISA că ucide. Se găsea într-un mare oraș, ca Londra sau poate Roma, umbla grăbită, plecase să ucidă, să doboare prima ei dulce victimă umană. Deci, chiar înainte de-a deschide ochii, avusese visul acesta, în care făcuse saltul enorm de la tot ce-i servise de ghid moral o viață întreagă la acest act amoral — uciderea unui om. Făcuse ca șarpele care, prin crăpătura care-i servește de gură, înghite șoricelul, strivindu-l lent între maxilare, fără să-i audă chițăitul deznădăduit.

Era trează în întuneric; casa se trezise, cei vârstnici o poșteau să vină. De undeva se auzea o emisiune la televizor. Pe o insulă din Mediterana își făcuse apariția Sfânta Fecioară.

Nu-i era foame, sângele oferit de Maharet era mult prea sățios. Oricum, ideea de a ucide creștea, era din ce în ce mai excitantă, îi dădea târcoale, ca o prostituată pe o stradă dosnică.

Ridicându-se din coșciugul îngust în care dormise, merse pe vârfuri prin beznă până ce dădu cu mâna de ușa de metal. Ieși în hol și se uită în susul scării nesfârșite de metal, care se răsucea în nenumărate spirale, semănând cu un schelet. Zări prin tavanul de sticlă chiar cerul, ca un fum. Pe la jumătatea scării se afla și Mael, era în dreptul ușii care dădea spre nivelul locuit și se uita în jos, la ea.

Era amețită de plăcere că acum făcea parte dintre ei — sunt de-a voastră și sunt cu voi — dar și datorită senzației pe care i-o dădea metalul

balustradei scării, simți însă o bruscă durere fulgurantă pentru tot ce fusese viața ei înainte ca frumusețea aceasta violentă să o poarte ca un vârtej.

Mael veni jos după ea, ca și cum trebuia să o salveze de furtuna ce-o cuprinsese.

Înțelegeau cu toții, nu-i așa, felul în care percepea ea acum respirația pământului, cântecul pădurii, înceată pătrunderea a rădăcinilor prin pereții de argilă în beznă.

Rămase cu ochii la Mael. Mirosea vag a pielărie, a praf. Cum de-și închipuise vreodată că acestea erau ființe ca toate ființele? Cu ochii aceștia atât de sclipitori. Dar o să vină vremea când ea însăși o să se plimbe din nou printre muritori și-o să le vadă privirile fixate pe ea și apoi trecând la altceva. Când o să parcurgă în grabă cine știe ce oraș cufundat în întuneric, Londra, sau poate, Roma. Privindu-l în ochi pe Mael, simți iar că îi dădea târcoale prostituata de pe străduța întunecată; dar nu era o imagine precisă, ci doar o impresie. Ba nu, vedea străduța, vedea scena omorului. În tăcere întoarseră capul și unul, și altul, nu în grabă, ci cu un fel de respect. O luă de mână; privi brățara pe care el i-o dăduse. Brusc, o sărută pe obraz. Apoi o conduse pe scară către salonul de pe culmea muntelui.

Sunetul televizorului se auzea din ce în ce mai puternic, acum se vorbea despre isteria din Sri Lanka. Era vorba de femei care ucideau bărbații. Erau uciși până și pruncii de sex masculin. Pe insula Lynkonos se produsese halucinații colective și crescuse cumplit numărul de decese inexplicabile.

Îi trebui câțeva vreme ca să priceapă ce auzea. Deci nu era vorba de Sfânta Fecioară Maria, cum crezuse când auzise prima dată; se bucurase că oamenii pot să mai creadă în așa ceva. Se întoarce spre Mael, dar el se uita înainte. El cunoștea deja știrile. Auzise totul la televizor de-o oră.

Când intră în salonul de sus, luminat numai de lumina albăstruie de la ecranul imens, văzu spectacolul ciudat oferit de acești noi frați ai ei din Ordinul Secret al Nemuritorilor, răspândiți de jur împrejur ca tot atâtea statui sclipitoare în întuneric.

"...comparabile cu alte tragedii din trecut, provocate de apă sau alimente contaminate. Totuși, nu s-a găsit încă explicația asemănării dintre unele evenimente petrecute în locuri foarte îndepărtate unele de altele, printre care se numără acum și câteva sate din Nepal. Persoanele reținute de poliție declară că le-a apărut o femeie frumoasă, pe care o numesc Sfânta Fecioară, Regina Cerurilor sau doar Zeița, care le-a îndemnat să pornească masacrul bărbaților din satul lor, cu excepția câtorva aleși cu grijă pentru a fi cruțați. Unele informații pomenesc și de apariția unui bărbat, o zeităte cu părul de aur, care nu vorbește mulțimii și căruia nu i s-a atribuit încă un titlu sau un nume, fie oficial, fie neoficial..."

Jesse se uită la Maharet care privea fără să arate vreo emoție, cu o mână sprijinită pe brațul fotoliului.

Masa era plină de ziare. În franțuzește, în hindustani, în englezește.

"...de la Lynkonos în celelalte insule din jur până la sosirea armatei. Primele estimări indică uciderea a aproximativ două mii de bărbați numai în acest minuscule arhipelag de la capătul sudic al Greciei."

Maharet apăsă pe micul buton al telecomandei de lângă mâna ei și vastul ecran se stinse. Tot decorul salonului păru să dispară în aceeași clipă, confundat cu pădurea întunecată din jur, care deveni brusc vizibilă prin pereții de sticlă, cu vârfurile de copaci înșirați la nesfârșit, profilați pe cerul plin de culori violente. În depărtare Jesse recunoscă luminile orașului Santa Roșa, lângă dealurile întunecoase. În cameră plutea încă parfumul lăsat de după-amiaza însorită, la fel ca și căldura care se ridica încet prin tavanul de sticlă.

Îi privi și pe ceilalți, care rămăseseră fără glas. Marius mai aruncă o privire la televizor, apoi se întoarse spre ziarele răspândite pe masă.

— Nu avem nici o clipă de pierdut, îi spuse Khayman cu grabă lui Maharet. Trebuie să povestești restul. Nu se știe cât de repede o să își facă apariția chiar aici.

Făcu un mic gest și toate ziarele împrăștiate fură brusc date la o parte, făcute ghem și aruncate fără nici un sunet în focul din șemineu, unde formară o adevărată vâlvătaie și o jerbă de scânteii.

Jesse simți că iar amețește. Prea se întâmplau repede toate astea. Se uită la Khayman. O să se obișnuiască oare vreodată cu ei? Cu fețele lor de porțelan, cu expresiile lor brusc violente, cu vocile lor blânde de om și cu mișcărilor acestea aproape invizibile?

În vremea asta Mama ce făcea? Măcelărea bărbații. Distrugea însăși țesătura vieții oamenilor acestora simpli. Simți atingerea unui val rece de amenințări. Căută să vadă pe fața lui Maharet vreun indiciu, vreun înțeles.

Dar trăsăturile lui Maharet erau mai impenetrabile decât oricând. Nu-i răspunse lui Khayman. Se întoarse încet spre masă și-și puse mâinile sub bărbie. Avea o privire ștearsă, absentă.

— Adevărul e că trebuie să o distrugem, spuse Marius, de parcă nu se mai putea abține.

Obrajii îi fură năpădiți de roșeață, lucru care o cutremură pe Jessy, căci pentru o clipă pe fața lui plutiseră toate ridurile normale de pe fața unui bărbat. Dar dispărură imediat, și acum se vedea limpede că tremură de mânie.

— Un monstru ne-a scăpat de sub control și e de datoria noastră să-l aducem la ordine.

— Cum s-ar putea face asta? Întrebă Santino. "Tu vorbești de parcă n-ar fi nevoie decât să ne hotărâm. Știi bine că nu poate fi ucisă!"

— Plătim cu propria noastră viață, iată ce-i de făcut, adăugă Marius. Acționăm de comun acord și terminăm odată cu povestea asta care ar fi trebuit să fie de mult încheiată. Îi privi pe toți pe rând, rămânând ceva mai mult cu ochii la Jessy. Apoi la Maharet. Trupul ei nu este indestructibil. Nu-i făcut din marmură. Poate fi străpuns, tăiat. Eu i-am străpuns pielea cu dinții. Am băut din sângele ei!

Maharet făcu un mic gest de nerăbdare, de parcă voia să spună: "Știu lucrurile astea și tu știi că le știu."

— Și, în timp ce tăiem trupul, ni-l tăiem pe-al nostru? Întrebă Eric. Eu zic să plecăm de-aici. Eu zic să ne ascundem de ea. Ce câștig avem să stăm adunați aici?

— Nu! spuse Maharet.

— Dacă faceți așa ceva, vă va ucide unul câte unul, îi răspunse

Kahyman. Sunteți în viață numai pentru că așteptați să vă comunica marele ei plan.

— N-ai vrea să termini povestirea? spuse Gabrielle, vorbindu-i direct lui Maharet. Stătuse retrasă tot timpul, ascultându-i doar din când în când pe ceilalți. Vreau să cunosc restul, mai spuse, să știu totul.

Se înclină în față, cu mâinile împreunate pe masă.

— Crezi că o să descoperi modul de-a o distruge în poveștile astea vechi? Întrebă Eric. Ți-ai pierdut mințile dacă crezi una ca asta.

— Da, continuă povestea, te rog, spuse și Louis. Vreau să... Ezită. Și eu vreau să *știu* totul.

Maharet îl privi îndelung.

— Continuă, Maharet, o îndemnă și Khayman. După toate semnele, Mama va fi distrusă, cum și de ce o știm numai tu și cu mine, iar toate discuțiile acestea n-au nici un rost.

— Ce importanță poate să mai aibă această profeție acum, Khayman? Întrebă Maharet cu o voce joasă, parcă fără viață. Ne lăsăm și noi antrenați de aceleași greșeli ca ea? Trecutul ne poate oferi învățăminte, dar nu și soluția salvării.

— Sora ta va veni, Maharet. Exact așa cum a spus.

— Khayman, oftă Maharet cu un zâmbet amar.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, zise iar Gabrielle. Maharet rămase nemișcată, parcă încerca să găsească vorbele cu care să înceapă. Afară cerul se întunecase între timp. Persista o ușoară sclipire roșie departe la apus, strălucitoare pe fondul norilor, care se stinse la rândul ei, lăsându-i înfășurați în bezna cea mai profundă, în afara flăcărilor din șemineu și de reflecția acestei lumini pe pereții de sticlă, deveniți parcă oglinzi.

— Khayman v-a adus în Egipt, spuse Gabrielle. Ce-ați văzut acolo?

— Da, ne-a adus în Egipt, reluă Maharet. Oftă, se rezemă de spătar mai bine, își fixă iarăși ochii undeva pe masă. Nu era nici o cale de scăpare; Khayman ne-ar fi dus cu forța. În definitiv, acceptasem că aveam datoria să mergem. De douăzeci de generații familia noastră fusese intermediară între oameni și spirite. Dacă Amel făcuse un lucru teribil, noi ne simțeam obligate să desfăcăm ce făcuse. Sau, cel puțin... cum v-am mai spus de când ne-am așezat în jurul mesei acesteia... voiam să înțelegem cele întâmplate.

Mi-am lăsat în urmă copila. Am lăsat-o pe mâinile unor femei în care aveam cea mai mare încredere. Am sărutat-o. I-am povestit secretele noastre. Apoi am părăsit-o și am pornit la drum în lectica regală, de parcă eram oaspeți de seamă ai regelui și ai reginei din Kemet, nu doar niște prizoniere, ca înainte.

Khayman a fost blând cu noi pe drumul acela lung, dar mohorât și taciturn, ne ocolea până și privirea. Cu-atât mai bine, căci nu uitasem încă prin ce trecusem. Apoi, chiar în ultima noapte de drum, în vreme ce poposeam pe malul marelui fluviu pe care urma să-l trecem în dimineața următoare pentru a ajunge la palatul regal, Khayman ne-a chemat în cortul lui și ne-a spus tot ce știa.

A fost tot timpul curtenitor și respectuos. Noi am încercat să nu luăm în seamă bănuielile pe care le aveam contra lui și l-am ascultat. Ne-a spus ce făcuse demonul — cum îl numea el.

La numai câteva ore după ce noi fuseseam expulzate din Egipt, îşi dăduse seama că-l spiona cineva sau ceva, simţea o prezenţă negativă, răuvoitoare. Oriunde mergea, o simţea, deşi la lumina zilei se destrăma întrucâtva.

Apoi a observat cum erau mutate de la locul lor diverse obiecte din casă — mărunţişuri cărora ceilalţi nu le dădeau atenţie. La început crezuse că înnebuneşte. Obiectele lui de scris nu mai erau la locul lor; apoi dispăruse marele sigiliu pe care-l folosea ca intendent. Apoi, în diverse momente, dar numai când se afla singur, obiectele dispărute apăreau în aer şi-l pocneau drept în cap sau îi aterizau la picioare. Unele dintre ele erau ascunse în locuri absolut caraghioase. A descoperit, de pildă, marele sigiliu ba în cana cu bere, ba în supă.

Nu îndrăznise să povestească întâmplările acestea regelui şi reginei. Era conştient că lucrurile se întâmplau aşa din cauza spiritelor care ne protejau pe noi şi nu voia să atragă asupra noastră o condamnare la moarte.

Aşa că a păstrat secretul acesta îngrozitor, numai că lucrurile continuau să se înrăutăţească. Diverse obiecte decorative, la care ţinuse încă din copilărie, erau sparte în bucăţi care-i picau apoi ca o ploaie în cap. Amuletele lui sacre erau aruncate la privată; pereţii îi erau mânjiţi cu excremente.

Nu-şi mai putea suferi casa, dar îi îndemna pe sclavi să nu spună nimic nimănui, iar când aceştia au început să-l părăsească de frică, s-a ocupat singur şi de toaleta proprie, şi de măturat, ca un simplu servitor.

Acum se simţea tot timpul terorizat. Era ceva în casa lui. Îi simţea suflul pe obraji. Din când în când, putea să jure că simţea împunsături ca de dinţi ascuţiţi.

În cele din urmă, a intrat într-o stare de disperare atât de profundă, încât a început să-i vorbească acestei entităţi, să o roage să plece. Dar asta îi mărea parcă şi mai mult puterile. O dată băgat în seamă, îşi dublase răutăţile. De pildă, îi golea punga de bani pe podeaua de piatră şi făcea să zornăie monedele de aur toată noaptea. Sau îi răsturna salteaua, de se trezea pe jos. Sau îi punea nisip în mâncare când întorcea capul.

Aşa au trecut şase luni de când plecasem noi din Egipt. Nu mai putea suporta. Poate că noi eram de-acum în afara oricărei primejdii. Dar nu putea fi sigur şi n-avea cui să se plângă, căci spiritul acela îi băgase spaima-n oase.

Apoi, o dată, la miezul nopţii, cum stătea întins, gândindu-se la ce s-ar mai putea aştepta, căci spiritul se potolise, a auzit brusc mare gălăgie la uşa lui. S-a simţit complet pierdut. Ştia că cel mai bun lucru era să nu răspundă la bătăile în uşă, căci nu păreau produse de mâna unui om. Dar, până la urmă, n-a mai suportat. Şi-a spus rugăciunile, apoi a deschis uşa. Ceea ce a văzut era grozăvia grozăviilor — mumia putrezită a tatălui lui, înfăşurată în cârpele acelea mizerabile, numai zdrenţe, proptită de zidul grădinii.

Ştia, fireşte, că nu mai era viaţă în chipul acela smochinit şi nici în ochii morţi care îl fixau. Ceva sau cineva dezgropase mumia din mormântul ei din deşert şi o adusese aici. Acesta era trupul tatălui său, putrezit, urât mirositor; trupul tatălui, pe care, după toate regulile sfinte,

ar fi trebuit să-l consume chiar Khayman împreună cu frații și surorile lui în cadrul unui festin funerar, cum se cuvenea.

Khayman căzuse în genunchi în hotote de plâns, zbierând de-a dreptul. Apoi, sub ochii lui neîncrezători, cadavrul s-a mișcat! A început să danseze! Membrele îi zburau încolo și-ncoace, zdrențele bandajelor rupându-se și mai tare, până ce Khayman a trântit ușa și s-a refugiat în casă. Dar cadavrul a venit să bată cu pumnul în ușă, cerând să fie lăsat să intre.

Khayman a făcut apel la toți zeii Egiptului să fie lăsat în pace de monstruozitatea aceea. A chemat gărzile palatului, a chemat soldații regelui. L-a blestemat pe demon și i-a poruncit să plece; de furie, a început și el să dea cu piciorul în obiecte și să arunce de colo până colo monedele de aur.

Tot palatul a venit în goană, traversând grădinile, până la casa lui Khayman. Dar demonul și-a multiplicat forțele, văzând că e băgat în seamă. Au început să zbârnâie jaluzelele de la ferestre, apoi au fost smulse din balamale. Cele câteva mobile din casă au început să țopăie în toate direcțiile.

Acesta n-a fost decât începutul. În zori, când au venit preoții să scoată demonul din casă, s-a iscat un vânt puternic din deșert, aducând cu el torente de nisip orbitor. Oriunde ar fi încercat să se ascundă Khayman, vântul venea după el; în fine, uitându-se în jos, și-a văzut brațele ciuruite ca de niște ace și sângele curgându-i din orificii. Până și pe pleoape avea răni. S-a închis într-un cufăr, crezând că va găsi un adăpost; dar până și pe acela l-a deschis demonul și l-a făcut bucățele. Toți au luat-o la goană, iar Khayman a rămas plângând pe podea.

Furtuna de nisip a continuat zile întregi. Cu cât se rugau și cântau mai mult preoții, cu atât demonul se înverșuna și mai tare.

Regele și regina erau consternați. Preoții chemau zeii în ajutor contra demonului. Poporul dădea vina pe vrăjitoarele cu părul roșu.

Toată lumea urla că n-ar fi trebuit să li se dea drumul să plece din Kemet. Că trebuia să fie găsite cu orice preț și aduse înapoi, pentru a fi arse pe rug. Că doar așa avea să se potolească demonul.

Familiile nobile nu erau de acord cu verdictul acesta. Pentru ele judecata era clară. Nu scosese zeii din mormânt mumia descompusă a tatălui lui Khayman? Era deci limpede că cei care consumau carnea părinților decedați făcuseră întotdeauna ceea ce le plăcea zeilor. Răufăcătorii erau regele și regina, ei erau cei care ar fi trebuit pedepsiți. Ei umpluseră regatul cu mumii și cu superstiții.

În fine, întregul regat era în pragul războiului civil.

În cele din urmă, regele s-a deplasat el însuși la Khayman, care stătea și bocea la el acasă, cu o robă trasă pe el ca un lințoliu. Regele s-a apucat la rândul lui să-i vorbească demonului, dar acesta a continuat să-l înțepe pe Khayman, al cărui veșmânt era de-acum o zdreanță plină de sânge.

"Nu uita ce ne-au spus vrăjitoarele, a zis regele. E vorba de duhuri, nu de demoni. Nu le poți ține în Mu. De-aș putea măcar să mă fac auzit de ele, așa cum reușeau vrăjitoarele, de le-aș face să răspundă."

Dar conversația asta l-a enervat și mai tare pe demon. A început să sfărâme mobilele care mai existau. A scos ușile din țîțâni, a dezrădăcinat

copacii din grădină și a aruncat trunchiurile la întâmplare. De fapt, parcă uitase de Khayman, lăsându-se în voia furiei prin grădinile palatului și distrugând tot ce-i ieșea-n cale.

Regele a pornit după el, rugându-l să-i dea un semn de recunoaștere, să intre în vorbă cu el, să-i comunice secretele lui. Stătea în mijlocul ciclonului declanșat de demon, neînfricat, vrăjit.

A apărut atunci regina. S-a adresat și ea demonului, cu o voce stridentă. "De ce ne pedepsești pe noi pentru cele păținite de vrăjitoarele cu păr roșu? a țipat ea. Mai bine ne-ai asculta pe noi, în loc să li te supui lor!"

În aceeași clipă demonul a atacat-o și pe ea, așa cum îl atacase pe Khayman înainte. Ea a încercat să își acopere brațele și chipul, dar nu a fost cu puțință. Regele a luat-o în brațe și au fugit împreună spre casa lui Khayman.

"Tu pleacă, i-a spus regele lui Khayman. Lasă-ne pe noi singuri cu spiritul acesta, căci vreau să învăț de la el, vreau să înțeleg ce dorește."

Chemându-i pe preoți, le-a spus, prin vijelia aceea, ceea ce-i spusese noi, că spiritul îi ura pe oameni pentru că posedau atât trup cât și spirit. Și că avea de gând să-l ademenească, să-l domesticească și să-l stăpânească. Căci el era Enkyl, regele Kemetului și acest lucru îi stătea în puțință.

Au intrat deci în casa lui Khayman, atât regele cât și regina, iar demonul s-a luat după ei, spărgând totul în jur, dar ei nu s-au clintit. Khayman, în schimb, liber acum din puterea lui, s-a dus să zacă jos, în palat, mort de oboseală și îngrijorat pentru suveranii lui, dar neștiind ce-ar putea face.

Curtea era în fierbere; bărbații se băteau; femeile plâneau, unii au părăsit chiar palatul, de frica evenimentelor ce-aveau să vină.

Timp de două zile și două nopți, regele a rămas cu demonul; la fel și regina. Apoi, familiile nobile, cei care urmaseră tradiția consumării decedaților, s-au adunat în jurul casei. Regele și regina făceau o greșală; era momentul să ia cineva frâiele destinului Kemetului. La căderea nopții au intrat în casa lui Khayman înarmați cu pumnale. Urmăreau să-i ucidă și pe rege și pe regină, iar dacă poporul avea să se ridice, aveau intenția să spună că i-a ucis demonul, cine ar fi putut să zică altfel? Demonul avea să se potolească, dacă-i vedea morți pe rege și pe regină care le persecutaseră pe gemene.

Cea care i-a văzut venind a fost regina; și când ea s-a repezit spre ei, țipând, au lovit-o cu pumnalele în piept, iar ea a căzut jos muribundă. Regele i-a sărit în ajutor, dar a fost și el înjunghiat fără milă; conspiratorii au fugit apoi din casă, căci demonul nu se potolise în nici un fel.

În vremea asta Khayman stătea în genunchi în fundul grădinii, părăsit de gardienii care se dăduseră de partea tradiționaliștilor. Se așteptase să i se curme și lui viața o dată cu a servitorilor familiei regale. Atunci a auzit el vaietul îngrozitor al reginei. Nu mai auzise niciodată un sunet ca acela. Conspiratorii, la fel de înfricoșați de acest strigăt, au luat-o la goană în graba cea mai mare.

Tot Khayman, credinciosul intendent al regelui și al reginei, a fost acela care a smuls o torță din suportul ei și a pornit în ajutorul suveranilor lui.

Nimeni n-a încercat să-l oprească. Toți s-au ascuns, de teamă. Khayman a intrat singur în casă.

În casă era o beznă profundă, nu venea lumină decât de la torța lui. Iată ce-a văzut Khayman:

Regina zăcea pe podea, zvârcolindu-se în chinurile morții și cu tot sângele scurgându-i-se din răni, în vreme ce în jurul ei se încolăcise un soi de nor rosietic; parcă se afla în mijlocul unui vârtej sau a unei vijelii încărcate de particule de sânge. Regina se zvârcolea în mijlocul acestui vârtej sau ploaie, sau cum vreți să-i ziceți, și se învârtea în toate direcțiile, de i se rostogoleau și ochii în cap. Regele zăcea pe spate.

Instinctul îi dicta lui Khayman să o rupă la fugă. Să se ducă cât mai departe putea. În momentul acela l-a bătut gândul să părăsească definitiv țara. Dar jos zăcea regina lui, luptându-se să mai inspire o gură de aer, cu spatele arcuit, agățându-se cu disperare cu mâinile de podea.

Norul de sânge care o înconjura, umflându-se și contractându-se în jurul ei, a devenit foarte dens, apoi a dispărut brusc, de parcă ar fi fost aspirat de rănilor ei deschise. Corpul reginei s-a potolit; apoi ea s-a ridicat încetitor, cu ochii ațintiți drept înainte, a scos un strigăt gutural, neomenesc și a tăcut.

Nu se mai auzea nici un zgomot, în afară de trosnetul torței, iar ea stătea și se uita la Khayman. Atunci au apucat-o din nou niște convulsii și i-au ieșit ochii din orbite, de parcă murea. Dar criza a trecut. Și-a pus o mână la ochi să și-i ferească de lumina torței, de parcă îi făcea rău, apoi s-a întors și l-a văzut pe rege jos, întins ca un mort.

Înnebunită de durere, a scos un urlet cu care parcă voia să nege tot ceea ce vedea: nu se putea să fie adevărat. În aceeași clipă, Khayman a observat cum i se vindeau toate rănilor; tăieturile acelea adânci nu mai erau decât niște zgârieturi pe suprafața pielii.

"Maria ta!" a zis el.

S-a apropiat de ea, care era acum ghemuită, plângând și privindu-și brațele care fuseseră sfârtecate de pumnale, și pieptul, care era întreg din nou. Scâncea jalnic, uitându-se cum se vindecă. Brusc, cu unghiile ei lungi a început să se zgârie singură, până i-a dat sângele, dar rănilor iar s-au închis.

"Khayman, dragul meu Khayman! a țipat ea, acoperindu-și iarăși ochii să nu mai vadă lumina torței. Ce se întâmplă cu mine?"

Țipetele au devenit din ce în ce mai puternice; apoi s-a prăbușit peste rege, pe care l-a implorat, terorizată, să o ajute, "Enkyl, scumpul meu, nu muri, ajută-mă!" și a continuat cu tot felul de rugăminți, cum face fiecare la disperare. Apoi, privindu-l, s-a petrecut cu ea o schimbare înfricoșătoare, s-a repezit la rege de parcă era o fiară înfometată și a început să-i lingă sângele de pe gât și de pe piept.

Khayman nu mai văzuse în viața lui un lucru atât de bestial. Parcă era o leoaică a deșertului, sorbind sângele unui mic animal ucis. Avea spatele arcuit, genunchii aduși în sus, și trăgea de corpul bietului rege prăbușit, să-i pătrundă artera de la gât.

Lui Khayman i-a scăpat torța din mână. S-a dat înapoi spre ușa deschisă. Dar tocmai când se hotărâse să o ia la goană, ca să se salveze, a auzit vocea regelui, care-i vorbea soției. "Akasha, spunea el. Regina

mea." Iar ea, ridicându-se, tremurând, plângând, se holba la propriul ei trup, la cel al regelui, la pielea ei total netedă, la a lui, purtând încă rănila de la pumnale.

"Khayman! a strigat ea. Dă-mi repede pumnalul tău. Dă-mi-l. Căci eu am plecat cu toate armele. Pumnalul. Trebuie să mi-l dai imediat."

Khayman s-a supus imediat, deși era convins că o să-l vadă pe rege murind o dată pentru totdeauna. Doar că regina și-a tăiat propriile încheieturi ale mâinilor cu pumnalul și a lăsat sângele să-i curgă peste rănila soțului ei, observând că le vindecă. Urlând de bucurie, l-a mănjit cu sânge pe toată fața rănită.

Rănila regelui s-au vindecat îndată. Khayman a văzut asta cu ochii lui, a văzut cum i s-au închis rănila cele mai adânci. Apoi l-a văzut pe rege mișcându-și mâinile încolo și-ncoace, agitându-le în toate direcțiile. Cu limba a început să lingă tot sângele vărsat de Akasha, care-i curgea pe față. Apoi, așezându-se și el în aceeași poziție de animal, pe care o adoptase cu puțin înainte regina, și-a îmbrățișat soția și i-a înfipt dinții în gât.

Khayman văzuse destul. La lumina aceea pâlpâitoare a torței căzute, cele două siluete palide se transformaseră în monștri, deveniseră demoni în fața lui. S-a retras cu spatele din casă și tot așa până la zidul grădinii. Acolo se pare că și-a pierdut cunoștința, ultimul lucru pe care l-a mai simțit fiind iarba mângâindu-i obrazul.

Când s-a trezit, era întins pe o canapea aurită în camera reginei. În tot palatul nu se auzea nici un zgomot. A băgat de seamă că avea alte haine, că fusese spălat pe față și pe mâini, că lumina era foarte slabă și că se simțea un dulce miros de tămâie, iar ușile dinspre grădină erau larg deschise, de parcă nu mai era nimic înfricoșător afară.

În întuneric, lângă el, îl vegheau regele și regina; doar că nu mai erau aceiași. Lui i-a venit să urle, simțea că avea să urle la fel de tare ca toți ceilalți, dar regina l-a calmat.

"Khayman, dragul meu Khayman, i-a spus ea, dându-i înapoi pumnalul lui cu mâner aurit. Ne-ai servit cu credință."

Aici Khayman s-a oprit din povestire. Ne-a spus doar: "Măine seară, după apusul soarelui, veți vedea cu ochii voștri ce s-a întâmplat cu ei. Căci numai atunci, când dispare toată lumina cerului, își fac apariția în camerele palatului, și veți vedea și voi ceea ce am văzut eu."

"Dar de ce numai noaptea? am întrebat noi. Ce înseamnă asta?"

Așa se face că ne-a spus că la nici măcar o oră după ce se trezise el, chiar înainte să se ridice soarele, începuseră să se retragă de lângă ușile deschise și să țipe că-i supără lumina. Fugiseră deja de torțe și de lămpi, dădeau impresia că sunt urmăriți de lumina zorilor și că nu-i loc în palat unde să se ascundă.

Au părăsit pe furiș palatul, acoperiți cu haine până peste ochi. Fugeau cu o viteză pe care nici un om n-ar fi putut să o atingă. Fugeau spre marile morminte ale vechilor familii, care fuseseră silite să le construiască pentru a adăposti, cu mult ceremonial și mare pompă, mumii. Pe scurt, se refugiau în aceste morminte sacre pe care nimeni n-ar fi avut curajul să le pângărească, însă fugeau atât de iute, încât Khayman n-a putut să țină pasul cu ei. Regele s-a oprit totuși o dată. A cerut îndurare zeului soarelui,

Ra. Apoi, plângând, ascunzându-și ochii din calea soarelui, urlând de parcă-i frigea văpaia lui, deși lumina de-abia se făcea vizibilă pe cer, regele și regina au dispărut din fața lui Khayman.

"Din ziua aceea nu și-au mai făcut niciodată apariția înainte de apusul soarelui, când vin din cimitirul sacru, fără ca cineva să știe însă exact de unde. De fapt, de-atunci populația îi așteaptă în număr mare și le face o primire de zei, ca unor adevărate întruchipări ale lui Osiris și Isis, zeitățile, ce țin de lună, și le aruncă flori în cale, făcându-le adânci plecăciuni.

S-a răspândit peste tot zvonul că, datorită unei intervenții divine, regele și regina au învins moartea pe care le-o aduseseră dușmanii și de atunci au devenit zei, nemuritori și invincibili; și că pot citi în inimile oamenilor, grație acelorași forțe. Nimeni nu poate să le ascundă vreun secret; orice conspirator e imediat pedepsit; ei aud până și ce gândesc oamenii. Toată lumea se teme de ei.

Totuși, eu știu, ca și toți ceilalți servitori credincioși, că nu suportă nici măcar flacăra unei lumânări sau a unei lămpi prea aproape de ei, că se retrag de lângă torțele aprinse și că atunci când își execută dușmanii în secret, le beau sângele! Așa cum auziți, le beau sângele. Ca niște pisici sălbatice, se hrănesc cu sângele acestor victime, iar camera lor seamănă apoi cu vizuina unui leu. Cel care trebuie să adune trupurile acelea și să le arunce în fundul puțului, sunt eu, Khayman, umilul lor intendent credincios."

După aceste vorbe Khayman s-a oprit și s-a lăsat în voia lacrimilor.

Povestea era terminată și se făcuse aproape dimineață. Se ridica soarele peste munții de la răsărit; ne-am pregătit să traversăm Nilul. Deșertul se încălzea; Khayman s-a dus pe malul fluviului în vreme ce soldații pregăteau prima barcă pentru traversare. A continuat să plângă, văzând cum se ridică soarele deasupra fluviului, cum ia fluviul foc.

"Zeul soarelui, Ra, este cel mai vârstnic și mai important dintre toți zeii din Kemet, ne-a șoptit el. Zeul acesta s-a întors împotriva lor. De ce? Ei plâng în taină, din cauza sorții ce le-a fost rezervată. Setea de sânge îi înnebunește; sunt înspăimântați că o să devină de nesuportat. Trebuie să-i salvați. Trebuie să o faceți, de dragul poporului nostru. Nu m-au trimis să vă aduc ca să dea vina pe voi sau să vă facă vreun rău. Au nevoie de voi. Voi sunteți vrăjitoare capabile de multe. Faceți ca spiritul acesta să-i elibereze."

Apoi, uitându-se la noi, amintindu-și ce se petrecuse cu noi, s-a lăsat pradă disperării.

Nici eu, nici Mekare n-am răspuns. Barca era acum gata să ne poarte până la palat. Priveam peste ape, la marea aglomerare de clădiri văruite care constituiau orașul regal și ne întrebam ce consecințe va avea monstruozitatea asta.

Când am coborât din barcă, primul gând mi-a fost la fiica mea, căci brusc am știut c-am să mor în Kemet. Voiam să închid ochii și să întreb spiritele, cu voce înceată, dacă așa avea să se întâmple, dar n-am avut curajul. Nu puteam să las să mi se spulbere ultima speranță.

MAHARET se încordă brusc.

Jesse o văzu îndreptându-și brusc umerii; degetele de la mâna dreaptă se mișcă pe lemnul mesei, strângându-se, apoi deschizându-se din nou, cu unghiile aurii strălucind în lumina ce venea de la foc.

— N-aș vrea să vă înfricoșez, spuse ea cu o voce fără expresie. Dar trebuie să vă previn că Mama a traversat oceanul. Ea și Lestat se apropie...

Jesse simți fiorul de spaimă care-i cuprinse pe toți cei din jurul mesei. Maharet rămase dreaptă, în ascultare, poate văzând ceva, căci pupilele ochilor i se mișcau ușor.

— Lestat ne cheamă, mai spuse. Dar semnalul e prea slab ca să aud vorbele; prea slab ca să văd vreo imagine. Oricum, el nu a pățit nimic; asta măcar percep; dar știu că acum ne rămâne foarte puțin timp ca să termin povestea...

7

LESTAT: ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

MAREA Caraibilor. Haiti. Grădina Raiului.

Stăteam pe vârful dealului în lumina lunii și încercam să nu mă uit la paradisul acesta. Încercam să mi-i imaginez pe cei pe care-i iubeam. Erau oare încă adunați în pădurea aceea ca-n povești, cu copaci uriași, printre care o văzusem trecând pe mama? De-aș putea să le văd măcar chipurile sau să le aud vocile. Marius, nu juca rolul tatălui furios, te rog. Ajută-mă! Ajută-ne pe toți! Nu cedez, dar pierd teren. Îmi pierd și sufletul, și mințile. Inima mi s-a dus de mult. Îi aparține ei.

Dar n-ajungeam până la ei; ne despărțeau prea mulți kilometri; nu aveam capacitatea de-a acoperi o astfel de distanță.

Priveam, în schimb, dealurile acelea verzi pe care erau răspândite mici ferme; parcă era o carte cu poze colorate, cu flori din abundență, unele roșii, mari cât copacii. Iar norii, în veșnică schimbare, parcă erau pânzele unor corăbii împinse de vânt. Ce crezuseră oare europenii când dăduseră prima oară cu ochii de pământul acesta fertil, înconjurat de o mare sclipitoare? Că era Grădina Raiului?

Și când te gândești câte nenorociri se abătuseră asupra insulei, băștinașii dispăruți în câțiva ani, distruși de sclavie, de boli, de nesfârșita cruzime. Nu mai exista nici un fel de descendent direct al acelor ființe pașnice care respiraseră aerul acesta îmbălsămat și culeseră fructe coapte tot timpul anului și care-i considerau zei pe vizitatori, fiind la rândul lor considerați zei de către aceștia.

Iar acum, acolo jos, pe străzile din Port-au-Prince, doar răskoale și moarte, dar nu din vina noastră. Era doar continuarea neschimbată a istoriei acestor locuri, unde violența a fost în floare timp de patru sute de ani, la fel ca și plantele; deși imaginea dealurilor care se vedeau prin ceață îți rupeau inima cu frumusețea lor.

Ne făcuserăm și noi suma de violență, ea — pentru că o declanșase, eu, pentru că nu făcusem nimic ca să o opresc — în orășelele înșirate de-a

lungul drumului cotit care urca până în vârful acesta împădurit. Orășele cu case în culori pastelate, bananieri sălbatici și oameni cumplit de săraci, extrem de flămânzi. Chiar în acest moment femeile cântau imnurile de îngropăciune și-și îngropau morții la lumina luminărilor și a focului dat bisericii.

Eram singuri. Ne găseam departe de capătul drumului îngust, unde începea pădurea ce acoperea ruinele vechiului conac care, cocoțat pe vremuri tocmai aici sus, dominase valea întreagă, ca o citadelă. Trecuseră câteva secole de când plantatorii plecaseră de aici; secole de când dansaseră, cântaseră și își băuseră vinul în aceste camere dărăpănate, în timp ce sclavii plângeau.

Pe zidurile de cărămidă se cățara caprifoiul înflorit, fosforescent în lumina lunii. Din podeaua de gresie crescuse un imens copac, plin la rândul lui de flori cățărătoare, împingând cu ramurile lui groase ultimele resturi de bârne care sprijiniseră cândva acoperișul.

Ah, ce bine ar fi să rămânem aici pe veșnicie împreună! Tot restul să ni se șteargă din minte. Nici moarte, nici crime.

Ea a oftat și a spus:

— Aceasta este Împărăția Cerurilor.

În micul sat de sub deal femeile îi fugăreau desculțe pe bărbați, cu bâte în mâini. Preotul vrăjitor le blestemase după legea străveche când îl prinseseră în cimitir. Eu părăsisem scena măcelului; mă urcasem de unul singur până în vârful dealului. Fugisem mânios, incapabil să mai suport spectacolul.

Iar ea venise după mine, mă găsisese între ruinele acestea, agățându-mă de ceva care pentru mine avea un sens. Străvechea poartă de fier, clopotul ruginit, stâlpii de cărămidă acoperiți de liane; lucruri făcute de mâna omului, care rezistaseră timpului. Ah, ce-și bătuse joc de mine!

Cu clopotul acela erau chemați sclavii, mi-a spus; aici fusese casa celor care înroșiseră pământul acesta de sânge; de ce mă simțisem atât de rănit și împins încoace de imnurile sufletelor acelora simple care erau în extaz? Orice casă ca asta ar fi trebuit să fie o ruină. Ne certasem pe cinste. Ne certasem cum se ceartă îndrăgostiții.

— Asta-i ce dorești? a întrebat. Să nu mai guști niciodată sânge?

— Eram o ființă simplă, eram o primejdie pentru oameni, dar eram simplu. Făceam ce aveam de făcut ca să rămân în viață.

— Ce să spun, mă înduioșezi. Ce gogoși! Ce gogoși! Cum să fac să pricepi? Cum poți să fii atât de orb? Atât de egoist?

Iar i-am zărit pe față fulgerul acela de durere care o umaniza. Am întins brațele spre ea.

Am rămas îmbrățișați ore în șir, cel puțin așa mi s-a părut.

Totul era învăluit în pace, nemișcat; m-am întors de la marginea prăpastiei și am luat-o din nou în brațe. Am auzit-o spunând, în timp ce privea la norii falnici, prin care luna își revărsa lumina-i stranie: "Aceasta e Împărăția Cerurilor."

Nimic nu mai conta când, pur și simplu, stăteam întinși împreună sau ne așezam pe o bancă de piatră. Era cea mai pură fericire să o țin în brațe, să o înlănțui. Băusem din nou din acel nectar, nectarul ei, deși îmi curgeau lacrimile pe obraji, deși mă gândeam doar cum mă dizolvam cu

totul, ca o perlă într-un pahar de vin. Te-ai terminat, diavole, asta e, nu mai există, ai dispărut în ea. Ai stat și te-ai uitat la ei cum mor; n-ai făcut nici un gest.

— Nu există viață fără de moarte, a șoptit ea. Eu sunt acum calea, singura cale de a păstra speranța unei vieți îrrcare să nu mai existe război.

I-am simțit buzele. M-am întrebat dacă o să mai am parte vreodată de ce îmi oferise prima dată, în criptă? O să mai stăm vreodată înlănțuiți ca atunci, sorbindu-ne unul altuia sângele înfierbântat?

— Auzi cântecele din sat?

— Da.

— Ascultă după aceea zgomotele orașului. Ai idee câte vieți au fost secerate în orașul acela astă-seară? Câți au fost masacrați? Și câți vor continua să piară din pricina violenței bărbaților, dacă nu intervenim noi pentru a schimba destinul acestor locuri? Dacă nu îi ajutăm să vadă lucrurile altfel? Ai idee de câtă vreme durează războiul acesta?

În urmă cu câteva secole, pe vremea mea, aceasta fusese colonia cea mai bogată a Franței. Bogată în tutun, indigo, cafea. Se făcuseră averi aici în câteva luni. Acum oamenii caută rădăcini ca să se hrănească, umblă desculți prin noroiul de pe străzile orașelor; mitralierele seceră viețile la Port-au-Prince; cei morți, în cămăși colorate, zac în grămezi pe trotuare. Copiii caută apă în șanțuri. S-au ridicat sclavii; sclavii au fost victorioși, sclavii au pierdut totul.

Dar acesta le e destinul; aceasta le e lumea; lumea lor de ființe umane.

A râs ușor.

— Și noi ce suntem? Suntem inutili? Cum justificăm ceea ce suntem? Stând cu mâinile în sân și privind fără să intervenim?

— Presupune că ceea ce facem nu e bine, i-am spus, că lumea o va duce și mai rău, că totul nu-i decât oroare — că e un plan irealizabil, imposibil de executat, atunci ce se întâmplă? Presupune că toți bărbații aceia sfârșesc în groapă, că tot pământul devine un vast cimitir, un rug funerar. Că nimic nu e mai bine. Că totul e rău, rău, rău...

— Cine să spună că e rău? N-am răspuns. Marius? A râs disprețuitoare. Nu pricepi că nu mai există tați pe lume? Nici furioși, nici blânzi?

— Dar există frați. Există surori, am replicat. Fiecare descoperă în celălalt un tată sau o mamă, nu crezi?

A râs din nou, de data asta cu blândețe.

— Frați și surori, a zis. Ai vrea să-i vezi pe adevărații tăi frați și surori?

Am ridicat capul de pe umărul ei. Am sărutat-o pe obraz.

— Da, sigur că vreau. Inima îmi bătea repede. Te rog, am mai spus, sărutând-o din nou pe gât, pe pomeții obrazilor, pe ochii pe care-i ținea închiși. Te rog.

— Mai bea, mi-a șoptit. Îi simțeam pieptul lipit de-al meu. Mi-am înfipt dinții în carnea gâtului ei, iar minunea s-a produs din nou, pielea s-a rupt imediat, nectarul a început să-mi curgă din belșug în gură.

Mă ardea, ca un val fierbinte. Nu mai exista gravitație, nici timp sau loc. *Akasha*.

Apoi am văzut arborii de sequoia și casa de pe vârful muntelui, cu luminile aprinse, masa și pe toți cei din jurul ei, cu chipurile reflectate de

pereții întunecați de sticlă, am văzut până și flăcările din șemineu. Marius, Gabrielle, Louis, Armand. Sunt împreună, n-au pățit nimic! Nu cumva visez? Cu toții ascultă ce spune o femeie cu părul roșu. Dar eu o știu pe femeia asta! Am mai văzut-o.

Era în visul cu gemenele roșcate.

Dar eu vreau să-i observ pe cei adunați în jurul mesei. Și roșcata cealaltă care stă lângă povestitoare mi-e cunoscută. Când am văzut-o era muritoare. La concert, în nebunia de acolo, am luat-o în brațe și-am privit-o drept în ochi. Am sărutat-o, i-am spus pe nume. Brusc, parcă mi s-a deschis o prăpastie la picioare, cădeam în ea, era visul acela cu gemenele, pe care nu mi-l aminteam niciodată. Pereți acoperiți cu desene; temple.

Apoi totul s-a șters brusc. *Gabrielle. Mama.* Prea târziu. Am încercat să mă sprijin de ceva în cădere. Cădeam vertiginos în spirală prin întuneric.

Pozezi acum aceleași puteri ca și mine. Îți lipsește doar practica pentru a le utiliza la perfecție. Poți să ucizi, poți să muți din loc obiecte, poți să dai foc. Acum ești pregătit pentru reîntâlnire. Dar o să-i lăsăm încă puțin, să își termine poveștile, să facă planurile lor stupide, să își încheie discuțiile. O să le arătăm încă puțin din ce suntem capabili săfacem...

Nu, Akasha, te rog, hai la ei.

S-a retras de lângă mine. Mi-a tras o palmă.

Lovitura m-a amețit. Tremurând, înghețat, am simțit cum se împrăstie durerea pe toată fața, de parcă degetele îi erau încă lipite de obrazul meu. Furios, am strâns din dinți, lăsând durerea să crească, apoi să se diminueze. Furios, am strâns pumnii, dar n-am făcut nimic.

S-a ridicat, cu părul unduindu-i pe spate, și a traversat dalele de gresie până la porțile prăbușite; mergea ridicându-și ușor umerii, curbându-și spatele, de parcă voia să se strângă în sine.

Brusc, iar s-au auzit vocile, ajungând la apogeu înainte ca eu să le pot opri. Apoi s-au potolit, ca un val care se retrage după o mare inundație.

Am văzut iar pantele munților în jur; am văzut casa în ruină. Amețeala, durerea loviturii se duseseră, dar tremuram.

S-a întors să se uite la mine, încordată, cu trăsăturile ascuțite, cu ochii transformați într-o dungă.

— Atât de mult înseamnă ei pentru tine? Ce-ți închipui că vor face? Crezi că Marius mă va convinge să-mi schimb planul? Eu îl cunosc pe Marius, nu ca tine. Eu știu perfect cum îi merge mintea. E la fel de lacom ca și tine. Îți închipui că oricine mă poate manipula cum vrea? Eu m-am născut să fiu regină. Am domnit întotdeauna; chiar și din criptă am domnit. Brusc, i s-a întunecat privirea. Am auzit vocile, un zgomot surd care-mi bîzîia în urechi. Am domnit chiar dacă nu mai eram decât o legendă, chiar dacă existam numai în mințile celor care mi se aruncau la picioare. Veneau prinți să-mi cânte, îmi aduceau ofrande, îmi adresau rugăminți. Și ce vrei tu acum? Să renunț la tronul meu, la destinul meu, pentru tine?

Ce puteam să-i răspund?

— Îmi citești în inimă ca într-o carte deschisă, i-am răspuns. Știi bine ce vreau, să mergem la ei și să le dai și lor ocazia, așa cum mi-ai dat-o mie, să se exprime în privința planurilor tale. Poate vor găsi ei cuvintele

pe care eu n-am fost în stare să le gădesc. Poate că ei știu lucruri pe care eu nu le știu.

— Dar înțelege, Lestat, eu nu-i iubesc. Pe ei nu-i iubesc, așa cum te iubesc pe tine. Așa că ce-mi pasă ce-au de spus? N-am răbdare să-mi pierd timpul cu ei!

— Dar ai nevoie de ei. Chiar tu ai spus-o. Cum ai putea să îți începi planurile fără ei? Să începi cu adevărat, nu ca până acum, umblând printre țăranii aceștia neștiutori, să începi acțiunea în marile orașe, unde oamenii îți vor ține piept. Tu însăși îi numeai îngerii tăi.

A scuturat tristă din cap.

— N-am nevoie de nimeni, a replicat, cu excepția...cu excepția...

A ezitat, apoi fața i s-a crispat. Era ea însăși surprinsă.

Am scos un sunet slab, ca un geamăt, exprimând toată mâhnirea neputincioasă pe care o resimțeam. Mi s-a părut că o umbră îi traversează privirea. Vocile păreau să se ridice din nou, nu în urechile mele, ci într-ale ei. S-a uitat la mine, dar nu mă vedea.

— Pe toți, pe toți am să vă distrug dacă voi fi obligată, a spus, căutându-mă din ochi, negăsindu-mă. Poți să crezi ce spun. De data asta, nu mă dau bătută; nu mă retrag iarăși. Țin să-mi realizez visurile.

Am întors capul, am privit dincolo de porțile dărâmate, dincolo de marginea rîpoasă a stâncilor, în josul văii. Ce n-aș fi dat să mă trezesc din coșmarul acesta. Aș fi dispus să-mi provoc singur moartea? Aveam ochii plini de lacrimi, privind peste câmpiile întunecate. Ce lașitate să mă gândesc la așa ceva! Doar eu eram la originea tuturor necazurilor, nu aveam nici o scăpare.

Stătea tot nemișcată, în ascultare; a clipit apoi încetitor, iar umerii i s-au mișcat ca sub o imensă povară interioară.

— De ce refuzi să crezi în mine? a zis.

— Renunță la himere, am răspuns. Părăsește planurile acestea. M-am apropiat și am luat-o în brațe. S-a uitat la mine, parcă amețită. Ne aflăm într-un loc unde timpul nu are importanță. Bietele sate pe care le-am cucerit nu au evoluat aproape de loc de mii de ani. Lasă-mă să-ți arăt lumea mea, Akasha. Măcar o părticică din ea! Vino cu mine, să mergem ca doi spioni prin orașe. Nu ca să le distrugem, ci ca să vedem!

I s-a limpezit din nou privirea. Se scutura din tor-poare. Mi-a răspuns la îmbrățișare, iar eu i-am dorit iarăși sângele. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva, chiar voind să rezist tentației; m-a podidit iar plânsul văzându-mă atât de lipsit de voință. Asta era tot ce-mi doream. Pe ea o doream, dar nu puteam lupta împotriva acestei dorințe. Îmi apăreau în minte toate imaginile fanteziste, de pe vremea când îmi imaginasem că o trezesc din nemișcare, că o iau cu mine la operă, prin muzeele și sălile de concerte din toate capitalele lumii, prin magazinele imense, pline de cele mai frumoase și mai nemuritoare obiecte meșteșugite cu artă de femei și de bărbați de-a lungul secolelor, care treceau dincolo de bine și de rău, dincolo de greșelile și de slăbiciunile fiecărui suflet.

— Dar ce-avem noi de-a face cu lucruri atât de derizorii, dragostea mea? mi-a șoptit. Vrei să mă înveți cum e lumea ta? Vai, ce orgoliu! Ca totdeauna, timpul nu mă atinge.

Dar acum se uita la mine cu o privire neînchipuit de tristă. Durere, asta

i se citea în ochi.

— Am nevoie de tine! mi-a șoptit.

Pentru prima oară am văzut lacrimi și-n ochii ei.

Era insuportabil. Am simțit cum mă cuprind fiori reci, ca întotdeauna la o mare durere. Dar ea mi-a pus degetele pe buze, făcându-mă să tac.

— Foarte bine, iubirea mea, mi-a spus. O să mergem la frații și la surorile tale dacă așa vrei. O să mergem la Marius. Dar, înainte de asta, dă-mi voie să te mai țin o clipă lângă mine, strâns lângă inima mea. Vezi tu, nu pot fi alta decât sunt. Asta e ființa pe care ai înviat-o cu cântecele tale, asta sunt!

Am vrut să protestez, să neg, să reiau discuția care ne făcuse să ne certăm, care o făcuse să sufere. Dar nu-mi mai găseam nici un cuvânt, privind-o în ochi. Brusc, mi-am dat seama ce se întâmplase. Găsisem modalitatea de a o opri, găsisem cheia; fusese tot timpul la îndemâna mea. Nu era vorba de iubirea pentru mine, ci de nevoia de a mă avea lângă ea. Nevoia de a avea măcar un singur aliat în toată această imensă împărăție, de-a se simți alături de un suflet făurit ca și al ei, din aceeași materie. Crezuse că putea să mă facă exact ca ea, iar acum știa că nu poate.

— Nu, nu, n-ai dreptate, a mai spus, cu ochii încă plini de lacrimi. Tu ești doar prea tânăr și ți-e frică. A zâmbit. Îmi aparții cu totul. Și dacă va trebui, n-o să ezit să-ți aduc pieirea, prințul meu drag.

N-am vorbit. Nu puteam. Îmi dădeam seama că întrezărisem adevărul. Deși ea n-ar fi recunoscut asta în vecii vecilor. De atâtea secole, nici chiar în nemișcare, nu mai fusese singură; nu cunoscuse atâta izolare. Căci, vai, nu era vorba doar că pe atunci îl avea pe Enkyl alături sau că Marius venea să-i pună la picioare tot felul de ofrande. Era ceva mult mai profund, mult mai important decât atâta; nicicând nu avusese de dat o bătălie de idei, în care să caute argumentele de una singură!

Îi curgeau lacrimi pe amândoi obraji. Două dăre de un roșu violent. Colțurile gurii îi erau lăsate în jos. Sprâncenele îi formau o cută pe frunte, deși fața continua să-i strălucească la fel ca întotdeauna.

— Nu, Lestat, a spus din nou. Greșești. Dar trebuie să ducem până la capăt ce-am început; dacă va trebui ca ei să piară cu toții, ca să te pot păstra pe tine, vor pieri.

Și-a deschis brațele. Am vrut să mă îndepănez de ea, să mă revolt împotriva ei, împotriva amenințărilor ei, dar nu m-am mișcat din loc, iar ea s-a apropiat.

Iată; briza caldă dinspre Marea Caraibilor; mâinile ei mișcându-se pe spatele meu; degetele-i alunecându-mi prin păr. Nectarul curgându-mi din nou în gură, inundându-mi inima. Și, în cele din urmă, buzele ei pe gâtul meu, carnea mea străpunsă de dinții ei. Da! Ca atunci în criptă! Cu atâta vreme în urmă! Sângele ei și sângele meu. În zgomotul asurzitor al inimii ei, da! Era extazul cel mai pur, totuși nu puteam ceda, nu puteam; știa și ea asta.

POVESTEA GEMENELOR. SFÂRSITUL

— PALATUL ni s-a părut la fel ca în amintirile noastre. Poate ceva mai luxos, mai plin de obiecte bogate prădate de pe alte teritorii cucerite. Mai multe draperii aurii, desene în culori mai vii; de două ori mai mulți sclavi în jur, de parcă ei înșiși erau obiecte decorative, cu corpurile goale împodobite cu colane de aur și bijuterii scumpe.

Ne-au condus într-o cameră somptuoasă, cu superbe scaune și mese, cu un covor fin pe jos, și am fost tratate cu cele mai bune mâncăruri.

Apoi, când s-a lăsat seara, am auzit uralele adresate regelui și reginei care se apropiau de palat; toți curtenii le ieșeau în întâmpinare ca să li se închine, cântându-le osanale, lăudându-le frumusețea pielii albe și a părului strălucitor, a corpurilor care se vindecaseră ca prin minune după atacul conspiratorilor. Întregul palat răsună de imnurile de laudă.

Când ceremonia s-a încheiat, în cele din urmă, am fost conduse în camera cuplului regal și am văzut, pentru prima oară cu ochii noștri, la lumina slabă a lămpilor ținute la distanță, transformările.

Am văzut două ființe palide, dar magnifice, care semănau ca două picături cu ceea ce fuseseră înainte; doar că acum erau învăluite într-o lumină ciudată, iar pielea nu le mai era piele. Mințile nu le mai aparțineau în întregime. Totuși, erau superbe. Așa cum vă puteți cu toții imagina. Da, erau minunate în lumina aceea, de parcă luna însăși coborâse din cer să le construiască din razele ei. Stăteau în camera aceea uimitoare, plină cu mobile aurite nespuse de frumoase, erau îmbrăcate în cele mai fine țesături și se uitau la noi cu ochi strălucitori, de parcă erau din obsidian. Regele ni s-a adresat cu o voce total schimbată care parcă era o muzică dulce:

"Khayman v-a povestit ce s-a întâmplat cu noi, a spus el. Aveți în față voastră pe beneficiarii unui miracol de nedescris; căci noi am supraviețuit unei morți sigure. Nu mai resimțim acum nevoile și limitele ființelor umane, vedem și înțelegem lucruri pe care nu le-am bănuțit vreodată."

Regina a renunțat iute la masca maiestății. Cu un sîsîit de șarpe ne-a poruncit:

"Trebuie să ne explicați ce s-a întâmplat! *Ce a făcut spiritul vostru?*"

Primejdia în care ne aflăm în prezența acestor monștri era mai mare decât oricând; am încercat să-i transmit un avertisment lui Mekare, dar regina a început imediat să râdă.

"Nu înțelegi că știi exact ce gândești?" m-a întrebat.

Regele i-a cerut să tacă.

"Lasă-le să își folosească puterile, a spus el. Știți amândouă cât de mult v-am apreciat întotdeauna."

"Da, a rânjit regina. Iar voi ați pus blestemul acesta pe capetele noastre!"

Am început imediat să le explicăm că nu noi o făcusem, că ne ținusem cuvântul când le părăsisem regatul și că ne dusesem direct acasă. În vreme ce Mekare îi studia în tăcere, eu i-am implorat să înțeleagă că, dacă spiritul acela îi persecutase, o făcuse doar dintr-o toană proprie.

"Toană! a pufnit regina. Ce vrei să spui cu cuvântul acesta? Spune mai bine ce s-a întâmplat cu noi! Spune ce suntem!" Apoi și-a descoperit dinții și i-am văzut caninii, ascuțiți ca două mici pumnale. Regele ne-a arătat și la el aceeași transformare.

"Pentru a ajunge mai ușor la sânge! a șoptit el. Știți voi ce înseamnă pentru noi setea asta? N-o putem satisface! Trei-patru oameni mor în fiecare noapte ca noi să ne potolim setea, dar ne întoarcem în culcușul nostru tot chinuiți de sete."

Regina a început să se tragă de păr, gata să cedeze poftelor de a urla. Regele i-a pus o mână pe braț.

"Dați-ne sfatul vostru, Maharet, Mekare, a zis el. Am vrea să înțelegem transformarea aceasta și cum să facem ca ea să fie de folos."

"Așa e, a adăugat regina, încercând să se stăpânească. Cu siguranță, nu se întâmplă fără o rațiune..." Apoi, pierzându-și din nou încrederea, a tăcut. Într-adevăr, sistemul ei simplu, pragmatic de a vedea lucrurile, se prăbușise complet, nu mai putea găsi justificări pentru nimic, în vreme ce regele rămăsese agățat de iluziile sale, așa cum fac adesea bărbații aproape până la sfârșitul vieții.

Întrucât ei tăceau, Mekare a înaintat, și-a pus mâinile pe umerii regelui și a închis ochii. A făcut același lucru și cu regina, dar aceasta i-a aruncat o privire înveninată.

"Explică-ne, a zis Mekare, ce s-a întâmplat în clipa aceea. Tot ce îți mai amintești. Tot ce-ai văzut."

Regina a rămas pe gânduri, neîncrezătoare, crispată. E-adevărat că frumusețea îi fusese înzecită de această metamorfoză, dar păstra în ea ceva respingător, de parcă nu era o floare veritabilă, ci o imitație făcută din ceara albă cea mai pură. Pe măsură ce se adâncea în gânduri, fața i se întuneca și exprima numai răutate. Instinctiv, m-am dus mai aproape de Mekare, să o apăr de o eventuală primejdie.

Atunci Akasha a început să povestească:

"Veniseră să ne ucidă, trădătorii! Aveau de gând să dea vina pe duhuri, acesta le era planul. Asta doar ca să consume iarăși carnea mamelor și taților lor, ca și pe cea a celor vânați de plăcere. Au intrat în casă și m-au înjunghiat cu pumnalele, pe mine, regina lor."

Aici a făcut o pauză, de parcă totul se petrecea din nou chiar în fața ochilor ei.

"Am căzut sub loviturile pe care mi le-au dat în piept. Nimeni nu poate trăi după astfel de lovituri, așa că am căzut pe podea, mi-am dat seama că aveam să mor! Auziți ce spun? Știam că nimic pe lume nu mă mai putea salva. Se scurgea tot sângele din mine."

Dar chiar în timp ce sângele mi se făcea baltă pe jos, mi-am dat seama că nu mă mai aflam în corpul meu, că îl părăsisem, că murisem și eram trasă în sus ca printr-un tunel îngust, spre un loc unde nu aveam să mai sufăr.

Nu mă înspăimânta nimic, nu mai simțeam nimic. M-am uitat în jos și mi-am văzut corpul plin de sânge în casă. Dar nu-mi mai păsa. Nu mai aveam de-a face cu el. Doar că brusc ceva m-a apucat, ceva s-a agățat de ființa mea invizibilă! Tunelul dispăruse, eram prinsă într-o plasă ca cele de pescuit. M-am luptat din răputeri să mă eliberez, și strânsoarea a cedat,

dar plasa nu s-a rupt, m-a apucat și m-a strâns din nou, de n-am mai putut să mă ridic.

Când am încercat să urlu, m-am trezit că sunt din nou în corpul meu! Am simțit din nou durerile provocate de răni, de parcă mă pătrundeau iar pumnalele. Dar plasa aceasta imensă, enorma plasă care nu slăbise deloc, în loc să se întindă la nesfârșit, cum o simțisem la început, se îngustase, urzeala era mai strânsă decât cea a unui voal de mătase.

De jur împrejur, plasa aceasta — vizibilă, dar totuși invizibilă — se răsucea ca un vânt furios, ba ridicându-mă, ba trântindu-mă și răsucindu-mă. Sângele îmi țâșnea din răni. Se amesteca cu vâlul din jurul meu, cum îmbibă sângele orice țesătură.

Voalul, transparent până atunci, era acum plin de sânge. Atunci a apărut creatura aceea monstruoasă, fără formă, enormă, care se îmbibase cu tot sângele meu. Dar creatura avea încă o proprietate, avea un fel de inimă, un miez, un centru arzător, care era acum în mine și mă răscolea alergând ca un animal speriat prin tot corpul meu. Îmi umbla prin mădulare, mă împungea, mă sfâșia de parcă avea gheare. Îmi umbla prin intestine, iar eu mă țineam de burtă de durere. M-aș fi spintecat singură ca să scot lucrul acela din mine!

Mi se părea că partea aceea imensă, invizibilă, a creaturii — ceața de sânge care mă înconjura și mă înfășură — era sub controlul acestui minuscul centru care se răsucea în toate felurile prin mine, pe care-l simțeam o clipă într-o mână și-n următoarea într-un picior. Sau pe șira spinării.

Aveam să mor, de asta eram sigură. Apoi a urmat un moment de orbire totală. Tăcere, Eram sigură că mă ucisese. Trebuia să mă ridic din nou, așa credeam. Totuși, am deschis ochii. M-am ridicat de parcă nu mă atacase nimeni, iar vederea îmi era nespus de clară! L-am văzut pe Khayman cu o torță aprinsă în mână. Am văzut copacii din grădină de parcă în viața mea nu mai văzusem lucrurile simple așa cum erau! Nu mă mai durea nimic, nici pe dinăuntru, nici pe unde fuseseră rănilor. Numai lumina mă supăra, nu puteam suferi torța aprinsă. Dar fusesem salvată de la moarte, corpul meu se metamorfozase și era acum perfect. Numai că..."

Aici s-a oprit din povestire.

A privit fix înainte, indiferentă pentru o clipă. Apoi a zis: "Restul v-a povestit Khayman." S-a uitat la rege care stătea lângă ea, studiind-o, încercând să-i cântărească spusele, la fel cum încercam și noi.

"Duhul vostru, a mai spus ea, a încercat să ne distrugă. Dar s-a întâmplat altceva. O putere superioară a intervenit și ne-a ajutat să învingem acest spirit malefic."

Din nou nu mai părea convinsă de ce spune. I s-au oprit toate minciunile pe limbă. Figura ei rece ne amenința din ochi. Dar ne-a spus cu o voce mieroasă: "Hai, spuneți-ne voi, vrăjitoarelor, voi care știți toate cele, voi care cunoașteți toate secretele. Cum ne-am putea numi noi acum?"

Mekare a oftat. Apoi s-a uitat la mine. Am simțit că nu voia să comenteze toate acestea. Ne-a venit în minte același vechi avertisment pe care ni-l adresaseră duhurile. Regele și regina Egiptului o să ne pună întrebări și n-o să le placă răspunsurile noastre. Aveam să fim distruse...

Apoi regina ne-a întors spatele, s-a așezat și și-a lăsat bărbia în piept. Atunci și numai atunci a ieșit la iveală întreaga ei tristețe. Regele ne-a zâmbit amar.

"Suntem îndurerați vrăjitoarelor, a spus el. Poate am reuși să ducem povara acestei metamorfoze, dacă am înțelege măcar despre ce e vorba. Voi, care ați comunicat cu toate creaturile invizibile, spuneți-ne ce știți despre astfel de transformări magice; ajutați-ne, dacă vreți, căci voi știți că nicicând n-am avut intenția să vă facem vreun rău, ci doar să răspândim adevărul și să facem să domnească legea."

Nu am mai stat să ne gândim la prostiile pe care le îndruga — virtutea de a răspândi adevărul prin măceluri generalizate, și așa mai departe. Mekare l-a rugat să povestească la rândul lui ce-și amintea.

A povestit lucruri pe care voi — toți câți sunteți aici — o să le găsiți perfect familiare. Că murea; că a sorbit sângele, de la soția lui, care-i curgea pe față; că imediat tot trupul i s-a vindecat, că a început să dorească sângele acela; că a băut sânge de la soția lui, pe care ea i l-a dat, și că a devenit ceea ce ea era deja. Dar că el n-a văzut nici un vâl misterios îmbibat cu sânge. Și că n-a simțit nimic cutreierându-i corpul.

"Setea este de nesuportat, ne-a spus. De nesuportat." Și-a plecat și el capul.

Mekare și cu mine am rămas în tăcere pentru moment, uitându-ne una la cealaltă, apoi, după vechiul obicei, Mekare a vorbit prima.

"Nu știm cum s-ar putea numi ceea ce ați devenit voi, le-a spus ea. Nu cunoaștem nici o întâmplare similară pe lume. Dar mi se pare foarte clar ce a avut loc. Și-a fixat privirea asupra reginei. În clipa în care îi vedeai moartea cu ochii, sufletul tău a căutat iute să scape de suferințe, cum fac toate sufletele. În clipa în care el s-a ridicat, duhul numit Amel l-a apucat, acesta fiind invizibil așa cum invizibil era și sufletul tău. În mod normal, sufletul tău ar fi trebuit să se desprindă fără efort de pământ și să se îndrepte spre tărâmurile pe care nu le cunoaștem.

Dar cu Amel se petrecuse de mult o schimbare — avea o trăsătură unică, total nouă: acest duh gustase sângele de om, căci îi chinuise cu înțepături pe unii și pe alții, după cum știți că v-a făcut și vouă. Corpul tău, care zăcea pe jos plin cu destul sânge încă, deși cursese mult prin răni, era totuși în viață.

Așa că Amel, însetat de sânge, a intrat, sub forma lui invizibilă, în trupul tău care ținea prizonier sufletul.

În mod normal, încă ai mai fi putut să-l învingi, luptându-te cu acest spirit malefic care intrase în trup, așa ceva s-a mai văzut. Numai că acel miez al duhului, acel sâmbure de materie care constituie energia centrală a tuturor duhurilor, s-a trezit brusc îmbibat de sânge, cum nu mai fusese niciodată în trecut.

Astfel, îmbinarea sângelui tău cu țesutul acela fără vârstă s-a amplificat și s-a accelerat de milioane de ori; sângele tău i-a irigat toată masa, atât nucleul material cât și partea invizibilă — acesta a fost vâlul plin de sânge pe care l-ai văzut.

Lucrul cel mai semnificativ este însă durerea pe care ai resimțit-o când îți umbla prin viscere nucleul acela. Căci e limpede că, în mod inevitabil, în corpul tău a intervenit moartea, dar că minusculul nucleu material

aparținându-i lui Amel s-a unit cu carnea ta, așa cum energia lui se unise deja cu sufletul tău. Îmbinarea sâmburelui de materie cu substanța ta s-a instalat mai întâi într-unui din organele principale, așa cum se instalase și inițiala îmbinare dintre un spirit și celălalt; și asta a dat noua ființă care sunteți."

"Inima lui și inima mea, a șoptit regina, au devenit unul și același lucru."

Închizând ochii, a ridicat o mână și și-a pus-o pe piept.

Noi n-am spus nimic la asta, căci ni se părea prea mare simplificarea, noi nu credeam că inima era centrul intelectului sau al emoției. Pentru noi creierul era acela care controla aceste lucruri. În clipa aceea, amândouă am avut în fața ochilor teribila noastră amintire: creierul și inima mamei noastre aruncate în țărână și strivite în picioare.

Ne-am dat silința să o alungăm. Ni se părea oribil ca această durere a noastră să fie percepută de cei care o provocaseră.

Regele ne-a pus o altă întrebare.

"Foarte bine, a zis el, se poate spune că ați explicat ce s-a întâmplat cu Akasha. Amel este în ea, miezul s-a unit probabil cu miezul. Dar în mine ce e? Eu n-am simțit dureri ca ea, nu mi-a umblat nici un demon prin corp. Eu n-am simțit...decât setea, după ce m-a atins ea cu mâinile pline de sânge."

Și-a privit soția.

Era limpede că setea îi umplea de rușine, de groază.

"Și-n tine e tot el, a răspuns Mekare. Nu există decât un singur Amel. Miezul lui rezidă în regină, dar ceva din el a trecut și în tine."

"Cum este cu puțință așa ceva?" a întrebat regele.

"Entitatea aceasta are o imensă parte invizibilă, a continuat Mekare. Dacă ar fi fost cu puțință să-l vedeți înainte de a se întâmpla catastrofa care a avut loc, v-ați fi dat seama că era aproape infinit."

"Da, a mărturisit Regina, eu am avut senzația că plasa aceea acoperea tot cerul!"

Atunci Mekare a continuat explicațiile: "Doar concentrând mărimi infinite ca acestea ajung duhurile să poată manifesta puteri fizice. Dacă sunt lăsate în pace, stau ca norii la orizont, poate și mai mari. Din când în când se lăudau în fața noastră că nu au limite, deși asta nu-i cu puțință să fie adevărat."

Regele s-a uitat fix la regină.

"Dar cum s-ar putea face să fie dat afară?" a întrebat Akasha.

"Da. Cum am face să scăpăm de el?" a spus și regele.

Nici una din noi n-a vrut să răspundă. Ne întrebam cum de nu le sare în ochi răspunsul.

"Trebuie să-ți distrugi corpul, i-a răspuns Mekare reginei, în felul acesta va fi și el distrus."

Regelui nu-i venea să creadă ce spusese Mekare.

"Să distrugem corpul ei!" a repetat el incredul, privind neputincios spre soția lui.

Akasha însă surâdea cu amărăciune. Pentru ea răspunsul nu fusese o surpriză. Îndelung, n-a zis nimic. Ne privea fără să își ascundă ura; apoi l-a privit pe rege. Când s-a uitat din nou la noi ne-a întrebat:

"Suntem morți, nu-i așa? Nu mai trăim deloc dacă spiritul iese din noi. Nu mai mâncăm și nu mai bem nimic în afară de sângele pe care îl cere el; corpurile noastre nu mai elimină nici un fel de resturi; din noaptea aceea de groază nimic din aspectul nostru fizic nu s-a mai schimbat — nu mai suntem în viață."

Mekare nu i-a răspuns. Știam că-i studia. Se străduia să le privească corpurile nu așa cum îi vedea orice om, ci cum face o vrăjitoare, să lase tăcerea și nemișcarea să se instaleze în jurul lor și să poată observa aspectele imperceptibile unui ochi normal. Părea să fi căzut într-o transă, uitându-se la ei și ascultând. Când, în sfârșit, a vorbit din nou, a spus:

"Lucrează asupra corpului vostru; cum lucrează focul asupra lemnului pe care îl arde, cum lucrează viermele asupra unui cadavru. Îi dă înainte și rezultatul e inevitabil — e continuarea îmbinării care a avut loc. De aceea vă supără soarele — toată energia duhului e pusă în slujba acestui proces pe care l-a început, de aceea căldura soarelui îi e insuportabilă."

"Chiar și lumina strălucitoare a unei torțe", a oftat regele.

"Uneori, chiar și flacăra unei lumânări", a spus regina.

"Exact, a spus Mekare, ieșind din transă. Voi sunteți morți, a adăugat în șoaptă, deși trăiți! Dacă rănilor vi s-au vindecat, cum ați spus, dacă tu l-ai readus la viață pe rege, cum ai făcut-o, înseamnă că ați învins moartea. Asta dacă nu ieșiți la lumina arzătoare a soarelui."

"Nu, situația asta nu poate continua, a zis regele. Setea ne omoară, voi nu vă puteți închipui cât de groaznică e setea!"

Regina a zâmbit din nou cu amărăciune. "Corpurile acestea nu mai sunt în viață. Sunt doar gazdele demonului. Îi tremurau buzele în timp ce se uita la noi. Ori asta, ori cu-adevărat am devenit zei!"

"Spuneți-ne, vrăjtoarelor, a zis regele, e oare cu putință să fi devenit ființe divine, dotate cu calități pe care numai zeii le pot avea? Ne zâmbea spunând asta; atât de tare ar fi vrut să fie chiar așa. Nu s-ar putea ca, în clipa în care demonul a încercat să ne distrugă, să fi intervenit zeii noștri ca să ne salveze?"

Ochii reginei sclipeau răutăcios. Ce mult îi plăcea ideea aceasta, dar nu credea în ea... nu cu adevărat.

Mekare m-a privit. Voia să continuu eu și să-i ating și eu la fel cum făcuse ea. Să-i studiez la rândul meu. Mai voia să-mi comunice ceva, dar nu era încă sigură. Într-adevăr, eu eram cea care posedea puteri de natură instinctivă mai mari, dar n-aveam darul ei de a comunica prin vorbe.

M-am aplecat, le-am atins pielea aceea albă, deși mă dezgusta asta, după câte ne făcuseră, poporului nostru și nouă. I-am atins, apoi m-am dat puțin înapoi și am început să-i studiez; am văzut și eu ce se petrecea înăuntrul lor, exact cum le spusese Mekare, am auzit și eu cum duhul lucra fără odihnă. Mi-am golit mintea de orice gând; am curățat-o de toate ideile preconceptuate și de frică, și, în vreme ce calmul transei se instala în mine, am dat glas celor simțite.

"Mai vrea oameni", le-am spus. M-am uitat la Mekare. Asta suspectase și ea.

"Îi dăm câți putem!" a oftat regina.

Iarăși s-a îmbujorat de rușine, a prins o culoare extraordinară pe obrajii aceia palizi. Și fața regelui s-a împurpurat. Am înțeles, ca și Mekare, că

atunci când beau sângele victimelor simțeau cel mai pur extaz. Nicicând nu cunoscuseră o astfel de plăcere, nici în pat, nici la masa de banchet, nici la beția din bere sau vin. De-aici le venea rușinea. Nu era vorba de uciderea persoanelor, ci de monstruoasa hrană. De uriașa plăcere. Ah, ce mai pereche formau!

Dar nu mă înțeleseră corect.

"Nu, le-am explicat eu, nu-i vorba de asta, vrea să creați și alte ființe ca voi! Vrea să intre și în alți oameni pe care să-i transforme în băutori de sânge, cum a intrat în rege; e mult prea uriaș ca să se mulțumească doar cu două trupuri. Setea voastră va deveni mai suportabilă doar atunci când o să mai faceți alți băutori de sânge, căci vor împărți cu voi povara setei acesteia."

"Nu! a urlat Regina. E ceva de neconceput."

"Nu se poate ca problema să fie atât de simplă! a declarat regele. Doar am fost transformați amândoi în același moment teribil, când zeii noștri s-au războit cu demonul acesta. E totuși de conceput că zeii noștri s-au războit cu el și că l-au învins."

"Nu cred c-așa stau lucrurile", am spus eu.

"Ceea ce vrei să spui e că, dacă le dăm și altora din sângele nostru, vor fi și ei infectați în același fel?" a spus regina.

În aceeași clipă și-a reamintit toate amănuntele catastrofei. Cum îi murea soțul, cum nu-i mai bătea inima, cum sângele ei îi cursese în gură.

"Dar n-am atâta sânge în mine să pot realiza una ca asta! a declarat ea. Sunt numai ce sunt!"

Apoi s-a gândit la sete și la toate ființele care i-o potoliseră.

Noi ne-am dat seama de un lucru esențial: că ea îi supsese tot sângele soțului ei înainte de a-i da de la ea, că numai în felul acela se putuse opera transformarea; că regele era în clipa aceea aproape mort și mult mai receptiv, căci propriul lui suflet aproape se desprinsese; de aceea fusese prins cu ușurință în tentaculele sale de Amel.

Firește, ei ne citeau gândurile.

"Nu cred ce spuneți, a zis regele. Zeii n-ar fi putut permite una ca asta. Noi suntem regele și regina din Kemet. Că-i un blestem sau o binecuvântare, această transmutație magică ne era hărăzită dinainte."

S-a scurs un moment în liniște. Apoi el a vorbit din nou, cu toată sinceritatea. "De ce nu înțelegeți, vrăjitoarelor? Acesta ne era destinul. Ne-a fost scris să năvălim pe pământurile voastre, să vă aducem aici, pe voi și pe demonul acesta, și să ni se întâmple ce ni s-a întâmplat. Suferim, ce-i drept, dar acum suntem zei; suntem animați de un foc sfânt; și ar trebui să mulțumim cerului pentru asta."

Am încercat să o împiedic pe Mekare să vorbească. Am strâns-o tare de mână. Dar ei știau deja ce-avea de spus. Singurul lucru care-i deranja era siguranța ei.

"Probabil că această stare poate fi transmisă oricui, a spus ea, dacă se prezintă aceleași condiții, adică femeia sau bărbatul respectiv să fie slăbiți și pe moarte, în așa fel încât duhul să-i poată prinde sufletul."

Au rămas tăcuți, privindu-ne. Regele a scuturat din cap. Regina s-a uitat în altă direcție, dezgustată. Atunci regele a șoptit ceva:

"Dacă așa stau lucrurile, probabil că unii vor încerca să ia aceasta de

la noi!"

"Oh, da, a șoptit Mekare. Vă dați seama? Cine n-ar vrea să fie nemuritor? Sigur că vor încerca. Cine nu vrea să trăiască veșnic?"

Fața regelui a suferit atunci o schimbare. Pășea de colo până colo prin cameră. A privit-o pe soția lui, care se uita la noi de parcă era gata să își piardă mințile, apoi i-a spus cu mare mare grijă:

"În cazul acesta știm ce-avem de făcut. Nu e cu putință să creem o astfel de rasă monstruoasă! Știm ce-avem de făcut!"

Regina și-a acoperit urechile cu mâinile și a început să • țipe. Apoi a gemut, ca să sfârșească în răgete de agonie, cu degetele transformate parcă în gheare, cu ochii ațintiți în tavan.

Mekare și cu mine ne-am retras spre fundul camerei și ne-am agățat una de alta. Mekare a început să tremure, și să plângă, eu, la rândul meu, am simțit urcându-mi-se lacrimile în ochi.

"Voi sunteți de vină! a urlat regina, cu o voce cum nu mai auzisem vreodată de la o ființă umană. Când s-a apucat să spargă totul în jur, ne-am dat seama că realmente poseda puterile lui Amel, căci era în stare de lucruri pe care o ființă umană nu le-ar fi putut face. Oglinzile erau aruncate până în tavan, mobilele aurite se făceau țandări sub pumnul ei. Vă blestem să umblați pentru eternitate doar printre demoni și animale sălbatice, în lumea tenebrelor, a urlat ea, pentru tot ce ne-ați făcut. Creaturi abjecte ce sunteți. Vrăjitoare. Voi și demonul vostru! Ziceți că nu voi l-ați trimis pe capul nostru. Dar în inimile voastre asta doreați. Voi ați trimis acest demon! A citit în inimile voastre, așa cum o fac eu acum, și a știut că ne doriți răul!"

Regele a luat-o în brațe și a încercat să o potolească, a sărutat-o, a lăsat-o să suspine pe pieptul lui. În cele din urmă, s-a desprins de el. Se uita iar la noi cu ochii plini de lacrimi sângerii.

"Mințiți! a spus ea. Mințiți, asta e, cum au făcut-o și demonii voștri mai înainte. Cum credeți că așa ceva putea să se întâmple fără să ne fie scris? S-a întors spre rege. Nu vezi, vai ce proști am fost să le ascultăm pe muritoarele astea, care n-au puterile noastre! Avem scuza că suntem zei prea tineri, trebuie să ne silim să-nvățăm ce planuri ne-a hărăzit Cerul. Destinul nostru mi se pare limpede — se vede în puterile pe care le-am căpătat."

N-am schițat nici un gest la cele spuse de ea. Timp de câteva momente mi s-a părut chiar superb că ea reușea să creadă în asemenea prostii. Eu credeam doar că duhul cel rău, Amel, idiotul acela fără minte, duhul acela imbecil, se încurcase în îmbinarea aceasta dezastruoasă și că lumea întreagă avea să plătească pentru faptele lui. Îmi revenea în minte avertismentul mamei. Îmi reveneau în memorie toate suferințele. Apoi mi s-au strecurat în minte alte gânduri — cum să-i distrugem pe rege și pe regină — care erau atât de puternici, încât am început să-mi scutur capul ținut în mâini, să-ncerc să-mi limpezesc mintea, ca să nu le provoc mânia.

Dar regina nu ne mai dădea atenție, urla cât putea după gardieni, să ne ia pe sus și să ne ducă la închisoare, căci a doua zi voia să ne facă din nou proces în fața întregii curți.

Am fost arestate imediat; ascultându-i ordinele date printre dinți, cu tot veninul zugrăvit pe față, soldații ne-au târât din cameră și ne-au

aruncat într-o celulă neluminată, ca pe orice prizonieri.

Mekare m-a luat de după umeri și mi-a șoptit că până la răsăritul soarelui să nu ne gândim decât la nimicuri, ca să nu ne atragem vreo neplăcere; să stăm și să cântăm toate cântecele pe care le cunoșteam, mergând prin celulă, ca nici măcar în vis să nu-i ofensăm cumva pe rege și pe regină, de care i se făcuse o frică teribilă.

În viața mea n-o văzusem pe Mekare atât de înfricoșată. Mekare făcea parte dintre cei pe care, în general, mânia îi face să se agite ca nebunii; eu, dimpotrivă, aveam tendința de a mă arăta mai fricoasă, închipuindu-mi tot felul de grozăvii.

Când a venit dimineața și a fost sigură că cei doi monștri se duseseră la culcare în culcușul lor secret, a izbucnit în lacrimi.

"Eu sunt de vină, Maharet, mi-a spus ea. Totul s-a întâmplat din vina mea. Eu l-am trimis pe Amel împotriva lor. Am încercat să mă abțin; dar Amel mi-a citit în suflet. A fost exact așa cum a zis regina."

Nu se mai potolea, învinuindu-se de toate necazurile. Ea îi vorbise lui Amel; ea îl încurajase, îl ambiționase, îl flatase. Ea fusese cea care dorise ca toate necazurile cu puțință să se abată asupra egiptenilor, iar el îi citise gândurile.

Am încercat să o consolez. I-am spus că nici una din noi nu putea să țină perfect sub control ce simțeam în inimă; că Amel ne salvase deja o dată de la moarte; că nimeni nu putea să prevadă toate consecințele acestor alternative, al acestor răscruci îngrozitoare, unde trebuia să ne alegem drumul; că acum trebuia să alungăm din capul nostru ideea c-am fi vinovate și să nu mai privim decât în viitor. De pildă, cum am face să evadăm? Sau să-i influențăm pe monștri aceia să ne dea drumul? Acum nici unul dintre spiritele noastre bune nu mai avea cum să-i sperie, nu mai era nici o șansă. Trebuia să ne gândim, să facem planuri, să facem ceva.

În cele din urmă, s-a întâmplat ce speram eu în secret să se întâmple: a apărut Khayman. Dar era mai slab și mai abătut decât înainte.

"Cred că sunteți pierdute, roșcatele mele, ne-a spus el. Regele și regina au rămas în cea mai neagră disperare după cele spuse de voi; înainte să răsară soarele au mers să se roage în templul lui Osiris. Nu puteați să le dați un pic de speranță că vor reuși să scape de acest blestem? Că oroarea asta va avea un sfârșit?"

"Khayman, există o singură speranță, a șoptit Mekare. Duhurile pot să-mi fie martore că nu te împing să faci asta, ci că răspund la întrebare. Dacă vrei să mergi până la capăt, trebuie să distrugi suveranii. Trebuie să găsești locul unde se ascund și să lași soarele să-i ardă, căci corpurile lor metamorfozate de curând nu-i suportă razele."

El s-a îndepărtat, îngrozit de ideea unei astfel de trădări. S-a uitat înapoi, a oftat, apoi ne-a spus: "Vrăjitoarelor, eu am mai văzut astfel de lucruri, dar nu am curajul să fac așa ceva."

Pe măsură ce se scurgea timpul, treceam prin toate chinurile, căci eram sigure că ne vor trimite la moarte. Dar nu mai aveam regrete pentru cele spuse sau făcute. Așa cum zăceam într-un colț, îmbrățișate, am continuat să cântăm toate cântecele pe care le cunoșteam din copilărie, am cântat tot ce învățasem de la mama. Eu mă gândeam la fetița mea și am încercat să o vizitez, să mă desprind de trup și să mă duc în preajma

ei, dar fără poțiunea magică n-am putut. Nu știam să o fac altfel.

A venit seara. Am auzit osanalele cântate de mulțime pe măsură ce se apropiau regele și regina. Soldații au venit după noi. Am fost duse în marea curte descoperită a palatului, exact ca data trecută. Aici ne violase Khayman, dezonorându-ne, iar acum eram aduse cu mâinile legate în fața aceluiași spectatori.

Numai că acum era întuneric și se puseseră lămpi pe sub arcadele care înconjurau curtea; pe florile de lotus sculptate la baza de sus a pilaștrilor jucau umbrele aruncate de lămpi, prevestind parcă numai rele. Jucau și pe siluetele desenate pe pereți. În fine, pe podium și-au făcut apariția regele și regina. Toată adunarea a căzut în genunchi. Soldații ne-au forțat și pe noi să îngenunchem. Apoi regina a făcut un pas înainte și a vorbit.

Cu o voce tremurătoare, le-a spus supușilor ei că se lămurise ce vrăjitoare rele eram, că din vina noastră venise în regatul lor demonul care-l chinase pe Khayman și care își încercase puterile chiar și cu regele și cu regina. Dar că, din fericire, marele zeu Osiris, cel mai vechi zeu al Egiptului, mai puternic chiar decât Ra, învinsese acest spirit diabolic și-i dotase pe măriile lor cu puterea lui celestă.

Pe vrăjitoare, însă, marele zeu nu le putea ierta pentru tulburările aduse poporului său iubit. Ceruse să fie pedepsite cu asprime.

"Mekare, pentru minciunile tale și pentru felul în care comunici cu demonii, a spus ea, ți se va smulge limba din gură. Iar ție, Maharet, pentru răul pe care l-ai imaginat pentru noi și pentru felul în care ai încercat să ne convingi să credem în el, ți se vor scoate ochii din cap. Veți fi legate una de alta toată noaptea, ca să vă auziți văicărelile, una nefiind în stare să vorbească, cealaltă incapabilă să vadă ceva. Măine la prânz, veți fi arse de vii în piața palatului, în fața poporului întreg.

Să știți cu toții, răul nu va triumfa împotriva zeilor Egiptului, a regelui și a reginei. Zeii ne-au privit cu bunăvoință și ne-au acoperit de glorie drept rege și regină a Cerurilor, având destinul de a face numai bine!"

Am rămas fără grai, auzindu-ne condamnarea; nu mai simțeam nici frică, nici tristețe. Mekare a ridicat imediat glasul să o înfrunte. I-a speriat și pe soldați, smulgându-se din mâinile lor și făcând un pas înainte. Se uita la cerul înstelat când a vorbit.

În fața curții care murmură speriată, a declarat:

"Iau toate duhurile de martori, căci numai ele cunosc viitorul — atât ceea ce va fi, *cât și ceea ce vreau eu!* Află că ești Regina Damnaților și numai atât! Destinul tău este numai acela de a face rău, după cum știi foarte bine! Dar eu am sji pun capăt acestui destin, chiar de va fi să revin dintre morți pentru asta. Când vei ajunge la apogeul puterilor tale, eu te voi învinge! Uită-te bine la mine, căci eu te voi răsturna. Uită-te bine la mine, căci mă vei mai vedea!"

N-a terminat bine de rostit acest jurământ, această profecie, că duhurile, adunându-se, au început să facă vârtejuri de vânt, așa că ușile palatului s-au deschis brusc și nisipurile deșertului au umplut aerul.

Curtenii au început să țipe de groază.

Dar Regina a urlat la soldați:

"Luați-o imediat și tăiați-i limba, cum am poruncit!"

Cu toate că toți curtenii se lipiseră de pereți, de frică, soldații au avansat, au imobilizat-o pe Mekare și i-au tăiat limba.

Îngrozită, am privit scena; am auzit-o icnind de durere. Apoi, cu o furie inimaginabilă, i-a împins pe soldați cu amândouă mâinile și, aruncându-se în genunchi, a cules de pe jos limba tăiată, însângerată, și a înghițit-o înainte de a fi călcată în picioare sau aruncată.

Apoi soldații m-au înșfăcat și pe mine.

Ultima scenă pe care am văzut-o: Akasha, arătându-mă cu degetul, cu niște ochi care străluceau ca stelele. Și fața lui Khayman, pe obrajii căruia lacrimile curgeau șuvoi. Soldații mi-au apucat capul ca într-o menghină, mi-au tras pleoapele și toată vederea mi s-a dus, în vreme ce și eu plângeam, fără să scot vreun sunet.

Apoi brusc am simțit o mână caldă apuncându-mi-o pe-a mea și am mai simțit ceva care mi-era pus în dreptul gurii. Khayman îmi presa pe buze ochii scoși. I-am înghițit imediat, pentru a nu fi pângăriți sau aruncați la gunoi.

Vântul s-a întetit; spiritele se zvârcoleau în jurul nostru, iar curtenii se împrăstiau în toate direcțiile, după câte azeam. Unii tușeau, alții se înecau, mulți țipau, fugind de colo până colo, iar în timpul acesta regina îi implora să rămână liniștiți. M-am întors să dau de Mekare și i-am simțit capul pe umăr, părul pe obraz.

"Acum, pe rug cu ele!" a declarat regele.

"Nu imediat, nu, e prea devreme, a spus regina. Vreau să sufer!"

Așa că am fost duse de-acolo, legate împreună și lăsate singure, pe dușumea, într-o celulă.

Ore întregi palatul a fost bântuit de spirite; dar regele și regina i-au calmat pe curteni, le-au explicat că n-au motive să se teamă. A doua zi, când soarele avea să ajungă la zenit, tot răul avea să piară din regat, așa că spiritele n-aveau decât să se agite până atunci.

În cele din urmă, s-a calmat totul, nimic nu se mai mișca prin tot palatul, în afară de rege și de regină; până și gărzile din fața celulei noastre dormeau.

Acestea sunt ultimele ore din viața mea, mă gândeam. Suferința ei va fi mai mare dimineată, căci ea mă va vedea pe mine pe rug, fără să poată măcar să urle. Am strâns-o în brațe pe Mekare. Mi-am pus capul pe pieptul ei. Așa timpul a trecut.

Pe la vreo trei dimineată am auzit zgomote în fața celulei. Se petrecea ceva violent: un gardian a scos un țipăt ascuțit, apoi am auzit cum a căzut jos. Era clar că fusese ucis. Mekare s-a mișcat lângă mine. Am auzit cum s-a tras zăvorul ușii, apoi balamalele au scârțâit. Apoi de la Mekare mi-a parvenit un zgomot, ca un geamăt.

Intrase cineva în celulă, era Khayman, am știut-o datorită acelorași vechi puteri intuitive. Când ne tăia legăturile, am întins mâna și i-am apucat-o pe a lui. Dar, în aceeași clipă, mi-am dat seama că nu mai era același Khayman! Apoi am înțeles.

"Te-au transformat și pe tine! Au făcut din tine același monstru ca ei."

"Așa e, a șoptit el cu o voce plină de amar și de ură, dar și cu o nouă nuanță în glas, care nu mai avea nimic omenesc. Mi-au făcut-o! Au vrut să facă o încercare, de aceea au făcut-o! Au vrut să vadă dacă ați spus

adevăru! Acum duhul acela rău se află și-n *mine*."

Mi se părea că plânge, îi ieșea din piept un sunet uscat. I-am simțit puterea pe care o avea acum în degete, căci, strângându-mă de mână, mi-o strivea de-a dreptul, fără să vrea.

"Vai, Khayman, i-am răspuns eu, plângând. Ce trădare din partea celor pe care i-ai servit cu atâta credință."

"Ascultați-mă, amândouă, vrăjitoarelor! a continuat el cu vocea aceea guturală și plină de mânie. Vreți să pieriți mâine pe rug, în fața unei gloate ignorante, sau vreți să vă bateți cu acest spirit rău? Vreți să fiți egalele și dușmancele lui jurate pe pământ? Căci ce altceva stăvilește puterea celor puternici, dacă nu puterea altora la fel de puternici ca ei? Cine-l înfrânge pe oștean, dacă nu tot un oștean de aceeași valoare? Spuneți, vrăjitoarelor, dacă ei au putut să mă transforme pe mine, n-ar fi cu putință să o fac și eu cu voi?"

Eu m-am tras înapoi imediat, am vrut să mă îndepărtez de el, dar nu mi-a dat drumul. Nu știam dacă era cu putință. Dar știam că nu voiam așa ceva.

"Maharet, mi-a zis el. Vor crea o rasă nouă de acoliți dacă nu sunt învinși, și cine-ar mai putea să-i înfrângă dacă nu cineva cu forțe egale?"

"Nu, mai bine mor", am spus eu, văzându-mă deja în flăcări pe rug. Nu, era de neiertat. Aveam să fiu lângă mama chiar a doua zi, aveam să părăsesc definitiv locurile acelea, nimic nu mă putea face să rămân.

"Tu ce crezi, Mekare? a întrebat el. O să încerci să realizezi blestemul pe care l-ai pronunțat sau o să mori, lăsând asta pe seama duhurilor care te-au dezamăgit încă de la început?"

Iarăși s-a auzit vântul care străbătea palatul, ușile exterioare s-au zbatut, nisipul s-a izbit de ziduri. Din coridoare s-a auzit cum fugeau servitorii de colo-colo, cum se ridicau din paturi cei adormiți. Se auzeau tânguierile spiritelor pe care le iubisem cel mai mult, sunete slabe, găunoase, inumane.

"Păstrați-vă calmul, le-am spus amândurora, eu nu sunt de acord. Nu am de gând să las acest spirit rău să intre în mine."

Cum rămăsesem aplecată, cu capul sprijinit de peretele celulei, hotărâtă că trebuie să mor, mi-am dat seama că infernala tranzacție era în curs chiar în celula aceea strâmtă. Mekare își alesese soarta, împotriva avertismentelor spiritelor bune. Am întins mâna și am dat de corpurile lor, împreunate ca într-un act de dragoste, iar când am încercat să-i separ, Khayman mi-a dat o lovitură din care am leșinat.

Nu trecuseră decât câteva minute când m-am trezit din leșin. Prin aer se auzeau gemetele duhurilor. Ele știau rezultatul înaintea mea. Vântul s-a potolit; întunericul n-a mai fost tulburat de nimic; palatul s-a cufundat din nou în tăcere.

Atunci am simțit atingerea mâinilor reci ale surorii mele. Am auzit un sunet ciudat care semăna cu un râs; oare cei fără limbă pot să râdă? Eu încă nu luasem nici o hotărâre. Știam doar că viețile noastre fuseseră întotdeauna similare; că eram gemene și fiecare era oglinda celeilalte; două trupuri, dar un singur suflet. Stăteam în întunericul fierbinte din celula aceea strâmtă, eram în brațele surorii mele, dar pentru prima oară ea era schimbată; nu mai formam aceeași ființă, și totuși da. Apoi i-am

simțit gura pe gât, am simțit cum încearcă să-mi rupă pielea; dar Khayman a apucat un cuțit și a făcut treaba în locul ei. Pentru mine a început marele leșin.

Ah, ce momente divine! Am revăzut cu ochii minții superbe culori argintii ale cerului când sora mea, în fața mea, întindea mâinile spre cer, zâmbitoare, și se pornea ploaia. Dansam împreună în ploaie, ne înconjura tot poporul nostru, călcam pe iarba udă cu picioarele goale, apoi se auzea tunetul, iar cerul era brăzdat de fulgere, de parcă sufletele noastre scăpau de sub o mare povară dureroasă. Ude până la piele, ne duceam tocmai în fundul peșterii, aprindeam o lampă mică și priveam din nou vechile desene de pe pereții ei, făcute de toate generațiile de vrăjitoare dinaintea noastră; ne strângeam una lângă alta, ascultând zgomotul îndepărtat al ploii, și ne pierdeam în desenele acelea care reprezentau vrăjitoarele dansând; și luna care apărea prima dată pe cerul nopții.

Khayman mi-a dat primul din sângele lui magic; apoi soră-mea; apoi din nou Khayman. Știți cu toții ce mi s-a întâmplat. Ce nu știți însă, e ce poate să reprezinte Darul întunecat pentru o oarbă. În întunericul opac au început să danseze scânteii, apoi lucrurile din jur au început să prindă un contur luminos, pulsatoriu; ca atunci când, închizând ochii, păstrezi pe retină imaginile pe care le-ai privit la o lumină puternică.

Mă puteam efectiv mișca prin întuneric. Am întins mâna și am verificat dacă era exact ceea ce vedeam. Ușa, peretele; apoi coridorul din fața mea; o clipă mi-a apărut în fața ochilor o hartă întreagă a drumului din față.

Totuși, noaptea părea extrem de liniștită; nu se mai simțea nimic inuman prin preajmă. Duhurile dispăruseră cu desăvârșire.

Și nicicând, absolut nicicând, n-au mai revenit. Nu mi-au mai răspuns nici la întrebări, nici la chemări. Strigoii celor morți îmi apăreau încă, dar nu spiritele, ele au dispărut pentru totdeauna.

Dar atunci, pe loc, nu mi-am dat seama că am fost abandonate, nu mi-am dat seama nici în orele sau în primele nopți care au urmat.

Mă uimeau atâtea lucruri; atâtea lucruri mă umpleau de tristețe sau de bucurie.

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, ne ascunsesem, la fel ca regele și ca regina, în adâncurile unui mormânt.

Khayman ne-a adăpostit chiar în interiorul mormântului tatălui lui, în care fusese readus bietul cadavru pângărit. Între timp, băusem primele înghițituri de sânge de la un muritor. Cunoscusem extazul care-i făcea pe rege și pe regină să roșească de rușine. Dar nu îndrăznisem să fur ochii victimei, în momentul acela nici nu-mi trecuse prin cap că așa ceva ar putea să meargă.

De-abia după cinci nopți am făcut descoperirea aceasta și am început să văd la fel cum vede cu-adevărat un băutor de sânge pentru prima oară.

Eram de-acum departe de capitala regală, plecasem spre nord imediat ce se lăsase noaptea.

La fiecare popas Khayman iniția alte și alte persoane, invitându-le să se ridice împotriva regelui și a reginei care pretindeau că erau unicii deținători ai Darului întunecat, asta nefiind decât cea mai cumplită dintre multiplele lor minciuni.

Vai, ce furie l-a chinuit în nopțile acelea pe Khayman! Oricine îi cerea, căpăta puterile noastre supraomenești, chiar dacă era slăbit în ultimul hal și de-abia se mai ținea pe picioare pe lângă noi. Legământul pe care-l făcuse era să creeze cât mai mulți dușmani ai regelui și ai reginei, de puteri egale. Oare câți băutori de sânge au fost astfel creați în acele săptămâni necugetate, monștri al căror număr avea să se multiplice pentru a participa la luptele la care visa Khayman?

Dar atât evadarea, cât și rebeliunea noastră au fost sortite eșecului în această primă fază. Aveam să fim în curând separați pentru vecie, Khayman, Mekare și cu mine.

Regele și regina, îngroziți din cauza dezertării lui Khayman și suspectând că ne-a dat și nouă aceleași puteri magice, au trimis după noi soldații, care ne puteau căuta atât ziua cât și noaptea. Datorită faptului că ne hrăneam cu lăcomie, pofta cea nouă fiind greu de potolit, lăsam urme ușor de găsit prin satele de pe marginea fluviului, pe unde treceam, sau prin taberele de pe dealuri.

În cele din urmă, la nici două săptămâni după ce părăsisem palatul regal, am fost prinși de mulțime chiar în fața porților orașului Saqqâra, la mai puțin de două nopți de drum până la mare.

Dacă am fi ajuns măcar la mare! Dacă am fi putut rămâne împreună. Lumea se născuse din nou pentru noi în beznă. Ne iubeam cu disperare. Ne povesteam cu disperare toate senzațiile la lumina lunii.

La Saqqâra ni se întinsese o cursă. Khayman a reușit să se descătușeze, dar și-a dat seama că pe noi nu ne putea salva. A luat atunci calea munților ca să aștepte momentul propice, care n-a mai venit niciodată.

Noi două am fost înconjurate de soldați, dacă mai țineți minte ce-ați văzut în visele pe care le-ați avut. Ochii mi s-au scos din nou, iar teama pe care o aveam acum era rugul, căci numai focul ne-ar fi putut distruge; în fine, ne rugam la toate puterile invizibile să ne acorde eliberarea finală.

Dar regele și regina se temeau să ne distrugă trupurile. În definitiv, crezuseră ce le spusese Mekare despre duhul rău care ne infectase acum pe toți și se temeau să nu resimtă ei înșiși durerile la care ne-ar pedepsi pe noi. Firește, varianta asta nu era valabilă, dar cine putea ști pe atunci ceva?

Așa se face că am fost închise în sarcofage de piatră, după cum v-am povestit. Una să fie dusă spre răsărit, cealaltă spre apus. Plutele fuseseră deja construite, să ne dea drumul pe apele oceanului. Cu toată orbirea mea, le-am văzut; am fost purtate pe ele și, citind în mințile celor ce ne capturaseră, mi-am dat seama care era planul. Am știut și că nu era cu putință să fim salvate de Khayman, căci călătoria noastră avea să continue zi și noapte.

Când m-am trezit, eram în derivă pe valurile mării. Timp de zece zile am rătăcit cu pluta pe mare, după cum v-am mai spus. Am suferit cumplit de foame, dar și de groază să nu se ducă la fund sarcofagul și să fiu îngropată pe veci, fără să pot muri. Dar n-a fost să fie așa. Când, în fine, am fost aruncată pe țărm, pe coasta estică, în sudul Africii, am pornit imediat în căutarea lui Mekare, începând traversarea continentului către vest.

Timp de câteva secole am tot căutat-o, de la punctul cel mai sudic al unui continent, până la cel mai nordic al altuia. Am căutat-o până în nordul Europei. Am umblat pe toate plajele stâncoase, până în insulele cele mai nordice, până am ajuns la cele mai îndepărtate platouri acoperite de ghețuri veșnice și de zăpadă. Totuși, iarăși și iarăși, mă întorceam în satul nostru, și-am să vă spun în curând și partea aceasta a poveștii, căci pentru mine e foarte important să o cunoașteți, după cum veți vedea.

În tot acest timp am întors definitiv spatele Egiptului; am întors spatele regelui și reginei.

Cu mult mai târziu am aflat că metamorfoza lor fusese transformată într-o adevărată religie; că treceau drept reîncarnarea zeului Osiris și a zeiței Isis și că miturile acestora fuseseră ajustate ca să le servească lor.

Regele era Osiris, care devenise zeul infernului, căci nu putea să apară decât noaptea. Regina era Isis, Mama, care pune una lângă alta bucățile corpului dezmembrat al soțului și-i dă din nou viață.

Ați citit în cartea lui Lestat, conform celor ce-i fuseseră povestite de Marius, cum zeii sângelui, creați de Mamă și de Tată, îi sacrificau pe răufăcători în sanctuare ascunse în dealurile din Egipt; cum această religie s-a perpetuat până la venirea lui Hristos.

Ați mai aflat și de reușita rebeliunii puse la cale de Khayman împreună cu creaturile sale, egale în puteri cu suveranii, care s-au ridicat contra Mamei și Tatei; ați aflat de toate războaiele duse între băutorii de sânge din lumea întreagă. Akasha însăși i-a făcut aceste revelații lui Marius, iar Marius, lui Lestat.

În secolele acelea a apărut și legenda gemenelor; căci soldații egipteni care au fost martorii evenimentelor ce se petrecuseră — de la masacrul poporului nostru până la capturarea noastră finală — au povestit totul. Legenda gemenelor a fost chiar pusă pe papirus ceva mai târziu de către scribii egipteni. Exista credința că, într-o zi, Mekare avea să reapară să o detroneze pe Mamă și că toți băutorii de sânge din lume aveau să piară o dată cu ea.

Toate acestea s-au petrecut fără știința sau contribuția mea, căci eu eram de mult departe de astfel, de lucruri.

Doar după trei mii de ani m-am întors în Egipt, anonimă sub vălurile mele negre, să văd cu ochii mei ce deveniseră Mama și Tata — niște statui imobile, încătușate sub pietrele templului lor subteran, doar cu capul și gâtul expuse, cu ochii privind în gol. Păziți de preoți băutori de sânge, deveniseră izvorul nemuririi pentru tinerii novici.

Doream să mă înfrupt? m-a întrebat tânărul preot băutor de sânge. În cazul acesta, trebuia să fac apel la Vârstnici și să jur credință cultului secular, demonstrând că sunt o ființă pură, nu vreo răufăcătoare cu intenții egoiste. Să mori de râs, nu alta.

Dar ce teribil spectacol prezentau cei doi, cu ochii lor fixați în gol! Le-am murmurat numele, Akasha, Enkyl, însă n-au avut nici cea mai slabă sclipire în ochi, nici cea mai mică tresărire a pielii.

Așa erau de când îi pomeniseră cu toții, așa mi-au spus preoții; nici unul nu mai știa măcar dacă miturile inițiale conțineau vreun strop de adevăr. Noi — primii copii nu mai aveam alt nume decât Prima Generație, care îi adusese pe lume pe rebeli; legenda gemenelor era complet uitată;

nimeni nu mai cunoștea numele de Khayman, de Mekare sau de Maharet.

Aveam să-i mai văd o singură dată după aceea. După trecerea a încă o mie de ani. Tocmai avusese loc marele incendiu de la Alexandria, iar Vârștnicul — după cum a povestit Lestat în carte — hotărâse să-i distrugă pe Mamă și Tată, punându-i la soare. Nu li se întâmplase altceva decât că li se bronzase pielea de la soare, cum a povestit și Lestat, atât de mare devenise rezistența lor. Căci, deși trebuie să dormim neajutorați ziua, cum știți, lumina în sine nu mai e atât de ucigașă o dată cu vârsta.

Dar peste tot prin lume, cei mai tineri dintre băutorii de sânge izbucniseră în flăcări în acele ore cât ei stătuseră la soare în Egipt; cei vârstnici suferiseră cu mult mai puțin, doar li se înnegrise pielea. Dragul meu Eric avea pe atunci cam o mie de ani și trăia împreună cu mine în India; în orele acelea interminabile a suferit de arsuri severe. A avut nevoie de mult sânge de la mine ca să se restabilească. Eu însămi n-am suferit decât de aceeași bronzare a pielii și, deși am avut mari dureri timp de multe nopți, rezultatul a fost ciudat: treceam mult mai ușor drept ființă umană printre muritori, având pielea mai închisă la culoare.

Cu multe secole mai târziu, sătulă de paloarea pielii mele, aveam să rămân în mod deliberat la soare să mă bronzez. O s-o mai fac, probabil, cândva.

Fenomenul rămânea totuși un mare mister pentru mine când s-a întâmplat prima dată. Voiam doar să aflu de ce văzusem în vis atâtea flăcări, de ce auzisem atâtea urlete ale celor ce piereau, de ce propriile mele creații, la care țineam, dispăruseră în acest mod abominabil.

Așa că am plecat din India spre Egipt, care mi-a fost dintotdeauna un loc nesuferit. Atunci am auzit și de Marius, un tânăr băutor de sânge de la Roma, care, în mod miraculos, nu suferise nici o arsură și care venise și-i furase pe Mama și Tata din Alexandria, pentru a-i duce într-un loc sigur, unde să nu mai poată nimeni să-i ardă, nici pe ei — nici pe noi — vreodată.

N-a fost greu să aflu unde era Marius. După cum v-am spus, la început noi nu puteam comunica unul cu altul. Apoi, cu trecerea timpului, am putut să-i auzim pe cei tineri, ca și cum ar fi fost niște muritori. Am descoperit, la Antiohia, casa lui Marius, un adevărat palat, în care ducea o existență de patrician roman, chiar dacă în ultimele ore ale nopții își încolțea și el victimele umane pe străduțele dosnice.

O făcuse deja nemuritoare pe Pandora, pe care o adora mai presus decât orice pe lume. Pe Mamă și pe Tată îi ascunsese într-o criptă, făcută de mâinile lui din marmură de Carrara, pardosită cu mozaic, unde lăsa să ardă tămâie și esențe fine, ca într-un templu, de parcă ar fi fost cu adevărat niște zei.

Am așteptat momentul potrivit. Când, împreună cu Pandora, a plecat după victime, am intrat fără greutate în casă, făcând să se deschidă zăvoarele de la distanță.

În fine, și Mama și Tata aveau amândoi pielea ceva mai închisă la culoare, ca și mine, dar erau la fel de superbi și de lipsiți de viață ca în urmă cu o mie de ani. Erau așezați pe un soi de tron, pe care aveau să șadă, în același fel, timp de două mii de ani, după cum știți cu toții. M-am apropiat și i-am atins. Am dat în ei. Nici nu s-au clintit. Apoi am făcut

experiența pe care-o doream: cu lama lungă a unui pumnal am străpuns pielea Mamei, devenită un înveliș elastic, ca și pielea mea. Am străpuns acel trup nemuritor care devenise deopotrivă indestructibil și de o fragilitate înșelătoare, lama a intrat până la inimă. Am tăiat în stânga și-n dreapta înăuntrul inimii, apoi m-am oprit.

Un moment i-a curs sânge de o mare vîscozitate; o clipă chiar inima a încetat să mai bată; apoi rana a început să se reîncidă, iar sângele scurs s-a întărit ca chihlimbarul, chiar sub ochii mei.

Ce era mai important, era faptul că am simțit în mine momentul când i se oprise inima, că mă luase amețeala, că-mi pierdusem aproape cunoștința, mergând până la a simți aripa morții. Fără îndoială că, din nou, prin lumea întreagă, băutorii de sânge simțiseră același lucru, poate că pentru cei tineri fusese îngrozitor, fusese un șoc care-i făcuse să se prăbușească pe jos. Miezul ființei lui Amel era în continuare înăuntrul ei; teribila arsură și tăieturile de pumnal arătau limpede că ceea ce-i animă pe băutorii de sânge rezidă numai și numai în corpul ei și că așa va fi întotdeauna.

Aș fi distrus-o chiar atunci dacă n-ar fi stat altfel lucrurile. Aș fi făcut-o bucățele, căci scurgerea timpului, chiar milenară, nu-mi putuse șterge setea de răzbunare și ura contra ei pentru ceea ce făcuse poporului meu și pentru separarea de Mekare, jumătatea mea, oglinda mea.

Ce nemaipomenit ar fi fost dacă atâtea secole mi-ar fi dat înțelepciunea iertării; dacă mi s-ar fi deschis sufletul spre înțelegerea lucrurilor petrecute cu mine și cu poporul meu.

Adevărul e că numai sufletul omenesc este în stare să tindă spre perfecțiune peste secole, doar oamenii învață din faptele trecutului cum să iubească și cum să ierte. Eu rămân legată de trecut cu lanțuri pe care nu le pot rupe.

Înainte de a pleca, am șters orice urmă a trecerii mele pe acolo. O oră întreagă am rămas să mă uit la cele două statui, la cele două ființe abominabile care cu atâta vreme în urmă aduseseră dezastrul asupra poporului meu și ne făcuseră atâta rău mie și surorii mele și care, la rândul lor, trecuseră printr-o astfel de catastrofă.

"Dar n-ai avut câștig de cauză, în cele din urmă, i-am spus Akashei. Nici cu soldații tăi, nici cu toate săbiile lor. Fiica mea, Miriam, a supraviețuit, continuând sămânța neamului meu prin timp; iar dacă pe tine, devenită acum statuie mută, asta te lasă rece, pentru mine înseamnă totul."

Vorbele mele erau adevărul curat. Dar o să ajung curând și la partea aceasta a istoriei familiei mele. Să termin acum cu povestea unicii victorii a Akashei: aceea că Mekare și cu mine nu ne-am regăsit niciodată.

Cum vă spuneam, în toate căutările mele n-am dat niciodată de vreun bărbat, femeie sau băutor de sânge care să o fi văzut pe Mekare sau să fi auzit de ea. Am căutat-o prin toate țările pământului la un moment sau altul. Dar era dispărută pentru mine, de parcă ar fi înghițit-o marea de la apus pe veci; așa că pe veci am rămas ca o jumătate de ființă în căutarea celeilalte jumătăți, pentru a fi din nou întreagă.

Cu toate acestea, în primele secole am știut că Mekare era în viață.

Erau momente în care-i simțeam suferința, cum se întâmplă între gemeni. Erau momente când, ca prin vis, simțeam dureri inexplicabile. Acestea țin de natura umană a gemenilor. Pe măsură ce corpul mi s-a transformat și ființa umană din mine s-a topit, lăsând locul acestui țesut nemuritor cu mult mai rezistent, am pierdut încetul cu încetul toate legăturile simple, umane, cu sora mea. Dar am știut, am știut că era în viață.

Îi vorbeam, parcurgând plajele goale de una singură, privind peste marea înghețată. Pe Muntele Carmel, în grotele noastre, am desenat în mai multe tablouri toată istoria noastră, cu toate suferințele, așa cum ați văzut și voi în visele voastre.

După secole mulți cercetători au dat de grotele acelea și au văzut desenele; după aceea au fost din nou date uitării și iarăși redescoperite.

Apoi, la un moment dat, în acest secol, un tânăr arheolog, auzind de ele, a urcat într-o zi pe Muntele Carmel să le viziteze cu o lanternă în mână. La vederea desenelor făcute de mine cu atâta vreme în urmă, a sărit în sus de emoție, căci mai văzuse aceleași imagini într-o altă grotă, peste ocean, în munții de deasupra junglelor din Peru.

A trecut multă vreme până mi-a ajuns la urechi vestea despre descoperirea aceasta. El călătorise peste tot, prezentând probele descoperirii sale: fotografiile ale picturilor rupestre, identice în Lumea Veche și în Lumea Nouă, precum și un vas scos din depozitul unui muzeu, o piesă veche datând dintr-o epocă uitată, în care legenda gemenelor mai circula încă.

Nu vă pot explica ce durere și ce bucurie am simțit în același timp, la vederea fotografiilor desenelor descoperite de el într-o peșteră nu prea adâncă din Lumea Nouă.

Mekare desenase aceleași lucruri ca și mine; creierul, inima și mâna ei, atât de asemănătoare cu ale mele, exprimaseră în desene aceleași suferințe și dureri. Existau doar diferențe infime. Dovada era covârșitoare.

Pluta pe care era Mekare fusese purtată de valurile oceanului apusean până la un teritoriu necunoscut mie pe vremea aceea. Cu secole înainte ca vreun picior de om să străbată partea sudică a aceluia continent acoperit de jungle, Mekare eșuase acolo și probabil că trecuse prin cea mai mare singurătate cu putință. Oare câtă vreme a rătăcit printre păsări și animale înainte de-a vedea o singură față de om?

Durase secole sau milenii această izolare de neconceput? Sau găsise imediat ființe umane care să-i dea curaj sau care să fugă de ea îngrozite? Sau poate că sora mea își pierduse mințile cu mult înainte ca sarcofagul să ajungă pe țărmul sud-american? La întrebările acestea n-am avut niciodată răspuns.

Tot ce știam era că rătăcise prin locurile acelea cu mii de ani înainte și că ea desenase scenele acelea, la fel cum făcusem și eu.

Firește, i-am oferit acestui arheolog mijloacele materiale pentru continuarea cercetărilor asupra legendei gemenelor. Am fost în persoană în America de Sud. Am urcat împreună cu Eric și cu Mael coasta muntoasă din Peru, la lumina lunii, și am văzut desenele surorii mele. Erau extrem de vechi, cu siguranță că fuseseră făcute în cursul primei sute de ani de la separarea noastră, poate chiar mai puțin.

Dar n-am mai găsit nici o altă mărturie că Mekare trăia sau că umbla

prin junglele Americii de Sud, sau oriunde altundeva în lume. Era oare atât de adânc îngropată în pământ, încât semnalele reunite, trimise de Eric și de Mael, nu ajungeau până la ea? Dormea și ea în fundul vreunei peșteri, ca o statuie albă, privind cu ochii în gol, cu straturi de praf depunându-se pe ea?

Nu pot concepe una ca asta. Nu pot să suport gândul acesta.

Știu doar, cum știți și voi, că acum s-a ridicat și umblă. S-a scuturat de lungul ei somn. Oare tot cântecele lui Lestat au trezit-o și pe ea? Melodiile acelea transmise electronic prin toate colțurile lumii? Sau poate au trezit-o gândurile miilor de băutori de sânge care le-au auzit, le-au supus interpretărilor lor, sau, pur și simplu, au avut o reacție la ele? Sau poate a trezit-o avertismentul trimis de Marius că Mama e în picioare?

E cu puțință să fi fost o combinație din toate aceste semnale, dându-i a înțelege că a venit momentul să împlinească vechiul blestem. Nu știu ce să vă spun. Știu doar că înaintează spre nord, că nu umblă pe o cale dreaptă și că toate încercările mele de a o găsi, cu ajutorul lui Eric și a lui Mael, au eșuat.

Nu pe mine mă caută. Sunt absolut convinsă. O caută pe Mamă. Drumurile întortocheate ale Mamei o fac să-și schimbe tot timpul direcția.

Dacă acesta îi e scopul, o să o găsească! Sunt sigură că o va găsi! Probabil o să își dea seama că și ea poate să zboare, cum face Mama, și va traversa într-o clipită orice distanță când va face descoperirea.

Dar o va găsi. O știu. Alt sfârșit nu e cu puțință. Ori pierе Mekare; ori Mama pierе și, o dată cu ea, noi toți.

Puterile lui Mekare sunt egale cu ale mele, dacă nu mai mari. Sunt egale cu cele ale Mamei; din faptul că și-a pierdut mințile poate că s-a născut în ea o ferocitate pe care nimeni n-o poate acum nici măsura, nici înțelege.

Nu sunt dintre cei care cred în blesteme; nici în profeții; duhurile care m-au învățat să cred în toate acestea m-au părăsit cu mii de ani în urmă. Mekare credea în acel blestem când l-a făcut. Țâșnea din adâncul ființei ei; ea i-a fost motorul. Astăzi, visele ei nu fac decât să amintească începutul poveștii, sursele urii ei, care i-a hrănit, cu siguranță, dorința de răzbunare.

Mekare poate să provoace împlinirea blestemului; și poate că e mai bine pentru toată lumea. Dacă ea n-o distruge pe Akasha, și dacă noi n-o distrugem, care va fi rezultatul? Acum cunoaștem unele dintre isprăvile macabre ale Mamei prin lume. Dar cum ar putea oare omenirea să pună capăt unui fenomen pe care nu îl înțelege? Cum să înțeleagă că are puteri neînchipuite, dar că e totuși vulnerabilă? Că-i poate zdrobi pe alții, dar că și corpul ei poate fi făcut bucăți? Că se poate deplasa zburând, că poate citi gândurile oricui și că poate incendia totul, putând însă să fie și ea arsă?

Se pune și întrebarea cum să o oprim, salvându-ne pe noi. Eu vreau să trăiesc, așa cum am vrut dintotdeauna. Nu vreau să-nchid ochii și să nu mai știu nimic despre lume. Nu vreau ca cei pe care-i iubesc să pățească ceva. Chiar și pentru cei tineri, care trebuie să ucidă ca să trăiască, încerc să găsesc o cale să-i apăr. E rău ce fac? Sau poate noi nu formăm o specie și nu manifestăm dorința normală a oricărei specii de a-și continua existența?

Cântăriți singuri ce v-am povestit despre Mamă. Ce v-am spus despre sufletul pe care-l avea, ca și despre natura demonului care și-a găsit locaș în trupul ei, topin-du-și miezul în substanța ei vitală. Gândiți-vă la natura acestui mare spirit invizibil care-i animă pe toți băutorii de sânge, pe toți câți au existat vreodată.

Ființele noastre nu sunt decât aparate de recepție ale energiei acestui spirit; suntem un fel de aparate de radio care receptează undele invizibile și le transformă în sunete. Trupurile noastre nu formează decât o coajă pentru această energie. Cum atât de bine a zis cândva Marius, suntem fructe pe același vrej.

Examinați singuri acest mister. Poate că, dacă reușim să facem un examen corect, vom reuși să găsim și soluția salvării noastre.

Am să vă rog să reflectați la încă un lucru privitor la povestea noastră; poate lucrul cel mai important pe care l-am învățat eu vreodată.

Pe vremuri, când sora mea și cu mine conversam cu duhurile în munții noștri, ce muritor ar fi considerat că manifestările lor n-au importanță? Până și noi eram prizoniere ale puterilor lor și credeam că e de datoria noastră să ne folosim darul de vrăjitoare pentru a face bine poporului nostru, așa cum și-a imaginat mai târziu și Akasha.

Mii de ani sufletul omenesc a fost impregnat de credințele ferme în puterile supranaturale. Au fost timpuri când aș fi zis că ele constituiau un ingredient natural, chimic, al umanității, ceva fără de care omenirea n-ar fi putut prospera, n-ar fi putut nici măcar supraviețui.

După aceea am fost fără încetare martori ai apariției diverselor culturi și religii, plictisitoare proclamații ale unor apariții și miracole care făceau să se nască crezuri inspirate de aceste evenimente.

Umblați prin Asia și prin Europa, vizitați vechile temple, vizitați catedralele care încă mai răsună de imnurile închinare Dumnezeului creștinătății. Plimbați-vă prin muzeele din toate țările lumii: ceea ce veți vedea sunt numai picturi și sculpturi religioase care uimesc și mângâie sufletul.

Ce grandioasă reușită! Întreaga mașinărie a culturii, având drept combustibil credințele religioase.

Totuși, ce mare a fost prețul plătit pentru credința care galvanizează popoarele, făcându-le să se războiască între ele; care împarte harta lumii între învingători și învinși; care decimează pe adoratorii altor zei.

În ultimele sute de ani s-a petrecut un adevărat miracol care nu are nimic de a face cu spiritele și aparițiile sau cu vocile din ceruri care-i spun una sau alta vreunui zelos!

Am putut cu toții observa apariția treptată la om a unei rezistențe la ideea că miraculosul ar exista; un scepticism în privința operei spiritelor sau al celor care pretind că vorbesc cu ele, că înțeleg ce spun și că pot comunica apoi adevărurile aflate.

Am putut observa cum umanitatea a abandonat încetul cu încetul tradițiile bazate pe revelații și a căutat adevăruri etice bazate pe rațiune; cum a început un mod de viață fondat pe respectul forțelor fizice și psihice pe care le posedă fiecare om în parte.

O dată cu această pierdere a respectului față de intervenția supranaturalului și a credulității în tot ce-i spirit, a apărut epoca cea mai

luminată din toate timpurile; acum bărbații și femeile nu-și mai caută inspirația pe tărâmul invizibilului, ci pe cel al umanității — o-mul fiind atât trup cât și suflet, având atât o parte invizibilă cât și una vizibilă, fiind de natură concretă, dar și transcendentală.

Mediul, clarvăzătorul, vrăjitoarea, ori cum veți vrea să-i ziceți, nu mai are nici o utilitate, de asta sunt convinsă. Spiritele nu ne mai pot oferi nimic. Pe scurt, am depășit propria noastră tendință de a fi sensibili la această nebunie, progresăm spre o perfecțiune pe care lumea n-a mai cunoscut-o până acum.

Cuvântul s-a întrupat în cele din urmă, ca să parafrazez vorbele biblice, pline de misterul lor; cuvântul a devenit înțelepciune, iar întruparea este recunoașterea nevoilor și a dorințelor pe care le împărtășesc toți oamenii.

Ce i-ar putea aduce regina noastră lumii acesteia, intervenind? Ce are ea de oferit, când nimeni nu mai poate crede nici măcar în existența ei, când a fost departe de tot, timp de atâtea și atâtea secole?

Acțiunea ei trebuie oprită, Marius are dreptate; cine ar putea să nu fie de acord? Trebuie să fim gata să ne unim forțele cu ale lui Mekare, nu să o împiedicăm, chiar dacă înseamnă propriul nostru sfârșit.

Dați-mi voie acum să vă aduc la cunoștință ultima parte a poveștii mele, parte care aruncă întreaga lumină asupra amenințării pe care o reprezintă Mama pentru noi toți.

Cum v-am mai spus, Akasha nu a reușit să-mi distrugă total neamul. Familia mea s-a perpetuat prin fiica mea, Miriam, prin fiicele ei și prin fiicele acestor fiice.

După douăzeci de ani m-am întors în satul în care o lăsasem pe Miriam și am descoperit o tânără femeie care crescuse legănată de povestirile care aveau să devină Legenda gemenelor.

Am luat-o cu mine sus pe munte într-o noapte cu lună și i-am făcut cunoscute grottele strămoșilor ei, dându-i și cele câteva coliere și piese de aur pe care le ascunsesem undeva în fundul grotelor pictate, în care alții n-aveau curajul să intre. La rândul meu, i-am povestit tot ce știam despre strămoșii noștri. Dar am pus-o să jure că nu va intra în contact cu duhurile, că nu va căuta să aibă de-a face cu lucrurile invizibile, orice nume le-ar da oamenii, mai cu seamă dacă le numesc zei.

Apoi am mers la Ierihon, căci acolo, pe străzile pline de lume, era mai ușor să-mi găsesc victimele printre cei care-și doreau moartea, ca să nu-mi fac probleme de conștiință, și-mi găseam mai lesne un ascunziș.

De-a lungul anilor am vizitat-o adesea pe Miriam; ea a dat naștere la patru fiice și doi fii, iar aceștia, la rândul lor, au avut vreo cinci copii care au ajuns la maturitate. Dintre cei cinci, două erau femei, care au avut fiecare câte opt copii. Fiecare mamă povestea copiilor legendele familiei; așa au cunoscut cu toții și Legenda gemenelor — legenda celor două surori care pe vremuri stăteau de vorbă cu duhurile, care aduceau ploaia și care fuseseră persecutate de mârșavii suverani ai Egiptului.

După vreo două sute de ani am înregistrat, pentru prima dată, toate numele celor din familie, căci acum formau un sat întreg, și-am avut nevoie de patru tăblițe întregi ca să notez totul. Apoi am umplut alte și alte tăblițe cu poveștile începuturilor, despre viețile femeilor care-și

Începeau istoria din Epoca Dinaintea Lunii.

Deși câteodată nu treceam prin țara mea câte un secol întreg, căci o tot căutam pe Mekare prin ținuturile sălbatice ale nordului Europei, mă întorceam întotdeauna la poporul meu, îmi vizitam ascunzătorile din munți și casa din Ierihon, și continuam să înregistrez cronica familiei, ce fiice se mai născuseră și ce fiice avuseseră la rândul lor. Îi înregistram și pe băieți și însemnam toate amănuntele despre ei — realizările și personalitățile, și câteodată faptele lor de eroism — la fel cum însemnam totul despre fete. Dar nu notam nimic despre progeniturile lor. Nu era posibil să știu dacă copiii lor erau chiar din sângele lor, din sângele neamului meu. Astfel, cronica a devenit matri-liniară și așa a rămas de-atunci încoace.

Niciodată, de-a lungul epocilor, n-am revelat familiei ceva despre cumplitul dar magic pe care-l promisem. Eram hotărâtă să nu permit vreodată ca vreun membru al familiei să fie contaminat de acest rău; așa că puterile mele supranaturale, din ce în ce mai mari, au fost întotdeauna folosite în secret, în moduri care puteau găsi o explicație logică.

Pe la a treia generație devenisem doar o rudă care venea pe-acasă după ce petrecuse mulți ani în străinătate. Iar când interveneam eventual, ca să le aduc bogății sau să dau sfaturi fiicelor mele, lucrurile se petreceau ca de la om la om și nimic mai mult.

Au trecut mii de ani, vreme în care eu am continuat să-mi păzesc familia, rămânând în anonim, apărând doar din când în când și păstrând același rol de rudă de mult plecată, care se întorcea în vreunul din sate sau la vreo reuniune de familie și-i lua pe copii în brațe.

Pe la începutul acestui mileniu de după venirea lui Hristos, mi-a venit altă idee: am inventat o ramură fictivă a familiei, care-i ținea cronicile, căci acum existau nenumărate tăblițe și papirusuri, ba chiar și cărți legate în piele. În fiecare generație a acestei ramuri, exista o femeie fictivă căreia îi revenea sarcina de a ține cronica familiei. Îi revenea numele de Maharet o dată cu onoarea acestei funcții; și când vârsta o impunea, vechea Maharet murea și o tânără Maharet îi prelua rolul.

Astfel îmi găsisem și eu un loc permanent în familie; eram cunoscută și cunoșteam dragostea familiei. Am devenit cea care scrie scrisori; binefăcătoarea, unificatoare, misterioasă, dar fidelă vizitatoare care apărea când era vreo criză de rezolvat sau vreo nedreptate de reparat. Deși aveam, ca fiecare, o mie de pasiuni, deși trăiam timp de secole în țări diferite, învățând limbi diferite și obiceiuri diferite și minunându-mă de infinita frumusețe a lumii și de puterile imaginației umane, mă întorceam totdeauna în sânul familiei, familia care mă cunoștea și care conta pe ajutorul meu.

Nicicând, de-a lungul acestor secole și milenii care treceau, nu m-ara vârat în pământ ca atâția dintre voi, niciodată nu am avut de înfruntat nebunia sau pierderea memoriei, atât de comune printre cei vârstnici, care adesea deveneau statui, ca Mama și ca Tata, îngropați în țărână. N-a trecut nici o noapte de la începutul începuturilor în care să nu deschid ochii, să nu-mi știu numele sau să nu mă uit în jur, recunoscând lumea și continuându-mi firul vieții.

Totuși, și pe mine mă pândeau nebunia. Mă copleșea uneori dorința de a lăsa totul. N-am fost scutită nici de suferințele cele mai amare, nici de

derută în fața misterelor universului, nici de durere.

Mă ținea însă în viață sarcina de a continua cronica familiei; aveam un interes direct legat de urmașii mei pe care-i aveam de ocrotit, de călăuzit. Astfel, chiar în epocile cele mai negre, când tot ce se întâmpla cu omenirea mi se părea monstruos și insuportabil, când schimbările ce se produceau erau dincolo de înțelegerea mea, aveam familia la care să mă întorc, care era ca o veșnică fântână a vieții pentru mine.

Prin intermediul familiei am învățat ritmurile și pasiunile fiecărei epoci noi; familia m-a făcut să ajung în locuri unde probabil n-aș fi pus nicicând piciorul de una singură; familia mi-a format gustul pentru artă, care altfel m-ar fi intimidat; familia a fost ghidul meu în timp și în spațiu. Educatorul meu, cartea vieții. Pentru mine familia reprezenta totul.

Maharet se opri un moment.

Se părea totuși că mai avea ceva de spus. Apoi se ridică de la masă. Se uită pe rând la toți, apoi ochii i se opriră la Jesse.

— Acum aș dori să veniți cu mine. Am să vă arăt ce a devenit această familie.

În tăcere se ridicară cu toții, urmând-o pe Maharet care ocoli masa și ieși din cameră. Traversară împreună culoarul cu pereții placați cu metal până la puțul scării și urcară într-o altă cameră vastă cu acoperiș de sticlă, dar cu pereți din cărămidă.

Jesse rămase ultima, dar ea știa înainte să treacă de ușă ce avea să vadă. O străbătu o durere nespusă, plină de amintirile fericirii de altădată și de nostalgie. Se găseau în camera fără ferestre în care fusese cu câțiva ani înainte.

Cât de bine își amintea șemineul enorm de piatră și mobilele îmbrăcate în piele neagră, covorul de pe jos; ca și senzația excitantă că aici se păstra un misterios secret, care o urmărise de-atunci obsesiv, provocându-i visuri tulburi.

Da, acolo se găsea harta electronică a lumii, iar continentele erau presărate cu mii și mii de luminițe.

Pe ceilalți trei pereți, care în întuneric păreau acoperiți de o fină plasă neagră, se desfășurau liniile întortocheate ale unei enorme liane desenate în cerneală neagră, pornind dintr-un punct la o extremitate și acoperind toate suprafețele, până la refuz, cu ramurile ei, pe care se înșirau nenumărate nume scrise cu grijă.

Lui Marius îi scăpă un suspin când se uită în jur, de la imensa hartă la arborele genealogic desenat cu grijă pe pereți. Armand surâse cu amărăciune, iar Mael își ascunse surprinderea, încruntându-și ușor sprâncenele.

Ceilalți priveau în tăcere; Eric cunoscuse toate secretele; Louis, cel mai uman dintre ei toți, avea lacrimi în ochi. Daniel nu-și ascundea în nici un fel uimirea. Khayman, cu ochii încețoșați de tristețe, privea harta de parcă nici n-o vedea, de parcă privea încă ceva din trecut.

Gabrielle aproba ce vedea, mișcând ușor din cap; scoase chiar un mic sunet de plăcere.

— Marea Familie, spuse ea cu simplitate, privind-o pe Maharet.

Maharet aprobă din cap.

Apoi arată spre harta lumii ce se întindea pe tot peretele sudic, în

spatele ei.

Jesse urmărea procesiunea luminițelor care clipeau pe hartă, pornind din Palestina, răspândindu-se peste toată Europa și-n jos, în Africa, apoi în Asia și, în sfârșit, pe cele două continente ale Lumii Noi. Nenumărate luminițe strălucitoare, de culori diferite, pe care Jesse, lăsându-le în mod deliberat să-i tulbure vederea, încerca să le interpreteze cu exactitate. Văzu, de asemenea, că pe sticla care acoperea harta tridimensională cu toți munții, câmpiile și văile, erau înscrise cu litere aurite numele vechi ale continentelor și mărilor.

— Aceștia sunt descendenții mei, spuse Maharet, descendenții lui Miriam, care a fost fiica mea și a lui Khayman, și ai poporului meu, al cărui sânge curgea în venele mele, ca și în cele ale lui Miriam. Arborele urmează linia maternă, cum puteți observa, de acum șase mii de ani.

— Inimaginabil! șopti Pandora.

Era pe punctul de a plânge. Câtă frumusețe poseda a-ceastă persoană înaltă și melancolică, frumusețe care a-mintea de căldura covârșitoare ce existase în natura ei înainte. Părea să sufere din cauza acestei revelații care-i a-mintea de tot ce pierduse cu atâta vreme în urmă.

— Nu este decât o familie de muritori! spuse blând Maharet. Totuși, nu este nici o nație de pe pământ care să nu aibă câțiva descendenți din ea, iar urmașii copiilor de sex masculin, tot din sângele nostru, dar pe care i-am lăsat în afara cronicii, există cu siguranță, în număr egal cu cei pomeniți aici pe nume. Mulți au pornit spre marile câmpii ale Rusiei, au trecut în China și spre Japonia și le-am pierdut urma. Multora le-am pierdut urma peste secole, din diverse motive. Cu toate acestea, descendenții lor figurează pe hartă! Nu există popor, rasă sau țară care să nu conțină membri ai Marii Familii. Marea Familie este arabă, evreiască, englezească, africană, indiană, mongolă, japoneză și chineză. Pe scurt, Marea Familie este familia umanității.

— Așa e, spuse Marius. Era remarcabil să-l vezi pe Marius emoționat, cu obraji colorați de o roșeață umană, cu o lumină atât de subtilă în ochi încât rămânea indescritibilă. O familie și toate familiile... spuse el.

Se îndreptă spre enorma hartă și ridică mâinile spre ea, să urmărească cu degetul mersul luminițelor peste reliefurile modelate cu grijă.

Brusc, Jesse se simți cuprinsă din nou de atmosfera acelei nopți de demult, apoi amintirile ce ajunseseră fulgerător de iute la suprafață se stinseră în mod inexplicabil, ca și cum nu mai aveau importanță. Acum era în posesia tuturor secretelor; se afla din nou în această cameră.

Se apropie de pereții acoperiți de desenele delicate în cerneală neagră. Privi nenumăratele nume scrise cu litere minuscule; se retrase iar și urmări doar o ramură, subțire și delicată, care se ridica spre tavan printr-o sută de întretăieri și răsucituri.

Prin tulbureala tuturor visurilor ei acum împlinite simți cum urcă în ea o dragoste profundă pentru toate acele suflete care făcuseră parte din Marea Familie pe care o cunoscuse; se gândi la misterul moștenirii ce-i revenea, la intimitatea relației. Momentul era rupt din timp; îl trăi în liniște, fără să-i vadă pe cei din noul ei neam din jur, acești splendizi nemuritori, unul mai tăcut decât altul.

Pentru ea ceva din lumea reală rămânea încă viu, ceva care-i producea

o mare uimire și durere, dar poate și cea mai subtilă formă de dragoste de care era capabilă. I se păru pentru o clipă că naturalul și supranaturalul ar fi putut fi egale în mister. Egale în putere. Că toate miracolele pe care le puteau realiza nemuritorii nu aveau o strălucire mai mare decât miracolul acestei enorme, dar simple, cronici. Marea Familie.

Ridică o mână, parcă fără voia ei, iar brățara lui Mael, pe care n-o mai părăsea, sclipi în lumină. Își lipi palma de perete — o sută de nume erau astfel acoperite.

— Iată tot ce e amenințat să piară, spuse Marius, cu vocea îndulcită de tristețe, cu ochii încă la hartă.

Jesse tresări auzindu-i-o, nu-și putuse închipui că o voce poate fi în același timp atât de puternică și atât de dulce. Nu, își spuse ea, nimeni nu va pune în primejdie Marea Familie. Nimeni nu se va atinge de Marea Familie!

Se întoarse spre Maharet; Maharet o privea. Iată-ne, se gândi Jesse, ea la un capăt și eu la celălalt al acestei liane.

Simți o durere teribilă. Ucigătoare. Faptul că fusese antrenată dincolo de orice lucru real fusese îmbătător, dar gândul că toate aceste lucruri reale ar putea fi antrenate într-un dezastru total era insuportabil!

În toți anii cât făcuse parte din Ordinul Talamasca, văzuse spirite și strigoi care îngrozeau victimele uimite, văzând clarvăzătorii exprimându-se în limbi pe care nu le cunoșteau, fusese tot timpul conștientă că supranaturalul nu avea cum să lase urme în lumea naturală. Maharet avusese perfectă dreptate! Supranaturalul era inutil, chiar inofensiv, în orice caz incapabil să intervină!

Doar că acum totul risca să se modifice. Irealitatea se transformase în realitate. Era absurd să stai în camera aceasta, printre ființele acestea uimitoare și impozante și să spui: Asta nu se poate întâmpla. Creatura aceasta, creatura numită Mamă, era în stare să întindă o mână pe după perdeaua care o despărțise atât de îndelung de ochii muritorilor și să atingă milioane de suflete de om.

Ce vedea Khayman acum în ea, privind-o, de parcă voia să-i dea să înțeleagă că pricepe ce se petrecea cu ea? O vedea pe fiica lui în Jesse?

— Da, spuse Khayman. Pe fiica mea. Nu-ți fie frică! Mekare o să vină. Mekare va împlini blestemul. Marea Familie își va continua cursul.

Maharet oftă.

— Când am știut că s-a ridicat Mama, nu mi-am dat seama ce-ar putea să facă. M-am gândit că o să-i nimicească pe propriii ei copii, că o să anihileze răul izvorât din ea, din Khayman, din mine, și din noi toți care, din singurătate, am transmis și altora aceste puteri— la asta n-aveam cum să mă opun! Ce drept aveam noi să existăm? Ce drept aveam să fim nemuritori? Întruchipăm un accident; suntem niște monștri. Deși îmi doresc viața cu lăcomie, deși o doresc la fel de cumplit ca întotdeauna, nu pot zice că a făcut rău distrugând atât de mulți...

— O să ucidă și mai mulți! spuse Eric disperat.

— Însă acum, din cauza ei e în primejdie Marea Familie, spuse Maharet. Lumea le aparține oamenilor! Iar ea vrea să o transforme în împărăția ei. Dacă nu cumva...

— Mekare vine, repetă Khayman. Fața îi era luminată de un zâmbet

foarte simplu. Mekare va împlini blestemul. Eu am creat-o pe Mekare, cu acest unic scop. Acum blestemul ne implică pe toți.

Maharet zâmbi, dar zâmbetul ei era total diferit, la fel ca și expresia feței. Era un zâmbet trist, indulgent și, în mod curios, puțin cam rece.

— Ah, Khayman, cum poți să crezi în atâta simetrie?

— Vom pieri cu toții! spuse Eric.

— Trebuie să existe o modalitate de a o distruge, spuse cu răceală Gabrielle, care să nu implice și distrugerea noastră. Trebuie să ne gândim, să fim pregătiți, să facem un plan.

— N-ai cum să schimbi profeția! șopti Khayman.

— Khayman, dacă am avut ceva de învățat din toată povestea aceasta, zise Marius, este că nu există destin. Iar dacă nu există destin, nu există nici profeții. Mekare vine înapoi să facă ceea ce a jurat să facă; s-ar putea să fie singurul lucru de care e încă conștientă sau pe care-l poate face, dar asta nu înseamnă că Akasha nu se poate apăra de Mekare. Nu credeți că Mama știe că și Mekare s-a ridicat? Nu credeți că Mama a văzut și a auzit ce vise au copiii ei?

— Da, dar profețiile se realizează, orice s-ar întâmpla, răspunse Khayman. Asta e frumusețea. Noi înțelegeam asta în vremurile de demult. Puterea vrăjilor înseamnă puterea voinței; ai putea spune că pe-atunci eram cu toții mari genii ale psihologiei și că puteam să fim uciși dacă altcineva ne plănuia moartea. Iar visele, Marius, visele fac parte dintr-un plan de mare anvergură.

— Nu vorbi de el ca și cum planul ar fi deja îndeplinit, spuse Maharet. Noi mai posedăm o armă. Putem să folosim rațiunea. Creatura asta vorbește acum, nu-i așa? Înțelege ce i se spune. Poate că am reuși să-i explicăm...

— De data aceasta, tu ți-ai ieșit din minți, cu siguranță! strigă Eric. Ai de gând să stai de vorbă cu monstrul acesta care a parcurs lumea întreagă dând foc propriilor sale progenituri! Era din ce în ce mai înfricoșat. Ce poate ști despre rațiune ființa asta care le înflăcărează pe acele femei simple și le face să se întoarcă împotriva bărbaților lor? Ființa asta nu cunoaște decât măcelul, moartea, violența, asta-i tot ce-a știut vreodată, după cum ne arată povestea ta. Noi nu ne schimbăm, Maharet. De câte ori mi-ai spus-o cu gura ta. Nu facem decât să perfecționăm ființa care am fi fost, oricum.

— Nici unul dintre noi nu vrea să moară, Eric, spuse răbdătoare Maharet, dar atenția îi zbură brusc în altă parte.

Același lucru se petrecu și cu Khayman. Jesse îi studie pe amândoi, încercând să înțeleagă ce era cu ei. Apoi observă că și cu Marius se petrecuse ceva. Eric era împietrit. Spre surpriza ei, Mael se uita fix la ea.

Auzeau ceva. Felul în care-și mișcau ochii o dovedea; oamenii ascultă cu ochii, căci ochii se mișcă în direcția de unde vine zgomotul, încercând să-i descopere sursa.

Brusc, Eric spuse:

— Cei tineri ar trebui să coboare imediat în pivnițe.

— N-are nici un rost, răspunse Gabrielle. În plus, vreau să fiu de față. Ea nu auzea nimic, dar se străduia să audă.

Eric se-ntoarse spre Maharet.

— Ai de gând să o lași să ne distrugă pe toți, unul după altul?

Maharet nu-i răspunse. Întoarse încet capul spre culoar.

În tine, Jesse percepu chiar ea zgomotul. Desigur că urechile omenești nu-l puteau percepe; era ca un echivalent auditiv al tensiunii din aer, dar fără vibrație, curentul acesta îi traversa corpul la fel cum trecea prin fiecare particulă de materie din cameră. Era ca o inundație care te face să pierzi simțul orientării. Deși îi vedea pe Maharet și pe Khayman vorbind, nu auzea ce-și spuneau. Prostește, își duse mâinile la urechi. Văzu ca prin ceață că și Daniel făcuse același lucru, dar amândoi știau că nu servea la nimic.

Sunetul păru brusc să frâneze cursul timpului. Jesse se clătină pe picioare; se sprijini de zid, apoi privi harta de pe peretele opus, ca și cum ar fi vrut de-acolo un sprijin. Privi cursul luminițelor pornind din Asia Mică spre nord și spre sud.

O trepidație nedeslușită umplu camera. Sunetul încetase, dar prin aer se răspândea o liniște care te asurzea.

Ca într-un vis, fără nici un sunet, îl văzu pe Lestat apărând în ușă; îl văzu cum se aruncă în brațele lui Gabrielle, apoi îl văzu pe Louis apropiindu-se să-l îmbrățișeze. Apoi Lestat se uită la ea, iar ea îi percepu gândurile despre visele cu gemenele la festinul funerar, cu corpul întins pe catafalc. El habar nu avea ce însemnau toate acestea! Nu știa nimic.

Această revelație îi produse un șoc. Își reaminti de momentul când urcase pe scenă, când, în mod evident, se chinuise să priceapă o astfel de imagine fugitivă, chiar în clipa în care erau despărțiți.

Apoi, în vreme ce ceilalți îl antrenau în alt colț cu ei, îmbrățișându-l, sărutându-l din nou, chiar și Armand se dusesse spre el cu brațele deschise — el schiță un zâmbet numai pentru ea:

— Jesse, spuse.

Îi privi și pe ceilalți, pe Marius, privi la toate fețele acelea reci și îngrijorate. Cât de albă îi era pielea, de-a dreptul lividă, deși își păstrase intacte căldura, exuberanța, agitația aproape copilărească, exact ca înainte.

PARTEA A PATRA

REGINA DAMNAȚILOR

Aripi freamătă praful de raze în catedrala unde Trecutul zace în marmură înmormântat.

STAN RICE

"Poem on Crawling into Bed: Bitterness"

Body of Work (1983)

Prin verdeța lucioasă a gardului viu,

a iederii

și-a fragilor de câmp,

*crinii stau albi, singuratici, severi.
De ne-ar fi paznici ei!
Dar sunt sălbatici.*

STAN RICE
"Greek Fragments"
Body of Work (1983)

AȘEZATĂ în capul mesei, îi aștepta. Nemișcată, fără expresie, cu o culoare plăcută pe față, grație luminii focului și a rochiei mov.

Cadrul feței îi era aurit de flăcările din șemineu, iar pe peretele vecin, din sticlă, i se reflecta imaginea, ca într-o oglindă perfectă, de parcă era reală imaginea ce părea să plutească prin noaptea transparentă.

Iar eu? Însălmântat. Însălmântat pentru toți și pentru mine. În mod ciudat, și pentru ea. Aveam un presentiment, ca un curent rece prin oase. Pentru ea. Cea care-ar putea să distrugă tot ce-am iubit vreodată.

La ușă m-am întors să o mai sărut o dată pe Gabrielle. S-a sprijinit o clipă de mine, prăbușindu-se parcă, dar cu toată atenția la Akasha. L-am simțit mâinile tremurând când mi-a atins fața. L-am privit apoi pe Louis, fragilul meu Louis, fragil ce-l puțin în aparență, care afișa o expresie de invincibilitate; apoi pe Armand, veșnicul adolescent cu chip de înger. În cele din urmă, cei pe care-i iubești sunt... pur și simplu, cei pe care-i iubești.

Marius era alb de furie când a intrat în cameră; nimic nu i-o putea disimula. Mie mi-a aruncat o privire numai — mie, ucigașul acelor bieți muritori de pe munte, unde rămăsese un șir de cadavre. Era la curent, cu siguranță. Toate zăpezile de pe lume nu le puteau acoperi. *De tine am nevoie, Marius. Toți avem nevoie de tine.*

Își păzea gândurile; fiecare făcea la fel. Dar de ea reușeau oare să își protejeze secretele?

Când au intrat cu toții în sală, m-am dus la dreapta Akashei, căci așa dorea. Și pentru că acolo știam că îmi era locul: Le-am făcut semn lui Gabrielle și lui Louis să se așeze în față, aproape de mine, ca să nu-i scap din ochi. Privirea pe care mi-a întors-o Louis m-a izbit drept în inimă, atât era de resemnată, de tristă.

Femeia cu părul roșu, cea străveche ce purta numele de Maharet, ședea la capătul opus al mesei, cel apropiat de ușă. La dreapta ei, Marius și Armand. La stânga, novicea Jesse, cealaltă roșcată. Maharet părea complet pasivă, calmă, de parcă nimic nu i se putea întâmpla. Era ușor de înțeles de ce. Akasha nu-i putea face rău acestei ființe, cum nu-i putea face rău nici celui alt, lui Khayman, cel mai vechi dintre toți, care tocmai se așezase la dreapta mea.

Cel cu numele de Eric era îngrozit, era limpede. S-a așezat cu noi la masă contra voinței lui. Mael era, de asemenea, însălmântat, dar asta îl înfuria. Se uita fix la Akasha și nu-i păsa deloc că furia i se citea pe față.

Nici Pandora, frumoasa Pandora cu ochi de catifea, nu dădea impresia că i-ar păsa de ceva când s-a așezat lângă Marius. Nici măcar o privire nu

i-a aruncat Akashei. Se uita drept înainte, prin peretele de sticlă, iar ochii i se mișcau ușor, privind cu drag pădurea din față, straturile de verdeață întunecată striată ici și colo de coaja vișinie a copacilor.

Celălalt care părea nepăsător era Daniel. Și pe el îl văzusem la concert. Dar nu ghicisem că Armand era cu el! Nu-mi parvenise nici cel mai mic semn că Armand ar fi fost acolo. Când mă gândeam că toate lucrurile pe care-am fi putut să ni le spunem nu vor mai fi spuse poate niciodată. Dar nu se putea să se sfârșească așa, nu era cu putință! O să am ocazia să stau de vorbă cu Armand, cu toți ceilalți. Frumosul Daniel credea ca mine, el care, cu magnetofonul lui portabil, împreună cu Louis, în casa de pe strada Divisadero, fusese într-un fel la originea isprăvii acesteia. De aceea se uita atât de senin la Akasha, de aceea analiza ca un spectator fiecă moment.

L-am privit și pe Santino, cu pletele lui negre — era o ființă cu o ținută regală, care mă examina cu circumspecție. Nici lui nu-i era frică. Reuniunea aceasta îl umplea de disperare. Era profund impresionat de frumusețea Akashei, care îi atingea o rană adâncă din suflet. Credința lui străveche l-a înflăcărat o clipă, pentru el credința însemnase mai mult decât simpla supraviețuire, dar îi fusese răpită cu cruzime.

N-aveam timp să-i înțeleg pe fiecare, să evaluez legăturile dintre ei sau măcar să cer explicații cu privire la ciudatul vis în care apăreau două fete roșcate și trupul mamei, imagine care mi-a apărut din nou în minte imediat ce-am privit-o pe Jesse.

Mă întrebam dacă ei îmi pot citi gândurile și pot descoperi toate lucrurile pe care mă chinuiam să le ascund; pe care le ascundeam de mine însumi.

Pe fața lui Gabrielle nu se mai putea citi nimic acum. Ochii i se micșoraseră și deveniseră cenușii, de parcă le ascundea până și lumina, și culoarea; se uita de la mine la Akasha și înapoi la mine, ca și cum voia să înțeleagă ceva.

M-a cuprins brusc o adevărată teroare. Poate că o simțisem de fapt tot timpul. Nici ei n-o să cedeze. Ceva înrădăcinat în ei avea să-i împiedice să cedeze, cum mă împiedicase și pe mine. Un dezastru avea să se producă înainte ca cineva să părăsească sala aceasta.

Pe moment, m-am simțit paralizat. Apoi am întins brusc mâna și i-am luat-o pe-a Akashei. Degetele i s-au strâns delicat peste ale mele.

— Calmează-te, prințul meu, mi-a spus cu tandrețe, în șoaptă. Ceea ce simți în sala aceasta este moartea, dar e vorba de moartea credințelor și a interdicțiilor. Nimic mai mult. A privit-o pe Maharet. Poate și pieirea visurilor, a adăugat, care-ar fi trebuit de mult să piară.

Maharet a rămas la fel de inertă. Ochii ei violeți erau obosiți, cu vinișoare roșii. Deodată, am înțeles de ce: erau ochi de om, care mureau clipă de clipă. Sângele ei îi iriga zi și noapte, dându-le viață, dar nu dura. Prea mulți nervi din propriul ei corp erau morți.

Iar am văzut, ca un fulger, imaginea din vis. Gemenele, corpul din fața lor. Unde era legătura?

— Nu-i nici o legătură, mi-a șoptit Akasha. Ceva de mult uitat, pentru care istoria nu mai are nimic de zis. Am trecut dincolo de istorie acum. Istoria se construiește pe greșeli; noi vom reîncepe totul, pe baza

adevărurilor.

Marius a vorbit imediat:

— Nu există nimic care să te convingă să te oprești?

Avea un ton cu mult mai stăpânit decât îmi închipuisem. S-a înclinat cu mâinile împreunate în față, păstrând atitudinea celui ce încearcă să rămână rezonabil. Ce ți-am putea spune? Dorim să încetezi să mai apari în fața oamenilor. Dorim să nu te mai amesteci în viața lor.

Degetele Akashei s-au strâns peste ale mele. Femeia roșcată se uita acum la mine cu ochii ei violeți înroșiți.

— Akasha, te implor, a spus Marius. Pune capăt acestei revolte. Nu le mai apărea muritorilor, nu le mai porunci ce să facă.

Akasha a râs încetișor.

— De ce nu, Marius? Pentru că asta deranjează prețioasa ta lume, lumea peste care ai vegheat de două mii de ani, cum făceau cândva romanii privind la luptele pe viață și pe moarte din arene, de parcă era o distracție sau teatru, de parcă suferința reală și moartea n-aveau nici o însemnătate câtă vreme spectacolul îi distra?

— Înțeleg ce vrei să faci, a spus Marius. Dar nu ai dreptul, Akasha.

— Marius, argumentele acestea mi-au fost deja servite de elevul tău de lângă mine, i-a răspuns ea. Avea acum un ton stăpânit și plin de răbdare, ca și al lui. Ce-i mai important e că eu însămi le-am cântărit de mii de ori. De câtă vreme crezi că aud rugăciunile lansate de omenire, de câtă vreme mă gândesc la o soluție pentru eliminarea ciclurilor infernale de violență umană? E vremea să ascuți tu la ce am eu de spus.

— Noi o să avem de jucat un rol în toate acestea? a întrebat Santino. Sau vom fi distruși ca toți ceilalți?

Era mai degrabă impulsiv decât arogant.

Pentru prima dată roșcata a dat un semn de emoție, căci și-a fixat ochii pe el imediat, cu gura strânsă.

— Voi îmi veți fi îngerii, a răspuns Akasha cu tandrețe, întorcându-i privirea. Veți fi zeii din jurul meu. Dacă nu alegeți calea aceasta, vă voi distruge. Cât îi privește pe cei dintâi, pe cei de care nu pot scăpa așa ușor — aici s-a uitat la Khayman și la Maharet din nou — dacă se întorc împotriva mea, vor juca rolul diavolului în opoziție cu mine, căci umanitatea întreagă se va mobiliza să-i distrugă, așa că, opunându-se, vor servi foarte bine la reușita planului. Dar ceea ce vă stătea la dispoziție înainte — lumea întreagă drept teren secret de vânătoare — nu veți mai avea niciodată.

Se părea că Eric pierdea bătălia sa internă cu frica. Se mișca de parcă avea de gând să se ridice și să părăsească sala.

— Răbdare, a spus Maharet, uitându-se la el. S-a uitat apoi din nou la Akasha. Aceasta a zâmbit. Cum e cu puțință, a întrebat Maharet cu o voce reținută, să înlături un ciclu de violență prin și mai multă violență? Ești pe cale să distrugi toți bărbații de pe pământ. Care poate să fie încheierea?

— Știi la fel de bine ca și mine, a răspuns Akasha. E mult prea simplu și elegant pentru a nu fi înțeles. N-a fost imaginabil *până acum*. Vreme de secole, cât am stat pe tronul meu, în cripta făcută de Marius, am visat ca pământul să fie o adevărată grădină, în care ființele să trăiască fără chinurile pe care le simțeam sau le auzeam pătrunzând până la mine. Am

visat o omenire care ajunge la pace fără să treacă prin tiranie. Apoi simplitatea lucrurilor m-a izbit brusc, parcă am văzut, în fine, lumina. Numai femeile pot realiza acest vis; iar asta, numai dacă toți bărbații — sau, aproape toți — sunt eliminați.

În alte epoci un astfel de lucru n-ar fi fost realizabil. Dar acum e ușor — există tehnologii care îl pot permite. După o curățare inițială, sexul copiilor va putea fi selectat; fetele nedorite pot fi avortate fără durere, așa cum se întâmplă acum cu copii de ambele sexe. Dar nu-i nici o nevoie să discutăm despre asta acum, zău așa. Nici unul dintre voi nu e idiot, oricât de impetuoși sau emotivi ați fi.

Știți ca și mine că pacea universală are o șansă dacă populația masculină este redusă la unu la sută din cea feminină. Toate formele de violență vor dispărea, pur și simplu.

Epoca aceasta de pace va fi ceva ce omenirea n-a mai cunoscut niciodată. Apoi populația masculină poate crește treptat. Ca să fie schimbat cadrul conceptual, bărbații trebuie să piară. Cine-ar putea contesta asta? Poate nu e necesar să fie păstrați nici măcar în proporție de unu la sută. Dar e un gest de generozitate. Deci o să-l permit. Cel puțin, pentru început.

O vedeam pe Gabrielle gata să vorbească. Am încercat să-i fac semn să tacă, dar nu mi-a dat atenție.

— E adevărat, efectele sunt clare, a spus ea. Dar, când vorbești de exterminare în masă, problema păcii devine ridicolă. Distrugi jumătate din populația globului. Dacă oamenii s-ar naște fără mâini și fără picioare, s-ar ajunge la același rezultat în privința păcii!

— Bărbații își merită soarta pe care o vor avea. Nu au decât să culeagă roadele celor semănate! Amintiți-vă că vorbesc de o curățenie temporală — de o strategie, ca să zic așa. Ce-i frumos în planul acesta e simplitatea. De altfel, niciodată numărul bărbaților ce vor pieri nu va depăși pe cel al femeilor care-au pierit de mâna lor de-a lungul secolelor. O știți la fel de bine ca și mine. Ia spuneți, câți bărbați au murit de mâna femeilor peste secole? Dacă i-am reda viața fiecăruia, crezi că s-ar umple măcar casa asta?

Încă o dată, astea nu-s decât amănunte. Voi știți că eu am dreptate. Ceea ce contează — ce-i mai încântător — e că acum avem mijloacele să producem această schimbare. Eu nu pot fi distrusă. Voi aveți toate calitățile pentru a fi îngerii mei. Nimeni nu ni se poate opune cu vreo șansă de succes.

— Nu este adevărat, a spus Maharet.

Un val de mânie a trecut pe obrajii Akashei; o superbă nuanță roșietică i-a colorat, ca apoi să dispară instantaneu, lăsându-i la fel de inumani ca înainte.

— Insinuezi că *tu* mă poți opri? a întrebat ea, cu gura încleștată. Te grăbești spunând una ca asta. Vrei deci să-i vezi pierind pe Eric, pe Mael, pe Jessica?

Maharet nu i-a răspuns. Mael era în mod vizibil cutremurat, dar de mânie, nu de frică. S-a uitat la Jesse și la Maharet, apoi la mine. Ura lui se simțea de la distanță.

Akasha nu o slăbea din ochi pe Maharet.

— Ah, cât de bine te cunosc, a continuat Akasha, cu o voce puțin mai blândă. Știu că ai trecut prin milenii fără să te schimbi. Te-am văzut de mii de ori în gândurile celor-lați; știu că acum visezi că sora ta trăiește, ceea ce poate că-i adevărat, sub cine știe ce formă demnă de milă. Mai știu și că ura ta contra mea n-a făcut decât să crească și că îți scormonești mintea căutând amintirea timpurilor acelora de demult, doar-doar vei găsi acolo o explicație pentru ce se întâmplă acum. Dar, după cum tu însăți mi-ai spus când stăteam de vorbă într-un palat făcut din cărămizi arse pe malul Nilului, nu există nici o explicație. Nu există nimic! Există lucruri vizibile și lucruri invizibile; și cele mai oribile grozăvii se pot abate pe capul celor mai inocenți. Nu pricepi că nici asta n-am lăsat deoparte în planul meu?

Din nou Maharet a rămas tăcută. Stătea țeapănă; numai în ochii aceia frumoși se păstra un semn că ar fi putut simți vreo durere.

— Explicațiile am să le *creez* eu, a spus Akasha cu o urmă de mânie în glas. Eu am să *construiesc* viitorul și am să definesc ce e bine și ce înseamnă pacea. Eu nu fac apel la zei sau zeițe mitice, nici la duhuri ca să-mi justific acțiunile, nici la o moralitate abstractă. Nu fac apel nici la istorie! Nu caut prin noroi inima și creierul mamei mele!

De data aceasta pe toți i-au trecut fiori. Pe buzele lui Santino juca un zâmbet amar. Cu un elan protector, Louis s-a întors spre Maharet care rămăsese mută.

Marius se temea să nu se precipite brusc totul.

— Akasha, a implorat-o el, chiar dacă planul tău ar fi realizabil, chiar dacă muritorii nu se vor ridica împotriva ta, chiar dacă bărbații nu se vor apuca să inventeze un mijloc de a te distruge cu mult înainte ca planul tău să se realizeze...

— Marius, nu fi stupid. Sau poate crezi că sunt eu. Crezi că n-am idee de ce e în stare lumea asta? Că nu cunosc amestecul acesta absurd de brutalitate și de creativitate intelectuală tehnologică, din care se compune mintea omului modern?

— Regina mea, nu cred că știi, zău că nu cred! Nu cred că poți concepe ce a devenit lumea. Nici unul dintre noi n-o poate face. E mult prea variată, prea imensă, încercăm să o cuprindem cu mințile noastre, dar nu reușim. Tu cunoști o lume; dar nu e *unica* lume. E o lume pe care ai ales-o dintr-o duzină de alte lumi, din motive strict personale.

Ea a negat, scuturând din cap. Iar a străbătut-o un fulger de mânie.

— Nu te juca cu răbdarea mea, Marius, a spus ea. Te-am lăsat în viață pentru un motiv foarte simplu: Lestat o dorea. Și pentru că ești puternic și poți să mă ajuți. Asta-i tot, Marius. Fii atent cum te porți cu mine.

S-a lăsat o tăcere între ei. Firește, și el își dădea seama că ea mințea. Eu mi-am dat. Ținea la el și asta o umilea și căuta să-l rănească. Și reușise. În tăcere, el și-a înghițit mânia.

— Chiar dacă planul tău ar fi realizabil, a reluat el blând, poți, în mod cinstit, să spui că omenirea s-a descurcat atât de prost, încât să merite pedeapsa aceasta?

Am respirat ușurat. Știusese că va avea curajul, știusese că el va găsi modalitatea de a purta discuția mai departe, spre ape mai profunde, oricât l-ar amenința ea. Că o să poată exprima tot ce mă chinisem și eu

să spun.

— Acum chiar că depășești măsura, a răspuns ea.

— Akasha, am observat timp de două mii de ani. Poți să îți bați joc și să mă tratezi drept gladiatorul din arenă dacă vrei, poți să-mi povestești ce știi despre epocile necunoscute mie. Când am îngenunchat la picioarele tale, ți-am cerut să-mi împărtășești cunoștințele tale. Dar, în răstimpul care a trecut, ceea ce am văzut petrecându-se în lume m-a umplut de respect și de dragoste pentru toți muritorii. Am fost martorul unor revoluții în gândire și în filozofie pe care le credeam imposibile. Rasa umană se mișcă singură în direcția epocii de pace pe care o vrei tu.

Pe fața ei se citea numai dispreț.

— Marius, a rostit ea, secolul acesta va trece în istorie drept unul dintre cele mai sângeroase din istoria omenirii. Despre ce evoluții vorbești tu, când milioane de oameni au fost exterminați de o mică nație europeană după cheful unui nebun, când orașe întregi au rămas doar în amintiri, fiind rase de pe fața pământului de bombe? Când copiii deșertului din răsărit nu-ncetează cu războaiele împotriva fraților lor, în numele religiei lor despotice? Marius, femeile din toată lumea își aruncă la hazna rodul pântecului. Urletele celor flămânzi se ridică până la cer, dar asta nu-i deranjează pe cei bogați care zburdă fără grijă în citadelele lor tehnologice. Bolile răpesc mii de vieți printre flămânzii de pe continente întregi, în vreme ce în spitale, care aduc cu adevărate palate, sunt unii care cheltuiesc averi pe tot felul de cosmetice rafinate sau pe pilule și fiole ce le promit viața eternă. A râs încetitor. S-au auzit vreodată mai tare strigătele muribunzilor în urechile celor ce pot să-i audă? S-a vărsat *vreodată* mai mult sânge?

Simțeam cât se necăjea Marius. Îi percepeam pornirea care-l făcea să încleșteze pumnii și să își scormonească sufletul pentru a găsi vorbele cele mai potrivite.

— Există totuși ceva ce nu reușești să *vezi*, a spus el în cele din urmă. Există ceva ce nu poți înțelege.

— Nu, dragul meu. N-am nici o problemă cu vederea. Nu am avut niciodată. Tu ești cel care nu reușești. Ca întotdeauna.

— Uită-te afară, la pădure! a spus el. Alege un copac, descrie-l dacă poți, menționând tot ce-i negativ la el, tot ce poate el distruge, ce strivește sub el, ce nu realizează. Iată gata fabricat un monstru — numai rădăcini lacome, numai crengi asupritoare, oprind lumina din calea altor plante, consumând toată hrana minerală din jur, tot aerul. Dar nu acesta e adevărul despre acel copac. Nu este întregul adevăr, dacă-l privești ca parte a naturii, și prin natură nu înțeleg vreun lucru sfânt, înțeleg doar întreaga țesătură, Akasha. Înțeleg sistemul larg relațional, care cuprinde totul.

— Deci tu nu ai reține decât aspectele pozitive ca să poți fi optimist, a replicat ea, după cum ai avut dintotdeauna obiceiul. Să fim serioși. Fă-mi și mie analiza situației orașelor apusene unde săracilor li se oferă zilnic de-ale gurii și povestește-mi că foamea nu mai există. Elevul tău de-aci m-a bătut deja la cap cu platitudini de soiul acesta — prostii pe care s-a bazat dintotdeauna liniștea de sine a celor bogați. Lumea s-a cufundat în cea mai extremă perversiune, într-un haos total! E la fel ca întotdeauna,

dacă nu mai rea.

— Ba nu, n-ai dreptate, nu s-a lăsat el. Femeile și bărbații sunt animale care învață. Dacă nu vezi ce-au învățat, înseamnă că ești oarbă. Sunt ființe în perpetuă schimbare, se perfecționează zi după zi, își largesc veșnic orizontul și capacitatea de iubire. Nu ești cinstită cu ei când spui că acesta ar fi secolul cel mai sângeros; nu distingi lumina care strălucește din ce în ce mai puternic, căci preferi să vezi întunericul. Nu bagi în seamă evoluția sufletului omenesc!

S-a ridicat de unde ședea și a venit spre ea, înconjurând masa pe stânga, ca să se așeze pe locul gol dintre ea și Gabrielle. Apoi i-a luat o mână, stabilind astfel un contact direct cu ea.

M-au trecut toții fiorii, privindu-l. Eram convins că s-a speriat-o, că nu-i putea permite să o atingă. Dar ei părea să-i placă gestul; a zâmbit doar.

— E adevărat ce spui despre războaie, a zis el, conti-nuându-și pledoaria și luptându-se în același timp să își păstreze demnitatea. Da, da, iar strigătele muribunzilor au ajuns și la urechile mele; cu toții le-am auzit de-a lungul secolelor; chiar și în momentul de față omenirea primește șoc după șoc, ascultând zilnic știri despre vreun conflict sau altul. Dar lumina despre care vorbesc eu e tocmai strigătul împotriva ororilor războiului. Este vorba de atitudini care n-au fost niciodată posibile în trecut. Este vorba de bărbații și de femeile care se bat pentru prima oară în istoria omenirii să pună capăt nedreptăților sub orice formă ar fi ele.

— Vorbești de atitudinile intelectuale ale unui foarte mic număr de oameni.

— Nu. Vorbesc de revoluția în filozofie; vorbesc despre idealismul din care se vor naște acțiunile practice. Akasha, deși au atâtea defecte, trebuie să li se lase timpul să își realizeze singuri visele, înțelegi?

— Așa e! a intervenit Louis. Mi-a sărit inima. Cât era de vulnerabil Louis! Dacă se întorcea contra lui... Dar el a continuat cu calm, cu rafinamentul lui obișnuit: Este lumea lor, nu a noastră! a spus cu umilință. E limpede că noi am renunțat la ea când am ales nemurirea. N-avem nici un drept acum să ne amestecăm în lupta pe care o duc. Dacă o facem, le răpim victoriile care i-au costat atât de scump! Până și în ultimul secol progresele lor țin de miracol, au fost reparate nedreptăți care erau considerate inevitabile; pentru prima oară au dezvoltat o concepție despre adevărata solidaritate a oamenilor.

— Sinceritatea ta mă impresionează, i-a răspuns ea. Te-am menajat pentru că te iubește Lestat. Iar acum înțeleg de ce te iubește. Ce curaj îți trebuie să-mi vorbești în felul acesta! Deși dintre toți cei prezenți tu ești animalul de pradă cel mai rapace. Ucizi fără a ține cont de vârstă, de sex sau de pofta de viață a victimei.

— Atunci ucide-mă! a strigat el. Asta aș vrea să faci, nu să ucizi ființe umane! Nu te amesteca în viața lor. Chiar dacă se ucid între ei! Lasă-le timp să își realizeze noile viziuni; lasă-le timp orașelor apusene, așa corupte cum sunt, să își propage idealurile în întreaga lume de suferință și de mizerie.

— Timp, a rostit Maharet. Asta cerem cu toții. Timp. Iar asta este ceea ce trebuie să oferi.

A urmat o pauză.

Akasha nu voia să se uite la femeia aceasta; nu voia nici măcar să o asculte. Simțeam cum se retrage în sine. Și-a retras mâna dintr-a lui Marius. S-a uitat îndelung la Louis, apoi s-a întors spre Maharet, de parcă nu putea evita asta, iar fața i-a devenit calmă, dar crudă.

Maharet a continuat.

— Ai meditat în tăcere la tot felul de soluții timp de secole. Ceseamnă pentru tine încă unul? N-ai să negi că acest ultim seol a fost plin de neprevăzut, că progresul tehnologic realizat poate asigura hrană, adăpost și sănătate tuturor popoarelor de pe pământ.

— Așa să fie oare? a răspuns Akasha. Ura cea mai profundă îi încălzea zâmbetul. La asta a dus progresul tehnologic? Ce zici de gazele toxice, de bolile inventate în laborator, de bombele care pot distruge întreaga planetă? Gândește-te la accidente nucleare care au dus la contaminarea hranei și a apei pe continente întregi. La armatele care continuă să facă ce-au făcut dintotdeauna, dar cu o eficiență sporită. Nobilii unei nații lichidați într-o oră într-o pădure înzăpezită; toată intelectualitatea alteia, plus toți cei care poartă ochelari, împușcați în mod sistematic. În Sudan, toate femeile mutilate pentru a satisface gustul soților lor; în Iran, copiii puși în fața tunurilor!

— Nu se poate ca tu să fi văzut numai așa ceva, a zis Marius. Nu-mi vine să cred. Akasha, uită-te la mine, ascultă cu puțină bunăvoință ce încerc să spun.

— Nu contează dacă crezi sau nu crezi! a spus ea, lăsându-se pentru prima dată în voia mâniei. Tu n-ai acceptat ce-am încercat eu să explic. N-ai vrut să cedezi în fața imaginii perfecte pe care-am prezentat-o eu. Nu-ți dai seama ce dar îți ofer? Cum îți salvez sufletul? Ce ești dacă nu participi la planul meu? Un băutor de sânge, un ucigaș!

Încă n-o auzisem vorbind atât de aprinsă. Marius se pregătea să răspundă, dar printr-un gest, a cerut tăcere. Apoi i-a luat la rând pe Santino și pe Armand.

— Tu, Santino, a spus. Ai fost șeful Copiilor Întunericului din Roma pe vremea când credeau că împlinesc vrerea lui Dumnezeu făcând pe călăii anagajați ai diavolului... Îți amintești ce superb era să ai un țel, o credință? Și tu, Armand, conducătorul vechiului grup din Paris. Îți amintești când jucai rolul unui sfânt al Întunericului? Aveați pe-atunci locurile voastre între rai și iad. Vă ofer același lucru, fără nici un fel de înșelătorie! Sunteți în stare să vă regăsiți idealurile pierdute?

Nici unul nu i-a răspuns. Santino era împietrit de groază; rana lui secretă sângera de-a dreptul. Pe chipul lui Armand nu se putea citi altceva decât disperarea cea mai profundă.

Pe fața ei a apărut o expresie întunecată de fatalitate. Totul era inutil. Nici unul dintre ei nu voia să i se alăture. S-a uitat iar la Marius.

— Prețioasa ta omenire! a rostit. Nimic n-a învățat în șase mii de ani! Îmi tot dai zor cu idealurile și scopurile ei! La curtea tatălui meu din Uruk erau înțelepți care știau că cei flămânzi trebuie să fie hrăniți. Știi ce-i lumea ta modernă? Peșterile unde se petreceau miracole sunt înlocuite de televiziune, iar îngerii morții se prezintă sub formă de elicoptere!

— Bine, dar ce fel de lume vrei tu? a reluat Marius. Îi tremurau mâinile. Nu îți vine să crezi că femeile se vor lupta să își păstreze bărbații?

Ea a râs. Apoi s-a întors spre mine.

— Spune-le, Lestat. S-au bătut pentru bărbații lor în Sri-Lanka? Sau în Haiti? Pe insula Lynkonos au făcut ceva?

Marius mă fixa. Aștepta răspunsul meu, aștepta să fiu de partea lui. Eu voiam să găsesc argumente, să înnod firul acolo unde-l lăsase el și să continuu pe aceeași linie. Doar că mintea mi s-a golit brusc de orice idee.

— Akasha, am spus. Te implor, oprește vărsarea asta de sânge. Nu mai oferi oamenilor neadevăruri, nu-i mai zăpăci.

Asta era. Apelul meu era direct, brutal, dar era singurul adevăr pe care-l puteam oferi.

— Exact. Căci asta-i esența problemei, a adăugat Marius cu prudență, pe un ton aproape rugător, umil. Ce le spui tu, Akasha, e o minciună, o minciună superstițioasă! N-au fost suficiente minciuni până acum? Gândește-te, suntem într-o epocă în care omenirea se trezește din vechile superstiții, când a detronat vechii zei.

— Minciună? a întrebat ea. S-a retras de parcă ar fi primit o palmă. Care-i minciuna? Vrei să spui că mint când le promit domnia păcii pe pământ? Qnd le spun că pe mine mă așteptau pentru a o înfăptui? Nu, nu-i nici o minciună. Eu pot să le ofer prima măsură de adevăr pe care-au avut-o vreodată! Eu sunt cea pe care ei și-o imaginează. Sunt eternă, sunt atotputernică și-i voi apăra...

— Îi vei apăra? a întrebat Marius. Cum poți tu să-i aperi de dușmanii lor cei mai sângeroși?

— Ce dușmani?

— Bolile, regina mea. Moartea. Nu ai puteri vindecătoare. Nu poți nici să dai, nici să salvezi viața cuiva. Iar ei vor aștepta exact acest gen de miracole. *Tot ce poți face e să ucizi.*

Tăcere. Calm. Chipul ei transformat brusc într-o mască fără viață, așa cum fusese în criptă. Privind drept înainte cu ochii goi sau poate concentrându-se, nu știu.

Nu se auzea nici un zgomot, doar lemnele trosnind în foc.

— Akasha, am șoptit. Timp. Ceea ce ți-a cerut Maharet. Un secol. Nimica toată pentru tine.

M-a privit uimită. Am simțit suflul morții pe obraji, dându-mi târcoale, ca atunci când mă încolțiseră lupii, cu atâta amar de ani în urmă, și nici o ramură de copac mai jos, de care să mă apuc.

— Sunteți cu toții împotriva mea, nu-i așa? a șoptit. Până și tu, prințul meu. Ești dușmanul meu. Iubitul meu e dușmanul meu.

— Te iubesc nespus de mult! i-am răspuns. Dar nu te pot minți. Nu pot crede în planul tău! E complet greșit!

Tocmai simplitatea și eleganța de care vorbești tu îl fac să fie greșit!

Ochii ei au trecut rapid peste chipurile lor. Eric era iar pe cale să intre în panică. Mael clocotea de furie.

— Nu-i nici unul printre voi care să treacă de partea mea? a continuat tot în șoptă. Nici unul care să vrea să transforme în realitate visul acesta amețitor? Nici măcar unul care să vrea să renunțe la lumea lui egoistă și pitică? I s-a fixat privirea pe Pandora. Tu, de pildă, biată visătoare, tulburată încă de pierderea calității tale de om. Nici tu n-ai vrea să te salvezi?

Pandora privea prin ea ca prin sticlă.

— Nu am gustul tău de a ucide, a răspuns ea molcom, șoptit. Mie mi-e suficient să urmăresc căderea unei frunze. N-am convingerea că din vărsare de sânge poate să iasă ceva bun. Căci aici e miezul problemei, regina mea. Orori se întâmplă încă pe tot pământul, dar există din ce în ce mai mulți oameni care le deploră. Dacă tu te-ai apuci să folosești astfel de metode, dându-le numele de fapte bune, dialogul cu omenirea s-a încheiat. A zâmbit cu tristețe. Nu pot să-ți fiu de folos. N-am nimic de oferit.

Akasha n-a răspuns. Apoi iarăși și-a plimbat privirea de la unii la alții. I-a măsurat pe Mael, pe Eric. Apoi pe Jesse.

— Akasha, am reluat eu. Istoria este o lungă listă de nedreptăți, nimeni nu neagă asta. Dar soluțiile simple s-au dovedit întotdeauna nepotrivite. Răspunsurile apar doar din complexitate. Doar prin complexitate se chinuie oamenii să fie cinstiți; e un proces mai lent, mai încurcat, dar e singurul posibil. Simplitatea cere un sacrificiu prea mare. Așa a fost întotdeauna.

— Așa e, a intervenit Marius. Exact așa. În teorie, ca și în practică, simplitatea e sinonimă cu cruzimea. Ceea ce propui tu e plin de cruzime!

— N-aveți nici un pic de umilință în voi? a întrebat brusc. S-a întors de la mine la Marius. Nu aveți nici un pic de bunăvoință de a înțelege? Sunteți atât de mândri, atât de aroganți, cu toții! Vreți ca lumea să rămână exact cum e, doar ca să vă satisfaceți poftele voastre!

— Nici gând, a răspuns Marius.

— Ce v-am făcut ca să fiți cu toții atât de porniți împotriva mea? a întrebat. Iar m-a privit, apoi pe Marius și, în cele din urmă, pe Maharet. Mă așteptam la aroganță de la Lestat. Mă așteptam la platitudini și retorică goală, la idei nepuse niciodată în practică. Dar de la mulți dintre voi mă așteptam la mai mult. Ah, cum mă dezamăgiți! Cum puteți da cu piciorul unui destin gata făurit pentru voi? Ați putea fi salvatorii omenirii! Cum puteți nega ce-ați văzut cu ochii voștri?

— Dar vor vrea la un moment dat să știe cine suntem, a răspuns Santino. Și o dată ce vor afla, se vor întoarce împotriva noastră. Vor vrea sângele care-i face nemuritori, cum se întâmplă mereu.

— Până și femeile vor să trăiască veșnic, a spus rece Maharet. Până și ele vor ucide pentru asta.

— Akasha, e o ineptie, a zis Marius. Nu se poate înfăptui. În Occident, lipsa de împotrivire e de neconceput.

— Este un plan bazat pe o viziune crudă și primitivă, a intervenit Maharet cu un dispreț rece.

Akasha iar s-a înnegrit de furie. Dar până și furioasă, frumusețea îi rămânea întreagă.

— Mi te-ai opus dintotdeauna! i-a spus lui Maharet. Te-aș distruge imediat dacă aș putea. I-aș face praf pe toți cei la care ții.

S-a lăsat o tăcere de plumb. Le simțeam frica celorlalți, deși nici unul nu îndrăznește să se miște sau să vorbească.

Maharet a încuviințat din cap. A zâmbit cu subînțelesuri.

— Tu ești cea arogantă, a răspuns ea. Tu ești cea care n-a învățat nimic. Tu ești cea care nu te-ai schimbat de șase mii de ani. Sufletul tău

rămâne la fel de imperfect, în vreme ce omenirea a atins culmi pe care n-ai cum să le înțelegi. În izolarea ta, scutită de orice analiză sau contrazicere, ai avut tot felul de vise, ca milioanele de muritori; iar acum ieși din tăcerea ta și ești gata să-ți pui în practică visurile spre binele omenirii? Vii cu ele la masa aceasta, printre cei câțiva din neamul tău, dar ele nu rezistă criticilor. N-ai cum să le aperi. Ar putea oare cineva? Și ne spui nouă că negăm ce vedem cu ochii noștri! Fără grabă, Maharet s-a ridicat de pe scaun. S-a aplecat ușor în față, cu degetele sprijinite pe masă. Îngăduie-mi să spun eu ce e de văzut, a continuat. Acum șase mii de ani, când oamenii credeau în duhuri, a avut loc un accident oribil și ireversibil; a fost în sine un eveniment la fel de îngrozitor ca și copiii monstruoși care se nasc din când în când printre muritori și pe care natura nu-i lasă să trăiască. Numai că tu, agățându-te de viață, împinsă de propriile dorințe, împăunându-te cu drepturile tale regești, ai refuzat să îngropi acel accident o dată cu tine pentru totdeauna. Scopul tău a devenit acela de a-l sanctifica. De a-l transforma într-o mare și glorioasă religie; și-n ziua de azi tot asta vrei. Dar n-a fost decât un accident, o distorsiune, nimic mai mult.

Privește acum în urmă la toate epocile care au trecut din momentul acela monstruos și negru. Uită-te la celelalte religii care-au apărut, bazate tot pe magie, în urma unei apariții sau a unei voci din cer; bazate pe intervenția supranaturalului într-o formă sau alta — miracole, revelații, un mort ridicându-se din mormânt!

Privește efectul pe care l-au avut aceste religii, mișcările care au măturat milioane de oameni din cauza fanatismului. Uită-te la ce-au adus ele în istoria omenirii. La războaiele care s-au produs; la persecuțiile și masacrele care-au izvorât din ele. La sclavia la care au fost supuse atâtea minți umane, la prețul credinței și a zelului religios.

Ne povestești nouă că mor copii în Orient, în numele lui Allah, că stau în fața tunurilor și în calea bombelor.

Sau despre războiul în care o mică nație europeană a căutat să extermine o seminție întreagă... Nu cumva tot un mare plan spiritual de creare a unei lumii noi a fost punctul de plecare? Ce-și aduce omenirea aminte din toate acestea? Lagărele morții, cuptoarele în care-au fost arși oameni, cu miile. Ideile nu mai există!

Îți spun eu, am fi în mare încurcătură dacă ar trebui să hotărâm ce e mai nociv — religia sau ideologia? Intervenția supranaturalului sau soluția simplă, abstractă, logică? Amândouă au scaldat pământul în suferință; amândouă au pus omenirea, și la propriu, și la figurat, în genunchi.

Nu-ți dai seama? Nu omul este dușmanul omenirii, ci iraționalul; spiritualul despărțit de material; despărțit de bătaia inimii, de sângele din vine.

Ne acuzi pe noi de lăcomie. Dar lăcomia ne e salvarea! Noi știm măcar ce suntem; ne cunoaștem limitele și păcatele; tu nu ți le-ai cunoscut niciodată.

Acum ai vrea să o iei de la capăt, nu-i așa? Să aduci o nouă religie? O nouă revelație? Un nou val de superstiții, de sacrificii și de moarte.

— Minți, a răspuns Akasha, încercând din greu să își stăpânească furia. Îți bați joc de toată frumusețea la care visez eu; îți bați joc pentru că tu n-

ai nici un vis.

— Frumusețea e acolo, afară! a zis Maharet. Ea nu merită violența ta! Ești atât de nemiloasă, încât viețile pe care le-ai distruge nu contează *în nici un fel* pentru tine! Cum n-au contat niciodată!

Tensiunea devenise insuportabilă. Mi-au apărut broboane de sudoare de sânge. Toți intraseră în panică. Louis își plecase capul și-și acoperise fața cu mâinile. Doar Daniel rămânea vrăjit de spectacol. Armand se mulțumea să o privească pe Akasha, ca și cum toată povestea asta nu mai depindea de noi.

Akasha, tăcută, era în plină luptă interioară. Apoi și-a recăpătat încrederea în sine.

— Minți ca de obicei, s-a încăpățânat să repete cu disperare. Dar nu contează dacă ești sau nu de partea mea. Am să-mi realizez planul cu sau fără tine. Am să transform în bine acel rău pe care acum șase mii de ani, grație ție și surorii tale, l-am avut de suferit în țara mea; o să-l transform în Betleemul unei noi ere, aducându-l din tenebrele trecutului și arătându-l lumii întregi; pacea va domni, în fine, pe pământ. Nimic bun nu s-a făcut pe lume fără sacrificiu, fără curaj. Dacă vă întoarceți cu toții împotriva mea, dacă îmi opuneți rezistență, am să creez îngeri mai buni decât voi, ca să mă servească.

— Nu, n-ai să faci nimic din toate astea, i-a tăiat-o scurt Maharet.

— Akasha, te implor, a intervenit Marius. Acordă-ne timp. Acceptă doar să aștepti, să te mai gândești. Acceptă că nimic nu trebuie să înceapă în clipa aceasta.

— Da, am insistat și eu. Dă-ne timp. Vino cu mine. Să plecăm din casa asta — tu, eu și Marius — să lăsăm în urmă visurile și viziunile și să vizităm lumea reală.

— Ah, cum mă insultați, cum mă umiliți, a rostit în șoaptă.

Se adresa lui Marius, dar era gata-gata să se întoarcă împotriva mea.

— Sunt atâtea locuri, atâtea lucruri, a spus el, pe care aș vrea să ți le arăt! Dă-mi această ocazie, Akasha, doar am avut grijă de tine și te-am apărut timp de două mii de ani...

— Pe tine însuși te-ai apărut! Ți-ai protejat sursa puterii, sursa răului din tine!

— Te implor, Akasha, a spus Marius. Dacă vrei, cad și în genunchi în fața ta. Doar o lună, vino cu mine, să vorbim, să examinăm totul...

— Ce meschinărie, ce egoism! a murmurat Akasha. Nu simțiți nici o îndatorire față de lumea care v-a făcut ce sunteți, nici o datorie pentru darul pe care-l aveți, ca să vă schimbați din demonii care sunteți în zei? S-a întors brusc spre mine, indignarea răspândindu-i-se pe toată fața. Și tu, prințul meu, care ai intrat în cripta unde zăceam ca Frumoasa din Pădurea Adormită, tu, care m-ai trezit din nou la viață cu sărutul tău pasionat. Nici tu nu vrei să te răzgândești? Pentru iubirea noastră! Iarăși îi apăruseră lacrimi în ochi. Trebuie neapărat să fii și tu de partea lor? Mi-a luat fața între mâini. Cum poți să mă trădezi? Cum poți să trădezi un astfel de vis? Nu ai în jur decât ființe leneșe, înșelătoare, pline de răutate. Dar inima ta era pură. Ai dat dovadă de un curaj care trecea dincolo de instinctul de conservare. Ai avut și tu visuri!

Nu aveam ce să răspund. Știa. Probabil că știa mai bine decât mine.

Nu vedeam decât suferința din ochii ei negri. Durerea, neînțelegerea; suferința pe care o simțea deja pentru dispariția mea sigură.

A părut brusc paralizată. Eu însă nu mai puteam face nimic acum; nici pentru salvarea celorlalți, nici pentru mine. O iubeam! Dar nu puteam să fiu de partea ei! În gând, i-am cerut înțelegere și iertare.

Avea chipul înghețat, de parcă era iar în ascultarea vocilor; parcă mă aflam din nou în criptă, în fața tronului ei, unde stătea țeapănă cu privirea în gol.

— Pe tine am să te ucid primul, prințul meu, a spus, mângâindu-mă cu blândețe. Vreau să te știu absent. N-am puterea să mă uit la tine și să îți citesc trădarea în ochi.

— Dacă-i faci cel mai mic rău, acesta ne va fi semnalul, a avertizat-o Maharet. Ne vom uni cu toții împotriva ta.

— Adică, împotriva voastră! a răspuns ea, privind-o pe Maharet. Când voi isprăvi cu cel pe care-l iubesc, o să-i ucid pe cei pe care-i iubești tu; care ar fi trebuit să nu mai existe; o să distrug tot ce o să pot. Spune-mi însă, pe mine cine are să mă distrugă?

— Akasha, a șoptit Marius.

S-a ridicat să se apropie de ea, dar într-o fracțiune de secundă, cu un simplu gest, l-a trântit la pământ. I-am auzit țipătul când a căzut. Santino s-a repezit să-l ajute să se ridice.

S-a uitat din nou la mine; apoi și-a pus mâinile pe umerii mei, la fel de blândă și de iubitoare ca mai înainte. Prin pânda de lacrimi care mă orbea i-am văzut cel mai trist zâmbet.

— Prințul meu, frumosul meu prinț.

Khayman s-a ridicat de la masă. Eric s-a ridicat. La fel și Mael. Apoi s-au ridicat și cei tineri, ultima a fost Pandora, care s-a dus lângă Marius.

Ea mi-a dat drumul. S-a ridicat și ea în picioare. Noaptea era atât de calmă, încât pădurea părea să suspine dincolo de geamuri.

Toate acestea sunt opera mea, eu eram singurul încă așezat, nu mă uitam la nici unul, mă uitam în gol. Îmi treceam în revistă mica mea viață strălucită, micile mele triumfuri, micile mele tragedii, visul de-a trezi zeița, visurile mele despre bine, despre glorie.

Ea ce făcea? Le măsoara puterile? Se uita de la unul la altul, apoi iar la mine. Parcă era o străină ce mă privea dintr-un turn înalt. Acum va veni focul, Lestat. Să nu-ndrăznești să te uiți la Gabrielle sau la Louis, să nu cumva să-nceapă cu ei. Mori tu mai întâi, așa n-o să fii silit să-i vezi murind pe ei.

Partea cea mai îngrozitoare e că ai să mori fără să știi cine câștigă la urmă — ea sau noi, sau dacă dispărem deodată cu toții. Cum n-ai să știi despre ce era vorba, nici ce semnificație avea visul acela blestemat cu gemenele și nici de unde se trage neamul nostru. Pur și simplu, n-o să știi niciodată.

Acum plângeam și la fel făcea și ea, era din nou ființa aceea tandră și fragilă, cea pe care o ținusem în brațe la Santo-Domingo, cea care avea nevoie de mine. Dar această slăbiciune n-avea să o distrugă, deși pe mine mă distrugea în mod sigur.

— Lestat, a rostit ea, de parcă tot nu-i venea să creadă.

— Nu te pot urma, i-am răspuns cu vocea frântă. Încet, m-am ridicat în

picioare. Nu suntem îngeri, Akasha; nici zei. Cei mai mulți avem o singură dorință: să fim oameni. Umanitatea a devenit mitul nostru.

Era un supliciu să o privesc. M-am gândit la sângele ei trecând în vinele mele, la puterile pe care mi le dăduse. La lungul nostru voiaj printre nori. Mi-am amintit de euforia care mă cuprinsese în satul haitian, când sosiseră femeile cu luminări aprinse și cântând.

— Este ceea ce vom retrăi, iubitul meu, a murmurat. Adună-ți curajul, vom retrăi acele clipe!

Lacrimile de sânge i se înnodau în bărbie. Îi tremura buza, iar fruntea-i netedă se încrețise de ridurile disperării.

Apoi s-a îndreptat. Și-a purtat privirea în altă direcție, iar fața i s-a netezit, la fel de perfectă ca întotdeauna. Privea dincolo de noi, simțeam cum își concentrează puterile ca să mă ucidă; ceilalți ar trebui să intervină cât se poate de iute. Voiam să intervină — ca și cum ar fi fost vorba de a-i înfige un pumnal în piept. Ar trebui să o lovească imediat, tot repetam în minte, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

Dar se-ntâmpla altceva. Venea de undeva un sunet muzical amplu și dulce. Sticlă spartă, multe geamuri sparte. Daniel a dat imediat semne de mare agitație. La fel și Jesse. Cei bătrâni stăteau împietriți, în ascultare. Alte geamuri sparte; cineva intra printr-unul dintre numeroasele portaluri ale acestei case enorme.

Ea s-a tras un pas îndărăt. A tresărit de parcă ar fi avut o viziune; din puțul scării s-a auzit un puternic sunet sec. Cineva era pe palierul de la etajul inferior.

S-a îndepărtat de masă, s-a tras spre șemineu. Părea din ce în ce mai înfricoșată.

Era oare cu puțință? Știa cine vine, era vorba de încă cineva străvechi? De asta îi era oare teamă? Că împreună cu ființa care venea, cei prezenți aveau să fie mai puternici decât ea?

Nu, gândurile ei nu erau atât de raționale, de calculate; pierdea bătălia cu ea însăși. O părăsea tot curajul. Era învinsă de nevoia de a fi cu ceilalți, de singurătatea ei profundă, la urma urmelor! Totul începuse o dată cu rezistența mea, cei de față o întăriseră, ca la urmă eu să-i dau lovitura finală, refuzând-o. Acum părea transfigurată, ascultând acel sunet intens, impersonal, care făcea ecou în culoar. Dar ea știa cine era persoana aceea, de asta îmi dădeam seama. Cu toții știau.

Zgomotul s-a intensificat. Vizitatorul urca ultimele trepte. Lucarna din tavan și structura metalică se cutremurau de răsunetul fiecărui pas.

— Dar cine vine? am întrebat brusc.

Nu mai puteam suporta. Din nou îmi apăruse imaginea gemenelor și a mamei moarte.

— Akasha! a rostit Marius. Dă-ne timpul despre care vorbeam. Nu te lăsa purtată de furie. E de ajuns!

— De-ajuns pentru ce? a strigat ea ascutit, aproape sălbatic.

— Pentru viața noastră, Akasha, spuse el, să ne-o păstrăm cu *toții!*

L-am auzit pe Khayman râzând ușurel, el care nu scosese nici o vorbă.

Pașii ajunseseră în dreptul ușii.

Maharet era lângă ușă, împreună cu Mael. Eu nici nu-i văzusem mișcându-se.

Apoi am văzut cine și ce era. Femeia pe care o zărisem înaintând prin junglă, dând pământul cu ghearele la o parte ca să iasă din străfunduri, mergând kilometru după kilometru pe câmpia pustie. Era cu siguranță sora geamănă din visul pe care nu-l înțelesesem niciodată! Acum era în cadrul ușii, în lumina scăzută de pe scară, privind-o fix pe Akasha, retrasă de cealaltă parte a camerei, cu spatele la peretele de sticlă și la foc.

Doamne, ce spectacol prezenta ființa aceasta! Toți ceilalți au rămas cu gura căscată de mirare, până și cei mai vârstnici, chiar și Marius.

Era acoperită din cap până-n picioare de un strat de lut, până la șuvițele lungi de păr. Coaja asta, crăpată, ici-colo căzută, pătată de ploaie, îi era ca o a doua piele, lutul îi acoperea brațele și picioarele goale, așa că întregul ei corp părea făcut din lut. Fața îi era transformată într-o mască. Ochii îi străpungeau masca, goi, cu cearcăne vineții. Era acoperită cu o zdreanță, un soi de pătură murdară și ruptă, legată cu o funie în jurul taliei.

Ce impuls urmăse ființa aceasta pentru a căuta un veșmânt, ce instinct uman al pudorii îi dictase acestui cadavru viu să se oprească și să confecționeze acest veșmânt simplu, ce rest de umanitate îi impusese gestul?

Lângă ea, privind-o fără să-și creadă ochilor, zvelta Maharet părea că pierde toate forțele, gata să se prăbușească.

— Mekare! a murmurat ea.

Dar femeia nici n-a văzut-o, nici n-a auzit-o; ea o privea fix pe Akasha, având în ochi o lucire animalică, neînfricată, plină de viclenie. Akasha s-a întors la masă, masa o despărțea de creatura aceasta, iar fața i-a devenit dură, ochii i s-au umplut de o ură nedisimulată.

— Mekare! a strigat Maharet.

A întins mâinile și a încercat să o prindă de umeri și să o întoarcă spre ea.

Femeia a ridicat mâna dreaptă, împingând-o cât colo pe Maharet care s-a izbit cu spatele de peretele de sticlă, câțiva metri mai încolo.

Peretele a vibrat, dar nu s-a spart. Maharet l-a atins cu grijă cu degetele, apoi cu grația fluidă a unei pisici a sărit drept în brațele lui Eric care se repezise să o ajute.

Acesta a tras-o imediat spre ușă. Căci după aceea femeia dăduse o lovitură enormei mese împingând-o la o parte din calea ei.

Gabrielle și Louis s-au grăbit să se refugieze în unghiul nordic al sălii, în vreme ce Santino și Armand au luat-o în partea cealaltă, către Mael, Eric și Maharet.

Noi, ceilalți, care eram de cealaltă parte a mesei, doar ne-am dat câțiva pași îndărăt, în afară de Jesse, care se deplasase spre ușă.

Ajunsese lângă Khayman și, privindu-l acum, mi-am dat seama că-i flutura pe buze un zâmbet subțire, amar.

— Blestemul, regina mea, a rostit el cu o voce care se ridica, umplând întreaga sală.

Femeia s-a oprit brusc auzindu-l, dar nu s-a întors. Akasha, cu fața lucindu-i în lumina de la foc, tremura în mod vizibil, iar lacrimile îi curgeau din nou.

— Uniți împotriva mea, cu toții! a spus ea. Nu-i nici unul care să vrea

să treacă de partea mea!

M-a privit insistent în vreme ce femeia se apropia de ea.

Cu picioarele pline de noroi zgâriind covorul, cu gura ușor întredeschisă și cu brațele atârându-i pe lângă corp cu degetele crispate, necunoscuta înainta amenințătoare, cu pași lenți.

Khayman a vorbit iarăși, făcând-o din nou să se oprească.

Era o altă limbă cea în care a strigat, iar volumul vocii era de-acum cel al unui tunet. Am înțeles doar frânturi de traducere.

— Regină a damnaților...când vei fi la apogeu...eu te voi răsturna...

Cam asta a fost tot ce-am înțeles. Fusesse blestemul aruncat de Mekare — femeia aceasta — asupra reginei.

Toți cei prezenți înțelegeau despre ce era vorba, știau despre blestem. Totul avea legătură cu visul acela ciudat și inexplicabil.

— Ah, nu, copiii mei! a țipat brusc Akasha. Nu ați terminat cu mine!

Am simțit cum își aduna puterile; se vedea cum i se încordează corpul, cu bustul înainte, cu mâinile ridicate și degetele încovoiate.

Raza a lovit-o pe femeie drept în piept, a împins-o îndărăt, dar a reacționat instantaneu. S-a îndreptat și ea, ochii i s-au deschis larg, și s-a aruncat atât de repede cu mâinile în față, spre regină, că nici n-am sesizat mișcarea.

Degetele pline de nămol s-au întins spre Akasha; am văzut fața Akashei când a fost apucată de părul ei lung negru. I-am auzit țipătul. Apoi profilul, când capul a izbit geamul și l-a făcut fărâme, iar sticla a început să cadă în bucăți mari, ascuțite.

Un șoc violent m-a străbătut; nu mai puteam nici să respir, nici să mă mișc. Am căzut pe podea. Nu-mi puteam controla membrele. Trupul fără cap al Akashei s-a rostogolit lângă peretele de sticlă spart, în vreme ce alte bucăți de sticlă picau în continuare cu zgomot. Pe toată sticla șiroia sângele. Femeia aceea ținea capul tăiat al Akashei de plete!

Ochii Akashei au clipit și s-au deschis larg. Gura i s-a deschis, de parcă ar fi vrut să țipe din nou.

Apoi s-a făcut întuneric în jurul meu; parcă se stinsese și focul din șemineu, dar nu era adevărat, căci în clipa în care m-am rostogolit pe jos, țipând și întinzând mâna involuntar spre el, i-am văzut sclipirea ca printr-o ceață întunecată, cu nuanțe roșietice.

Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Marius mă striga, l-am auzit, mă chema pe nume prin telepatie.

Apoi m-am ridicat un pic, cu toată greutatea apăsând pe brațele și picioarele cuprinse de dureri.

Ochii Akashei erau fixați pe mine. Capul îi era foarte aproape de mine, l-aș fi putut atinge, iar corpul era întins pe spate și din gât țâșnea sângele. Brusc, i-a trecut un fior prin brațul drept, care s-a ridicat, apoi a căzut iar. Apoi s-a ridicat din nou, cu mâna atârându-i. Încerca să apuce capul!

Eu aș fi putut să o ajut! Aș fi putut folosi puterile pe care mi le dăduse să-ncerc să-l mișc, să o ajut să ajungă la el. Cum mă chinuiam să văd ceva prin lumina diminuată, corpul s-a clătinat, a tremurat, apoi a căzut mai aproape de cap.

Gemenele priveau scena. Erau lângă cap și lângă corp. Mekare, privind la cap cu privirea încețoșată, cu ochii aceia încercuiți de cearcăne vineții.

Maharet, dându-și parcă ultima suflare, îngenuncheată lângă sora ei și lângă corpul Mamei. În vremea asta, în jurul meu sala era din ce în ce mai rece și mai întunecată, iar fața Akashei pălise, devenise albă, ca de strigoi, de parcă orice lumină dinăuntru se stingea.

Ar fi trebuit să tremur de frică; ar fi trebuit să mă simt terorizat, simțind cum mă atinge suflarea înghețată a morții, dar eu plângeam în hohote și simțeam cum mă cuprinde în același timp o ciudată bucurie, căci, în sfârșit, îmi dădeam seama la ce priveam:

— E scena din vis, am spus. Propria mea voce parcă-mi ajungea la urechi de departe. Sunt gemenele și trupul mamei, nu vedeți? E imaginea din vis!

Din capul Akashei se scurgea sânge, repede absorbit de covor; Maharet se prăbușea, sprijinindu-se în mâini, Mekare părea la fel de sfârșită, aplecată peste corpul Mamei, dar eu vedeam aceeași imagine, acum îmi dădeam seama de ce avusesem visul, acum îi înțelegeam semnificația!

— Festinul funerar! a strigat Marius. Inima și creierul, una dintre voi trebuie să le înghițită repede, e singura noastră șansă.

Da, asta era. Ele știau! Nimeni nu trebuia să le-o spună. Știau!

Acesta era înțelesul! Cu toții văzuseră scena, cu toții știau. Mi-am dat seama de toate acestea în vreme ce închideam ochii. Bucuria aceea ciudată mi-a dat un sentiment de întregire, de încheiere a unui ciclu. Sentimentul că și eu știam!

Apoi am început să plutesc, pluteam prin ceața aceea rece, neagră, de parcă eram iarăși în brațele Akashei, ca și cum ne ridicam împreună spre stele.

Un zgomot strident, ceva ce s-a spart, m-a adus înapoi. Nu eram încă mort, dar agonizam. Dar cei pe care-i iubeam, ei ce făceau?

Luptându-mă în continuare să-mi păstrez viața, am încercat să deschid ochii, dar părea să fie imposibil. Apoi le-am zărit pe ele prin beznă îngroșată: cele două gemene, cu părul lor roșu strălucind de la foc — una ținea cu degetele pline de noroi creierul sângerând, cealaltă avea în mână inima sângerândă. Erau aproape moarte și ele, aveau ochii încețoșați, brațele li se mișcau ca prin apă. Akasha încă privea drept înaintea, cu gura deschisă, cu sângele șiroind din craniul spart. Mekare a ridicat creierul la gură; Maharet i-a pus în cealaltă mână inima; Mekare le-a înghițit pe amândouă.

Iarăși s-a făcut beznă. Nu mai era nici focul, nici vreun alt punct de referință; nici o senzație în afara durerii. Nu mai eram decât durere, căci nu mai aveam nici membre, nici ochi, nici gură să spun ceva. Durere zvâcnitoare, electrică; n-o puteam atenua în nici un chip, nici mișcându-mă, nici încordându-mă, nici lăsându-mă purtat de ea. Doar durere.

Totuși, m-am mișcat. Mă târam pe jos. Prin toată durerea, am simțit brusc asprimea covorului, am simțit cum mi se înfundă picioarele în el, de parcă aș fi încercat să urc pe o coastă abruptă. Apoi am auzit în spatele meu trosnetul inimitabil al focului, am simțit curentul de aer prin geamurile sparte și mi-au ajuns la nări acele dulci parfumuri ce se ridicau din pădure și pătrundeau în încăpere. M-a străbătut un fulger violent din cap până în picioare, trecându-mi prin fiecare mușchi, prin fiecare por. Brațele

și picioarele nu mă mai ajutau. Apoi totul s-a oprit.

Durerea a încetat.

Zăceam acolo, răsuflând din greu, uitându-mă la reflecția strălucitoare a focului pe tavanul de sticlă și umplându-mi plămânii cu aer, dar brusc mi-am dat seama că iar plângeam, cu inima frântă, ca un copil.

Gemelele erau în genunchi, cu spatele la noi; înlănțuite, una în brațele celeilalte, cu capetele atingându-se, cu părul amestecându-se, se mângâiau una pe alta cu tandrețe, cu blândețe, ca și cum se înțelegeau doar atingându-se.

Eu nu-mi puteam stăpâni hohotele. M-am întors pe o parte, cu brațul sub cap, și mi-am vărsat în continuare lacrimile.

Marius era lângă mine. Și Gabrielle. Voiam să o iau în brațe pe Gabrielle. Voiam să-i spun toate lucrurile pe care știam că ar trebui să i le spun — că totul se-ncheiase cu bine pentru noi, că s-a terminat totul — dar nu eram în stare.

Apoi, încetișor, am întors capul să mai privesc o dată chipul Akashei, chipul îi era încă intact, deși toată albeața se dusese, era palid și transparent, ca de sticlă! Până și ochii, superbii ei ochi negri ca cerneala, deveneau transparenți, de parcă li se ducea pigmentul; totul fusese doar efectul sângelui.

Părul moale i se adunase mățâsos sub obraz, iar sângele coagulat era lucios și roșu ca rubinul.

Nu mă puteam opri din plâns. Nici nu voiam. Am încercat să-i pronunț numele, dar m-am înecat. Parcă ceva nu-mi dădea voie. N-ar fi trebuit să o fac niciodată. N-ar fi trebuit să urc nicicând treptele acelea de marmură, n-ar fi trebuit să o sărut.

Se trezeau toți la viață. Armand îi susținea pe Daniel și pe Louis, care erau amețiți și nu se puteau ține încă pe picioare; Khayman se apropiase, cu Jesse lângă el; nici ceilalți nu pățiseră nimic. Pandora, tremurând, cu gura chinuită de plâns, stătea deoparte, cu brațele strânse în jurul trupului, de parcă-i era frig.

S-au întors spre noi și gemenele, Maharet cu brațul pe după umerii lui Mekare. Mekare privea fix înainte, fără expresie, fără înțelegere, ca o statuie vie. Maharet a spus atunci:

— Priviți! Aceasta e Regina damnaților.

PARTEA A CINCEA

...LUME FĂRĂ DE SFÂRȘIT, AMIN

*Sunt lucruri ce fac asfințitul senin,
iar amarul în Rembrandt îl schimbă.
Dar adesea scurgerea iute a vremii
își râde de noi în flacăra fluturele
nu face haz. Ce mare noroc!*

Miturile sunt moarte.

STAN RICE

"Poem on Crawling into Bed: Bitterness"

Body of Work (1983)

MIAMI.

Un oraș perfect pentru vampiri: cald, plin de lume, nemaipomenit de frumos. Ceaun în care se amestecă rasele, piață de desfacere, teren de joacă. Unde săracii și afaceriștii fără scrupule sunt înlănțuiți prin relații perverse, unde cerul le aparține tuturor, unde plaja parcă nu se mai termină; unde iluminarea nocturnă e mai puternică decât lumina zilei, iar marea la fel de caldă ca sângele.

Miami. Cel mai fericit teren de vânătoare al diavolului.

De aceea suntem și noi aici, în enorma vilă albă și grațioasă a lui Armand de pe Insula Noptii, înconjurați de tot luxul imaginabil și de noaptea înstelată a sudului.

Peste ape, Miami ne face cu ochiul; victimele abia ne-așteaptă: peștii, hoții, distribuitorii de droguri, ucigașii. Fauna fără nume, unii dintre ei aproape la fel de răufăcători ca mine.

Armand și Marius pleaseră pe la asfințit împreună; acum se întorseseră, Armand juca șah cu Santino în salon, iar Marius citea, ca de obicei, în fotoliul de piele de lângă fereastra care dă spre plajă.

Gabrielle nu își făcuse încă apariția astă-seară; de când plecase Jesse, stătea mai mult singură.

Khayman era în biroul de la parter de vorbă cu Daniel, care prefera să lase foamea să-l copleșească, Daniel care voia atât de mult să afle cum era viața în anticul Milet, în Atena și-n Troia. Ah, să nu uit de Troia, și eu sunt destul de intrigat de Troia.

Îmi plăcuse de Daniel imediat. Dacă-l rugam, avea să iasă cu mine mai târziu, asta dacă mă hotărâm să plec de pe insula asta; n-am lipsit decât o dată de când am venit aici. Daniel încă se mai amuza privind dâra lăsată de lună pe mare sau spuma pe care i-o arunca vântul în față. Pentru Daniel, tot ce se întâmplase — până și moartea ei — fusese un spectacol. Dar nu puteai să i-o iei în nume de rău.

Pandora nu se mișca aproape deloc din fața televizorului. Marius îi adusese hainele moderne și elegante pe care le purta — bluză de satin, cizme până la genunchi, fustă de catifea crăpată într-o parte. Îi pusese brățări pe mâini, inele în degete, și-n fiecă seară îi pieptăna părul lung castaniu. Uneori îi oferea pachetele cu câte un flacon de parfum. Dacă nu le deschidea el, rămâneau neatinse pe măsuta ei. Se uita la televizor la fel cum făcuse Armand la început, privind toate filmele la rând, oprindu-se doar din când în când să cânte încetișor la pianul din salonul de muzică.

Îmi plăcea cum cânta; semănau cu Arta Fugii variațiile ei nesfârșite. Dar ea mă cam îngrijora; ceilalți, nu. Își reveniseră cu toții după cele întâmplate, chiar cu mult mai repede decât mi-aș fi imaginat. Ea însă probabil că pățise ceva foarte grav înainte să înceapă totul.

Dar și ei îi plăcea aici; eram sigur că-i plăcea. Cum să nu-i placă? Chiar dacă nu dădea nici o atenție la ce-i spunea Marius.

Tuturor ne plăcea să fim aici; până și lui Gabrielle.

Camere albe cu somptuoase covoare persane pe jos, cu pereții plini de tablouri surprinzătoare — Matisse, Monet, Picasso, Giotto, Géricault. Puteai să petreci o sută de ani uitându-te doar la tablouri. Armand le tot înlocuia, le schimba pozițiile, aducea alte și alte comori din pivniță, adăuga ici și colo schițe.

Și Jesse se simțise bine aici, dar plecase de curând la Rangoon să stea cu Maharet.

Fusese la mine în birou și-mi povestise, fără nici un ocoliș, cum vedea ea lucrurile, rugându-mă să schimb numele pe care-l avusese și să nu pomenesc nimic de Talamasca, ceea ce, firește, n-o să fac. O ascultasem, încercând să-i citesc gândurile în vreme ce-mi vorbea, ca să-mi dau seama de amănuntele pe care nu le pomenea. Apoi băgasem totul în calculator, chiar în timp ce ea se reculegea, privind la draperiile de catifea gri și la pendula venețiană sau la culorile tabloului de pe perete, un Morandi.

Cred că își dăduse seama că n-o să fac ce mă ruga. Știa, de asemenea, că n-avea nici o importanță. Nu era probabil ca oamenii să creadă în existența unui grup ca Talamasca, tot așa cum n-or să creadă vreodată în existența noastră. Asta dacă nu cumva primeau vizita lui David Talbot sau a lui Aaron Lightner, cum i se întâmplase ei.

În privința Marii Familii, ei bine, nici în privința asta nu erau șanse ca cineva să o considere altceva decât o ficțiune, cu câte o nuanță de adevăr ici și colo; asta dacă le cădea cumva în mână cartea mea.

La fel se-ntâmplase cu *Interviu cu un Vampir* și cu autobiografia mea, deci tot soarta asta urma să aibă și *Regina damnaților*.

Așa și trebuia. Chiar și eu sunt de acord acum. Maharet avea dreptate. Nu-i loc pe lume pentru noi; nu-i loc nici pentru Dumnezeu, nici pentru diavol; trebuie să rămână metafore — toate chestiile astea supranaturale — fie că-i vorba de liturghia de la miezul nopții, la Catedrala St. Patrick sau de Faust vânzându-și sufletul diavolului pe scena unei opere, sau de un idol al rock-ului pretinzând că e Vampirul Lestat.

NIMENI nu știa unde o dusesse Maharet pe Mekare. Probabil că nici Eric nu știa, deși le însoțise și-i promisese lui Jesse să o aștepte la Rangoon.

La plecarea din vila de la Sonoma, Maharet mă uimise cu o frază spusă în șoaptă: "Ai grijă când povestești despre Legenda gemenelor, asigură-te c-ai înțeles totul bine!"

Asta însemna că-mi dădea voie, nu-i așa? Sau că făcea dovada unei indiferențe cosmice, nu-s sigur nici de una, nici de alta. Nu suflasem nici o vorbă cuiva despre carte; doar că stătusem îndelung să visez la ea în orele acelea când nu eram în stare să gândesc ca lumea, când nu vedeam decât planul capitolului, ordinea, harta misterului, cronică seducerii și a durerii.

În ultima seară, când a venit să mă caute în pădure, Maharet mi s-a părut plină de viață, dar și de mister; era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu un machiaj la modă, masca mea, cum îi zicea ea, care-i

permitea să treacă drept o superbă muritoare și să stârnească doar priviri admirative pe oriunde trecea. Ce talie fină avea și ce mâini lungi, cu atât mai grațioase, cu cât purta mănuși negre de piele. Și cu câtă grijă își alegea drumul printre ferigi și lăstari, când ar fi putut să răstoarne copaci întregi în cale!

Fusesse la San Francisco cu Jessica și cu Gabrielle, trecuseră pe lângă case pline de lumini, merseseră pe trotuare curate, înguste, fuseseră acolo unde trăiau oamenii, după cum îmi spusese ea. Comunica vioi, fără dificultăți, într-o limbă perfect contemporană; deloc asemănătoare ființei atemporale pe care o cunoscusem în salonul din vârful muntelui.

De ce eram iarăși singur, mă întrebasese, de ce rămâneam pe gânduri lângă pâraul din mijlocul pădurii? De ce nu stăteam mai degrabă de vorbă cu ceilalți, măcar un pic? Oare aveam idee câte probleme își făceau în privința mea?

Ceilalți îmi pun și acum aceleași întrebări.

Până și Gabrielle, care de obicei nu te descoase și nici nu face confidențe. Vor să știe când o să-mi revin, când am să le povestesc cele întâmplate, când o să mă opresc din scris până-n zori.

Maharet promisese că o s-o revedem în curând. Poate la primăvară aveam să mergem cu toții să-i vizităm vila din Birmania. Sau că o să ne ia prin surprindere într-o seară pe Insula Noptii. Ideea era că n-o să mai stăm niciodată complet izolați unii de alții; că existau mijloace de a ne regăsi, oricât am cutreiera lumea.

Da, măcar în privința acestui punct vital fusesem cu toții de acord. Până și Gabrielle, care iubea singurătatea ei de vagabond, acceptase.

Nimeni nu mai voia să se piardă în abisurile timpului.

Dar Mekare? Pe ea aveam s-o mai vedem? Oare avea să stea vreodată cu noi în jurul unei mese? Sau să ne vorbească prin semne?

N-o mai văzusem decât o singură dată după faimoasa noapte. Fusesem total luat prin surprindere într-o dimineață foarte devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui, când mă plimbam prin pădurea din spatele casei.

Se lăsase o ceață la suprafața pământului, care se subția la nivelul ferigilor și a celor câtorva floricele sălbatice, ca apoi, ridicându-se mai sus, printre copacii uriași, să devină un soi de fosforescență.

Prin ceața aceasta au apărut cele două gemene, coborând spre pârau, mergând pe pietre, ținându-se pe după umeri. Mekare avea o rochie lungă de stofă, la fel de frumoasă ca a lui Maharet, iar părul pieptănat și strălucitor îi cădea în valuri mătăsoase pe umeri și pe piept.

Cred că Maharet îi vorbea încetișor la ureche. Mekare a fost cea care s-a oprit și s-a uitat la mine, iar ochii aceia verzi și expresia ei m-au speriat cumplit în clipa aceea, căci păreau departe de lume, iar durerea mi-a străpuns inima, ca un vânt arzător.

Rămăsesem ca în transă, uitându-mă la ea, la ele amândouă, iar durerea mă sufoca de-a dreptul, de parcă-mi scorojea plămânii.

Nu mai știu ce-mi trecuse prin cap; nu simțeam decât durerea aceea teribilă. Mi-amintesc numai că Maharet a făcut un gest de simpatie către mine, însemnând în același timp un salut și-un semn să-mi văd de drum. Venea dimineața. Pădurea se trezea de jur împrejur. Momentele prețioase

se duceau. În cele din urmă, durerea cedase, ca un geamăt care scapă printre dinți; l-am simțit, îndepărtându-mă de ele.

M-am uitat doar o dată înapoi și le-am văzut pornind spre răsărit, pe lângă pârlul care sălta argintiu printre pietre, absorbite parcă de bolboroseala apei ce își urma cursul neobosit.

Imaginea pe care-o avusesem despre gemene de-abia se ștersese un pic. Când mă gândesc acum la ele, nu le mai văd la festinul funerar din vis, ci așa cum erau în dimineața aceea, doar cu câteva nopți înainte de plecarea lor din vila de la Sonoma, ca două zâne ale pădurii.

Mă bucurasem când plecaseră, căci asta însemna că aveam să plecăm și noi în curând. Cred că n-aveam chef să mai pun vreodată piciorul pe acolo. Timpul petrecut în casa aceea fusese pentru mine o mare suferință, deși cel mai cumplit fusese în primele nopți după catastrofă.

Ce repede se destrămasese apoi tăcerea jenantă a celorlalți, ca să facă loc analizelor fără de sfârșit, interpretărilor celor văzute și simțite! Cum se petrecuse oare transferul? Spiritul acela abandonase oare țesuturile creierului în momentul dezintegrării lor, făcându-și loc prin circuitul sangvin al lui Mekare până găsise același organ din trupul ei? Dar inima, inima contase cumva?

Ce jargon modern: molecule, nucleoli, solitroni, protoplasma... Ce naiba, doar suntem vampiri! Ne ducem viața de pe urma sângelui celor vii; ucidem și ne place asta. Fie că ne e necesar, fie că nu.

Nu mai suportam să-i tot aud; nici să le suport curiozitatea obsesivă neexprimată: *Cum te-ai simțit în compania ei? Ce-ați făcut în cele câteva nopți cât ați fost împreună?*

Nici să plec nu puteam; nu mă simțeam în stare să-i părăsesc definitiv. Când eram cu ei tremuram; când rămâneam singur tremuram din nou.

Toată pădurea aceea parcă nu-mi ajungea; cutreierasem kilometri întregi, printre arborii uriași de sequoia, apoi printre stejari, pe câmpiile întinse și iarăși printre copacii impasibili. Nu se putea scăpa de vocile lor: ba-l auzeam pe Louis povestind cum leșinase în acele momente de groază, ba pe Daniel zicând că ne auzise vocile, dar că nu văzuse nimic; sau pe Jesse, spunând că fusese martoră la tot ce se-ntâmplase, luată în brațe de Khayman.

Cum se mai miraseră cu toții de ironia sorții — Mekare își doborâse rivala printr-un gest omenesc, neștiind nimic despre puterile supranaturale pe care le avea. Ea ridicase mâna și dăduse o lovitură, cum face orice om, numai că o făcuse cu o iuțeală și o putere dincolo de capacitățile umane.

Oare în Mekare mai supraviețuia ceva din ea? Numai la asta mă gândeam. Uită "poezia științei", cum îi zicea Maharet, pe mine asta m-ar fi interesat. Sau, poate, în fine eliberat, se ridicase și sufletul ei, după ce-i fusese smuls creierul?

Mă trezeam uneori în întuneric, în pivnița asemănătoare unui fagure, împărțită de pereții îmbrăcați în plăci de cositor în nenumărate culcușuri impersonale, convins că era chiar lângă mine, la nici doi centimetri de fața mea, îi simțeam moliciunea părului, brațul care mă încolăcea, sclipirea de diamant a ochilor negri. Căutam prin întuneric, dar nu dădeam decât de pereții umezi de cărămidă.

Apoi rămâneam acolo pe gânduri, îmi venea în minte micuța Baby Jenks, așa cum mi-o arătase ea, urcând în spirale; o vedeam pe Baby Jenks înconjurată de lumini multicolore pe când arunca o ultimă privire pământului. Cum de inventase Baby Jenks, biata copilă lipită de motocicletă ei, o astfel de viziune? Poate că, într-adevăr, ne întoarcem acasă, la urma urmelor.

Dar cum să știm?

Așa că preferăm să rămânem nemuritori; cu frica în sân; dar ancorați de ceea ce putem controla. Totul o ia de la început; roata se-nvârtește; noi suntem într-adevăr unicii vampiri rămași. Noua colonie e formată.

AM PĂRĂSIT vila din Sonoma ca un trib de nomazi, o întreagă caravană de mașini negre, strălucitoare străbătând noaptea americană la o viteză mortală, pe șosele imaculate. În timpul acestei călătorii interminabile mi-au povestit și mie toată povestea — spontan uneori, alteori fără să știe, prin discuțiile dintre ei. Tot ce se petrecuse înainte se îmbina acum ca un mozaic. Chiar când moțaiam pe bancheta de catifea albastră, îi auzeam și vedeam ce văzuseră ei.

Tot înainte către pământurile mlăștinoase din sudul Floridei; tot înainte spre decadentul oraș Miami, parodie a cerurilor și a iadului.

Imediat ce-am ajuns, m-am închis în acest mic apartament cu camere mobilate cu gust; canapele, covor, pe pereți picturi pastelate de Piero della Francesca, pe masă un calculator; din amplificatoarele ascunse în pereți muzică de Vivaldi. Scară directă coborând în cripta cu pereți de oțel, unde mă așteaptă coșciugul: negru, lăcuit, cu mânere de alamă, căptușeală de mătase albă cu dantelă, un chibrit, un muc de luminare.

Sete de sânge. Te arde; n-ai totuși nevoie. Dar e greu de rezistat; de-acum așa va fi veșnic — nu scapi de sete, ba chiar vrei mai mult decât înainte.

Când nu mă ocupam de scris, mă întindeam pe canapeaua de brocart gri și mă uitam de pe terasă la frunzele palmierilor care se mișcau în briza ușoară, ascultând ce se vorbea jos în salon: Louis, rugând-o pe Jesse să-i mai descrie o dată fantoma Claudiei. Și vocea lui Jesse, explicându-i cu sollicitudine, confidențial: "Dar, Louis, nu era în realitate."

Lui Gabrielle îi lipsea acum Jesse; Jesse și cu Gabrielle se plimbaseră ore în șir pe plajă. Se părea că nu scosese nici o vorbă; dar, în definitiv, cum puteam fi sigur?

Gabrielle nu mai termina cu micile gesturi, ca să mă facă fericit: își lăsa părul liber pe spate, deoarece știa că așa îmi plăcea, trecea să mă vadă în fiecare dimineață, înainte de-a se duce la culcare. Din când în când, mă privea, încercând să mă sondeze, îngrijorată.

O dată am și întrebat-o, temător:

— Vrei să pleci de-aici, nu-i așa?

— Nu, mi-a răspuns ea. Îmi place aici; mă simt bine.

Când avea chef să facă mișcare, pleca în insule, care nu erau așa departe. Îi plăcea acolo. Dar nu despre asta voia ea să vorbească cu mine. Altceva o preocupa. O dată aproape că și-a exprimat gândul:

— Dar, spune-mi... apoi s-a oprit.

— Dacă am iubit-o? am întrebat-o. Asta vrei să știi? Da, am iubit-o.

Totuși, nu-i puteam pronunța numele.

MAEL ba venea, ba pleca.

Fusese plecat o săptămână; astă-seară revenise — era jos, în salon — și încerca să-l atragă în discuție pe Khayman, Khayman care ne fascina pe toți. Primul vampir. Toată puterea aceea. Când te gândești că se plimbase pe străzile Troiei.

Prezența lui era mereu uimitoare — dacă putem pune aceste două cuvinte împreună.

Se chinuia enorm să treacă drept om. Într-o localitate tropicală ca aceasta, unde hainele groase săreau în ochi, nu era prea ușor. Uneori se ungea cu o pomadă care-i înnegrea pielea — făcută din sienit ars și ulei parfumat.

Era o crimă să se urâtească în felul aceasta, dar altfel cum să fi tăiat prin mulțime ca un cuțit ascuțit?

Din când în când și el îmi făcea câte o vizită.

— Tu nu ieși niciodată la plimbare? mă întreba.

Se uita la teancul de foi de lângă calculator și la literele negre: *Regina damnaților*. Rămânea în picioare, lăsându-mă să-i citesc gândurile, să caut mici fragmente, momente pe jumătate uitate; nu-i păsa. Se simțea uimit în fața mea; de ce, nu-mi puteam imagina. Ce dorea de la mine? Apoi îmi oferea unul din zâmbetele acelea surprinzătoare, de sfânt.

Uneori lua barca — barca neagră cu motor a lui Armand — și se lăsa în voia valurilor în golf la lumina stelelor. O dată se dusesese și Gabrielle cu el și am fost tentat să le ascult conversația de la distanță, deși vorbeau foarte încet și confidențial. Dar n-o făcusem. Nu părea cinstit.

Uneori zicea că-i e frică de pierderea memoriei; că-l putea apuca brusc și că n-avea să mai știe să se întoarcă acasă. Dar în trecut i se întâmplase din cauza suferinței, iar acum era fericit din cale afară. Voia să știm asta; era nemaipomenit de fericit că e cu noi.

Se părea că ajunseseră la o înțelegere — indiferent unde s-ar fi dus, juraseră să se întoarcă. Acesta urma să fie adăpostul nostru, sanctuarul. Nu mai putea fi ca înainte.

Hotărau împreună tot felul de lucruri. De pildă, nimeni nu trebuia să mai creeze alți vampiri sau să mai scrie vreo carte, deși știau că eu chiar asta făceam, scărmanându-le gândurile și extrăgând din ele tot ce puteam, cum știau și că n-aveam de gând să mă supun la nici un fel de regulă din partea nimănui, cum n-o făcusem niciodată.

Se simțeau ușurați că în ziare nu se mai scria despre Lestat și că scandalul de la concert fusese uitat. Nu fuseseră nici morți, nici persoane grav rănite. Toată lumea fusese bine plătită ca să își țină gura; grupul meu, după ce primise partea de câștig din toate cele, umbla acum din nou prin țară în turneu, sub vechiul lui nume.

Până și răskoalele — scurta epocă a miraculoaselor apariții — fuseseră date uitării, deși nu se găsiseră explicații perfect plauzibile.

Nu, nici revelații, nici perturbații, nici intervenții; acesta le era legământul solemn; în privința victimelor — atenție cum le mascați moartea!

Nu se mai opreau din a-l bate la cap cu asta pe delirantul de Daniel,

căci chiar într-un oraș de talia lui Miami, unde violența era în floare, nu era niciodată exclus să se descopere ceva pornind de la resturile cinei cuiva...

Ah, Miami. Iar îi percepeam zgomotele, atâtea ființe disperate, atâtea mecanisme în funcțiune, care mai mici, care mai mari. Ceva mai devreme le lăsasem să mă învăluie lungit pe divan. Nu-mi mai era imposibil să-mi direcționez auzul, să cern și să centrez sau să amplific sunetele, un cor întreg de sunete diverse. Dar eram complexat, nu eram încă în stare să-mi folosesc noile puteri cu convingere.

Oricum, îmi făcea mare plăcere să fiu pe-aproape de orașul acesta. Îmi plăcea și mizeria, și luxul din el; și hotelurile vechi dărăpănate, dar și turnurile pline de lumini, îmi plăceau vânturile care-l cutreierau, mirosul de putreziciune. Ascultam cu nesaț neîncetata lui muzică urbană, care turuia ca un motor în cală.

— Atunci de ce nu te duci pe-acolo?

Era Marius.

Am ridicat ochii de pe ecran. Cu încetinitorul, doar ca să-l enervez nițel, deși era cel mai răbdător dintre nemuritori.

Era în ușa terasei, cu brațele încrucișate, cu un picior peste celălalt. Având în spate toate luminile orașului. Oare în lumea lui antică, se văzuse vreodată așa ceva? Un astfel de spectacol, un oraș luminat astfel, cu turnuri strălucind ca niște bare pe fondul focului din sobă?

Își scurtase părul; purta haine simple, elegante, tipice secolului al douăzecilea: pantaloni și jachetă de mătase gri, dar și ceva roșu, căci punea întotdeauna ceva roșu pe el, de data asta era vorba de o cămașă cu guler pe gât.

- Mi-ai face mare plăcere să mai lași cartea aceea deoparte și să vii cu noi în salon, mi-a spus. Stai încuiat în cameră de mai bine de-o lună.

— Ies din când în când, i-am răspuns.

Îmi plăcea să-l privesc, să mă uit în ochii lui albaștri ca de neon.

— Cartea aceasta, a adăugat, cu ce scop o scrii? N-ai vrea să-mi spui măcar atât?

Nu i-am răspuns. A mai încercat o dată, deși și-a păstrat tot tactul.

— N-a fost suficient că ai scris cântecele? Că ți-ai publicat autobiografia?

Am încercat să-mi dau seama ce făcea să fie atât de plăcut ca persoană. Poate micile riduri care se vedeau pe lângă ochi, poate pliurile pielii care se formau când vorbea.

Ochii mari, cât ai lui Khayman, aveau un efect uluitor.

Mi-am coborât privirea pe ecranul calculatorului. Imagine electronică a limbajului. Aproape de sfârșit. O știau cu toții; o știuseră de la început. De aceea îmi și dăduseră de bună voie atâtea informații: băteau la ușă, intrau, vorbeau, apoi plecau.

— De ce să mai vorbim de asta? I-am întrebat. Vreau să pun pe hârtie ce s-a întâmplat. Doar știai încă de când mi-ai povestit cum s-au petrecut lucrurile cu tine.

— Da, dar pentru cine e făcută povestea?

Mi-au venit în minte admiratorii mei din sala de concert; faptul că mă vedeau cu toții; apoi momentele acelea abominabile, când apărusem prin

sate lângă ea, când devenisem un zeu fără nume. Brusc, mi s-a făcut frig, cu toată căldura din jur, cu toată briza călduță dinspre mare. Oare avusese dreptate zicându-ne că eram egoiști și lacomi? Că nu doream să se schimbe nimica, în propriul nostru interes?

— Știi bine care e răspunsul la întrebarea asta, mi-a spus el.

S-a apropiat puțin. A pus o mână pe spătarul scaunului meu.

— N-a fost decât un vis nebunesc, nu-i așa? am zis. Am spus-o cu durere. Nu s-ar fi putut realiza în vecii vecilor, chiar dacă am fi proclamat-o zeiță și i-am fi împlinit toate poruncile.

— Era demență curată, mi-a răspuns el. Muritorii ar fi oprit-o, ar fi distrus-o; cu mult mai iute decât își imagina ea. Tăcere. Lumea nu i-ar fi *dorit* prezența, a adăugat el. Asta însă nu-i putea intra ei în cap.

— Cred că la sfârșit înțelesese că nu există un loc pentru ea pe pământ; că nu era cu putință să își impună propriile valori rămânând ceea ce era. A înțeles din ochii noștri toate acestea, a văzut zidul pe care nu-l putea trece. Alesese cu multă grijă locurile unde a apărut — sate primitive, unde nu se produsese nicicând vreo schimbare, cum nu se produsese nici cu ea.

A încuviințat din cap.

— Cum ziceam, știi foarte bine care-s răspunsurile la propriile tale întrebări. Așa că de ce ți le tot pui? De ce te închizi aici cu suferința ta?

Iar n-am răspuns. Vedeam ochii ei negri. *De ce nu poți crede în mine?*

— M-ai iertat pentru tot ce-am făcut? l-am întrebat brusc.

— Nu erai vinovat, mi-a răspuns. Ea de-abia aștepta, asculta. Mai devreme sau mai târziu cineva tot ar fi stârnit-o. Primejdia a existat dintotdeauna. Faptul că s-a ridicat a fost tot un accident, ca și metamorfoza ei inițială. A suspinat. Iar părea să fie plin de amărăciune, ca în primele nopți după deznodământ, când și el suferise. Am știut tot timpul că primejdia plană, a murmurat. Poate că și eu am vrut să cred că era cu adevărat o zeiță; până ce s-a trezit. Până mi-a vorbit. Până a zâmbit.

Iarăși părea absorbit, cu gândul la momentul dinainte să fie aruncat în puțul de gheață, unde stătuse atât de mult timp.

S-a îndepărtat, încetișor, nedecis, apoi a ieșit iar pe terasă și a privit plaja. Cu ce mișcări line se deplasa! Străbunii antici se sprijineau oare în felul acesta de balustradele de piatră?

M-am ridicat și l-am urmat. Mi-am purtat privirea peste marea neagră. Spre reflecția strălucitoare a cerului. Apoi l-am privit.

— Ai măcar idee ce-nseamnă să nu mai am povara asta pe umeri? mi-a șoptit. Să-mi dau acum seama, pentru prima dată, că sunt liber?

Nu i-am răspuns. Dar simțeam foarte bine ce voia să zică. Îmi era totuși frică, frică să nu fi fost pentru el o ancoră, cum era Marea Familie în cazul lui Maharet.

— Nu, a adăugat prompt, scuturând din cap. E ca și cum am fost dezlegat de un blestem. Mă trezesc, de pildă, și mă gândesc că trebuie să cobor în criptă; să ard tămâie, să pun flori, să stau în fața lor și să le vorbesc, să le ofer compătimire pentru suferințele lor. Apoi îmi dau seama că nu mai există. Că s-a terminat cu ei. Că sunt liber să merg unde vreau. S-a oprit iar, gânditor, cu ochii la lumini. Apoi a continuat: Dar tu? Tu de ce

nu te simți liber? Aș vrea să te pot pricepe.

— Înțelegi. Întotdeauna ai înțeles, am spus, ridicând din umeri.

— Nu te-mpaci deloc cu situația prezentă. Iar noi nu-ți aducem nici o mângâiere, nu-i așa? Tu vrei dragostea *lor*.

A făcut un gest către oraș.

— Îmi sunteți o mângâiere, i-am răspuns. Cu toții. Nici nu mi-ar trece prin cap să plec de lângă voi, oricum nu pentru multă vreme. Dar știi, când eram pe scena aceea la San Francisco...

Nu mi-am terminat fraza. Ce rost avea să o spun cu glas tare dacă nu-și dădea singur seama. Asta fusese tot ce dorisem mai mult până mă prinsese vârtejul.

— Chiar dacă nu ți-au dat nici o clipă crezare? m-a întrebat. Chiar dacă te credeau doar interpret inteligent? Unul care știe s-arunce un cârlig publicului, cum zic ei?

— Îmi știu numele! i-am răspuns. Auzeau vocea *mea*. Mă vedeau *pe mine* deasupra luminilor rampei.

A încuviințat din cap.

— Și cu cartea, cu *Regina damnaților* cum rămâne? m-a întrebat. Nici un răspuns. Vino în salon cu noi, Lestat! Să-ți oferim compania noastră. Vorbește-ne despre ce s-a întâmplat.

— Ați fost de față.

Sub masca lui impenetrabilă l-am simțit brusc perplex, curios. Continua să mă privească.

M-am gândit și la Gabrielle, la felul în care începea frazele și nu le termina. Apoi mi-am dat seama despre ce era vorba. Ce stupid fuseseam să nu-mi dau seama mai de mult! Voiau să afle ce puteri îmi oferise ea; să știe cum mă afectase sângele ei. Iar eu ținusem toate secretele acestea bine zăvorâte în mine. Și acum erau bine păzite. Acolo era și imaginea măcelului de la templul lui Azim, precum și amintirea extazului pe care-l simțisem ucigând totul în calea mea. Și scena morții ei — acel moment îngrozitor, de neuitat, când nu-mi folosisem puterile căpătate ca să o salvez!

Acum totul reîncepuse, această obsesie a sfârșitului. Oare ea mă văzuse căzut jos, dar atât de aproape de ea? Își dăduse seama că refuzam să o ajut? Sau sufletul ei se ridicase de la prima lovitură primită?

Marius urmărea cu privirea minusculele bărci care se vedeau în golf, spre sud. Se gândea la secolele de care avusese nevoie ca să ajungă la puterile pe care le poseda acum. Numai infuziile de sânge de la ea nu-l ajutaseră. Îi trebuise o mie de ani ca să poată să se ridice până la nori, să voiajeze ca și ei, fără opreliști, fără frică. Se mai gândea și la enormele diferențe dintre un nemuritor și altul. Și cât de puțin știa fiecare despre posibilitățile sale — poate că, în definitiv, nici unul nu știa ce puteri sunt închise în adâncul ființei lui.

Totul era îmbrăcat în cea mai perfectă politețe; dar nu-i puteam împărtăși nimic despre mine acum; nici lui, nici altcuiva; nu încă.

— Ascultă, i-am spus. Lăsați-mă în pace cu doliul meu încă puțin; lăsați-mă să-mi făuresc imaginile mele întunecate de unul singur; să pun pe hârtie cuvintele care-mi vin pentru prieteni. Apoi am să vin la voi; o să mă alătur grupului. Poate că am să respect și noile reguli. Măcar pe unele

dintre ele, cine știe! Apropo, ce-o să-mi faceți dacă nu le respect, parcă te-am mai întrebat asta cândva?

A fost de-a dreptul surprins.

— Ești realmente ființa cea mai dată naibii! a rostit în șoaptă. Mă faci să mă gândesc la Alexandru cel Mare. Se zice că s-ar fi pus pe plâns când n-a mai avut alte lumi de cucerit. O să te-apuci și tu să plângi când nu vor mai fi reguli pe care să le încâlci?

— Vai, veșnic există reguli de încălcat.

A râs încetișor.

— Pune cartea asta pe foc.

— Nu!

O clipă am privit unul la celălalt; apoi l-am luat în brațe, l-am strâns cu căldură la piept și i-am zâmbit. Habar n-am de ce am făcut-o, poate pentru că e atât de răbdător și de cinstit, pentru că se petrecuse cu el o profundă schimbare, cum se petrecuse cu noi toți, dar în cazul lui, ca și în cazul meu, era vorba de o schimbare dureroasă, crudă.

Avea de a face cu întreaga poveste a luptei dintre bine și rău, pe care și el o înțelegea exact ca mine, căci el fusese cel care mă învățase, cu atâția ani în urmă, cum să privesc lucrurile. El îmi spusese cum fiecare aveam să ne luptăm zi de zi cu aceste întrebări și cum soluția cea mai simplă nu avea cum să ne convină, doar să ne umple veșnic de spaimă.

Îl îmbrățișasem și pentru că îl iubeam, pentru că voiam să fiu în preajma lui, că nu voiam să-l văd plecând imediat, furios sau dezamăgit.

— Dar de reguli ai să asculți, nu-i așa? m-a întrebat brusc.

Cu un amestec de amenințare și de sarcasm în voce. Poate și cu un pic de afecțiune.

— Fără îndoială! Iar am dat din umeri. Apropo, ai putea să-mi amintești care-s regulile astea? Ah, da, să nu mai creăm alți vampiri; să nu dispărem fără să păstrăm contactul între noi; să mascăm cu grijă orice omor.

— Ești un demon, Lestat, știi asta? Ești un puștan care face pe grozavul.

— Dă-mi voie să pun și eu o întrebare, i-am zis și i-am atins brațul cu pumnul. Tabloul acela făcut de tine, *Tentația lui Amadeo*, care-i păstrat în pivnițele Ordinului Talamasca...

— Da, ce-i cu el?

— N-ai vrea să-l capeți înapoi?

— Ah, Doamne, nici gând. E o pânză lugubră, zău așa. Din perioada mea neagră, s-ar putea zice. Dar aș dori să-l scoată din pivniță. Să-l atârne undeva în holul de la intrare, poate... Într-un loc mai decent...

Am izbucnit în râs.

Deodată a devenit serios. Plin de suspiciune.

— Lestat! s-a răstit brusc.

— Da, Marius.

— Lasă-i în pace pe cei din Ordinul Talamasca!

— Sigur că da! Iar am dat din umeri. Iar am scos un zâmbet. De ce nu?

— Nu glumesc, Lestat. Sunt foarte serios. Nu te amesteca în treburile lor. M-ai înțeles sau nu?

— Marius, ai fost foarte explicit. Ai auzit? Bate miezul nopții. Pe la ora asta fac regulat un tur al Insulei Nopții. Vii cu mine?

N-am așteptat răspunsul. L-am auzit doar scoțând unul dintre oftaturile acelea minunate și îngăduitoare, pe care i le cunoșteam atât de bine.

MIEZUL NOPTII. Insula Noptii răsună de cântece. Mă plimbam pe sub porticul principal, plin de lume. Cu jachetă de blugi, cu un maiou alb, cu fața acoperită aproape total de ochelari imenși de soare, cu mâinile în buzunarele jachetei. Îi observam pe vizitatori intrând în magazine, stând să se uite la grămezile de valize lucioase, la cămășile de mătase ambalate în foiță de plastic, la manechinul îmbrăcat în haină de vizon.

Lângă fântâna arteziană, care își dansa miile de picături, pe o bancă, era culcată o femeie în vârstă, cu un pahar de plastic plin cu cafea aburindă într-o mână ce tremura. Îi era greu să-l ducă la gură; când am trecut pe lângă ea și i-am zâmbit, mi-a spus cu o voce tremurătoare: "Când ești bătrân, nici de somn nu mai ai nevoie."

Dintr-un bar se auzea o muzică dulceagă. Prin sala de jocuri video se învârteau câțiva tineri duri. Dintr-o dată mi s-a trezit pofta de sânge. Imediat ce-am dat colțul, s-au stins toate zgomotele de sub portic. Prin ușa deschisă a restaurantului franțuzesc am zărit o femeie ridicând un pahar de șampanie, am auzit râsete înfundate. Holul teatrului era plin de uriași albi și negri care vorbeau franțuzește.

M-a depășit o femeie tânără; cu pielea măslinie, coapse voluptuoase și o gură mică, botoasă. Pofta a ajuns la culme. Mi-am văzut de drum, forțând pofta să se stingă. *N-am nevoie de sânge. Sunt la fel ca cei bătrâni.* Dar îi simțeam gustul în gură. M-am întors să o mai privesc o dată, am văzut că se așezase pe o bancă de piatră, cu genunchii descoperiți de fusta scurtă, cu ochii la mine.

Ah, câtă dreptate avea Marius! În toate privințele. Nu mă împăcăm cu situația prezentă; nici cu singurătatea. Aș fi avut chef să o iau pe femeia aceea de pe banca ei și s-o întreb: *Știi tu cine sunt eu?* Nu, nu te așeza pe cealaltă bancă. N-o momi să plece de-aici, n-o face, nu. N-o duce la plimbare pe nisipul alb, unde nu mai răzbat luminile galeriei, unde sunt stânci primejdioase, unde valurile bat puternic în micul golf.

Mi-a venit în minte ce spusese ea despre poftele noastre, despre egoismul nostru! Am simțit gust de sânge pe limbă. Dacă mai întârziam pe-aici, cineva avea să moară.

Sfârșitul coridorului. Am băgat cheia în broasca ușii metalice dintre magazinul de covoare chinezești — făcute de niște copile — și tutungeria în care vânzătorul doarme acum printre pipele lui olandeze, cu o revistă pusă pe față.

Era una dintre intrările secrete direct în măruntaiele vilei.

Cineva cânta la pian. Am ascultat un moment. Pandora, cu siguranță, muzica ei având întotdeauna acea opacitate dulce, mai mult decât oricând sunând ca un veșnic început — o temă ce urca spre un apogeu ce nu era atins niciodată.

Am urcat scările și m-am dus în salon. Cât de evident era că-i o casă locuită de vampiri! Cine altcineva ar sta doar la lumina stelelor, cu câteva luminări prin colțuri? Totul în marmură, în catifea. Peste ape, explozia de lumini a orașului Miami, unde nici un bec nu se stingea niciodată.

Armand încă juca șah cu Khayman și pierdea. Daniel avea căști enorme pe urechi și asculta Bach, uitându-se din când în când la tabla de șah să vadă dacă a fost mișcată vreo piesă.

Pe terasă, privind marea, cu degetele mari înfipite în buzunarele din spate de la pantaloni, Gabrielle. M-am dus la ea, am sărutat-o pe obraz, m-am uitat în ochii ei; când, în sfârșit, i-am smuls micul zâmbet de care aveau nevoie, m-am întors înapoi.

Marius era în fotoliul negru de piele, citind ziarul, ținându-l îndoit, ca un gentleman într-un club particular.

— Louis a plecat, mi-a spus el fără să ridice ochii din ziar.

— Ce vrei să zici, a plecat?

— S-a dus la New Orleans, mi-a spus Armand, fără să ridice nici el ochii de pe tabla de șah. S-a dus la apartamentul pe care-l țineați voi acolo. Acela unde a văzut-o Jesse pe Claudia.

— Avionul te așteaptă, a mai zis Marius, cu ochii tot în ziar.

— Șoferul meu te poate conduce până la terenul de decolare, a zis și Armand, continuând jocul.

— Ce-s toate astea? De ce vă dați amândoi atâta silință să mă ajutați? De ce-ar trebui să plec după Louis?

— Cred că ar trebui să-l aduci înapoi, a zis Marius. N-o să-i facă nici un bine să se trezească singur în apartamentul acela de la New Orleans.

— Cred că ar trebui să te duci să faci ceva, a intervenit Armand. Ai stat prea mult închis aici.

— Aha, acum înțeleg ce fel de adăpost comun o să fie acesta: sfaturi din toate părțile și toți cu ochii pe toți. De ce l-ați lăsat pe Louis să plece la New Orleans, în definitiv? Nu puteați să-l opriți?

AM ATERIZAT la New Orleans la două noaptea. Limuzina a rămas în piața Jackson.

Ce curat era orașul! Pavaje noi, lanțuri la porți, ce idee, doar ca vagabonzii să nu se culce pe gazonul din piață, cum o făcuseră de două sute de ani încoace. La Café du Monde se înghesuiau turiști — chiar pe locul unde altădată erau tavernele portului; pe-acolo fusese terenul de vânătoare cel mai încântător, femeile erau la fel de greu de vânat ca și bărbații.

Îmi plăcea cum arăta acum; voi iubi veșnic locurile acestea. Culorile erau cam aceleași. Până și în această noapte geroasă de ianuarie se simțea că tropicul trecea pe-aproape. Se simțea parcă din aspectul plat al trotuarelor, din lipsa de înălțime a clădirilor, din veșnica mișcare a cerului, din unghiul acoperișurilor înclinate care luceau acum de la o ploică înghețată.

Am înaintat încet, îndepărtându-mă de fluviu, lăsând amintirile, care parcă izvorau din pavaj, să mă cuprindă, ascultând muzica alămurilor din strada Bourbon, apoi am cotit-o pe Strada Regală, care era învăluită într-un întuneric umed.

De câte ori nu făcusem drumul acesta în trecut, fie întorcându-mă de la operă, fie din port, fie doar oprindu-mă chiar pe locul acesta, ca să descui poarta pentru caleașcă.

Iată casa în care îmi petrecusem o viață de om, în care aproape murisem de două ori.

Era cineva acolo sus, în vechiul apartament. Cineva care pășea cu grijă pe podeaua care scârțâia.

Magazinul de la parter părea bine îngrijit, dar acum era cufundat în întuneric, pe după barele vitrinei văzându-se bibelouri de porțelan, păpuși și evantaie de dantelă. Mi-am ridicat ochii la balconul de fier forjat; mi-am imaginat-o pe Claudia acolo, ridicată pe vârfurile picioarelor, uitându-se în jos la mine, cu degetele încleștate de balustradă. Cu părul auriu căzându-i în valuri pe umeri, cu o fundă violetă în păr. Frumoasa mea nemuritoare în vârstă de șase ani; *Lestat, unde-ai fost?*

Asta făcea și el, nu-i așa? Își imagina exact aceleași lucruri.

Domnea o tăcere deplină; asta dacă nu prindeai în urechi flecăreala televizoarelor de după obloanele trase, de după pereții acoperiți de iederă; sau zgomotele venind dinspre strada Bourbon. Într-o casă de pe partea cealaltă, se certau cumplit o femeie și un bărbat.

De văzut, nu se vedea nimeni; trotuarele străluceau, la fel ca și obloanele magazinelor; mașinile mari, parcate lângă trotuar, erau spălate de ploaia ce cădea fără zgomot pe acoperișurile lor bombate.

Nici picior de om să mă zărească făcând o săritură lungă, ca de pisică, după vechiul obicei, până pe balcon. M-am uitat înăuntru pe ferestrele murdare.

Nu era nimeni; pereții erau jupuiți, cum îi lăsase Jesse. Aici era bătută în cuie o scândură, de parcă cineva încercase să pătrundă înăuntru prin efracție și fusese prins; dinăuntru mai venea miros de lemne arse, chiar și după atâția ani.

Am smuls scândură din cuie, fără zgomot; dar pe dinăuntru era un lacăt. Aș putea oare face apel la noile mele puteri? Aș putea să-l fac să se deschidă? De ce mă făcea să sufăr atât de tare orice gând care avea de-a face cu ea, care mi-aducea aminte de faptul că-n acea ultimă clipă aș fi putut să o salvez; aș fi putut face în așa fel, încât capul și trupul să se unească din nou, chiar dacă avusese de gând să mă distrugă primul, chiar dacă nu mă strigase pe nume.

M-am uitat la micul lacăt. *Răsuțește-te, deschide-te*. Cu lacrimi în ochi, am văzut cum scârțâie metalul, l-am văzut mișcându-se. Doar un mic spasm în creier, cu ochii la el; apoi ușa s-a deschis brusc și au scârțâit balamalele, de parcă le-mpinsese cât colo un curent de aer.

El era în holul cel mare, uitându-se prin ușa întredeschisă la camera Claudiei.

Purta o haină poate un pic mai scurtă decât cele de pe vremea noastră; dar arăta foarte asemănător celui ce fusese în secolul anterior; atât de bine, că durerea mea s-a intensificat. Pe moment nici nu m-am putut mișca. Aș fi putut să-l iau drept o fantomă: cu părul lung, negru, în dezordine, ca pe vremuri, cu ochii aceia verzi plini de o veșnică mirare melancolică, cu brațele atârându-i moi, pe lângă corp.

Cu siguranță că n-o făcuse dinadins, ca să se confunde cu contextul. Totuși, *era* fantoma celui ce trăise în acest apartament, în care Jesse se speriasse atât de cumplit și unde simțise înfricoșătoare senzații ale vechii

atmosfera pe care nici eu n-o uitasem.

Şaizeci de ani aici, familia nelegiuită. Şaizeci de ani, Louis, Claudia şi Lestat.

Aş putea auzi clavecinul dacă aş încerca? Pe Claudia cântând Haydn; păsările cântând şi ele în colivii, căci întotdeauna muzica le excita; toată sunetele acestea făcând să vibreze mărgelile de cristal care decorau abajururile lămpilor cu gaz şi clopoţei atârnaţi la uşa din spate, chiar la capătul scărilor de metal în spirală.

Claudia. Un chip pe un medalion; sau un mic portret pictat pe un suport oval de porţelan şi păstrat împreună cu o meşă de păr blond într-un sertar. Cât de mult i-ar fi dispăcut o asemenea imagine, o imagine atât de lipsită de graţie!

Claudia, care mi-a înfipt un cuţit în piept, l-a răsucit în rană să pătrundă cât mai adânc şi a stat să se uite cum îmi tăşnea sângele pe cămaşă. *Mori, tată. O să te închid într-un coşciug pentru veşnicie.*

Pe tine am să teucid primul, prinţul meu.

Am revăzut-o sub forma ei de copilă pe moarte, înfăşurată în cuverturile soioase; am simţit în nări duhoarea bolii. Am revăzut ochii negri ai reginei, nemişcată pe tronul ei. Le-am sărutat pe amândouă, pe Frumoasele din Pădurea Adormită!

Claudia, Claudia, trezeşte-te, Claudia... Aşa, iubito, trebuie să bei cât mai mult ca să te înzdrăveneşti...

Akasha!

Cineva mă zgâlţâia.

— Lestat! mi-a zis.

Zăpăceală.

— Ah, Louis, iartă-mă. Holul neglijat, întunecat. M-am cutremurat. Am venit aici, fiindcă eram foarte îngrijorat... pentru tine.

— Nu era nevoie, mi-a spus el calm. Era un mic pelerinaj pe care trebuia să-l fac.

I-am atins faţa cu degetele; era fierbinte — tocmai sorbise sângele unei victime.

— Nu-i aici, Louis, i-am spus. Era doar în imaginaţia lui Jesse.

— Da, aşa s-ar părea, a spus el.

— Noi trăim în continuare; dar ele nu se vor întoarce.

S-a uitat îndelung la mine, apoi a încuviinţat din cap.

— Să mergem, a mai zis.

Am străbătut holul împreună; nu, nu-mi plăcea deloc casa asta; n-aveam nici un chef să mă aflu aici. Era o casă bătută de stafii — dar nu era vorba de stafii, ci de amintiri şi de ameninţarea pe care o reprezintă ele; aici fusese camera mea; camera mea.

Se chinuia cu uşa din spate, încerca să o facă să se deschidă normal. I-am făcut semn să iasă pe verandă, apoi i-am dat eu uşii brânciul necesar. Am închis-o bine după noi.

Ce tristeţe să vezi curtea invadată de bălării; fântâna în ruină; vechea bucătărie de vară, cu zidurile prăbuşite, cărămida devenită ţărână.

— Dacă vrei, pun să o repare pentru tine, i-am spus. Ştii, s-o facă exact cum era înainte.

— Acum nu mai are importanţă, mi-a spus el. Vii să ne plimbăm puţin?

Am luat-o pe aleea acoperită, rezervată trăsurilor; în micul șanț clipea apă. M-am uitat încă o dată înapoi. Am văzut-o stând acolo în rochița-i albă cu cordon albastru. Dar nu se uita la mine. Ea credea că sunt mort, înfășurat într-un cearceaf, vârat în trăsură de Louis. Îmi transportau rămășițele să mă îngroape. Totuși, ea continua să stea pe loc, și ni s-au întâlnit privirile. L-am simțit pe Louis trăgându-mă de mânecă.

— Nu-i sănătos să mai rămânem pe-aici, mi-a spus el. L-am privit cum încuia cu grijă poarta; apoi ochii lui triști au trecut în revistă ferestrele și balcoanele, până la streșinile acoperișului. Oare-i spunea adio casei, în fine? Poate că nu.

Am luat-o împreună pe strada Ste. Anne care ne îndepărta de fluviu, fără vorbă, doar mergând, așa cum ni se întâmplase de atâtea ori în trecut. I se făcuse cam frig, mai cu seamă la mâini. Nu-i plăcea să și le bage în buzunare, cum fac în ziua de azi bărbații — nu i se părea elegant.

Ploaia se transformase într-un fel de ceață umedă.

În cele din urmă, mi-a spus:

— M-ai cam înspăimântat adineuri — n-am crezut că ești chiar tu, cel real, când te-am văzut în hol, și nici nu mi-ai răspuns când te-am strigat.

— Acum încotro ne ducem? l-am întrebat.

Mi-am închis butonii jachetei. Nu pentru că m-ar mai fi afectat frigul în vreun fel; ci pentru că mă simțeam bine când îmi era cald.

— Doar într-un loc, apoi facem ce vrei tu. Sau ne întoarcem acasă, cred că-i mai bine. Nu ne rămâne multă vreme. Sau poate mă lași singur să-mi continui hoinăreala; mă-ntorc peste câteva nopți.

— N-am putea rătăci împreună?

— Ba da, a răspuns grăbit.

Ce naiba doream? Ne-am plimbat pe sub verandele vechi, cu obloanele trase, pe lângă pereții cu vâruiala scorjită, cu cărămizile dezgolite, apoi am traversat strada Bourbon, bine luminată, și am văzut că ne apropiam de Cimitirul St. Louis, cu zidurile lui vărute în alb.

Ce doream, la urma urmelor? De ce mă durea încă sufletul în vreme ce ceilalți ajunseseră la un echilibru? Până și Louis era echilibrat, și-apoi eram împreună, cum zicea Marius.

Eram fericit că sunt cu el, fericit să merg din nou pe străzile acestea vechi; dar de ce nu-mi era destul?

Altă poartă deschisă; a rupt lacătul cu degetele. Apoi am intrat în micul oraș al mormintelor de marmură albă, cu acoperișuri ca ale caselor, cu urne și praguri de marmură, iar sub ghetе striveam iarba udă. Ploaia făcuse să lucească toate suprafețele; luminile orașului se reflectau, pe cer, dând un nimb luminos norilor ce treceau rapid peste capetele noastre.

Am încercat să dau de stele. Dar nu se vedeau. Când m-am uitat din nou în jos, am văzut-o pe Claudia; i-am simțit mânuța în mână.

M-am uitat iar la Louis, căruia îi scliffeau în ochi luminile din depărtare; m-a făcut să tresar. l-am atins cu mâinile chipul, pomeții, arcul sprâncenelor negre. Câtă frumusețe!

— Binecuvântatul întuneric! am spus brusc. Binecuvântatul întuneric a venit din nou.

— Așa e, a spus el trist. Ținutul unde domnim noi, ca întotdeauna!

Nu era oare suficient?

M-a luat de mână — oare cum i se părea acum mâna mea? — și m-a condus pe o potecă îngustă printre cele mai vechi și mai respectabile morminte, morminte care erau acolo de la începuturile coloniei, de pe vremea când ne făcusem de cap împreună prin împrejurimi, prin ținuturile mlăștinoase care amenințau să înghită tot orașul, când îmi găseam victimele printre răufăcătorii și criminalii de ultimă speță.

M-a dus la mormântul lui. Mi-am dat seama că pe blocul de marmură era săpat numele lui, cu litere aplecate, conform modei vremurilor acelora.

Louis de Pointe du Lac
1766 — 1794

S-a sprijinit de mormântul de alături, un alt mic templu, ca și al lui, cu peristil.

— Voiam doar să-l mai văd o dată, mi-a spus.

S-a aplecat și a atins cu mâna literele.

Se șterseseră puțin de la intemperii. Praful și murdăria făcuseră ca scrisul să se vadă și mai clar pe suprafața pietrei, înnegrind adânciturile literelor și ale cifrelor. Se gândea oare cum fusese lumea în anii aceia?

Eu m-am gândit la visele ei, la grădina păcii pe pământ, cu flori răsărind din pământul năclăit de sânge.

— Acum putem merge acasă, a spus el.

Acasă. Am zâmbit. Am întins mâinile și am atins mormintele de pe o parte și de pe alta; m-am uitat la luminile cerului reflectate de norii învolburați.

— Sper că n-ai de gând să ne părăsești, nu-i așa? m-a întrebat brusc, cu o voce strangulată de durere.

— Nu, am răspuns. Aș fi vrut să pot vorbi de tot ce scrisesem în carte. Știi, am fost amănți, ea și cu mine, la fel cum ai spune despre doi muritori.

— Sigur că știi, mi-a răspuns.

Am zâmbit. Brusc m-am aplecat să-l sărut, excitat de căldura pe care o emana, de atingerea pielii lui atât de asemănătoare cu a unui om. Doamne, ce oribile mi se păreau degetele mele albe atingându-l, degete care l-ar fi putut strivi fără nici un efort. Mă întrebam dacă-mi ghicea măcar puterea.

Erau atâtea lucruri pe care aș fi vrut să i le spun, aveam atâtea întrebări de pus. Dar nu-mi găseam vorbele, nu știam cum să-ncep. El fusese cel care punea dintotdeauna nenumărate întrebări; acum el își primise răspunsurile, mai multe decât ar fi dorit vreodată; și ce pățise sufletul lui din cauza asta? Stăteam și-l priveam. Părea o ființă perfectă, așa cum stătea acolo, așteptând cu răbdare, cu atâta bunătate. Apoi, înnebunit, am vorbit:

— Tu mă mai iubești? l-am întrebat.

A zâmbit; ah, ce chin să-i vezi chipul luminându-se, căpătând o anume moliciune în clipa în care zâmbea...

— Da, a răspuns.

— Vrei să plecăm într-o mică aventură? Brusc mi se acceleraseră bătăile inimii. Ce n-aș fi dat să... Vrei să încălcăm puțin noile reguli?

— Ce-ți trece prin cap? a rostit în șoaptă.

Am izbucnit în râs, pe un ton coborât, febril, care mă făcea să mă simt bine. Râdeam și-i urmăream reacțiile subtile pe față. Acum chiar că reușisem să-l îngrijorez. Adevărul era că nici nu știam dacă eram în stare să o fac. Fără ea. Ce-ar fi dacă aș cădea ca Icar...?

— Haide, zău, Louis, i-am spus. O mică aventură. Jur că n-am de gând să schimb soarta lumii, nici să adun în jurul meu două milioane de adoratori, morți după rock. Mă gândesc la ceva mult mai banal, zău așa. E ca o glumă bună. Nu lipsită de gust. Zău, în definitiv, m-am purtat destul de bine de două luni încoace, nu-i așa?

— Despre ce naiba vorbești?

— Ești de acord sau nu?

A clătinat ușor din cap. Dar nu era nu. Se gândea. Și-a trecut degetele prin păr. Minunatul lui păr negru. Ce remarcasem mai întâi la el, adică după ce-i văzusem ochii verzi, fusese părul negru. Nu, de fapt, mint. Fusese expresia feței lui: un amestec de pasiune și candoare, o delicatețe a sufletului, care mă cucerise. Asta iubeam cel mai mult la el!

— Și când pornim în aventura asta?

— Chiar acum, i-am răspuns. Ai la dispoziție patru secunde ca să te hotărăști.

— Lestat, e aproape dimineață.

— E aproape dimineață *aici*, i-am răspuns.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Louis, lasă-te pe mâna mea. Uite ce, dacă nu reușesc, nu pățești mai nimic. În fine, nu mare lucru. Mergi pe mâna mea? Hotărăște-te. Vreau să plecăm imediat.

N-a spus nimic. Se uita la mine, dar cu atâta dragoste, că devenea insuportabil.

— Da sau nu?

— Probabil că am să regret, dar...

— Atunci ești de acord.

Am întins brațele și l-am luat de subsuori, ridicându-l de la pământ. A rămas cu gura căscată, uitându-se în jos la mine. Parcă nu avea nici o greutate. L-am pus iar pe picioare.

— *Mon Dieu!* a șoptit.

Ei bine, ce mai așteptam? Dacă nu-ncercam acum, n-aveam să știu niciodată. Totuși, m-a surprins o durere surdă — amintirea ei, probabil, zborul nostru împreună. Am lăsat durerea să se estompeze.

L-am cuprins pe după talie. *În sus acum*. Am ridicat mâna dreaptă, deși nu era necesar. Ne urcam extrem de iute, o dată cu vântul.

Cimitirul a rămas în urmă, o jucărioară lăbărțată, cu bucățele albe pe sub frunzișul întunecat.

Louis gemea de uimire în urechea mea.

— Lestat!

— Încolăcește-ți brațele în jurul gâtului meu, i-am spus. Ține-te bine. Mergem spre apus, firește, apoi spre nord, mergem foarte departe, așa că, poate, o să ne lăsăm purtați de vânt o vreme. Acolo unde mergem mai e până să vină noaptea.

Vântul era rece ca gheța. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta; dar el nu

dădea nici un semn că i-ar fi frig. Se uita pumai în sus, cum pătrundeam printre norii aceia plini de umezeală.

Apoi a văzut stelele și l-am simțit încordându-se. Fața îi era perfect calmă, senină. Dacă-i curgeau cumva lacrimi, vântul le usca imediat. Dacă avusese cumva vreo temere, acum n-o mai simțea; era în extaz, privind în sus, înspre domul înstelat care ne înconjura, iar luna plină era superbă și sclipea deasupra nesfârșitului ținut alb de sub noi.

Nu era nici o nevoie să-i spun la ce să se uite sau ce să țină minte. El știa întotdeauna chestiile astea. Cu ani în urmă, când îl metamorfozasem, dându-i Darul Întunecat, nu-i explicasem nimic; în modul cel mai natural înțelesese totul de unul singur. Mai târziu se plânsese însă că nu-i servisem de ghid. Nu își dăduse seama cât era de inutil?

Dar mă cam lăsasem purtat alandala și mental, și fizic; îl simțeam cocoloșit, dulce, fără greutate, lângă mine; era cea mai pură prezență a lui Louis, Louis îmi aparținea, era cu mine. Fără să reprezinte nici o povară.

Cu o infimă parte a minții dirijam traiectoria, așa cum învățasem de la ea, dar îmi treceau o mie de alte lucruri prin cap, de pildă că pe Louis îl văzusem pentru prima dată într-o tavernă din port la New Orleans. Băuse prea mult, se bătuse cu alții; iar eu îl urmărisem prin noapte. În ultimele clipe, înainte de a-i da drumul din strânsoare, cu ochii aproape închiși, mi-a șoptit: "Dar cine ești?"

Am știut că-l voi căuta a doua zi la asfințit, că o să-l găsesc chiar de-ar fi fost să răscolesc tot orașul pentru asta, deși îl lăsasem atunci pe jumătate mort pe caldarâm. Simțisem că nu mai pot trăi fără el, că trebuia să-mi aparțină. Exact cum simțeam de fiecare dată când voiam ceva sau când doream să fac ceva anume.

Asta era problema mea și nimic din ce-mi oferise ea — nici suferința, nici puterea, nici, în cele din urmă, groaza — nu produsese vreo schimbare în privința aceasta în caracterul meu.

ȘASE KILOMETRI de Londra.

O oră după asfințit. Eram întinși amândoi în iarbă, în întunericul rece, sub un stejar. Din marele conac din mijlocul parcului ne parvenea un pic de lumină, dar nu prea multă. Ferestrele mici, înfundate adânc în zid, cu geamuri mate, erau parcă făcute să rețină lumina înăuntru. Părea o vilă confortabilă, atrăgătoare, cu toți pereții acoperiți de rafturi cu cărți, cu șemineuri în care licăreau focuri; fumul se ridica din coșuri în întunericul plin de ceață.

Din când în când, pe drumul șerpuitor ce ducea de la intrarea principală, apărea câte o mașină, măturând cu farurile ei fațada somptuoasă a vechii clădiri, luminând garguile, arcadele grele de deasupra ferestrelor și ciocanele grele, lustruite, de pe ușa de la intrare.

Mi-au plăcut dintotdeauna vilele astea englezești, care umpleau tot peisajul. Nu-i de mirare că spiritele celor morți sunt incitate să le reviziteze.

Louis s-a ridicat brusc, s-a uitat în jur și apoi și-a scuturat cu grijă iarba de pe haină. Dormise câteva ore bune, firește, pe aripile vântului, cum s-ar spune, ca și prin alte locuri unde ne odihnisem, așteptând ca globul să

Își continue rotația.

— Unde suntem? mi-a șoptit, puțin alarmat.

— În fața vilei Ordinului Talamasca, în apropiere de Londra, i-am răspuns.

Continuam să rămân întins cu mâinile sub cap. În camerele de sub acoperiș era lumină. Ca și la primul etaj, în partea din mijloc. Mă gândeam cum ne-am putea distra mai bine.

— Ce căutăm aici?

— Aventura, ți-am mai spus.

— Dar, stai puțin. Doar n-ai de gând să intri.

— Așa crezi tu? Ei păstrează jurnalul Claudiei, în pivnița casei, la fel ca și tabloul lui Marius. Doar știi de toate astea, nu-i așa? Jesse v-a povestit tot.

— Bine, și ce-ai de gând? Să intri și să scotocești prin pivniță până dai de ce vrei tu?

Am râs.

— Nu, asta n-ar avea nici un haz, cred că ești de acord. Ar fi mai degrabă o corvoadă. În definitiv, nu vreau realmente jurnalul. N-au decât să-l păstreze. Era al Claudiei. Aș vrea să discut cu unul dintre ei, cu David Talbot, șeful Ordinului. Ei sunt singurii muritori din lume care cred în existența noastră, știi asta?

Iar m-a străpuns o durere. Nu-i nimic; fă-te că nu bagi de seamă. Hazul de-abia începe.

Pe moment a fost prea scandalizat ca să-mi răspundă. Lucrurile se prezentau mai bine decât mi-aș fi închipuit.

— Nu se poate să vorbești serios, mi-a spus. Era indignat de-a dreptul. Lestat, lasă-i în pace pe oamenii aceștia. Ei o cred moartă pe Jesse. Au primit o scrisoare în sensul acesta de la familie.

— Da, bineînțeles. N-am mei o intenție să le spun altceva. De ce-aș face-o? Dar cel care a venit la concert — David Talbot, cel în vârstă — mă fascinează. Presupun că aș vrea să știu... Dar de ce să-ți dezvălui totul? Fiecare lucru la timpul lui.

— Lestat!

— Louis! am răspuns batjocoritor.

M-am ridicat și l-am ajutat să se pună pe picioare, nu pentru că ar fi avut nevoie de ajutorul meu, ci pentru că stătea acolo uitându-se fix la mine, îmi rezista, se tot chinuia să găsească un mijloc de a mă stăpâni, dar toate astea n-aveau nici un rost.

— Lestat, Marius o să fie furios dacă faci asta! mi-a spus serios. Întreaga lui expresie, cu pomeții înalți, cu ochii verzi scăpărând, era de o frumusețe răpitoare. Regula esențială este....

— Louis, faci ca totul să-mi pară și mai irezistibil! i-am replicat.

M-a apucat de braț.

— La Maharet nu te gândești? Aceștia erau prietenii lui Jesse!

— Ce-o să-mi facă? O s-o trimită pe Mekare să-mi strivească țeasta ca pe un ou!

— Întreci orice măsură, Lestat! mi-a spus. N-ai învățat nimic din tot ce s-a întâmplat?

— Vii cu mine sau nu?

— Îți interzic să intri în casa aceea.

— Vezi fereastra de sus? L-am luat iar pe după talie, ținându-l prizonier de data asta. În camera aceea e David Talbot. Scrie în jurnalul lui de aproape o oră. E tare tulburat. Nu știe ce s-a întâmplat cu noi. Știe că a fost ceva, dar nu-și dă bine seama ce. Acum o să intrăm în dormitorul de lângă biroul lui, pe ferestruica din stânga.

S-a zbătut un pic în semn de protest, dar eu mă concentram asupra ferestrei, încercând să văd dacă avea un zăvor pe dinăuntru. Și la câți metri de sol se afla? Am simțit micul spasm, apoi am văzut fereastra deschizându-se. Și el a văzut-o și, în vreme ce rămăsese mut de uimire, l-am strâns mai tare în brațe și am pornit în sus.

După câteva clipe eram înăuntru. O cămăruță elizabe-tană, îmbrăcată în panouri de lemn de culoare închisă, cu superbe mobile stil și un foc vesel în șemineu.

Louis era furios. Se uita la mine gata să mă înghită, îndreptându-și hainele cu gesturi iuți, nervoase. Îmi plăcea camera. Cărțile lui David Talbot; patul lui.

David Talbot se uita fix la noi prin ușa întredeschisă, de dincolo, unde era luminat de o lampă cu abajur verde pusă pe masă. Purta o frumoasă haină de casă, din mătase gri, cu cordon în talie. Avea stiloul în mână. Stătea complet nemișcat, ca o vietate a pădurii care simte un animal feroce în jur și așteaptă clipa luptei.

Ah, ce minune!

L-am studiat o clipă; avea o față frumoasă, ușor ridată, păr argintiu, ochi negri minunați, extrem de expresivi, foarte calzi. Inteligența i se citea în toate trăsăturile. Era foarte aproape de descrierea pe care mi-o făcuseră Jesse și Khayman.

Am intrat în birou.

— Vă rog să mă iertați, am spus. Ar fi trebuit să ciocănim la ușa de la intrare. Dar am vrut ca întâlnirea noastră să rămână între noi. Știți, desigur, cine sunt.

Muțenie totală.

Am privit lucrurile de pe masă. Peste tot dosare mari, cu diverse nume familiare drept etichete: Teatrul Vampirilor și Armand, și Benjamin, Diavolul. Și Jesse.

Jesse. Pe masă era și scrisoarea de la mătușa ei, Maharet, lângă dosar. Scrisoarea care afirma că Jesse murise.

Am așteptat, întrebându-mă dacă n-ar trebui să îl las să-mi vorbească el mai întâi, deși nu era obiceiul meu. Mă studia foarte intens, cu mult mai intens decât îl studiasem eu pe el. Voia să mă rețină, folosind micile șmecherii pe care le învățase, pentru a putea să își amintească totul mai târziu, oricât de mare ar fi fost șocul produs de întâlnirea față în față.

Era înalt, deloc greoi, dar nici subțire. Statură frumoasă. Cu mâini mari, bine făcute. Foarte îngrijit. Un adevărat gentleman englez; iubitor al stofelor tweed, al accesoriilor de piele și al pădurilor întunecate, al ceaiului, al umezelii din parcul de-afară, al sănătății minunate a u-nei astfel de case.

Avea cam șaiszeci și cinci de ani. Foarte bună vârstă. Știa lucruri pe care cei tineri n-au cum să le știe. Acesta era echivalentul modern al

vârstei lui Marius în vremurile antice. Pentru secolul al douăzecilea însă nu era deloc un om bătrân.

Louis era încă în cealaltă cameră, dar David ştia că era acolo. S-a uitat spre uşă. Apoi şi-a întors privirea din nou spre mine.

L-am văzut ridicându-se; m-a luat total prin surprindere. Mi-a întins mâna.

— Bună seara! mi-a spus.

Am râs. L-am luat mâna şi am strâns-o cu grijă, politicos, studiindu-i reacţia, uimirea când mi-a simţit răceala cârnii, lipsa ei de viaţă, după criteriile convenţionale.

S-a speriat, era clar. Dar era şi extrem de curios, de interesat.

Apoi, cu multă amabilitate şi curtoazie m-a întrebat:

— Jesse n-a murit, nu-i aşa?

E uimitoare limba engleză; câte se pot face prin nuanţele de politeţe. E clar de ce sunt englezii cei mai mari diplomaţi de pe lume. M-am trezit întrebându-mă cum erau gangsterii englezi. În tonul lui era atâta durere în privinţa lui Jesse, încât am hotărât că avea dreptul să nu i-o spulber. L-am privit cu multă solemnitate.

— Ba da, nu vă faceţi iluzii; este moartă. L-am privit drept în ochi, susţinându-i ferm privirea; ca să nu fie nici o neînţelegere. Daţi-o uitării, i-am mai spus.

A încuviinţat cu un gest al capului, a privit o clipă în altă parte, ca să revină apoi iar la mine, plin de curiozitate.

M-am răsucit. Louis era în umbră, lângă şemineu, pri-vindu-mă cu un amestec de dispreţ şi dezaprobare. Dar nu era momentul să râd de el. De altfel, nu-mi venea deloc să râd. Mă gândeam la ceva ce-mi spusese Khayman.

— Am şi eu o întrebare, i-am spus.

— Da.

— Mă găsesc în casa voastră. Sub acoperişul vostru. Să presupunem că la răsăritul soarelui mă duc jos în pivniţa casei şi că adorm, pierzându-mi cunoştinţa. Ştiţi ce vreau să zic. Am făcut un gest degajat. Ce-aţi face? Aţi veni să mă ucideţi în somn?

N-a stat pe gânduri nici două secunde.

— Nu.

— Dar ştiţi bine ce sunt eu. Nu aveţi nici o îndoială, cred, nu-i aşa? De ce nu?

— Din foarte multe motive, mi-a răspuns. În primul rând, pentru că aş vrea să vă cunosc mai bine. Aş vrea să vorbim. Nu, nu v-aş ucide. Nimic pe lume nu m-ar împinge să fac una ca asta.

Iar l-am studiat. Spunea adevărul. Nu a explicat nimic în plus, dar era clar că i s-ar fi părut o cruzime şi o lipsă de respect imensă să ucidă o fiinţă atât de străveche şi de misterioasă ca mine.

— Da, exact, a spus el, zâmbind uşor.

Citea gândurile. Dar nu pătrundea prea departe. Doar gândurile superficiale.

— Nu fiţi chiar aşa de sigur.

Iarăşi cu o politeţe nespusă.

— A doua întrebare pentru dumneavoastră, i-am spus.

— Desigur.

Acum era de-a dreptul intrigat. Frica i se topise complet.

— Ați dori să primiți Darul Întunecat? Înțelegeți? Ați dori să deveniți unul de-al nostru? Cu coada ochiului l-am văzut pe Louis clătinând din cap, apoi întorcându-mi spatele. Nu spun deloc că vi l-aș da. E foarte probabil că n-aș face-o. Dar ați dori-o? Dacă eu aș vrea să o fac, dumneavoastră ați accepta să vă transformați?

— Nu.

— Hai, hai...

— Nici peste un milion de ani n-aș accepta. Jur pe tot ce am mai sfânt.

— Nu credeți în Dumnezeu, știți bine că nu.

— E doar un fel de a vorbi. Dar jurământul e adevărat. Am zâmbit. Ce față simpatică, animată tot timpul.

Eram excitat la culme; parcă și sângele mi se plimba prin vine cu o nouă vigoare. M-am întrebat dacă își dădea seama. Oare păream mai puțin monstru în ochii lui? Vedea oare toate acele mici semne de umanitate pe fața mea, așa cum le vedeam eu la cei ca mine când erau fericiți sau preocupați?

— Nu cred că o să fie nevoie de un milion de ani ca să vă răzgândiți, i-am spus. Nu vă rămâne chiar atâta timp, zău așa, dacă stăm să ne gândim.

— N-o să mă răzgândesc niciodată, mi-a răspuns.

A zâmbit, cu multă sinceritate. Era tot cu stiloul între degete. S-a jucat un pic cu el, poate inconștient și îngrijorat, apoi a rămas liniștit.

— Nu vă cred, i-am mărturisit.

M-am uitat în jur prin cameră. Avea pe perete un mic tablou din școala olandeză, cu o ramă lăcuită — o casă lângă canal, la Amsterdam. M-am uitat la bruma de pe pervazul ferestrei opace. Noaptea de-afară nu se vedea deloc. Brusc, m-am întristat; dar nu atât de tare ca înainte. Era doar o conștientizare a singurătății imense care mă adusese aici, nevoia care mă împinsese să mă găsesc în mijlocul camerei acesteia, să-i simt ochii fixați pe mine, să-l aud pe omul acesta spunându-mi că știa cine eram. Iar mă cuprindea întunericul. Am tăcut.

— Da, mi-a spus el din spate, cu un glas timid. Eu *știu* cine sunteți.

M-am întors și l-am privit. Deodată, mi-am dat seama că-mi venea să plâng. Poate din cauza căldurii de-aici, a mirosului de om; a faptului că priveam un om în viață, la masa lui de lucru. Am înghițit în sec. N-aveam de gând să-mi pierd cumpătul, ar fi fost o prostie.

— E de-a dreptul fascinant, zău, i-am spus. N-ați vrea să mă uicideți. Dar nici nu vreți să acceptați ideea de a deveni ce sunt eu.

— Asta așa e.

— Nu, nu pot să vă cred, i-am spus din nou.

Peste față i s-a așternut parcă o umbră, o umbră interesantă. Se temea să nu-i fi descoperit eu vreo slăbiciune de care el nu își dădea seama.

Am întins mâna după stilou.

— Îmi permiteți? Aveți și o foaie de hârtie?

Mi le-a dat pe amândouă de îndată. M-am așezat la masă în locul lui. Totul era imaculat — și sugativa, și cilindrul mic de piele în care își ținea stilourile, până și dosarele groase. Imaculate ca și el, care rămăsese în

picioare privind ce scriam.

— E un număr de telefon, i-am spus. I-am pus hârtia în mână. Un număr la Paris, la un avocat care mă cunoaște sub adevăratul meu nume, Lestat de Lioncourt, pe care presupun că-l aveți prin arhivele dumneavoastră. Bineînțeles, el nu știe despre mine ceea ce știți dumneavoastră. Dar știe unde să mă găsească. Sau, mai bine spus, eu țin întotdeauna legătura cu el.

Nu mi-a spus nici o vorbă, dar s-a uitat la hârtie și a memorizat numărul.

— Păstrați-o, i-am spus. Când vă răzgândiți, când vă hotărâți să deveniți nemuritor și doriți să-mi comunicați, folosiți acest număr. O să vin. Era pe punctul de a protesta. Dar i-am făcut semn că nu-i nevoie de cuvinte. Nu se știe ce se poate întâmpla. M-am rezemat de spătar și mi-am încrucișat mâinile pe piept. Ați putea, de pildă, să descoperiți că aveți vreo boală incurabilă sau să deveniți handicapat în urma unui accident. Poate, pur și simplu, o să începeți să aveți coșmare noaptea la gândul de-a muri, de-a nu mai fi nimeni și nimic. Nu contează. Când decideți că vreți ceea ce am eu de oferit, telefonați. Și vă rog să vă aduceți aminte că n-am promis nimic. Poate nici n-o să o fac vreodată. Spun doar că, atunci când vă decideți, putem începe un dialog.

— Dar el a și început.

— Nu, nici pe departe.

— Credeți că n-o să mai veniți? m-a întrebat. Eu cred că da, fie că telefonez, fie că nu.

Încă o mică surpriză. O mică împunsătură. I-am zâmbit, în ciuda sentimentului meu de umilință. Era un om extrem de interesant.

— Ticălos de englez, cu politețea pe limbă! i-am spus. Cum îndrăznești să mă tratezi cu atâta condescendență? Poate că ar trebui să te ucid pe loc.

Asta mi-a reușit. A rămas trăsnit. S-a descurcat destul de bine să își ascundă uimirea, dar eu tot am perceput-o. Știam bine cât de înspăimântător puteam să fiu, mai ales dacă mai și zâmbeam.

Și-a revenit cu o iuțea surprinzătoare. A împăturit hârtia cu numărul de telefon și a vârât-o în buzunar.

— Vă rog să mă scuzați, mi-a spus. Ce voiam să zic era că mi-ar face plăcere să mai veniți pe-aici.

— Telefonați-mi, i-am răspuns.

Am rămas un lung moment ochi în ochi; apoi iar i-am oferit unul din zâmbetele mele. M-am ridicat să-mi iau la revedere. Apoi am mai aruncat o privire pe masă.

— Eu de ce nu am dosarul meu? I-am întrebat.

O clipă n-a mai știut ce să spună, dar și-a revenit iarăși miraculos de iute.

— Dar aveți cartea!

Mi-a făcut semn să mă uit pe raft unde era *Vampirul Lestat*.

— Da, e adevărat. Uitasem de carte. Am avut o ezitare. Cred totuși că ar trebui să am și eu dosarul meu.

— Nimic mai adevărat, a replicat. O să deschid imediat unul. A fost totdeauna... o chestiune de timp.

Am răs iarăși, contra voinței mele. Era atât de bine crescut. I-am făcut o plecăciune de adio, iar el mi-a răspuns cu aceeași grație.

Am trecut pe lângă el cât am putut mai repede, adică extrem de repede, l-am luat pe Louis pe sus și am ieșit iute pe fereastră, zburând peste câmpuri până am coborât pe o șosea pustie care ducea la Londra.

Aici era mai întuneric și mai frig, luna nu se mai vedea din cauza copacilor, și îmi convenea de minune. Iubeam întunericul profund. Stăteam cu mâinile în buzunare privind aureola ușoară de lumină de deasupra Londrei și rîzând de unul singur, mai vesel decât oricând.

— Ah, ce superb a fost, a fost perfect! am spus, frecându-mi mâinile, apoi apucându-l pe Louis de mâini, care erau mai reci decât ale mele.

Expresia de pe fața lui Louis m-a încântat. Presimțeam că o să mă facă să râd.

— Ești un adevărat ticălos, asta ești! mi-a spus el. Cum de-ai putut să-i faci una ca asta bietului om? Ești un demon, Lestat. Ai merita să fii zidit de viu într-un turn!

— Haide, zău, Louis, i-am spus. Nu mă mai puteam abține din răs. La ce te-așteptai din partea mea? În plus, bietul om studiază serios fenomenele supranaturale. N-o să înnebunească, te asigur. La ce vă tot așteptați cu toții de la mine? Mi-am azvârlit un braț pe după umerii lui. Hai la Londra. E destul de departe pe jos, dar e încă devreme. Știai că eu n-am fost niciodată la Londra? Vreau să văd cartierul West End și Mayfair, și Turnul, da, hai la Turn! Am un chef nebun să-mi găsesc o victimă londoneză. Haide!

— Lestat, nu-i de glumă. Marius o să fie furios; toți o să se înfurie când vor auzi!

Râdeam din ce în ce mai tare. Am început să mergem cu pași iuți. Ce minunat era să mergi! Nimic nu putea înlocui senzația aceasta, simplul act al mersului, faptul că ai pământul sub picioare și că simți parfumul delicat al coșurilor de pe case, împrăștiate ici și colo prin întuneric, mirosul umed și rece de iarnă venind din pădure. Ah, ce frumos era totul! Când aveam să ajungem în centru, aveam să-i facem rost de-o haină decentă lui Louis, un palton lung, negru, cu guler de blană, să se simtă la fel de bine ca mine acum.

— Auzi ce spun? a întrebat din nou Louis. *Nu ai învățat nimic, nu-i așa?* Ești și mai incorigibil decât înainte!

Iar m-a pufnit râsul, fără să vreau.

Apoi, ceva mai sobru, mi-am amintit de figura lui David Talbot, de momentul când m-a provocat. Da, poate că el avea totuși dreptate. Aveam să mai trec pe-acolo. Cine a zis că nu puteam să mai trec pe-acolo ca să stau de vorbă cu el dacă aveam chef? Cine a zis așa ceva? Dar ar trebui să-l las totuși în pace o vreme ca să se gândească la numărul de telefon; să își piardă un pic din încrederea de sine.

Iarăși m-a copleșit amărăciunea, un soi de tristețe adâncă și leneșă, gata să șteargă amintirea triumfului meu mărunț. Numai de asta n-aveam chef. Noaptea era încântătoare. Louis mă certa din ce în ce mai înflăcărat și mai caraghios:

— Ești un adevărat diavol, Lestat, zicea el. Asta ești tu. Ești diavolul în persoană!

— Da, da, știu, i-am răspuns, plăcându-mi să-l privesc, să-i văd mânia care îl făcea să clocotească de viață. Îmi place să aud cum mi-o spui. Simt nevoia să aud cum mi-o spui. Nu cred că altul ar mai putea vreodată s-o spună așa ca tine. Hai, spune încă o dată. Sunt un diavol desăvârșit. Spune-mi cât sunt de rău. Asta mă face să mă simt foarte bine!
